

Chuyên ngữ: Kamomochan
KannieQ4



Cung Mệ tâm lý

đương mộc đương trạch

Mục Lục

[Sơ lược về tác giả](#)

[Mở đầu](#)

[Quyển 1 Tầng tầng rèm sương hoa lạnh, thềm đỏ bào tím phủ tro](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương26](#)

[Chương27](#)

[Chương28](#)

[QUYỂN 2 Giai nhân có lòng son, quân vương gửi nhu tình](#)

[Chương1](#)

[Chương2](#)

[Chương3](#)

[Chương4](#)

[Chương5](#)

[Chương6](#)

[Chương7](#)

[Chương8](#)

[Chương9](#)

[Chương10](#)

[Chương11](#)

[Chương12](#)

[Chương13](#)

[Chương14](#)

[Chương15](#)

[Chương16](#)

[Chương17](#)

[Chương18](#)

[Chương19](#)

[Chương20](#)

[Chương21](#)

[Chương22](#)

[Chương23](#)

[Chương24](#)

[Chương25](#)

[Chương26](#)

[Chương27](#)

[Chương28](#)

Chương29

QUYỂN 3 Chỉ nguyện kề nhau, cùng mưu cùng xót

Chương1

Chương2

Chương3

Chương4

Chương5

Chương6

Chương7

Chương8

Chương9

Chương10

Chương11

Chương12

Chương13

Chương14

Chương15

Chương16

Chương17

Chương18

Chương19

Chương20

Chương21

Chương22

Chương23

Chương24

Chương25

Chương26

Chương27

QUYỂN 4 Mưu kế thâm sâu ôm ấp sông biển, tâm sáng đón mời trăng sao

Chương1

Chương2

[Chương3](#)

[Chương4](#)

[Chương5](#)

[Chương6](#)

[Chương7](#)

[Chương8](#)

[Chương9](#)

[Chương10](#)

[Chương11](#)

[Chương12](#)

[Chương13](#)

[Chương14](#)

[Chương15](#)

[Chương16](#)

[Chương17](#)

[Chương18](#)

[Chương19](#)

[Chương20](#)

[Chương21](#)

[Chương22](#)

[Chương23](#)

[Chương24](#)

[Chương25](#)

[Chương26](#)

[Chương27](#)

[Chương28](#)

[Chương29](#)

[QUYỂN 5 Rồng bay lên trời, phượng đậu ngô vàng](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[QUYỂN 6 Trong cung đình, một đôi hữu tình kề nhau](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

Chương 8
PHIÊN NGOẠI

Phiên ngoại 1:

Phiên ngoại 2:

Phiên ngoại 3:

Phiên ngoại 4:

Phiên ngoại 5:

Sơ lược về tác giả

Đương Mộc Đương Trạch, là nhà văn có sở trường là cổ văn, đặc biệt là huyền huyền. Văn chương tinh tế, hành văn ưu mỹ hoa lệ lại không dư thừa, rất có năng lực phân tích, giải quyết vấn đề, tình tiết lên xuống tự nhiên, mô tả tình cảm vô cùng xúc động, được độc giả gọi là “Ngôn tình thiên hậu của lớp bình dân”.

Các tiểu thuyết dài đã xuất bản (ở Trung Quốc) gồm:

- “Ngự Linh Chủ”
- “Cung” (“Mê Tâm Ký”)
- “Hoa Huyền Nguyệt”
- “Họa Bích”
- “Ngưng Hoan” (“Trục Hoan Ký”)

Giải nhất cuộc thi viết văn “Lưu quang kỷ” trên mạng tiếng Trung.

Văn án

Nàng lấy Hiền phi của tiền triều làm mục tiêu phấn đấu cả đời, độc thuộc lễ – hiếu – nghĩa, lấy nữ giới làm chuẩn mực trong lòng.

Cố gắng phấn đấu trở thành phụ nữ mẫu mực của thiên hạ! Đây là khát vọng cao nhất cả đời nàng, ai cũng đừng ngăn cản nàng. Cho dù người nọ là hoàng đế, cũng không được làm theo.

Giới thiệu

Tại sao phải lập mưu kế thấp hèn để cạnh tranh vị trí trong hậu cung kịch liệt như thế, như vậy làm sao mà bình an vượt qua kiếp phi tần buồn chán trong cung cho đến khi thối lùi một cách vinh quang chứ?

Lại nên ứng phó với quan hệ con người phức tạp như thế nào để không bị liên lụy, đồng thời có thể tìm lấy phúc lợi cho mình?

Làm sao để nhận được lời tán thưởng của thượng cấp? Làm sao để nhận được sự ủng hộ của thuộc hạ?

Lúc đối mặt với đồng sự hoặc kẻ giật dây phía sau, lại nên ở chung như thế nào?

PHỤ LỤC

Bối cảnh và quan chế:

Quốc danh: Cầm Thái

Niên hiệu: Tuyên Bình

Hoàng đế đương triều : Tuyên Bình Đế Sở Vân Hi

Từ lúc Cầm Thái khai quốc đã được một trăm hai mươi năm, trải qua sáu đời vua, triều thứ bảy là Tuyên Bình

Đông giáp núi Ô Luân Tát, tây giáp Mạc Hãn và Cách Mạc, nam giáp hồ Thôn Ly, bắc giáp Ôn Uyên, diện tích khoảng ba ngàn chín trăm vạn khoảnh.

Nước láng giềng: bên ngoài dãy núi phía đông có Ô Ly quốc, sa mạc phía tây có Man Sa quốc, phía nam có Dạ Loan quốc, phía bắc có mười ba đại hợp quốc (mười ba dân tộc thiểu số liên hiệp lại). Trong đó Ô Ly quốc là thuộc địa, Dạ Loan quốc là đồng minh.

Quy chế hậu cung:

Một hậu

Ba Phi: Quý, Đức, Thực. Chức vị ngang với tam công và tứ vương

Bốn Phu Nhân: Chiêu Hoa, Vinh Hoa, Tĩnh Hoa, Ninh Hoa. Chức vị ngang với hai quan thừa và quận hầu

Ngũ tần: Uyển, Thanh, Linh, Tuấn, Hòa. Chức vị ngang với trung lang và khinh hầu

Ngoài ra còn có những chức này, mỗi chức một vị: Mỹ Nhân, Phụng Viên, Sung Viện, Sung thị

Ngoài ra còn một số nữ quan Lục thượng tam ti, quản lý sự vụ trong cung.

Quy chế quan lại:

Cung vua: Trong cung đình có các tổng ti quản lý sự vụ do dòng họ hoàng thất đảm nhận, trực tiếp phụ trách với hoàng đế

Bên dưới có lục phủ, phân biệt thành: Cự An Phủ (nhắm toàn bộ công tác nội vụ) , Hành Chấp Phủ (chuẩn bị cấp công tác bảo vệ khi xuất hành) , Ti Chương Cục (điều hành nội vụ) , Tông Đường Lệnh (thăm tra tôn thất họ hàng) , Hưng Hoa Các (chuyên ghi chép sử ký hoàng thất và đảm nhận chức thư ký) , Hành Vụ Thuộc (thân vệ đế vương)

Bên ngoài triều đình:

Tam công: Tư Không, Tư Đồ, Đại Tư Mã (chia nhau nắm giữ tam ti). Tư Không giám sát việc xây dựng, lễ nghi. Tư Đồ quản lý đất đai, hộ tịch. Đại Tư Mã đảm nhận chiến sự. Nhất phẩm.

Dưới tam ti có:

1. Văn Hoa Các (lễ nghi và ngoại giao) , Tuyên Luật Viện (pháp luật) , Phụng Thượng Quán (sử) , Trúc Nghi Đường (lao động)

Tất cả đều thuộc về công ti, Tư Không là trưởng quan cao nhất. Các vị trí tả hữu thừa một người (nhất phẩm) làm chủ sự, tả hữu trung lang hai người (nhị phẩm) , tả hữu thị lang hai người (tam phẩm) , cấp dưới tán thị bốn người (tứ phẩm).

Ngũ phẩm chấp bút, chấp quyền, chấp lệnh.

2. Ương Tập Lệnh (tịch) , Thổ Hưng Châu (đất) , Ương Khố Phủ (quốc thu) , Khố Phủ (dân thu)

Tất cả đều thuộc về thổ ti, Tư Đồ quản lý. Chức vị giống như trên.

3. Kinh Kỳ Doanh (bảo vệ vương thành) , Hồ Kỳ Binh (tổng quân) , Khiển Thị Doanh (quân địa phương)

Tất cả đều thuộc về binh ti, Đại Tư Mã là trưởng quan. Bố trí tả hữu tướng quân một người, tả hữu thị lang hai người, tả hữu trung lang tướng hai người, cấp dưới bốn người.

Tam ti dẫn đầu mười hai bộ, các cấp phân tới quan địa phương.

Mở đầu

Phi Tâm nhìn chén ngọc bích trên tay, trong đó chỉ có nước lọc.

Nước lạnh lẽo và trong vắt, ánh lên tia sáng ôn dịu màu ngọc bích.

Những giọt nước long lanh mà nàng chưa bao giờ nghiêm túc thưởng thức, phàm là thức ăn thức uống của nàng đều phải cực kỳ tinh xảo. Uống trà nào thì phải phối hợp với tách trà đó, tuyệt đối không thể xê xích dù chỉ một

chút. Nước lọc băng lạnh, nàng chưa bao giờ uống, nhưng loại thức uống đậm bạc vô vị này, bây giờ cũng trở thành một thứ xa xỉ đối với nàng rồi.

Áo bào xanh xích đỏ nhốt cộp hùm, rồng bay phượng múa giữa chốn lao tù dát vàng.

Danh vọng là thứ nàng đeo đuổi cả đời, nàng thích nhất chính là thể diện! Nhưng giờ đây, tất cả danh vọng, thể diện nàng đều đưa tay dâng hiến! Ai không sợ chết nhỉ? Nàng mím môi, nụ cười nhợt nhạt nhưng vẫn như xưa! Đây là nơi do chính nàng chọn, là nhà của nàng, là chiến trường của nàng, và cũng là nấm mồ của nàng!

Từng có biết bao người van nài khổ sở trước mặt nàng, từng có biết bao người gục ngã dưới bàn tính chi ly và tinh tường của nàng! Lại có bao nhiêu lời nguyện rửa và mắng nhiếc? Trong cung điện này, chỉ có thành bại chứ không có đúng sai!

Nay nàng như cộp bị giam cầm, đao thương bị mất độ sắc bén, như chim gãy cánh. Nhưng nàng vẫn phải gắng gượng để duy trì thể diện sau cùng của mình!

Nàng nhẹ nhàng đưa cốc nước lên định uống. Bỗng dưng bên ngoài phát ra những âm thanh huyền ảo, tiếp đến là tiếng bước chân dồn dập đang bước sang. Nàng hơi sững người, là hắc à, hắc đến rồi!

Trước kia nàng bước vào đây là vì nơi này có thể đem lại cho nàng tất cả thể diện và niềm vinh quang tối cao. Nơi này là trung tâm quyền lực, là đỉnh điểm của lợi ích, và cũng là sự tôn vinh, vầng hào quang và thanh danh! Nàng chỉ nhìn thấy những thứ này, mà chưa bao giờ để ý đến hắc! Khi nàng bắt đầu quan tâm, thì đã muộn rồi.

Dẫu hắc có muốn bẻ vụn xương nàng ra, nổi giận lôi đình hay là suy sụp, nàng cũng không có bất kỳ lời oán trách nào. Dù phải chết với ô danh, nàng cũng sẽ không hối tiếc. Nhưng nàng sợ nhất chính là nhìn thấy đôi mắt sâu

thăm như đáy cốc, khiến nàng tan nát cõi lòng đó! Nàng đã phụ một tấm lòng chân tình bị tổn thương sâu sắc được che giấu dưới đôi mắt ấy.

“Nàng tưởng trăm sẽ nhận lòng tốt của nàng à? Sau khi nàng chết, trăm sẽ cho tháo tóc phủ mặt, cỏ bùn bít miệng, chiếu nát đấp xác. Cứ thế mà kéo về Hoài Nam! Và sẽ lần lượt chiếu theo tộc phổ nhà họ Lạc Chính các người mà chém đầu thị chúng cả thảy!” Hãn đã nói như vậy, từng lời từng lời hệt như chiếc gai nhọn khắc sâu vào xương cốt, từng chữ từng chữ đều thấm máu. Nàng lắng nghe trong bàng hoàng, đau đớn nhưng không phải vì lời nói đó hay là vì sức lực đang khiến gân cốt nàng sắp gãy lìa. Nàng nhìn thấy nước mắt của hãn, tựa như hồ Noãn Ngọc đó, giọt máu ứ đọng trên ngón tay bị cắn toạc, khiến cả người nàng bắt đầu co giật lại!

Hãn đột nhiên thả nàng ra rồi quay người bỏ đi.

Nhưng nàng hồi hải chạy theo, đưa tay kéo lấy vạt áo hãn, hãn hất tay một cái nàng ngã sang một bên. Cả người nàng bổ nhào, tay chân dùng hết sức nhướn về phía trước ôm lấy chân hãn. Lần đầu tiên trong đời nàng vồ đến trước không một chút do dự, như muốn bắt lấy sợi lông ngỗng đang bay cao, hay là mảnh tuyết vụn trong suốt giữa khoảnh khắc đang dần tan biến.

Nàng muốn níu chặt lấy hãn, nhưng chỉ tóm được mặt đất bằng giá, nàng phát ra tiếng kêu đau đớn, hai mắt chỉ còn một màu đen, tay chân loạn choạng thế nào cũng không đứng dậy nổi, cảm thấy khóe môi có mùi tanh kinh tởm. Nàng liếc mình bầu lấy mặt đất, đột nhiên hét vang lên: “Vân Hi, cầu xin chàng đừng đi!” Nói xong, máu đã trào ra khỏi miệng, hàng lệ cứ thế mà trượt xuống!

Nàng đã từng đắm chìm trong phấn khích vì âm mưu thành công.

Còn bây giờ, nàng chỉ cảm thấy đau đớn như sắp chết rồi!

Nhưng nàng hiểu, dẫu ông trời có cho Lạc Chính Phi Tâm một cơ hội sống lại, nàng vẫn sẽ lựa chọn con đường này không một chút do dự...

Quyển 1 Tầng tầng rèm sương hoa lạnh, thêm đỏ bào tím phủ tro

Chương 1

Trong rèm cung, vừa hay trái tim đi vào

Cúc Tuệ Cung được xây trên một bực cao, điện các rộng rãi và cao thoáng. Vừa có thể đón nhận ánh sáng, lại có thể tránh nắng đỡ lạnh. Hoài Quý Phi – Lạc Chính Phi Tâm lúc này đang ngồi tựa trên ghế quý phi trong đại sảnh của thiên điện, bên cạnh có một cung nữ mặc cung y xanh lục đang quỳ, tay cầm mỹ nhân chùy nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng. Phía trên là một cung nữ khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mặc cung y nữ quan màu trắng, tay bưng tách trà, nửa cúi xuống nói gì đó với nàng.

Phi Tâm thỉnh thoảng lại khẽ ừ hừ, ánh mắt vẫn còn pha chút lười nhác, chiếc áo lụa mềm màu đỏ ôm sát thân hình nàng cùng với tấm trải nhung dưới người tôn vinh lẫn nhau, toát lên những đường nét yêu kiều.

Dường như nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, ung dung và nhàn hạ, lực đắp nơi đùi vừa đúng khiến cả người nàng thả lỏng. Nếu không có những tiếng thút thít thỉnh thoảng vắng vắng bên tai nàng thì đây quả là một buổi sáng không tồi.

Cách ghế tựa không xa, có một cô gái đang quỳ trên sàn nhà lát gạch sáng bóng. Nhìn cách ăn mặc thì tuyệt đối không phải cung nữ tầm thường. Lúc ấy, thân mình mảnh mai của nàng ta đang khẽ run rẩy, tóc tai rũ rượi, vòng ngọc méo xệch, đôi mắt sưng đỏ, mặt mày xanh xao, đáng vẻ mong manh đáng thương. Nàng ta vẫn cố gắng nén những tiếng nghẹn ngào, nhưng âm thanh nhỏ nhoi ấy vẫn cứ bật ra. Ánh mắt nàng ta mãi dõi theo vẻ mặt của

Phi Tâm, khi nhận thấy đôi mày Phi Tâm hơi chau lại, nàng ta bèn vội vã nín lại ngay. Nhưng như thế lại càng khiến nàng run rẩy hơn.

“Bốn cung không muốn trông thấy người, cho người tự báo Cự An, thác bệnh ngoại dưỡng đã là ân điển lớn nhất của bốn cung dành cho người rồi!” Giọng điệu Phi Tâm vẫn ung dung, nhẹ nhàng cất tiếng, nàng có ngũ quan rất nhu mì, khóe mắt hơi cong ấy đang được tô chút phấn màu xanh lam, trên trán vẽ những hoa văn màu lam pha hoàng kim, phối hợp ăn ý với bộ cánh của nàng, trông diễm lệ khác thường. Tóc dài búi kiểu bướm bướm, hai lọn tóc bông bênh rủ xuống bờ vai. Trên búi tóc được tô điểm lấp lánh với những chiếc trâm cài hình cánh hoa li ti, tất cả đều là màu xanh lam đậm nhạt khác nhau và màu hồng phấn, tôn cùng sắc màu hồng hồng trên đôi má, tạo nên vẻ đẹp kiều diễm hoa lệ. Ngay cả trong lúc này, giọng điệu nàng vẫn dịu dàng ôn hòa, phớt phớt như làn gió xuân.

Nàng thư thả nhìn cung nữ bên cạnh, khẽ ngẩng cằm lên. Cung nữ đứng bên hiếu ý nàng. Nhẹ nhàng gật đầu đáp lại: “Nương nương, vậy nô tì lui ra trước.”

Phi Tâm khẽ gật đầu, xoay người một tí, đầu gối hơi co lại rồi dặn dò: “Ở đây mạnh một chút.” Giọng nói của nàng thanh thoát và mềm mại, nửa nheo mắt nhìn bức rèm hoàng kim sắc màu rực rỡ đang buông xuống mái điện. Màu sắc sáng chói và hoa lệ đó khiến làn mi nàng hơi nhích động, sức đâm vừa phải khiến nàng lại có chút lờ mờ muốn ngủ. Hoàn toàn xem cô gái đang quỳ kia không hề tồn tại, càng khiến nàng ta đánh mặt lại.

“Nương nương, thần thiếp biết lỗi rồi... Mong nương nương nể mặt, nể mặt thần thiếp...” Nàng ta nghẹn ngào thốt không nên lời, vầng trán đã sưng tấy, có lẽ vì đập đầu quá lâu cũng nên. Nhưng dường như nàng ta chẳng cảm giác đau đớn, khụy gối tiến tới, muốn tiếp cận Phi Tâm hơn nhưng một ánh mắt của cung nữ đang đâm bóp bên cạnh đã khiến nàng ta khựng người lại.

Phi Tâm nghe nàng ta nói, lặng thinh khá lâu rồi mới từ tốn bảo: “Bốn cung nể tình người là một trong ngũ tần, giữ chút thể diện cho người rồi đây. Đừng quấy rầy sự thanh tĩnh của bốn cung, ra ngoài ngay!” Nàng nhẹ nhàng cất tiếng, rèm châu khẽ đung đưa, bên ngoài rèm có một thái giám trẻ như nhận được lệnh, cúi người bước vào. Phất trần trong tay phe phẩy, giọng điệu bình bình: “Thanh Tần nương nương, tranh thủ lúc còn sớm, mời người về đi.”

Âm thanh vừa thốt ra, bên cạnh có những tiếng xôn xao khe khẽ, hai tiểu thái giám liền xuất hiện như hai bóng ma, đều là cung phục màu xanh lam, đội mũ, một người tay đã cầm bao phục, một người đưa tay tóm lấy nàng ta.

Mắt người đàn bà đỏ đỏ hoe, gương mặt còn vương những đốm trang điểm khiến vẻ mặt lúc này của nàng ta có chút tiêu điều: “Lạc Chính Phi Tâm, người tưởng người là ai chứ? Một đứa con gái nhà buôn, tiện nhân xuất thân thấp hèn...” Miệng nàng ta hét to, âm thanh bị lệch điệu vẫn còn vang vọng chưa thốt hết lời. Hai tiểu thái giám vội vàng vừa bịt miệng vừa kéo đi, khiến nàng ta suýt ngã xỉu. Họ chẳng thèm đếm xỉa, lôi nàng ta ra ngoài như thể đang lôi xác chết.

Thái giám dẫn đầu trẻ tuổi cúi lưng thưa: “Nương nương, nô tài đi làm việc ngay.”

Phi Tâm nhắm mắt không lên tiếng. Chờ khi hân lặng lẽ lui ra dần, đôi mày nàng mới từ từ dần ra, nhưng không phải vì để tâm những lời nói đó. Trong chốn hậu cung này, dám mắng ngay trước mặt, có thể nói là trung hậu lắm rồi! Ngã gục chưa chắc đã là thua, người đang đứng cũng chưa phải đã thắng cuộc. Vì vậy, nàng chẳng hề cảm thấy khoái trá một tí nào, và cũng chẳng hề có chút gì bức bối!

Đã ba năm rồi, thấm thoát lại đón thêm một mùa xuân nữa rồi. Hoa cỏ xanh ngát, cây liễu mọc um, thạch lựu ngoài thềm đang nảy mầm. Lúc bấy giờ

đang là một buổi sáng sớm, hạc đồng còn đọng những giọt sương sớm. Chim sẻ ngoài điện đang nhảy nhót hát ca, thu thập những giọt sương long lanh. Thị nữ ai nấy da dẻ như tuyết, nụ cười rạng rỡ hơn hoa, họ đang cặm cụi làm việc, tương giao với ánh sáng của ngày mới toát lên nét đẹp yêu kiều. Và thời điểm huy hoàng này chính là mùa tuyển tú nữ.

Ba năm trước, nàng cũng đến từ Đoan Dương Môn, xuyên qua cổng thành vừa cao vừa rộng đó, bước chân vào tòa cấm cung Hằng Vĩnh này. Vào cung không lâu sau bèn được sắc phong làm Chiêu Hoa Phu Nhân, năm thứ hai tấn phong thành người đứng đầu tam phi. Sự thăng vị thần tốc này có thể nói là trăm năm chỉ có một.

Nhưng nàng biết, sở dĩ có thể tiến đến địa vị này nhanh như vậy, chẳng phải vì nàng có sắc đẹp tuyệt trần, cũng không phải là cậ con làm sang, càng chẳng phải do gia thế hiển hách. Mà là vì dung mạo nàng có sáu, bảy phần giống vị chủ nhân trước của tòa Cúc Tuệ Cung này – Tuệ Quý Phi.

Người giống người vốn không phải chuyện li kỳ, tuy nhiên, nàng không chỉ có diện mạo giống, mà ngay đến thần thái, thói quen, sở thích, không một thứ nào không giống. Chính vì thế, đã gọi dậy sự hoài niệm của thánh thượng đối với Tuệ Quý Phi, nàng mới có thể thăng thế tiến lên, hưởng tận vinh sủng.

Nàng không ngại trở thành thế thân, thái hậu đã lựa chọn nàng, chính vì muốn nàng trở thành thế thân này. Nàng không yêu sắc màu lam hồng kiều diễm này, càng không thích chất liệu vải lụa đỏ, nhưng bây giờ, ngày ngày nàng phải chưng diện như vậy. Nàng không thích hoàng kim rực rỡ, không thích những vật quá chói mắt, nhưng bây giờ, trong Cúc Tuệ Cung này, toàn những màu sắc rực rỡ, diễm lệ bắt mắt. Bởi tất cả những thứ mà hiện tại nàng có được, đều là nhờ vào sự “giống nhau” đó. Nàng phải tiếp tục “giống”, cho đến ngày chết đi. Nàng hiểu rất rõ, đây chính là cuộc đời nàng. Cấm cung Vĩnh Hằng nguy nga này chính là nhà nàng, là chiến trường của nàng, và cũng là mồ chôn của nàng.

Hoàng đế đăng cơ năm bảy tuổi, nay đã mười lăm năm. Thừa kế bảo tọa trong thân phận thập nhất hoàng tử, Khang thái hậu công lao to tát. Tuy thái hậu không phải thân sinh của hoàng đế, nhưng thái hậu có công nuôi dạy, mẫu tử tình thâm. Năm Tuyên Bình thứ chín, hoàng đế đại hôn, ba tháng sau khi đại hôn, thái hậu rút khỏi màn nhiếp chính, thừa hưởng an nhàn tại Thọ Xuân Cung. Nay, hoàng đế thân chính đã sáu năm, cần kiệm liêm chính, triều đình an lạc, hoàng đế cùng thái hậu mẹ hiền con thảo, là tấm gương điển hình cho thiên hạ.

Ai bảo hoàng gia không tình thân, chính vì thái hậu thấy Tuyên Bình Đế đau lòng mất ái phi, ngày đêm tưởng nhớ nên mới đích thân tuyển chọn Phi Tâm từ đợt thi tú nữ, lấy Tuệ Phi làm gương, nghiêm khắc huấn luyện để an lòng hoàng đế. Vì thế mới nói, vinh hoa phú quý của Phi Tâm không phải chỉ do hoàng thượng ban, mà còn là do thái hậu ban tặng.

Nàng không xuất thân từ tầng lớp trí thức, phụ thân khởi nghiệp từ nghề buôn, tuy phú quý nhưng thân phận thấp hèn. Cầm Thái trọng nông khinh thương, trọng nhất là bối cảnh thế tộc. Phụ thân tuy lắm của nhưng vẫn bị mọi người khinh khi. Ông biết rõ tầm quan trọng của thế gia vọng tộc, vì con cháu đời sau nên vào năm Tuyên Bình thứ ba đã dùng tiền mua lấy một chức vị nhỏ. Phóng khoáng tung vàng tản bạc, khổ tâm đèo bồng mới có thể giành cho nàng một vị trí ứng tuyển. Vì thế, cơ hội này rất quan trọng đối với nàng. Trọng trách phải gánh vác ấy không phải vì mỗi mình nàng, mà là vì cả một nhà Lạc Chính. Chỉ khi nàng thân cư cao vị, được hoàng ân sủng ái, huynh đệ của nàng mới có cơ hội bước chân vào con đường làm quan, báo hiếu triều đình, mới mong chấn chỉnh được thanh danh gia đình.

Đấu tranh hậu cung, xưa nay vốn đã tồn tại. Tính cả hoàng hậu và nàng, hiện hậu cung có tổng cộng hai mươi ba vị phi tần. Qua đợt tuyển tú nữ năm nay, mỹ nữ tiến thân vào cung nhất định sẽ còn gia tăng. Nhưng nàng chẳng lả lẫm gì việc tranh đấu, nàng là con thứ, mẹ nàng chẳng giành lấy nổi địa vị phòng nhì, huynh đệ tỷ muội trong nhà rất đông, từ bé nàng đã

sinh tồn trong kẽ hở. Ấy thế mà nàng lại được đại nương xem như con ruột, và còn được nhận được sự xem trọng của phụ thân. Quá trình thì chẳng cần phải nói nhiều, ngay đến cơ hội dự tuyển, nàng cũng phải khổ tâm tranh giành mới có được. Đấu tranh đã trở thành một phần cuộc sống của nàng, đã ngấm sâu vào trong huyết quản, chảy cuộn trong từng giọt máu nóng của nàng rồi. Cuộc sống hậu cung vô vị cực kỳ, không tranh đấu chẳng phải là sẽ lỡ tuổi xuân hay sao. Sau khi vào cung, nàng luôn đóng vai trò Tuệ Phi, một vai diễn hoàn hảo không khiếm khuyết hết như Tuệ Phi tái sinh. Nàng không ưa bất kỳ thứ gì, chỉ có đấu tranh là điều nàng thích thú! Dù cho không thể trở thành kẻ thắng cuộc, cũng tuyệt đối không được ngã gục.

Khi nàng vẫn còn đang trầm tư suy ngẫm, chợt có tiếng bước chân nhẹ khẽ vang lên, rèm châu khẽ động, nàng biết Tú Linh vừa ra ngoài đã về. Tú Linh đã sống trong cung mười ba, mười bốn năm, hiện là cung nữ chấp chương Cúc Tuệ Cung của nàng. Phi Tâm đã tình chọn từ đám cung nữ được phân phối cho nàng lúc ấy, bây giờ Tú Linh đã trở thành một trong những tâm phúc của Phi Tâm. Mọi việc trong cung, từ bé đến lớn, Tú Linh đều có cách nghe ngóng.

Phi Tâm khẽ mở mắt, nhìn thấy những bước đi uyển chuyển của Tú Linh, trong tay đã có thêm một khay thủy tinh vàng kim, trên đó đặt vài quyển sổ tay. Nàng ta sát lại gần bên Phi Tâm, không mở miệng nói gì. Phi Tâm lười nhác vươn chân, liếc mắt, Tú Linh đang dẫm chân bèn hiểu ý. Thu chiếc chùy lại và cúi chào, sau đó khe khẽ đi ra khỏi điện. Tất cả những chuyện vừa xảy ra lúc này, như hạt bụi trần, bị cơn gió thổi tan tác chẳng còn lại một tí dấu tích nào, không những biến mất khỏi mắt và tim Phi Tâm, ngay cả trong mắt và trong lòng tất cả người hầu kẻ hạ trong cung của nàng, nó đã trở thành những hạt cát bụi không đáng để nhắc tới.

Tú Linh đưa chiếc khay đến bên tay nàng: “Quyển trên cùng là đã qua hết vòng hai. Phía dưới là những người đã bị loại.”

Phi Tâm liếc qua, trực tiếp rút một quyển dưới đáy cùng để xem. Trên đó không chỉ ghi chép tường tận tên họ, gia thế bối cảnh, thậm chí nguyên nhân bị đào thải, bị ai đào thải đều được liệt kê rõ ràng. Nàng đổi một tư thế thoải mái hơn, xem từng mục một. Những người bị loại, cũng không chừng sẽ được “cá mặng hồi sinh” , việc này cần phải hiểu tường tận hơn về gia thế các cô gái này.

Tuyển tú nữ là một công việc cực kỳ phiền hà, có những người gia thế không tốt, có thể ngay cả sổ hộ tịch cũng chẳng vào được nội cung đã bị loại rồi. Nhưng người có quen biết, như cá bát trào lội nước, không chừng sợi râu nào đó đã chạm vào ven bờ. Tỷ như nàng, gia thế nàng chẳng đáng để nhìn. Nếu chẳng phải do được thái hậu chú ý, lời nàng ra thì nàng cũng đành mặt mày ủ rũ trở về nhà. Nàng có thể nhận được sự chú ý của thái hậu chứng tỏ thái hậu xem rất tường tận. Người chờ tuyển hơn một ngàn nhưng sơ tuyển chỉ có ba trăm, sau cùng vào được cung cấm thì chỉ còn tám mươi, và người được sắc phong sau cùng lại càng ít ỏi. Nhưng vào lúc ấy – khi sổ hộ tịch vừa tới, vẫn chưa kịp đưa vào nội cung thì thái hậu đã chỉ định nàng lọt vào vòng trong.

Đợt tuyển tú nữ lần trước, hoàng thượng vì nổi đau mất Tuệ Phi nên hoàn toàn không hề đoái hoài, vì thế thái hậu đã chấp chương thay. Song lần này hoàng thượng muốn đích thân tuyển, hoàng hậu hỗ trợ, có điều là hoàng hậu đã không qua hỏi chuyện hậu cung, nên thái hậu thật sự không an lòng, nhưng lại không tiện ra mặt can thiệp, đành len lén ủy thác trách nhiệm lại cho nàng. Trong lòng nàng hiểu rõ, nếu muốn dùng người, thái hậu có cả khối phương pháp để nắm bắt thông tin, thế mà cứ phải bắt nàng làm. Thứ nhất, vì hiện nay thái hậu sống trong Thọ Xuân Cung, người đến vẫn an mỗi ngày không ngớt, người nhiều thì nhiều lời ra tiếng vào, quả thật không ổn thỏa lắm. Thứ hai là bởi giờ đây thái hậu đã lên tiếng không quản rồi, buông tay cho hoàng đế đích thân tuyển chọn nhưng nếu còn cho người dò hỏi, sẽ khiến hoàng đế mất mặt.

Từ nhỏ, học thuộc lòng đã là điểm mạnh của Phi Tâm, nàng tự biết mình không có trí tuệ hơn người, nên phải dụng tâm gấp bội. Dày công rèn luyện để tăng cường trí nhớ, tuy chưa đạt tới mức độ đọc đến đâu nhớ hết đến đó, nhưng cũng có thể nhớ được bảy, tám phần. Nàng xem hết trang này sang trang khác, vẻ mặt không biến sắc. Một lát sau, nàng chậm rãi đưa tay rút một chiếc trâm cài trên đầu xuống, điểm nhẹ ở vài cái tên. Tú Linh tự khắc hiểu ý, khom người nói: “Những người này đều là do hộ tịch chưa vào được đã bị loại, gia thế đều...”

“Tai mắt thái hậu trong cung rất nhiều, những chuyện nhỏ nhặt này bà ta cần gì đến bốn cung? Chẳng qua là muốn mượn tay bốn cung, lấy bốn cung ra làm bia đỡ mà thôi.” Phi Tâm thấp giọng nói, “Lần này hoàng thượng yêu cầu đích thân tuyển chọn, thật chất cũng chỉ muốn gây ông đập lưng ông, lấy ngoại giả kích ngoại. Gia thế bọn họ đều rất tốt, ngoại sung ai dám loại tên? Chẳng qua do ngoại đảng và thái hậu cùng nhau chống lưng thôi.”

“Nếu đã như vậy, nương nương hà tất còn ôm đồm chuyện này?” Tú Linh cẩn trọng nói.

“Mũ đã chụp xuống đầu bốn cung rồi, bốn cung không muốn nhận cũng phải nhận.” Phi Tâm khẽ cười, “Dù gì cũng đã ôm vào người rồi, thôi thì ôm thêm vài việc nữa cũng chẳng sao. Bảo Tiểu Phúc Tử sai người vẽ chân dung những người này rồi mang đến cho bốn cung, nói không chừng ngày nào đó sẽ tung cánh bay xa đấy!”

“Chiêu này rất nguy hiểm, nếu thái hậu đã tự ý loại tên từ vòng ngoài thì có nghĩa là không muốn để hoàng thượng nhìn thấy. Đưa bọn họ vào, chẳng phải là đang chống đối thái hậu sao?” Tú Linh nhẹ giọng đáp lại.

“Ai bảo là ta sẽ đưa bọn họ vào, nếu như hoàng thượng gặp gỡ ngoài cung, thì đó nào có phải là sự sơ suất của bốn cung? Thành hay không thành đều phải trông vào bọn họ. Chẳng qua là muốn khiến cho bọn họ nhớ lấy ân điển của bốn cung thôi!” Phi Tâm nói, tiện tay đưa chiếc trâm cho Tú Linh.

Tuy nói hoàng thượng đích thân tuyển chọn, nhưng chính sự bận rộn, làm sao có thời gian nhớ đến những việc vặt vãnh này.

Thái hậu không muốn để những đứa con gái của các đại thần bề thế này vào cung, chính là vì sợ hoàng thượng sắc phong phụ thân, huynh đệ của người đó, lấy ngoại đãi kích ngoại. Ban đầu thái hậu nhắm vào nàng, cũng là do gia thế của nàng thật sự không đáng trông mong. Dù sắc phong thế nào cũng chẳng lột bỏ được lớp vỏ con buôn hôi mùi tiền, hoàn toàn vô hại với thái hậu. Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu, cả gia tộc mình chẳng trông mong nổi rồi. Cứ tuân theo lời thái hậu tuy sẽ an toàn, nhưng thái hậu tuổi đã cao, liên kết bên ngoài cũng rất quan trọng. Những việc trong cung, chỉ dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn thì chẳng được gì cả, sau cùng rồi sẽ bị gán ác danh đổ ky. Gia tộc nàng còn trông cậy vào nàng để chấn chỉnh uy danh, thanh danh bị hủy hoại, nàng nào chịu được!

Nàng yên lặng hồi lâu, thấy Tú Linh vẫn chưa động dậy, bèn giương mày lên khẽ hỏi: “Sao còn chưa đi?”

“Nương nương.” Tú Linh hạ giọng nói, “Tú Linh lắm mồm xin được nói một lời, lần trước nương nương đưa cặp tỷ muội đó vào, hoàng thượng đã mắng nương nương... Cả tháng nay không hề bước tới Cúc Tuệ Cung rồi. Nếu lần này còn để hoàng thượng biết chuyện này do nương nương sắp đặt, tới khi đó sẽ đắc tội cả với thái hậu! Nếu đã như thế, hay là nương nương nghĩ cách lấy lòng hoàng thượng chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Phi Tâm sửng người một lát, chuyện hồi tháng trước tất nhiên nàng vẫn còn nhớ. Hẳn thích ai, cần ai là việc của hã, nhưng nàng sắp xếp cho hã thì nàng là người phạm sai. Để hoàng thượng chìm đắm trong mỹ sắc, chính là xu nịnh. Thế nhưng, nàng quả thật không biết phải làm thế nào để hã hồi tâm chuyển ý. Nàng vốn chỉ là thể thân của Tuệ Phi, dốc hết sức bắt chước, vịn vào ân tình của hã dành cho Tuệ Phi để đăng lên vị trí Quý Phi. Tuy nhiên, tình cảm hoài niệm sớm muộn cũng sẽ tan theo mây khói, hậu cung

mỹ nữ không ngớt, dù là tươi mới, xinh đẹp đến đâu cũng có ngày người sẽ chán. Huống hồ chỉ là một kẻ giả mạo như nàng?

Nàng không mong hắc có tình với nàng, chỉ cầu xin có ân là đủ. Hiện nàng đang phò trợ hoàng hậu chấp chưởng lục cung, việc to việc nhỏ đều đích thân lo liệu. Chỉ mong hậu cung thanh bình, mọi người đều hoan hỉ. Nàng miệt mài đọc “Hiền Phi Truyền”, từ nhỏ đã thuộc nằm lòng “Nữ Kinh”, “Nữ Hiếu”. Đương nhiên nàng biết lễ nghi liêm sỉ, huống hồ giúp hoàng thượng lựa chọn phi tần thích hợp vốn dĩ là việc nên làm của một hiền phi. Nhưng nàng chưa đổi được một chữ “hiền” thì đã nhận lấy chữ “nịnh” !

Cậy vào nhan sắc thì khó có thể trường cửu, hơn nữa “nhan sắc” của nàng, cũng chỉ là nhờ vào ân điển của vị kia. Nay, người đã khuất xa, ân tình cũng đã cạn. Hắc hoài niệm cũng đủ rồi, thương xót cũng rồi. Nàng còn có thể giữ lại vị trí này, đương nhiên là do hắc nể mặt thái hậu. Thế nhưng, hắc còn có thể nể tình bao lâu thì chưa ai biết được. Nàng muốn củng cố địa vị này, tất nhiên chỉ còn cách đi đường vòng thôi.

“Lần này chẳng phải trong nội cung, hoàng thượng phải hành cung ở Thang Nguyên, trên đường xảy ra chuyện gì thì lại đổ lên đầu bốn cung sao?” Phi Tâm xua xua tay, “Đi đi, cẩn thận một tí là được.”

“Nương nương, trước giờ hoàng thượng hành cung, có lần nào không dắt cả nương nương đi cùng? Lần này ngay cả một tiếng cũng không báo với nương nương. Hoàng thượng cứ khen Ninh Hoa Phu Nhân vũ điệu tuyệt vời, nô tỳ thấy nương nương...”

“Tú Linh, hôm nay người nhiều lời quá rồi.” Phi Tâm khép hờ mắt, vũ điệu tuyệt vời? Tuệ Phi sinh thời đâu biết múa. Nhiệm vụ của nàng chỉ là làm tốt vai trò một thể thân mà thôi. Tú Linh hiểu ý nàng, bèn không nói thêm nữa, lẳng lặng lui ra, cho gọi Tú Thế và các cung nữ khác vào hầu hạ.

Chương 2

Gấm hoa khó mà ngăn cản lạnh lẽo nơi đáy lòng

Phi Tâm nằm im, không nói lời nào, cả rèm sáo cũng không còn đung đưa nữa. Khi nàng mới vào cung, hoàng thượng nhìn nàng, trong mắt đầy kinh ngạc, không dám tin, có hồi ức, có sửng sốt, nhìn chòng chọc đến nỗi nàng cảm thấy cơ thể mình đã bị xuyên thủng vài lỗ. Sau đó hăn hay lui tới nơi này, thường không nói nhiều, chỉ nhìn chăm chăm. Cứ nhìn như thế, ban đầu còn tò mò, còn tìm kiếm, như muốn tìm ra sự khác biệt. Nàng đã phải vất vả biết bao nhiêu để kiên trì tìm cách không để lộ sơ hở, phải bắt chước giống hệt một người khác, phải để người thân mật nhất của mình không nhìn ra điểm khác nhau, nhưng nàng đã kiên trì được! Chính vì sự kiên trì đó nên đã khiến nàng bộ bộ cao thẳng, nhưng đồng thời với sự thẳng chức của nàng, lòng tò mò và tìm tòi của hăn cũng nhạt đi, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng!

Nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, đây là việc bình thường không còn gì hơn. Điều nàng phải làm tiếp theo đó chính là làm cách nào củng cố địa vị của mình, nàng có thể không đắc sủng nhưng không thể thất thế. Mà ở trong cung thì “thế” và “sủng” là không thể tách rời. “Sủng” có rất nhiều cách, thời gian có thể khiến dung nhan của nàng phai tàn, nhưng cũng có thể kiến “sự hiền tuệ” của nàng bộc lộ, đức hạnh có thể vững bền lâu dài hơn so với sắc đẹp. Kể từ khi bước vào cung, nàng đã sẵn sàng phấn đấu đạt một chữ “hiền”. Nhưng sau những lời cay nghiệt mà một tháng trước hăn đã mắng nàng, nàng biết rằng chữ “hiền” đã ngày càng xa rời mình rồi. Mặc cho khoảng cách xa vời thế nào đi nữa, nàng cũng không thể ngã xuống. Nếu nàng gục đi thì chẳng phải là cả dòng họ Lạc Chính nhà nàng xem như uổng phí công sức rồi sao?

Nàng yên tĩnh nằm nghỉ một lát, bỗng cảm thấy yên ắng quá mức. Sự tĩnh lặng khiến nàng ngạc nhiên, bất giác khẽ mở mắt. Vừa mở ra đã nhìn thấy đôi ủng màu vàng có thêu hoa văn rồng. Nhìn thấy nó, cả người nàng như đơ lại, chỉ thấy sau lưng có một luồng hơi lạnh thổi qua. Trong sảnh phụ

trống trải đã sớm không còn bóng người, tại nàng đã xuất thần mê mẩn, hoàn toàn chẳng nghe thấy hắc đã đi vào từ lúc nào.

Nàng tắt tả đứng dậy, cúi mặt xuống, khẽ chỉnh trang mái tóc, sau đó quỳ xuống nền đá màu xanh sẫm: “Thần thiếp không biết hoàng thượng giá đáo, thất lễ khi nghênh giá, thần thiếp biết tội.” Những lời nói run rẩy vừa thốt xong, nàng đã cảm thấy bờ vai mình cứng lại, thoáng chốc đã bị người đó dựng dậy. Nàng cúi gằm mặt, vẫn không dám nhìn người đó, cơ thể bắt đầu khúm núm. Nàng sợ hắc, bao nhiêu năm nay nàng chưa hề sợ bất kỳ ai. Dù có là thái hậu, nàng vẫn có cách xoay sở. Nhưng, nàng lại cực kỳ sợ người này.

“Hôm nay là mừng ba, nàng quên rồi à?” Một giọng nói hơi trầm và lạnh lùng, như gai nhọn khiến người nàng lại càng run rẩy hơn. Mừng ba? Hôm nay là mừng ba à? Nàng thật sự rất sợ cái ngày này, vì thế, khi nàng vừa nghe ngóng được rằng hôm nay hắc sẽ hành cung, nàng chẳng những không cảm thấy thất vọng vì hắc không đưa nàng theo, mà ngược lại còn có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Đó là vì nàng lại có thể né tránh được một lần nữa rồi. Lần trước khi nàng mang mỹ nhân đến long sàng của hắc, sau khi bị quở mắng, hắc chưa trút hết giận nên mừng ba bèn không đến. Còn lần này, hắc sắp đi hành cung, thế mà còn đến đây để sỉ nhục nàng nữa à?

Nàng im lặng không lên tiếng, đôi tay đan chặt vào nhau. Nàng mãi mãi không thể nào nuôi móng tay dài, điểm này khác với Tuệ Phi. Nàng không thể nuôi, nuôi rồi cũng sẽ bị gãy, bị gãy trong chính lòng bàn tay nàng, khiến nàng máu tươi rùng rùng.

Tuyên Bình Đế – Sở Vân Hi khẽ híp đôi mắt hẹp dài, ánh mắt như ẩn chứa một trận phong ba bão táp: “Nhìn thấy trẫm khiến nàng đau đớn đến thế sao? Ai đã dạy nàng đối đãi với bậc quân vương như vậy?”

Nàng siết chặt tay lại, nửa ngẩng mặt lên, mắt khẽ cúi xuống, găng nở nụ cười giống hệt Tuệ Phi. Giọng nói của nàng nhỏ nhẹ và mềm mại: “Thần

thiếp mời hoàng thượng...”

Hắn hoàn toàn không nghe nàng dứt lời đã đẩy nàng xuống ghế quý phi, khiến nàng không thể né tránh ánh mắt của hắn. Hắn có đôi mắt khiến người ta rung động, đuôi mắt hơi hẹp và cong cong, tròng mắt đen láy, con ngươi sáng ngời, khiến người ta nhìn vào sẽ cảm thấy có những ngôi sao nho nhỏ đang lấp lánh.

Nếu hắn cười thì sẽ trông cực kỳ quyến rũ, nàng đã từng thấy hắn cười, nhưng khi hắn nhìn nàng, trong mắt chỉ toàn băng tuyết bao phủ, mang theo đầy nộ ý. Hắn có chiếc mũi cao và thẳng, đôi môi mỏng và ưu mỹ, dù là đang mím chặt nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hình dáng mỹ miều của nó. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, làn da bóng mượt và săn chắc, nhưng lúc này nó hơi xanh xao. Hắn còn có một mái tóc đen thật đẹp, khi không búi lại, đuôi tóc dài dài cứ tung bay phất phới trong gió. Dù hắn không mặc triều phục màu vàng, nếu đi trong đám đông vẫn rất bắt mắt.

Nhưng những thứ này cũng không cách nào bù đắp được sự giá lạnh bên trong của hắn, tim lạnh, tính cách lạnh, hoặc có lẽ là tất cả sự lạnh lùng ấy chỉ dành riêng cho nàng. Dù nàng làm tốt đến đâu, hắn vẫn cảm thấy gai mắt khi nhìn nàng. Bởi vì nàng không xứng có dung nhan giống người phụ nữ hắn đã từng yêu! Hắn dùng cách này để luôn nhắc nhở nàng rằng: nàng chỉ là đứa con gái một tiện dân mua quan chức xuất thân từ nghề buôn. Dù nàng có cao nhã diễm lệ, dù nàng có một bụng sách thánh hiền, cũng chỉ xứng với chữ “tiện” !

Hắn luôn lâm hạnh nàng vào ban ngày, hắn chưa hề đối đãi với các phi tần khác như vậy, mà chỉ đối xử với như vậy với mỗi mình nàng thôi. Y phục của nàng dù có dễ coi như thế nào, hắn đều muốn xé. Hắn luôn muốn khiến toàn thân nàng đầy rẫy thương tích, cả người đau đớn mới thôi, thế nhưng nàng lại không thể từ chối. Bởi vì hắn là hoàng thượng, là chủ nhân của nàng! Là người cho nàng danh phận địa vị, hắn là niềm hy vọng để gia tộc

nàng có thể nở mặt nở mày. Do đó, bất luận hãn có chà đạp nàng thế nào, nàng cũng chỉ biết nhẫn nhịn.

Những tiếng roẹt roẹt của vải lụa bị xé toạc cứ như từng nhát roi vọt vào tim nàng, sự thâm nhập trong tình trạng khô khan khiến nàng rất đau đớn. Trừ việc bầu chặt lấy tấm trái nhưng phía dưới cơ thể, nàng chẳng làm được gì nữa. Nếu sự đau đớn này có thể đổi lấy một đứa bé, nàng cũng cảm thấy xứng đáng. Nhưng không, từ trước đến nay vẫn không có, thế nên nàng vẫn phải tiếp tục chịu đựng.

Ánh mặt trời soi rọi khắp cung điện, nàng cắn chặt môi, cố gắng ép những giọt nước mắt của mình không được tuôn ra. Hãn hôn nàng, đó không phải một nụ hôn mà giống như ác ma hút máu thì hơn, hãn nghênh ngang luồn vào trong kẽ răng nàng, làm đau lưỡi nàng. Hãn dùng cách này để giày vò nàng, cho đến khi hãn cảm thấy thỏa mãn mới thôi.

Chỉ cần khẽ nhích động nàng đã thấy đau đến phát hoảng, hoàn toàn không biết hãn đã bỏ đi từ lúc nào, hôm nay là mừng ba! Điều đáng chết khiến nàng phải nguyên rủa chính là, nàng lại không thể nào chống cự và thậm chí còn phải tự hào cho cái ngày mừng ba này!

Thiên điện lúc đó mãi cũng không một ai bước vào, đây là quy định của nàng, nàng không thể để người khác trông thấy nỗi uất nhục của nàng, tuyệt đối không thể. Nàng là Quý Phi của Cấm Thái triều Tuyên Bình, nàng là Quý Phi được thăng chức nhanh nhất kể từ khi Cấm Thái khai quốc. Nàng là niềm vinh quang của nhà Lạc Chính, còn nhà Lạc Chính sẽ vì sự tồn tại của nàng, sau cùng trở thành một trong những gia tộc bề thế của bốn triều!

Nàng chỉ cần những thứ này, đây chính là tất cả những gì nàng cần, vì những thứ này, điều gì nàng cũng có thể chịu đựng!

Nàng nằm trên ghế nghỉ ngơi một lát, vật vờ bước xuống đất, lấy ra một chiếc áo từ trong tủ ở phòng bên. Đây là điểm duy nhất khác với Quý Phi

tiền nhiệm, chính là nàng đã bố trí một tủ áo ở bất kỳ sảnh điện nào. Nàng miễn cưỡng mặc áo vào, vớt bộ đồ bị rách nát vào chiếc rương, sau đó gỡ mái tóc của mình ra để chúng rũ xuống che đi những vết xanh xanh tím tím trên cổ, hồi lâu sau mới cất giọng khan khan gọi người vào.

Tú Thế là người vào trước nhất, nàng ấy và Tú Linh đều hiểu rõ trong bụng. Nhưng chưa bao giờ họ lên tiếng hỏi và cũng không bao giờ quấy rầy nàng. Dù nàng có vùng vẫy, đi lại khó khăn như thế nào trong nhà, họ cũng đều im lặng chờ đợi lệnh truyền gọi của nàng, chờ đến khi nàng đã miễn cưỡng để duy trì xong lòng tự tôn của mình. Cũng chính vì thế nên Phi Tâm đặc biệt xem trọng họ.

Những người khác ở cung này đều cho rằng nàng rất đặc sủng, hai mươi ba vị phi tần, lần lượt sắp xếp cũng phải mất cả tháng. Cộng thêm hoàng thượng chính vụ bận rộn, thường phải ngủ lại trong Khải Nguyên Điện. Huống hồ hậu cung cần phải mưa sương cân bằng, mới tránh khỏi đấu tranh kịch liệt, hoàng thượng cũng ngầm hiểu đạo lý này, dù rằng Ninh Hoa Phu Nhân được đặc sủng nhất hiện nay, hoàng thượng cũng chỉ đến chỗ nàng ta hai lần trong một tháng. Còn nàng, từ khi vào cung, sấm sét cũng không thay đổi, cứ mừng ba mỗi tháng, hoàng thượng lại đến Cúc Tuệ Cung. Năm đầu tiên, hẳn thường đến chỗ nàng ngồi một lát. Đương nhiên, lúc đó nàng vẫn còn mới mẻ!

Lần trước chỉ phạm sai một lần, cả tháng đó nàng khiến hoàng thượng nổi giận lôi đình, chỉ vào mũi nàng quát tháo. Việc này khiến nàng tổn thương thể diện, trốn trong cung cả nửa tháng mới dám ra ngoài. Nhưng hôm nay lại đến rồi, đủ để chứng tỏ nàng vẫn còn được vinh sủng.

Thực ra rũ bỏ quá trình mà nói, hoàng thượng mỗi tháng đến một lần, cũng coi như là giúp nàng củng cố được địa vị. Nàng biết, dù có tận trung cứu quốc thể nào đi nữa, nếu hoàng thượng chán ghét thì coi như nàng đã thất thế. Tới khi đó chẳng những địa vị không giữ được, mà nàng còn phải đếm trước gia tộc có đủ đầu người để chém hay không. Bởi vì đối với phi tần

thất sủng thất thế, chỉ cần một cơn sóng nhỏ trong cung cũng đủ khiến nàng toàn quân nghiêng ngả. Vì thế, như vậy cũng rất tốt! Nghĩ theo hướng này, tâm trạng nàng lại tốt trở lại.

Nàng nghiêng sang nhìn Tú Thế bước vào, Tú Thế nhanh nhay, không để ai khác bước vào. Nàng nhìn Tú Thế cười nhàn nhạt, dáng vẻ hệt như Tuệ Phi trước kia. Tú Thế đưa tay đỡ nàng, nhìn thấy vành môi đang sưng đỏ còn vương vết máu, khẽ ngập ngừng và khàn giọng nói: “Nương nương, nô tì đã dẫn người chuẩn bị nước ấm, tí nữa đặt trong Đông Noãn Các.”

“Ừ.” Nàng đáp lại một tiếng, Đông Noãn Các, rất tốt. Nàng khẽ thở dài, chợt nói, “Đem vứt chiếc ghế này đi, hoa văn này chói mắt quá.”

“Vâng.” Tú Thế bầm, cùng lúc khi lời nói vừa thốt ra, giọt nước mắt đang rưng rưng trong khóe mắt Tú Thế cũng đã rơi xuống tay Phi Tâm. Phi Tâm thần thờ một lát, khẽ giọng nói: “Đừng để bốn cung nhìn thấy thứ này.” Nước mắt, nàng còn chưa khóc thì làm sao mà cho phép nô tài của nàng khóc thay. Huống hồ cũng không có gì đáng để khóc. Chẳng qua cũng chỉ một tháng một lần thôi mà. Nhẫn nhịn thì cũng ổn thôi, nhịn đến ngày nàng có một đứa con thì mọi thứ đều cũng xứng đáng cả.

Chương 3

Tiếp nhận ngọn nguồn hiểm cảnh khó khăn

Hôm sau, Phi Tâm đến Thọ Xuân Cung thỉnh an thái hậu. Hôm nay nàng mặc chiếc áo màu xanh lam điểm lệ có điểm hoa văn màu hồng phấn, tay áo dài cổ rộng, phía trên tô điểm màu hồng và lam, một trăm lẻ tám hạt thủy tinh màu hồng phấn và hoàng kim nhiều màu, đính trong nhụy hoa và cánh hoa. Bên trong có một chiếc áo tơ lụa cổ cao và hơi xiên màu xanh lam, phía dưới là chiếc váy hoa văn xếp tầng. Vùng eo buộc một sợi tua trang trí màu tím xanh, phất phơ tung bay ở hai bên eo. Chải búi tóc Song Vũ Hoàn Lạc, phía trên gắn trâm khổng tước nạm đá quý màu xanh lam.

Và còn có một dải lụa mỏng màu hồng phấn ở đuôi tóc búi gần cổ, nhẹ nhàng nép vào sau cổ nàng, trông rất yêu kiều. Giữa trán điểm nhẹ ba cánh hoa anh đào hồng lam, khiến đôi mắt nàng lại càng rung động lòng người.

Nàng ngắm mình trong gương, nhẹ nhàng nở nụ cười kiểu Tuệ Phi. Mỗi khi nhìn thấy bản thân như vậy, nàng rất vừa ý, hoa mỹ, cao quý mà không kém phần diễm lệ. Tươi sáng nhưng lại không chói mắt, có vẻ nàng đang ngày càng tiến gần hình tượng cao to trong lòng mình rồi. Trang điểm xong, miệng ngậm một quả cà na, mùi vị chua chua và thanh thanh đã hòa quyện trong miệng nàng. Nàng ung dung vịn lấy Tú Linh, ngồi kiệu tiến về Thọ Xuân Cung.

Thọ Xuân Cung nằm ở hướng đông nam của cấm cung Hằng Vĩnh, bốn bề được dựng tường cao, nằm biệt lập giữa các cung khác, là nơi thái hậu cùng các thái phi cư trú an dưỡng. Bên trong Thọ Xuân Cung không có xây những kiến trúc phụ trợ xung quanh.

Trong điện có dựng phật đường, mỗi ngày thái hậu tụng kinh không ai được quấy rầy. Nhưng lần nào Phi Tâm cũng đến rất sớm, sau đó lặng lẽ ngồi chờ trong tiền điện. Sau khi thái hậu tụng kinh xong, cung nữ sẽ dìu bà ra uống trà, và truyền Phi Tâm vào gặp.

Thái hậu Nguyễn Tinh Hoa nay đã bốn mươi lăm, nhưng vì bảo dưỡng rất tốt nên trông cứ như chỉ vừa hơn ba mươi tuổi. Bà mặc thường phục che đậy thân hình vẫn còn duyên dáng của mình. Tóc búi đơn giản, phía trên cũng có vài chiếc trâm cài. Thọ Xuân Cung này giản dị hơn nhiều so với Cúc Tuệ Cung của Phi Tâm, không có quá nhiều đồ trang trí quý báu, nhưng lại có không ít chậu cảnh.

Đôi mắt phượng thon dài của bà lướt qua đỉnh đầu Phi Tâm, thấy nàng đang quỳ dưới đất bèn nhẹ giọng: “Đứng lên đi.”

“Tạ thái hậu, hạt giống Chuyển Phụng Tường Vân lần trước thần thiếp nói, khéo hay hôm qua gia phụ vừa sai người mang đến rồi.” Phi Tâm quay lưng nhìn, Tú Linh đứng sau đã mang ra một chiếc hộp nhung, Phi Tâm giờ tay nhận lấy và chuyển qua, “Thái hậu xem có vừa ý không?”

Tĩnh Hoa nửa nghiêng người, không ngược mắt sang nhìn, chỉ có cung nữ bên cạnh bước tới, nhận lấy chiếc hộp rồi mở ra. Bà nheo nửa mắt, có vẻ như không hứng thú nhìn, xua tay cho người mang xuống.

Tĩnh Hoa ngừng một lát, ung dung cất tiếng: “Nếu người dành tâm tư này cho hoàng thượng thì cũng không đến đổi chuyển hành cung Thang Nguyên không có phần người rồi.”

Phi Tâm im lặng, vẫn chưa chờ nàng lên tiếng, bà ta đã nói tiếp: “Hôm qua hoàng thượng xuất hành, tất cả cung phi đều đến tiễn, tại sao không thấy người?”

Phi Tâm sửng sốt, vội quỳ xuống: “Thần thiếp biết tội.” Nàng thốt không nên lời, hôm qua thì làm sao nàng dám lộ diện?

Tĩnh Hoa than thở: “Hôm qua hoàng thượng còn đến Cúc Tuệ Cung, người chỉ cần mềm mỏng một tí là êm chuyện. Người đã chịu đến dỗ dành, cái thang đã bắc sẵn trước mặt, sao người vẫn còn cương thế? Sự linh hoạt ngày thường đi đâu rồi? Không lẽ còn phải chờ ai gia cầm tay dạy từng bước à?”

Phi Tâm cắn nhẹ môi, không có lời đối đáp. Tối qua hẳn nào có đến dỗ dành gì, lại còn bảo nàng phải mềm mỏng? Người xung quanh đều nói nàng vênh váo, dám giận đối với hoàng thượng nhưng thật chất thì nàng chỉ là người bị đánh gãy răng cửa mà còn ngậm ngùi nuốt máu vào trong bụng thôi.

Tĩnh Hoa thấy làn mi Phi Tâm khẽ động dậy, những giọt nước mắt ươn ướt nơi khóe mi rưng rưng như ánh sao. Đành lắc đầu: “Trước mặt ai gia,

không cần làm ra vẻ Tuệ Phi.” Bà ngấp ngừng, “Bỏ đi, người cũng đã quen rồi, khiến ai gia lại nhớ đến Tuệ nhi, đứng dậy đi!” Bà vừa nói xong, Tú Linh bên cạnh đã vội dìu Phi Tâm dậy, Tinh Hoa nhìn nàng: “Nơi này gió to, cùng ai gia vào Noãn Các nói chuyện.”

Phi Tâm hiểu ý, đi qua dìu Tinh Hoa đứng lên. Hai người từ từ đi vòng theo trắc đường vào trung điện rồi đến Tây Noãn Các, bọn nô tài đã an bài chỉnh chu. Một bức bình phong thủy mặc có mười sáu mép gấp được chặn ngay cửa. Bên trong đã đốt hương an thần Tử Ngọc Phan, hai bên có những tấm màn mỏng màu xanh đang thả xuống. Men tường có chiếc ghế nằm màu tím, trên có tấm trái lựu dày đã được làm ấm. Cung nữ tiễn họ vào rồi đóng cửa lại.

“Số liệt kê tú nữ chờ tuyển, người đã xem chưa?” Tinh Hoa ngồi vào ghế, Phi Tâm dâng chén ngọc bích lên, cúi đầu khẽ nói: “Bẩm thái hậu, hôm qua thần thiếp đã xem rồi, không có gì bất ổn. Ba ngày sau tám mươi người đạt tuyển sẽ vào cung chờ, lúc đó thần thiếp sẽ sai người đến xem.”

“Con gái của trung lang trong Trúc Nghi Đường, lần này khí thế cao ngút, chưa vào cung đã tạo thế khắp nơi. Ai gia thật không muốn thấy loại này.” Câu nói này, ở ngoài Tinh Hoa tuyệt không nói.

Nhưng Phi Tâm hiểu, Lâm trung lang trước giờ không đặc chí trong Trúc Nghi Đường, vì không chịu theo phe thái hậu, thẳng thường xung đột với Nguyễn hữu thừa tướng trong triều. Rõ ràng địa vị của hắn thấp hơn hữu thừa tướng rất nhiều, nhưng theo bộ dạng đó thì có vẻ muốn nói, con gái hắn mà vào cung thì nhất định sẽ đắc sủng, và gia thế nhà họ Lâm cũng sẽ lên ngôi!

Tuy nhiên, điều này cũng khó trách hắn, con gái Lâm trung lang – Lâm Tuyết Thanh, nghe đồn là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, thư họa song tuyệt, tài đức vẹn toàn, từ nhỏ đã được nghiêm khắc quản giáo, để chuẩn bị đưa vào cung. Lâm trung lang rất khôn khéo, sợ thái hậu cản đường, nên trước

đó đã tạo sẵn khí thế, với địa vị của hần, ngoại sung tuyệt đối không dám loại tên. Khí thế vào cung đã không thể đỡ nổi, chỉ còn cách tìm cơ đào thải nàng ta trong khoảng thời gian hoàng thượng hành cung, đừng để hoàng thượng nhìn thấy nàng ta!

“Lần này Ninh Hoa Phu Nhân có mang, hoàng thượng cùng Ninh Hoa hành cung nghỉ dưỡng. Người tuy không được đi cùng, nhưng cũng không phải điều tồi tệ, chờ khi bọn họ vào cung, người tìm vài điểm sai, tống ả ta ra ngoài.” Tinh Hoa khẽ hạ lệnh.

“Thần thiếp tuân chỉ.” Phi Tâm cúi mình khẽ đáp.

“Con tiểu tiện nhân họ Ngô, nghe nói người đã đày nó đến biệt viện?” Đôi mày lá liễu của Tinh Hoa nhíu lại, nhìn dáng vẻ co ro của Phi Tâm, “Bệnh nặng thế nào cũng sẽ có ngày khỏi. Ai biết chừng hôm nào hoàng thượng lại nhớ đến ả, chạy sang biệt viện tìm ả. Tới lúc đó chẳng phải công đã tràng? Người cha khốn kiếp của ả, bình thường đã hay nhảy cang cang trong Văn Hoa Các, đi lại với hoàng thượng rất gần. Ngô nhớ dăm ba bữa lại nhắc, hoàng thượng cũng sẽ nhân nhượng cho ả, vậy có phải tự chuốc lấy phiền phức không?”

“Bẩm thái hậu, Ngô đại nhân đó đã bị điều chức, không bao lâu sau sẽ thượng nhiệm. Tin tức trong cung, Ngô đại nhân không còn cơ hội biết nữa. Huống hồ đại tuyền kề cận, không có việc gì thì mới là điều tốt.” Phi Tâm nói không khẽ hờ, “Đây chỉ là quan điểm nhỏ của thần thiếp, mọi việc đều tuân theo dặn dò của thái hậu.” Việc này chắc thái hậu đã nghe ngóng rồi. Xử trí Ngô Tần, mục đích chính là nhằm vào cha nàng ta. Cũng trách Ngô Tần quá huênh hoang, hoàn toàn không biết che giấu. Cha nàng ta ngày càng được ý trọng, nay ngoại phái đều là thuộc địa của thân tộc thái hậu. Nên thái hậu mượn tay Phi Tâm để khử nàng ta!

Phi Tâm chẳng hề tội nghiệp Ngô Tần, nữ nhân hậu cung có thể tìm được kế sinh tồn trong hậu cung hiểm ác này hay không đều nhờ tài cán mỗi

người. Bản thân Phi Tâm cũng là con cờ trong tay người khác, mặc cho người ta thao túng, tiến thoái đều không phải do nàng làm chủ. Mỗi bước đi của nàng đều phải thật vững chắc, trở thành lưỡi nhọn của người khác nhưng cũng phải luôn biết giữ mình. Xử lý quá tuyệt tình, chẳng ích lợi gì cho nàng.

Rời khỏi Thọ Xuân Cung, Phi Tâm cho tùy tùng gác kiệu lui ra, chỉ để Tú Linh đi theo. Đi theo Trung Hoa Các, vòng cửa khúc trở về Trung Đô Viện. Trung Đô Viện là một vườn hoa phía tây Thọ Xuân Cung, chính giữa thông với ngự hoa viên. Phi Tâm liếc mắt xung quanh, thấp giọng nói với Tú Linh: “Người tìm người đưa thư này cho Lâm trung lang.”

Tú Linh nghe xong hiểu ngay, khẽ hỏi: “Lâm Tuyết Thanh ba ngày sau bèn nhập cung. Thái hậu cũng chẳng ưa nàng ta?”

Phi Tâm khẽ nheo mắt: “Món ân tình này, chờ xem hắn có nhận hay không. Nếu hắn muốn con gái sau này có tương lai thì chỉ trông cậy lần này thôi!” Nói xong, Phi Tâm thẳng lưng sải những bước nhỏ, không mở miệng nữa.

Hôm nay thái hậu dặn dò nàng như vậy là muốn nàng quét năm “tuyệt” này ra khỏi cung. Rõ ràng muốn nàng trở thành người ra mặt, chuyện thế này làm sao có thể giải quyết một cách hoàn hảo không tì vết được. Khi bà dặn dò, không có một ai, vậy thì cái gọi là “ý chỉ” chẳng qua chỉ là hư không. Chắc chắn thái hậu đã trở nên thất vọng với con cờ này rồi, vì nàng hoàn toàn chẳng nghe dặn dò thái hậu, xử chết Ngô Tần. Người cầm cờ đã nhận thấy nội tâm con cờ đang sôi sục, chuẩn bị bỏ tốt để bảo vệ soái rồi!

Cha Ninh Hoa Phu Nhân thuộc phe thái hậu, gia đình Ninh Hoa Phu Nhân là họ hàng xa của thái hậu, nay nàng ta đã có thai, thái hậu tất nhiên sẽ dẹp sạch đường đi cho nàng ta rồi. Còn về nàng – Lạc Chính Phi Tâm, một thể thân dù có tốt cách mấy, hoàng thượng cũng chẳng còn tâm tư nhớ những kỷ niệm xưa. Huống hồ lại còn không có con, gia thế cũng không tốt. Giờ

lại chẳng biết răm rắp nghe theo, loại đi thì loại đi, đối với thái hậu mà nói, chẳng có chút tổn thương nào.

Nhưng Lạc Chính Phi Tâm nàng thì sao cam tâm lấy mình làm đuốc, đứng ra làm chim ưng đưa đầu cho người ta vắn, nàng làm cũng không xong, không làm cũng không xong. Trước mắt chỉ còn cách mạo hiểm, bán một món ân tình cho Lâm trung lang. Truyền đạt suy nghĩ của thái hậu cho hân, để hân tìm cách đưa con gái tiếp cận hoàng thượng trong thời gian này.

Tuy gia thế nàng không tốt, nhưng ba năm trong cung, nàng đã là người đứng đầu tam phi. Với thân phận này, mai sau cũng sẽ là chỗ tựa cho con gái hân trong cung. Dù cho địa vị bây giờ của nàng đang lung lay, sóng gió không ngừng. Chỉ cần hân đón nhận món ân tình này, ngày sau nàng cũng còn có ngoại ứng. Ba ngày sau, chỉ cần Lâm Tuyết Thanh có bản lĩnh lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, vậy thì nàng cũng không bị mắc phải tội bất kính với ý chỉ thái hậu. Nàng cũng chỉ là đàn bà nơi hậu cung, nào có thể ảnh hưởng tâm tư hoàng thượng? Đi nước cờ hiểm này, nàng mới có thể tìm ra một lối thoát giữa sự công kích ở phía trước và sau lưng.

Nửa tháng sau, hoàng thượng bãi giá hồi cung. Cùng về với người không chỉ có Ninh Hoa Phu Nhân đang rất được sủng ái, còn có cả Uyển Tần – Lâm Tuyết Thanh vừa mới được sắc phong! Về chuyện này, trong hậu cung lan truyền rất nhanh, Phi Tâm hoàn toàn không cần tốn tâm tư nghe ngóng.

Nghe nói trên đường hành cung Thang Nguyên, hoàng thượng gặp gỡ phu nhân Lâm trung lang đang dắt con gái đi tạ lễ. Hoàng thượng được biết Tuyết Thanh đang chờ tuyền, bèn triệu kiến. Vừa gặp đã phải lòng, bèn đưa nàng đi cùng, trong đêm hành cung đã chiêu hạnh Tuyết Thanh, long nhan đại duyệt bèn phong nàng làm Uyển Tần.

Biến cố đột nhiên ập tới này khiến thái hậu trở tay không kịp, bà cũng nghi ngờ Phi Tâm để lộ phong thanh. Nhưng không tìm được bất kỳ dấu vết nào,

vả lại trước đây bà đã lên tiếng không quản việc tuyển tú, nên đành ăm ức trong lòng.

Phi Tâm biết rằng sau vụ việc này, ấn tượng của thái hậu đối với nàng sẽ ngày càng tệ. Nhưng Tuyết Thanh đã vào cung rồi, kẻ thù đã chuốt đao nhọn trước mặt, bà cũng chỉ còn cách lôi kéo Phi Tâm. Giờ đây hoàng hậu xem như không còn hy vọng, chỉ một mình Ninh Hoa Phu Nhân thật sự khó chống chọi với quốc sắc thiên hương của Tuyết Thanh. Phi Tâm quả là đã đi một nước cờ hiểm, nhưng sau nước cờ này, nàng có thể yên ổn ẩn náu sau lưng Lâm Tuyết Thanh. Nguyên tắc của nàng chính là tuyệt đối không làm chim đầu đàn. Thái hậu muốn ruồng bỏ nàng thì nàng sẽ tìm cho thái hậu một kẻ thù đáng phải xử lý hơn!

Quốc sắc thiên hương, một chút cũng không quá đáng. Phi Tâm đang ngồi trên ghế to trong chính điện Cúc Tuệ Cung, thầm khen ngợi nàng gái đang ngồi trên ghế, mặt cúi xuống, nhưng khó có thể che giấu đôi mắt long lanh, đây chính là Lâm Tuyết Thanh vừa mới nhận sắc phong. Hôm nay nàng ấy đến các cung thỉnh an theo lệ, bấy giờ nàng ấy đang ngồi hờ trên một góc chiếc ghế, nửa người hướng về phía Phi Tâm. Cung phục cánh bướm màu xanh lá nhạt, đôi tay đan nhau rất quy cách, trên những ngón tay thon dài được tô một lớp sơn màu tươi rói rất bắt mắt. Tuyết Thanh chải búi tóc hoa, hai bên cài trâm hoa được tết bằng lụa, không có những trang sức nặng nề, nhưng lại rất tươi sáng. Làn da trắng như tuyết, mi mắt cong dài, không che nổi sự long lanh của đôi mắt. Đôi môi hồng xin xắn khẽ cong lên, bên má còn có lúm đồng tiền nho nhỏ, quả là một mỹ nhân nhi!

“Tuyết Thanh vừa mới vào cung, còn nhiều điều chưa biết, mong Quý Phi tử tử nhắc nhở thêm.” Sau những màn chào hỏi khách sáo, Phi Tâm cho mọi người lui ra, lúc này Tuyết Thanh mới chậm rãi mở lời. Âm thanh hơi cao, nghe như hạt châu rơi xuống khay ngọc, thanh thoát lung linh, “Lần này Tuyết Thanh có thể vào cung, đều nhờ tử tử đề bạt. Gia phụ dặn dò Tuyết Thanh phải truyền đạt lòng cảm kích với tử tử!”

“Trong chốn hậu cung này, chúng tở muội nhiều, cùng hầu hạ quân vương, tất cả đều là người một nhà.” Phi Tâm duyên dáng cười nhạt, “Muội muội chỉ cần tận tâm vì chủ, tở muội ta chung sống hòa hợp, hậu cung thanh bình, đó chính là điều may mắn. Cần chi lời cảm ơn!”

Tuyết Thanh mỉm cười, đôi má đã đỏ ửng: “Quý Phi tở tở dạy rất đúng, muội muội sẽ ghi nhớ.” Dù sao cũng mới vào cung, trước giờ là chương thượng minh châu của phụ mẫu, lúc này kiểu cách dè dặt đã không còn. Thoáng chốc nàng ấy đã cả gan ngẩng đầu nhìn Phi Tâm, ánh mắt rực sáng, đẹp thay cho đôi mắt biết nói! Nàng lo nhìn Phi Tâm, gương mặt không giấu nổi sự ngưỡng mộ: “Quý Phi tở tở đoan trang quý phái, Tuyết Thanh lúc còn ở nhà đã rất ngưỡng mộ. Từ nhỏ Tuyết Thanh chỉ được nuôi dạy một mình trong thâm khuê, không có tở muội, giờ đây trong lòng rất hoan hỉ!”

Phi Tâm nhìn nụ cười trong trẻo của nàng ta, mười sáu tuổi, chẳng qua chỉ nhỏ hơn nàng ba tuổi mà thôi. Nhưng Phi Tâm chợt nhận thấy dường như mình già dặn hơn nàng ta rất nhiều. Đôi mắt nàng ta như chú nai tơ khiến người ta rung động, lời nói cũng không che đậy được tính cách chân thật. Có lẽ trong nhà luôn được cha thương mẹ chiều, thiên ửng vạn hộ. Lễ nghi quy cách chẳng chút sai sót, nhưng lại có thêm sức sống thanh xuân của một người con gái trẻ tuổi, hoàng thượng không yêu thích mới là chuyện lạ!

Chương 4

Hai bóng dáng ven hồ khiến người ta hâm mộ

Phi Tâm men theo bờ hồ trong ngự hoa viên từ từ dạo bước, bên cạnh không dắt theo một ai. Tháng ngày trong cung, nói chậm thì chậm, nói nhanh thì cũng nhanh. Mỗi ngày lệ thỉnh an sáng tối theo thông lệ, sau khi xử lý việc lật vạt trong cung, bèn rảnh rỗi phiếm chuyện hoặc bày tiệc với

các phi tần trong cung. Không thể quá xa cách, cũng không được quá gần gũi, mọi thứ phải vừa đúng mực. Gần đây thái độ của thái hậu đối với Phi Tâm ngày càng thân thiện, chủ yếu là vì thanh thế của Uyển Tần ngày càng cao.

Vốn dĩ mỗi tháng hoàng thượng đều đến Tê Nhạn Cung của Ninh Hoa Phu Nhân hai lần, đến Cúc Tuệ Cung của nàng một lần, các cung phòng khác đều không định kỳ. Về cơ bản thì sấm sét cũng khó dời chỉ có hai người họ. Sau đó Ninh Hoa Phu Nhân có mang, hoàng thượng cũng đến nơi nàng ta hai lần, nhưng không để nàng ta thị tẩm mà chỉ ngồi trò chuyện, và thường hay cùng Ninh Hoa Phu Nhân tản bộ ngoài vườn. Từ lúc đại hôn đến nay, hoàng thượng vẫn chưa có con cái, lần này Ninh Hoa Phu Nhân có thai, thái hậu và hoàng thượng đều vui mừng khôn xiết. Nếu là nam, bèn là hoàng trưởng tử, Ninh Hoa Phu Nhân có cơ hội phú quý nhờ con. Dù là nữ, cũng sẽ là hoàng trưởng nữ, với thân phận của Ninh Hoa Phu Nhân, sau này bé gái được phong tước Đoan Nguyên công chúa cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng tình thế này bỗng nhiên khựng lại khi Uyển Tần vào cung, hoàng thượng liên tục ba ngày chiêu Uyển Tần vào thị tẩm. Và lại còn nghe nói, Uyển Tần thường xuyên ra vào Khải Nguyên Điện của hoàng thượng, hai người cùng ngủ với nhau, hệt như phu thê dân gian. Vì việc này mà thái hậu đã gọi Uyển Tần đến Thọ Xuân Cung quở trách một trận, tiểu cô nương uất ức liền đỏ hoe mắt ngay lúc đó. Hoàng thượng nhìn thấy đau lòng bèn ban thưởng liên tục, an ủi trăm bề, khiến cả hậu cung nghị luận tứ tung, khắp nơi đều đàm luận Uyển Tần hôm nay thế nào, ra sao.

Thực ra Phi Tâm lại cảm thấy nha đầu Uyển Tần này tuy từ bé được phụ mẫu đào tạo, nhưng quả là một đứa con gái thật thà. Nàng ta một lòng xem hoàng thượng là phu quân, thích thân cận với hắn, chung quy đều là tâm tư của một cô gái nhỏ. Chẳng trách gì lúc ban đầu Lâm trung lang lại nhận món ân tình này của nàng, chắc ông ta đã quá rõ con gái mình. Vào cung

chỉ là bước thứ nhất, làm thế nào để đứng vững mới là điểm quan trọng. Vì thế, để tìm chỗ tựa vững chắc cho con gái mới là điều quan trọng. Thái hậu thì không trông mong được rồi, không giật dây sau lưng đã là may lắm. Lúc ấy Phi Tâm đang tay trợ giúp, chính là điều mà ông ta mong mỏi.

Phi Tâm cũng biết cứ thế này thì hậu cung chắc chắn sẽ sinh sự. Nhưng ai đắc sủng, ai không đắc sủng, thực sự nàng không quản nổi. Nàng cũng không cần thiết đi mạo hiểm như vậy, nàng luôn nhắc nhở mình quan điểm trong cung chính là, chỉ cần không nguy hại đến địa vị của nàng, nàng sẽ không chủ động gây sự. Uyển Tần lúc này đúng là đắc sủng, nhưng ban đầu Ninh Hoa Phu Nhân cũng thế thôi. Tình thế này cũng bình thường, trước mắt thì chẳng cần phải mưu toan quá sớm. Chỉ cần nắm rõ cục thế, yên lặng quan sát là đủ.

Vì thế, tháng ngày gần đây nàng khá thoải mái. Tuy mừng ba mỗi tháng vẫn là cơn ác mộng của nàng, nhưng trừ chuyện đó ra, những việc khác cũng gọi là thuận tâm như ý. Cúc Tuệ Cung là chốn an lạc của nàng, hiện giờ ngoại trừ mừng ba, hoàng thượng chẳng bao giờ bước đến cửa cung nàng. Ngoại trừ tủ áo ra, tất cả bài trí trong cung đều sắp xếp như sở thích của Tuệ Phi trước kia, bao gồm cả trang sức và áo quần của nàng. Nhưng ngày thường nàng có thể đốt thêm hương hoa làm tăng bầu không khí trong phòng.

Đây là việc trước kia nàng không dám làm. Vì không biết bao giờ thì hoàng thượng bỗng dưng xuất hiện, nhưng một năm mấy này đã có quy luật, trừ hôm mừng ba nàng sẽ thắp hương hoa mà Tuệ Phi yêu thích ra, ngày thường nàng đều chọn mùi hương mình tự chế biến. Nàng thích tự mình lựa chọn hoa, sau đó tầng tầng chặt lọc, chưng cất, hong khô, rồi thêm mùi vị và chưng lại, lọc sạch, cuối cùng là mài thành dạng bột. Công việc nặng nhọc nàng sẽ đích thân tham dự và đốc thúc, có lúc hoàn toàn tự tay làm lấy. Dầu sao thời gian của nàng cũng dư dả, dùng thứ này để giết thời gian cũng là một thú tiêu khiển cực tốt.

Lúc bấy giờ đang bước vào mùa xuân, trăm hoa trong vườn đua nhau nở rộ, mẫu đơn, thuy hương, hải đường, anh đào, cười chúm chím, đóa đóa tranh diễm. Cành mọc lá nở, hoa mọc thành cụm, tất cả những loài hoa quý hiếm đều được chiết ghép nuôi trồng, sắc màu rực rỡ. Phi Tâm tay cầm chiếc giỏ hoa nhỏ, tỉ mỉ quan sát những cánh hoa này, chọn những đóa nở rộ hái vào.

Ánh mặt trời hôm nay sáng chói hơn mọi ngày, bầu trời xanh biếc không một áng mây. Để tiện dạo vườn, nàng không ăn mặc trang trọng, chỉ mặc chiếc áo bào gài nút màu tím nhạt, bên trong mặc áo gấm thêu màu trắng viền bạc. Áo bào có hai sợi lụa thắt dài ở vị trí trên eo dưới ngực, Phi Tâm buộc thành gút nơ, cảm giác rất phiêu bồng. Tóc không cài trang sức rối rắm, chỉ chải một búi tóc rũ đơn giản, bên phải thả vài sợi phủ xuống vai rồi cài cây trâm hoa cúc ngọc lưu ly bát bảo.

Nàng vừa ngắm cảnh sắc trong vườn, vừa hái hoa, chợt có tiếng cười phát ra từ giữa hồ, thoáng nghe đã nhận ra đó là âm thanh trong trẻo của Uyển Tần. Phi Tâm đưa mắt nhìn sang giữa hồ thông qua cành hải đường. Chiếc hồ này tựa như giọt lệ châu, rất tinh xảo, hai bên hồ xây một gác nhỏ, một con đường sỏi lấp xuyên mặt hồ, nền đá ẩn dưới đáy nước, bậc đá nửa phần lộ trên mặt nước, ngay giữa trung tâm chính là những bậc thang nhỏ, tiếp đó là một ngôi đình tinh xảo xây theo dạng xuyên thủy đài. Đáy đình gần như lơ lửng trên mặt nước, bốn bề được bao bọc thành hình thoi, dọc hai bên là chỗ trống có thể ngồi trên nước, rất tao nhã.

Lúc ấy rèm xanh trên đình đã vén lên, ánh mặt trời khiến hai người đang tựa vào nhau trên đình như được bao bọc bởi một vầng hào quang. Xa xa phía dưới bóng râm bên kia bờ hồ có vài bóng thái giám, cung nữ đang đứng. Có lẽ sợ quấy rầy sự thanh tịnh của hai người nên chỉ dám đứng xa hầu hạ.

Uyển Tần mặc chiếc áo lụa mỏng màu hồng phấn, tay áo cánh dơi ba tầng, hệt như một cánh bướm màu hồng. Búi tóc hai vòng tì xuống, phối hợp với

khuôn mặt thon nhỏ, khiến nàng ta diễm lệ phi thường, còn bên cạnh chính là Tuyên Bình Đế – Sở Vân Hi.

Hắn mặc thường phục thêu hình rồng màu trắng viền bạc, không búi tóc, một mái tóc đen nhánh. Thân hình hắn cao ráo, mảnh mẽ khác thường, áo trắng viền bạc trở nên chói mắt hơn dưới ánh mặt trời. Lúc ấy hắn khẽ cúi lưng, chống lên bàn giấy, trên bàn trái giấy tuyên. Hắn một tay chấp bút, như đang vẽ vờ. Còn Uyển Tần một tay kéo tay áo, mài mực cho hắn. Bóng hồng thêm hương, hài hòa như thế. Hắn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn ngắm cảnh quang, sắc mặt lúc ấy rất nhu hòa. Trong ánh mắt không còn sự lạnh lẽo, chỉ còn thứ ánh sáng tao nhã và dễ chịu. Khóe môi hắn khẽ cong lên, nụ cười mỉm khiến ngũ quan của hắn dịu lại hoàn hảo. Còn đường nét cơ thể thì hết như là kiệt tác của thượng đế.

Uyển Tần mài mực cho hắn xong, bèn khoác lấy cánh tay trái và tựa vào người hắn xem hắn vẽ tranh. Ngón tay của nàng ta thỉnh thoảng lại mân mê những sợi tóc xõa xuống của hắn, nắm lấy sợi tóc cuộn vào đầu ngón tay. Nàng ấy đang nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn đầy vẻ ngưỡng mộ, đột nhiên nàng hơi đứng thẳng người, kéo tóc nàng và tóc hắn đan lại vào nhau.

“Thanh nhi, tại sao không ngoan ngoãn mài mực, lại phá phách gì thế?”
Hắn phát ra một giọng cười khẽ, hơi nghiêng sang nhìn Uyển Tần mân mê tóc hắn.

“Kết tóc thành phu thê, cả hai ân ái không thay đổi.” Nàng ấy khẽ cúi mắt xuống, má đào ửng hồng, bẽn lẽn cười, “Phu quân, chúng ta như vậy là kết tóc đó.”

Phu quân! Phi Tâm chỉ cảm thấy chạnh lòng, hai từ này khiến nàng rơi cả giỏ hoa xuống đất. Xưng thánh thượng là phu quân! Lâm Tuyết Thanh này thật to gan. Nếu không phải đang ở chỗ hoàng thượng, nàng thật sự muốn xông tới bùm miệng con nha đầu đó lại. Nha đầu này tưởng rằng đây là

chốn dân gian à? Nếu lỡ chuyện này đến tai thái hậu, chẳng phải là sẽ trở thành lý do để trị tội nàng ta hay sao?

Nhưng cảnh tượng này thật sự rất hài hòa, hai người này thật sự rất xứng đôi. Phong cảnh này quả là hoa lệ, hoa lệ đến nỗi, khiến nàng bất giác nảy sinh lòng ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ! Nàng bị ý nghĩ này của mình làm cho giật mình, từ nhỏ nàng đã hiểu đạo lý vô lễ chớ nói, vô lễ chớ nghe, vô lễ chớ nhìn. Cảnh tượng này lẽ ra nên bị nàng nhận định là cảnh tượng bất nhã, thế mà lúc này nàng lại sinh lòng ngưỡng mộ?

Lúc bé, ở nhà mở tường diễn, các tỷ muội đều len lén đi xem. Chỉ mình nàng không đi, nàng cho rằng những màn hóa trang, cảnh pha trò chẳng phải là nơi con gái nên xem. Do đó đại nương đã khen nàng biết giữ lễ, bảo rằng Tam nha đầu có chí khí, nàng vẫn luôn tự hào vì điều đó. Nàng thầm mừng mình một câu, nhưng ánh mắt vẫn không dịch chuyển, vẫn cứ nhìn về phía giữa hồ. Vì người đó lại cười rồi, lúc này nụ cười của người đó tràn đầy ấm áp và yêu chiều. Nàng chỉ có thể vịn vào nụ cười này mới có thể làm nhạt đi cảm giác hải hùng mãnh liệt của mình mỗi khi gặp người đó.

Đắc sủng với không đắc sủng đúng là có sự khác biệt, Uyển Tần xưng hân là phu quân, mân mê tóc hân, hân đều đáp lại nàng ta một nụ cười mỉm. Còn Phi Tâm thì sao, nàng một lòng chấp chương hậu cung, phụng dưỡng thái hậu, trung quy thủ lễ, hân chỉ đáp lại nàng bằng ánh mắt lạnh lùng. Nhưng cũng chẳng sao, điều học được từ trước đến nay của nàng cũng là như thế, tôn trọng nhau như khách cũng được, rét lạnh với nhau cũng chẳng sao. Dầu thế nào thì chỉ cần hậu cung vô sự, nàng có thể an hưởng phú quý, gia tộc nhờ đó mà thoát khỏi sự thấp hèn, đối với nàng mà nói đó chính là điều tốt đẹp nhất rồi. Mục tiêu của nàng chính là trở thành nhân vật như Hiền Phi, được người đời sau truyền tụng, khen ngợi sự hiền thực của nàng.

Khi nàng vừa định rời khỏi, bất chợt cảm thấy sau gáy lạnh run. Một cảm giác kỳ quặc, rợn người hệt như bị người khác nhìn xăm xoi, nàng giật mình, rụt cổ lại theo phản xạ, lén nhìn về phía giữa hồ, hoàng thượng vẫn

đang vẽ, Uyên Tần vẫn vui cười, rất bình thường. Nàng rung mình một cái, tự cười nhạo mình suy nghĩ nhiều quá rồi.

Ba năm trong cung, đúng là càng nghĩ càng nhiều. Bình thản lặng yên sống mỗi ngày, người ngoài nhìn vào thì đó chỉ là điều rất bình thường, nhưng có một ngày nào mà không cần phải cẩn trọng? Chắc nàng nên suy nghĩ xem tìm dịp nào khuyên nhủ Uyên Tần, phong thái quá cao sẽ khiến người ta ganh ghét, nàng không phải lo lắng việc Uyên Tần có ngày sẽ vượt đầu nàng. Chỉ là nàng không muốn xảy ra chuyện gì khiến hai người phải khó xử với nhau nữa.

Nàng ra ngoài đã lâu, thế nào Tú Linh cũng không an tâm và ra ngoài tìm kiếm. Nàng nhìn giỏ hoa cũng khá đầy, vén váy lên lùi hai bước, đi về phía vườn mẫu đơn. Vườn mẫu đơn là một cánh đồng ngập tràn hoa mẫu đơn, nằm hướng đông của hoa viên, ở đó cũng có một hòn non bộ để ngắm cảnh, trên hòn non bộ cũng trồng hoa mẫu đơn. Lúc ấy hoa đang nở rộ, một màu hồng diễm lệ. Nàng đi dọc theo con đường hoa, váy này vẫn còn quá dài, đi đường thật không tiện. Nàng vừa cúi đầu sửa sang chân váy của mình, bỗng nghe thấy một tiếng ho nhẹ sau lưng, bỗng chốc khiến cả người nàng đơ cứng!

Chưa chờ nàng quay lại, một bàn tay đã đặt lên vai nàng. Bàn tay còn ấm, nhưng nàng lập tức phát run, lòng đầy lo sợ, cả người toát mồ hôi lạnh.

Vân Hi cúi đầu, áp vào mái tóc nàng, hơi thở của hắn cũng khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo. Âm thanh lại càng giá lạnh khiến nàng không ngừng run rẩy: “Quý Phi thật hứng chí, chạy đến đây hái hoa à?”

Ngón tay nàng nắm chặt vào nhau một cách vô thức, âm thanh ghen lại nơi cuống họng. Đột nhiên toàn thân nàng như tê lên, hắn đang cắn vào mái tóc nàng!

“Là đến hái hoa, hay là đến bới lông tìm vết?” Tay hắn tiện thể vòng từ bên vai trái sang vai phải, một lúc đã siết chặt nàng lại, “Hay là nàng nhớ nhầm rồi?”

Hơi thở của hắn mang đến cho nàng một linh cảm mãnh liệt, và thứ linh cảm này thông thường rất chuẩn xác, hắn hoàn toàn không chờ nàng trả lời thì đã lôi nàng vào lùm hoa um tùm sau vách hòn non bộ. Nàng cảm thấy đầu mình nổ lùeng bùng, giờ không chỉ là ban ngày, mà còn ở trong hoa viên! Hắn sợ nàng ngấm ngầm tình báo với thái hậu nên làm thế để sỉ nhục nàng. Lúc trước dù thế nào thì chung quy cũng là ở trong Cúc Tuệ Cung, còn bây giờ, nếu để ai biết được, nàng sẽ trở thành kẻ đê tiện nhất hậu cung.

Chương 5

Vân vê đá vụn trong tay, không còn mặt mũi nào

Nàng bỗng giăng co, hắn hoàn toàn không nghĩ rằng nàng dám giăng co, thoáng có chút kinh ngạc. Khi vừa định thần thì nàng đã thoát khỏi vòng tay hắn, nàng vội vã quay lưng quỳ xuống giữa biển hoa.

Lùm hoa cao gần bằng chiều cao của một người gần như đã che khuất nàng lại, ngàn hoa đung đưa xung quanh nàng, mái tóc phất phới tung bay tạo nên cảnh tượng hài hòa. Má nàng ửng đỏ, hơi thở bất định, chưa chờ hắn lên tiếng, nàng đã vội vàng tỏ thái độ: “Hoàng thượng, thần thiếp không nghe thấy, không nhìn thấy gì cả. Thần thiếp chỉ là, chỉ là...” Nàng đã không còn có thể suy nghĩ nhiều nữa, chỉ mong hắn có thể nương tình nàng chăm nom hậu cung mà tha nàng một con đường sống. Tất cả vũ khí của nàng chỉ còn lại thần thái, nét mặt hết như Tuệ Phi trước kia, hy vọng có thể gợi dậy sự thương tiếc của hắn đối với Tuệ Phi quá cố. Đừng đối xử như thế với người giống Tuệ Phi này.

Nhưng nàng đã sai. Hắn hoàn toàn không chờ nàng nói dứt đã đẩy nàng xuống đất. Biển hoa rậm rạp che khuất cơ thể họ, nhưng âm thanh roẹt roẹt khiến nàng tự dừng nằm chặt nằm đấm lại, giỏ hoa rơi xuống lùm, cánh hoa tung bay bởi động tác của hắn, bay rải xuống gương mặt và cơ thể nàng.

Hôm nay không phải mừng ba! Từ nay về sau nàng sẽ không đến trước ngự hoa viên nữa, dù hoa có nở rộ thế nào, nàng cũng không bao giờ đến nữa! Nàng nghiêng chặt răng, không phát ra một lời nào, mặc sức để hắn lộng hành. Càng giằng co chỉ khiến hắn thêm tàn nhẫn, cứ đến những lúc như thế này thì nàng đều suy nghĩ như vậy, nếu có một đứa bé thì tốt biết mấy, sau đó nàng cố gắng nghĩ đến việc hắn vẫn còn biết cười. Nàng nằm chặt nằm đấm, quên mất rằng vừa nãy vì đột nhiên bị ngã nên bất cẩn túm lấy một nắm đất cát, có một hạt đá nhỏ nhọn nhọn đã đâm vào lòng bàn tay nàng. Thực ra nàng hoàn toàn không cảm giác được nỗi đau đó, so với cái đau trên cơ thể, cái đau ở tay chẳng đáng là gì.

Hắn từ từ nâng người lên, lần này ngay cả y phục hắn cũng không cởi bỏ. Hắn nhìn làn mi nàng bị phủ bởi cánh hoa, đó là nụ hoa hải đường nàng vừa hái, tóc nàng xõa ra, trong tóc còn vương không ít những cánh hoa rụng. Dưới những cánh hoa tung bay, gương mặt nàng toát lên vẻ đẹp e lệ. Đôi mắt lúc ấy đen thẳm, nhìn không thấy một chút ánh sáng và khô héo chẳng có lấy một giọt nước mắt. Bờ môi căng mọng đỏ hồng, đã tạo nên vẻ đẹp mê ly cùng với những đốm đo đỏ trên làn da trắng như tuyết ấy. Hắn đang định hôn lên môi nàng, chợt có tiếng bước chân khiến hắn khẽ ngẩng đầu. Xa xa trên con đường hoa đó có một đoàn người đi tới, người đi đầu chính là thái hậu Nguyễn Tinh Hoa!

Hắn quay xuống nhìn nàng, lúc ấy nàng cũng đã nghe thấy. Con người chợt co chặt, sắc mặt bắt đầu căng lại. So với vẻ mặt ảm đạm không sinh khí ban nãy, lúc này trông sống động hẳn lên.

“Hoàng... hoàng thượng.” Tim nàng đập mạnh hơn lúc nãy, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng, âm thanh khàn khàn mang chút ử rũ.

“Nấp ra sau hòn non bộ.” Hẩn né một bên tay để nàng bò qua, sau đó tiện tay vớt chiếc giỏ hoa bên cạnh ra sau. Lúc đó nàng chẳng kịp nghĩ ngợi, càng không đủ thời gian để lo lắng cơn đau khắp người, vật vờ về sau hòn non bộ. Nàng vừa nấp vào, hàng ngũ đã tiến đến gần. Thái hậu hiển nhiên cũng không ngờ hoàng thượng lại ở trong lùm hoa, sững người một lát, đoàn người phía sau cũng vội quỳ rạp xuống hết.

“Hoàng thượng đang làm gì ở đây? Uông Thành Hải sao không theo hầu?” Nguyễn Tinh Hoa hứ một tiếng, nhìn Vân Hi xiêm ý xộc xệch, trên mặt vẫn còn điểm sắc ung dung, điệu tào. Rừng hoa to mà hẩn áp xuống lúc ấy vẫn còn lại nửa manh áo, chốc lát đã hiểu ra ngay. Bà xua tay: “Tất cả lui xuống, không chừa một ai!” Giọng bà hơi sắc, lông mày chau lại. Đôi mắt dán chặt vào Vân Hi, Vân Hi từ từ bước đến trước, cúi người nói: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, hôm nay mẫu hậu cũng đến ngắm hoa?”

Tinh Hoa chờ mọi người đi hết, bước về phía hẩn: “Hoàng thượng bãi triều, không nghỉ ngơi trong Khải Nguyên Điện, chạy đến đây làm gì?” Mắt phượng của bà nhìn về hòn non bộ, “Ai gia rất muốn biết, vị chân phật nào đang ở sau hòn non bộ? Lại dám làm ra chuyện đồi bại như vậy!”

“Mẫu hậu bớt giận, là nhi thần đã quấy rầy sự thanh tịnh của mẫu hậu. Nhi thần xin thỉnh tội với mẫu hậu!” Vân Hi cản lại trước mặt bà, ngăn không cho bà tiến lên trước.

“Hoàng thượng là thiên tử, đọc sách thánh hiền, làm gương cho cả thiên hạ. Hậu cung thuận hòa, dạy dỗ đức độ hiền thực lễ nghi. Những điều làm mê hoặc lòng thánh thượng, ai gia tuyệt không dung tha.” Tinh Hoa phẫn nộ, trâm ngọc cài trên tóc cũng đung đưa, “Bây giờ nơi này không có ai, bảo người đó ra đây, về Thọ Xuân Cung nói tiếp.”

“Là nhi thần đã không màng lễ nghi thiên tử, xin mẫu hậu trách phạt nhi thần.” Gương mặt Vân Hi điềm đạm, ngược mắt xuống nói.

Tinh Hoa ngẩng đầu nhìn hắc một lát, bỗng nhẹ giọng nói: “Hi nhi, đừng vì một nữ nhân mà quên đi hùng tâm thiên hạ!” Lời của bà vừa thốt ra, Vân Hi khẽ sững sờ, giọng hơi khan nói: “Nhi thần không dám quên.”

Tinh Hoa thở dài, lại nhìn về phía hòn non bộ, sau đó không muốn ở lại đây khiến hoàng thượng bị mất mặt: “Đã thế thì thôi vậy.” Nói xong, bà quay lưng, bỏ đi mà không hề ngoảnh đầu lại về phía hồ.

“Nhi thần cung tiễn mẫu hậu.” Vân Hi nhìn Tinh Hoa ngày càng xa dần, bóng dáng đã bị rừng hoa che khuất rồi mới quay người ra sau, nhìn về phía hòn non bộ, vừa quay sang, mắt hắc trừng to: Phi Tâm biến mất rồi? Hắc hốt hoảng một lát, vịn vào bờ đá thấp giọng hỏi: “Lạc Chính Phi Tâm? Lạc Chính Phi Tâm?”

Một hồi sau, từ đáy hốc hòn non bộ có một bàn tay đưa ra, hắc nhìn thấy vết máu giữa những kẽ ngón tay. Con người hắc hơi co lại, khẽ lầm bầm: “Bước ra đi, về rồi.”

Hốc hòn non bộ có một động trống, là nơi còn thừa lại sau khi tu sửa. Vẫn chưa kịp lấp lại, chỉ có thể miễn cưỡng chui lọt. Nàng từ từ bò khỏi dưới đó, trên người vết trắng vết đỏ, bây giờ lại còn lấm lem bùn đất. Tóc rối bời, trông khó coi vô cùng. Nàng vẫn luôn chịu đựng, dù hắc đối xử thế nào, nàng cũng chẳng nói nửa lời, nhưng cũng chưa bao giờ như hiện tại, tới giờ vẫn còn run rẩy. Nàng ngẩng nửa mặt lên, đôi mắt ngấn lệ, từng giọt nước mắt trong suốt vương trên làn mi, khiến hắc hơi sững sờ.

Hắc đi qua, cong lưng đưa tay về phía nàng. Nàng sợ hãi, tưởng hắc vẫn chưa chịu buông tha. Ngón tay rút lại: “Hoàng thượng, xin hoàng thượng buông tha thần thiếp!” Đây là lần đầu tiên nàng van xin hắc, hắc hơi cao giọng, giơ tay nắm lấy cổ tay nàng: “Nàng không theo trẫm về thì định về bằng cách nào đây?”

Nàng đang giật mình toan rút tay về, nghe thấy lời này, nước mắt khó kìm nổi, cuối cùng cũng rơi xuống. Ban ngày tuyên dâm đã khiến người ta khinh miệt, nay lại còn xảy ra trong hoa viên. Tôn vinh nàng khổ tâm gìn giữ nay đã sụp đổ, trong lòng ảm đạm muôn phần. Vừa nãy lời thái hậu càng khiến nàng thối thía, đúng, hoàng thượng tuyên dâm, đó là do yêu nữ mị hoặc. Trách nhiệm đều đổ lên thân người đàn bà! Hẳn do chính tay thái hậu phò trợ lên ngôi, làm sao bà nữ trách hẳn? Khổ công đến cuối, chữ sủng chẳng giành được, chữ hiền lấy không nổi, nàng kẹp giữa mẹ con họ, sau cùng chỉ mang tiếng đòi bại, yêu nghiệt nịnh hót!

Hắn nhìn thấy giọt nước mắt của nàng rơi xuống đất, mái tóc dài và xiêm y rách khiến người nàng nửa che nửa lộ, cánh hoa bay phất phới xung quanh, khiến nàng không chỉ trông đáng thương mà còn rất diễm lệ. Hắn bất giác mất hồn, thật muốn giày vò nàng thêm nữa.

Tuy nhiên, hắn đã nửa lời nửa kéo nàng lên, cởi áo bào khoác vào người nàng, đưa tay bế nàng lên. Nàng khựng lại, nhưng không giằng co, chỉ nép mặt vào trong lồng ngực hắn. Mái tóc dày đã che kín mặt nàng, và cũng che đi những giọt nước mắt của nàng.

Hắn vừa bế nàng lên, bên này đại thái giám Ưng Thành Hải đã vội vã hô hào vài tên tâm phúc chạy sang, chưa kịp quỳ xuống, Vân Hi đã khẽ gật đầu: “Nhặt hết đồ đạc dưới đất, về Khải Nguyên Điện.” Nói xong, hắn cho một tên tiểu thái giám dẫn đường, thẳng chân bước về Khải Nguyên Điện. Ưng Thành Hải hiểu ngầm trong lòng, vội xua tay cho mọi người dọn dẹp hiện trường, bản thân thì kẹp phất trần hồi hải đi theo. Thái giám, cung nữ ven đường đều bị âm thanh “suyt suyt” như tiếng ruồi vo ve của thái giám dẫn đường khiến cho sợ hãi người, quay lưng ra sau, mắt không dám liếc nhìn.

Người gây ra chuyện là hắn, nhưng nay nàng cũng phải dựa vào hắn để giữ tôn nghiêm của mình. Phi Tâm biết rằng hiện tại mình không thể về Cúc Tuệ Cung, lúc đó thái hậu chẳng qua là không muốn làm bề mặt hoàng

thượng. Bà không có mặt ở đây, nhưng không có nghĩa là tai mắt của bà không tồn tại nơi này. Nếu giờ nàng hồi cung, thái hậu sẽ chực chờ sẵn, bắt ngay tại trận!

Nàng nép sát vào Vân Hi, mặt vùi hẳn vào trong. Cũng chính vì thế nàng đã nghe thấy nhịp tim của hắn. Cùng với nhịp tim của hắn, nàng dường như bình tĩnh lại, không run rẩy nữa. Thực ra, hẳn cứ giao nàng ra có phải tốt hơn không, trừ khử cái đinh trong mắt này đi. Nàng là người do thái hậu đề bạt, thái hậu thấy nàng ắt sẽ giận điên lên, như thể tự bạt tai mình! Từ nay thái hậu sẽ không cách nào can thiệp chuyện phi tần, người thái hậu chọn là hồ ly tinh, sau này hoàng thượng sủng ai, thái hậu cũng không cách nào quản nữa. Hắn không làm như vậy chắc do không muốn thái hậu khó xử à? Nhất định là như thế.

Đến Khải Nguyên Điện, hắn đưa nàng vào thẳng Noãn Sương ở sau điện. Đây là nơi thường ngày hắn nghỉ ngơi khi rảnh việc chính sự. Nơi hắn sống là Càn Nguyên Cung, nhưng ở đó còn người của Sung Bí Viện, Văn Hoa Các. Thực sự không tiện bằng Khải Nguyên Điện này.

“Hy vọng Tú Linh, Tú Thế của nàng linh hoạt một chút, đừng tìm kiếm nàng khắp nơi thì may ra!” Hắn ném nàng xuống giường, khẽ giọng phỉnh mũi. Nàng hơi ngạc nhiên, tại sao hắn biết Tú Linh, Tú Thế là thân cận tâm phúc của nàng? Hắn xưa nay chưa bao giờ ngó ngang đến bọn họ cơ mà.

Thật ra điều này nàng lại không lo, Tú Linh nhạy bén, chỉ cần gió thổi cỏ lay đã biết nên làm gì. Nay nàng chỉ lo thái hậu sẽ đi các cung do thám, lần này không giao một người ra thì không xong. Thái hậu có thể chờ đến tối, sau đó viện cớ cho người thám cung, rất nhanh chóng nàng sẽ bị lộ tẩy.

Hắn cũng không ngó ngang, cứ để mặc nàng bắn như thế. Cung nữ vốn định tiến lên thu xếp cho họ, một ánh mắt của hắn đã khiến họ lui cả ra. Lát sau, Ôn Thành Hải đã bước vào, nàng cũng chẳng để tâm đây là giường ai nữa, chui tọt vào trong, sau đó nằm co ro trong đó.

Chương 6

Mây cuộn ánh ban mai, trái tim bé nhỏ xoay tròn (*)

(*) Tiêu đề là một cách chơi chữ của tác giả, nguyên văn là “Vân nhiều hi vi tâm bách chuyển” , có tên của Vân Hi và Phi Tâm

Uông Thành Hải trong tay đã dâng lên một bộ cung phục, cúi người với Vân Hi: “Hoàng thượng, nô tài đã đến phục cục một chuyến, lĩnh bộ cung y về rồi.”

Nàng nghe xong, sợ hết vía. Uông Thành Hải từ nhỏ đã cùng trưởng thành với hoàng thượng, là tâm phúc của hoàng thượng. Nay đã chấp chương chức đại thái giám tổng quản. Giờ đây hăn làm như vậy, không phải là ngu ngốc không động não thì là có ý muốn nàng chết.

Nơi ở hoàng thượng chắc chắn sẽ không lưu lại đồ của phụ nữ, dù rằng có tin đồn Uyển Tần cùng vào cùng ra với người, nàng cũng biết chắc hoàng thượng sẽ không mang cả đồ đạc nàng ta sang đây cùng sống với người. Nhưng cung nữ hầu hạ hoàng thượng thì có, tùy tiện đưa một bộ cho nàng trốn ra là được, có thể trốn được lúc nào hay lúc đó, còn hơn là như bây giờ, lĩnh đồ từ phục cục đều có ghi lại hết, tùy tiện lật mà xem, kiểu dáng, màu sắc sao có thể gạt được người ta. Chương sự của Phục Cục là thân tín thái hậu, hoàng thượng làm như vậy, thực chất là muốn lấy lòng thái hậu, để bà ấy tự lần ra dây mớ rã má, tóm lấy con hồ ly tinh đó ra. Tới lúc đó, hoàng thượng cũng giữ được thể diện, không phải người không bảo vệ, mà là người bảo vệ không nổi. Còn nàng thì sao? Mất hết thể diện và lý lẽ, cái lý của nàng đã sớm thành một nồi cháo nhừ, trước giờ nàng đều ráng giữ thể diện, không phải giữ vì bản thân mình, mà là vì cả gia tộc. Chuyện này lan ra ngoài, nhà Lạc Chính của họ coi như bị hủy rồi.

Nếu đã như thế, thà rằng tự mình thỉnh tội với thái hậu, để thái hậu xử lý ngầm, mong sẽ vẹn toàn được thể diện cho nàng. Nàng cuộn chặt áo bào,

vừa định ra ngoài, chợt nghe tiếng Vân Hi nói: “Coi như người lạnh lợi.” Tim Phi Tâm như đã chết thật sự rồi, quả thật hắn đã tính toán như vậy. Đột nhiên hắn lại nói tiếp: “Mang đến Lai Nhân Cung, chiều tối hãy mang đi. Sau đó dặn Uyển Tần bảo nàng ta sáng mai tới thỉnh an thái hậu sớm một chút!”

Đầu Phi Tâm bỗng dựng nổi lên, nàng hoàn toàn bị hắn khiến cho choáng váng. Đưa đến Lai Nhân Cung, đó là nơi ở của Uyển Tần! Rốt cục hắn muốn gì? Còn bảo Uyển Tần sang thỉnh an sớm? Thế có khác nào nói thẳng với thái hậu rằng Uyển Tần chính là người sai cung nữ quyến rũ hoàng thượng, chủ bộc cùng lấy lòng hoàng thượng! Y phục lĩnh từ Phục Cung là cung trang, nhưng đều là áo cung nữ mặc bình thường. Phi tần cao cấp sẽ lĩnh y phục từ Thượng Phục Cục, các cung tự lĩnh theo quy chế và nguyệt lệ của chủ nhân từng cung.

Lúc này hắn và Uyển Tần vẽ tranh dưới mái đình ở tâm hồ, ai nấy đều biết, chớp mắt thì hắn đã cùng người khác mây mưa trong rừng mầu đơn. Đường về của Uyển Tần thái hậu chắc chắn sẽ biết, đoán không nhầm giờ đây có lẽ bà ấy đang nghi ngờ người bên Uyển Tần, dù không là Uyển Tần cũng sẽ là nô tài của nàng ta. Nô tài thì khó điều tra, cung phục đều như nhau, ra ra vào vào nhiều thế này, mỗi cung mỗi viện ít nhất cũng bốn, năm mươi người, nên dầu hoàng thượng lập tức đưa về Khải Nguyên Điện thì cũng có thể lên chuồn về. Nhưng y phục của cung nữ có hạn, xé nát một bộ thì phải nhận lại một bộ. Giờ Uông Thành Hải lĩnh một bộ về, sau đó lên đưa qua bên Uyển Tần. Ngày mai khi Uyển Tần thỉnh an, móc nối những điều này lại. Thái hậu nhất định sẽ cho rằng không cần điều tra cụ thể là ai, chỉ cần biết manh mối ngọn nguồn là đủ!

Những lời họ nói sau đó nàng đã nghe không lọt tai, lòng nàng đang rối bời. Chợt mắt nàng hoa lại, một bóng người đã ngồi lại bên cạnh nàng, nàng giật mình la nhẹ. Lúc đó lòng nàng đã rụng rời, làm sao còn quan tâm

đến việc giả thần thái Tuệ Phi gì đó. Cặp mắt mở to kinh ngạc, như thể bộ dạng thô con bị giật mình sợ hãi.

“Món ân tình này, nàng có nhận không?” Khóe môi Vân Hi khẽ cong lên, hắn đang cười với nàng! Lần đầu tiên hắn cười với nàng nhưng lại khiến nàng hoảng sợ. Từ trước tới nay nàng đã không nhìn thấu được hắn, nay càng không sao hiểu nổi. Lời này có đúng là đã được thốt ra từ miệng hoàng thượng không? Hoàng thượng mà lại đòi ân tình với phi tần à?

“Không nhận à?” Hắn nhìn vào đôi mắt nàng, nụ cười càng thêm bí hiểm.

“Hoàng thượng đưa bộ cung phục cũ của cung nữ cho thần thiếp, thần thiếp tin rằng có thể trốn ra ngoài. Thái hậu tìm không ra thì đành bỏ cuộc, có sao...” Nàng bỗng cảm thấy mình nói nhiều rồi, nói nửa chừng bị khựng lại.

“Lấy hay không?” Hắn chẳng màng đến lời nói của nàng, hỏi tiếp.

“Thần thiếp đa tạ ân điển hoàng thượng.” Nàng hít một hơi thật sâu, kết tóc thành phu thê, ân ái mãi không đổi. Uyển Tần nghĩ như vậy, nhưng người đàn ông cười dịu dàng với nàng ấy lại không nghĩ thế. Hiện giờ nàng thậm chí còn hoài nghi, có thật là hắn thích Tuệ Phi đó hay không? Nỗi đau thống thiết lúc ấy, phải chăng chỉ thể hiện cho người khác xem mà thôi?

“Ngày mai đến Thọ Xuân Cung cứu vớt đi, Uyển Tần nhất định sẽ nhớ ân điển này của nàng. Sau này cha nàng ta cũng sẽ giúp ích cho nàng, nàng nói đúng không, Quý Phi?” Đôi mắt hắn vẫn ánh lên một tia cười, nhưng đã khiến nàng run rẩy lên. Hắn, biết tất cả.

Từ nhỏ hắn đã trưởng thành trong hoàng cung, tranh đấu cung đình hắn rõ hơn ai hết, hắn dần dà cũng vui sống với cái điệu ý bên trong. Đẳng ngại trong thân phận thập nhất hoàng tử, ngoài sự phò trợ của thái hậu, cũng cần phải có tài năng của hắn. Hóa ra bấy lâu nay nàng đã đánh giá thấp hắn rồi, hắn không có tâm, chỉ biết đấu, hắn mới là cao thủ cao thủ cao cao thủ.

Thuận ý thái hậu, giao một người thái hậu muốn thấy nhất. Lâm trung lang sẽ hiểu, đừng tưởng đưa con gái vào thì có thể hô mưa gọi gió trên triều đường. Người mà hoàng thượng muốn dùng, nhất định phải chèn ép tới cùng, để sau đó hoàn toàn thuộc về hắn. Mục đích của hắn nhất định là thế, Lâm trung lang bây giờ quá nổi bật, không thích hợp làm chuyện lớn. Hắn rất tán thưởng cá tính của ông ta, nhưng khi hành sự thì chỉ cần con cò, mà con cò thì không cần phải có mũi nhọn, hắn cần phải mài nhẵn sự sắc bén của nó đi, để ông ta ngoan ngoãn vâng lời.

Hôm nay người tặng nàng món ân tình to như vậy là muốn nàng phải nhìn rõ mình nên đứng bên nào. Chủ hậu cung không phải thái hậu, không phải hoàng hậu, mà là hắn. Nội ngoại triều đường, bên trong ngoài triều, chỉ có hắn mà thôi! Nàng đã hiểu rồi.

“Nàng phải cảm tạ trẫm thế nào?” Hắn đưa tay sờ má nàng, động tác dịu dàng này khiến nàng nổi da gà. Nàng nghĩ thật chẳng sai, bây giờ hắn đang đòi nàng phải tỏ rõ lập trường. Nàng muốn an cư trong cung là điều không thể, muốn bình yên lặng sóng bảo đảm địa vị của mình cũng không thể rồi.

“Mạng của thần thiếp, là của hoàng thượng.” Nàng hơi co đầu gối lại, quỳ trên giường.

“Lần sau, cứ dùng hương này.” Hắn bất chợt sáp lại gần, hít hà vùng cổ nàng, “Giống hệt lần trước.”

Nàng giật mình kinh ngạc, lần trước? Nàng đột nhiên nhớ ra rồi. Mừng ba tháng rồi! Lần nào nàng cũng nhớ kỹ, nhưng vì trước đó đắc tội với hắn, nên quên mất chuyện mừng ba tháng rồi. Đó chính là hôm trên ghế Quý Phi, hôm hắn đi hành cung!

“Là hương gì?” Hắn đột nhiên bắt đầu mút lấy cổ nàng, khiến cả người nàng không ngừng run rẩy.

“Là, là Bạch Liên Tang Phù Dung.” Nàng lắp ba lắp bắp, “Nếu, nếu hoàng thượng thích, thần, thần thiếp...”

“Bạch Liên Tang Phù Dung.” Hắn khe khẽ lặp lại, đưa tay túm lấy tay nàng, gỡ lòng bàn tay nàng ra, ở đó đã không còn rỉ máu, mà tụ lại thành vệt máu đậm, như chu sa trong lòng bàn tay.

Hắn xoa dịu lòng bàn tay nàng một lát, ngược mắt xuống khẽ nói: “Lần sau nhớ dùng mùi hương này.” Nàng choáng váng triệt để, hoàn toàn không thấu nổi hắn, càng không dám nhìn hắn.

“Ngay đến mừng ba mỗi tháng nàng cũng có thể quên, trẫm không biết tâm tư Quý Phi rốt cục dồn vào việc gì?” Giọng hắn bỗng dừng buốt lạnh, vừa nóng vừa lạnh như thế khiến tim gan của nàng sắp vụn nát. Lời này khiến nàng nhớ đến lời thái hậu, tâm tư của nàng đều dồn vào đâu nhỉ? Có lẽ trước giờ đúng là nàng đã phớt lờ rồi. Có thể giúp nàng giữ được địa vị, duy chỉ có hoàng thượng. Nàng nhớ mà, nên nàng mới mưu tính như thế nhằm lấy lòng hoàng thượng. Hai cung nữ lúc đó, dù mắng nhiếc nàng, nhưng hắn cũng vẫn thu nạp đấy thôi. Uyển Tần hiện tại, chẳng phải hắn cũng rất thích sao?

“Thần thiếp biết tội.” Nàng chậm rãi thốt ra mấy từ, sau đó chẳng nói được lời nào nữa. Người khác có thể nàng còn đoán được, nhưng người này, nàng hoàn toàn không đoán nổi.

“Trẫm cảm thấy nàng mặc áo màu xanh lam rất khó coi!” Hắn đột nhiên lại thốt ra những câu khiến nàng rối bời, khó coi? Màu sắc Tuệ Phi thích nhất à? Đúng rồi, hắn chẳng muốn nhìn thấy nàng giả làm Tuệ Phi tí nào, vì nàng không xứng. Hắn đã nhắc nàng hết lần này sang lần khác, lần nào cũng lôi ra nói rất rõ ràng, chỉ tại nàng ngốc nghếch, vẫn còn ôm mộng đẹp trở thành một Hiền phi!

Thế nào cũng được, dầu sao nàng cũng chẳng có điều gì là thích và không thích, tất cả hứng thú, sở thích của nàng đều vì lấy lòng người khác. Trước kia phải lấy lòng đại nương và phụ thân, nay phải lấy lòng hoàng thượng và thái hậu. Còn bản thân nàng thì thế nào cũng được.

“Thần thiếp hiểu rồi.” Nàng cắn nhẹ môi, đáp một câu. Ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn về phía nàng, hiểu? Nàng thật sự hiểu ra mới lạ! Nàng im lặng một hồi, cảnh tượng lúc này khiến nàng ngượng ngùng cực kỳ, huống hồ nơi này còn gây cho nàng cảm giác rất không thoải mái. Toàn là hơi thở của hắn, mùi gỗ đàn dịu nhẹ, ngay cả chiếc áo bào trên người cũng khiến nàng cảm giác khó thở. Nhưng nàng lại không dám mở miệng bảo hắn sai người đến hầu hạ nàng, thật sự không dám.

Cũng may là thái giám bên ngoài đã cứu nàng! Tiền điện có quan chức cấp báo, thái giám không dám không truyền. Lúc đó hắn mới đứng lên để cung nữ vào thay xiêm y, nội sam của hắn cũng phải thay. Nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, lúc đó thật muốn xông ra ban thưởng vị quan đó! Đúng là đã cứu mạng nàng.

Đấu tranh hậu cung nàng không sợ, cầu thăng trong khe hở nàng cũng không sợ. Nàng sợ nhất chính là hắn! Nàng thật sự chỉ muốn trở thành một quản gia mà thôi, giúp hắn xử lý tạp vụ trong cung. Việc gì nàng cũng có thể sắp đặt thật tốt, sau đó đổi lại một lời tán thưởng của hắn. Tôn trọng lẫn nhau, giống đại nương và phụ thân, giống Hiền Phi của tiền triều và tiên đế!

Chương 7

Chưa thấy đồ đao, máu đào đã tận

Vào buổi chiều, khi nàng mặc bộ y phục cũ của tiểu cung nữ, thừa lúc hoàng hôn chưa lên đèn len lén chuồn về. Nàng chải tóc một búi của tiểu cung nữ, hai bên có vài sợi tóc con xõa xuống, không tô son trét phấn, mặt

trần càng khiến gương mặt thêm trắng trẻo. Bộ dạng này của nàng khiến hần nhìn chăm chăm hồi lâu, nhìn đến nàng cảm giác như mặt đang nóng ran lên, lúc ấy hần mới để nàng ra về. Nàng lấp ló liếc ngang liếc dọc, may rằng nàng cũng quen thuộc trong cung rồi, biết giờ nào đi đường nào sẽ không chạm mặt người khác, vòng vo loanh quanh mãi mới về được Cúc Tuệ Cung.

Việc trong ngự hoa viên đã sớm lan tới các cung, Tú Linh trong lòng hiểu rõ, chẳng dám thò đầu ra, mãi đến khi thấy nàng về đến thì mới thở phào.

Nàng ngâm mình trong ao bách hương tự dẫn trong cung, cả hậu cung này, chỉ có cấp phi trở lên mới được phép dẫn nước suối vào cung điện. Ao bách hương nằm ở phía sau vườn của Cúc Tuệ Cung, chiếm một góc điện to, ao dài khoảng bốn trượng, rộng hai trượng rưỡi, sâu bốn thước. Bốn bề trồng hoa sen, tường bên cạnh được chạm trổ hoa văn ngũ sắc, còn có cả tám con ếch ngâm châu phun nước.

Bên trong điện đều được lát gạch đá hoa ngọc bích theo con rãnh cống tuần hoàn trong cung. Bốn góc đặt bình phong tử đàn sơn thủy có tám nếp gấp, trần nhà có hai dãy rèm châu. Trừ chiếc ao này, bốn phía còn có tử trang trí, trong đó có đủ các loại áo để tắm, phía dưới đặt những chiếc khăn bông trắng mềm mại. Góc tử còn chất đầy các hương liệu thượng hạng và những thứ để ngâm nước tắm.

Phi Tâm ngâm mình trong nước, tự dừng vẫn cảm thấy sợ hãi. Nàng thật sự cần phải suy tính kỹ càng, những tháng ngày sau này phải xoay sở thế nào trong cung.

Thực ra khó nhất không phải là mình đã đánh hạ bao nhiêu đối thủ. Đối với nữ nhân hậu cung mà nói, đối thủ ba năm lại đến một lần, triền miên không ngớt, mãi mãi không đánh ngã hết được. Hoàng thượng có thể già, nhưng phi tử không thể già. Tuổi tác là sức mạnh to lớn nhất và cũng có sức chống chọi yếu ớt nhất. Người thông minh không phải là người đứng trên đỉnh

cao của ngọn núi, hay đầu ngọn sóng, mà là phải trở thành hòn đá trong cơn sóng. Nhưng muốn như vậy thì chỉ nhờ vào sự ủng hộ của hoàng thượng là chưa đủ, mãi mãi không bao giờ đủ. Huống hồ đương kim thánh thượng, sự ủng hộ của hắn luôn biến đổi trong chớp mắt. Nàng không cần sự ủng hộ của hắn, nhưng nàng cần sự ủng hộ của hắn. Tuy nhiên, trải qua ngày hôm nay, nàng cảm thấy hắn cũng cần sự phối hợp của nàng. Hoàng thượng dựa vào ngoại thích để đăng lên ngôi báu, nhưng hiện tại hắn cũng mọc đủ lông đủ cánh, hiển nhiên sẽ có thêm nhiều xung đột với ngoại thích. Lấy người ngoài chọi người ngoài, tiền triều có rất nhiều trường hợp như vậy. Thái hậu cũng biết rõ đạo lý này, nên cật lực can thiệp hậu cung bên trong.

Nguyễn thị của thái hậu là đại gia tộc của Cẩm Thái, ba đời được truy phong liệt sĩ. Ngoại tổ phụ của bà đã từng được phong Anh Huân Vương, từ lúc Cẩm Thái khai quốc tới nay, ít có vương gia khác họ. Hiện nay, phụ thân, huynh đệ của bà đều nắm trọng binh trong tay. Hai người con gái của thái hậu – Thu Bình, Thu Nhiên công chúa gả vào nhà bề thế. Các chi thứ đều trải rộng khắp triều đình và dân gian. Nguyễn gia có Nguyễn Tinh Hoa là thái hậu đương triều, ngay cả đương kim thiên tử cũng được Nguyễn gia bảo vệ. Trên triều có phụ thân Tinh Hoa Nguyễn Đan Thanh là Đại Tư Mã, đứng đầu Nguyễn thị. Còn có con cháu của huynh đệ, có quan hệ thông gia củng cố. Về phần hậu bối, đây tớ càng không đếm xuể.

Nhưng Nguyễn Đan Thanh nay tuổi đã cao, cộng với việc hoàng thượng tự mình chấp chính nhiều năm, không muốn làm con rối nữa, dần dà bồi dưỡng được nhân tài khả dụng, xung đột với Nguyễn thị ngày càng nhiều. Trước kia việc gì cũng thượng lượng với thái hậu, nay đã bắt đầu một mình độc đoán, cũng chính vì thế, đã xảy ra nhiều tranh chấp trên triều đường. Nghe nói Nguyễn Đan Thanh tính tình nóng nảy, lại thêm ông ta xuất thân từ nhà võ, và là cận thần của tiên đế. Ông ta không chỉ một lần tranh chấp với hoàng thượng trên triều đường, nghe đồn thậm chí còn có mấy lần quát tháo trên điện. Trong lòng hoàng thượng nhất định đã sớm tồn tại bất mãn, nhưng vẫn phải chờ một thời cơ thích hợp và hợp lý.

Nếu như thế, nàng cần phối hợp thế nào nhỉ? Trừ khử phi tần do thái hậu đề bạt, thừa cơ áp đảo họ hàng của bọn họ. Đề bạt bảo vệ một số người mà hoàng thượng vừa ý, nhưng lại phải khiến họ ngoan ngoãn nghe lời. Nàng là người do thái hậu đề bạt, nhưng nay hoàng thượng đã dùng nàng. Qua vụ việc lần này, Uyển Tần chắc sẽ biết lợi hại, sau này không dám ra ngoài lộ diện nữa nhỉ? Thực ra nàng không hề ghét bỏ vẻ đẹp tươi tắn, hồn nhiên đó. Thôi bỏ đi, dù sao nàng cũng không đắc tội nổi với thái hậu, hoàng thượng thì cũng không đắc tội được. Nàng phải tránh khỏi con sóng to này, nhưng cũng không thể để rơi xuống vực thẳm.

Nàng đang mãi nghĩ, chợt lòng bàn tay đau thắt, khiến nàng khẽ giật mình. Nhìn lại thì thấy Tú Thế đang cúi đầu cáo tội: “Nương nương, nô tì nặng tay rồi.”

“Không sao, người tiếp tục đi.” Phi Tâm cười nhạt, bỗng nói, “Đúng rồi, đẹp hết tất cả y phục màu xanh lam của bốn cung đi nhé. Đổi thành màu mới, sau đó mang kiểu mẫu cho bốn cung xem.”

“O?” Tú Thế sửng người, Tú Linh khẽ hỏi: “Nương nương, hôm nay hoàng thượng đã nói gì với nương nương à?” Màu xanh lam là màu yêu thích của Tuệ Phi tiên nhiệm. Do đó Phi Tâm may một lượng y phục lớn màu xanh đậm nhạt khác nhau, kiểu mẫu khác nhau, chất liệu khác nhau, hoa văn khác nhau. Nhưng nay bỗng đòi đổi màu mới, khiến Tú Linh buột miệng thốt ra câu hỏi.

“Tú Linh, người ở trong cung đã lâu. Người có biết Tuệ Phi rốt cuộc qua đời vì bệnh gì không?” Phi Tâm chợt quay sang nhìn Tú Linh, “Nghe nói khi hoàng thượng đại hôn, cưới một hậu một họ hàng thân bên nhà thái hậu. Sau khi nhị Nguyễn này vào cung, Tuệ Phi chưa đầy hai năm đã chết, tuổi còn trẻ, rốt cuộc vì bệnh gì?”

Chuyện này không ai bàn tán trong cung, nàng cứ tưởng vì hoàng thượng tình thâm nghĩa nặng với Tuệ Phi, vì nàng giống nàng ấy nên mới nạp nàng

làm phi, do đó nàng mãi mà không dò hỏi. Nhưng biểu hiện hôm nay của hẳn thực sự khiến nàng hoài nghi, Tuệ Phi trước kia có thật sự đặc sủng như lời đồn hay không.

Tú Thế nhìn thần thái Tú Linh, bèn hội ý ngay, khẽ nguyệt ngoa: “Lại không để muội nghe, muội cũng muốn biết.” Tú Thế vẫn còn trẻ con, lúc ấy nhanh mồm thốt ra, chợt nghĩ đến Phi Tâm, rụt nhẹ vai, vẫn chưa nói tiếp thì Phi Tâm đã cười: “Trước mặt bốn cung, không sao.”

Tú Thế mím môi gật đầu: “Nương nương, Tú Thế thay trà cho người.” Nói xong, nàng buông khăn xuống và ra ngoài.

“Nương nương, đây là điều cấm kỵ trong cung, thái hậu sớm đã ban lệnh không được nhắc đến.” Tú Linh vừa xoa bóp vai nàng vừa nói, “Nhưng người ở lâu đều biết, Tuệ Phi bị hoàng hậu hại chết!”

“Sao cơ?” Phi Tâm hơi kinh ngạc, vạn vạn không nghĩ tới chuyện này.

“Lúc ấy thái hậu chọn hậu phi cho hoàng thượng, đều là họ hàng trong nhà, và đều lựa chọn từ thân đẳng trong gia tộc, lúc ấy chọn bốn người. Hai người là con gái nhà họ Nguyễn, còn hai người đều là con gái thân tín thái hậu. Hoàng thượng muốn lập Tuệ làm hậu, ba người kia làm phi, nhưng thái hậu nhất định bắt hoàng thượng lập Ân Ân làm hậu. Tuệ thành Phi, hai người kia là Phu Nhân. Trong đó có một người chính là Ninh Hoa Phu Nhân hiện tại, người còn lại là Chiêu Hoa Phu Nhân, nhưng nàng ta đã trở thành ma thể thân của hoàng hậu!” Tú Linh ung dung nói, “Hoàng thượng và hoàng hậu quan hệ không tốt, một là tại hậu xa xỉ, hai vì hậu đổ kỵ. Nhưng người lại cư xử với Tuệ Phi rất tốt!”

Phi Tâm cảm thấy toát mồ hôi hột, hoàng thượng chê hậu xa xỉ? Tuệ Phi cũng xa xỉ đâu kém hoàng hậu. Mà trái lại từ khi vào cung tới nay, nàng đều thấy hoàng hậu rất cần kiệm.

“Cùng với việc hậu cung gia tăng, thời gian hoàng thượng ở bên Tuệ Phi cũng không nhiều. Nhưng hoàng thượng thường tìm Tuệ Phi chơi cờ luận thơ, mừng ba mỗi tháng nhất định sẽ sủng hạnh. Vì hoàng thượng chê hoàng hậu xa xỉ, nhưng lại chẳng hề nói tới sự xa xỉ của Tuệ Phi. Hoàng hậu tuổi trẻ nóng vội, trong lòng bức tức, cãi nhau vài lần với hoàng thượng, lại còn cáo trạng với thái hậu. Chuyện giữa phu thê, thái hậu cũng không dám nói nặng, chỉ biết khuyên răn. Nhưng từ đó quan hệ giữa hoàng thượng và hoàng hậu ngày càng gay gắt, hoàng hậu và Tuệ Phi vốn dĩ tình như tỷ muội, lúc đó cũng vì thế mà xa cách!” Tú Linh nói tiếp, “Sau đó Tuệ Phi có mang, tiếp đó thế nào, có lẽ nương nương cũng đoán ra rồi đúng không? Hoàng hậu chỉ muốn trừ khử thai nhi đó, ngờ đâu một xác hai mạng. Chuyện này hoàng hậu giá họa cho Chiêu Hoa Phu Nhân đang đến viếng Tuệ Phi. Chiêu Hoa Phu Nhân sợ rằng không giải thích nổi trước điện nên hồi cung tự vẫn.”

“Ừm.” Phi Tâm nheo mắt, chợt hỏi, “Khi Tuệ Phi có mang, người có nhìn thấy không?”

“Lúc ấy nô tì không làm việc trong Cúc Tuệ Cung, nếu không thì nay đã chẳng còn phúc phận hầu hạ nương nương rồi.” Lời Tú Linh, Phi Tâm đương nhiên hiểu, ngay cả người trong Cúc Tuệ Cung cũng đều bị xử lý cả. Đó chứng tỏ sự thật không phải chỉ dừng ở những điều đã nghe thấy. Còn thật chất thế nào, Phi Tâm cũng không muốn đào sâu nữa. Dù sao thì kết quả cuối cùng là, sau hai năm hấn thân chính, thái hậu chọn cho hấn bốn người con gái trong họ hàng, mất ba người. Hai chết, một còn lại coi như phế. Cả hai đều xa xỉ nhưng chỉ trách một, vậy là bất công, tất nhiên sẽ gây đổ kỵ. Lợi dụng lòng đổ kỵ của đàn bà, khổ tâm sắp đặt của thái hậu cuối cùng chỉ còn lại Ninh Hoa Phu Nhân. Và người này, có lẽ là người nghe lời nhất? Phi Tâm vừa nghĩ, bất giác cảm thấy buốt lạnh. Thân đang ở trong suối ấm, nhưng lại cảm giác lạnh lẽo.

Chương 8

Tiến lùi tự có cao nhân dẫn dắt

Sáng sớm hôm sau, Phi Tâm vẫn đúng giờ đến Thọ Xuân Cung của thái hậu. Hai năm nay, thái hậu bắt đầu hướng phật, giờ mỗ tụng kinh sáng, tới tận giờ thìn hai khắc mới xong. Nhưng Phi Tâm từ khi vào cung, ngày ngày đều đúng giờ mỗ hai khắc đã đến nơi, chờ đợi ở thiền điện Thọ Xuân Cung, chưa bao giờ thay đổi. Về điểm này, rất được thái hậu tán thưởng.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, Phi Tâm mặc áo bào màu xanh, bên trong là váy hoa bách diệp màu xanh sẫm, tóc búi cao như mây tầng, mắt kẻ màu lam kiều diễm. Khi trang điểm như vậy, nàng hơi do dự. Lời nói tối qua của hoàng thượng vẫn vang vọng bên tai, bảo rằng nàng mặc áo xanh lam không ưa nhìn. Nhưng trên dưới Cúc Tuệ Cung, cái nào cũng là màu xanh lam nhạt, xanh lam đậm, màu hồng pha lam là nhiều nhất. Đây hoàn toàn thiết kế theo sở thích Tuệ Phi. Thường phục có lẽ còn có màu khác, nhưng phải gặp thái hậu, không thể quá sơ xài. Nàng chẳng thể thay đổi toàn bộ trong một ngày, chỉ đành như thế.

Theo lý mà nói, nàng ở địa vị Quý Phi, với phẩm cấp của mình, lương hưởng mỗi tháng phong phú. Ngoài ngân lượng, gạo lộc, còn có gấm lụa, trang sức theo quy định. Những thứ ấy nếu ở dân gian, một tháng cũng đủ ăn cả đời. Nhưng phụ nữ thâm cung đều biết, họ tiêu tất cả vào những khoản không thấy được. Sống trong cung điện của hoàng gia, dùng mọi thứ trong nội khố hoàng gia. Bề ngoài nhìn vào, chỉ thấy có vào mà không ra. Nhưng thực tế, Phi Tâm không giàu có như vậy.

Nội việc ban thưởng đã rất tốn kém, muốn có tin tức toàn vẹn trong cung, thái giám và cung nữ, người ngoài nghĩ họ là nhân vật thấp hèn nhất trong cung, nhưng thực sự không thể xem thường sức mạnh của họ, muốn duy trì mối quan hệ thì phải dùng người trong lúc khẩn cấp, phải đào tạo lâu dài, người ta có câu, nuôi binh ngàn ngày, dùng vào một lúc, câu này dùng trong cung thích hợp nhất.

Tiền bạc, đúng là không thể khiến người đắc sủng, không thể khiến người sống dậy? Nhưng rất nhiều lúc, quả thật cũng đem đến nhiều tiện lợi cho bạn. Từ đường lối phụ thân đề ra, Phi Tâm đã học được điều này. Chỉ khi nào cho bọn họ chút ít lợi lộc, thi hành cả ân và uy, mới có thể nhận được hiệu quả tốt. Cho nên, khi nàng vào cung, phụ thân đã dốc hết tất cả, chuẩn bị một lương ngân lượng lớn để nàng phòng thân. Nhưng ba năm qua, nàng đã tiêu hao cạn kiệt.

Vì thế, bổng lộc hàng tháng, ngoài việc duy trì bề ngoài cố định của mình, nàng chẳng còn lại bao nhiêu. Rất nhiều gấm vóc lụa là thượng hạng, vì lý do màu sắc, nàng không dùng và ban hết cho kẻ dưới. Nhưng tất cả đều xứng đáng, kẻ hầu người hạ ai cũng biết, Quý Phi không tiếc tiền của, nên cùng với địa vị ngày càng cao, người đến đèo bồng cũng nhiều. Rất nhiều tin tức, khoan hãy nói đến thật giả, cái đó nàng tự biết kiểm chứng. Nàng chưa bao giờ phủ nhận mình là người sĩ diện. Dù quan chức thấp đến đâu trong cung này, nàng cũng ban thưởng hào phóng. Nên có thể cầm cự ở đây ba năm không ngã, chỉ dựa vào ở trên thì không đủ, còn can hệ tới những mối quan hệ nàng khổ tâm móc nối.

Có những phi tần, chỉ cầu mong được đắc sủng. Một khi đắc sủng thì chẳng kiêng nể ai. Thực ra điều này hoàn toàn sai lầm, đừng nói rằng ý trời khó đoán, chỉ một vách tường một lỗ tai, cũng đủ để bị kéo xuống ngựa, vạn kiếp bất phục rồi.

Hôm qua hoàng thượng chê nàng mặc áo xanh lam xấu xí, đây quả là một vấn đề khó khăn đối với nàng. May lại áo mới thì cũng chẳng có gì, chỉ là sắp phải tiêu hao một lượng bổng lộc lớn. Nhà nàng tận Hoài Nam, cách kinh sư khá xa. Trước kia vì lấy lòng thái hậu, nàng đã nhờ phụ thân tìm gổ quý ngàn năm chạm trở thành chậu cảnh. Giờ này nàng thực lòng không muốn mở lời với phụ thân nữa. Huống hồ nhất cử nhất động đều có thể bị người ta đàm tiếu. Nay lại là thời khắc quan trọng tuyển phi, thực không nên để người khác bới lông tìm vết, lại bị đẩy vào đầu cơn sóng gió.

Vì thế mới sáng sớm nàng đã nói với Tú Linh, tìm vài bộ áo quần đủ màu để diện bên ngoài, không cần tốn kém thay hết. Tú Linh biết nỗi khổ của nàng, cũng từng khuyên răn, bảo nàng tìm cơ hội nói với thái hậu hoặc hoàng thượng xem có thể điều phụ thân nàng về gần một tí được không. Không cầu thăng chức, chỉ xin ở gần, chắc cũng không tới nỗi khó mở lời.

Việc này không phải nàng chưa nghĩ đến, chỉ là thứ nhất, hiện tại quan hệ giữa thái hậu và hoàng thượng có chút rắc rối. Nói không khéo sẽ bị người ta gán cho tội lấy quyền mưu tư lợi, thái hậu sẽ không chịu gánh vác chuyện này cho nàng. Thứ hai, hoàng thượng cứ luôn lúc nóng lúc lạnh với nàng. Hai năm nay càng thấy rõ muốn bỏ rơi, nàng nói điều này, lại càng khiến người ta chán ghét. Huống hồ nàng xuất thân nhà buôn, sau khi nàng vào cung đã theo lệ thăng chức cho phụ thân. Phụ thân mới được cái chức rảnh rang – Tư Mã Hoài An, đã tăng bốn cấp so với chức Tuần Sát Hoài An mà trước kia đã khổ tâm dốc hết tiền tài. Đương nhiên nàng hiểu đạo lý cả họ được nhờ. Nhưng vấn đề là, cái đạo mà nàng đặc này, chẳng qua cũng chỉ là xoay sở trong cơn lốc xoáy.

Nàng còn đang nghĩ ngợi thì đã tới ngoại uyển của Thọ Xuân Cung. Thái giám canh gác vừa thấy nghi trượng của nàng đã vội cúi người nghênh đón. Một bên hô “Thỉnh an” một bên quỳ xuống đưa tay cho nàng vịn, khi nàng vừa bước xuống, hần khẽ giọng nói: “Uyển Tần sáng sớm đã đến, thái hậu đang giận dữ.”

Phi Tâm đã biết trước nhưng tin này nàng vẫn phải mua. Hỉnh mũi ừ một tiếng, Tú Linh bên cạnh đã len lén nhét bạc lẻ vào tay hần. Phía trước đã có người thông báo, trong chốc lát đã dàn hàng ngũ, nghênh đón nàng vào.

Nàng vừa bước vào hoa viên bèn thoang thoáng cảm nhận được bầu không khí ngọt ngào. Khi vào tiền điện, liền nhìn thấy Tuyết Thanh đang quỳ giữa điện, không nghe thấy tiếng nàng ta, nhưng nhìn bờ vai run rẩy thì biết ngay đôi mắt đang rưng rưng lệ.

Nguyễn Tinh Hoa ngồi ở giữa, gương mặt giận dữ, nhưng điều ngoài ý muốn chính là, hoàng thượng lại đang ngồi bên cạnh. Tim nàng giật thót lại, không dám nhìn, vội khom người thỉnh an hoàng thượng và thái hậu, thái hậu thấy nàng vào, nét mặt hơi thả lỏng, khẽ vẫy tay bảo nàng vào. Nàng cúi mắt xuống, nhưng vẫn cảm giác được hai ánh nhìn lạnh lẽo như con dao đang lướt qua. Không cần nhìn cũng cảm nhận được cơn đau buốt đó, chẳng cần suy nghĩ cũng biết là ai đang dùng ánh mắt như vậy để nhìn nàng rồi.

“Tâm nhi đến thật đúng lúc, trước giờ đều do con phò trợ hoàng hậu chấp chưởng hậu cung. Những kẻ mê hoặc hoàng thượng, không giữ lễ nghi trong cung, nên xử phạt thế nào?” Mắt phượng của Nguyễn Tinh Hoa khẽ liếc xéo, nhìn xuống gương mặt đầm đìa nước mắt của Uyển Tần dưới kia, lạnh lùng hỏi. Uyển Tần đã sợ đến phát run, lời nào cũng thốt không ra.

“Mẫu hậu.” Sở Vân Hi khẽ mím môi, vừa tính lên tiếng, bên này Tinh Hoa đã nhàn nhạt tiếp lời: “Hoàng thượng còn lên triều, thời gian cũng cần kê rồi. Đừng để bá quan phàn nàn, nói hoàng thượng chỉ lo việc nhà, không lo việc nước!”

“Mẫu hậu nói phải, vậy nhi thần bãi triều rồi sẽ đến thăm mẫu hậu.” Nói xong, hần khẽ cúi người, ánh mắt nửa như nhìn về phía Phi Tâm rồi quay lưng bỏ đi!

Phi Tâm quỳ xuống tiễn hoàng thượng ra ngoài, Tinh Hoa tiện thể xua mọi người ra. Chờ khi nàng đứng dậy, bèn nói một lượt việc hôm qua. Chuyện này Phi Tâm là đương sự, lẽ nào không biết. Chỉ thấy từ nào của Tinh Hoa cũng như gai nhọn đâm thẳng vào tim. Nàng miễn cưỡng nghe xong, thái hậu hỏi nàng nên xử trí thế nào, quả thật là đã đẩy ngọn lửa bỏng tay cho nàng một cách nhẹ nhàng. Nếu không phải những lời hôm qua của hoàng thượng trong Khải Nguyên Điện, hôm nay chắc nàng sẽ bị mắc trong kẹt và phải khó xử giữa hai bên.

Nàng nhìn Tuyết Thanh, nhẹ giọng bẩm thái hậu: “Theo ý thần thiếp, chuyện này nên che đi thì hơn.”

“Nói thế nào?” Tinh Hoa hứ một tiếng.

“Uyển Tần muội muội mới vào cung, được thánh sủng, không tránh khỏi có những kẻ dưới không nghe quản thúc, đổ kỵ trong lòng. Muội muội được nuôi dạy trong thâm khuê, đối xử hòa thuận, nào biết rõ lợi hại bên trong. Phía dưới lấy lợi, muội muội không thể kiểm soát, có thể tha thứ. Muội muội đoan thuận cung kính, rất được lòng thánh thượng, dù nói rằng quản lý nô tài bất lực thì nên phạt chủ, nhưng thái hậu nếu phạt nặng muội muội, thánh thượng đau lòng, và cũng làm tổn thương tình cảm mẫu tử giữa thái hậu và hoàng thượng, song lại cũng không thể để bọn nô tài đắc lợi!” Phi Tâm càng nói trong lòng càng khó chịu, thực sự nàng chấp nhận món ân tình này hết sức khó xử. Nô tài đắc lợi trong miệng nàng đang thốt ra đó, chẳng phải là tự mắng mình sao.

Tinh Hoa không lên tiếng, Phi Tâm nói tiếp: “Theo thần thiếp, muội muội quản giáo bất lực, phạt ba tháng bổng lộc. Cấm túc nửa tháng, không được ra khỏi Lai Nhân Cung. Tám cung nữ chưởng sự hầu hạ muội muội đều phải xử phạt, có bốn người theo muội muội vào cung thì sẽ đuổi khỏi cung về nhà quản giáo, vậy là ổn.”

Phi Tâm biết, thái hậu cần kết quả này. Bà không bắt được người, nhưng cũng phải cần bực thêm bước xuống, phạt nặng quá, hoàng thượng đau lòng, không phạt bản thân lại bực dọc. Huống hồ điều mà bà để ý chính là chủ bộc Tuyết Thanh đồng lòng mê hoặc hoàng thượng, củng cố địa vị. Giờ đây bà có thể đuổi cổ bọn nô tài ra, sau đó điều tai mắt mà bà muốn sang đó.

Vừa ra khỏi Thọ Xuân Cung, Tuyết Thanh vội vàng cảm tạ nàng: “May nhờ tỷ tỷ đỡ lời với thái hậu, bằng không thì...” Nàng ta vừa nói, nước mắt vừa tuôn rơi, “Thực ra muội muội bị oan. Hôm qua muội muội cùng hoàng

thượng đạo vườn hoa, sau đó hoàng thượng ra về. Muội muội bèn lĩnh người hồi cung, hôm nay vừa tới, thái hậu đã nói... thật sự khiến muội muội không sao giải thích được.”

“Thái hậu làm cách nào khẳng định được là người trong cung của muội muội?” Phi Tâm biết rõ mọi thứ, duy chỉ điểm này nàng không hiểu. Tại sao Uyển Tần không chút nghi ngờ hoàng thượng, hôm qua rõ ràng hắc đã sai Uông Thành Hải mang cung y sang Lai Nhân Cung, lại còn bảo nàng đến thỉnh an sớm. Rõ ràng là đặt sẵn cái bẫy cho nàng ta rồi còn gì? Tuyết Thanh có ngốc cũng phải nghĩ thông suốt điểm này chứ?

“Cũng trách Tuyết Thanh nhất thời nóng vội, tối qua Uông công công đưa cung y nhầm chỗ. Tuyết Thanh vừa vào cung đã nghe nói, Uông công công từ nhỏ cùng trưởng thành với hoàng thượng, dễ nói chuyện và thân thiện nhất, nên Tuyết Thanh bèn giữ công công lại tiền điện uống trà, định hỏi chuyện về hoàng thượng. Công công không chịu nấn ná lâu, bảo rằng còn về sắp xếp hầu hạ hoàng thượng, sáng nay hoàng thượng sẽ tới sớm thỉnh an thái hậu. Nghe vậy Tuyết Thanh mừng rỡ trong lòng, định bụng đến sớm để gặp hoàng thượng. Ngờ đâu vừa đến, thái hậu đã nộ trách Tuyết Thanh, bảo hôm qua Tuyết Thanh thừa lúc dạo hoa viên, sai người làm chuyện xằng bậy đó. Hoàng thượng đỡ lời giúp Tuyết Thanh, thái hậu cũng không tin. Thực ra hôm qua Tuyết Thanh đưa bốn nha đầu đi cùng, nhưng lúc về, quả là thiếu một người!” Tuyết Thanh dứt lời, Phi Tâm đã hiểu hết. Bảo Uông Thành Hải xảo quyệt, chi bằng nói hoàng thượng quả thật cao minh. Trước mặt thái hậu, Tuyết Thanh làm sao dám bảo rằng Uông Thành Hải mang nhầm chỗ, vì bản thân nàng ta đã kéo hắc vào hỏi thăm tin tức hoàng thượng. Nếu nói ra, chỉ khiến thái hậu thêm tức giận.

“Đại ân của Quý Phi tử tử, Tuyết Thanh sẽ không bao giờ quên. Tuyết Thanh cũng biết tử tử khó xử, nay đã là kết quả tốt nhất rồi.” Tuyết Thanh ngậm ngùi nói, “Tuyết Thanh sẽ nhớ bài học lần này, sau này mong Quý Phi tử tử nhắc nhở thêm nữa.”

“Ta biết muội ở trong cung một mình nàng đơn lẻ loi. Ở nhà có dặt theo mấy nha đầu vào cung coi như có người bầu bạn, nhưng việc lần này đã nhận định là muội, chỉ còn cách thể hiện sự trong sạch như vậy thôi. Trong cung không giống ở nhà, cẩn thận chút thì hơn.” Phi Tâm khẽ tiếng nói, tiện thể uyển chuyển nhắc nàng ta. Cái gì mà “phu quân”, tốt nhất đừng gọi trước mặt mọi người, nếu lúc đó người nghe thấy không phải là nàng, mà là ai khác, chắc phiền toái không chỉ như vậy.

Sau việc này, vài ngày sau, Lâm trung lang đã có trả lời. Phu nhân ông ta thừa dịp vào cung viếng thăm, bảo Lâm Tuyết Thanh mượn cơ thỉnh an, đem tặng Phi Tâm một con tì hưu bằng ngọc, ngọc đúng là ngọc tốt, xuất xứ từ vùng Tây Vực. Nhưng không chỉ ngọc tốt, mà chạm trổ, đục lỗ cũng tốt và tinh tế, và ẩn ý bên trong mới thật sự khiến Phi Tâm mừng rỡ.

Lâm trung lang cảm kích nàng giúp Tuyết Thanh trước mặt thái hậu, lấy ngọc làm tin, sau này cùng mưu sách, lấy vật này làm chứng. Lần này Tuyết Thanh bị thái hậu tóm điểm yếu, sau cùng chỉ bị phạt nhẹ, tuy mất bốn nha đầu trong nhà nhưng chủ nhân không bị ảnh hưởng, mà ngược lại càng được hoàng thượng yêu thương, đúng là tái ông mất ngựa (*). Và tầm quan trọng của Quý Phi đối với Lâm trung lang lại càng không thể kể xiết. Con gái dù được lòng hoàng thượng, nhưng trong cung thì điều ấy chắc sẽ khiến kẻ khác phật lòng, tuyệt đối không thể thiếu trụ cột vững mạnh, và Quý Phi, chính là sự lựa chọn tuyệt vời nhất.

(*) chuyện tái ông mất ngựa – họa phúc khôn lường: một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: 'làm sao biết đó không phải là cái phúc? '. ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt

Chương 9

Lặng lẽ quan sát mùi hương thay đổi

Cuộc đại tuyển triển khai một cách sôi sục, càng làm tăng thêm sắc màu cho những ngày cuối xuân đầu hạ này. Ngoài Lâm Tuyết Thanh được hoàng thượng sắc phong trước, còn có mười tám người khác, mười tám người này đều là con nhà gia thế, có cả những người là thân thích trong ngoài triều. Do đó, người có danh vị trong hậu cung Tuyên Bình đã tăng đến bốn mươi người trong một thoáng, sắp xếp lịch gần nhất cũng phải hai tháng. Theo lệ hậu cung, mừng một, mừng hai dành cho nữ nhân có địa vị cao nhất, cũng chính là hoàng hậu. Mừng ba là Quý Phi, sau đó lần lượt tiếp nối. Thực ra cái lệ này chỉ là hữu danh vô thực, hiện nay hoàng thượng chẳng bao giờ đến chỗ hoàng hậu, nhưng hẳn vẫn thực hiện chính sách phân đều.

Thế là cuộc tranh đua khoe sắc nơi hậu cung càng phấn kích hơn, những cuộc gặp gỡ không hẹn trước với hoàng thượng lại càng xảy ra liên tiếp hơn. Hôm nay nàng hát điệu Nam Lâm để cảm thánh hoài, ngày mai ta hát điệu Tái Bắc để động thánh tâm. Hôm nay nàng vẩy quạt bắt bướm dưới bầu trời đầy nắng chan hòa. Ngày mai ta tựa cây cổ thụ ngâm thơ trong cơn mưa lất phất. Hôm nay nàng vẽ tranh, ngày mai ta thêu khăn. Mọi người đưa ra pháp bảo từng nhà, như thể dàn trận thập bát võ nghệ. Cả hậu cung tràn ngập tiếng oanh vàng, náo nhiệt vô biên.

Vào giữa hè, Ninh Hoa Phu Nhân nay đã thấy bụng, Uyển Tần cũng có tin mừng vào đầu tháng sáu. Thánh tâm đại duyệt, gia phong Uyển Tần thành Chiêu Hoa Phu Nhân, tiếng tăm đã lấn áp Ninh Hoa. Ban đầu khi Ninh Hoa phu nhân có mang, hoàng thượng chỉ thưởng không phong. Nay Uyển Tần có mang, không những ban thưởng hậu hĩnh, mà còn sắc phong. Bên khinh bên trọng, nhìn vào rõ ngay. Thái hậu ấm ức trong lòng nhưng cũng đành

ngâm ngủi. Huống hồ người mới nườm nượp, hoàng thượng vui thú giữa rừng hoa, khiến thái hậu chẳng thể rời mắt một chút nào.

Phi Tâm chẳng lạ lẫm gì với điều này, nàng chỉ đứng ngoài quan sát. Thực ra qua việc phân chia đẳng cấp hậu cung, nàng cũng hiểu được ít nhiều tâm tư hoàng thượng. Trong mười tám người này, đẳng cấp cao nhất là Linh Tần, và nàng ta là người có gia thế kém nhất trong mười tám người, cha nàng ta là Tư Mã sáu tỉnh phía bắc, hai huynh đệ đều làm quan, có một người là làm quan văn, nghi trượng ngũ phẩm của Ương Tịch Lệnh. Một người là quan võ, đã viễn chinh ở biên giới phía tây, nhưng cũng chỉ là quân tham kỵ lục phẩm. Nhưng nếu nâng đỡ họ lên thì vị trí này sẽ quan trọng hơn. Nếu thăng chức, anh trai nàng ta sẽ nhanh chóng lọt vào viên chức đường phủ. Còn em trai ở Tây cảnh, chỉ cần tiến một bước sẽ thành giám quân ngũ phẩm. Với lại việc cha nàng ta điều binh vùng Tây Bắc cũng khó lòng che mắt hoàng thượng.

Lần đại tuyển này, tuy hoàng thượng đích thân tuyển, nhưng hiển nhiên không có bất kỳ xung đột với thái hậu. Những người vào cung, hoàng thượng chẳng thân với ai, phẩm cấp được phong đều rất hợp lí. Nhưng Phi Tâm hiểu, điều bất an của thái hậu không phải không có lí. Bà ngày càng có tuổi, còn hoàng thượng đang tuổi mạnh mẽ, bà không thể như ngày xưa, dùng việc khống chế hậu cung để khống chế triều chính. Hoàng thượng cũng không như xưa, nghe răm rắp lời bà. Điều hiện tại bà phải làm không còn là nắm quyền khống chế mọi việc. Mà phải duy trì tình mẫu tử với hoàng thượng, để phòng khi mai sau, hoàng thượng có thể ôn hòa giải quyết việc liên can tới họ Nguyễn, an bảo vinh hoa phú quý cho họ.

Phi Tâm cũng hiểu, địa vị của mình là do thái hậu ban. Nên trước nay nàng vẫn luôn tuân lời thái hậu, nhưng lời lần trước của hoàng thượng đã nhắc nàng rằng ai mới là chủ nhân thật sự. Cảnh cáo nàng đừng hòng giấu trên lừa dưới. Một khi thái hậu trở thành vật trang trí trong hậu cung, thì con cờ như nàng sẽ trở nên vô dụng đối với hoàng thượng và thái hậu. Vì vậy, tận

đáy lòng, nàng mong muốn sự thăng bằng của cục diện này có thể duy trì lâu dài một chút. Nàng cũng gọi là có năng lực trong việc chấp chưởng hậu cung, mấy năm nay hậu cung cũng có thể nói là bình yên lặng sóng. Nàng hy vọng sự thăng bằng này duy trì lâu hơn nữa, hoàng thượng không chừng sẽ chú ý đến năng lực chấp chưởng của nàng, để nàng gánh chức vụ “quản gia” này, dù sao thì đây cũng không phải việc mà ai đều có thể làm được.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, chớp mắt đã vào hạ. Khoảng thời gian này thực sự có thể nói là rất bình lặng, không có chuyện đặc biệt gì xảy ra. Uyển Tần sau khi thăng lên vị trí Chiêu Hoa Phu Nhân, Phi Tâm có sang thăm một lần, tặng một bức thư Bách Tử Đồ. Phần quà này thực sự rất nhẹ, nhưng Phi Tâm phải nể nang thái hậu. Huống hồ trong cung vốn rất biết kiêng kỵ, càng đến gần phi tử có thai thì càng phải chú ý. Thuốc bổ, hương liệu... Phi Tâm hoàn toàn không tặng. Nhưng thứ này dễ có hậu họa, lỡ như sức khỏe có tí vấn đề nào thì những thứ này rất dễ gây nghi ngờ. Huống hồ Chiêu Hoa Phu Nhân trước kia, chẳng phải là vì đã tặng thứ này cho Tuệ Phi. Sau cùng Tuệ Phi chết, nàng ta không giải thích được, hồi cung tự tử là gì?

Còn Uyển Tần trải qua chuyện lần trước đã thông minh lên rồi. Không lấy việc mang thai làm kiêu, vẫn mỗi ngày thỉnh an thái hậu, hoàng hậu, Quý Phi. Cho đến khi thái hậu đích thân nói phu nhân sức khỏe không tiện, không cần thủ lễ, mới thôi.

Phi Tâm khá hài lòng với quãng thời gian này, ngoại trừ mừng ba mỗi tháng. Hắn vẫn đối xử thô bạo với nàng, ánh mắt ngày càng lạnh nhạt. Khiến nàng chẳng thể đoán nổi hắn nghĩ gì, lúc đầu đoán không ra, sau đó là không dám đoán. Nàng chẳng biết rốt cục mình đã làm gì khiến hắn không hài lòng, dù nàng chưa đạt tới tiêu chuẩn thánh nhân “mỗi ngày tự nhắc nhở mình ba điều” (*), nhưng cũng gọi là biết quy củ. Không cần hắn cố tình nhắc nhở, nàng tự biết xuất thân của mình. Càng không cần hắn cố

tình biểu hiện, nàng đương nhiên biết mình nên ở vị trí nào. Nhưng, dù nàng làm tốt thế nào, hăn cũng vẫn không hài lòng.

(*) “mỗi ngày tự nhắc nhở mình ba điều” : Tang Tử viết trong Luận Ngữ: “Khi mưu tính việc cho người, tôi có trung thực hay không? Khi kết giao với bạn hữu, tôi có giữ chữ tín hay không? Khi dạy người khác làm việc gì, tôi có tự mình thực hành hay không?”

Quãng thời gian này, nàng không bước chân tới ngự hoa viên. Nàng bị ám ảnh nơi đó, vả lại nàng cũng bận rộn. Mỗi ngày có nhiều chuyện vặt, công việc vào lúc nửa cuối năm lại càng bận hơn. Tháng sau là đến tiết trung nguyên, tiếp đó là trung thu, sau đó là sinh nhật của thái hậu, cuối năm thì đến vạn thọ của hoàng thượng. Cận nữa là đến tết, ước chừng chuẩn bị xong tết thì đến kỳ sinh nở của Ninh Hoa Phu Nhân.

Tuy nói Cư An trong cung, quản lý chấp hành hai phủ, lại còn có Tông Đường Lệnh giám thúc, nàng chỉ là một Quý Phi hậu cung, vai vế tuy cao, nhưng cũng không tới nỗi việc gì cũng bận tâm. Tuy vậy, theo lệ cũng phải ra mắt hoàng hậu, tham khảo ý kiến thái hậu. Nhưng hoàng hậu giờ đây không quản việc, mọi thứ đều ủy thác cho nàng, nàng lại còn phải giữ mặt mũi cho các cung. Thái hậu thì xem như mắt nhắm mắt mở, như thể tịnh tâm ăn chay. Vì thế khiến nàng chẳng một ngày rảnh rỗi. Và thực ra cũng chẳng dư thời gian mà dạo vườn hoa. Dù có, nàng cũng thà ở trong cung tự tạo hương, giết thời gian qua ngày.

Thực ra nàng cũng không có quá nhiều thời gian ca thán cho chuyện vặt vãnh mừng ba hàng tháng. Thêm nữa, nàng còn có thể bảo đảm địa vị mình sẽ không ngã, mừng ba hàng tháng cũng khá quan trọng. Tính những người có tước vị trong cung thì cũng tới hơn bốn mươi người, và còn những người không danh tiếng gì lại càng nhiều. Có thể duy trì mỗi tháng được hoàng thượng giá lâm một lần, đếm cả cung này cũng chẳng mấy ai, huống hồ thời gian nàng trụ trong cung cũng không phải là ngắn.

Hôm nay lại là mừng ba, buổi trưa nàng đã chuẩn bị ổn thỏa, đốt hương Bạch Liên Tang Phù Dung, thay chiếc áo bông màu trắng, chuẩn bị những thứ cần thiết. Nội tâm có phản kháng cỡ nào, việc nên làm cũng phải làm kỹ lưỡng không chút qua loa. Với kinh nghiệm của nàng, chuyện này hẳn không chờ đến tối. Huống hồ hẳn chưa từng ngủ lại nơi này, thông thường luôn vào ngay chủ đề, một câu cũng chẳng màng nói với nàng, xong chuyện là đi ngay. Bình thường thì bước vào với bộ mặt mày hậm hực, khi ra đi cũng mặt mày hậm hực như thế.

Nhưng hôm nay nàng chờ mãi đến tận hoàng hôn, cũng chưa thấy hắc lộ diện. Nàng hơi kinh ngạc, đang định bụng không biết hẳn có bất chợt chuyển sang cung khác không, thì bên này Tú Linh đã về báo nàng. Rằng hôm nay chính sự trong triều bận rộn, giờ đây hẳn vẫn còn đang nghị sự trong Khải Nguyên Điện. Tú Linh chỉ dám dò la xa xa, chẳng dám sang đó. Nghe nói các đại thần trong đó đang tranh luận mặt đỏ tai tím, đoán rằng hẳn khó có thể thoát thân ngay.

Nghe Tú Linh nói thế, lòng nàng nhẹ hẫng. Hoàng thượng vốn chẳng bao giờ để đồn tấu chương, theo đà này, tối nay hẳn khó lòng rời khỏi Khải Nguyên Điện. Vậy nghĩa là có lẽ tối nay hẳn sẽ không đến. Nàng vừa nghĩ đến đó, người thoải mái hẳn ra, trạng thái cũng thẳng cao, gương mặt vốn căng thẳng nay đã dịu xuống.

“Nếu đã thế này thì bảo người dọn cơm, bốn cung muốn ăn thứ gì đó.” Phi Tâm vươn vai, khẽ nói.

Tú Thế đang đứng quạt cho nàng, nghe Tú Linh nói thế, bất giác bảo: “Nường nường, hay lát nường nường dọn cơm, mang chút đồ bổ sang viếng Hoàng thượng?”

Tú Thế nhanh mồm nhanh miệng, lời này nói trúng tim Tú Linh, vội gật đầu: “Đúng thế, ta thấy các cung khác, thỉnh thoảng lại chạy sang thăm

hoàng thượng, hỏi han một tiếng, coi như là nhung nhớ, hoàng thượng cũng sẽ thích.”

“Vừa nãy người cũng nói rồi, đang nghị sự trong Khởi Nguyên Điện mà. Hoàng thượng ưu tâm quốc sự, thân là phi tần thì phải an thủ lễ nghi, sao có thể qua đó làm phiền. Bọn họ mới vào cung không biết chuyện, các người còn dám nói những lời này à?” Phi Tâm vịn trán, xua tay, không có ý trách họ, nhưng cũng không muốn nghe nữa.

Hai người này đều hiểu tính khí Phi Tâm, bèn không nhiều lời, sai người dọn cơm. Phi Tâm ăn một ít rồi đi nghỉ sớm. Dạo này bận rộn, nàng chẳng đủ thời gian nghỉ trưa. Hôm nay lại căng thẳng cả ngày, giờ mới thở phào, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Chương 10

Khó hiểu nhất là lòng dạ quân vương

Nàng bị đánh thức bởi một cảm giác bị đè nén nặng nề, lồng ngực khó chịu đến không thở nổi. Nàng miễn cưỡng mở mắt, nhờ tí ánh sáng hiu hắt ngoài rèm bèn thấy ngay đôi mắt sáng rực. Đầu nàng như bị gõ tỉnh, cả người cứng đờ. Hoàng thượng? Hẳn đến từ bao giờ? Sao nàng chẳng hề nhận ra? Hơi thở nóng nóng của hắn phả vào cổ nàng, khiến nàng lập tức tê dại. Trong lúc đó, tim nàng như bị chẻ làm đôi. Tú Linh làm việc thế nào? Sao lại không gọi nàng dậy. Chỉ nhìn ánh mắt lạnh giá của hắn, tim nàng đã run rẩy lên.

“Hoàng...” Những lời thỉnh tội nàng vừa muốn nói, do đang thiêm thiếp ngủ nên giọng nghẹn lại và phát ra tiếng khàn khàn. Hắn không chờ nàng trả lời, đã hôn lên đôi môi nàng. Nàng chỉ cảm thấy thân dưới đau đớn, cả người bất giác căng cứng lại. Tay nàng ghì chặt tấm chăn dưới lưng. Nàng chau chặt mày, theo từng động tác của hắn, cơn đau nổi tiếp nhau. Chẳng mấy chốc, toàn thân nàng đầm đìa mồ hôi lạnh. Nhưng hôm nay nàng vẫn

còn cảm thấy may mắn, chí ít thì vẫn là ở trên giường, và còn là buổi tối. Hẳn chẳng mang nàng đến nơi kỳ lạ nào khác, đã xem như là ân điển rồi.

Nàng không biết hẳn đã giày vò nàng bao lâu, chỉ cảm thấy đầu óc nhức bưng, sau cùng nàng mất ý thức, không biết là do ngủ thiếp đi hay là đã ngất đi.

Kết quả, tối đó nàng đã gặp ác mộng. Nàng mơ thấy mình bị hẳn kéo lên mái nhà, hẳn giày vò nàng trên mái nhà. Sau cùng nàng bất cẩn ngã xuống, áo quần không chỉnh tề, lăn đùng xuống, dưới nền gạch xanh trước điện. Một vùng đất đầy máu, nàng trừng mắt, nhìn phi tần, cung nữ vây quanh, chỉ vào mặt nàng nói: “Tiện nhân!” Nàng nhìn thấy hẳn đứng trên mái nhà, khuôn mặt hả hê nhìn nàng hấp hối. Cho đến khi trước mắt nàng chỉ còn lại một màu đen, mất đi tia sáng sau cùng!

Nỗi sợ hãi này khiến nàng bừng tỉnh giấc trong cơn mê man, nàng mở to mắt, nhìn thấy chiếc gối thêu, trên đó đã vương đầy nước mắt, có thể vì nàng đã khóc trong mơ nên ướt đầm cả. Toàn thân nàng đau đớn, chỉ muốn nằm nhoài không động đậy, nhưng giọng nói bên tai khiến nàng không thể phớt lờ. Là Tiểu Phúc Tử, gọi nàng cực khẽ: “Nường nường~~~”

Nàng gắng gượng trở người, nhìn thấy hẳn đang nằm bên cạnh nàng, nàng sửng sốt, hẳn chưa bao giờ ngủ lại ở đây. Nỗi kinh ngạc nhanh chóng bị nàng quăng sang một bên, nhẹ nhàng lách người, bước khỏi giường từ phía dưới chân hẳn. Cách tấm màn, khẽ hỏi: “Đã canh mấy rồi?”

“Vừa đúng giờ dần hai khắc, nường nường.” Lần này là tiếng của Tú Linh, đã đến bên cạnh, nàng đưa một cánh tay ra, nhận lấy chiếc áo mới.

Phi Tâm khẽ hẳn giọng, mặc nhanh xiêm y rồi bước khỏi màn, chỉnh trang một tí mái tóc dài. Chiếc giường này được đặt trên một bục to nhất trong cùng gian phòng, men theo hành lang bục có giăng rèm dày, lúc bấy giờ vẫn còn được khép kín. Chỉ có Tú Linh đứng trong đó, Tiểu Phúc Tử biết

đều lên ra ngoài rèm. Tú Linh vừa thấy Phi Tâm ra: “Uông công công vừa sai người đến, đồ đạc đã chuẩn bị xong rồi. Tí nữa nương nương chuẩn bị xong thì hầu hạ hoàng thượng lên triều.”

Phi Tâm gật đầu, vịn Tú Linh từ từ đi vài bước. Chờ khi cơ thể thích ứng với cái đau nhức ấy thì trên mặt cũng đã hồi phục sự điềm đạm mọi khi. Tú Linh vịn nàng bước xuống bậc, giở rèm lên. Góc bên ngoài đã có tám nô tài đứng chờ, Tú Thế cũng ở trong đó. Trong chiếc thùng bằng gỗ đàn to đã chuẩn bị sẵn nước nóng, và rắc hương liệu thanh thần dưỡng thể, và còn rải một ít cánh hoa tươi.

Phi Tâm xua tay cho mọi người lui ra, chỉ để lại Tú Linh và Tú Thế hầu hạ, tắm rửa qua loa rồi bắt đầu cho người chuẩn bị thay đổi xiêm y. Hoàng thượng chưa bao giờ tá túc lại đây, nên gương mặt Tú Thế giờ đang rất phấn kích. Tú Linh dù sao cũng già dặn nên kìm nén tốt hơn. Cung nữ vừa chải đầu cài trâm, vừa khẽ nói: “Nương nương, thời gian còn sớm. Nô tì cố ý gọi sớm một canh nên nương nương không cần hấp tấp.”

Phi Tâm nào có hấp tấp, nàng chỉ có chút rối lòng. Chỉ cần gặp hấn thì nàng sẽ rối, trạng thái không được điều chỉnh tốt. Nàng hiện đang ôn luyện lại những quy tắc đã học, e sợ mình có điểm nào làm sai khiến hấn phạt lòng. Thực ra Uông Thành Hải đã đến rồi, chờ ở bên ngoài, và còn dẫn theo những người hầu thân cận của hoàng thượng. Nếu nàng là phi tử đắc sủng, hoàn toàn chẳng cần cầu nệ những thứ này, trực tiếp gọi Uông Thành Hải vào hầu hạ là được. Nhưng nàng không phải, đắc sủng và không đắc sủng hoàn toàn khác nhau.

Khi nàng sửa soạn ổn thỏa cũng đã đến giờ mao, thực ra trong lòng nàng vẫn còn một vướng mắc. Chính là hôm nay hoàng thượng tá túc ở đây, nàng phải hầu hạ hoàng thượng lên triều. Như thế thì sẽ trùng với giờ thỉnh an thái hậu. Trong ba năm nay, nàng có thể bất kể mưa gió để đến thỉnh an thái hậu, chưa một lần đến muộn cũng là bởi vì hấn chẳng bao giờ tá túc ở

đây. Tá tíc đối với phi tử khác mà nói thì có thể là thiên đại hỷ sự, nhưng đối với nàng, thật là điều khiến nàng khó thốt nên lời.

Nàng ngâm miếng ô mai, định định thần. Sau đó từ từ bước vào phòng, khẽ gọi nhẹ bên giường: “Hoàng thượng.”

Trong đó không có một động tĩnh gì, chắc hẳn vẫn còn ngủ. Nàng nhẹ nhàng hít một hơi, vừa định gọi, trong rèm có tiếng động, hẳn đang giờ nó lên. Nàng giật mình, cố gắng để không lùi ra sau. Chẳng dám nhìn vào mắt hẳn, chỉ nghe tiếng hẳn lạnh lùng: “Trẫm mà ngủ say thì tiếng muỗi kêu như nàng có thể đánh thức được ai?”

Nàng sợ đến quỳ ngay xuống đất, cũng chẳng màng đến cái đau trên người: “Thần thiếp hầu hạ không chu đáo, hay là, gọi, gọi Uông...”

“Nàng là Quý Phi hay hẳn là Quý Phi?” Vân Hi ánh mắt lạnh giá, ngồi dậy. Như thế càng khiến nàng sợ không thốt nên lời, chỉ biết run rẩy.

“Đứng dậy, thay y phục cho trẫm.” Hẳn lạnh lùng nói, nhìn thấy nàng hôm nay mặc bộ đồ mới hình bướm hoa màu hồng tím pha lam. Trên đầu cài vài chiếc trâm bướm, nét mặt hẳn dần dần ấm áp lại.

“Tạ, tạ hoàng thượng.” Nàng khẽ rung mình, ngược mắt nhìn, Uông Thành Hải đã sai hai tiểu thái giám và tám cung nữ vào, cầm theo triều phục, triều quán (mũ đội), triều đai (thắt lưng), triều ngoa (giày), nội sam mới, dâng chiếc khăn tay còn ấm và ấm ướt, kèm theo là những dụng cụ như là chậu nhỏ màu xanh, chum...

Uông Thành Hải là người tinh tế, nhìn thần thái hoàng thượng đã biết ngay hẳn muốn Quý Phi tự tay làm. Hẳn đành cung kính cúi đầu, nháy mắt với kẻ dưới.

Phi Tâm cũng không ngốc, nàng biết hoàng thượng sau khi thức giấc cũng có thói quen của mình. Thói quen này nàng không có cơ hội biết và cũng

chưa bao giờ nghe ngóng. Chắc hẳn phải có sự chênh lệch so với lễ nghi học được trong cung. Vì thế nàng chờ đến khi Ông Thành Hải ra ngoài mới từ từ động thủ, Ông Thành Hải tuy không giúp nàng điều gì, nhưng về mặt trình tự thì đã cho nàng những ám thị rất lớn.

Nàng bưng chiếc cốc sứ màu ngọc bích có điêu khắc kim hoa, trong đó đã pha sẵn nước súc miệng, quả nhiên hẳn không phản ứng gì, thẳng tay nhận lấy. Nàng cúi gầm mặt, giơ tay chờ hẳn đưa cốc lại. Một hồi lâu không thấy động tĩnh, nàng sững người một lát, rồi ngược mắt lên. Chợt thấy hẳn đang chống cằm trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt như thể sắp sửa muốn phun vào mặt nàng.

Nàng hốt hoảng, vội vàng đứng dậy, đã có người bưng chiếc chum đứng sau lưng nàng. Suýt tí bị động tác của nàng lật đổ! Nàng vội vàng mang đến, hướng về phía miệng hẳn. Hẳn lặng thinh một lúc, phun nước vào chum. Nàng vội nhận chiếc cốc và mang lại một cái cốc khác cho hẳn.

Hẳn nửa nheo mắt nhìn động tác của nàng, chợt nói: “Nếu trong này có hạ độc, trăm đã bị nàng độc chết hai lần rồi!”

Lời nói này khiến tất cả những người trong nhà vội quỳ xuống, tim nàng thót lại, đúng rồi, phạm thức ăn vào miệng, đều phải có người thử. Ban này dù chỉ là nước súc miệng, nàng cũng quên mất. Thực ra không phải là do nàng quên, mà thật sự là nàng quá căng thẳng rồi. Hẳn sáng sớm thức giấc, không lạnh lùng như mọi khi, tóc dài xõa ra, dáng vẻ ung dung khiến người ta rung động. Nhưng nàng vẫn cứ sợ, dẫn đến đầu óc xoay chuyển trăm ngàn lần mà vẫn có lỗi sai.

Nàng run cả lên, hầu hạ như thể đang đối mặt với giặc hùng mạnh. Nhưng mỗi một quy trình, hẳn đều luôn vạch ra chỗ sai. Khó khăn lắm mới giúp hẳn đội xong quán mào chinh tề, lòng bàn chân đã muốn co rút, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Chờ sau khi hăn rời khỏi Noãn Các, mặt mày đã đen sầm, cơm sáng cũng không ăn ở đây. Quảng lại một câu rồi tức giận bãi giá đến Cần Chính Điện. Đại khái ý là Quý Phi quy tắc lễ nghi thậm tệ, chẳng ra làm sao.

Cả người nàng như tê liệt, hăn nói nàng không biết quy tắc trước mặt nô tài trong nhà, khiến mặt nàng sầm trầm. Những kẻ giờ đủ trò để tranh sủng, mê hoặc, hăn chẳng bao giờ từ chối. Còn nàng lễ nghi quy củ đến mức như vậy thì hăn hoàn toàn chẳng vừa ý. Nếu không phải là hăn vẫn luôn khắc tặn để nghiệp, cần cù triều chính, nàng thật sự muốn khé hăn vào loại hôn quân chỉ biết đam mê khoái lạc.

Hôm nay nàng thỉnh an muộn, khiến nàng thật sự là không thể phân thân. Thái hậu không nóng không lạnh, trong lòng nàng cũng hiểu. Khi trở về, lại phải tiếp chúng phi tử đến thỉnh an, rồi ứng phó nội vụ. Một đến khiến mặt nàng hoa lên, mặt mày xanh xao.

Kết quả là vừa đến trưa, hoàng thượng lại giá lâm Cúc Tuệ Cung. Nàng thật sự choáng váng, chẳng kịp nghĩ ngợi, bèn bắt đầu nghênh giá, hầu hạ hăn thay xiêm y, tắm rửa, sau đó sai người dọn cơm, rồi chờ hăn để ăn trưa. Hăn cho người đem thường vụ đến sảnh hoa bên cạnh để xem, trong đó là một vườn nhỏ, cảnh sắc không tồi. Điện đường lại cao, dễ thông gió, ánh sáng hành lang chói chang, cảnh quang cực tốt. Hăn nằm trên giường xếp bên cạnh cửa sổ, tựa vào hai chiếc gối mềm và to để xem tấu chương. Nàng ở bên cạnh hầu hạ, chẳng dám có chút sơ sài.

Cứ thế năm ngày liền, ngày nào hăn cũng đến, chỉ cần không có ngoại vụ và tiếp quan. Ngay cả công vụ thường ngày hăn cũng mang sang đây phê duyệt. Trong lòng nàng hiểu rõ, hăn chê nàng không biết quy cách, nên việc gì nàng cũng gắng sức làm thật tốt, làm đến không một điểm sai nhỏ nhất để hăn có thể bới móc. Và năm ngày này, nàng cùng hăn bên nhau, tận mắt chứng kiến sự tận tụy của hăn. Hăn không dồn tấu chương, dù gấp hay không gấp, cũng giải quyết ngay trong ngày, tuyệt không lười nhác, ủy thác. Khi hăn yên lặng không lên tiếng, dung mạo vô cùng rung động lòng

người. Cặp mắt sáng ngời, dù có mệt mỏi cũng không qua loa phê duyệt. Vì thế, chẳng bao giờ nhìn thấy trên đế án bày la liệt tấu chương.

Cầm Thái nay đã có sáu vị hoàng đế, quốc vận cường thịnh, mọi việc vào quỹ đạo, quốc khố sung túc, dân sinh đầy đủ. Cũng là để kế thừa cơ nghiệp hùng hậu của tổ tiên nên hãn mới càng phải cẩn mẫn. Giữ nước rất quan trọng và càng phải thận trọng.

Nàng biết hãn mệt mỏi hơn nàng, cái hãn gánh vác là cả một quốc gia. Hãn không chỉ phải thuận hòa mối quan hệ với thái hậu, mà còn phải duy trì sự an định trong và ngoài. Dù hãn không cần phê duyệt tấu chương thì thời gian nhàn rỗi hiếm hoi ấy cũng đã mệt mỏi rồi. Cầm Thái vốn chuộng võ, hãn không những chuyên chú văn chương mà còn không bỏ phế căn cơ. Mỗi năm vào hai mùa xuân thu đều tổ chức săn bắn kiểm binh. Hãn cũng chỉ có một người, có máu có thịt, chẳng phải mình đồng da sắt, mỗi ngày hành trình đều chật ních. Cũng chính vì thế, nàng gắng gượng cơ thể mệt mỏi, cũng phải làm mọi việc thật tốt. Không phải chỉ vì muốn có được lời của hãn, mà là không muốn gây thêm rắc rối phiền não cho hãn mà thôi.

Chương 11

Vân say đắm, Phi sợ sệt, thấu Tương Liên

Hôm nay hạ triều hãn lại đến, cứ thế đã sang ngày thứ bảy rồi. Hậu cung đã tin đồn lan khắp, đề tài Quý Phi chuyên sủng đã nóng bỏng vô cùng. Thái hậu vì thế cũng nói nàng vài lời, chẳng phải lời nặng gì. Nhưng cũng khiến lòng nàng hoang mang. Đương nhiên, từ góc độ của thái hậu, nàng đặc sủng cũng còn tốt hơn là để những người mà bà ta không khống chế được đặc sủng. Nhưng nay Ninh Hoa Phu Nhân có thai, hãn đã bạc tình như vậy thật khiến thái hậu bất mãn.

Đây cũng chỉ là điều thứ yếu, có một nàng cũng gắng gượng nổi. Có phiền phức nữa thì nàng cũng có cách xua tan, nhưng có một điều khiến nàng thật

sự không gắng gượng nổi. Những ngày này, hấn và nàng mây mưa, khiến nàng đau khổ muôn phần.

Hấn quả thật là nắm bắt tất cả thời gian có thể để dày vò nàng, khi nàng vốn đã tâm trí mệt mỏi vì hầu hạ y. Giờ lại thêm thân thể bị tổn hại, càng thêm nhột nhột. Nàng thật là không chịu nổi, bèn tìm hai cung nữ kiều diễm, Tú Âm và Tú Cẩm.

Mấy hôm nay, chỉ dựa vào thái độ người trong cung đã có thể nhận ra, kẻ nào không an phận, trong lòng muốn trèo cao. Người không mang ý nghĩ này hầu như không có, nhưng cần phải có điều kiện. Và hai người này chính là được sàng lọc ra từ trong số đó.

Mấy hôm nay hoàng thượng liên tục sang đây, bọn họ đã tận hết sức thể hiện, cố gắng ngoi lên trên. Tâm tư đó Phi Tâm làm sao có thể không nhìn ra. Nên cố ý đưa họ đặt ngay trước mặt. Lần này nàng không đưa họ lên giường hấn, không thể nào trách được nàng. Nhưng nàng đã đề bạt họ, sau này cho dù có thăng tiến thì cũng vẫn sẽ dựa dẫm vào nhau.

Quả nhiên, Tú Âm tuy chưa lọt vào mắt hấn, nhưng Tú Cẩm đã thành công, trưa hôm qua, nhân lúc hấn nghỉ ngơi, nàng tìm cơ thoát thân, để lại Tú Âm và Tú Cẩm. Khi trở về nghe bảo hoàng thượng thức giấc muốn dùng trà, kết quả là sủng hạnh Tú Cẩm. Nàng mừng thầm trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn không lộ thanh sắc. Vẫn cứ đặt Tú Cẩm bên cạnh, như thể chẳng biết điều gì. Chỉ ngầm quan sát hấn và Tú Cẩm liếc mắt đưa tình.

Hôm nay hấn bận rộn chính sự, mãi khi hoàng hôn mới đến. mấy hôm nay để tiện cho hấn xử lý công vụ, nàng đã thu dọn Thể Phương Điện của Cúc Tuệ Cung thành thư phòng. Mọi thứ chuẩn bị đầy đủ, để hấn có thể yên tĩnh làm việc ở đây. Sau khi hấn đến, chẳng nói lời nào bèn đến Thể Phương Điện, Phi Tâm sai Tú Cẩm sang hầu hạ, giành không gian trống cho họ. Như thế thì không chỉ nàng có thể thanh thoi, cũng có thể lấy lòng hấn, Phi Tâm thư thái cực kỳ. Nàng thông thả ngâm nước nóng, thay thường phục

thoải mái, chải búi tóc giản dị, ngồi ở phòng bên Thế Phương Điện chờ truyền gọi.

Ở đây và Thế Phương Điện thông nhau, hồi lâu nàng cũng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào. Đoán là trong đó đang tay áo hồng thêm hương, hai người say đắm tình nồng. Nàng thừa lúc hắt lên triều đã thưởng cho Tú Cẩm, quét dọn một gian phòng riêng cho nàng ta, chờ khi sắc phong chính thức. Thực ra tất cả điều nàng mong mỏi, chính là quản lý hậu cung cho hắt, dẹp hết tất cả mọi tranh chấp thị phi. Để hậu cung trăm hoa đua nở, có thể ganh đua nhưng không quá lố, hắt cũng có thể an định triều đường. Như thế thì trong ngoài yên ấm, nàng cũng được một chữ Hiền. Từ đó gia thanh hưng thịnh, cha mẹ hãnh diện vì nàng. Một đời như vậy, chính là kết cục tuyệt vời mỹ miều nhất của nàng.

Nàng đang lim dim buồn ngủ, chợt nghe tiếng gọi khê: “Nường nường.”

Nàng lười nhác mở mắt ra, nhìn thấy Tú Cẩm đang đứng bên cạnh, tóc tai rất gọn gàng, áo quần cũng chỉnh tề. Nàng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng hỏi nhạt: “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng mời nường nường vào.” Tú Cẩm khê nói, giọng hơi ghen ngào. Nhưng nhìn mắt nàng ta lại không giống như vừa khóc.

Phi Tâm hơi sửng sốt, nhưng vẫn chỉnh lý lại y phục trang sức. Từ từ tiến về Thế Phương Điện, Vân Hi đang ngồi ngay bàn làm việc, thấy nàng vào, chẳng thềm ngược mắt, chỉ hỏi: “Đây là hương gì?”

Phi Tâm sửng người, nhìn vào lò hương vàng đặt một góc bàn, trong đó đang bốc hương khói nhàn nhạt.

“Bẩm hoàng thượng, là Tương Liên Tử.” Phi Tâm quỳ xuống khê trả lời.

“Nàng tự làm?” Hắt nhìn phớt, thấy nàng vẫn còn quỳ, “Đứng dậy trả lời.”

“Tạ hoàng thượng.” Phi Tâm từ từ đứng dậy, cúi đầu nói, “Là thần thiếp làm. Tương Liên có thể tỉnh não thanh tâm, hương thơm nhạt và không đoạt hồn. Khi hoàng thượng duyệt tấu chương có thể thanh tĩnh tâm tư. Nếu hoàng thượng không thích, thần thiếp...”

“Cứ đặt đó.” Hắc khê nói, bất chợt đưa tay về phía nàng, “Qua đây.”

Nàng chờ người một lát, nhưng vẫn ngoan ngoãn bước qua. Hắc kéo tay nàng, nàng đứng không vững, ngã nhào vào lòng hắc. Nàng giật mình, vùng vẫy đứng dậy theo bản năng. Hắc túm nàng lại, hạ mắt nhìn vẻ hoảng hốt của nàng: “Thế nào? Chê trẫm ở đây phá rối sự thanh tĩnh của nàng?”

“Thần thiếp không dám.” Âm thanh nàng nhỏ như tiếng muỗi rên, trong đầu ngày càng xuất hiện linh tính không lành.

“Không dám?” Tay hắc đã lần vào trong cổ áo nàng, linh tính của nàng trước giờ rất chuẩn, khiến cơ thể nàng phản xạ co cứng lại, “Nàng còn điều gì không dám làm? Ngoài miệng thì bảo không dám, trong lòng thì mong muốn rời trẫm thật xa. Nàng còn làm chức Quý Phi này để làm gì?”

Lòng nàng sợ hãi, đôi mắt hơi thu lại, nhưng vẫn chẳng dám nhìn mắt hắc. Nàng lại nghe thấy âm thanh xé vải, trước ngực thoáng lạnh, tiếp đó là một cơn đau. Khiến gương mặt nàng hơi nhăn lại: “Thần thiếp nguyện vì hoàng thượng...”

“Lời của nàng trẫm đã nghe chán rồi.” Hắc nắm lấy bầu ngực nàng, khiến cho nhụy hoa hồng phấn trở nên đỏ tươi như máu, “Quý Phi mượn tiền Lâm trung lang, không ngờ Quý Phi của Tuyên Bình triều ta lại phải tiêu tiền của ngoại thần. Là trẫm đã để nàng chịu thiệt thòi à? Hay nàng vốn dĩ tham lam không đáy?”

Đồng tử nàng co chặt, hắc biết rồi! Việc này nàng rất cẩn trọng, hắc cũng biết được. Nàng câu kết bên ngoài, mượn địa vị để mưu cầu tiền tài. Trong mắt hắc, nàng không chỉ xuất thân dê hèn, mà còn là người đàn bà tham

lam! Chẳng trách hẳn lại nói nàng còn làm Quý Phi làm gì? Sự sủng ái bên ngoài nhìn thấy, thì ra chính là dấu hiệu ban đầu cho thể thái sắp vượt mất của nàng.

Nàng cũng không thốt ra lời nào, vì động tác của hắn càng lúc càng thô lỗ. Thân dưới của nàng vừa đang co chặt và khô rát, thật sự không thể dung nạp hắn, hắn bắt nàng ngồi trên người hắn, mở rộng đôi chân nàng ra. Tư thế này khiến nàng nhục nhã vô cùng, nàng cắn chặt môi không hé lời. Hắn đè xuống, khiến lưng nàng kê lên mặt bàn, đôi tay nàng không biết đặt ở đâu, đành nắm chặt cạnh bàn. Hắn vẹo má nàng, khiến nàng không thể cắn chặt môi nữa. Đồng thời, mạnh bạo xâm tiến tới.

Cơn đau trong cuống họng không còn cách nào che giấu, trước kia nàng chỉ còn cách cắn chặt răng mới chịu đựng nổi. Nhưng giờ đây, hắn vẹo má nàng, khiến miệng nàng không thể khép lại. Phía sau lưng cạ vào bàn, phần hông trống rỗng, hoàn toàn không điểm tựa. Hắn vừa đụng vào nàng, nàng đã cảm thấy có vô số cơn đau dấy lên, khiến âm thanh đau đớn từ cuống họng bật ra.

Trước giờ nàng chưa bao giờ rên đau, nhưng lần này, không phải vì nàng không thể chịu đựng, mà là nàng đã không còn cách khống chế âm thanh đó. Âm thanh vừa bật ra, giọt lệ trong mắt nàng rưng rưng. Âm thanh như tiếng sập cửa, khi âm thanh vừa bật ra, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Nước mắt đang đầm đìa, thì bỗng chợt có cảm giác như mặt hắn đang ép sát.

Hắn ôm choàng ra sau lưng nàng, khiến nàng ngã vào lòng mình, ngay tức thì nàng càng đau đớn vì cơ thể bị xâm phạm sâu hơn. Tay nàng không còn chỗ đặt, trước kia còn có thể vớ lấy tấm chăn, hoặc túm lấy bụn đất cũng đỡ. Ít ra còn có cái để vớ lấy, đặt trên đất cũng được, ở đâu cũng được. Không cần phải lơ lửng như thế này, dù có dùng sức kéo, cũng không có cảm giác đang nắm lấy. Lúc này hắn lại đụng mạnh, khiến nàng thêm đau đớn. Tay nàng không kìm nổi, đành vịn vào vai hắn, nắm chặt lấy áo hắn.

Động tác này của nàng khiến cơ thể hần hơi cứng lại, nàng thật sự đau không chịu thấu, lần này đau hơn bất kỳ lần nào. Và nàng cũng vì tiếng rên vừa này mới nhận ra thì ra giờ đây hần đã không vẹo má nàng, nàng cũng khó lòng chịu đựng sự giằng vò này. Như cánh cửa sập mở ra, không sao kéo nó khép kín được. Nước mắt thì càng tuôn trào không ngớt, nàng nắm chặt y phục trên vai hần, hít một hơi thật sâu: “Hoàng thượng.”

Hần không ngờ nàng lại mở miệng, trước giờ nàng chỉ biết chịu đựng. Tay hần trượt xuống giữa hông nàng, nhưng động tác vẫn không ngừng: “Thế nào? Quý Phi muốn gọi cung nữ vào để chủ tớ các người cùng hầu hạ mới sáng khoái à?”

Lời châm biếm của hần khiến tim nàng trở lại, càng làm cho nàng không còn đất dung thân. Nàng đầm đìa nước mắt, đang định nghĩ phải trả lời thế nào, hần lại chẳng cho nàng thời gian suy nghĩ. Hông hần đột nhiên giật mạnh, cảm giác đau toác khiến nàng thở hổn hển, không còn kìm nổi khóc ra tiếng: “Hoàng thượng, đau, đau quá!”

Âm thanh hơi khan khan, nhưng pha lẫn với tiếng khóc càng tăng thêm vẻ tình tứ. Thân hần càng lúc càng cương lên, một tay kẹp lấy eo nàng, từ từ nhấc lên một tí, động tác ma sát chậm chậm này khiến nàng vừa đau nhưng cũng vừa tăng cảm giác tê dại lạ lùng. Nàng run lên vô thức, chột tay nàng vòng sang choàng vào cổ hần, muốn tìm một điểm tựa.

Đột nhiên, nàng rùng mình dữ dội hơn, vì ngón tay hần đã chạm đến vùng đau nhất của nàng. Nơi đó rất nóng bỏng, còn tay hần thì hơi mát. Sự va chạm này khiến cơ thể nàng tự dừng co giật một cách vô thức, cái đau dường như đã giảm, nhưng cảm giác đáng sợ hơn thì vẫn âm thầm len lỏi, như có thứ gì đang tuôn chảy. Khiến lưng nàng bắt đầu có cảm giác tê, thứ cảm giác này trước giờ nàng chưa từng gặp, nên suy nghĩ của nàng bắt đầu muốn sụp đổ.

“Thả lỏng một tí.” Hấn đưa tay vỗ hông nàng, âm thanh bộp bộp trong điện lúc này lan tỏa thành bầu không gian mùi mẫn. Hiện giờ hấn không còn siết lấy vòng eo của nàng, mà khiến nàng hết chỗ tựa, chỉ còn cách ôm chầm lấy hấn. Chưởng kích của hấn khiến nàng xấu hổ muốn né tránh, bèn tự cử động. Và chính cái nhích động này, khiến điểm nhạy cảm nhất đang chìm sâu trong giấc ngủ ở cơ thể nàng bắt đầu thức tỉnh. Vì sự ma sát của hấn vô tình chạm phải nơi mềm mại đó, như sợi râu của ốc sên hay là chiếc lá của hoa mắc cở. Vừa động dậy để né tránh thì lại dẫn đến sự run rẩy kịch liệt hơn trong cơ thể.

“Xem ra chính là chỗ này rồi.” Hấn khẽ hứ, giọng nói dường như mang một ánh cười. Hấn chưa từng cười nói trong lúc mây mưa với nàng, và lúc này, nàng lại cảm thấy ít nhiều có chút điên đảo vì nụ cười của hấn. Có thể chính là sự điên đảo này, khiến nàng phát huy can đảm vượt mức bình thường, nàng giằng co nép sát bờ môi vào vành tai hấn, những giọt lệ ươn ướt trên mặt dính vào mặt hấn: “Đừng ở nơi này, đừng ở nơi này.”

Hơi thở hơi dốc của nàng trở thành một sự mê hoặc cuồng nhiệt đối với hấn, âm thanh khan khan khiến động tác của tay hấn càng kịch liệt, nhưng hấn đã nghe theo ý kiến của nàng, nàng không hề nhận ra, đây là lần đầu tiên nàng phát biểu ý kiến, rồi hấn bế nàng vào phòng nghỉ sau điện.

Chương 12

Rèm ẩm, hương đưa, trăng lành tới

Đây là lần đầu nàng khóc vì ân ái, cũng là lần đầu phát ra âm thanh rên rỉ vì đòi hỏi của hấn. Nhưng, lại không phải vì đau đớn. Đau đớn vẫn tồn tại, nhưng so với cảm giác tê dại như lửa đốt đó, nàng cảm thấy cơn đau thật sự chẳng đáng là gì. Đau đớn vẫn còn chịu đựng nổi, nhưng cảm giác này lại không kìm nổi. Nàng gắng sức để không phát ra tiếng, nhưng âm thanh lí nhí vẫn trào khỏi bờ môi.

Tay nàng không thể nắm chặt thành nắm đấm, dù rằng giờ đây đang nằm trên giường, nàng vẫn cảm thấy nếu như không bám lấy thứ gì đó thì nàng sẽ bị vỡ vụn ra. Nàng ôm chặt lấy hân, nàng càng ôm chặt, động tác của hân lại càng kịch liệt. Cảm giác tia lửa điện chạy qua ngày càng nặng nề, âm thanh của nàng khó khống chế nổi. Ý thức của nàng bị hủy diệt không phải vì sự đau đớn mà là bay biến đi vì sự ngông cuồng, hoàn toàn mất kiểm soát này.

Trong lúc đang xuất thần, nàng nghe thấy hân gọi tên nàng, gọi nàng là “Phi Tâm”. Hân chưa bao giờ gọi nàng như vậy, khiến nàng cảm giác như đang mơ. Nàng cảm thấy dường như hân đã đưa nàng ra khỏi phòng, hình như đang ngâm trong ao nước, cũng dường như đang ân ái trong khói nước. Nàng nhớ không rõ và cũng nhìn không rõ, cũng có thể tất cả chỉ là giấc mơ. Sau đó họ về lại trong phòng, tất cả quá trình này nàng đều rất mơ màng, như có như không. Hân vẫn đang hút lấy mật ngọt của nàng, khiến sự rên rỉ của nàng hết như một bản nhạc trầm bị đè nén. Khiến mỗi sợi dây thần kinh của nàng đều cháy bùng lửa nồng, thậm chí quên mất việc hân có đang bắt nàng làm những tư thế đáng xấu hổ hay không, hoặc là lại đưa nàng đến nơi kỳ lạ nào không, dùng điều này để nhắc nhở nàng, nàng chẳng qua chỉ là kẻ hèn mọn xuất thân nhà buôn. Hoàn toàn quên lãng, quên sạch mọi thứ. Chỉ còn lại vòng tay của hân, trở thành cảm giác chân thật duy nhất của nàng.

Khi nàng tỉnh dậy lần nữa, thì đã yên bề lặng sóng. Tấm rèm hạ xuống, hương hoa thơm ngát. Chỉ có cơn nhức mỏi toàn thân là minh chứng cho sự cuồng loạn hôm qua. Cơn nhức mỏi này không giống mọi khi, khiến nàng chẳng muốn động dậy, chỉ muốn tiếp tục ngủ thiếp đi.

Nàng ngậy người một lát, hân đã không ở bên cạnh. Tối qua hân có tá túc lại đây không, nàng thậm chí còn không nhớ rõ. Sau một hồi, nàng mới khẽ gọi người. Vừa lên tiếng mới chợt nhận ra, giọng nói đã khan hết sức tưởng tượng.

“Nương nương.” Tú Linh vẫn luôn ở bên ngoài, nghe tiếng nàng, nhẹ nhàng trả lời cách tăm rèm.

“Đã canh mấy rồi?” Nàng hăn giọng, nhưng âm thanh vẫn còn nhề nhệ.

“Đã là giờ mùi rồi, nương nương muốn dậy rồi à?” Lời Tú Linh khiến nàng giật mình, giờ mùi? Nàng lại ngủ một giấc đến trưa?

“Người, người tại sao không gọi...” Hôm nay nàng lại không đến thỉnh an thái hậu, không những thế, các cung phi khác đến, thấy nàng ngang nhiên nằm ngủ ở đây, sẽ có bao lời lẽ khó nghe đồn đãi.

“Ban sáng lúc hoàng thượng đi đã dặn không được gọi nương nương. Hoàng thượng bảo sẽ cáo phép với thái hậu, xin nương nương an tâm nghỉ ngơi.” Lúc này Tú Linh khó nén nổi giọng điệu vui mừng.

“Hôm qua hoàng thượng tá túc Cúc Tuệ Cung à?” Phi Tâm đầu óc choáng váng hơn, hăn trở người thức dậy mà nàng chẳng có tí cảm giác nào.

“Vâng, hoàng thượng bãi giá vào giờ mao ba khắc. Bảo nương nương sức khỏe không tốt, để nương nương hôm nay nghỉ ngơi. Đừng để thường vụ đến phiền nương nương!” Lời Tú Linh khiến mặt nàng đỏ bừng, ngay cả lý do hăn cũng nghĩ xong giúp nàng rồi. Đành vậy, giả bệnh một ngày thôi.

“Các cung đều đến tặng quà. Nô tì vừa lĩnh thuốc từ thái y viện về.” Tú Linh rất nhanh nhạy, đóng kịch phải đóng toàn tập, nàng ta hiểu rõ hơn ai cả, “Thái hậu cũng có sai người đến hỏi thăm rồi, thấy nương nương chưa thức, nên không làm phiền.”

“Còn nữa...” Tú Linh hơi ngập ngừng, nhưng vẫn nói, “Hoàng thượng bảo hôm nay không đến, nói...”

“Nói gì?” Phi Tâm có chút lo âu, buột miệng hỏi.

“Nói để cho nương nương có thể an tâm ngủ ngon.” Tú Linh vừa nói vừa nhin cười, khiến Phi Tâm càng không dám vén rèm bước ra, cả gương mặt nóng ran như một quả táo đỏ.

Nàng lại nghỉ ngơi một lúc thì cảm thấy đói bụng. Mãi vẫn chưa ăn gì thì nhất định phải đói rồi, huống hồ nàng cũng không thể chui rúc trong chăn không lộ mặt. Nàng khẽ thở dài, rồi sai Tú Linh và Tú Thế tới hầu hạ.

Tú Linh vừa đưa áo khoác cho nàng, Tú Thế đã nhanh nhạy nhìn thấy quả tua màu vàng chói bên gối nằm. Nàng đưa tay rút chiếc gối ra, khẽ thốt: “Nương nương, hoàng thượng bỏ quên Thành Điện Ngọc ở đây rồi.”

Phi Tâm sửng sốt, quay đầu nhìn. Một mặt dây đeo trang trí Song Long Hí Châu, thắc vào những sợi tua màu vàng kim. Trong cung có thể dùng màu sắc này đương nhiên không thể là nàng, nên Tú Thế đoán ra ngay.

Tú Linh cười, khẽ cúi người nói: “Nương nương, đây là cơ hội trời ban. Nương nương vẫn hay nói, không có gì thì không nên phiền hà hoàng thượng, việc ai nấy tự lo liệu mới là đoan trang lễ nghi. Nhưng nay hoàng thượng bỏ rơi ngọc ở đây, hôm nay hoàng thượng lại chu đáo lo lắng cho nương nương, nương nương cũng nên đích thân mang qua, để tạ long ân hoàng thượng đối với nương nương mới phải?”

Phi Tâm ngậm miếng ngọc, khẽ nói: “Bảy ngày nay hoàng thượng liên tục ngủ lại nơi này, đã là phá lệ. Gần đây bên ngoài chưa loạn, nhưng tai mắt đều rõ, bên ngoài đồn gì bốn cung trong lòng rõ cả. Bốn cung không muốn sinh sự.”

Tú Linh ra dấu với Tú Thế, sau đó nhẹ nhàng nói: “Tâm tư nương nương, nô tì nào phải không biết. Nô tì trong thâm cung đã lâu, cũng biết thánh ý khó lường. Nương nương ngày tháng còn dài, luôn phải mưu toan, thực ra chẳng bằng có một hoàng tử.”

Lời này khiến Phi Tâm động lòng, đúng vậy, trong chốn hậu cung, phẩm cấp càng cao càng nguy hiểm. Không có một đứa con bên cạnh, chẳng khác nào ngấm cảnh bên miệng núi lửa. Dù hoàng thượng không nói, thái hậu không nói, cũng chẳng đỡ nổi những lời đàm tiếu không ngớt. Huống hồ, Ninh, Chiêu nhị vị nay đã có mang. Dù là hoàng tử hay công chúa thì tiến cấp thăng vị cũng sẽ không thể thiếu. Phía trên Phu Nhân chính là Phi. Tới khi tam phi thiết lập, người không con cái như nàng dễ bị dao động nhất. Biết quản lý hậu cung đến mức nào đi chẳng nữa cũng chẳng bằng có được một đứa con. Mẹ quý nhờ con, xưa nay đã như thế.

Nàng ba năm vẫn chưa có tằm hơi, dù phía trên đã có một hoàng hậu thì cũng thế thôi.

Nhưng để hậu tình bạc, hoàng thượng một năm chẳng tới chỗ nàng ta một lần. Tính tới tính lui, chẳng ấp nổi một quả trứng thì cũng chỉ có mình nàng!

“Trước kia hoàng thượng một tháng lâm hạnh một lần, nường nường không thể mang thai cũng khó trách. Nhưng tranh thủ lúc đang đỉnh thịnh, nường nường không thể đánh mất thời cơ tốt. Nếu không...” Tú Linh không nói tiếp, nhưng nàng tự hiểu. Hậu cung giai lệ quá nhiều, cộng thêm những người mới tấn phong. Trong lòng hoàng thượng đã đông phiêu tây dạt, chờ khi nàng có thể cầm cự đến một tháng một lần thì cũng chưa bảo đảm được. Lúc đó tìm người than khóc cũng đã muộn!

Nàng thờ người ra một lúc, chợt hỏi: “Sen trong ao giờ đã nở chưa?”

Tú Linh sững sốt, rồi đáp: “Bẩm nường nường, đã nở cả rồi. Nường nường này hứng du ngoạn?”

“Sai người hái những bông tươi về, hôm nay bốn cung muốn chế hường hoa.” Phi Tâm vừa nói, Tú Linh đã hiểu, nàng nói nhỏ: “Trong nhà vẫn còn mà, hay là...”

“Hôm nay bốn cung không đến Khải Nguyên Điện, chỉ muốn chế hương.”
Nàng quay sang nhìn miếng ngọc, khẽ nói.

Sắp đến Trung thu, nội cung bắt đầu bận rộn nghênh đón tiệc đoàn viên này. Vừa hết trung thu lại đến mùa săn bắn hàng năm, nội vụ chấp phủ đã chuẩn bị cả hai tiệc này trước, cung phi cũng tự chuẩn bị tiệc đoàn viên riêng. Trung thu là ngày đoàn viên hiếm hoi, theo lệ thường, hoàng thượng sẽ mở hai tiệc. Một tiệc với chúng thần, một tiệc với phi tần.

Phi tần hậu cung vốn hiếm khi được tề tụ với hoàng thượng, đều là hoàng thượng thích đến đâu thì đến đó, thường qua lại ở những nơi hay đến thường. Và tiệc đoàn viên lần này, ngay tiết trăng tròn. Quần phương có thể hội tụ, ngay cả phi tần cấp thấp cũng có cơ hội thi triển phong thái, gặp mặt thánh thượng. Đối với phi tần mà nói, tuyệt đối là cơ hội tốt để tranh kỳ đấu diễm, một bước bay lên trời cao. Ninh Hoa Phu Nhân mang thai từ hồi tháng ba, đến nay đã được năm tháng, bụng đã lồ lộ rõ dạng. Chiêu Hoa Phu Nhân bụng cũng căng tròn, hai người đắc sủng ấy đã không có cơ hội hầu hạ quân vương, càng khiến mỹ nữ hậu cung thẳng bước tiến lên.

Vì chuyện lần trước, Tú Cẩm cũng được phong một chức Sung Thị. Với thân phận hiện tại của nàng ta thì cũng không chênh lệch mấy với dự tính của Phi Tâm. Hoàng thượng cũng không chỉ phân viện cho nàng ta, vẫn để nàng ta ở trong Cúc Tuệ Cung. Sung Thị tuy không thể làm chủ một cung, nhưng trên cơ bản thì cũng có vài người chung một cung, và cũng có nô tì hầu hạ. Bây giờ nàng ta cũng xem như vẫn còn là nô tì của Phi Tâm. Vì Phi Tâm hơn nàng ta nhiều cấp bậc, dù nàng ta độc chiếm một viện trong Cúc Tuệ Cung cũng không thể tỏ vẻ uy nghi của chủ nhân. Về điểm này, Phi Tâm cũng không còn cách nào khác. Những việc này, vẫn phải trông chờ khả năng của từng người. Phi Tâm cũng chỉ có thể giúp đỡ phần nào, nhưng sau cùng cũng vẫn phải trông chờ vào hoàng thượng. Vì thế, nàng đành ngậm an ủi vài lần, ban thưởng đồ đạc, sau đó sắp xếp cho bốn nha hoàn theo hầu thôi.

Chương 13

Đêm Trung thu, hương ngấm tỏa

Đêm Trung thu, hai tiệc mở đồng thời. Hoàng thượng yết đãi quần thần trong Vĩnh Xuân Cung, còn bên thái hậu cũng mở hoan yến tại Liễn Diễm Điện. Thái hậu chủ tọa, hoàng hậu và Quý Phi kề cận trái phải, chúng phi cùng dự tiệc. Sau khi cúng trăng, đại tiệc bắt đầu. Thực ra trong kinh thành có xây vườn chuyên để cúng trăng, nhưng trừ dịp mừng mùa màng, hầu hết đều liên hoan trong nội cung. Không tỏ ra long trọng khí thế, mà cũng có thể tiết kiệm đúng độ.

Lúc này trên Hưng Hoa Lầu ở bên ngoài Liễn Diễm Điện đang tiến hành những điệu múa Bôn Nguyệt, muôn hoa trong điện đua nở, hoa quế nở rộ nhất. Hoa quế trang trí cho món cua, còn có rượu ngon. Sơn hào hải vị, thỉnh thoảng có cả trái cây hoa quả tươi. Tất cả phi tần sắp chỗ ngồi trên ghế cao, thức ăn bày biện đầy bàn, trong điện còn có vũ cơ chúc tụng.

Phi Tâm ngồi ở bậc cao, nhìn phi tần trong điện. Người cấp cao thì một người một bàn, cấp thấp thì hai hoặc bốn người một bàn. Ban chỗ theo chức vị, dù là Sung Thị – cấp thấp nhất cũng có mặt.

Nhưng không có hoàng thượng, dù ca múa có tuyệt vời cũng chẳng mấy ai đoái hoài. Mọi người không mặn không nhạt, cũng chẳng bén mảng được tới thi vị gì. Trái lại thái hậu rất hứng chí, chơi phạt rượu, đối các câu đối từ cổ chí kim, truyền khắp các bàn. Lại chơi trò kích trống chuyền hoa, ăn được khá nhiều thịt cua, rượu cũng uống được khá nhiều chén. Hoàng hậu chẳng qua mới vừa đôi mươi, thanh xuân mơn mớn, nhưng vẻ mặt không vui không buồn, hoàn toàn khác hẳn tuổi tác. Nàng ta chỉ ngồi một lúc bèn rời tiệc hồi cung.

Sang đến giờ tuất, hoàng thượng giá lâm Liễn Diễm Điện. Bầu không khí bỗng chốc sôi sục lên, cung nhân vội vã thiết tọa cho hoàng thượng ở bên

cạnh thái hậu. Nào ngờ sau khi hẩn thỉnh an thái hậu xong bèn đi thẳng đến bên cạnh Phi Tâm và ngồi xuống: “Mẫu hậu không cần sắp xếp, nhi thần ngồi đây được rồi.” Hẩn đã cởi bỏ triều phục, thay bằng thường phục màu xanh da trời có thêu song long màu vàng đậm. Trên khuôn mặt hơi ửng đỏ, có lẽ khi nãy đã uống rượu.

Hẩn ngồi ở đây, Phi Tâm nào dám ngồi lại. Vội vã đứng dậy, hẩn kéo lấy tay nàng, cười nhạt: “Ái phi không cần quá câu nệ, đã là gia yến, cứ ngồi đây là được.” Lời này khiến Phi Tâm rung mình, “ái phi”, hẩn chưa bao giờ gọi nàng như vậy.

Tĩnh Hoa khẽ nheo mắt: “Hoàng thượng bảo người ngồi thì cứ ngồi đi.”

Phi Tâm tạ ơn, nhẹ nhàng ngồi hờ trên một góc ghế dài. Nàng chẳng dám nhìn xuống, cảm giác dưới kia có một vạt phi đao đang phóng tới. Ninh Hoa Phu Nhân và Chiêu Hoa Phu Nhân vẫn ở dưới kia, hẩn hỏi han vài câu. Bây giờ ngồi sát cạnh nàng, khiến nàng rất không thoải mái.

Hoàng thượng vừa tới, bầu không khí bắt đầu khác hẳn. Ai nấy tay xoa quyền nắm, đôi mắt rực sáng như vừa uống máu nai. Thoáng chốc, người hiền nghệ thì hiền nghệ, triển tài thì triển tài. Không bao lâu sau, trước điện đã bày sẵn ngựa do Ninh Hoa Phu Nhân vẽ và Chiêu Hoa Phu Nhân đề chữ, Linh Tần cắt giấy, Tuấn Tần thêu thùa, Hòa Tần nấu rượu... Còn có cả người phổ khúc đàn nhạc, ca múa. Trăm hoa khoe sắc, ai nấy đều cố gắng ganh đua.

Phi Tâm chỉ cần có hẩn bên cạnh thì căng thẳng ngay, người ta ở trạng thái đại dũng thì nàng cũng bắt đầu trạng thái thất thường. Chơi phạt rượu chẳng câu nào đúng, ca trù thì chẳng hợp cảnh, thi từ không đúng vần. Nhìn thái hậu, hoàng thượng sắc mặt không tốt, trong lòng lại càng hốt hoảng. Càng hoảng lại càng rối loạn, khiến Tú Linh sau lưng cứ muốn xông ra nói thay nàng. Quý Phi rõ ràng lúc nãy còn rất thần dũng, phú nguyệt thi ba bài, câu nào cũng tinh duyệt. Ngôn ngữ có lẽ nghi, biết tiến thoái. Kết quả

là chủ nhân vừa tới, lập tức ngã nhào xuống ngựa, người ta thì cứ như uống phải máu nai, nàng thì hết như uống phải máu gà. Hoàng thượng bảo nàng đàn, ba nhịp thì có hai nhịp bị sai, gãy đàn mà dưới kia tiếng cười thầm không ngớt, mặt mày hoàng thượng đen như đáy chảo. Phi Tâm thật không thể ngồi lại tiếp, đành xin lui, không những mất mặt nàng, mà khiến thái hậu và hoàng hậu cũng mất thể diện. Tiệc Trung thu lần này do nàng giúp sức tổ chức, tốn không ít công sức. Nhưng có lẽ nàng chỉ có số tổ chức, thật sự không có số hưởng thành quả. Nên nàng uống ba vòng rượu, lấy cớ say rượu, xin phép hoàng thượng và thái hậu cho rời tiệc.

Nàng dẫn theo Tú Linh và Tú Thế, không ngồi liền, từ từ men theo Tây Lâm Thập Tam Viện về Cúc Tuệ Cung. Trăng đã lên cao, hôm nay trăng thanh, ít sao, trăng tròn và sáng rực. Vừa nãy nàng đã uống không ít rượu, lúc ấy bước chân hơi chậm rãi, gió nhẹ thổi đến, khoan khoái vô cùng. Chẳng mấy chốc đã đến vườn phía tây, ở đây có cây quế đang tỏa hương, lá sen còn vương vấn, giữa những cành cây còn có chim nhạn, xa xa ngăm nhìn cảnh ca múa trong Liễm Diễm Điện.

Phi Tâm đứng trên bờ ao sen, ngăm nhìn ánh trăng, thấy trăng mà nhớ nhà. Nhất thời bùi ngùi, không khỏi ngâm thơ: “Mộ vân tận, thanh hàn ích. Ngân bàn khởi tinh phách, nhân giang điệu phương huy. Hàn nha tê bích thụ, thanh lộ thấp quế hoa. Quế tử phiêu hương dạ, khắp thị tư hương thời.” (*)

(*) Dịch nghĩa: Đại khái là miêu tả trăng thanh gió mát, chim đậu cành cây quế còn thấm sương. Cây quế tỏa hương thơm, vừa lúc nhớ quê nhà.

Nhà nàng ở Hoài Nam, hoa quế miền nam rất nhiều. So với mấy cây hoa quế nuôi trồng trong cung thì mùi hương càng nồng. Trong viện nàng ở có trồng hoa quế, cánh hoa trắng nhỏ, hương thơm đầy vườn, có thể kéo dài đến cuối thu. Cây quế cao lớn, cành cây um tùm. Lá nhỏ mà thuần chất. Bông hoa còn nhỏ hơn, cánh rộng yêu kiều. Mỗi lần tới tiết Trung thu, phụ thân bận rộn buôn bán, thời gian có thể về nhà đoàn viên không nhiều.

Phần nhiều là đại nương dẫn nữ quyến trong nhà đi ngắm trăng chơi đùa, nhìn Hằng Nga lượn lờ trên cung trăng, dâng hương thỉnh cầu, cầu cả nhà bình yên khỏe mạnh. Nàng đã quen nếp sống như vậy. Nhiều năm qua, trong nhà nàng, nam tử bên ngoài, nữ tử ở nhà quản lý. Nhà Lạc Chính tuy rằng nhờ buôn bán mà lên, nhưng phụ thân gần đây làm quan nên yêu cầu gia giáo. Phụ thân hàng năm ở bên ngoài, trông coi cũng khó. Cho dù là huynh đệ còn nhỏ cũng không dễ gặp bằng tỷ muội. Mà cho dù gặp tỷ muội các nàng thì cũng chỉ giáo huấn mấy câu. Đứng xa xa cũng không gọi các nàng tới gần. Nàng căn bản không biết nên sống chung với người khác phái như thế nào, chỉ học theo những quyển sách nữ tử thường học, kính cẩn nghe theo, khiêm tốn nhún nhường. “Nữ giới” không phải đã nói rồi đó sao? Khom lưng quỳ gối là quan trọng nhất!

Tú Linh lặng lẽ theo sau nàng, thấy nàng có vẻ sẽ không về sớm, Tú Thế bèn về lấy áo choàng cho nàng. Tú Linh thấy nàng lúc này, trong lòng thầm nói, lúc này cũng được thi tình như thế thì đâu đến nỗi nhục nhã trước mặt mọi người. Vừa nghĩ thì đằng sau đã có người nói ra tâm sự trong lòng nàng: “Quý Phi lúc này cũng phát huy được thì vậy thì đâu đến nỗi phải rời tiệc sớm, mất hết cả hứng thú!”

Âm thanh này khiến Tú Linh rùng người, không chỉ Tú Linh, ngay cả Phi Tâm cũng suýt trượt chân xuống ao. Nàng vội vàng quay lưng quỳ xuống: “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Vân Hi từ từ bước đến, hần càng đến gần nàng lại càng hồi hộp, cái linh tính ấy cứ lòng vòng không ngừng trong đầu nàng. Cứ nghĩ đến đó là nàng không chỉ căng thẳng mà còn xấu hổ. Loay hoay một lúc, bỗng túi đồ trong tay áo nàng rơi lộp bộp xuống đất. Nàng ngượng chín mặt, dưới ánh trăng lại càng thêm sâu thẳm. Đứng trước mặt y, nàng chẳng dám nháy, chỉ đứng đó run rẩy không ngừng.

Vì là tiết Trung thu, vườn phía tây này cũng khá ửng cảnh. Trên ao đặt một chiếc đèn lồng hoa sen, trên cây mắc những dải lụa, các góc treo đèn rất

sáng sủa, phối hợp hài hòa với ánh trăng, trông rất bắt mắt. Hắn ngược nhìn đồ đạc dưới đất, hình như là vài cái bao giấy nhiều màu, và còn có cả một mảnh ngọc. Mảnh ngọc màu vàng khiến con người hắn co lại, chột cong lưng xuống, nhưng chỉ nhặt những túi giấy.

Hắn tùy tiện nhặt một túi, mở ra xem, là nến thơm. Mùi hương thơm thoang thoảng phớt qua thì có một mùi lá thơm thanh nhã, trong vườn hoa quế này, mùi hương tuy nhạt nhưng không hề bị nhấn chìm.

Phi Tâm nhặt mảnh ngọc, dâng lên trước: “Hoàng thượng, đây là ngọc mà lần trước hoàng thượng đánh rơi trong Cúc Tuệ Cung.”

“Ồ? Vậy à?” Hắn khẽ ngửi mùi thơm, “Lâu quá, trẫm không nhớ rồi.”

Lời châm biếm của hắn khiến nàng giật mình, mím môi rồi nói: “Thần thiếp định sớm đem sang hoàng thượng, nhưng vì hoàng thượng chính vụ...”

“Nói như thế là trẫm sai chứ gì?” Hắn bực bội gián đoạn, “Trẫm bận hay không là việc của trẫm, còn Quý Phi có dụng tâm hay không mới chính là việc của nàng.”

Phi Tâm ghen lời, vẫn dâng ngọc quỳ xuống. Hắn nheo mắt nhìn trâm hoa trên đầu nàng: “Đứng dậy, đeo cho trẫm.”

Nàng nghe xong, bèn tạ ơn và đứng dậy. Từ từ lại gần hắn, đưa mảnh ngọc thắt vào trong đai lưng của hắn. Hắn cúi xuống nhìn nàng, hơi thở phả vào cổ nàng, khiến nàng cảm giác hơi ngứa. Nàng chẳng dám ngẩng đầu, chỉ thấy hắn cong cánh tay lại, ngón tay vẫn còn kẹp gói dầu thơm. Tú Linh sau lưng hắn đang hồi hải sắp phát điên, Quý Phi lại mang tâm tư đi đâu rồi. Phi Tâm vừa thấy Tú Linh sau lưng hắn, đầu chột lóe sáng, sức tỉnh ngộ.

Nàng cúi đầu xuống, ấp úng nói: “Hoàng thượng, những gói dầu thơm này là do thần thiếp... thần thiếp... cho, cho...” Nàng cũng không biết mình bị

sao rồi, tới điểm mấu chốt thì đầu lưỡi cứng đơ. Rõ ràng là muốn mượn có giành sung, nhưng lại hết ngày này sang ngày khác vẫn không chịu mang ra. Vốn tưởng hôm nay sẽ có cơ hội, có thể tặng nhân cơ hội chúng phi hiển lễ. Nào ngờ sau cùng bỏ chạy nước rút. Giờ là thời cơ tốt thì lại chẳng nói rõ ràng được.

“Sao nhiều thế này.” Hãn nhìn xuống đất, chột hỏi.

“Cửu Chuyển Liên Tâm.” Hãn vừa hỏi, nàng trả lời theo bản năng, quên mất thêm những từ kính ngữ vào trước như là “Bẩm hoàng thượng”. Vừa nói, nàng cong lưng nhặt từng miếng lên, đưa đến trước mặt hãn, “Lấy cánh hoa, nhụy hoa, lá sen, hạt sen, cành sen, rễ sen. Thêm vào đó còn có hương hoa dâu, cúc, mai, anh đào, phù dung. Tạo thành chín miếng, trong có mùi vị khác nhau của từng loại. Khi hoàng thượng mệt mỏi, có thể thả lên, có tác dụng tịnh não thanh tâm.”

Hãn đưa tay, cầm lấy nển thêm và nắm cả tay nàng lại, ngón tay vuốt ve như có như không, chạm phải những vết chai trong lòng bàn tay nàng. Một tháng trước, vẫn chưa có. Bởi vì tháng trước hãn đã ở lại Cúc Tuệ Cung suốt bảy ngày, mừng ba tháng đó bèn không đến tìm nàng. Một tháng rưỡi sau, tay nàng đã nổi những vết chai. Mỏng mỏng nhưng rất rõ rệt.

“Đều là nàng tự làm?” Giọng hãn hơi trầm xuống.

Nàng khẽ ừ một tiếng, nhưng không dám nhìn hãn. Hãn buông tay nàng ra: “Trẫm đưa nàng về, thử những mùi này cho trẫm.”

Nàng nghe xong thấy ấm lòng, gật đầu đáp lại. Ưông Thành Hải đã qua đây từ lâu, nhưng chỉ đứng xa xa, không tới gần cản trở. Nay thấy hoàng thượng đã đi, bèn sai người đi theo họ từ xa, Tú Linh cũng thế. Suốt đoạn đường, tĩnh lặng như tờ, ánh trăng và ánh đèn khiến hai chiếc bóng kéo thật dài, bỗng chốc, như đã xấp chồng lên nhau.

Chương 14

Tất nhiên lại rơi vào lòng bàn tay

Về đến Cúc Tuệ Cung, hắc có chút uể oải, không vào chính điện ngồi. Mà đi thẳng đến sảnh hoa bên phiến điện. Phi Tâm sai người pha trà cho hắc, vừa sắp xếp những việc lật vật. Bận rộn thay tấm chăn mới cho chiếc ghế dựa gỗ đàn to, cầm chiếc gối tựa để hắc dựa vào. Phi Tâm sắp một chiếc bàn gỗ nhỏ hình tam giác, làm bằng cây lê, sai người đặt lò hương nhỏ. Thấy hắc nheo mắt, bèn hạ giọng nói: “Thực ra muốn thử hương, thần thiếp phải thay xiêm y trước, để tạp vị không làm ô nhiễm đến mùi vị này.”

Hắc hơi nhắm mắt lại, đưa tay vỗ vỗ ghế tựa: “Ngồi xuống đây.”

Phi Tâm do dự một hồi, hắc thấy nàng tỏ bộ dạng không dám. Sắc mặt đành lại, đưa tay tóm nàng lại. Nàng không dám ngược mắt nhìn, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, muốn thử mùi hương nào?”

“Nàng rất thích hoa sen?” Hắc kéo tay nàng, khẽ nắn nắn những vết chai trên đầu ngón tay. Tay hắc cũng có, chấp bút, kéo cung, lâu ngày liên tiếp, tự nhiên sẽ mọc vết chai.

“Bẩm hoàng thượng, là mẫu thân của thần thiếp thích.” Hoàng thượng hỏi, nàng ắt phải trả lời.

“Mẹ nàng?” Hắc nghiêng người, nhìn khuôn mặt nghiêng đang ngược xuống của nàng.

“Bẩm hoàng thượng, là mẹ cả của thần thiếp.” Ánh mắt nàng như rừng rưng, vì rượu hoặc cũng có lẽ vì hồi hợp, gương mặt hơi ửng hồng, rất diễm lệ.

“Nàng là con thứ?” Hắc vừa hỏi, nàng đã run bắn người. Trong lòng thầm than khổ, chỉ trách mình khi nói không nghĩ kỹ, đã hớ hênh. Trước mặt

hoàng thượng thì đầu nàng cứ quay cuồng, tất cả dây thần kinh như dựng thẳng lên. Việc này thái hậu biết, hoàng thượng chưa chắc đã biết. Để hẳn nghe thấy không chừng sẽ tưởng rằng phụ thân không nỡ đưa con gái cả vào cung, nên sắp một đứa con thứ vào cho có lệ.

“Nói chuyện với trẫm mà phải phí sức thế à?” Giọng hẳn không vui, nàng sợ quá vội quỳ xuống. Một tay hẳn choàng eo nàng lại, để nàng ngã vào lòng hẳn. Nàng hoàn toàn chẳng dám đối một tư thế thoải mái, chỉ cứng đờ gương mặt và khẽ nói: “Thần, thần thiếp là nhờ dáng vẻ bên ngoài, với, với... mong hoàng thượng thứ tội, không phải phụ thân thần thiếp cố ý...”

“Trẫm không trách ai, chỉ nói thế thôi.” Hẳn không kiên nhẫn hừ một tiếng, nửa nhắm mắt lại, “Tài nghệ chế hương của nàng không tồi, chẳng trách trẫm nghe nói nàng ở nhà rất được phụ mẫu coi trọng.”

Hẳn dùng hai từ “nghe nói”, nhưng lòng Phi Tâm cũng tỉnh lại, “nghe nói” chẳng qua là nói qua loa. Nhất định hẳn đã điều tra ngọn ngành gia đình nàng, cũng phải, phong nàng chức Quý Phi, nào có thể không tìm hiểu gì về gốc gác. Hoàng thượng rất anh minh, làm sao giấu được hẳn? Nên hẳn thật sự chỉ là muốn trò chuyện, chứ không có ý trách phụ thân nàng.

Nghĩ thế, Phi Tâm thoải mái hơn một tí. Nàng gật đầu: “Bẩm hoàng thượng, mẹ cả thần thiếp thích hoa sen, nhất là sen trắng. Thần thiếp cũng thích hương liệu, khi thần thiếp còn ở nhà, lúc rảnh thường chế hương tặng mẫu thân.”

“Vậy nàng thích hương gì?” Hẳn ừ một tiếng, đột nhiên lại hỏi.

“Bẩm hoàng thượng...” Nàng vẫn chưa nói xong, hẳn đã hơi tăng sức tay, “Những câu vớ vẩn phía trước thì cứ bỏ đi, trẫm nghe mà ngán ngẫm.”

Nàng sững sờ, chẳng dám nói nhiều, bèn khe khẽ lên tiếng: “Những gì mẫu thân thần thiếp thích thì thần thiếp đều thích.”

Nàng chẳng có gì là thích hay không thích, bao nhiêu năm nay, trong cuộc đời nàng, dường như rất hiếm có gì nàng thích. Nàng không cảm thấy hối tiếc, dù gia đình nàng thuộc gia đình nhà buôn, địa vị dù không cao, nhưng tuyệt đối có thể gọi là phú giáp một vùng. Phụ thân biết gia thế thương gia tiền đồ trắc trở, nên rất chú trọng giáo dục con cái. Phụ thân có bảy phòng cơ thiếp, nhà nàng anh chị em đông. Từ nhỏ nàng đã hiểu, muốn được sự chú ý của phụ thân thì phải cố gắng gấp bội. Dù nàng không phải con vợ cả, điều kiện cũng không bằng anh em chính phòng, cơ hội lại càng ít, được quan tâm cũng không nhiều. Vì thế, nàng dụng tâm hơn bất kỳ chị em nào trong nhà.

Từ năm bốn tuổi, bèn hiểu phải thức giấc, ngủ nghỉ đúng giờ, không một ngày trễ nải. Phụ thân nàng khởi nghiệp bằng hăng trà, suốt năm chẳng có bao nhiêu thời gian ở nhà, toàn bên ba bên ngoài. Từ nhỏ nàng đã biết may giày cho phụ thân, nàng biết phụ thân có vết chai ở đâu, lòng bàn chân bị đau ở đâu. Tất cả giày nàng may đều được phụ thân yêu thích. Lần nào về cũng đều nhớ đến Phi Tâm – đứa con gái thứ ba. Nhưng thù hận có phải vì nàng thích không, nàng hầu như đã hoàn toàn phớt lờ. Đại nương thích hương hoa, từ nhỏ nàng đã tập trồng hoa, hái hoa thậm chí là chưng cất hương hoa. Và hương liệu có phải thứ nàng thích không, cũng không còn quan trọng nữa. Sự coi trọng của phụ mẫu khi nàng còn ở nhà mới có thể giúp mẹ ruột của nàng nâng cao địa vị.

Trong nhà và trong cung cũng không có gì khác nhau, chẳng qua là khi ở trong nhà, nàng phải giành sự yêu thương của phụ mẫu. Còn ở đây, cái nàng phải tranh giành chính là sủng ái của hoàng thượng và thái hậu. Sự nghiệp một đời của người phụ nữ, thực ra chính là gia đình. Đàn ông đều háo sắc, nhưng khởi sự vì sắc thì suy bại cũng vì sắc. Đại nương một mình chấp chưởng trong nhà, phụ thân chẳng lúc nào rời khỏi bà. Dù rằng phụ thân không ngừng nạp thiếp, nhưng ân tình với đại nương không vì thế mà đứt đoạn. Phụ thân thường bảo, bản thân bên ba bên ngoài, may nhờ trong nhà có vợ biết lễ nghĩa, việc gì cũng có thể quản lý tốt. Đại nương quản lý

giỏi, nhà tuy nhiều người, dù có tranh chấp cũng chẳng có gì quá lỗi. Vì thế, phụ thân chẳng thể rời đại nương. Dù đại nương có tuổi già phai sắc, cũng vẫn được phụ thân tôn trọng và yêu quý.

Nàng chính là muốn phấn đấu vì mục tiêu này, tuy trong cung nàng chỉ là Quý Phi, không phải hoàng hậu. Nhưng hiện mọi việc trong cung đều do nàng quản lý. Nàng đã dốc thân vào cung thì nơi này đã trở thành nơi nàng trấn thủ cả cuộc đời này. Nàng không cầu vinh sủng bất bại, chỉ mong có một ngày, hoàng thượng cũng khen ngợi nàng một câu đoan hiền.

Hắn chẳng nói nửa lời, chỉ nhìn nàng. Trong điện yên ắng, cung nữ đứng quạt xa xa, không có sự cản dận của họ, không ai dám lên gần, hành lang đã lên đèn. Ánh trăng đã vọt lên đỉnh nóc, bao trùm bên điện ngoài thành một quần sáng trắng.

“Tháng sau trăm đi săn, khi về sẽ có Dạ Loan quốc đến viếng, trăm chỉ định nàng đi cùng.” Hắn chợt nói, Phi Tâm nghe xong mắt sáng ra. Dạ Loan quốc đến viếng, người được theo thiết yến tiệc phải là hoàng hậu. Hắn đã chỉ định nàng, chứng tỏ hắn tin vào năng lực của nàng. Nàng khẽ nhúc nhích, vừa muốn tạ ơn. Hắn đã vịn eo nàng lại, chậm rãi nói: “Còn một việc.”

Hắn nhắm mắt lại: “Nàng đi bảo với Chiêu Hoa Phu Nhân, bảo với nàng ta rằng, nàng có thể giúp nàng ta thăng chức Phi. Điều kiện là phải bắt nàng ta đưa hai mươi vạn ngân lượng!”

Nàng sửng sốt, không dặng lòng nhìn về phía hắn. Hoàng thượng cần tiền, có thể trực tiếp bảo nội vụ điều ra, tại sao phải mượn nàng để trao đổi với ngoại thần? Huống hồ Chiêu Hoa Phu Nhân nay đã có mang, thăng vị đã là chuyện đương nhiên, nàng là cái thá gì cơ chứ? Nàng nhìn dung nhan lạnh nhạt như băng của hắn, chợt có chút ngộ ra.

Thực ra ban đầu hấn cho nàng món ân tình, chính là muốn mách với nàng rằng nàng cần phải đứng về phía nào. Hấn biết gốc gác của nàng, nàng không thể nào được tôn nhờ đại gia tộc, đây chính là điều hấn muốn. Nhưng nàng có thể chấp chưởng hậu cung, hành sự kín đáo. Hoàng thượng chỉ cần phân hóa họ Nguyễn, dần dần tự nắm quyền hành. Rất nhiều nơi cần phải dùng tiền, nhưng số tiền này không thể trích từ nội vụ, để qua mắt thái hậu. Lại càng không thể thẳng thừng mở miệng với bá quan, trừ thân tính của mình, và ngoài ra thì chính là xoay sở từ chốn hậu cung này. Trước kia hấn liên tục ở đây bảy ngày, đã coi như tuyên bố với hậu cung rằng Quý Phi đắc sủng không suy thoái. Nay bảo nàng há mồm sư tử với Chiêu Hoa Phu Nhân, dù cho có chuyện gì, cũng không liên quan tới hấn.

Nhưng một Lâm trung trang, bổng lộc hằng tháng có hạn, hai mươi vạn lương, chẳng phải muốn ông ta khuynh gia bại sản sao? Thế này thì sau khi hấn chấp chưởng, chẳng phải sẽ càng chèn ép bá tánh, dẫn đến căn cơ quốc gia không vững sao?

Cho nàng một tí lợi lộc trước, để nàng thiết giá đãi tiệc, sau đó bắt nàng làm việc. Chuyện này liên quan tới sống chết của nàng, nàng tự khắc phải kín mồm kín miệng, cộng thêm tác phong bình thường của nàng, rải tiền cho mọi tầng lớp trong cung, nhất định sẽ giọt nước cũng không thấm.

Hấn nhìn nàng há hốc mồm không thốt ra lời, bèn nói: “Nàng có gì nói thẳng, trẫm không trách nàng.”

“Chiêu Hoa Phu Nhân đã có mang, Lâm trung lang chưa chắc sẽ nhận món ân tình này. Huống hồ Lâm trung lang...” Phi Tâm cuối cùng cũng không dám nói thẳng, chỉ ấp úng.

“Dùng cái đầu suy nghĩ một chút đi.” Hấn khẽ hứ một tiếng.

Phi Tâm nghe xong, chột thấy sau ót tê lại. Dù nói rằng việc lớn phải tàn nhẫn, nhưng nếu quả thật như thế thì hoàng thượng cũng nhẫn tâm quá rồi.

Chỉ có thể chứng tỏ, hắn căm ghét ngoại thích đến tận xương máu. Dù là ai, cũng là con cò của hắn, bao gồm cả... Đây quả là một cách đuổi cò mà cũng không dẫn sói vào, vả lại hắn còn có thể ngồi hưởng thành quả.

Thực ra cũng rất bình thường, đừng nói đến chuyện thân thích họ hàng trong hoàng tộc, chỉ ở những nhà dòng dõi quyền quý cũng đã thế rồi. Cao Tổ bốn triều đã từng chém chết con ruột, Võ Tông thì càn tanh máu hơn, để giành ngôi vị thủ túc tương tàn. Dù là Tuyên Bình Đế thì cũng thế, tuy lúc ấy hắn chỉ mới bảy tuổi, nhưng đã thâm thía tranh loạn trong cung. Dựa vào sức lực của thái hậu, đã khiến huynh trưởng của hắn từng người từng người gục ngã. Trên chiếc ngai vàng, có thể nói là bước nào cũng đầm máu, trong đó có bao nhiêu người là tông thân! Giang sơn trước mặt, vạn vật thất sắc. Hoàng thượng xưng “cô”, xưng “quả” (*), cũng là vì thế.

(*) cô, quả: giống như “trẫm”, hai từ này đều là cách tự xưng của vua

Nhưng còn hắn, lại càng đáng sợ hơn. Hắn choàng lấy nàng, để nàng hoàn toàn sà vào lòng hắn. Hắn nhẹ nhàng mân mê cổ nàng: “Trẫm mệt rồi, ngủ thôi.”

Bờ môi hắn có vương mùi hương nhàn nhạt, nhưng khi hắn âu yếm nàng lại cứng đơ. Linh tính không lành trong đầu đang dâng lên, nhưng nàng không thể từ chối.

Nhưng, linh tính hôm nay không chuẩn lắm. Sau khi nàng hầu hạ hắn tắm xong thì hắn đã lim dim ngủ thiếp. Dung mạo khi ngủ của hắn tú mỹ khác thường, hệt như đứa trẻ không hiểu thế sự. Khi đôi mày dày và dài không nhướng lại, trông rất hiền hòa. Làn mi tựa cánh quạt, đôi mắt thon dài, sống mũi thẳng đứng và bờ môi khẽ mím lại, tóc dài rũ xuống như thác nước đen láy, ngay cả hơi thở của hắn cũng tĩnh mịch và nhàn nhạt, mờ mịt. Nàng nằm bên cạnh hắn, rất lâu cũng không thể ngủ được. Vô tình nhất chính là tình cảm trong nhà đế vương, lời này không phải không có căn cứ. Nàng khẽ thở dài, sờ nhẹ vào bụng mình, nàng vẫn luôn mong có một đứa con, để

có thể đảm bảo địa vị của mình. Nhưng hiện giờ nàng bỗng cảm thấy, đứa bé này, tốt hơn hết là đừng sinh ra.

Chương 15

Tóc xanh quăn hay gỡ không thể tùy ý

Phi Tâm không chờ Tú Linh gọi đã thức giấc. Vì tối qua ngủ tương đối ngon, hơn nữa nàng cũng quen dậy sớm, dù hoàng thượng tối qua đã ngủ lại đây, nhưng nàng cũng không vội gọi dậy. Vì hôm qua là mười lăm, theo lệ Cẩm Thái, ngày mười lăm dù không được nghỉ, nhưng ngày hôm sau lâm triều sẽ được dời sang buổi trưa, vì thế nàng thấy thời gian còn sớm, bèn trở người định ngủ tiếp. Nhưng nàng khẽ trở người thì thấy có gì đó kỳ lạ. Nàng khẽ hất tóc, trong lòng lo lắng: Tóc họ đã thắt gút lại rồi, một bên tóc nàng đang dính chặt lại vào tóc hăn. Tóc hai người đều rất dài, khi ngủ khó tránh khỏi sẽ bị vướng vào nhau, nhưng trước giờ đều dưỡng tóc rất tốt, tóc họ tuyệt nhiên chưa bao giờ thắt gút với nhau, nhưng hôm nay Phi Tâm hơi hất tóc đã cảm thấy trong tay có một gút thắt, xung quanh là những sợi tóc, tóc dài thắt chặt, thành một gút.

Tú Linh thường ngủ bên ngoài bực, bên cạnh cửa sổ, để sẵn sàng chờ nàng gọi, còn có ba cung nữ trực ca chung, cách tấm rèm thì có thêm bốn cung nữ, ai nấy đều luôn cảnh tỉnh. Nên Phi Tâm vừa trở người dậy, Tú Linh đã nhận ra, thấy nàng chưa gọi, bèn khe khẽ nhìn giờ giấc, chỉ mới qua giờ dần, nên Tú Linh không động dậy, tưởng nàng vừa thức, còn cần nằm thêm tí.

Nhưng một hồi bèn thấy rèm đông. Tú Linh rón rén lên bực, bước đến giường lớn. khẽ giọng: “Nương nương, chỉ mới giờ dần, ngủ thêm tí không?”

Phi Tâm cuống quýt trong lòng, nàng thử tháo ra, nhưng chiếc giường có rèm, bên ngoài chỉ có ngọn đèn dầu mờ, thật sự không nhìn rõ. Lại sợ làm

hắn thức giấc, đành loay hoanh một mình, vừa nghe giọng Tú Linh, bèn tỉnh người, nhẹ nhàng nói: “Tú Linh, lấy một ít dầu ăn đến.”

Tú Linh sửng sốt, nhất thời không biết nàng đang cần dầu ăn làm gì, nhưng vì hoàng thượng vẫn chưa thức, nên cũng không dám hỏi thêm, bèn sai người đi lấy. Chẳng mấy chốc, dầu ăn đã đưa vào trong. Ngón tay Phi Tâm bôi một ít, xoa lên tóc, nhưng gỡ thế nào thì vẫn còn một gút thắt chính giữa. Thời gian chậm chạp qua đi, lòng nàng càng rối hơn. Nếu ai khác dính tóc vào nhau cũng không sao, ai ngờ lại là hắn, huống chi tóc tai, thân thể thừa hưởng từ cha mẹ, làm sao có thể cắt bỏ. Và nếu đưa kéo vào thì vật nhọn đó sẽ đưa qua trước mặt hoàng thượng đang ngủ, chẳng phải là đại nghịch bất đạo sao.

Nàng thỉnh thoảng lại hất hất tóc, mùi dầu ăn tuy nhạt, nhưng khó có thể bay mùi trong chốn. Đột nhiên Vân Hi trở mình, quay sang bên ngoài. Phi Tâm vì quá tập trung nên không kịp trở lại, làm cho tóc hắn hơi bị giật lại, hắn chột “Ừm” một tiếng. Hắn hơi động dậy, vẫn còn buồn ngủ, lầm bầm hỏi: “Giờ gì rồi?”

“Vừa qua giờ dần hai khắc rồi, Hoàng thượng.” Phi Tâm nắm lấy tóc, khẽ nói, “Hoàng...”

“Còn sớm, ngủ tí nữa đi.” Hắn nói, hắn nằm lăn về phía nàng, cánh tay đè lên người nàng.

“Hoàng thượng, tóc thần thiếp, tóc thần thiếp bị vướng vào tóc hoàng thượng rồi.” Phi Tâm rất khó chịu đứng tiếp, hạ giọng nói.

“Vướng thì cứ kệ nó.” Hắn chẳng buồn nói, gương mặt như thể muốn ngủ thiếp đi.

“Hoàng thượng là bậc chí tôn, thần thiếp không dám làm tổn thương mái tóc hoàng thượng, hoàng thượng có thể...” Phi Tâm bị hắn nửa đùa lại, không dám động dậy. Tóc hai người thắt chặt lại, nếu không muốn làm đứt

tóc hăn, thì chỉ còn cách cắt bỏ những sợi tóc của mình, như thế thì sau này nàng chải tóc cũng thành vấn đề, nếu là những sợi tóc ở nơi tóc mọc dày cũng chẳng sao, nhưng nó lại là tóc ngay bên mang tai.

“Vương thì cứ vương, còn phân của nàng của ta làm gì.” Hăn chắc là đang ngủ mê, cũng chẳng xưng trăm nữa, nhưng lời nói rất mờ ám, Phi Tâm bỗng đỏ bừng mặt.

“Tí nữa nghĩ cách tháo gỡ, gỡ không ra thì cắt đứt vậy.” Vừa hỏi vừa đáp với nàng, khiến hăn chẳng ngủ tiếp được. Nhưng người tỉnh giấc thì ác ma trong cơ thể cũng bừng tỉnh, hăn bỗng nhiên chồm tới, bàn tay luồn vào trong áo nàng.

Phi Tâm giật mình, cả người tự nhiên cứng đơ, tay bỗng chột bắt đầu túm chặt tằm chần. Hăn vẫn nhiệt tình như lửa, chỉ là tóc mắc vào nhau, hăn nhắc người, Phi Tâm sợ sẽ giật đau tóc hăn. đành phải nép sát vào hăn, tay không còn nắm lấy chần, mà choàng qua cổ hăn, vì động tác của nàng nên hơi thở của hăn trở nên nặng nề hơn. Phi Tâm ít nhiều lo lắng mái tóc đang rối, nhưng vì trong lòng có băn khoăn nên trái lại không nhạy với cái đau lắm. Tuy nhiên có một điều khó chịu hơn nữa, đó chính là cảm giác nóng rạn và tê dại đó đang bị hăn kích động.

Sau một lúc mây mưa, giờ mao đã qua. Phi Tâm biết hôm nay lại thịnh an thái hậu trở, nhưng nàng cũng chẳng còn tâm tư nữa. Sau những lần hành xác, mái tóc lại càng thắt gút dữ dội hơn, hăn như lại nổi hứng, muốn đi ngâm nước nóng. Hoàng thượng mở miệng, nàng nào dám không tuân, nhưng trên đoạn đường đi lại khó tránh khỏi tóc càng rối thêm, xiêm y không chỉnh tề. Trước mắt cũng chẳng để ý nổi, ngâm nước cũng được, mượn dầu thơm, dầu ăn cũng được, mau gỡ ra là ổn.

Lần mây mưa này, khiến Phi Tâm cảm thấy mệt mỏi nhất từ khi vào cung. Nàng không sợ mưu toan, sợ nhất là những điều ngoài ý muốn này. Nàng vốn luôn quy tắc, ghét nhất là tiếng dâm loạn. Đắc sủng cũng được, không

sủng cũng chẳng sao, nàng không muốn bị so bì với loại cung phi thấp hèn đó, nên chưa bao giờ nàng dám có hành vi mê hoặc hoàng thượng.

Cổ hủ cũng được, không chút thú vị cũng được. Từ bé nàng đã được giáo dục như vậy, nhưng ngày tháng vào cung càng dài, nàng càng cảm thấy danh tiếng “Hiền phi” ngày càng xa vời. Hoàng thượng từng ở liền bảy ngày trong Cúc Tuệ Cung, nàng đã bị mang ác danh “hậu cung chuyên sủng”. Nay tóc dính vào nhau, không né tránh cung nữ, thái giám, đi lại trong Cúc Tuệ Cung, cùng ngâm uyên ương trì. Chắc hẳn trong mắt bọn tôi tớ, nàng không chỉ xuất thân đê tiện, mà còn là gian phi hồ mị mê hoặc chủ nhân. Sĩ diện nàng gắng gượng ba năm nay, giờ đã dễ dàng bị xé toạc. Và điều khiến lòng nàng nguyền lạnh nhất, chính là nàng cẩn thận chu đáo, để cao bồi ngâm nước cho tóc dễ gỡ, không làm tổn thương hoàng thượng, còn hăn thì bỗng trở mặt, không những mặt mày lạnh tanh, ngôn từ càng khiến nàng cứng đờ người lại. Vốn không trông mong hăn khen nàng, hăn chưa từng khen nàng, nhưng hăn hỉ nộ vô thường, thật khiến tim nàng mệt mỏi đến đau. Tóc đã thắt gút, hăn tỏ ra chẳng hề hăn gì. Nàng khó khăn lắm mới gỡ được, hăn lại nổi giận! Đột nhiên trở mặt, chỉ vào nàng mà mắng “Giả tạo” !

Nàng thật không biết làm thế nào để vừa ý hăn, hăn không thích hậu cung tranh chấp, nàng bèn sắp xếp hậu cung ổn thỏa, ba năm nay không có những việc tranh sủng thái quá xảy ra. Những việc hăn dặn dò, nàng đều nghiêm túc hoàn thành, chưa hề lười biếng. Không những thế, thậm chí còn cung phụng hăn như thần thánh, những phi tử hăn từng sủng hạnh nàng đều nhất nhất chăm lo chu đáo, chưa bao giờ cậy thế hiếp người. Tuy nàng không phải tấm gương hậu cung gì, nhưng nàng vẫn cố hết mình vì mục tiêu này.

Sau khi hăn rời khỏi, nàng ngâm trong ao, sai tất cả cung nhân lui ra, nước mắt chảy xuôi theo dòng nước. Nàng không muốn khóc trước mặt người khác, thực ra lời hăn nói khi này không sai. Nàng giả tạo, nàng là người đàn

bà giả tạo. Từ khi còn bé nàng đã không phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả. Ít ra nàng vẫn còn một thứ hăn cần, đó chính là sự giả tạo của nàng. Hăn biết nàng vì địa vị này thì điều gì cũng dám làm, nên mới thẳng thắn nói với nàng: dùng sự giả tạo của nàng giải quyết những hòn đá cản chân hăn.

Nàng biết càng nhiều, lòng càng bất an. Ăn cháo đá bát, đạo lý này nàng hiểu rõ hơn hết. Nhưng nàng không thể quay đầu rồi, vì nàng đã là con cò, bị người ta thao túng, và người đó còn là quân vương của Cẩm Thái. Nàng hoàn toàn không đáng làm kẻ đối địch với hăn, nàng chỉ là thứ vũ khí để hăn nắm trong tay, điều duy nhất hiện nay nàng có thể làm, chính là duy trì lưỡi nhọn của vũ khí. Như thế thì nàng mới có cơ hội tranh thủ thời gian, tranh thủ thời gian trước khi bị vứt đi như một đôi giày rách, càng kéo dài càng tốt.

Tháng chín, Dạ Loan Quốc đến viếng, Tuyên Bình Đế cho sứ giả tiếp kiến tại Sùng Đức Điện, đặc cách khai ân, chuẩn vào đại nội hoàng cung, chỉ định Quý Phi Cúc Tuệ Cung thiết yến đãi gia quyến họ, thi triển uy nghi đại quốc thiên triều. Sứ giả thấy lưu ly kim thúy, ngói xanh xà chạm, phong thái phi thường; lại nhìn hoa thơm cỏ lạ, một màu xanh tươi, thì đã trầm trồ khen ngợi, trong lòng đầy chấn động.

Phi Tâm thay hoàng hậu chấp chương yến tiệc, hành động này khiến hậu cung lo ngại. Tin đồn chuyên sủng, nay đã trở thành Phi Tâm có ý soán ngôi hoàng hậu. Trong phút chốc, Phi Tâm tiếng vang lừng lẫy, người bắt quàng làm sang không ngớt. Hoàng thượng lại còn đặc chuẩn dùng lễ nghi kim hoàng hồng đỉnh, có thể mặc trang phục phượng hoàng màu đỏ. Trong chốn hậu cung này, hoàng kim là màu của đế, đỏ là màu của hậu, cử chỉ này của hoàng thượng, coi như ám chỉ việc Phi Tâm làm chủ hậu cung, chỉ là chuyện sớm muộn.

Kể từ sau đêm mười lăm, Phi Tâm giữa chừng rời tiệc, hôm sau kéo tận giữa trưa mới thỉnh an thái hậu đã khiến bà cực kỳ bất mãn. Nay nàng thay

hậu tiếp đãi sứ giả, lại còn được phong nghi trượng, càng khiến thái hậu thêm hận.

Hoàng thượng đi săn vào mùa sáu tháng mười, đến vườn săn hoàng gia ở Đông Giao. Trước khi khởi hành, hân đã ném lại một quả cầu lửa to đùng. Hân bắt kể thái hậu ngăn cản, hai mươi tám tháng chín tuyên chiếu thiên hạ, phế trung cung hoàng hậu Nguyễn Ân Ân, giáng làm An Phi, dời cư sang Cư An Điện.

Hành động này khiến triều đường hoảng hốt. Chúng thần đều biết, hành động này là chiêu ném đá dò đường của hoàng thượng. Hoàng thượng đã bắt đầu chán ghét Nguyễn thị, nếu giữ hoàng hậu, bèn bị liệt vào đồng đảng Nguyễn thị. Nếu tán đồng, thứ nhất không hợp quy chế tổ tiên, thứ hai e sau này Nguyễn thị phản phúc, sẽ bị trả đũa. Từ sau sự kiện nghị quyết phế hậu ngày mười sáu tháng chín, trong triều không ít người đứng thế trung lập, và khiến nghị luận chẳng thế nào quyết.

Chương 16

Phong vân đột biến, nổi trận lôi đình

Đến ngày hai mươi tháng chín, phong vân đột biến. Nhân vật đầu não của Nguyễn thị, Đại Tư Mã chúng quan bá lạy – Nguyễn Đan Thanh, đột tử tại nhà vào đêm mười chín tháng chín. Hôm ấy Nguyễn Đan Thanh sau khi hạ triều thì đến Thúy Anh Đường uống rượu. Đêm hôm say bí tỉ mà về, ngã xuống đất, đến sáng thì chết trên giường!

Việc này khiến gia tộc đó đại loạn, con trai trưởng Nguyễn Tinh Huy là tả tướng quân Hồ Kỳ Doanh, vội trở về kinh sư chịu tang. Con thứ Nguyễn Tinh Thành tự hợp hữu thừa tướng, vì huynh trưởng không có mặt nên thay mặt chấp chương gia sự. Hoàng thượng biết tin, ngày hai mươi tháng chín liền đem hết mấy người uống rượu giam lại chờ xét xử, toàn bộ Thúy Anh Đường đều bắt sạch sẽ. Đồng thời lệnh cho Nguyễn Tinh Huy, Nguyễn

Tĩnh Thành hai người tạm thời không cần để ý đến quan vụ, chuyên tâm lo hậu sự, giúp nha môn và Tuyên Luật Viện điều tra kỹ cái chết đột ngột của Nguyễn Đan Thanh. Lệnh cho Tông Đường Lệnh cùng xử lý, ngày hai mươi sáu tháng chín truy phong Nguyễn Đan Thanh làm Thanh Bình Vương, chôn liệm theo lễ vương tước.

Và đồng thời, hoàng thượng cũng không vì tang lễ mà di dời việc phế hậu, lại càng khẩn cấp nghị sự. Nguyễn Tĩnh Hoa mất cha, nhưng bà là thái hậu đương triều nên không thể đích thân lo hậu sự, cũng không thể đích thân truy tìm nguyên nhân cái chết của cha, có thể nói là bi ai. Bà không những đau lòng không nguôi mà còn tự làm rối trận địa, lúc ấy chẳng còn tâm trí lo chuyện hậu cung, nhưng bà có một điều kiện, hoàng thượng buộc phải tuân theo. Trung cung vô sinh, là lý do phế hậu, nên hoàng hậu kế vị nhất định phải là người có con.

Sự vùng vẫy trước khi chết này Phi Tâm hiểu, chính là vì muốn ngăn nàng thăng vị. Hoàng thượng hân hoan chấp thuận, bèn lấy lý do trung cung vô sinh, phế trừ trung cung. Chức danh An Phi là chức mới có, trước giờ tam cung không hề có hiệu “An”.

Mùng sáu tháng mười, hoàng thượng đến Đông Giao, triệu Bắc Hải Vương đồng hành, phái Đông Lâm Vương tạm thời lĩnh chức Đại Tư Mã, Lâm Hiếu tạm thời nhận chức hữu thừa tướng, lệnh phó tướng Hồ Kỳ Doanh lên chức tả tướng quân. Vì cái chết đột ngột của Đại Tư Mã, triều đình đã điều lại các chức vị, tất cả đều san bằng lại hết.

Thấy mọi việc đều ổn định, Phi Tâm hiểu ngay, hoàng thượng sắp rên gió cuộc, thì ra sớm đã an bài. Đông Lâm Vương là anh ruột hoàng thượng, tiên đế và Thục Phi tổng cộng có ba đứa con, con trưởng chính là Đông Lâm Vương – Tĩnh Hà hiện nay, lúc ấy còn tên là Sở Vân Hà, sau khi Tuyên Bình Đế kế vị, tránh trùng chữ lót với hoàng đế, nên tất cả hoàng tử đều bỏ đi chữ Vân, được hoàng thượng ban chữ “Tĩnh”. Con thứ Sở Tĩnh

Nhưỡng, nay là Bắc Hải Vương, con út chính là Sở Vân Hi, tức Tuyên Bình Đế.

Khi ấy trung cung Nguyễn Tinh Hoa không con, bèn nhận Vân Hi từ một trong ba đứa con của Thực Phi làm con cả, nuôi nấng dạy dỗ. Sau khi tiên đế băng hà, Vân Hi đăng ngai, hai vị huynh đệ đã vì hấn lập nhiều công lớn. Nhưng khi thái hậu nhiếp chính, đại phong công thần, nhưng cố ý phớt lờ hai người anh em ruột thịt của Vân Hi, chỉ cho lĩnh tước và bổng lộc cao, nhưng là chức vị không quyền lực.

Nay Nguyễn Đan Thanh đột tử, Đông Lâm Vương bèn được kế nhiệm. Hấn mười bốn tuổi đã theo tiên đế chinh chiến đất bắc, có tài điều binh khiển tướng, và còn là thân huynh trưởng của hoàng thượng, tất nhiên không ai xứng với chức này bằng hấn.

Sau khi hoàng đế khởi hành, ngoại triều bèn xảy ra phong ba. Mấy ngày liền tấu chương tố cáo Nguyễn thị gia tăng, cái nào cũng có chứng cứ rành rành. Việc này thì Phi Tâm biết được nhờ các thái giám bên ngoài. Thực ra cũng chỉ là âm mưu giữa ngoại thích và hoàng tộc với nhau. Hôm nay đột biến, thực ra chẳng phải đột nhiên mà thay đổi, chẳng qua là tích tiểu thành đại. Hoặc có thể từ khi hoàng thượng còn chưa thân chính đã bắt đầu rồi, hấn cài đặt mật thám bên cạnh Nguyễn thị, dần dà tìm chứng cứ tham ô, chuyên quyền, lộng hành của chúng. Đây không phải việc có thể giải quyết trong một sáng một chiều, quá trình này ắt phải tốn nhiều thời gian, công sức, tiền tài, và hơn thế nữa chính là lòng kiên trì.

Từ sau khi hấn đăng ngai, biết Nguyễn thị quyền khuynh thiên hạ, dưới vòm trời này chỉ biết có Nguyễn thị, căn cơ của Nguyễn thị không tệ, các nhánh gia tộc nhiều, liên quan rất rộng. Nếu mù quáng đưa chứng cứ ra, không chỉ không giải quyết nổi Nguyễn Đan Thanh, trái lại không bắt được cọp mà còn bị cọp vồ. Nên phương diện này, hấn phải tìm thân tín có thể dùng từ bên ngoài và trong nhà thì lựa chọn ở hậu phi. Trước tiên hấn loại bỏ một hậu ba phi của thái hậu, đoạn cánh tay của bà, sau đó mượn cơ hội

đại tuyển, tìm những người có xuất thân thấp nhưng hữu dụng. Và những người này, hẳn đều sàng lọc kỹ lưỡng, trước hết sẽ nạp con gái, em gái của họ, chờ có cơ hội bèn nâng đỡ cha, anh. Nhưng phải rất cẩn thận, không cho địa vị cao, không cho chức trọng. Ngấm lại, tất cả đều dùng để do thám giám sát. Còn quyết sách, sau cùng do hẳn làm chủ.

Thảo nào hẳn đã nghĩ ra cách dùng tiền của ngoại thần, muốn không lộ phong thanh, không để vết tích, dù nội vụ có dư thừa, hẳn cũng không muốn bị người ta lần ra manh mối. Những năm nay vẫn luôn nhàn hạ, có chức cao là Đông Lâm, Bắc Hải nhị vương, cũng đã góp sức không ít cho hẳn.

Theo đó mà suy ra, cái chết của Nguyễn Đan Thanh nhất định có quan hệ rất lớn với hẳn. Bắt giặc thì phải bắt tướng, thay vì tìm ra chứng cứ cường chế trị tội, chẳng bằng để hẳn chết một cách thần không hay quỷ không biết, dựa vào hỗn loạn, từng bước trừ khử thân đảng. Làm như thế, thái hậu cũng sẽ tự loạn trận địa, phế hoàng hậu, sủng Quý Phi, đề bạt hoặc lôi kéo người của bà ta, hoặc trừ khử, coi như từ nay hậu cung là nơi quy ẩn của bà, không thể để tàn dư của họ có cơ hội tăng thêm. Và hoàng thượng chấp thuận với bà, mẹ sang nhờ con, không con thì không vào trung cung, xem như ván bài cuối cùng của bà, nước cờ giăng co sau cùng trước khi rơi xuống vực thẳm.

Nay người có thai, một là Ninh Hoa Phu Nhân, tàn dư sau cùng của họ Nguyễn, một là Chiêu Hoa Phu Nhân, ngoại thích mới; Quý Phi tuy đắc sủng, nhưng vẫn chưa có tấm hơi, nên tạm thời không phải mối lo. Tuy Ninh Hoa có thai trước, nhưng ai biết là nam hay nữ? Lỡ Chiêu Hoa mang thai nam nhi, còn Ninh Hoa sinh công chúa, Lâm gia bèn một nấc lên trời. Con gái thành hậu trong cung, huynh đệ đắc quyền triều chính. Vì thế duy chỉ có cơ hội này, nhân lúc hoàng thượng đi săn, trừ khử đứa con trong bụng. Nhưng hoàng thượng đã sớm lường trước, lấy con làm cái cớ, để thái hậu không còn đường lui.

Nói cách khác, hoàng thượng căn bản không hy vọng Chiêu Hoa sinh con trai, hễ căn bản không muốn để Lâm Hiếu mượn con lộng hành. Đồng thời, hễ cũng chẳng muốn Ninh Hoa mượn con thăng vị, nên, đây là một mũi tên bắn chết hai con nhạn. Thừa lúc trước khi hễ đi sẵn, giết chết Nguyễn Đan Thanh, khiến Nguyễn thị đại loạn, khi hễ đang bên ngoài, tấu chương gia tăng, khiến họ thêm loạn. Trước khi phế hậu thì đề bạt Quý Phi, tăng nghi gia sủng, muốn thái hậu không thể không ra tay. Suy cho cùng, mưu hại long duệ là việc của những ả đàn bà ngu ngốc mới làm, chẳng cần thiết phải mạo hiểm vì một đứa bé chưa biết là trai hay gái. Thái hậu không ngốc, nhưng con người ai cũng có lúc rối rắm, sau cơn đại loạn, tất nhiên sẽ mất hết lý trí.

Phi Tâm cũng biết, thái hậu nhất định không đến tìm nàng làm việc này, trước kia có lẽ sẽ còn có khả năng, nhưng nay thì tuyệt đối không thể. Trong mắt thái hậu, hiện nàng đã không còn là Phi Tâm nhút nhát, việc gì cũng tuân mệnh thái hậu rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Phi Tâm bỗng thấy cảm kích hoàng thượng. Nếu hễ không xoay một vòng to như thế, có lẽ nàng đã rất khó có thể tự bảo vệ mình. Thái hậu nhất định sẽ mang tội danh gán xuống đầu nàng, nhưng giờ thì không thể rồi, vì làm gì cũng phải có động cơ. Phi Tâm hiện nay, hoàn toàn không có chút động cơ, trừ phi thái hậu đủ tàn nhẫn, sau khi khử đứa bé trong bụng Chiêu Hoa Phu Nhân thì giải quyết cả đứa bé của Ninh Hoa Phu Nhân. Nếu như thế thì động cơ của Phi Tâm mới rõ rệt, nhưng nàng biết, thái hậu tuyệt đối không làm thế.

Và những ngày này nàng còn nghe ngóng được một việc khác, chính là Lâm Hiếu có người em trai chuyên bán ngọc cho hoàng gia, chẳng trách ngọc hễ tặng nàng tinh xảo như thế, hoàn toàn chẳng thua với ngọc trong đại nội. Nàng cũng đột nhiên hiểu rõ, tại sao hoàng thượng cứ nằng nặc vùi tiền hễ, hễ lĩnh tiền của hoàng gia làm việc, chắc cũng kiếm chút không ít. Hoàng thượng vẫn mắt nhắm mắt mở, giờ dù hễ có há to mồm, hễ

cũng đành cho nhiều chứ chẳng dám cho ít. Huống hồ người mở miệng không phải hoàng thượng, mà là Quý Phi – người mang vinh hoa cho Lâm gia!

Vì thế những ngày nay Phi Tâm căn bản không nghe không hỏi việc nội vụ. Đưa đến trước mặt nàng, nàng nhìn lướt, chẳng thêm phản ứng. Nàng vẫn ngày ngày thảnh an thái hậu, nhưng cũng không mẫn không nhạt, nói những chuyện chẳng liên can. Giờ nàng chỉ là con tốt nhí, muốn qua sông, chỉ cần còn cách thẳng tiến không lui bước. Sau cơn đại loạn, quyền hành cuối cùng đã tập trung trong hoàng tộc, đương nhiên còn nhiều việc cần giải quyết. Một cái chết không minh bạch của Đại Tư Mã, nhất phẩm đại quan triều đình, sao có thể không rõ ràng như vậy, đoán là hắc đã sắp đặt hết rồi. Còn một điều nữa, chính là thay da đổi thịt cho triều đại mới. Muốn lôi cây đại thụ này xuống, nhưng lại mong nó không đẽ bẽp người, tất nhiên phải rất thận trọng kỹ lưỡng.

Nhưng tất cả những thứ này nàng đều không lo, nàng lo nhất là bản thân: biết quá nhiều, không chừng sẽ có một kết cục ảm đạm, biết vâng lời nhất chỉ có người chết. Thủ đoạn của hắc nàng đã biết rồi, hắc có thể đưa nàng lên trời thì cũng có thể đạp nàng xuống, điều này nàng đã hiểu từ lâu. Nàng thật sự không biết sau cùng làm thế nào để tự bảo vệ mình, chỉ mỗi việc lấy tiền ngoại thần, đã đáng tội chết. Huống hồ nàng biết, dùng những chiêu đối phó với thái hậu với hắc thì chẳng hề hắc gì, vâng lời tuân mệnh, hắc chẳng cần.

Tú Linh thấy nàng tâm sự trùng trùng, nay bề ngoài nàng rất đắc sủng, trong hậu cung, ai thấy nàng đều hân hoan tươi cười, người đến chúc tụng mỗi ngày như núi, còn đám nô tài cũng chẳng dám xin ban thưởng, chẳng còn cảnh không có tiền thì trợn trắng mắt. Nhưng Phi Tâm lại càng lười nhác, chẳng đoái hoài chuyện hậu cung. Phi tần thiết yến cũng chẳng dự, bộ mặt như thể người lạ xin tránh xa, khiến bọn nô tài đều rất cẩn trọng, e sợ nàng không vừa lòng, chẳng cần nàng động tay đã bị mọi người mắng rủa.

Vào cung đã hơn ba năm, ngày càng đi lệch quỹ đạo ban đầu. Nàng thậm chí nghĩ đến cách chết của mình, nàng chỉ là muốn, nếu hoàng thượng xử trí nàng, chỉ cần bí mật không tuyên chiếu, trả nàng một danh tiếng, đã là đại ân rồi.

Mùng ba tháng mười một, tin tức Chiêu Hoa Phu Nhân sắp thai vang khắp hậu cung: một đứa bé trai đã thành hình! Khi Phi Tâm nghe tin này, trong lòng thất lại, nàng sớm biết kết cục này rồi. Cùng là nữ nhân, nàng hiểu nỗi đau của Chiêu Hoa Phu Nhân! Phụ nữ thông thường sẽ mất lý trí vì mất con, huống hồ, còn là phụ nữ hậu cung, đứa con đối với họ mà nói, chính là niềm hy vọng của tất cả vinh nhục, là điểm an ủi cho những tháng ngày nàng tịch mịch sau này. Nhưng đứa con này, trong chốn cấm cung, cũng cực kỳ yếu ớt, muốn giết một thai nhi trong bụng, là việc quá dễ dàng trong hậu cung. Huống hồ, lại còn là người đàn bà có quyền nhất hậu cung, ít ra, trước mắt là như vậy.

Thái hậu xử trí hai vị ngự y chăm nom Chiêu Hoa Phu Nhân chẳng để lại vết tích, xử trí cung nhân với tốc độ nhanh nhất, sau đó gán cho Phi Tâm tội danh không biết quản lý hậu cung. Phi Tâm biết, đây là tội danh lớn nhất bà ta có thể gán cho nàng, sau đó Tông Đường Lệnh chen chân vào xét xử, nhưng hoàn toàn không có chứng cứ, chỉ còn cách báo với hoàng thượng, chờ án giải quyết.

Chương 17

Dưới vẻ vang là bi ai

Mùng năm tháng mười một hoàng thượng quay về, an ủi Chiêu Hoa Phu Nhân, gọi Phi Tâm đến quở trách một trận, và vội vàng nghị họp xử lý việc nước. Thái hậu tất nhiên cũng đoán được như thế, hoàng thượng sẽ không thể ở lâu trong hậu cung, coi như cho bà ta thời gian sắp xếp những việc còn lại.

Còn Phi Tâm cảm thấy thời cơ cũng sắp đến, mừng bảy nàng bước chân đến Lại Nhân Cung thăm Chiêu Hoa Phu Nhân. Hồi mừng bốn nàng có đến thăm một lần, Chiêu Hoa Phu Nhân thiếu máu mặt mày tái nhợt, ánh mắt vô thần, dáng vẻ như dờ sống dờ chết. Nàng chỉ an ủi vài câu rồi rời khỏi. Hôm nay nàng đến, sức khỏe Chiêu Hoa Phu Nhân vẫn còn yếu, không thể nghênh đón. Phi Tâm cũng miễn lễ nghi, bước vào nội điện, thấy nàng ta vẫn nằm trên giường, tóc dài rũ xuống, chỉ khoác áo bào thường, nửa đắp chiếc chăn, mắt vẫn chăm chú vào bộ đồ trẻ con.

Phi Tâm trông bộ dạng nàng ta, trong lòng đau xót, việc này, nàng cũng là tông phạm. Hoàng gia chính là như thế, ăn ngon mặc đẹp, cái gì cũng tốt nhất, duy chỉ có chữ “tình” là nhạt nhẽo nhất.

Chiêu Hoa Phu Nhân thấy nàng, loay hoay xuống giường, nàng khẽ vịn lại, mới vài hôm, đã ốm thế này. Nàng nắm lấy tay Lâm Tuyết Thanh: “Đừng nghĩ ngợi nữa, ráng dưỡng bệnh nhé.”

“Ngày muội có thai, Lại Nhân Cung tấp nập. Nay, duy chỉ có tỷ tỷ, còn đến thăm muội hai lần.” Sắc mặt nàng trắng bệch, ánh mắt chẳng còn phong thái khi xưa. Nhưng, đã trưởng thành rồi. Cuộc sống hậu cung, như một chất xúc tác, khiến cô bé ngây thơ trong sáng nhất cũng đã nhanh chóng trưởng thành.

“Hậu cung trước nay vốn lên voi xuống chó, muội cũng đừng nghĩ nhiều. Họ không đến còn tốt hơn là đến rồi nói những lời ghê lạnh.” Phi Tâm từ từ mở lời, thấy đôi mắt to ấy đang ngấn lệ, “Muội còn tuổi thanh xuân, thời gian còn dài. Mất đứa này, sẽ còn đứa khác!”

“Gia phụ thường nói, hậu cung tranh chấp, dặn phải vạn sự thận trọng. Hậu cung phi tần nhiều, muội chưa bao giờ muốn tranh giành gì, chỉ cầu mong hoàng thượng yêu muội, xót muội, trong lòng có muội là đủ. Dù không thể sáng tối bên cạnh, chỉ cần chân tình với nhau là đủ. Còn ngôi vị hoàng hậu, muội không hề so bì. Là muội đã quá thơ ngây!” Nàng cười thất thanh.

“Muội thỏa nguyện rồi, hai hôm nay ngày nào hoàng thượng chẳng đến thăm muội? Ngày ấy trách ta sơ suất, ta thật hổ thẹn.” Phi Tâm cũng không xưng bổn cung, thấp giọng nói. Câu thứ nhất có thể là giả, nhưng câu thứ hai lại là thật lòng. Nhưng thật lòng cũng chẳng có ích gì.

“Hoàng thượng nói, sẽ không để đứa bé chết oan.” Ánh mắt Tuyết Thanh thoáng qua sự oán hận, thần thái này khiến Phi Tâm giật mình. Nàng biết, cô gái thơ ngây lãng mạn ấy đã chết rồi, cuối cùng cũng có ngày nàng ta giống Phi Tâm, không biết mệt mỏi với tranh đấu. Vì nàng ta hiểu, không đấu đá, sẽ giống như đứa bé trong bụng nàng, chết một cách không rõ ràng.

“Muội biết là ai, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ.” Tuyết Thanh cười đau đớn, “Con muội đã chết, còn con của nàng ta vẫn yên ổn, bởi vì nàng ta, có một chiếc ô to che chắn. Muội sẽ không để yên cho nàng ta!”

Phi Tâm khẽ ấn nhẹ nàng ta một cái: “Lời như thế nói ở đây rồi thôi, đừng nhắc nữa.” Nàng ta vẫn chưa học thông minh à? Tai vách mạch rừng. Thực ra, từ khi thái hậu buộc tội nàng ta dung túng nô tì mê hoặc hoàng thượng thì bà đã cài tai mắt ở bên nàng ta, lúc này nàng ta nên thông minh hơn mới phải!

“Trong hậu cung này, hoàng thượng thương muội nhất. Hoàng thượng đã nói rồi, không để đứa bé chết oan, muội cứ an tâm tịnh dưỡng đi!” Phi Tâm khẽ sờ mái tóc nàng ta, “Chỉ khi muội khôi phục phong thái, mới có thể nắm lấy con tim hoàng thượng, đúng không?”

“Tỷ tỷ đừng đùa nữa, dù hoàng thượng có điều tra, cũng chưa chắc sẽ vì đứa con mà phá hỏng...” Lần này Tuyết Thanh đã thông minh hơn, không thốt ra miệng. Phi Tâm nhẹ nhàng vẫy tay, Tú Linh và Tú Thế theo cùng bèn hiểu ý, gặp người chào rồi bảo mọi người lui ra.

“Không sai, hoàng thượng chưa chắc vì điều này mà phá vỡ tình mẹ con của họ. Huống hồ thái hậu mới vừa mất cha, hoàng thượng nhất định không

nữ trách nặng, nhưng, đứa bé này cũng là ruột thịt của hoàng thượng. Mất đứa bé, hoàng thượng nhất định cũng rất đau lòng. Sau này nếu không muốn để người ta bày mưu hãm hại, trước hết cần phải phấn chấn tinh thần lên.” Phi Tâm nhẹ nhàng nói.

“Tỷ tỷ nói phải. Nhưng bây giờ, Ninh Hoa Phu Nhân đó nếu lỡ sinh hoàng tử, khi ấy mẹ sang nhờ con, thăng vị chắc chắn là điều không tránh khỏi. Nay muội và nàng ta cùng cấp, nàng ta đã hống hách như thế, sau này, tháng ngày của muội e sẽ càng gian khó hơn.” Tuyết Thanh nghĩ đến đây, đã run rẩy cả người. Bây giờ nàng ta nhận định rằng thái hậu và Ninh Hoa Phu Nhân chính là hung thủ, nhưng không có cách đối phó với họ. Nhìn hung thủ từng bước đi lên, lần này là đối phó hài nhi trong bụng nàng, lần sau nhất định sẽ nhắm mũi tên thẳng vào nàng rồi.

“Mẹ sang nhờ con, nhưng tương tự, con cũng sẽ sang nhờ mẹ. Hoàng thượng ôm nỗi đau mất con, ái phi nhớ con mà ốm, hoàng thượng cũng tan nát cõi lòng. Người không thể thay con rửa hận, tất nhiên sẽ hậu phong cho mẹ, để tỏ lòng an ủi.” Lời này ngay cả chính Phi Tâm cũng sợ hãi, giống hệt như là đang uy hiếp hoàng thượng, đại nghịch bất đạo quá. Sở dĩ nàng nói thế là vì đã khơi dậy ý chí chiến đấu của Lâm Tuyết Thanh rồi, nhưng vẫn chưa đủ thông minh, nếu không chỉ rõ thì nàng ta sẽ không hiểu.

“Đúng thế, nhưng việc này, vẫn còn cần tỷ tỷ giúp đỡ nhiều.” Ánh mắt Tuyết Thanh sáng hẳn ra, nàng cứ luôn xem hắt như phu quân. Từ bé nàng đã biết, sau này phải vào cung, nên trong lòng nàng vẫn luôn băn khoăn, nàng biết người mình sẽ lấy là hoàng đế của Tuyên Bình triều, người đàn ông có quyền thế nhất Cẩm Thái.

Nhưng nàng không biết người đàn ông này rốt cục là người gì. Trong lòng nàng vẫn luôn ôm ấp một ảo mộng đẹp, ai lại không hy vọng phu quân mình là anh hùng. Do đó, ngay từ lúc chạm mặt hắt, tim nàng đã từng giây từng phút rong đuổi theo hắt. Hắt tài hoa hơn người, phong lưu tuấn nhã, mỗi khi hắt cười dịu dàng đều khiến lòng nàng lâng lâng bay bổng. Dù có

bao nhiêu phi tần đi chẳng nữa, nàng cũng chỉ muốn giữ lấy vùng trời nhỏ của mình mà thôi.

Phu quân của nàng, trong mắt nàng, hẳn không phải là hoàng đế, chỉ là phu quân của nàng. Đây là đứa con chung của họ, giờ này, hẳn nhất định cũng đau lắm, nhưng nàng biết, hẳn nhất định không đau bằng nàng. Vì hẳn còn có con, sau này sẽ còn có rất nhiều, nhưng nàng thì không thể, hiện nay nàng chỉ có một đứa, sau này nếu muốn có thêm một đứa con, chỉ dựa vào tình yêu của hẳn thì chưa đủ. Nàng cần phải có quyền thế, chỉ cần có quyền lực mới đảm bảo được sự bình an cho đứa bé của nàng. Nên bây giờ thay vì trừng trị hung thủ, nàng mong muốn sự bù đắp của hẳn nhiều hơn, cho nàng quyền lực, để nàng có sức mạnh cầm cự và sinh tồn trong chốn hậu cung này.

Nhưng nàng biết, điều này sẽ không hợp phép tắc, tuy thế, người phụ nữ trước mặt, Hoài Quý Phi, có lẽ sẽ giúp được nàng. Quý Phi nay sủng ái nhất hậu cung, nàng ta nhất định sẽ có cách.

“Chỉ dựa vào một mình ta thì không đủ, cần phải có sự tương trợ của hữu thừa tướng hiện tại. Chỉ hẳn ta thì vẫn chưa đủ, còn cần trợ giúp của Tông Đường Lệnh. Và việc này, không thể gấp gáp, với lại sẽ cần rất nhiều ngân lượng!” Phi Tâm nhẹ nhàng. Sẩy thai mà còn được thăng vị đã không hợp quy tắc tổ tiên, nhưng nếu Tông Đường Lệnh và Lâm Hiếu điều tra ra hung thủ thì lại khác. Tông Đường Lệnh để che giấu tin xấu của hoàng gia, sẽ tìm cách an ủi người bị hại, để che miệng Lâm Hiếu, gia phong con gái ông ta là cách tốt nhất. Những ngày này nàng không hỏi han hậu cung, không có nghĩa là nàng không điều tra. Thái hậu rất khó che giấu một cách hoàn mỹ không tì vết, còn nhân chứng, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

“Ngân lượng là chuyện nhỏ, mấy hôm nay muội sẩy thai, hoàng thượng ân chuẩn gia mẫu vào cung thăm viếng. Chỉ cần thành công, tốn bao nhiêu cũng được.” Tuyết Thanh nghe thế, nắm lấy tay Phi Tâm, “Tỷ tỷ, sau này muội sẽ không quên đại ân.”

“Ta sẽ cố gắng thử xem, ta ở lâu quá rồi. Muội nghỉ ngơi đi, chớ khóc nữa.” Phi Tâm lau nước mắt cho nàng ta, từ từ đứng dậy, gọi Tú Linh, Tú Thế, bãi giá hồi cung.

Phi Tâm trở về, Tú Thanh ra đón khẽ nói: “Hoàng thượng vừa đến, nay đang ở Thế Phương Điện.” Thấy Phi Tâm sưng sò, vội nhẹ giọng, “Sắc mặt không tốt lắm.”

Điểm này Phi Tâm không lạ lòng gì, hắn đến chỗ nàng có bao giờ sắc mặt tươi tốt đâu. Nàng chỉnh trang xiêm y, vừa vào Thế Phương Điện đã quỳ xuống: “Thần thiếp không biết hoàng thượng giá lâm, mong hoàng thượng tha tội.”

“Đứng dậy đi.” Vân Hi ngồi trên ghế to trước bàn, tay cầm cốc trà. Phi tâm cúi đầu, chẳng dám nhìn hắn. Trả giá bằng đứa con của mình, để lật tẩy thái hậu, khiến bà ta từ nay về sau không dám quản hậu cung. Áp đảo triều đường, đả kích ngoại thích, trận chiến này, trải qua bao năm, cuối cùng hắn đã thắng. Hắn thắng một cách lạng lẽ, nhưng hắn vốn biết cung đình đấu tranh, trước giờ vẫn luôn là máu lạnh tâm lạnh, dù yên ắng, cũng sẽ không kéo dài bao lâu. Chỉ trong mấy ngày này, nhất định sẽ có chuyện.

Vì thế, hắn im lặng không nói, nàng cũng chẳng mở miệng, chỉ lạng lẽ đứng trước mặt hắn. Một hồi lâu, hắn khẽ hỏi: “Hôm nay tại sao nàng không đốt Bạch Liên Tang Phù Dung?”

“Bẩm hoàng thượng, sương hàn dày đặc, bạch liên tuy mùi hương tươi mát nhưng không ấm, nên đã đốt Bích Đào Noãn Đàn.” Nàng khẽ nói.

“Nàng đã đến thăm nàng ta?” Hắn im lặng một lát rồi khẽ hỏi.

Phi Tâm biết hắn nhất định sẽ hỏi chuyện này, bèn từng câu từng chữ thuật lại tất cả lời trong Lại Nhân Cung với hắn. Hắn chẳng nói gì, sau khi Phi Tâm nói xong, bèn quỳ xuống đất.

“Chuyện gì?” Hần thấy nàng bỗng nhiên hành lễ, cũng không vội cho nàng đứng lên, chỉ ngược mắt lên. Ưông Thành Hải đứng cạnh hiếu ý, đưa tay cho mọi người lui ra, rồi tỉ mỉ đóng kín cửa lại, bản thân thì chực chờ bên ngoài.

“Hoàng thượng, kể từ khi thần thiếp vào cung, đều tuân theo giáo huấn gia phụ...” Phi Tâm vừa nói. Vân Hi đã nhăn trán, bực bội ngắt đoạn nàng: “Được rồi, được rồi, nói trọng tâm.”

Phi Tâm nhận ra hẳn không vui, trong lòng lo sợ, vội cúi đầu áp sát đất: “Thần thiếp biết mình xuất thân ti tiện, chưa bao giờ dám cầu xin vinh sủng, nhưng nay cả gan xin một ân điển của hoàng thượng.”

Hần khẽ nheo mắt, khóe môi treo nụ cười lạnh nhạt: “Nay Quý Phi muốn xin ân điển gì? Thật sự muốn trăm phế hậu để toại nguyện nàng à?”

“Thần thiếp không dám, thần thiếp chưa bao giờ nghĩ sẽ vào trung cung, thần thiếp chỉ cầu...” Nàng cắn răng, hẳn làm việc tuyệt tình, nàng đã thấy rõ, nói nữa e sợ không kịp. Khi nàng vào cung chưa bao giờ ngờ rằng, ân điển đầu tiên nàng cầu xin hẳn, lại là việc này: “Thần thiếp chỉ cầu xin danh tiếng sau khi chết.”

Nàng biết quá nhiều rồi, sớm muộn cũng phải chết. Mấy hôm nay nàng đã nghĩ rất lâu, ngoại trừ việc này, nàng đã không còn giá trị lợi dụng nào nữa, thay vì chờ hẳn hỏi tội, thôi thì tự kết liễu. Nàng không giành được tiếng tốt khi còn sống, vậy thì xin một đám tang long trọng. Như thế thì phụ mẫu mới có thể vinh dự vì nàng, gia tộc mới hãnh diện vì nàng. Một đời Lạc Chính Phi Tâm, coi như không uổng phí.

Nàng bỗng nghe một tiếng vỡ “xoảng”, sợ đến run cầm cập, âm thanh cốc trà bị hẳn ném xuống đất, nước trà vun tóa, xác trà bay về phía nàng.

“Trăm coi thông suốt rồi, trăm đúng là có mắt như mù!” Giọng nói của hẳn lạnh thấu xương, không chờ nàng phản ứng, hẳn đã bước ra ngoài, giọng

điều lạnh lùng, “Quý Phi nên suy nghĩ kỹ xem mình nên làm gì, nếu không thì hãy ước lượng số lượng người trong nhà Lạc Chính các người!”

Cả người nàng ngã quy xuống đất, hăn bỏ đi rất lâu sau đó mới hoàn hồn. Hăn trước giờ vẫn luôn nói chuyện lạnh lùng với nàng, nhưng chỉ lần này là mang ý uy hiếp. Hăn không ban nàng ân điển này, khiến nàng cảm thấy cả nhà Lạc Chính không những không được hưng vinh vì nàng, mà trái lại còn u ám hơn rồi.

Nàng không biết mình đã sai điểm nào, trong mắt mọi người, nàng là phi tử hăn sủng ái nhất. Trên thực tế, nàng chẳng qua chỉ là con sâu đáng thương luôn ngậm bồ hòn làm ngọt. Hăn luôn bắt nàng phải chịu giày vò vì lo sợ, sau đó chờ đợi hăn giẫm chết nàng như giẫm chết một con kiến.

Chương 18

Trước hay sau khi chết đều khó cầu

Hoàng thượng nhanh chóng nắm bắt được chứng cứ độc hại long duệ, và đây đương nhiên là kết quả đạt được nhờ khổ tâm sắp xếp ba năm nay của Phi Tâm. Thái hậu xử lý cung nữ hạ độc, nhưng vẫn còn có những người được Phi Tâm yểm hộ che giấu. Tất cả văn tự ghi lại bị xóa sạch, ngự y cũng chết tại nhà, bề ngoài không có dấu hiệu gì liên quan tới thái hậu, nhưng một người mất lý trí, sắp đặt mọi việc trong lúc hoảng loạn sẽ rất khó chu toàn, khó tránh khỏi sơ hở. Huống hồ có người biết trước tiên cơ vẫn đang đứng bên ngoài quan sát.

Hoàng thượng tất nhiên sẽ không xử trí thái hậu, hăn chỉ giúp bà dàn xếp ổn thỏa, Tông Đường Lệnh cũng đành giấu nhẹm vụ việc này. Nhưng việc này khiến họ nảy sinh vết nứt không thể nào tu bổ lại được, thái hậu vì điểm sơ hở này mà triệt để nản lòng thoái chí. Ninh Hoa Phu Nhân càng khiến người ta kinh ngạc hơn, ngạc nhiên lẫn sợ hãi, đứa bé sinh non, một bé gái gầy còm, khí mạch không đủ, tâm cơ vô lực, hoàng thượng phong là

Khang công chúa, ngụ ý mong muốn sớm ngày khôi phục. Đứa bé là trưởng nữ của hoàng thượng, người mẹ thân phận cao quý, theo lệ phải được phong làm Thụy Nguyên công chúa. Hành động này của hoàng thượng, ai nấy hiểu rõ trong lòng, mẹ đứa bé có liên quan tới việc mưu hại long duệ, đứa bé này nào được tôn quý đến đâu!

Mùa thu năm nay xảy ra quá nhiều việc, sinh nhật thái hậu vừa qua, lại đột nhiên có việc phát sinh. Nguyễn thị đại loạn, từ thịnh thành suy, Ninh Hoa Phu Nhân ở ẩn trong cung không gặp ai, thời kỳ sung vinh đã dứt.

Cuối năm, để an ủi nỗi đau mất con của Chiêu Hoa Phu Nhân, nhưng vì vụ án này không thể phán rõ, nên hoàng thượng đã gia phong Chiêu Hoa Phu Nhân làm Đức Phi, và cũng ban cho nàng nghi lễ hoàng kim hồng đỉnh, được mặc áo đỏ. Lễ nghi sắc phong hoành tráng, thậm chí còn long trọng hơn cả khi Phi Tâm được sắc phong. Theo lệ Cấm Thái, sau khi lập hậu sẽ có kim sách kim ấn, phong phi thì chỉ có kim sách, không kim ấn, nhưng hoàng đế vẫn ban tặng phương ấn cho Đức Phi, đồng thời chuẩn nàng ta cùng chấp chương hậu cung với Phi Tâm.

Đương nhiên, lúc ấy Lâm Hiếu cũng không nuốt lời, âm thầm tặng Phi Tâm một số lượng vàng bạc, và tất nhiên số vàng ấy hoàn toàn lọt vào trong túi hoàng thượng, Phi Tâm chẳng qua thay hảnh cái tên mà thôi.

Từ tháng mười một trở đi, sau khi ném vỡ cốc trà ở chỗ Phi Tâm, hoàng thượng không qua đó nữa, liên tục hai mươi ngày đều đến Lại Nhân Cung. Phi Tâm cũng biết mình đã đến bước đường cùng rồi, nay cũng đến lúc mọi quyền hạn, cấp bậc đều nhường Tuyết Thanh. Nói là cùng chấp chương hậu cung, nàng thường theo ý Tuyết Thanh, chưa bao giờ phát biểu ý riêng.

Cũng nhờ thế, ngày tháng của nàng nhàn hạ rất nhiều. Chuyện tết nhất có Văn Hoa Các và Trúc Nghi Đường bố trí lo liệu. Hành Chấp, Cư An chấp chương, Đức Phi giám sát, bọn họ làm gì Phi Tâm cũng gật đầu, hậu cung vẫn oanh bay bướm múa, Tuyết Thanh do được hoàng thượng an ủi nên đã

dần khôi phục, và sau kỳ đại phong lại càng tươi tắn hơn. So với việc mất con, thực ra ân sủng của hoàng thượng mới là liều thuốc tốt nhất, và điều Tuyết Thanh muốn, cũng chỉ là thế.

Trải qua nạn này, càng hiểu rõ hơn tầm quan trọng của quyền lực, huống hồ mùa xuân năm nay mới có mười tám phi tần vào cung, ai cũng không thua kém ai. Nhưng nàng ấy không phải Phi Tâm, cái nàng ấy cần là tình yêu của hoàng thượng. Càng muốn càng nhiều, sự chiếm hữu ngày càng mạnh mẽ. Dù Phi Tâm biết như thế thì sớm muộn hoàng thượng cũng chán ghét, nhưng nàng lại không thể khuyên, nếu lời khuyên răn, không chừng lại trở thành đổ kị ganh ghét thì sao?

Hậu cung trước giờ vẫn là gió chiều nào theo chiều ấy. Dạo trước gió thổi về phía nàng, nay bắt đầu thổi về Lai Nhân Cung. Cúc Tuệ Cung yên ắng hẳn, Phi Tâm bình chân như vại, nhưng Tú Linh đã có chút hồi hã. Hiện nay trung cung vẫn còn bỏ trống, Đức Phi khí thế hùng mạnh, không đảm bảo được ngày nào lại có mang. Nhìn thấy Phi Tâm cứ ngày đêm ăn rồi chờ chết, nàng nhìn đã thấy hoảng, dăm ba bữa lại cầu nhàu bên tai Phi Tâm.

Vào đại tiệc tân niên, Hoa Mỹ Nhân vừa được sắc phong năm nay đã hiển vũ cho hoàng thượng. Hoàng thượng trông rất vui mừng, các phi tần khác cũng không chịu thua, tối nay thái hậu rời tiệc sớm, với lại hoàng thượng đã lâu không đến các cung khác, tháng mười một thì cứ ở liên hơn hai mươi ngày trong Lai Nhân Cung. Nhưng từ tháng mười hai thì bắt đầu trở lại như cũ, hơn nữa Đức Phi đã khỏe dần, đoán là hoàng thượng sẽ đến các cung điều đặn như xưa, nên không khí náo nhiệt hẳn.

Hoa Mỹ Nhân nhảy múa, Linh Tần gảy đàn, hát một đoạn nhạc. Giọng hát cũng chẳng có gì, nhưng ca từ khiến Phi Tâm cảm thấy bất nhã, lang tình thiếp ý, tình tứ miên man. Cái gì mà một sợi tóc xanh, đoạn đường miên miên, nàng nhận chờ gặp cơn gió, nhớ người đắm nước mắt... Không biết Linh Tần này lấy từ đâu ra để đến trình diễn trước điện.

Ai ngờ hoàng thượng lại thích màn này. Phi Tâm càng thấy khó nhìn, hăn lại càng thích thú, cứ khen ngợi suốt, khiến phi tần ngày càng mạnh bạo. Chờ Hoa Mỹ Nhân nhảy múa xong, Ngô Mỹ Nhân lại càng quá đáng, vạt áo hở lộ cả ngực, trên đó còn vẽ một đóa hoa đào cực kỳ diễm lệ. Dù rằng chỉ là gia yến trong nội cung, không có người ngoài, nhưng thái giám cung nữ hầu hạ không ít, nếu không phải Phi Tâm nay thân mình còn lo chưa xong thì nhất định đã cả gan rời khỏi trước.

Phi Tâm cảm thấy bất nhã, Lâm Tuyết Thanh thì ganh ghét bọn người như cuồng phong bão táp ấy, vì hiện nàng vừa khỏi cơn đại bệnh, chưa có cơ hội thi triển, hưởng hồ tháng ngày trong cung, phải biết cái lợi cái hại. Nàng và Phi Tâm ngồi cùng ghế, đều ở phía dưới hoàng thượng, thấy cảnh này, cắn răng tức tối. Phi Tâm từ từ uống rượu, trong lòng suy ngẫm cách thoát thân, theo kiểu này, không đến nửa đêm chắc cũng không tàn tiệc.

Thực ra hôm nay nàng đã có chuẩn bị, dạo này nhàn nhã, Tú Bình trong cung nàng có thói quen cắt giấy ngày tết, Tú Bình là cao thủ trong lĩnh vực này. Phi Tâm nhàn nhã, bèn theo nàng ta học cắt rồng bay trên tường, định thừa lúc năm mới chúc mừng hăn. Hăn vui mừng, sau này biết đâu sẽ ban nàng ân điển đó. Nhưng hôm nay nhìn cảnh này, nàng mà lấy ra chắc cũng bị chê bai. Hăn thích phụ nữ phóng túng to gan, người cổ hủ như nàng nhìn thấy đã ghét. Hậu cung mỹ nữ như mây, nàng cũng không bàn tới đoạn trang hay không, trong lòng nàng tự hiểu, dù nàng có giống những người này, hoàng thượng cũng chẳng thèm để ý, trước kia để nàng đắc sủng vì hăn cần mượn nàng đặt bẫy. Nay hăn đã thành công rồi, càng không thể có thiện cảm gì với nàng.

Thêm nữa, nàng vào cung là do giống Tuệ Phi, và hoàng thượng vốn chẳng ưa Tuệ Phi, chỉ là thuận tiện muốn làm thái hậu mất cảnh giác thôi. Từ khi nàng vào cung, đã trở thành một phần của kế hoạch, kế hoạch hoàn thành rồi thì phần đặt trong cung này chỉ là cái đinh trong mắt mà thôi.

Trước kia nàng còn tưởng rằng, chỉ cần mình chấp cung có quy tắc, hẳn tự khắc sẽ dần dần xem trọng nàng. Nay nàng cũng hiểu rồi, nàng chấp chương tốt hay không thực ra đối với hần mà nói cũng không quan trọng, chỉ nhìn vào việc thụ ấn của Đức Phi là hiểu. Trước giờ chỉ một mình nàng ôm mộng hảo huyền!

Tú Linh bảo nàng không chịu cầu tiến, thực ra không phải, là nàng đã nghĩ nát óc, nhưng sau cùng cả hai bên đều không cập bến. Tuyên Bình triều không phải Khang Định triều, Tuyên Bình triều cũng không cần Hiền Phi, Tuyên Bình Đế cũng không phải Khang Định Đế, bản thân hần là một người rất giỏi bày mưu, là bậc quân biết dùng người. Hậu cung chỉ là trò vật vãnh với hần, hần muốn làm cho sóng lớn ngất trời cũng được, muốn bốn bề lặng gió cũng được, chẳng cần đến Hiền Phi giúp hần coi trông.

Nàng ngày càng cảm thấy vô vị, uống liên tục mấy ly, chuốc đến mặt mày đỏ bừng, lồng ngực khó chịu thì sẽ có cái cớ. Nàng mới khẽ đứng lên, đã nhìn thấy ánh mắt Vân Hi như lưỡi dao sắc bén đang quay về phía nàng, ánh nhìn khiến nàng choáng váng nửa tỉnh nửa say. Mông đã nhích khỏi vị trí, giống như muốn xuống dưới điện trợ hứng vài điệu nhảy.

“A, Quý Phi cũng có hứng muốn nhảy một điệu cho trẫm xem à?” Lời châm chọc của hần khiến nàng hơi run, vẫn chưa lên tiếng, Đức Phi bên cạnh đã đẩy nàng một cái, sau đó nói: “Hoàng thượng, hôm nay là đêm ba mươi. Quý Phi tỷ tỷ múa chắc chắn sẽ rất tuyệt!” Nàng đang sầu não không nghĩ ra cách áp chế bọn đàn bà kia, nay vừa đúng mượn Phi Tâm lấn áp khí thế bọn chúng. Trong cung đều biết, Quý Đức song phi hết như hai ngọn núi, tiếc là họ chung sống yên hòa, nay lại cùng chung vai vế, Quý Phi muốn nhảy múa, ai dám làm loạn? Thoáng chốc trong điện yên ắng cả.

“Bẩm hoàng thượng, thần thiếp không biết múa.” Phi Tâm cúi mặt, hôm nay nàng uống nhiều chén, có chút say, cũng vì thế mà khiến cảm xúc ức chế của nàng khó lòng kìm nén nổi. Tú Linh phía sau đã hốt hã, nghĩ Quý Phi cứ thế mãi, đứng trước hoàng thượng thì cứ luôn nhát gan, như đang sợ

người ta tìm thấy điểm tốt của mình. Nàng vội vàng sát đến gần, to gan nói: “Nương nương không nên quá khiêm tốn, huống hồ hôm nay là đêm ba mươi tết, chẳng phải nương nương đã từng học điệu múa trên trống sao?”

“To gan, nô tài mà dám phát ngôn trước điện à?” Phi Tâm nóng nảy, lần đầu trong đời nàng trách mắng nô tài trước mặt hoàng thượng, khiến Tú Linh sợ đến quỳ xuống. Phi Tâm mặt đỏ ửng: “Thần thiếp không biết múa, thần thiếp đã say, xin hoàng thượng ân chuẩn rời tiệc.” Lời chưa dứt, người đã nhào về trước, vướng phải chân bàn, “rầm” , cả người ngã nhoài ra! Chợt có những tiếng lèng khèng, ly tách rớt xuống, Phi Tâm người dính đầy thức ăn và rượu, nằm lăn xuống đất. Mọi người trong điện mặt mày thất sắc, Đức Phi tuy đứng rất gần, nhưng dù sao thì cũng sức yếu, nên chẳng thể kéo nàng lại, còn Phi Tâm ngã xuống, bản năng sợ rượu và thức ăn sẽ dính vào người, lùi ra sau, nấp về phía cung nữ đi theo sau nàng.

Vân Hi sắc mặt như đáy chảo, đột nhiên hét lên: “Lui ra hết!” Hoàng thượng vừa lên tiếng, mấy cung nữ thái giám đang tính đỡ Phi Tâm vội vàng lùi lại, gập người chào rồi lui ra hết. Chúng phi tần cũng im như thóc, tâm tư vốn định xem trò đùa cũng tan biến, mọi người lui cả ra. Tú Linh đỡ Phi Tâm vừa định quỳ xuống, Vân Hi lên tiếng: “Tú Linh, người cũng ra ngoài.” Tú Linh không ngờ hoàng thượng điểm đích danh nàng, nàng chẳng dám ngáng đầu, chỉ dạ một tiếng, lo lắng nhìn Phi Tâm rồi từ từ lui ra.

Rượu mà Phi Tâm uống làm từ quả mơ, vốn không dễ say. Nhưng gần đây nàng tâm trạng suy tư, hơn nữa hôm nay lại chẳng ăn thứ gì vào bụng, vừa này uống liên tục nên mới say, khiến tinh thần nàng có chút phiêu dật. Nếu không nàng tuyệt đối không dám nói với hoàng thượng là không biết nhảy múa, với cá tính của nàng thì sẽ không bao giờ làm trái ý hoàng thượng, dù nhảy tề đi chẳng nữa, bảo nàng nhảy, nàng cũng đành cắn răng nhảy. Nhưng bây giờ, không ai đỡ, nàng đã loạng choạng đứng không vững. Chiếc váy đầy rượu và thức ăn, ngay cả mái tóc cũng bị dính.

Nàng đang lơ đãng thì chợt bị một người kéo sang. Nàng chưa kịp phản ứng, đã nghe tiếng roẹt roẹt, chốc lát đã bị hấn xé sạch!

Vào thời điểm rét đậm, cung điện cao to không hơn gì Noãn Các, dù Phi Tâm đã say nhưng vẫn nổi rợn tóc gáy, run cầm cập trước điện. Cơn say của nàng đã tỉnh một nửa do cú ngã lúc này, lúc ấy đã thấy mất hết thể diện trước điện, té như thể trước mặt phi tần, chẳng thà để nàng chết đi còn hơn, nay lại còn bắt nàng để lộ cơ thể, càng khiến nàng chết lặng đi!

Hắn tiện tay đưa bình rượu trên bàn mình ra. Bàn hắn có nhiều loại rượu đủ hình dạng, dùng kèm từng món ăn, có vàng có trắng, còn có cả rượu trái cây, bình rượu hắn cầm lúc này là rượu ngon Tuyền Châu dâng hiến, rượu mạnh ngâm lâu năm. Hắn chẳng nói chẳng rằng, đưa tới trước mặt nàng, lúc đó chân nàng đã run lẩy bẩy, gân cốt cả người như bị rút sạch.

Hắn đưa tới nàng không dám không nhận, không dám xin chén, nhắm mắt uống cạn bình.

“Danh tiếng sau khi chết? Danh tiếng trước khi chết Quý Phi cũng không có, còn đòi danh tiếng sau khi chết để làm gì?”

“Không cần nữa...” Lần này Phi Tâm say thật rồi, là say thật hay là muốn chết, nàng cũng không rõ rồi. Trong đầu cứ nhức bưng bưng, oan uất trước giờ đã loạn cả lên. Cảnh tượng trước mắt đã bị chia làm tám phần, nhìn cũng nhìn không rõ rồi, nàng lẩm lẩm vài chữ, cả người nhẹ tênh, ngã nhào tới.

Chương 19

Tâm ý vòng vèo, tránh mũi nhọn

Phi Tâm cảm giác mình đã nằm một giấc mơ, nàng bị hoàng thượng lột sạch quần áo trước điện, sau đó nàng uống một bình rượu to. Hắn còn

không ngừng chuốc rượu cho nàng, rượu chảy đầy người nàng, sau cùng chịu hết nổi, nàng dần co, và cuối cùng cắn vào vai hấn một cái!

Nàng bị giấc mơ kỳ lạ khiến cho sợ toát mồ hôi lạnh, trợn mắt ra, nhìn thấy màn lụa màu xanh quen thuộc, bốn góc giường trang trí bốn hoa văn, tua xõa xuống cũng không lay động.

Nàng tỉnh dậy thì thấy đầu đau nhức, bèn gọi người lấy trà. Tú Linh nghe động tĩnh, khẽ vén màn lên, Tú Thế dâng cốc trà cho nàng.

“Hôm qua...” Phi Tâm cứ cảm giác giấc mơ đó chân thật lắm, nàng chột sợ hãi, tự dưng co rúm lên, chẳng còn dám mở miệng hỏi.

“Hôm qua nương nương uống say ở Liễm Diễm Điện, khi rời khỏi thì té một cú, là nô tì và Tiểu Phúc Tử đỡ nương nương về.” Tú Linh vừa lấy áo bào cho nàng, vừa nói.

“VẬY HOÀNG THƯỢNG...” Phi Tâm nghe xong, thở phào.

“Tối qua hoàng thượng thấy nương nương như vậy, lại nổi giận rồi, đuổi mọi người về hết, bãi giá hồi cung.” Tú Linh nói tiếp, “Nương nương, chuyện này nương nương nên thỉnh tội với hoàng thượng thì tốt hơn.”

“Ừ, bốn cung biết rồi.” Phi Tâm đã yên tâm hoàn toàn rồi. Hấn giận là chuyện thường tình, Quý Phi thất lễ trước điện, đừng nói là hấn, ngay cả nàng cũng khó chấp nhận, nhưng dù sao cũng không đáng sợ bằng giấc mơ đó. Nếu nàng dám cắn hoàng thượng, truy cứu tội này, cả nhà Lạc Chính của nàng cũng gánh không xuể.

Từ tháng mười một đến nay, họ chỉ gặp nhau một lần trong tiệc ba mươi tết. Nhưng lần này, Phi Tâm thật sự cảm thấy chán chường rồi. Trước nay nàng vẫn chú trọng đoan trang tĩnh nhả, dù hấn có đối xử nàng thế nào, chí ít bề ngoài nàng vẫn là Quý Phi cao quý, tao nhã trước mặt các phi tần. Còn nay,

mọi người đã thấy vẻ thất thố của nàng, lời đồn giết người, Phi Tâm cảm thấy không chết cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

Theo lệ Cấm Thái, ngày tết năm mới. Hoàng thượng phong bút từ hai mươi lăm tháng chạp, phong ấn, mừng một tháng giêng sẽ khai bút vào đại điển khánh niên của hoàng gia. Nông dân lúc ấy đều rất nhàn hạ, tháng giêng là tháng ăn chơi, quan lại được nghỉ phép nửa tháng, nửa tháng sau chiếu lệ trực ca; triều thần thì nghỉ phép năm ngày, sau đó cũng luân phiên trực ca; trọng thần thì nghỉ phép ba ngày, ngày thứ tư bắt đầu lệnh hành làm việc. Cũng có nghĩa là từ mừng một đến mừng ba tháng giêng tuy thiên tử đã khai bút, nhưng cũng không cần thượng triều thính chính, nhưng thiên tử không có ngày nhàn hạ, ngày ngày vẫn phải xử lý chính sự. Nhưng sau khi cử hành đại lễ toàn quốc, cơ bản cũng không có nhiều tấu chương gì, có thể xem là thời gian nhàn nhất trong một năm.

Phi Tâm biết phải thỉnh tội với hoàng thượng về việc đêm ba mươi, nàng tự chấp cung, hiểu rõ nguyên tắc trong cung nhất, lúc đó cũng chẳng nghĩ ngợi van nài gì, chỉ cần làm đúng luật là được.

Mùng một tháng giêng khánh niên đại điển, Phi Tâm không tham dự, nàng tịnh cung một ngày. Sang mùng hai, nàng thu xếp một lúc, dò la được hoàng thượng đến Khải Nguyên Điện, bèn cùng Tú Linh sang đó. Nàng không đi liền, cũng không ăn diện trang điểm hoa huê, người có tội lại còn làm dáng thì càng khó tha.

Đến Khải Nguyên Điện, thái giám bên ngoài thấy nàng, vội chạy vào báo. Tục ngữ có câu, có tật giật mình, Phi Tâm biết mình đã thất thố, thấy người khác cứ như đang bùm miệng cười, càng thêm hốt hãi, càng không muốn chờ bên ngoài, chỉ muốn nhanh nhanh vào trong cho xong. Nhưng ông trời không chiều lòng người, chờ khá lâu vẫn chưa thấy ra, hết như muốn bắt nàng đứng nửa ngày trời, người qua kẻ lại không ngớt, nàng thật không chịu nổi dằn vò.

Nửa ngày sau, Ông Thành Hải cũng đi ra, vẫy phất trần cúi chào rồi để nàng vào, nhưng ngăn không cho Tú Linh vào. Khiến nàng cũng cảm giác Ông Thành Hải đang cười mỉa mai nàng, cũng chẳng dám ngẩng đầu, vội vàng vào thẳng bên trong.

Ông Thành Hải dẫn nàng vào Khải Nguyên Điện, đưa đến ngự thư phòng bên cạnh. Chưa bước vào, nàng đã nghe thấy một tiếng cười giòn, khiến mặt mũi nàng tối sầm.

Lúc ấy Vân Hi đang nằm trên ghế tựa bằng gỗ Tử Đàn trong thư phòng, Linh Tần đứng bên cạnh, vừa xoa bóp vai cho hần vừa liếc mắt tình tứ. Hần vừa thấy Phi Tâm, gương mặt tươi cười dịu dàng bỗng quay phắt như chuyển mùa, từ mùa xuân thành mùa đông, lạnh lùng hỏi: “Nàng đến làm gì?”

“Thần thiếp cung thỉnh thánh an.” Hôm nay Phi Tâm mặc bộ váy bào màu lông ngỗng, búi mái tóc đơn giản, chỉ dùng trâm cài hai bên, ảm đạm rất nhiều so với màu hồng diễm lệ của Linh Tần.

“Trẫm không cần lời thỉnh an của Quý Phi.” Hần dùng lời lẽ lạnh nhạt, khiến Phi Tâm đơ người. Hần không kêu đứng lên, nàng đành quỳ xuống, Linh Tần cũng chẳng cần cúi chào. Khóe môi Linh Tần hơi mỉm cười, nhưng chẳng lộ thanh sắc.

“Thần thiếp thất thố trước điện, nên đến thỉnh tội hoàng thượng.” Phi Tâm thật không còn cách, đành mặt dày nói cho xong.

“Quý Phi nay đã chấp chương hậu cung, phi tần thất lễ tất nhiên phải xử theo cung quy. Cần gì đến thỉnh tội với trẫm cho rắc rối?” Câu nào của hần cũng như có gai, nhưng vừa hay khiến Phi Tâm có thể tiếp lời mình muốn nói.

“Thần thiếp uống say vào đêm ba mươi, khiến buổi tiệc khó tiếp tục. Làm mất thể diện thánh thượng, là nỗi nhục hậu cung, theo nguyên tắc hậu cung,

nếu cung tần thất lễ sẽ chép phạt giáo huấn Phi Đức, phạt lương bổng ba tháng, lui về cung kiểm điểm ba tháng. Thần thiếp thân là Quý Phi, là tấm gương trong cung phi, không biết giữ khế, phải phạt gấp đôi. Thần thiếp nguyện giao trả quyền chấp chưởng, không còn mặt mũi hỏi chuyện hậu cung.” Phi Tâm chậm rãi nói.

Linh Tần nghe xong, mừng thầm trong bụng, ẩn cư Cúc Tuệ Cung nửa năm, khác nào tự cầu xin vào lãnh cung. Sau nửa năm, người trời dậy thì đã trời dậy, kẻ mang thai thì mang thai, tới lúc đó nàng muốn vực dậy cũng không dễ dàng gì. Vì thế phụ nữ hậu cung, không sợ phạt tiền, chỉ sợ tự kiểm điểm. Đánh thì không thể, đàn bà của hoàng thượng, chỉ có hoàng thượng mới có thể đánh. Mắc phải tội, có thể khiến nàng ta chết, chứ chưa bao giờ có chuyện phi tử phải chịu đòn roi, trừ phi cắt bỏ chức vị, đầy làm tiện nô, thì mới có chuyện đó. Nhưng kiểm điểm lại là chuyện lớn, kiểm điểm nửa năm, hoàng thượng chẳng nhớ nổi người này, chẳng khác gì vào lãnh cung cả.

Ngọn núi này sụp ngã, Đức Phi đó sẽ không cầm cự nổi. Xinh thì xinh đấy, nhưng nổi trội quá thì cũng không tốt.

Lời của Phi Tâm, thật ra có hai ý. Nhượng quyền, lui về kiểm điểm, bề mặt là phạt, thực chất nàng đang tự tìm đường lui cho mình. Không có quyền không thể quản bất kỳ việc gì, kiểm điểm không rời cung phòng, ít ra trong vòng nửa năm nay sẽ không cần gánh thêm tội danh gì nữa. Sau lần này, muốn lấy lòng hoàng thượng là không thể, vinh sủng trước kia chỉ là tấm bia, nàng chưa bao giờ đắc sủng. Xin danh tiếng sau khi chết lại càng là ân điển không thể nào có, nhưng Phi Tâm vẫn vùng vẫy. Chỉ cần nàng cứ kiểm điểm, lui ẩn trong cung, không làm gì cả thì chẳng có gì sai. Tất nhiên, tháng ngày trong lãnh cung chẳng dễ sống. Trước kia người ta nâng niu nàng, là vì hoàng thượng, mất cái cây to như hoàng thượng, sau này nàng sẽ rất khốn đốn. Tất cả những điều này nàng đều nghĩ cả rồi, nàng có thể

nhìn, chỉ cần không đoạt chức phi của nàng, trong mắt gia đình ngoài cung điện, nàng vẫn là Quý Phi cao sang, thế là đủ rồi.

“Quý Phi không biết à, sổ sách tới cuối năm đều phải kiểm kê lại toàn bộ. Để xem thử trước đó có gì sai sót không, như vậy thì mới không uổng công bận rộn cả năm trời.” Vân Hi im lặng một lúc, chợt thông thả nói.

Phi Tâm rùng mình, lời này Linh Tần không hiểu, nhưng nàng thì hiểu. Hắn muốn nói với nàng rằng, vội vã lui trận, cũng phải nhìn lại địa điểm. Nhường trả quyền lực, lui về ẩn cư, sau này sẽ không phạm sai lầm, nhưng còn trước đó thì sao? Lấy tiền của Lâm gia, cấu kết bên ngoài, chỉ cần năm lấy một tội, cũng là tội lớn rồi!

Nàng run cầm cập, thật muốn chết quách cho xong. Không chờ nàng mở miệng, hắc khanh nói: “Đứng dậy đi, chẳng qua là ái phi uống quá chén trong đêm ba mươi. Đây cũng là chuyện bình thường trong tiệc, đã là tiệc nhà, không cần nhiều quy củ thế này, chuyện này từ nay về sau đừng nhắc nữa.”

Uông Thành Hải bên cạnh là kẻ lạnh lợi, vừa thấy hoàng thượng nói thế, vội vàng bước đến vịn nàng dậy: “Sàn nhà lạnh, nương nương mau đứng lên nào.”

Xương cốt Phi Tâm rùng rờ, hoàn toàn chẳng biết hắn muốn gì, càng không dám nhìn hắn, chỉ cúi gầm mặt: “Hoàng thượng, thần thiếp thân là Quý Phi...”

Uông Thành Hải thấy vị này không những không biết ý, nhanh nhanh men theo chiếc bậc thang này leo xuống, mà còn lải nhải hậu cung quy tắc gì đó, trong lòng cũng hốt hoảng. Quý Phi ngày thường tinh minh, nhưng cứ hề thấy hoàng thượng thì cuống cuống lên, thật chưa bao giờ thấy cảnh này.

Quả nhiên Vân Hi chau mày: “Đủ rồi đủ rồi, chuyện này bỏ qua. Từ nay hậu cung không được nhắc đến, ai có dị nghị gì, sẽ nghiêm khắc trừng trị!”

Lời này là nói với Ôn Thành Hải. Ôn Thành Hải vội gập người đáp: “Nô tài đi ra lệnh cho Cư An, Hành Chấp nhị phủ ngay, sau này sẽ trừng trị nghiêm khắc kẻ nào dị nghị.”

Lời của một chủ một tớ này, tất nhiên Linh Tần bên cạnh hiểu ra. Nàng ta tự có điểm tinh tường của mình, sao lại không hiểu. Ngay lúc Ôn Thành Hải đi truyền tin bèn đến đỡ Phi Tâm: “Nếu hoàng thượng đã nói thế, nương nương đừng nghĩ nữa. Huống hồ chỉ là tiệc nhà, hôm đó thần thiếp cũng say đến mất phương hướng, nếu không phải Xảo Nhi vịn chắc, e cũng té ngã đau điếng rồi. Nói đến mới nói, Tú Linh đó thật vô dụng, chẳng biết đỡ lại!” Nàng cười yếu điệu, “Hai hôm nay nương nương khỏe chứ? Tết nhất, theo lệ nhân gian, còn phải chúc tết kìa.” Nói rồi, nhẹ nhàng lay một lay, vừa hay cho qua chuyện lúc này không hành lễ với Phi Tâm.

Trong hậu cung, thông thường đều xưng hô tỷ muội, nhưng đó là khi thân thiết. Nếu không thân, thì phân theo vai vế, người thấp thì phải tự xưng thần thiếp, cùng vai vế thì xưng hô tỷ muội theo chênh lệch tuổi tác. Nếu vai vế quá thấp, như Sung Viện, Sung Thị thì còn phải tự xưng nô tì. Tất nhiên nếu là người được sủng thì lại khác. Linh Tần này và Phi Tâm không thân, nên phải gọi Phi Tâm là nương nương, tự xưng là thần thiếp.

“Hoàng thượng, dù sao cũng nhàn nhã. Hay là sang bên thần thiếp ngắm hoa? Noãn Uyển của thần thiếp hôm qua vừa có mẫu đơn nở rộ!” Nói xong, Linh Tần vừa đi đến bên hoàng thượng, nửa sát vào người hân vừa nũng nịu nói.

Ai ai cũng bảo Linh Tần là Hoa Thần tái thế, có bản lĩnh khiến trăm hoa đua nở. Nay quả là tin đồn không sai, mùa rét đậm này mà nàng ta có thể nuôi trồng mẫu đơn nở rộ. Chẳng trách người ta hay nói, hậu cung này, nhân tài hằng hà. Không có tí thủ đoạn, chỉ cậy tí nhan sắc thì khó mà giữ vững.

Đây là tác phong của Linh Tần, Phi Tâm thật sự không thích. Trước mặt người khác, dính nhau như sam. Nhưng hoàng thượng thích như thế, chiều theo sở thích cũng là chuyện bình thường.

“Ừ, vậy trăm phải sang đó xem mới được.” Hắn nhìn phớt về phía Phi Tâm tựa có như không, “Quý Phi chẳng phải thích hoa mẫu đơn sao?”

Phi Tâm thần thờ, nghe hắn nói thế, bèn ngẩng đầu lên, chạm ngay vào đôi mắt như đang cười của hắn. Lúc ấy đành lí nhí đáp: “Thần thiếp thích.”

Linh Tần vốn không định mời Phi Tâm đi cùng, nhưng nay người ta đã nói thẳng là thích. Nàng ta đành cười và nói tiếp: “Nếu như thế thì mời nương nương đi cùng, đến Trú Phương Các của thần thiếp thưởng hoa nhé.”

Phi Tâm cũng không muốn đi, việc hôm nay nàng vẫn chưa làm rõ. Còn tâm tư nào mà ngắm hoa nữa? Nhưng trước mắt thì không đi không xong, đành phải bèn lên đi theo, cùng đến Trú Phương Các của Linh Tần.

Chương 20

Bích triển kim diêu, hương đưa lộn xộn

Trú Phương Các nằm ở phía tây cấm cung Hằng Vĩnh. Hằng Vĩnh cung được thiết kế theo hình phụng hoàng dang cánh, hai bên cánh rất thoáng dang, và sắp xếp theo dạng phần cánh đan nhau, tổng cộng có hơn hai trăm ba mươi khoảnh, chia làm ba cung chủ chốt. Chính giữa là Hằng Vĩnh cấm cung, chiếm chín mươi sáu khoảnh, là nơi hoàng gia cư trú. Phía tây là Thụy Ảnh Đài, rộng sáu mươi bốn khoảnh, là cung điện của hoàng thất, bên trong chủ yếu gồm hoa viên, hồ, sơn cảnh. Phía đông thiết kế năm đài vuông, là nơi cúng tế hoàng gia, chiếm sáu mươi bốn khoảnh. Cả ba cung liên tiếp nhau, bên trong thông với nhau. Phía trong men theo cung cấm có tổng cộng sáu mươi bốn khoảnh chính là nội hoàng thành, không xây nhà dân, tất cả đều là đất hoàng gia. Phía trước Hằng Vĩnh cấm cung gồm ba

cửa chính Đoan Chính, Đoan Phương, Đoan Dương, thiết kế như cái đầu phượng.

Vào Đoan Dương Môn chính là vào bên trong cấm cung, qua Đoan Dương Môn, vào quảng trường Thập Chính của cấm cung, sau đó qua chín chiếc cầu Bạch Ngọc Cửu Khống, một cung điện ngay chính giữa, chính là trung thủ của cấm cung, là nơi hoàng gia tổ chức các đại tiệc. Sau đó đến Tường Thái Điện, Sùng Chính Điện, Hưng Hoa Điện. Ba cung điện này sắp theo thứ tự, hai bên thiết kế những hành lang cửu khúc, la liệt các điện phòng, gác lầu, chính là trung đình. Trung đình chia làm ba ngã. Ngã chính giữa có Tần Chính, Sùng Đức, hai tòa cung điện. Là nơi hoàng thượng thính chính và tiếp đón sứ giả. Cách nhau bằng vách tường đỏ, hai bên đều có những dãy hành lang dài, giữa các ngã hành lang, có hai vườn hoa nhỏ, phía đông là Thư Hoài, phía tây là Sướng Tâm. Khải Nguyên Điện nằm trong vườn Thư Hoài, các dãy hành lang tương phòng có thị vệ trực thuộc, chuyên trách sinh hoạt hằng ngày của hoàng thượng. Vườn Sướng Tâm không có phiến điện, phía sau chỉ có Văn Hoa Các Sung Bí Viện, Hưng Hoa Các Ngự Sử Đường, là nơi hoàng thượng tiếp đón nội thị cận thần.

Phía nam của hai vườn đông tây, chính là nội đình, là nơi cánh phụng đang mở. Ở giữa là ngự hoa viên, hai bên có hai lối nhỏ thông nhau, có Trung Hoa, Ý Hoa, hai gác, và cũng có hai vườn nhỏ, vườn Trung Đô nằm trong Trung Hoa Các, vườn Kỳ Ngưng nằm trong Kỳ Hoa Các. Phía trước nối liền trung đình chính là nơi ở của hoàng thượng – Càn Nguyên Cung, và nơi ở hoàng hậu – Trú Tâm Cung.

Tiếp đó là hai đường lớn, hai đường đều chia hướng đông tây, đông đây lại có hoa viên hai bên, các cung phòng bố trí theo như cánh phụng, chính giữa nơi đôi cánh dang rộng có vách tường ngăn cách, có dãy hành lang, và các cảnh sắc khác. Đoạn đuôi cuối cùng là Hậu Ngự Viên, liên kết với kênh bên trong, ở đây khác với tiền viện chỉ có một hồ nhỏ, hậu viện có một hồ to có thể bơi thuyền, gọi là Thanh Dao Trì, dựng cảnh sơn núi, tách ao hồ thành

hai bên. Thọ Xuân Cung ôm trọn một hồ, bức vách ngăn lại, là chỗ ở của thái hậu, thái phi.

Trú Phương Các nằm ở giữa phía tây, có nước suối đến từ Thanh Dao Trì của hậu viện, là nơi thanh tĩnh, vắng lặng. Tuy đất của cung này không bằng Cúc Tuệ Cung của Phi Tâm, nhưng ưu thế ở chỗ cảnh sắc tuyệt đẹp. Hậu viện có suối nhỏ, hàng trúc, và còn có một góc nhỏ do Linh Tần dụng tâm thiết kế, nằm ở góc trong cùng của cung điện, mang phong cách thảo nguyên. Linh Tần tự cho xây thêm các thung lũng hoa, các loài cúc đang tranh sắc, cành nào cũng cao ba – bốn thước, đung đưa trước gió, sắc màu tràn ngập. Phi Tâm nhìn qua, thấy có cả thảy hai – ba chục chủng loại: Đa Bảo Tháp, Phá Kim, Ngọc Đường Mã, Huỳnh Oanh Thúy, ... khiến nàng có ảo giác mình đang ở giữa biển hoa, thật sự mở rộng tầm mình. Hoa cúc tựa nhau khoe sắc, muôn màu muôn vẻ, có cánh hoa thì nở rộ, có cánh vẫn còn cúp lại, có đóa dạng như tháp sen, có đóa dạng tú cầu, có những loại tia tia như hạt mưa rơi... Cúc ở đây có cúc nở sớm, nở ban đêm, cúc màu lạnh, mùa nóng, đừng nói có thể nở trái mùa, ngay cả ngự quan trồng hoa của hoàng cung cũng khó có thể trồng những giống này đúng mùa. Linh Tần này quả không đơn giản!

Phi Tâm nhìn nàng khoác tay hoàng thượng, nét mặt đắc ý, người đẹp hơn hoa, trong chốc lát, bỗng cảm thấy mình thật thừa thãi ở nơi này. Nhưng lúc ấy nàng chẳng dám bỏ đi, chỉ biết đứng sững trong biển hoa, thần thờ nhìn một cành mẫu đơn xanh. Lục mẫu đơn này chứa sắc vàng hòa lẫn sắc xanh, như thể hài hòa giữa sắc vàng – xanh, cánh hoa cuộn tầng, nhụy hoa tựa hoa hướng dương, quả là mẫu đơn kiều diễm.

Linh Tần vừa lo thân cận Tuyên Bình Đế, nhưng cũng không quên Phi Tâm, cũng chẳng phải nàng ta cố tình ra vẻ trước mặt Phi Tâm, chỉ là nha đầu này rõ ràng cao tay hơn Đức Phi nhiều, mắt biết quan sát tứ phía, tai biết lắng nghe xung quanh. Nàng ta thấy Phi Tâm nhìn mãi cành hoa, bèn

cười nói: “Nương nương nếu thích hoa nào, thần thiếp sai người dời một chậu sang Cúc Tuệ Cung?”

Phi Tâm hơi sững người, cười nhạt: “Cảnh sắc thế này, cứ đặt đây thì sẽ hài hòa hơn.”

Linh Tần cũng chỉ tùy tiện hỏi, thấy nàng ấy chẳng nói năng nhiều, đành khoát nắm chặt tay Vân Hi: “Hoàng thượng, Xích Tuyền Kim Châu này thần thiếp thích nhất, hay là cài lên giúp thần thiếp nhé?”

Phi Tâm cứ luôn cảm thấy, dù là Linh Tần, hay Đức Phi, ai cũng có cách chung sống với hoàng thượng tốt hơn nàng. Khi Đức Phi vẫn chỉ là Uyển Tần, cùng hoàng thượng vẽ tranh bên hồ, cảnh tượng ấy Phi Tâm tới nay vẫn khó quên, chỉ cảm thấy họ tình ý nồng hậu. Hoàng thượng là tình thật hay ý giả cũng không quan trọng, ít ra cũng khiến người khác nhìn vào thấy ấm lòng. Hôm nay cũng vậy. Ngược lại, giữa nàng và hoàng thượng, dường như rất khó có đề tài, dù nàng có nói gì, hăn cũng thấy bức tức, ánh mắt đầy băng giá. Hăn càng như thế, nàng càng hồi hộp, hình như ngoại trừ chuyện ấy, giữa họ vốn chẳng có gì để nói.

Nàng lén nhìn hai người đó, lúc này Tuyên Bình Đế vẫn nở nụ cười nhàn nhạt. Khi nụ cười ấm áp hé nở, luôn có một luồng sắc màu vây quanh, khiến người ta rung động.

Vân Hi khẽ cười, chẳng đáp lại nàng ta, chỉ nhìn hoa và nói: “Trẫm thì lại thấy nên dời vài chậu sang Cúc Tuệ Cung của Quý Phi. Kim bích huy hoàng nhưng lại thiếu sinh khí!”

Phi Tâm không ngờ hăn lại chuyển đề tài này, nhưng lời châm chọc của hăn Phi Tâm nghe rất rõ. Cúc Tuệ Cung thiết kế theo sở thích Tuệ Phi quá cố, trong hậu cung, đó tuyệt đối là cung điện xa xỉ nhất, xem ra hăn vẫn không thích điều đó. Nhưng như thế cũng hay, nàng không cần phải bày vẽ thêm, có thể tiết kiệm một số chi tiêu không cần thiết, nhưng lời nói đằng sau của

hắn khiến Phi Tâm hơi băn khoăn, ý hắn là muốn nói nàng ử rữ không sinh khí. Thực ra không phải nàng cố ý tỏ ra đoan trang, nhưng trong lòng nàng, đoan trang là tiêu chuẩn hàng đầu của nữ nhi.

Linh Tần thấy hoàng thượng đã nói thế, bèn hòa theo: “Vậy thần thiếp sẽ cho dời chậu Lục Mẫu Đơn này sang đó nhé?”

Phi Tâm không dám nhiều lời, chỉ cười nhạt đáp lại. Linh Tần thấy tâm trạng hoàng thượng đang tốt, định mời hắn vào trong uống trà, vẫn chưa mở lời, hắn đã đi tới bên Phi Tâm: “Trẫm phải về Khải Nguyên Điện rồi, Quý Phi không hồi cung à?”

Phi Tâm ngớ người, vội trả lời: “Thần thiếp cũng phải về Cúc Tuệ Cung, thần thiếp cung tiễn...” Nàng chưa dứt lời, Vân Hi đã tiến lên trước: “Vậy cùng đường, ta đi chung.”

Phi Tâm nghe thế, không dám nói gì, nhìn hắn bước ra ngoài, vội vã đi theo, để lại Linh Tần một mình sững sốt giữa nhà hoa, vẫn chưa định thần trở lại.

Họ dùng liền lúc này đi từ Khải Nguyên Điện tới, xuyên tây qua đông. Phi Tâm nhìn hắn không đi hướng nam, mà còn đi thẳng vòng sang hướng đông, rõ ràng muốn đến Cúc Tuệ Cung. Còn ở tiền điện Cúc Tuệ Cung, Tú Linh, Tú Thế và Tiểu Phúc Tử cùng Tiểu An Tử nhận được thư của thái giám dẫn đường, nên đã quỳ trước chờ sẵn. Vân Hi xuống liền, bước chân thẳng tiến vào trong thẩm điện. Phi Tâm thấy thế, trong lòng lo sợ, không hiểu sao lại nghĩ ngay đến sở thích kỳ quặc của hắn.

Trong lòng nàng sợ hãi, ngoài mặt lại càng hoảng hốt, vội vào trong, hầu hạ hắn rửa tay, súc miệng, vì căng thẳng, động tác của nàng hơi cứng nhắc. Chỉ vì giữa họ luôn ngượng ngùng, nói chưa đầy ba câu hắn đã trở mặt, Phi Tâm thì không tìm ra đề tài để làm dịu bầu không khí ấy, chỉ biết cặm cụi làm tốt việc mình. Nhưng công việc cũng phải có lúc làm xong, hắn lười

nhắc nằm nhoài xuống giường, Phi Tâm dù đang cúi đầu cũng cảm nhận được ánh mắt sắc như lưỡi dao của hắn. Nàng không bao giờ dám nhìn thẳng hắn, dù có lúc bất cẩn ánh mắt chạm nhau, nàng cũng sẽ vội vàng né tránh. Lúc ấy đầu óc nàng lúng búng, chỉ muốn tìm lý do gì đó để hắn dừng quá nhanh chóng bước vào phân đoạn khiến nàng khủng hoảng cực độ. Ít nhất cũng cho nàng một ít thời gian, để nàng cho kẻ dưới lùi ra, kể từ khi bị bề mặt đêm ba mươi, Phi Tâm đã muốn chết quách cho xong.

“Có thật là nàng không biết múa?” Hắn nằm gác một chân lên. Cuối cùng đã phá vỡ bầu không khí ngưng ngập vô cùng này.

“Bẩm hoàng thượng.” Phi Tâm vừa nói vừa quỳ xuống, “Thần thiếp hôm đó đã thất lễ, thần thiếp không dám giấu hoàng thượng, trước khi vào cung, thần thiếp đã học múa trống một năm tại nhà.”

Tú nữ vào cung, đều phải là con nhà quan gia ngũ phẩm, phạm quan ngũ phẩm sinh con gái đều được ghi lại vào án quan phủ, không được tự ý phối hôn, chỉ chờ sau khi rút tuyến mới được phối hôn. Chức quan phụ thân mua về không đủ ngũ phẩm, là do phụ thân hoạt động nhiều mặt, bám víu khắp nơi, mới có được một vị trí ứng tuyến cho nàng. Khi ấy Hoài An chỉ được hai người, nàng đã biết rằng hai năm sau sẽ phải vào kinh dự tuyến, cha mẹ từ lúc ấy cũng bắt đầu lo việc.

Từ bé những gì nàng được học trong thâm khuê đều là nữ kinh hiếu kinh, công dung ngôn hạnh, những thứ phong hoa thi tính nàng đều rất ít đụng đến. Thi ca, đừng nói đến nữ nhi, dù đối với nam nhi nó cũng là một công việc không chính đáng, vì nàng phải vào cung, nên mới bắt đầu học thơ ca vũ đạo. Những thứ này, chỉ là thủ đoạn mưu sinh của tầng lớp thấp hèn, phường ca múa cũng chỉ là nơi đầy mê hoặc nhằm phục vụ sở thích của kẻ quyền quý, hoa khôi đa tài, vốn luôn bị thế nhân khinh khi.

Nếu không vì cha mẹ yêu cầu, nàng tuyệt đối không dính dáng tới những thứ này. Nhưng Phi Tâm quen nghe lệnh cha mẹ, cha mẹ đã nói phải chuẩn

bị để vào cung, nàng đành cố hết sức, làm thật tốt. Khi ấy cha mời một đoàn ca múa nổi tiếng của Hoài Nam, dạy nàng múa trống. Nàng chỉ học một năm, vì học muộn, phải chịu đau đớn hơn người khác, dù là kéo gân, căng bằng, thi triển động tác, đều phải đối bằng nỗi đau thấu da thịt, xương cốt của nàng.

Nhưng sau khi vào cung, nàng không hề lấy nó để tranh sủng. Thực ra thứ nhất là vì gia thế, nàng biết trách nhiệm mình phải gánh vác nên tuyệt nhiên không muốn để người khác khinh miệt dù chỉ một tí. Thứ hai, nàng được thái hậu đề bạt, mục đích là lấy dung nhan Tuệ Phi kiềm chế hoàng thượng, Tuệ Phi không biết múa hát, nàng cũng không phải làm thế. Thứ ba, từ sau khi nàng vào cung vẫn luôn là tai mắt của thái hậu, nghe răm rắp lời thái hậu, thái hậu ghét nhất là những kẻ mê hoặc hoàng thượng, nàng tất phải tuân thủ. Thời gian lâu dần, trở thành thói quen rồi. Nên giờ có bắt nàng nhảy, nàng cũng chẳng thể nhảy được phong thái khi xưa.

Hắn nghe rồi không nói gì, chỉ khẽ nói: “Đứng dậy đi, Quý Phi vào cung ba năm, chắc tài nghệ cũng mai một rồi, chẳng khác nào không biết.”

Nàng nghe xong chợt cảm kích muôn phần, cảm kích hắn không bắt nàng phải thi triển vũ nghệ, không để nàng phải xấu mặt trước bọn nô tài. Hắn có người: “Trầm nghỉ một lát, một canh giờ sau gọi trầm dậy.”

Nàng đứng lên, vội sang đắp chăn cho hắn. Đang chuẩn bị kéo màn xuống, hắn khẽ giọng: “Đừng che ánh sáng, trầm nằm một lát thôi.”

“Vậy hoàng thượng nghỉ ngơi, thần thiếp chờ bên ngoài.” Nàng nói xong, từ từ lùi hai bước, sai người thả rèm thủy tinh, chỉ để Uông Thành Hải lại bên cạnh hầu hạ, mình bước xuống bàn trang điểm, ngồi xuống ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Chương 21

Vốn là trong ván cờ còn có ván cờ khác

Tú Thế dâng tách trà phổ nhĩ, Tú Linh giúp nàng trang điểm lại, hỏi nhỏ: “Nường nường, hôm nay hoàng thượng không trách phạt nường nường chứ?” Thực ra vừa thấy hoàng thượng đến nghỉ trưa, Tú Linh biết sự việc đã gần xong, nhưng trông sắc mặt Phi Tâm trắng bệch, tạm thời cũng không đoán ra, bèn mở miệng hỏi.

“Không, việc đó xem như đã qua rồi.” Nàng khẽ híp mắt, “Tiểu Phúc Tử!”

Tiểu Phúc Tử bên cạnh nghe Phi Tâm gọi, vội quỳ xuống: “Nường nường.” Tiểu Phúc Tử tên là Thường Phúc, là thái giám tổng quản của Cúc Tuệ Cung, là thái giám chấp chương của Cúc Tuệ Cung, Thường Phúc và thị vệ tam môn rất thân, dò la tin tức rất nhanh, xuất cung cũng rất tiện lợi.

Thường An thì có quan hệ thân thiết với thái giám trung đình, có thể nghe ngóng những chuyện bên ngoài triều đình. Hai người này luôn làm rất nhiều việc bên ngoài cho Phi Tâm, rất được Phi Tâm xem trọng. Thường Phúc ban đầu mới đến Cúc Tuệ Cung chẳng qua chỉ là thái giám bình thường, vì Phi Tâm từng bước thăng chức nên họ cũng bước bước tiến lên.

Trong cung này, chủ nhân và nô tài có mối quan hệ rất kỳ diệu, cái gọi là trung thành hay không, thực chất không liên quan tới nhân phẩm, mà tương quan tới lợi ích và thân thích. Cung nữ thái giám vào cung để hầu hạ chủ nhân, nhưng chủ nhân trong cung có đủ loại người, nếu không may gặp phải chủ nhân chẳng ra gì, không những không đắc lợi mà ngược lại còn phải chịu liên lụy chung. Nội cung quy định, phạm chủ nhân phạm tội, nô tài cũng bị phạt chung.

Vì thế, nô tài trăm phương nghìn kế giúp đỡ chủ nhân, thực ra không phải trung thành, mà chẳng qua chỉ là không muốn mình bị liên lụy. Nhưng chủ nhân có thể chọn nô tài, chứ nô tài thì không thể chọn chủ nhân, vì thế cũng

đòi hỏi nô tài phải tinh tế, biết được phải hướng theo ai. Đây cũng chẳng khác gì cung tần lấy lòng hoàng thượng.

Phi Tâm và những người này, thực ra đều là đàn kiến trên một sợi dây, trong cung muốn được lòng tất cả là chuyện không thể. Họ tận lực mưu toan giúp Phi Tâm, chẳng ai phải thanh minh, nguyên nhân họ tin tưởng nhau, ai ai cũng hiểu ngầm trong bụng. Nô tài bán đứng chủ nhân, thông thường đều không có kết cục tốt đẹp gì. Trừ phi chủ nhân đó đúng là kẻ dù có nâng đỡ cũng không lên nổi, từ lúc bắt đầu đã không muốn tiến thoái với họ, thì lại là chuyện khác.

“Người sang chỗ Đức Phi một chuyến, chuyện đạo trước của bốn cung, cần phải nói một tiếng với nàng ta.” Khi ấy nàng và Đức Phi chung bàn, nàng thất thố khiến Đức Phi bị liên lụy, họ đồng cấp, theo lý phải nói một lời với nhau.

“Nô tài hiểu.” Tiểu Phúc Tử biết Phi Tâm luôn như thế, “nói một tiếng” nghĩa là mang quà cáp sang. Hẳn là tổng quản thái giám, để hẳn đích thân mang sang, mới gọi là lễ nghĩa. Nếu không phải hôm nay hoàng thượng sang đây, chắc là Quý Phi cũng sẽ tự bãi giá đến đó.

Phi Tâm vừa dặn dò, chợt nghe tiếng huyên áo trong vườn phía bắc, cách đó rất xa, nghe không rõ, không biết lại có chuyện gì. Nàng nhíu mày, Tú Thế biết ý, lui ra ngoài xem, chẳng mấy chốc, Thường An cùng Tú Thế đi vào: “Nường nường, Liên chủ tử lại náo loạn, vừa bị nô tài ngăn lại rồi.”

Phi Tâm xoa mày, Liên chủ tử này chính là Tú Cẩm, trước khi vào cung họ Liên tên Yên, hoàng thượng phong một chức Sung Thị và ở mãi trong vườn phía bắc của Cúc Tuệ Cung. Phi Tâm chăm lo cung nhân, một là mong họ có thể gánh vác việc ấy giúp nàng, hai là mong rằng bụng ai đó may mắn, có được một nam hay một nữ. Cung nhân đặc sủng, khó có địa vị cao ở Cẩm Thái. Trong cung mẹ sang nhờ con, nhưng con sang thì cũng nhờ mẹ,

nếu gia thế người mẹ hơi thấp, dù là con cái hoàng tộc, cũng sẽ rất khó khăn.

Con thứ hai của tiên đế, đến lúc chết mới được phong một chức Quận Hầu, chưa bao giờ được tiên đế yêu thích, chỉ vì thân phận người mẹ thấp hèn. Tiên đế từng mắng hằn là Đô Nhân Tử (*), nghe xong nhị hoàng tử về phủ đã từng muốn treo cổ tự sát. Tiên đế chẳng may quan tâm chuyện hôn nhân, mãi đến năm hai mươi tuổi mới cưới cho một nữ nhi con quan lục phẩm, những chuyện này không phải hiếm hoi trong nước Cẩm Thái. Mẹ ruột Tuyên Bình Đế là Thục Phi, sau khi chết truy phong hoàng hậu, thân phận đã rất cao quý, lại còn được mẹ cả – hoàng hậu nuôi dưỡng, Nguyễn thị là đại gia tộc ở Cẩm Thái, đã quý lại càng quý hơn. Vì thế, hậu cung Cẩm Thái, thông thường phụ nữ thân phận thấp hèn nếu có mang thai, cách tốt nhất chính là gửi gắm con sang cho một phi tần có thân phận cao quý.

(*) Đô Nhân Tử: con do cung tì sinh ra

Phi Tâm vào cung ba năm chưa thể có thai, nàng cũng tuyệt vọng vì việc này. Một Quý Phi không con, con đường tương lai chỉ là xem hoa trong sương mù. Vì thế, nếu phụ nữ trong cung nàng có mang, sau khi sinh sẽ đưa nàng nuôi dưỡng, hai bên đều có lợi.

Nhưng Liên Yên tuy đã được sủng hạnh, thậm chí còn được hoàng thượng phong chức Sung Thị, nhưng sau đó hoàng thượng gần như quên bằng con người này, hoàn toàn không nhắc đến. Đã vài tháng trôi qua, xem ra nàng ta cũng chỉ may mắn được một lần đó. Phi Tâm cũng nảy ý bỏ rơi con người này, vì thế cứ để mặc nàng ta.

Liên Sung Thị tuy là chủ, nhưng nô tài bên dưới chẳng hề xem nàng ta ra trò trống gì. Theo lệ nàng ta có bốn tì nữ, nhưng họ đã từng như nhau, còn Sung Thị không thể lên chức, đám nô tài bên dưới lại không tận tâm, đã từng ăn xén bớt, khiến ngày tháng nàng ta rất khó chịu đựng. Nhưng nàng

ta là người không biết nhẫn nhịn, cứ dăm ba hôm lại kiểm chuyện, điều này càng khiến Phi Tâm nhận thấy nàng ta không đáng đào tạo.

Lúc này nàng ta lại gây chuyện, Phi Tâm biết, nàng ta nhất định biết hoàng thượng đã đến, muốn cược một ván. Phi Tâm yên lặng một hồi, cảm thấy nếu cứ như thế, hay cứ để nàng ta vào hầu hạ, nếu hoàng thượng còn nhớ con người này, nhớ ân tình trước kia, cũng là một chuyện tốt, bằng không, thì cũng không trách được nàng!

“Tú Thế, đưa Liên Sung Thị vào, tí nữa để nàng ta dâng trà cho hoàng thượng.” Phi Tâm khẽ giọng. Tú Linh thấy vậy vội hỏi: “Nương nương, Liên Sung Thị cứ vài ba ngày lại gây sự, nương nương tìm cái cơ đuổi nàng ta xuất cung thì hơn. Cớ sao lại còn cho nàng ta cơ hội như vậy?”

“Ngày trước bốn cung thấy nàng ta khá được lòng thánh thượng, có lẽ hoàng thượng bận rộn nên nhất thời quên lãng. Nếu nàng ta lại được ân sủng thì cũng do bốn cung biết dạy dỗ, có điều gì không tốt?” Phi Tâm xua tay, không chút lo ngại.

Phi Tâm uống ngụm trà, thay xiêm y rồi nghỉ ngơi, cảm thấy thời gian đã đến bèn vào vịn Tú Linh đứng lên, đi qua bậc thềm trong sảnh nhỏ vào trong tấm điện. Ưông Thành Hải vẫn ngồi dưới bậc hầu hạ, thấy nàng đến bèn gập người chào và khẽ nói: “Nhờ nương nương hầu hạ vậy.” Phi Tâm vẫn luôn rất khách sáo với Ưông Thành Hải, gật đầu: “Vất vả cho công công rồi.”

“Không dám.” Ưông Thành Hải cười. Thông thường đến các cung khác, mọi việc của hoàng thượng đều giao cho hần xử lý, nhưng đến Cúc Tuệ Cung này, hoàng thượng bèn sai Quý Phi làm hết, ban đầu cũng cảm giác hơi lạ lòng, nhưng dần dần cũng nhận ra rồi. Nhưng vị Quý Phi này thì sao? Ưông Thành Hải cười cay đắng, có lẽ vị này cũng là người tinh tường, nhưng trước mặt hoàng thượng thì lại trở nên ngốc nghếch một chút, với lại cứ trường kỳ sợ sệt nên trở nên ngày càng ngốc hơn.

Uông Thành Hải thay nàng vén rèm, nàng nhẹ nhàng bước lên. Vân Hi vẫn đang ngủ, hăn nằm nghiêng, mái tóc dài hơi buông xõa, trong khoảnh khắc đã khiến Phi Tâm hơi sững sờ. Nàng khẽ đi tới, kề vào tai hăn gọi nhỏ:

“Hoàng thượng, đến giờ rồi.”

Nàng vẫn chưa dứt lời, hăn bất chợt trở người, một cánh tay đưa ra, choàng vào cổ nàng. Đôi mắt long lanh của hăn đang nhìn thẳng vào nàng, nàng chợt cảm thấy động tác này quá sức mờ ám, tự dưng mặt trở nên đỏ lên và toát lên vẻ e thẹn.

Phi Tâm chỉ nhìn một lúc thì không dám nhìn nữa, nhưng đôi mắt ấy, nàng bỗng cảm thấy dường như hăn đã dậy từ lâu rồi, hoàn toàn chẳng có chút ngái ngủ nào.

“Hôm nay lại đốt hương gì? Mùi vị sao lại thế này?” Hăn vẫn chưa buông nàng ra, mà còn siết chặt hơn, hơi thở ngay dưới cổ nàng, khiến nàng rất không thoải mái.

“Chỉ là hương gỗ đàn bình thường.” Hễ không thoải mái, ngôn ngữ cũng bớt kính cẩn, trả lời thẳng vấn đề. Hăn vẫn luôn rất nhạy với mùi hương, nhưng mùi gỗ đàn bình thường này sao hăn không ngửi ra? Nàng đương nhiên không dám chất vấn, chỉ cứng đờ: “Hoàng, hoàng thượng, thần thiếp đã chuẩn bị thanh lộ trà cho hoàng thượng rồi, hoàng thượng uống...”

“Trà đâu?” Hăn nhìn xung quanh, nhưng vẫn không buông nàng, ngón tay liên tục ma sát vào giữa phần cổ và tai nàng, như đang nựng một con mèo con. Hăn mở miệng đòi trà, người ngoài rèm đã quỳ sẵn. Phi Tâm cảm thấy tư thế này rất bất nhã, nàng giằng co, gương mặt hơi ửng đỏ: “Hoàng, hoàng...” Nhưng không chờ nàng nói hết, Liên Sung Thị đã dâng một chiếc khay làm từ gỗ đàn, trên có đặt cốc thanh lộ, sắc mặt hồng hào, nhẹ nhàng bước lên. Nàng ta bước lên bực, cách ba bốn bực thì quỳ xuống: “Nô tì thỉnh an hoàng thượng, nường nường.”

Giọng nàng ta thanh và ngọt ngào, Vân Hi tự khắc nhìn nàng ta một lúc nhưng tay hần vẫn đang mân mê tai Phi Tâm, khiến tóc nàng sắp rối tung. Một lát sau, hần buông tay, Phi Tâm như được đại xá, đứng thẳng dậy, vừa muốn mở lời bảo Liên Sung Thị dâng trà thì Vân Hi chợt kéo tay nàng: “Không dâng trà cho trẫm à?”

Phi Tâm sửng sốt, may thay lúc này mình nói chậm một bước, suýt tí lại quên mất quy tắc này rồi. Liên Sung Thị nóng lòng gặp hoàng thượng như thế nhưng cũng biết rằng không được dâng trà sát bên cạnh. Nàng lại quên mất! Nàng vuốt lại tóc, tiến về trước hai bước, dâng cốc trà đến trước mặt Vân Hi, khẽ hớp một ngụm, thử độ nóng và mùi vị rồi mới dâng hần: “Hoàng thượng, có thể dùng rồi.”

Hần nhìn nàng nhưng không nhận cốc trà: “Trẫm thấy nửa cốc đã đủ, Quý Phi uống nửa cốc giúp trẫm được không?”

Nàng giật mình, bắt hoàng thượng uống trà thừa? Như vậy đại nghịch bất đạo quá, nét mặt nàng hoảng hốt, nhưng lại không dám nghịch ý hần, bèn miễn cưỡng uống thêm hai ngụm. Hần không chờ nàng đưa, giơ tay tới miệng nàng cầm lấy, uống một hơi hết cốc trà, khóe môi nở nụ cười: “Như thế vừa đủ!”

Liên Sung Thị nhìn hoàng thượng và Quý Phi tình tứ như thế, hoàn toàn chẳng màng đến nàng, nước mắt rưng rưng, cả gan ngẩng cao đầu, gọi khẽ: “Hoàng thượng!”

Vân Hi lúc ấy mới nhớ còn một người đang quỳ, tiện tay đưa cốc trà cho Phi Tâm: “Người còn ở đó làm gì? Không còn việc của người nữa.”

Phi Tâm thấy cảnh đó bèn hiểu ngay, hạ giọng nói: “Hoàng thượng bảo người lui ra, còn quỳ đó làm gì?”

Liên Sung Thị sắc mặt ai oán, vì lời này của Phi Tâm, nỗi uất ức từ này giờ đã bùng phát. Nàng ta nghiến chặt răng, ngẩng đầu gọi: “Hoàng thượng

không nhớ nô tì rồi à? Nô tì là...” Tú Linh, Tiểu Phúc Tử, và cả Ôn Thành Hải đang đứng dưới bụi vừa nghe thấy đã không cho phép nàng ta nói tiếp. Ôn Thành Hải thấy Hoàng thượng nhăn mày, vội vã đi vào, túm lấy cánh tay nàng ta: “Nô tì to gan, hoàng thượng bảo lui ra mà vẫn dám vô lễ, thật không biết chết sống ra sao!” Nói xong, mấy người lùi nàng ta ra ngoài, vừa bịt miệng vừa lùi xuống.

Phi Tâm ngó người rất lâu rồi mới quay lưng lại, khi ấy hắn đã đứng sau lưng nàng, đang nhìn nàng chăm chăm: “Quý Phi thật khoan dung, loại nô tì như vậy cũng giữ trong cung?”

Nàng nhìn thần sắc của hắn, giọng điệu châm chọc, sức hiểu ra ý hắn! Cũng có lẽ ngay từ lúc hắn bắt đầu sủng hạnh Liên Sung Thị, hắn đã chuẩn bị sẽ làm như thế rồi. Hắn lại lần nữa nhắc nhở nàng, hắn có thể lựa chọn đàn bà, nhưng không cho phép người khác sắp đặt. Hắn không phải đã quên Liên Sung Thị, hắn cố ý. Không còn điều gì tàn nhẫn hơn là ban tặng hy vọng trước rồi lại để cho tuyệt vọng, và người đã gây ra màn bi kịch này chính là nàng – Lạc Chính Phi Tâm.

Nàng cúi đầu không dám nhìn hắn, khẽ dặn: “Liên Sung Thị thất lễ trước ngự tiền, chép phạt tổ huấn cung giới, trừ ba tháng bổng lộc, cấm túc Bắc Uyển ba tháng.” Chính nàng đã một tay đề bạt nàng ta rồi nay lại một gậy đánh gục nàng ta.

Thường An ở bên ngoài đáp lời và ra ngoài thực thi. Vân Hi nhìn biểu cảm của nàng, chợt nhẹ giọng nói: “Nàng ta vốn không thể theo ý nguyện của Quý Phi, con cờ vô dụng thì nên bỏ sớm!”

Nàng lặng im thín thút, lời này vào tai nàng cứ hệt như đang ám chỉ nàng. Hoàng thượng hoàn toàn không thèm ngó ngang tới những kẻ vô dụng, càng không có lòng thương xót, trong hậu cung này, trong chốn triều đường, chỉ cần một sự thương xót cũng có thể để lại hậu họa. Nếu nàng

không còn hữu ích, có phải cũng sẽ như Liên Sung Thị, hay là còn đáng thương hơn?

“Nếu thân ở địa vị cao thì lo gì không có danh tiếng sau khi chết?” Hắc tiếp tục, giống như đang xúi giục nàng giành ngôi “hậu” với chúng phi! Không phải chỉ “giống” mà chính là như thế. Đương nhiên nàng hiểu đạo lý này, nhưng nàng đã cảm thấy mình không còn hữu ích nữa. Nàng không phải thiện nam tín nữ, có thể vẫn chưa đến mức nhẫn tâm như hắc, nhưng lúc cần ra tay thì cũng sẽ không mềm lòng, đây chính là quy tắc sinh tồn trong hậu cung.

Nhưng ngôi hoàng hậu không phải chỉ cần tranh sủng là đủ. Nàng không con cái đã không có tư cách, huống hồ như thế chẳng phải sẽ biến nàng thành gian phi sao? Nàng không mang thai, cũng không để người khác có cơ hội, mưu hại hoàng thất, khiến hoàng thượng không có người nối dõi? Điều đó không chỉ trái nghịch giáo dục gia đình, mà nàng còn phải chịu ô danh suốt đời!

“Chơi một ván cờ với trẫm không? Hiếm khi rảnh rồi, Quý Phi hình như chưa bao giờ chơi cờ với trẫm.” Nhìn nàng thất thần, hắc đột nhiên bước xuống bậc, đi đến trung sảnh.

Cung nhân đã xếp sẵn cờ, đun trà, thắp hương, khi Phi Tâm chơi cờ với hắc, nàng rất thận trọng. Hai người hạ liên tục ba ván, Phi Tâm luôn thua một hoặc hai nước cờ, tâm trạng hắc dường như không tệ, ánh cười vẫn luôn hiện hữu trong đôi mắt ấy.

Thấy hắc như vậy, Phi Tâm dần dần thả lỏng. Hiếm khi hắc đến đây mà không trở mặt với nàng, chơi cờ quả rất tuyệt, không cần tìm đề tài, không ngượng ngùng, cũng không cần lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ấy.

“Tay nghề chơi cờ của Quý Phi thật tuyệt.” Sau khi kết thúc ván thứ tư, hắc lại thắng một nước cờ, thấm thoág trời cũng đã sập tối, ngoài cung bắt đầu

thấp đèn.

“Thần thiệp ván ván đều thua, hoàng thượng quá khen rồi.” Thấy tâm trạng hần không tồi, nàng cũng thư thả hơn, ngôn từ không quá câu nệ.

“Quý Phi phải quan sát toàn diện, từng bước toan tính, không những phải thua, mà còn phải thua thế nào cho đừng quá lộ liễu, phải lo cả thế diện của trẫm. Không những kỳ nghệ tuyệt vời mà tấm lòng lại càng đáng quý, sao gọi là quá khen?” Hần cười nhạt nhưng Phi Tâm bỗng hoảng lên, trong phút chốc chẳng biết nên nói điều gì. Ngay khi ấy, Uông Thành hải tiến lên hỏi: “Hoàng thượng, tới giờ ăn rồi. Dọn ở đây hay dọn ngoài vườn?” Uông Thành Hải hoàn toàn không hỏi hần có muốn ăn tối ở đây không, hiển nhiên từ nét mặt hoàng thượng cũng có thể đoán ra.

“Khoan hãy vội, để hạ một ván với Quý Phi nữa.” Hần cười, cầm lấy viên cờ màu trắng nhìn nàng, “Quý Phi cứ tận triển sở trường, như vậy mới tận hứng!”

“Thần thiệp tuân chỉ.” Hần đã nói như thế nên Phi Tâm thở phào nhẹ nhõm. Đúng là những ván trước nàng rất mệt mỏi, không chỉ phải quan sát thế cục, mà còn phải quan sát lòng hần.

Nhưng ván cuối cùng, Phi Tâm dốc tận sức, vắt tận óc thì lại thua cuộc thế thảm, chẳng mấy chốc đã trở thành ván cờ chết. Nàng hơi thần thờ, khi ngẩng đầu lên thì thấy hần cười xòa như một đứa bé. Hần rất ít cười như vậy, nụ cười ôn hòa mọi khi hoàn toàn không thể bì kịp nụ cười này. Duy chỉ lúc này, nụ cười ấy mới bắt mắt làm sao, mới khiến người ta sửng sốt và càng tăng thêm sự khôi ngô của hần.

Nàng sức hiểu ra, tài đánh cờ của mình còn kém hần rất xa, tài quan sát tâm tư người khác của hần cũng hơn hần nàng. Hần cũng quan sát toàn diện thế cục và nhìn thấy cả tâm tư của nàng, nên chuộng theo ý nàng, chỉ thắng một hai nước, khiến nàng tưởng mình đã đắc kế, cả hai đều thoải mái!

Khi nàng dốc hết toàn lực, hăn cũng không cần nguy trang, ván cuối cùng, chỉ đơn thuần đánh cờ giải khuây, không có công tâm. Bởi vì nụ cười của hăn, xuất phát từ đáy lòng, Phi Tâm bất giác cũng cười theo, đẩy cờ tới trước: “Thần thiếp đánh không lại hoàng thượng, lúc còn ở nhà thần thiếp chỉ mới học được hai năm thôi.” Vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy hơi thất lễ. Bởi vì nụ cười thật lòng của hăn nên nàng bắt đầu được nước làm tới, hết như bộ dạng những kẻ giở thói nanh nọc. Khi nàng định thần, vừa toan cáo lỗi, hăn đã đưa tay sang véo vào má nàng: “VẬY TRẮM TÌM MỘT THẦY GIÁO TỐT CHO QUÝ PHI, CHỜ KHI HỌC THÀNH TIẾP TỤC ĐÁNH VỚI TRẮM, NHƯ VẬY CÔNG BẰNG RỒI CHỨ?” Nụ cười của hăn vẫn không giảm, không hề có một chút để bụng, trái lại càng kích thích hứng thú của hăn. Nàng bị hăn véo đến mặt đỏ ửng, nhưng chợt cảm thấy ngày hôm nay giữa họ hoàn toàn không một chút ngượng ngập. Nàng ngước xuống, nhưng không dám hất tay hăn ra: “Thần thiếp e học thêm mười năm cũng chẳng bì được với hoàng thượng.”

“Cứ học trước rồi hãy nói.” Ngón tay hăn âu yếm mặt nàng một lúc rồi từ từ buông ra, sai Uông Thành Hải dọn cơm. Thấm thoát hăn đã ở chỗ nàng được một ngày. Nhưng ngày hôm nay, Phi Tâm trải qua rất vui vẻ, không bị giày vò như những lúc trước. Thỉnh thoảng nàng cảm thấy nếu chỉ như thế thì quan hệ giữa họ cũng thoải mái hơn. Dù rằng nàng không biết tìm những đề tài mới mẻ, cũng chẳng có tài nghệ hơn người, nhưng cũng không tới nỗi tẻ nhạt.

Chương 22

Tiết Thượng Nguyên (*) đi Thang Sơn

(*) Thượng Nguyên: tết Nguyên tiêu

Sau Tết Nguyên Đán thì đến tiết Thượng Nguyên. Thêm vào đó, đầu năm nay thời tiết không tệ, mùa đông hàng năm luôn bị tuyết lở ở vùng núi Côn Lôn, nhưng năm nay thời tiết tốt, tuy có tuyết rơi nhưng không xảy ra tuyết

lở, đóng băng. Triều đại thứ ba của đất nước Cẩm Thái đã từng xảy ra hỗn chiến giữa chư vương, nội ngoại mất mười năm nên những triều đại sau đó đều tuân theo chính sách bảo tồn lực lượng, mở rộng sông, đường, giảm thuế má, thi hành liêm chính. Vì thế ở triều Xương Long của tiên đế, quốc khố luôn đầy ắp, cống nạp hàng năm chồng chất như núi, lương thực năm cũ chưa vơi, năm mới lại tới. Trong quốc khố chứa vô vàn tiền của, vì lâu không có đất dụng võ nên những sợi dây buộc đồng tiền cũng đứt hết ra. Dẫn đến nhiều nơi trong dân gian thậm chí còn xảy ra việc mang thực phẩm thượng hạng nuôi thú. Hoàng thượng trăm phương nghìn kế thu hồi binh quyền, ngầm cũng chính vì thời cơ đã đến, có ý đồ mở rộng lãnh thổ sang bắc.

Lúc ấy, thiên hạ phân chia ngũ quốc, Ô Lệ phía đông đã quy nạp, Dạ Loan phía nam đã hàng phục từ tiền triều. Duy còn Man Sa và Côn Lôn ở tây bắc, cả hai nước này đều là dị tộc, vẫn luôn rình rập đất đai Cẩm Thái. Nhưng nghe nói vùng tây bắc có đất đai phì nhiêu. Quốc khố cũng dồi dào, dân sinh sung túc, nhân khẩu tăng gia, thêm nữa, hoàng thượng nay đã nắm đại quyền trong tay, tuổi trẻ tài cao, muốn mở rộng biên cương lãnh thổ cũng là điều bình thường.

Vì năm mới mọi việc suông sẻ, năm cũ thu hoạch to, nên tâm trạng hoàng thượng rất tốt, muốn đến Hành Cung ở Thang Sơn du ngoạn qua lễ. Hành Cung ở Thang Sơn được xây dựng vào năm Bình Khánh, là cung điện hoàng gia cách kinh thành một trăm ba mươi dặm về phía bắc. Tỉnh này trứ danh vì Thang Sơn, sau đó xây dựng Hành Cung và sửa tên thành cung điện cho hoàng gia. Thang Sơn có khoảng ba trăm suối nước nóng, cách hoàng cung không xa nên trở thành một nơi cực tốt để tịnh dưỡng.

Sau khi hoàng thượng lên ngôi, đã cùng thái hậu đến đó sáu lần, một lần cùng đến với Ninh Hoa Phu Nhân. Sau khi Phi Tâm vào cung cũng từng theo hoàng thượng đến đó một lần, nhưng Phi Tâm thật sự không thích du ngoạn lắm. Từ bé nàng đã bị nhốt trong nhà học hành luyện tập để trở

thành tiểu thư khuê các hợp cách, chưa bao giờ bước chân ra cửa lớn một bước, chuyển đi xa duy nhất trong đời chính là lên kinh thành ứng tuyển tú nữ, và khi đó cũng chỉ ngồi trong kiệu quan. Cuộc sống thâm khuê lâu dài đã mài nhẵn tất cả lòng hiếu kỳ của nàng, cũng khó trách hoàng thượng chê nàng lúc nào cũng không có chút sinh khí. Nhưng nàng lại cảm thấy, đi đến Hành Cung, đường xá xa xôi, chẳng thà ở trong cung sẽ thoải mái hơn. Đến lúc ấy phải chạm mặt với hoàng thượng nhiều, gặp gỡ nhiều tự khắc sẽ sai nhiều, không biết bao giờ lại đắc tội với hân, thà ở trong cung an toàn hơn.

Vào ngày mừng bốn, hoàng thượng nghe kiến nghị của triều thần, liền định kế hoạch hành cung. Hành trình kín đáo, Hành Chấp, Cư An – nhị phủ vội vã an bài, nhanh chóng thẳng tiến Hành Cung để chờ nghênh giá, trong cung bắt đầu chuẩn bị mọi việc cần thiết.

Hàng năm khi hoàng thượng xuất hành đều nhất thiết phải có thái hậu đi cùng, còn về phi tần đi theo, trừ phi được hân khâm điểm nếu không thì chỉ có những ai đã từng hầu hạ hoàng thượng mới có tư cách đi theo. Nhưng danh sách vẫn có hạn, thường năm cứ vào mùa này, các cung ban thường không ngớt, ai cũng mong tên mình được thêm vào đó. Ngân lượng mà phi tần mang đến đã có thể lấp đầy cửa bộ phận an bài chủ yếu của nội phủ. Năm ngoái thái hậu không đi vì tuyển tú, tiền hoàng hậu không chấp chưởng xuế công vụ, thái hậu phải trấn thủ trong cung; năm ngoái Quý Phi không đi, vì đầu xuân năm ngoái đã đắc tội hoàng thượng, tự cấm cửa bản thân một tháng; còn Ninh Hoa Phu Nhân vì năm ngoái mang thai nên hoàng thượng khâm chỉ. Nhưng năm nay thái hậu đã nửa lui về ở ẩn, chắc chắn cũng sẽ đi cùng, còn Quý Đức song phi đều là nhân vật nổi trội trong cung, sẽ không thể thiếu tên trong sổ sách. Các phủ dù có to gan bằng trời cũng không dám moi tiền từ họ.

Thông thường nếu hoàng thượng không chỉ đích danh thì danh sách hậu cung sẽ do hai phủ lo liệu. Hoàng thượng như thế là rất bình thường, hân vốn không đặt nhiều tâm trí vào hậu cung, nên tuyệt đối không thể hiện ân

súng đặc biệt nào trong những việc nhỏ nhặt này, trừ phi hẳn cho rằng điều đó cần thiết.

Hoàng thượng vừa kế hoạch xuất cung, bên này đã khiến hậu cung náo loạn, người có thủ đoạn, người có tiền đều bắt đầu hoạt động. Duy chỉ có lúc này Phi Tâm mới cảm thấy bất mãn với địa vị Quý Phi, nếu nàng chỉ là một Mỹ Nhân, hay cấp Tần nào đó, lúc này nếu cứ bịt chặt túi tiền không đưa ngân lượng nhất định sẽ không cần đi theo, mà có thể thư thả ở lại trong cung vài ngày. Nhưng đáng tiếc, bây giờ trừ phi nàng đủ nhẫn tâm đánh gãy chân mình, hay tìm cơ dắc tội hoàng thượng thì mới mong trốn khỏi. Mà nàng lại không đủ tàn nhẫn để tự đánh gãy chân mình, lại càng không có gan hùm mật gấu để giẫm đạp lên nên đành ngồi u uất, sầu não.

Danh sách đã định vào hôm mừng bảy, hoàng thượng xuất hành cùng thái hậu, Quý Phi, Đức Phi, Linh Tần, Tuấn Tần, Hòa Tần, Hoa Mỹ Nhân, ngoài ra còn một số quan chức đi cùng thì không cần nói chi tiết. Kiệu, xe, nghi trượng... khi xuất hành sẽ phân phát theo cấp bậc. Danh sách vừa ấn định xong thì đã nhanh chóng truyền đến tai chủ nhân các cung để chuẩn bị. Khác với thần thái rạng ngời của Tú Linh, Tú Thế, mấy hôm liên Phi Tâm vẫn thở ngắn than dài, sắc mặt nhợt nhạt như quả mướp đắng.

Thực ra nếu vào năm trước, nàng sẽ không tiêu cực như vậy, nhưng năm nay xảy ra nhiều việc, và đến cuối năm liên tục mấy việc đều khiến quan hệ giữa nàng và hoàng thượng trở nên căng thẳng. Hai hôm trước thì tốt hơn nhiều, nhưng càng chứng tỏ hoàng thượng là người hỷ nộ vô thường. Nếu hoàng thượng nổi trận lôi đình thật, bắt giữ luận tội, nàng cũng chẳng cần lo nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao lại cứ treo lủng lẳng, lúc tốt lúc xấu, khiến nàng lúc nào cũng phải đoán tâm tư hẳn. Kết quả là càng đoán lại càng sai, bản thân nàng tự dày vò mình, tâm sức suy kiệt, nghĩ đến việc ở bên cạnh hẳn cũng khiến nàng nổi gợn tóc gáy, run như sậy.

Sáng sớm ngày mười một, Nghi trượng ngũ sắc đã sắp sẵn tại Đoan Dương Môn, sau đó xuất hành theo Thanh Hoa Môn ở cửa bắc, bá quan quỳ tiễn.

Từ Thanh Hoa Môn đến thẳng Huyền Anh Môn trong kinh thành, cả con đường này đã phong tỏa từ sớm, dọc hai bên đường nhà nhà hạ rèm vàng, trải cát vàng. Nội cung cấm quân đứng hai bên tiến lên trước, sau đó là nghị trượng kim ngọc, ô dù, cờ thêu. Đoàn trượng hai bên yểm hộ kỵ binh, theo sao đoàn trượng là cấm quân hộ vệ vây lấy long kiệu của hoàng thượng. Tiếp đó là Bảo Loan Kiệu của Thái Hậu, nữa là Hồng Đình Kim Kiệu của Quý Phi, Đức Phi và kiệu của chư phi tần. Quan chức đi cùng, ngựa của quan võ, kiệu của quan văn, lần lượt sắp theo cấp bậc đi sau, sau cùng là bộ vệ. Đoàn người xếp dài rồng rắn, đầu đoàn đã đến Huyền Anh Môn, đuôi đoàn vẫn chưa bước khỏi Thanh Hoa Môn, và còn có cung nữ thái giám mang theo những thứ ứng cấp. Theo kinh nghiệm của Phi Tâm, chuyến này phải mất ba – bốn ngày mới đến được Thang Sơn.

Lần này nàng chỉ đưa Thường Phúc và Tú Linh theo, trong cung của nàng cũng cần người trông nom, vì thế Thường An và Tú Thể không đi theo. Quả nhiên, một hàng người đi rồng rắn đến tận buổi tối ngày mười bốn mới đến Thang Sơn.

Hành Cung xây trong núi Thang Sơn, mười dặm xung quanh tòa núi là vườn thượng uyển của hoàng thất, tổng cộng trên sáu trăm cung phòng. Các cung đều có nước suối dẫn vào, nước ở đây có địa chất khác nhau tùy theo vị trí núi, và lấy cảnh quang tự nhiên để xây vườn, so với cấm cung Hằng Vĩnh, tuy không nguy nga tráng lệ, nhưng cảnh sắc say người.

Sau khi đến nơi, mọi người được phân chia nơi ở theo cấp bậc. Phi Tâm là Quý Phi, hai năm trước nàng ở Hoàn Thể Các, cách Huy Dương Cung của hoàng thượng gần nhất, còn bên kia Trường An Điện dành riêng cho thái hậu. Nhưng năm nay có thêm một Đức Phi cùng bậc với Quý Phi, Hoàn Thể Các này nên để dành cho Quý Phi như thường lệ, hay nên phân cho Đức Phi? Vấn đề này quả nan giải đối với Cư An Phủ.

Dạo gần đây Phi Tâm có nhiều phiền muộn, càng không muốn vì chuyện nhỏ này mà đắc tội Lâm Tuyết Thanh, nên tự chọn cho mình Thê Phụng

Các ở nơi xa hơn, ở đó trồng rất nhiều cây Ngô Đồng, và ở trong cùng hướng Tây Bắc. Tuy tên gọi rất hay, nhưng vì xung quanh không có suối khoáng, nên chúng phi đều không thích. Còn Phi Tâm chỉ muốn yên tĩnh, lại chẳng muốn tranh phong cùng Đức Phi, càng không muốn gây phiền hà hoàng thượng, nên chọn nơi càng xa càng tốt, coi như cấm cửa nhốt mình lại. Quý Phi không tranh giành, Cư An Phủ tự khắc dễ giải quyết hơn, vì thế Quý Phi ở Thê Phụng Các, Đức Phi ở Hoàn Thế Các, phi tần còn lại xếp theo địa vị, xung quanh vẫn là nơi ở dành cho quan lại đi cùng. Tiệc chiêu đãi buổi tối, hoàng thượng nghe xong kế hoạch đã ấn định bèn về cung nghỉ sớm, cũng không chiêu bất kỳ phi tần nào theo hầu, Phi Tâm vẫn theo lệ thỉnh an thái hậu rồi về nghỉ sớm.

Ngày hôm sau là tiệc Thượng Nguyên, việc này trong cung đã an bài thỏa đáng nên nàng chẳng cần bận tâm. Nàng không phải lần đầu đến đây, chẳng có quang cảnh nào muốn ngắm, cộng thêm gần đây nhiều chuyện xảy ra, khiến nàng mệt mỏi vô cùng. Tiết Thượng Nguyên treo đèn sáng rực, chúng phi chơi trò đốt đèn của dân gian, Phi Tâm không cảm thấy có hứng thú, lại chẳng muốn thử suối nước nóng ở nơi xa, những thủ tục có thể miễn thì miễn, ngoại trừ đúng giờ thỉnh an, thường nấu mình nghỉ ngơi trong Thê Phụng Các.

Chương 23

Ngồi xe ngựa phóng diên cuồng, khổ sở chịu hết thấu

Buổi chiều hôm đó, Phi Tâm mệt lử, bèn dặn Tú Linh tháo hết trang sức chuẩn bị nghỉ ngơi. Tú Linh và Tiểu Phúc Tử trao đổi ánh nhìn với nhau, Tiểu Phúc Tử đến gần, vừa bê khay trang sức, vừa nói khẽ: “Nương nương, trước lễ lớn này thì Hoa Mỹ Nhân đã đích thân làm tặng hoàng thượng một ngọn đèn lồng, nghe nói treo ở bên Vĩnh Tích Lâu, treo đèn hết như lễ hội đèn lồng rất đẹp! Hoàng thượng cũng khen ngợi nữa kìa!”

“Người thấy thích thú thì bốn cung cho nghỉ nửa ngày để người đi dạo, thế nào?” Phi Tâm biết ý hẳn là gì, nhưng cố tình phớt lờ, liếc nhìn hẳn rồi trả lời nhạt.

“Nương nương, hiếm có dịp chơi lễ bên ngoài, dù người không thích náo nhiệt thì cũng nên đi dạo một chút. Thê Phụng Các này hẻo lánh quá, một rừng cây che hết ánh sáng, người cứ rú trong cung mãi không phải là cách nghỉ ngơi tốt.” Tiểu Phúc nhận lấy chiếc trâm Cửu Vĩ màu lam, cúi người nói: “Trong cung này có những mấy chục suối nước nóng, nghe nói trên núi còn rất nhiều, hoàng thượng lại rất thích đến đó, hay là...”

“Nói nhiều sai nhiều, làm nhiều sai nhiều. Người theo bốn cung bốn năm rồi mà vẫn chưa biết dè chừng miệng lưỡi thì đừng trách bốn cung không niệm tình nhé!” Phi Tâm quở trách, khiến Tiểu Phúc Tử và Tú Linh sợ trắng mặt.

Sao Phi Tâm lại không biết được chứ, lễ lộc thế này, cộng với xuất cung đến đây, mọi thứ đều thoải mái hơn, chẳng còn những cung quy rắc rối, phi tần đồng hành có thể tự do đi lại, tìm thêm nhiều cơ hội gặp hoàng thượng. Nhưng lúc này nàng chẳng muốn bị gây hấn, vốn hoàng thượng đã chê nàng cứng nhắc, tới lúc đó lại sẽ khiến hẳn mất vui cụt hứng. Việc thất thổ vào đêm ba mươi vẫn còn chưa xóa sạch, lại còn gom những chuyện khiến người ta đau đầu, có thể tránh thì nàng cứ tránh, mong sao cho hoàng thượng quên khuấy nàng thì càng tốt, chỉ cần giữ được chức danh Quý Phi đã đủ rồi.

Với lại nàng cũng đã rất mệt mỏi, dù trong nhà hay trong cung nàng đều quen ràng buộc, lễ nghi quy tắc phải đầy đủ, da thịt lại non nớt, giường không êm không phẳng thì ngủ chẳng yên, huống chi lặn lội mấy ngày trời như vậy.

Cả gian phòng trở nên im bật vì câu nói của nàng, chẳng ai dám nói nhiều nữa. Tú Linh giúp nàng gỡ tóc rối, cung nữ phía sau chuẩn bị vật dụng rửa

mặt, khi vừa định tắt đèn thì chợt bên ngoài có tiếng lao xao. Một lát sau có một tiểu thái giám bước vào báo cáo, quỳ xuống trước tấm rèm: “Bẩm nương nương, người bên Huy Dương Cung đến.”

Phi Tâm nghe thế, chẳng màng đến mái tóc đang buông xõa, khê bảo: “Cho vào nhanh lên.” Tối thế này chẳng lẽ hoàng thượng muốn nàng thị tẩm? Truyền phi tần thị tẩm thì nên có trình báo trước với Cư An Phủ để nàng chuẩn bị mới phải chứ. Nhưng cũng khó nói, hoàng thượng thất thường, ai đoán được hắn đang nghĩ gì? Nàng nheo mắt lại, bỗng run rẩy, thật không muốn đến đó.

Chẳng mấy chốc đã thấy Ôn Thành Hải bước vào. Vừa thấy hắn, Phi Tâm đã căng thẳng ngay. Ôn Thành Hải là đại tổng quản, chuyện nhỏ nhặt như thị tẩm thì làm sao để hắn đến truyền nhỉ? Ôn Thành Hải quỳ xuống: “Nương nương, hoàng thượng triệu người sang Huy Dương Cung.”

“Ôn công công chờ tí, bốn cung thay xiêm y rồi sang ngay.” Phi Tâm cũng không dám bắt hắn chờ, vội ra hiệu cho Tú Linh chải đầu giúp nàng.

“Không chờ được rồi, nương nương, để nô tài hậu hạ người.” Ôn Thành Hải lại cả gan bất chấp lễ nghi, cũng chẳng nghe dăn dò của Phi Tâm, cúi người rồi xông vào, khiến Phi Tâm hoảng hốt. Tiểu Phúc Tử nào dám gọi hắn lại, trông hắn thế này ắt hắn đã có hoàng thượng sau lưng chống đỡ.

“Ôi, chủ tử của tôi, sao người nghỉ ngơi sớm thế? Không kịp nữa rồi, gấp như chữa lửa đấy!” Ôn Thành Hải ca cẩm, bảo là hầu hạ, nhưng hắn đưa tay cho Phi Tâm vịn, chẳng màng đến chuyện chải đầu, tùy tiện túm lấy một chiếc áo khoác lông chồn trắng trên ghế tựa, “Nương nương đi theo nô tài là được, có nô tài hầu hạ, không cần phái người theo.”

Phi Tâm cũng bị hắn làm cho hoảng sợ, nhất thời không biết thế nào, đành khoác áo theo hắn ra ngoài. Tiểu Phúc Tử và Tú Linh cũng sững sốt, cho

đến khi họ rời khỏi điện, Tú Linh mới quay sang bảo Tiểu Phúc Tử ra dò thám xem sao. Tiểu Phúc Tử hiểu ý, liền chạy theo ra ngoài.

Hai cung này rất xa, chính giữa còn cách mấy sân vườn, vài thái giám khiêng kiệu lạ mặt, đầu óc nàng vẫn chưa hết choáng đã nhận thấy đường đi hơi kỳ lạ, dường như không phải đến Huy Dương Cung mà trông như là đang đi theo hướng sang Tây Đình. Phi Tâm chột dạ, không chờ nàng hỏi thì họ đã rẽ vào hành lang. Nhìn màn đêm phía trước chẳng thấy được nửa ánh đèn, nếu không phải Uông Thành Hải vẫn luôn đi theo sát bên kiệu thì chắc nàng đã hét to nãy giờ rồi.

Phi Tâm cảm thấy như vừa ra khỏi khi vườn phía tây, do không có đèn nên dưới ánh trăng mờ chỉ thấy bóng cây và cảnh tượng rừng rậm hoang vắng, khiến nàng hoảng sợ. Đột nhiên cảm giác phía trước có những bóng đen đang đi tới, và kiệu dừng lại, nàng nheo mắt nhìn thấy đã ra khỏi bờ tường phía tây, phía trước có thứ gì đó đang đứng đưa. Nàng đang suy nghĩ vẫn vợ thì Uông Thành Hải đã vội chạy lên trước quỳ xuống, khê thưa: “Hoàng thượng, Quý Phi đến rồi.”

“Sao chậm thế này? Bảo nàng lên đây.” Phi Tâm nghe thế, biết hoàng thượng ở phía trước, đốm đen mờ mờ đó có vẻ là một cỗ xe.

“Nô tài đáng chết.” Uông Thành Hải vừa bầm vừa quay lại đỡ Phi Tâm xuống kiệu, cẩn thận vịn nàng đi vài bước. Lúc ấy Phi Tâm mới thấy rõ, đúng là một cỗ xe nhỏ, nó được che kín mít, ngay đến vó ngựa cũng được bọc vải, bên cạnh có hai tiểu thái giám đang đứng vén màn đỡ nàng lên.

Phi Tâm bồn chồn không yên, cũng chẳng để ý đến dung nhan trang phục, vội cúi đầu bước lên xe, vừa vào đã quỳ xuống mà chẳng dám ngẩng đầu lên: “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Mắt nàng nhìn thấy đôi giày của hân, hơi sững sờ, hân chỉ mang một đôi giày thường bằng da hươu có những hoa văn màu tối. Trang phục thường ngày của hân đều có hoa văn rồng, dù là thường phục cũng không ngoại lệ. Nhưng đôi giày hôm nay dù

được làm công phu nhưng nhìn đã biết ngay không phải thường phục theo quy chế trong cung. Lòng nàng ngờ vực nhưng chưa chờ nàng mở lời, hắc đã nói nhạt: “Quý Phi với trẫm đúng là có thần giao cách cảm, bỏ cả trâm cài đỡ phiền phức.”

Nàng hơi sững người thì lại nghe thấy: “Mau thay xiêm y theo trẫm ra ngoài dạo!”

Nghe hắc nói vậy, nàng bất giác ngẩng đầu lên, thấy tay áo của hắc thêu màu bạc sẫm nhưng toàn là hoa văn mây, chứ không phải hoa văn rồng. Ra ngoài? Tối thế này vì phục xuất tuần? Như vậy không an toàn lắm!

“Nhanh lên, còn chần chờ gì nữa?” Hắc thấy nàng ngó người ra, hơi bức bối. Hắc vừa thúc, nàng vội đứng dậy, trước mặt đã treo một bộ y phục màu xanh biếc như mặt hồ. Chiếc xe không to, lại có thêm chiếc bàn chính giữa, hai bên là ghế ngồi, gần như chẳng còn tí không gian thừa nào cả.

Nàng đứng dậy, hắc nhìn mái tóc đang phất phơ của nàng, mái tóc đen tuyền óng ánh như dòng suối, trên khuôn mặt vẫn còn son phấn, điểm lệ vô cùng, mái tóc dài xõa ra áp sát khuôn mặt, khiến gương mặt thon gọn và đôi mắt trở nên to tròn hơn. Hắc giơ tay gạt chiếc áo choàng của nàng, hai chiếc cúc áo bị rút ra: “Thay nhanh lên, đi ngay đây.”

Phi Tâm bị hắc hối thúc liên tục, không dám thốt câu nào nữa. Trong không gian chật hẹp này, lại còn phải thay y phục trước mặt hắc nên rất không thoải mái nhưng cũng đành tuân lệnh. Nàng co ro khúm rúm thay xong y phục trước ánh mắt nóng bỏng của hắc, nhưng tóc không có trâm cài khiến nàng bỗng thấy bối rối. Hắc đưa tay kéo nàng ngồi sang bên cạnh, lấy chiếc áo choàng ban nãy khoác lên người nàng: “Như vậy được rồi.” Nói xong, hắc cất tiếng: “Đi thôi!”

Người nàng khẽ loạng choạng, ngựa hí một tiếng, chiếc xe từ từ dịch chuyển. Được một lúc sau, nghe thấy có tiếng va chạm của kim loại, sau đó

nghe một giọng nam trầm: “Hoàng thượng.” Phi Tâm giật mình, trước giờ nàng hầu như rất hiếm gặp thị vệ bên cạnh hoàng thượng, vì gần như nàng chưa bao giờ bước sang Khải Nguyên Điện.

“Bên Tuyên Hoa Môn đã an bài xong hết chưa?” Vân Hi khẽ hỏi, “Mang theo ngựa, nếu không kịp thì có thể dùng ngựa và bỏ cỗ xe lại.”

Mặt Phi Tâm căng lại, rốt cục đi dạo ở đâu? Còn phải kịp giờ cơ à? Huống hồ bây giờ vẫn còn chưa ra khỏi Hành Cung. Ngoài kia đáp một tiếng rồi không nói gì nữa.

“Uông Thành Hải, có việc gì thì đỡ trước cho trẫm.” Vân Hi khẽ dặn.

“Nô tài hiểu, hoàng thượng phải cẩn thận.” Chắc rằng từ này giờ Uông Thành Hải vẫn chạy phía sau cỗ xe ngựa, nghe lời nói của Vân Hi xong, hần dừng bước đáp lời. Uông Thành Hải nhìn cỗ xe và những người xung quanh: “Bàng thống lĩnh, phải cẩn thận hầu hạ.”

Tiếp đó, Phi Tâm nghe một tiếng động, hình như là tiếng mở cửa thành. Vân Hi bỗng siết chặt eo Phi Tâm: “Ngồi cho vững vào.” Nói xong, xe ngựa chột nảy lên, một tiếng hí vang lên, giữa không gian tĩnh lặng dội lên tiếng roi vụt, sau đó là tiếng ngựa hí, tiếp theo là một cuộc chạy đua.

Nếu không phải hần siết lấy nàng thì Phi Tâm chắc đã bị văng ra ngoài rồi! Phi Tâm quen sống nhung lụa, làm sao chịu nổi? Bình thường ngồi xe sang trọng, giường êm, bước đi chậm rãi nàng còn thấy mệt mỏi, huống hồ xe này nhỏ như vậy, lại không kiên cố, chẳng qua chỉ là một cỗ xe nhẹ tênh. Con ngựa kéo xe rất cuồng dại, kéo đến cỗ xe nhỏ kêu loảng choảng, hết như hai bánh đã rời mặt đất.

Phi Tâm cảm thấy mông sắp rời khỏi ghế ngồi, hai cú va chạm bèn cảm thấy ê ẩm. Nàng vội đưa tay bấu chặt thành ghế, xem chừng chẳng còn sức lực, cảm giác cơ thể cứ đong đưa, ngũ tạng muốn văng ra ngoài hết. Nàng thấy hơi hoa mắt, da đầu e ẩm, cơ thể căng chặt, móng tay bám đến trắng

bệch. Cơ thể nàng không chịu nổi nên rất không thoải mái, bao tử cũng cảm thấy khó chịu, sau cùng chân nàng trở thành hình chữ bát, nép chặt thành ghế. Vân Hi ôm eo nàng, cảm thấy người nàng đã cứng đờ, xem ra hẳn vẫn rất hiểu nàng, nếu cưỡi ngựa chạy như thế này e nàng sẽ mất mạng sớm.

Chương 24

Ven hồ Noãn Ngọc, máu từ ngón tay hòa quyện

Phi Tâm không biết đã đi được bao lâu, chỉ cảm thấy lúc ngũ tạng lục phủ muốn vỡ vụn thì ngựa đang từ từ dừng lại. Đột nhiên nàng cảm giác có bàn tay đang vuốt mặt nàng: “Đến rồi.” Nàng nghe giọng hẳn đầy hứng chí, dường như cảm thấy gương mặt nàng lúc này trông rất buồn cười. Nàng khẽ thở dài, đôi tay run rẩy, tấm màn được vén lên, cơn gió lạnh luôn vào, khiến người nàng run lên.

Đêm nay trăng sáng vằng vặc, ánh sáng trắng bạc lan tỏa khắp một vùng. Trước mặt là một chiếc hồ, xa xa có thể nhìn thấy những dòng suối nhỏ, có lẽ bắt nguồn từ trong núi mà ra. Trong đêm đông, hơi nước nóng nghi ngút bao trùm mặt hồ, hòa lẫn với ánh trăng, đan thành một cụm sương mờ màu bạc. Xung quanh là những gốc cây xanh mơn, đã đến chân núi, nhưng lại là một cánh rừng. Bởi vì nước hồ trong vắt nên ven hồ là những ngọn cỏ xanh mơn rậm rạp. Bờ hồ có một tảng đá to, rất khổng lồ, trơn láng như mặt gương, nhờ ánh trăng nên đã chuyển thành màu trắng, hệt như đang được phủ một lớp sương mù.

Đôi chân Phi Tâm đã mềm nhũn, Vân Hi vừa buông nhẹ nàng đã muốn ngã nhào. Hẳn đành vừa bế vừa vịn kéo nàng vào: “Đây chính là Nam Ly Thang Sơn, đã ra khỏi biên giới cấm cung rồi.” Hẳn chỉ về phía kia bờ hồ: “Ra khỏi khu rừng này sẽ đến thị trấn Nam Ly thuộc huyện Hoàng Uyển, ngày mười lăm ở đó có lễ hội nguyên tiêu, mấy hôm nay đèn vẫn chưa tháo gỡ.”

Phi Tâm ngần ngợ nghe hắc nói, nàng chẳng hứng thú gì với lễ hội đèn hay không đèn gì đó, bây giờ cả người nàng như muốn rũ cả rồi. Dù hắc có muốn xem lễ hội thì cũng đâu cần xông xuống núi một cách điên cuồng như vậy. Nếu muốn tận hưởng suối nước nóng khác nhau thì trên Bắc Sơn cũng có rất nhiều, huống hồ vì phục xuất cung như vậy thật sự rất không an toàn.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy bàn tay hắc nắm chặt tay nàng, nàng chưa kịp ngược lên thì cảm thấy ngón tay giữa ấm ấm và đau đớn, hắc cắn nàng! Mười ngón tay đều thắt chặt vào tim, nàng giật tay ra theo phản xạ, nhưng hắc vẫn khư khư nắm lấy.

Phi Tâm không kìm nổi ngẩng đầu nhìn Vân Hi, chạm ngay vào đôi mắt hắc đang nhìn nàng. Tối hôm nay là lần đầu nàng nhìn hắc như vậy, nhưng vì dung mạo của hắc được soi sáng bởi ánh trăng, khiến nàng nhìn mê mẩn. Góc cây rợp bóng, dung mạo hắc mờ mờ tỏ tỏ, đôi mắt hắc sáng lấp lánh như những vì sao đêm, khuôn mặt đầy quyến rũ khiến tim người ta rung động. Khóe môi hắc vương một màu tươi rói, đó...là máu của nàng! Hắc cắn nàng chảy cả máu, một giọt đang đọng lại trên bờ môi mỏng của hắc, khiến hắc tuyệt diệu kỳ như loài yêu trong đêm tối, một ác ma hút máu!

Vân Hi bóp lấy ngón tay nàng, nặn ra một giọt máu đỏ tươi, hắc nhìn nàng và nói, “Vừa kịp lúc.” Hắc khẽ than, giọng hơi khàn, nói đoạn, hắc thả lỏng bàn tay đang vịn eo nàng, đặt ngón tay mình vào miệng và cắn. Nàng giật mình, định ngăn lại nhưng không kịp: “Hoàng...” Tiếng nàng rất khàn. Hắc cứ nhìn nàng chăm chăm, từ từ đặt ngón giữa của mình chạm vào ngón giữa của nàng, hai giọt máu đã hòa vào nhau.

Cơn đau nhức của cơ thể từ từ dịu xuống, hắc vẫn trách nàng chậm, quay lại kéo nàng đi. Dưới ánh trăng mờ lung, nàng thấy hắc khẽ đưa tay lên, ấn ngón tay vào tảng đá, ngón tay có dính máu của họ, trên tảng đá xuất hiện một đốm nho nhỏ.

Lúc ấy trăng đang lên cao, rừng cây ở đây có vẻ đã được người ta nuôi trồng, không quá dày đặc, có một lối đi rất ngay ngắn thẳng vào bờ hồ. Lại gần xem thì thấy tảng đá to như gương có một nửa vùi trong đất, còn một nửa tựa vào hồ. Dưới chân họ tỏa ra hơi nóng hình thành làn khói mỏng, xung quanh cảm thấy như nóng lạnh đan vào nhau. Ánh trăng xuyên qua rừng cây, lẳng lặng soi rọi lên thân họ và mặt hồ. Hắn kéo nàng lại, trùm nàng trong áo choàng của hắn, mặt hướng về phía hồ, nhìn những làn sương mù trắng đan xen những màu xanh nhàn nhạt. Một lát sau, giữa hồ tỏa ra làn khói mỏng, phản chiếu bóng hai người! Lúc đầu nàng giật mình, cả người co rút trong lòng hắn, sau đó nàng nhận ra đó là ảo ảnh, làn sương tụ vào nhau tạo thành hình hài hai người, tư thế chẳng khác gì họ.

Trong đêm lạnh lẽo tĩnh mịch này, ánh trăng màu bạc sáng vằng vặc, sương mỏng tỏa khắp không gian, giữa hồ có hai người đang ôm chầm lấy nhau, đẹp biết nhường nào!

Trăng dần trôi, cả hai bất động, ngẩn ngơ như kẻ say. Mỗi khi chân Phi Tâm run rẩy, hắn mới khẽ lên tiếng: “Hôm nay trọ lại trên thị trấn, xe đó không thể lộ diện, phải cưỡi ngựa một lúc.” Hắn nói xong, huyết sáo một tiếng, một chú ngựa hí lên rồi chạy đến.

Phi Tâm chẳng dám nói gì, nếu không phải hôm nay hắn ngông cuồng thì chắc chắn nàng không thể nào nhìn thấy kỳ quan nhân gian này. Nhưng nàng không phải loại người thi vị, lúc ấy lòng nàng đang lo âu, nhớ đêm nay không về thì ngày mai phải làm thế nào? Chú ngựa toàn thân màu đen, dưới ánh trăng, lông trở nên sáng bóng, tứ chi có sức. Khi Phi Tâm được Vân Hi nhắc lên, cơ thể loạng choạng không vững, hơn nữa nàng lại không quen độ cao, tim như muốn nhảy tọt ra ngoài. Mặt khác, chú ngựa này nhận chủ, vừa thấy nàng ngồi lên, dường như không muốn để nàng cưỡi, nếu không phải Vân Phi nhảy lên nhanh thì có lẽ nàng đã bị hất tung! Hắn leo lên yên, một tay nắm dây cương, một tay siết nàng vào lòng, chân đạp vào bụng ngựa, ngựa nhanh chóng chạy đi.

Đêm vô cùng tĩnh lặng, chú ngựa chưa cuồng chạy nhưng cũng đã làm tăng cơn đau nhức trên cơ thể nàng. Sốc khi cưỡi ngựa khác với say xe, Phi Tâm thấy gân cốt sắp nứt ra. Nàng nghe thấy đằng sau có tiếng râm ran, có lẽ thị vệ đang theo sát phía sau, nhưng hoàng thượng bảo vào thị trấn vẫn không ổn lắm, mà nàng thì chẳng dám phát biểu ý kiến. Lúc này ngồi trên chiếc xe phi như điên, nay lại cưỡi ngựa, nàng cảm thấy tay chân đã kiệt sức, chỉ biết tựa người vào lòng hân.

Khu rừng này chẳng to lắm, sau khi ra khỏi thì đã thấy đèn phố sáng rực. Đã là nửa đêm nhưng con phố lớn trên thị trấn vẫn huyên náo, phồn hoa. Bên dọc đường là những hàng quán chợ đêm, còn có rất nhiều lầu cao được điêu khắc tinh tế. Một thị trấn nhỏ trong huyện đã giàu có, hưng thịnh như vậy, thật khó tin.

Phi Tâm chòm kín mũ, cúi gầm mặt. Trên con phố lớn này, cùng cưỡi một ngựa với người ta là điều bất nhã. Dù trên phố cũng có không ít thiếu nữ đi lại, cũng có những người đi một mình, nhưng nàng thật sự cảm thấy không ổn: phụ nữ lang thang ngoài phố thật không nên, dù cảnh đêm có đẹp cũng không được như vậy.

Sau khi vào thị trấn, tùy tùng phía sau đã tiến lên trước, cản những người hai bên lại. Phi Tâm không dám nhìn thẳng, chỉ cảm giác xung quanh đều có người vây lấy, có lẽ là bốn thị vệ hân dắt theo. Lúc này có nghe Ưng Thành Hải gọi một ai tên là “Bàng thống lĩnh”. Dù không nhận ra được là người nào, nhưng nàng cũng có nghe qua về cấm vệ bên cạnh hoàng thượng, huống hồ Bàng thống lĩnh còn là thống lĩnh của đội cấm quân thị vệ. Nội đình cấm cung là đội quân tinh nhuệ trực thuộc hoàng thượng, người không nhiều nhưng đều là cao thủ được chọn lọc.

Bàng thống lĩnh tên chỉ có một từ đơn là “Tín”, được hoàng thượng đích thân đề bạt. Cha hân là Bàng Tịnh – từng là vị mãnh tướng danh tiếng thiên hạ, nhưng vào năm Tuyên Bình thứ hai, lúc ấy rộ lên vụ án tham ô, và bị người ta phanh phui, Bàng Tịnh bị liên lụy, chịu tội ngục tù. Lúc ấy thái

hậu nhiếp chính, Đại Tư Mã chuyên quyền triều đường, chưa xét xử rõ ràng đã đoạt chức tước Bàng Tịnh, bãi miễn binh quyền của hắn.

Sau đó nghe nói Bàng tướng quân chết trong tù vì ốm nặng, lúc ấy Bàng Tín chỉ vừa mười sáu, vì vụ án đó mà cũng bị bắt giam. Đến năm Tuyên Bình thứ sáu, hoàng thượng bèn van xin thái hậu thả hắn ra, giữ lại trong cung luyện võ cùng hoàng thượng. Đầu tiên là vì vụ án cũng qua lâu, thêm nữa lúc ấy Bàng Tín cũng chỉ là một đứa trẻ, và hoàng thượng cũng van nài nên thái hậu bèn thả hắn ra. Sau khi hoàng thượng tự mình chấp chính, Bàng Tín mới dần dần lộ rõ vai trò, cho đến năm ngoái thì hắn đã lên chức thống lĩnh cấm vệ quân.

Phi Tâm nghe Tiểu Phúc Tử nói rằng Bàng Tín này đã theo phụ thân đi khắp mọi miền từ năm bảy – tám tuổi nên quen biết không ít giang hồ nhân sĩ. Và còn nói rằng lúc ấy Đại Tư Mã cuống quýt xử lý Bàng Tịnh là vì họ Bàng có quan hệ mật thiết với Đông Lâm Vương, trong tay lại còn nắm binh quyền Nam Quan, nên trở thành đinh trong mắt của Đại Tư Mã.

Bất luận thế nào, Bàng Tín và Nguyễn thị cũng có mối thâm thù, thật không hiểu tại sao năm xưa thái hậu lại bị hoàng thượng thuyết phục mà thả con mãnh hổ Bàng Tín này ra khỏi ngục tù. Cũng có lẽ lúc ấy chỉ là cơn sóng ngầm, nhưng sau cùng, vị hoàng đế mười ba tuổi ấy đã nắm được một con dao sắc.

Người trên phố nhìn hàng người và ngựa cao to, lại nhìn những người trên ngựa đều là kẻ hiên ngang phi thường, hơn nữa áo quần còn rất sang trọng. Bỗng chốc đã tự động tản ra nhường lối. Lân hành cung này của hoàng thượng không phải bí mật gì, tùy tùng đi theo lại là quan cao, họ tuy không đoán rằng hoàng thượng lại chạy đến thị trấn, nhưng cảm thấy áo gấm lụa là thế này ắt cũng phải quan to vi phục tuần tra, tự khắc chẳng muốn gây rắc rối, cũng chẳng dám lại gần xem.

Họ dừng trước một khách điểm hoa lệ, Phi Tâm chỉ cảm giác ngựa đã ngừng bước, không dám ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, bóng người đóng cửa, đã có thị vệ vào trong. Một lát sau, chủ khách điểm đã cúi đầu khom lưng bước tới: “Vị công tử này à, phòng của quý khách đã thu dọn xong, mời ngài vào xem có hợp ý hay không?”

Vân Hi bế Phi Tâm xuống ngựa: “Đàn Ôn Các ở đây rất nổi tiếng trong kinh, hôm nay nhất định phải thử.”

Nghe hẳn nói thế, chủ khách điểm đoán ngay hẳn nhất định là quý tộc đi theo hoàng thượng. Y phục thì rất sang trọng, nhưng áo gấm lụa là ở chốn này cũng không phải quý hiếm. Tuy nhiên, khí chất cao quý ấy khó có thể che giấu, Dù Vân Hi có ăn mặc tầm thường đi nữa nhưng vẻ cao quý vẫn khiến người ta ấn tượng. Thị trấn này nổi tiếng vì Thang Sơn, và càng khiến du khách quan tâm hơn chính là cung uyển hoàng gia trên Thang Sơn. Mặc dù không thể tiếp cận cung uyển, xa xa cũng được thơm lây. Vì thế, cả Hoàng Uyển đã mang lại sức sống cho vùng này, thức ăn xung quanh tươi ngon, toàn là cây thơm cỏ lạ, và con buôn thì nhiều vô kể, vật chất rất phong phú.

“Nhìn ngài đây đã thấy phi phạm, nếu ngài ở thoải mái thì hãy tuyên truyền giúp tiểu điểm, đó là niềm vinh dự cho tiểu điểm. Tiểu điểm có mười phòng suối nước nóng, hậu viện phòng quý khách còn có Nghênh Hương Ổ, Lưu Ly Đỉnh được thông với nhau. Mời ngài!” Chủ điểm ăn vận sang trọng, cúi nửa người cười nói, vội vàng dẫn đường cho hẳn.

“Ồ, Lưu Ly Đỉnh, vậy thì vừa có thể ngâm suối nước nóng vừa ngắm cảnh, được lắm.” Vân Hi cười nhạt, bước chân vẫn không ngừng, đi thẳng kéo cả Phi Tâm vào. Phi Tâm ngược xuống, nghe hẳn lên tiếng, nhất thời không biết nên nói gì.

Suối nước nóng giống như trong phòng Lưu Ly này thì trên Hành Uyển có rất nhiều, lại còn có cảnh cảnh tuyết lộ thiên, có gì được chứ nhỉ? Huống hồ

nơi nay là khách điểm, hoa lệ đến đâu đi chẳng thì cũng không biết đã có bao nhiêu người ngâm qua rồi, dù là nước sạch Phi Tâm cũng thấy bẩn khoản, thêm nữa nơi này cách xa Thang Sơn như vậy, tuổi tốt đã bị Hoàng Uyển chiếm hết, thị trấn này làm gì còn tuổi tốt nữa?

Sảnh lớn cao gần bằng ba tầng lầu, chính giữa trang hoàng trái thảm hoa lệ, bốn góc đều bày biện những chậu cảnh, trong sảnh có khoảng bốn mươi – năm mươi chiếc bàn tròn, chính giữa để trống, có một sân khấu với cầu thang to ở giữa, có lẽ ở đây thường hay biểu diễn kéo đàn hoặc kể chuyện. Lúc ấy cũng đã nửa đêm, trong này khách khứa vẫn đông đúc. Phi Tâm cảm thấy không ổn, dù hẳn muốn đến đây thì cũng nên bao hết cả tầng mới phải chứ. Bây giờ để mặc dưới kia huyên náo, nghe thấy còn có những tiếng lè nhè say rượu, lỡ như xảy ra chuyện gì thì tứ đại thị vệ làm sao đỡ nổi? Càng nghĩ nàng càng sợ, thêm với cơ thể rất khó chịu nên run rẩy dữ dội hơn.

“Mang vài món ngon ở đây ra, thêm một bình rượu Túy Tiên Lương.” Vân Hi không hứng thú với dàn nhạc trong sảnh, khiến Phi Tâm cũng thờ phào. Nàng theo hắn lên lầu, từ cầu thang lên thẳng và đi qua hành lang là đến tòa lầu trên tầng hai. Ở đây yên tĩnh hơn nhiều, có lẽ phòng thượng hạng chính là nơi này.

“Công tử, thuộc hạ vừa tuần xung quanh, tầng dưới là phòng suối nước nóng. Thuộc hạ ở trước cửa, một người sẽ ở ngăn giữa, và còn hai người chờ phía dưới.” Âm thanh trầm và khẽ. Phi Tâm cúi gầm mặt, chiếc mũ nàng đội rất to, cả người nàng sắp co lại thành một quả cầu.

“Không sao, không cần thận trọng đến thế, các người đi nghỉ đi.” Nói xong, hắn ôm chặt eo Phi Tâm, kéo nàng đi vào cánh cửa bên trái.

Phi Tâm vừa bước vào mới biết bên trong chính là một gian nhà to hình dạng nửa hình cầu, các phòng phía trong thông với nhau. Vì cách thiết kế đặc biệt nên trang trí cũng khá đặc sắc, men theo bờ tường gần cửa có thể

nhìn thấy một cái cột, đỉnh cột điêu khắc hoa văn, phía bên kia là dãy cửa sổ có thể ngấm cảnh, có thể mở từng cánh ra, bên ngoài thì có bậc để ngấm cảnh. Bởi vì đang ngày đông nên tất cả đều được che rèm, dưới đất trải thảm dày, vì ngôi nhà dạng vòng cung, nên chính giữa nhô ra được trang hoàng thành sảnh, hai bên là hai gian phòng. Phi Tâm thấp thoáng nghe thấy tiếng nước, dường như có một bên được dẫn nước vào. Trong phòng bày ba chiếc lò sưởi bảy màu, than trắng đang cháy bùng, hai bên có những rèm thêu xõa xuống, phía trên thêu tám cảnh ở Thang Sơn, dọc theo cửa sổ có tấm giường hình chữ nhật dài, chăn nệm màu trắng.

Vân Hi liếc qua xung quanh, đưa tay tháo mũ của nàng xuống: “Bên kia là Nghênh Hương Ổ của Lưu Ly Đình, tới xem nào.” Hắc nhanh chóng hòa vào vai diễn, vừa rời khỏi cung đã không xem mình là hoàng thượng, nhưng nàng không được, trong đầu nàng chỉ toàn nỗi sợ hãi, cứ lo cái này sợ cái kia. Vả lại hắc vừa mới gọi món ăn, nàng thực sự lo lắng tiểu nhị sẽ mang cơm nước vào. Hắc kéo nàng đi, vài bước đã đến phía bình phong, đi về phía có tiếng nước chảy. Bảo là Lưu Ly Đình, thực chức chỉ có một tấm kính pha lê ở nóc nhà. Đây là phía dưới của tầng nhà, lầu phía sau còn có hai tầng trên, trong phòng có chiếc ao to, thiết kế hình dạng bông hoa, nhưng nhỏ hơn nhiều so với chiếc ao trong cung Phi Tâm. Nóc nhà có một tấm kính pha lê, chất lượng pha lê cũng không phải thượng hạng thông suốt, rất khó có thể ngấm cảnh.

Nhưng điểm đặc biệt ở đây không phải Lưu Ly Đình mà chính là mặt tường tựa vào ao, chính giữa có một lớp gỗ, lúc ấy đang chảy róc rách, tạo thành một vách tường nước, nước luồn vào rãnh trên sàn, sau đó dẫn vào ao, cảm giác giống như là ở góc tường đó có rất nhiều con suối nhỏ. Có bình phong ngăn cách phía trước cửa sổ, nửa phía sau là viền ao. Phi Tâm nhìn nước trong ao, đúng là nước khoáng, xem ra khách điểm này quả là không đồn thổi, có nguồn suối khoáng thật.

“Thần...” Phi Tâm vừa mở miệng, chợt thấy không ổn. Thực ra ở đây không có ai, nàng gọi hắn là hoàng thượng cũng không sao, nhưng nghĩ đến khuôn mặt hưng phấn lúc nãy của hắn, có lẽ hắn muốn trải nghiệm cuộc sống dân gian. Nàng thực lòng không muốn ở đây, lại còn phải đối mặt với hắn, luôn khiến nàng ngại ngùng, nhưng lúc này nếu nói những lời khiến hắn mất hứng chắc chắn hắn sẽ trở mặt.

Nàng đành phải nén sự mệt mỏi của cơ thể và mâu thuẫn tâm lý, còn cả tâm trạng rối bời, nhẹ nhàng nói: “Ngài hãy đi tắm trước, nô tì trải giường cho ngài.” Nói xong, nàng giơ tay muốn cởi áo ngoài giúp hắn. Nếu hắn đã muốn trải nghiệm cuộc sống dân gian, nàng cũng sửa đổi xưng hô theo.

“Nô tì?” Đại từ nàng tự tìm ra khiến hắn chạnh lòng, chưa chờ nàng phản ứng, hắn đã tóm lấy nàng đẩy xuống ao.

Chương 25

Chăm sóc từng chút, an ủi trái tim

Nàng bỗng dưng bị rơi xuống nước, trong lòng hoảng sợ, uống hết mấy ngụm nước. Nàng vội vã muốn đứng dậy, nhưng ngay tức thì hắn đã nháy xuống, y phục cả hai đều ướt đẫm. Nàng nhanh chóng nghe thấy tiếng vải bị xé toạc hòa lẫn trong tiếng nước, hắn vốn rất thích xé xiêm y của nàng. Nàng giật mình, một phần vì nơi này là bên ngoài cung đình, còn một phần là vì sức lực của hắn, hắn lại nổi giận rồi. Nàng đã chiều theo ý hắn, không gọi hắn là hoàng thượng, tự xưng nô tì cũng là lẽ đương nhiên, hắn nổi giận vô cớ, nàng cũng không dám đôi co. Nước ngấm vào chân nàng, nàng lập tức cảm thấy đau buốt.

Chẳng mấy chốc hắn đã xé sạch y phục của nàng, áo rách trôi lững lờ trên mặt nước, mái tóc dài như tảo đang bông bênh. Ao này sâu hơn trong cung, nước đã ngập đến ngực nàng, nàng chẳng thể nào đứng vững, cứ như muốn chìm xuống. Làn da ngấm trong nước bóng lưỡng, cùng với mái tóc đen

tuyền, giữa những làn nước trong suốt, càng toát lên một vẻ đẹp quyến rũ. Một tay hắn ôm choàng lấy nàng, cơ thể nàng vẫn còn run rẩy, dáng vẻ trông rất căng thẳng càng khiến hắn nóng giận. Đôi mắt hắn trở nên đen thẫm, mọi tức tối đều trút giận lên đôi môi nàng.

Nàng chẳng hề lên tiếng, nàng càng như thế, hắn lại càng trở nên điên tiết. Cơ đau nhức khắp người cộng thêm động tác của hắn, nàng đã không còn cách nào chịu đựng những đau đớn thế này rồi. Trên gương mặt ấy không thể phân biệt nổi là nước mắt hay nước, cơ thể bắt đầu run bần bật một cách không kiểm soát được. Hắn đã nhận ra sự khác lạ của nàng, buông làn môi nàng ra, đôi tay nắm lấy vòng eo nàng, nhấc nàng lên.

Nàng như người cá ló khỏi mặt nước, vẻ đẹp kiều sa rung động. Phía trong đùi bị xước một mảng thịt, đã sưng đỏ lên. Ở nhà vốn là thiên kim trong thâm khuê, vào cung thì dù có mưu toan thế nào cũng vẫn là Quý Phi sống trong nhung lụa, được nô tì hầu hạ. Da thịt non nớt như nàng, làm sao chịu nổi việc cưỡi ngựa như vậy, dù chỉ mười mấy cây số cũng đã giày vò nàng thương tích đầy mình.

Lúc bấy giờ nàng đang lỏa thân trước mặt hắn, dù đã vào cung nhiều năm và mây mưa với hắn nhiều lần, nhưng khi đối mặt trong tình cảnh như vậy, lòng tự trọng của nàng cũng khó có thể chấp nhận. Nàng vừa cảm thấy xấu hổ, vừa đau đớn, những giọt lệ chực trào khỏi khóe mắt.

Hắn không lên tiếng, chống tay bước lên. Người hắn đã ướt nhoe, áo quần dính sát thân, chẳng thèm ngó ngang đến nàng, cứ đi ra ngoài với bộ dạng ướt tèm nhem ấy. Sau một hồi, Phi Tâm chợt cảm thấy cơ thể ấm dần, một tấm chăn to đang bao bọc nàng lại. Nàng chưa kịp hiểu ra thì cơ thể trở nên nhẹ tênh, và được hắn bế ra ngoài.

Người hắn quá ướt nên vừa bế nàng thì tấm chăn cũng bị vương ướt. Hắn bế nàng vào sảnh, đến gian phòng gần góc có lò sưởi, ở đây có giường to, nhưng giường vẫn chưa trải ổn thỏa, còn tấm chăn cũng chẳng biết có dùng

được hay không. Phi Tâm nhìn tấm chăn ấy, cảm thấy không an tâm, còn Vân Hi thì mặc kệ, cứ đặt thẳng nàng vào giường và quay lưng ra khỏi phòng.

Phi Tâm cuộn người trong chăn nằm co ro trên giường, nửa vì đau, nửa vì sợ hãi, một lát sau nàng nghe tiếng gõ cửa, nàng lại lo lắng. Hẳn ra ngoài với bộ dạng ướn sùng thế kia, ngộ nhờ ngã bệnh thì tất cả đều do lỗi của nàng! Huống hồ nàng ở đây một mình, chẳng có xiêm y, cuộn người ngồi trong chăn, lỡ như chút nữa thị vệ sơ hở để tiểu nhị vào đây thì nàng thật sự xấu hổ chết!

Nàng ngồi nghĩ vẫn vơ rất lâu, sau đó chợt có tiếng cửa. Cùng với tiếng mở cửa là tiếng của Vân Hi, không chỉ có hân, dường như còn ai đó đi theo. Nàng càng lo lắng hơn, chẳng nghĩ ngợi gì mà vội vàng nấp vào sau tấm màn.

“Nói đến trên trời có dưới đất không có, cái gì mà Nghênh Hương Ổ của Lưu Ly Đình, khách điểm nổi tiếng làm ăn thế này đây à? Lừa gạt khách hàng vào làm thịt hả?” Phi Tâm nghe tiếng Vân Hi ngoài kia và nghe cả tiếng cười của chủ khách điểm, chắc là chủ khách điểm theo vào. Nàng nghe tiếng cò kè: “Ông qua mà xem này, cái này gọi là Lưu Ly Đình hả, nhìn thấy được cảnh gì? Cái ao này con nít cũng vào ngâm được, nước suối chẳng ra gì, rửa tay còn chê nó bẩn, ông coi ta là người dễ lừa như vậy à?”

Phi Tâm tròn xoe đôi mắt, hẳn vừa ra ngoài với thân người ướn sùng, lại còn lôi chủ khách điểm vào đây nói những thứ này? Nàng chẳng dám thở mạnh, nghe tiếng chủ khách điểm cười xuề: “Ngày là khách quý từ kinh thành đến, tiểu điểm làm sao dám như vậy chứ? Ở đây, ở đây hơi nhỏ một chút, nhưng nước suối có lẽ là do người...”

“Lúc đó ông nói Nghênh Hương Ổ Lưu Ly Đình thế này thế nọ nên ta mới vào đây. Bảng hiệu thì nổi như vậy, đúng là lừa khách hàng. Còn nữa còn

nữa, Túy Tiên Lương ông vừa bê vào, có hòa lẫn với nước rồi hả?” Vân Hi chê bai, “Còn phải lấy thêm mười lượng, ở đây là hắc điểm à?”

“Ôi, ôi, sao ngài lại nói thế. Nhìn ngài thì biết ngay là quý tộc, nào dám hòa nước vào rượu gì đó. Ngài đừng giận, là tiểu điểm phục vụ không chu đáo, hay thế này nhé, rượu thịt của quý vị chúng tôi sẽ không tính tiền, như vậy ngài hài lòng chứ?” Giọng của chủ điểm rõ ràng là lo sợ thái độ chê bai của Vân Hi, chủ điểm sợ bị người ta lột bằng hiệu. Nên đành phải nhường bước cho êm chuyện.

Phi Tâm nghe đến ngớ người, đường đường một thiên tử mà chạy đến đây mặc cả với người ta. Chắc chủ điểm luôn cho rằng người giàu thích bốc đồng, bất kể tốt xấu đều muốn nở mặt nở mày, ra giá mười lượng thì thế nào cũng trả hai mươi lượng để tỏ ra ta đây phóng khoáng, ngờ đâu lại đụng phải người như vậy, lại còn kéo tới tận đây mặc cả! Trước kia Phi Tâm còn ở nhà, khi chủ tiệm mang mẫu áo cho xem, nhìn thấy thích thì nàng cứ mua, nếu thấy hàng không giống tranh thì cũng chẳng nói gì, dù sao cũng chỉ một ít tiền, vứt đi mua lại cũng thế thôi.

Nhưng bây giờ nghe thấy lời qua tiếng lại của Vân Hi và chủ điểm ngoài kia, sau cùng còn ép người ta tặng cả rượu thịt, thực sự là... đầu mày bất giác nổi lông ra, khóe môi cũng chồm nở nụ cười. Lúc đầu nghe thấy Vân Hi kéo chủ điểm sang bên ao, trong lòng nàng còn lo sợ mất mặt, vì ở đó vẫn vương lại áo quần rách của nàng, nhưng dần dà nàng bỗng chuyện tâm lắng nghe lời của hắn.

Phi Tâm nghe thấy tiếng chào của chủ điểm ngoài kia, sau đó nghe thấy tiếng bước chân và tiếng lắc lư của ly tách, có lẽ chủ điểm đang sai tiểu nhị đặt thức ăn xuống. Chủ điểm khẽ giọng nói những lời xoa dịu, sau đó tỏ ý xin lỗi vì phục vụ không chu đáo. Lão cảm thấy mấy người này không đụng được, tám phần là quan tuần theo hoàng thượng, nên người ta nói gì đều nghe theo, chứ là kẻ thông thường lão chắc chắn đã kéo ra khỏi đây rồi. Đàn Ôn Các này cũng có thể gọi là chiếm lĩnh cả một vùng này, tiệm lớn

lừa khách thực ra cũng không giả một chút nào. Khách ngoại lai đến nhiều, lão cứ thế mà luộc, chẳng qua hôm nay gặp phải vị khách khó hầu này, lão đương nhiên biết cách ứng phó.

Phi Tâm nghe tiếng đóng cửa, nàng cũng chẳng màng là sạch hay bẩn, vội vã cuộn chăn nằm lên giường. Bình thường nàng nhất định không dám vờ ngủ say, nhưng hôm nay mình đầy thương tích, đã tạo cho nàng một lý do chính đáng. Huống hồ nàng luôn thấy rất khó mặt đối mặt riêng với hắn, nàng thậm chí cảm giác hắn là con người không thể nhìn và cũng chẳng thể với tới, mặc dù nàng là người trong hậu cung của hắn.

Nàng có thể đứng nhìn hắn từ xa, nhìn hắn thể hiện những mặt khác nhau, nụ cười của hắn khiến người ta rung động, sự cần mẫn đối với chính sự khiến nàng khâm phục, đôi lúc hắn trông như một đứa trẻ, vẻ mặt ngây ngô, nhưng đôi lúc lại cũng rất phóng túng, toát lên vẻ đẹp đầy ma mẫn. Đứng xa ngắm nhìn như vậy nàng cảm thấy rất bình lặng, đôi lúc còn cảm thấy rất vinh dự. Vì nàng là nữ nhân trong cung của hắn, nam nhân nàng lấy không những là người giàu có, quyền quý nhất thiên hạ, mà còn rất tài hoa xuất chúng, là người khiến tất cả nữ nhân phải ngưỡng mộ, khiến nàng cảm thấy rất hãnh diện!

Nàng thích cảm giác hãnh diện này, và thích sự giàu sang phú quý trong chốn hậu cung. Nàng thích tất cả những gì hắn mang đến cho nàng, chỉ trừ những cử chỉ thân mật khiến nàng ngượng ngùng. Nàng đã từng thấy hắn và các cung phi khi họ bên nhau, nhưng nàng hoàn toàn không thể học được.

Dù giả vờ ngủ nhưng thực ra trong lòng nàng vẫn thấp thỏm không yên.

Nàng cảm giác được hắn đang lên giường, khi hắn siết chặt nàng vào lòng, Phi Tâm chợt run lên. Vờ ngủ thế này cũng không phải cách hay, dù Phi Tâm không cảm thấy người hắn ướt, có lẽ lúc này khi ra ngoài hắn đã thay y phục, nhưng tấm chăn của nàng bị ướt hết phân nửa rồi, tí nữa ngủ như

vậy lỡ sinh bệnh thì nàng không gánh nổi, nhưng nàng vừa vờ ngủ giờ lại mở mắt ngay bảo rằng hầu hạ hăn đi ngủ thì cũng không được.

Nàng cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng cũng mở mắt ra nói khê: “Hoàng thượng, thần thiếp...” Giờ nàng chẳng còn tâm trí cùng hăn chơi trò công tử nha hoàn gì đó, huống hồ lúc này nàng cảm thấy có vẻ hăn không vui rồi. Nàng vừa mở mắt, thấy bộ xiêm y của hăn vẫn là kiểu cũ, nhưng bộ này khô. Nghĩ cũng đúng, lúc chuồn ra ngoài cung, Uông Thành Hải nhất định không thể nào không chuẩn bị gì cả, suốt chặng đường đi nàng vẫn luôn nhắm mắt thì làm sao nhìn thấy thị vệ có mang theo hành lý hay không. Thế thì ít ra cũng nên chuẩn bị cả vài bộ cho nàng chứ nhỉ? Và lại hăn còn có sở thích xé áo quần người khác, nghĩ đến đó, mặt nàng đỏ bừng, ngập ngừng hồi lâu vẫn chưa tìm ra đề tài thích hợp.

Hăn thấy nàng chủ động mở mắt và lên tiếng, đưa tay sờ trán nàng: “Không sốt, còn may.” Giọng hăn trầm trầm, y như vừa uống rượu vào, “Tí nữa thay xiêm y đi, ngủ thế này bệnh mất.” Âm thanh chất chứa sự quan tâm, khiến lòng nàng trở nên ấm áp.

Hăn vừa nói, tay vừa dò ra phía sau, lôi một bộ y phục ra. Quả nhiên là cùng kiểu và chất liệu với bộ nàng vừa mặc lúc này. Hăn hơi nghiêng người, giở bộ y phục lên, trong đó có một lọ thủy tinh nhiều màu, và hăn nói: “May là có mang theo cái này. Tử Ngọc Cao làm tan vết bầm. Ủm, lát nữa...” Hăn cầm chiếc lọ lên, đột nhiên thấy đôi mắt nàng mở to ra, đang nhìn hăn chăm chăm.

Nàng chưa bao giờ dám hỗn xược nhìn hăn như vậy, bởi vì chỗ bị thương của nàng là chỗ thầm kín. Khi hăn cầm chiếc lọ lên, nàng cứ lo hăn sẽ nói rằng tí nữa trẫm bôi thuốc cho nàng!

Hăn sững sốt nhìn nàng một lát, chợt khéo môi nhếch lên, như đang cười trêu chọc. Hăn đặt nó ở bên cạnh nàng: “Tí nữa thay xiêm y xong thì ra hầu hạ trẫm dùng bữa.” Nghe hăn nói thế, nàng thở phào ngay, trong lòng thầm

cảm kích hẳn. Nàng thấy hẳn đứng dậy định ra ngoài, bèn nhỏ giọng nói: “Tạ ơn hoàng thượng.”

Hắn đi được vài bước, nửa quay đầu lại nhìn nàng: “Hồ đó, tên là Noãn Ngọc.”

Nàng ngó người một lát, bất chợt nhớ lại khung cảnh tuyệt đẹp ban nãy: Cảnh sắc tuyệt vời, bóng người hòa lẫn vào đám mây mù trên mặt hồ, cảm giác trong lòng lâng lâng. Noãn Ngọc, quả thật rất đẹp.

Chương 26

Lựa mây thượng hạng thành vài rách

Nàng thay xiêm y và ra ngoài, thấy hẳn đang ngồi trên đệm, trên bàn đặt những món ăn và một bầu rượu. Hẳn đang tự rót tự uống, Phi Tâm là phi tần đã được huấn luyện kỹ càng, vừa nhìn thấy thế, chẳng màng đến cơn đau trên người, vội vàng đi về phía hẳn, đưa tay giữ lấy chiếc ly trước mặt hẳn, nhanh chóng cất tiếng: “Không được!” Nàng vội quá nên chẳng kịp lo chuyện lễ nghĩa. Thức ăn ngoài cung, ly tách chén bát dù sạch hay không cũng phải có người thử rồi mới để hẳn ăn, không được tùy tiện đưa vào miệng, lỡ ăn trúng thứ gì thì sẽ rắc rối to.

Nàng hấp tấp đi qua, suýt va phải cạnh bàn. Hẳn hơi kinh ngạc, nhìn thấy nàng đã quỳ ngay dưới chân, đưa tay lên: “Hoàng thượng, hãy để thần thiếp thử độ ấm đã.” Nói xong, nàng đưa hai tay chuẩn bị đón lấy bầu rượu.

Bầu rượu trên tay hẳn không đưa về phía nàng, nhìn bộ dạng của nàng, hẳn khẽ nheo mắt bảo: “Nàng không uống được, rượu không tốt cho vết thương.” Nói xong, hẳn cầm đôi đũa lên, “Thử thức ăn đi.”

Lời hẳn khiến nàng hơi sững người, khẽ nói: “Hoàng thượng, thức ăn bên ngoài...”

“Không sao đâu.” Hãn vừa nói vừa cầm đĩa đưa cho nàng, “Ai cũng ăn được, tại sao chúng ta không ăn được?”

Một từ hãn tiện miệng thốt ra nhưng khiến tim nàng rung động “chúng ta” , nghĩ đến sự ân cần lúc này của hãn, lòng nàng tự dừng thấy ngọt ngào. Nếu hãn luôn ôn hòa như vậy thì dù chết nàng cũng cảm thấy đáng. Nàng tận sức muốn làm một cung phi hợp cách, ghi nhớ quy tắc của cung phi. Nam nhân trên đời người nào chẳng tam thê tứ thiếp, trong dân gian nếu bá tánh nào dư dả một tí đều sẽ nạp thiếp. Nhà quan quy định dù nạp thiếp thì cũng tuân theo số lượng đã đặt. Nhưng nam nhân đều háo sắc, trên có chính sách, dưới có đối sách. Nuôi trong nhà không cho danh phận cũng không vượt lễ vượt tặc, chỉ cần nuôi nổi thì càng nhiều càng tốt. Huống chi hãn còn là thiên tử, gánh vác trách nhiệm quốc gia, mở rộng hậu cung mới có lợi cho phồn vinh hoàng thất, con cháu đầy đàn.

Vì thế, nàng hoàn toàn chẳng để tâm việc phải chia sẻ với người khác, thứ nàng để ý nhất chính là thân phận, là danh tiếng, và những thứ này thì phải có sự ủng hộ của hoàng thượng mới có thể có được.

Nhưng để đạt được sự ủng hộ ấy, không nhất thiết phải cần sự sủng ái của hoàng thượng, chỉ cần có sự tôn trọng và tính nhiệm thì đủ rồi, nó còn kiên cố và duy trì bền vững hơn là sự sủng ái. Cứ như thái hậu đương triều – Nguyễn Tinh Hoa, bà cũng chẳng phải là người được tiên đế sủng ái nhất, tiên đế yêu nhất là Thục Phi, mẹ ruột của hoàng thượng. Nhưng tiên đế rất tôn trọng vị hoàng hậu này, hậu cung đều giao phó cho bà quản lý. Lúc sống thì được danh hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, trăm năm sau thì cũng được chôn cất trong Lăng Lãng mộ cùng tiên đế, vạn năm bên nhau, nhận được thờ phụng của tông miếu!

Phi Tâm không dám mong sau khi chết được vào đế lăng, nàng chỉ hy vọng chức Quý Phi không ngã, sau khi chết thì được phong chữ “Hiền” , hoặc “Huệ”. Nhưng mà một năm này có quá nhiều sóng gió, nàng tự biết chẳng còn hy vọng nữa rồi.

Nhưng hôm nay lòng nàng lại nhen nhóm lửa hy vọng, nàng cảm thấy trong lòng hoang thượng vẫn còn một vị trí nho nhỏ cho nàng. Như là hôm nay dắt nàng ra đây, chắc chắn cảm thấy nàng là người biết lễ nghi, miệng cũng kín, không nói chuyện này ra ngoài, với lại lúc này hẳn cũng có chút quan tâm nàng.

Nghĩ đến đó, lòng nàng ấm dần, nước mắt rưng rưng, muốn bày tỏ lòng trung thành. Nhưng thấy hắn vẫn thông dong uống rượu, lại cảm thấy tình cảnh này không thích hợp, bèn nuốt lời vào trong lòng, từ từ quỳ xuống đệm, bày biện các món ăn lại cho hắn. Nàng gấp mỗi thứ một chút, đặt vào trong chiếc đĩa nhỏ, sau đó nếm thử.

Thức ăn bên ngoài nàng thật sự không an tâm, nhưng lúc ấy vẫn phải gắng gượng nuốt vào, nếm thử vị rồi định đổi đôi đũa chuẩn bị gấp thức ăn cho hắn. Trên bàn chỉ còn một đôi đũa, nàng vừa mới dùng xong rồi. Khi nàng vừa định gọi người mang đôi đũa mới thì thấy hắn cười: “Chỉ còn lại đôi này thôi, đổi đôi nữa thì lại vậy bần, chẳng phải cũng không ổn sao?” Nói xong, hắn đưa tay cầm lấy đũa của nàng, sau đó gấp miếng nấm rơm trong món vịt Bát Bảo vào miệng.

Nàng thấy thế, mặt ửng đỏ lên, hắn ăn xong bèn chuyền đũa lại cho nàng. Nàng không dám không dùng, bèn ăn tiếp. Cứ thế, đôi đũa được chuyền qua chuyền lại, chàng một miếng, thiếp một miếng, chẳng mấy chốc bốn đĩa thức ăn đã vơi hết một nửa. Hắn uống hết nửa bầu rượu, khen đĩa vịt Bát Bảo không tệ. Hắn nhìn thấy nàng chỉ quỳ mà không ngồi thì biết ngay do vết thương nên ngồi không yên. Tiết nguyên tiêu đã qua mất ba ngày, tối nay vẫn khá náo nhiệt, nghe đồn phía tây thị trấn còn có Liên Thi Hội, nhưng hắn thấy vẻ mặt nàng hơi găng gượng, bèn cảm thấy ray rứt. Nàng quen sống nhung lụa, ngày thường dậy sớm ngủ sớm, giờ này đáng ra phải đi ngủ sớm rồi mà nàng vẫn cầm cự đến lúc này thật không phải chuyện dễ dàng.

Ăn khuya xong, còn chút men say, ánh mắt hần nhìn nàng rất kỳ lạ. Hần đẩy chiếc bàn ra một bên, đưa tay kéo nàng lại, để nàng nằm trong lòng hần: “Nếu không thích nằm chiếc giường đó thì cứ nằm đây một đêm vậy.” Hần nói xong, kéo tấm chăn ở bên cạnh, bao lấy nàng, tay bắt đầu vuốt ve mái tóc và mặt nàng. Lúc ấy mộng của nàng đang đè trên bắp đùi của hần, mặc dù có chút đau nhưng nằm ở đây vẫn hơn nằm trên chiếc giường ấy. Nàng cuộn người vào lòng y, khẽ nói: “Thần thiếp khiến hoàng thượng mất hứng rồi. Thần thiếp...”

“Được rồi, được rồi.” Hần vò vò tóc nàng, “Nhắm mắt một lát, sáng sớm mai sẽ về.” Nói xong, hần nhắm mắt trước.

Nàng ghen lời, vừa ăn xong, giờ nằm trong lòng hần sợ hần sẽ khó chịu trong người, sợ hần chớp mắt tỉnh giấc sáng mai không chỉ đau lưng mà còn tiêu hóa không tốt, ngẫm tới ngẫm lui, bất giác nàng cất tiếng nói: “Thần thiếp trò chuyện với hoàng thượng nhé.”

“Nói gì?” Tay hần chẳng chịu yên, dần dần sờ soạng lung tung, nhưng âm thanh vẫn nhàn nhạt.

“Ờ...” Phi Tâm vắt óc suy nghĩ đề tài, chợt ý nghĩ lóe sáng trong đầu, nghĩ đến trước khi xuất cung, dường như hần rất vội. Đã đến nơi này, hoàng thượng chu đáo với nàng như vậy, nàng phải xả mạng hầu quân tử mới đúng. Nghĩ thế, tấm lòng trung thành nàng muốn bộc lộ lúc này lại trỗi lên: “Hoàng thượng, lúc trước khi xuất cung, hoàng thượng nóng lòng muốn trải nghiệm bầu không khí ở đây nhưng vì sức khỏe thần thiếp nên đã mất nhiều thời gian. Nhưng giờ này bên ngoài vẫn rất náo nhiệt, hay thần thiếp cùng hoàng thượng ra dạo chơi, để tránh long thể không tiêu.”

Hần mở mắt, im lặng một lát rồi khẽ nói: “Thứ cần kíp thì đã kíp rồi.” Vân Hi nhìn vẻ mặt ngây ngô của nàng, khẽ hứ, “Chỉ là Quý Phi chẳng có hứng thú.”

Phi Tâm sững sờ, hơi ngẩng đầu nhìn hần, hần nép sát quá, khiến nàng có thể nhìn rõ cả những nếp nhăn nhỏ nhỏ nên đầu mày, đôi mắt long lanh thoáng u buồn. Tim nàng như lạc mất vài nhịp, và tăng thêm vài phần hoảng loạn.

Hần thấy môi nàng khẽ run rẩy không lời, thân thể cũng hơi cứng đờ nhưng vẫn có một mùi hương quyến rũ, trong thoáng chốc, khẽ híp mắt lại, bàn tay ôm lấy nàng đã từ từ lần vào bên trong áo, như chiếc bàn là nóng bỏng là lên làn da của nàng.

“Hoàng thượng.” Phi Tâm chột lên tiếng, sau gáy nàng có chút tê. Vẻ mặt của hần khiến nàng căng thẳng, bầu không khí có chút lạ kỳ, khiến nàng cảm thấy sợ hãi, nên vẫn chưa nghĩ ra phải nói gì thì nàng cũng vội lên tiếng, chỉ muốn nhanh chóng phân tán ánh mắt của hần.

Hần đương nhiên biết nàng có ý gì, nửa nhú mày, như cười như không, cổ tình trêu nàng, cánh tay còn lại vòng qua eo nàng, ngón tay quần lấy sợi dây thắt trước ngực nàng và nói: “Quý Phi lại có cao kiến gì?”

Nàng đờ người ra, lúc ấy đang bị hần siết lấy, ngồi cũng không xong mà né cũng không được. Trong phòng tuy không nóng nhưng sau gáy nàng đã toát một lớp mồ hôi mỏng, ánh mắt bất giác quan sát về phía tay hần. Đầu nàng rối tung, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh ngượng ngùng này, ý nghĩ tóe lên, vội nói: “Hoàng thượng, hoàng thượng! Lúc này thần thiếp thấy cảnh hồ Noãn Ngọc rất động lòng người, lúc đi vội quá không kịp ngắm kỹ, hay thần thiếp cùng hoàng thượng đến đó lần nữa?”

Nàng cũng mặc kệ đề nghị lúc này có khôi hài đến thế nào, chưa kể nơi đó cách đây khá xa, lại còn vào lúc khuya như vậy, chỉ nội việc cưỡi ngựa nàng cũng không chịu nổi rồi.

Hần ngừng tay, nhìn nàng khẽ nói: “Không thấy nữa đâu.”

“Sao?”

“Chỉ có vào giờ hội một khắc ở đó mới nhìn thấy được, quá thời gian rồi.”

Nàng sững sờ và đột nhiên hiểu ra ngay. Thời gian mà hân hối hả đua theo, chẳng phải vì lễ hội hoa đăng, mà là vì muốn thấy cảnh sắc kỳ lạ ở Noãn Ngọc đó. Chẳng trách hân lại nói, thứ cần kịp thì đã kịp rồi.

“Lần đầu thần thiếp thấy cảnh đẹp như vậy, đẹp thật.” Nàng thì thầm nhưng không dám nhìn hân, “Thần thiếp còn tưởng giờ nào ở đó cũng như vậy. Là thần thiếp ngu muội.”

“E rằng Quý Phi vốn chẳng đoái hoài. Cảnh hồ có đẹp cũng chẳng thể sánh bằng sự sáng chói ở ngọc điện!” Mắt hân nhắm hờ, âm thanh thoáng buồn.

Nàng ngược nhìn y, chợt cảm thấy ray rứt. Nàng chỉ là một người tầm thường vô đôi, chỉ biết danh tiếng chứ chưa bao giờ quan tâm thi vị cuộc sống. Thực ra cũng có khi ngẫm nghĩ, loại nữ nhân như nàng đúng là rất khó lấy lòng người khác. Nàng chẳng phải người bốc đồng hiếu thắng, nhưng cũng biết sống trong cung thì việc làm vừa lòng thánh thượng quan trọng như thế nào. Cũng không phải nàng cố tình ra vẻ đoan trang, mà là nàng tự biết rõ bản thân mình chỉ là một ao nước chết, vốn chẳng biết thế nào là cơn sóng tình trời dậy, cảm xúc mãnh liệt chỉ khiến nàng sợ hãi chứ không thể trải nghiệm được điều kỳ diệu trong đó. Vì thế nàng mới cảm thấy ray rứt, chưa thể an ủi thánh tâm cũng là do nàng thất trách!

“Thần thiếp không thấu phong nhã, chẳng thể giải khuây với hoàng thượng.” Phi Tâm ngập ngừng một lát rồi bất chợt lên tiếng, đầu khẽ cúi xuống, “Nay đang tiết Thượng Nguyên thế mà thần thiếp lại khiến hoàng thượng mất vui trong chuyến ngao du, thật đáng chết.”

Hân hơi mất kiên nhẫn, nàng lại bắt đầu lôi chuyện cung quy ra, vừa định ngắt lời thì chợt nghe nàng nói: “Thần thiếp biết gảy đàn tì bà, tài nghệ non kém, vốn không dám biểu diễn trước mặt thánh thượng, nhưng nơi này gác

lững tiều lầu, bên ngoài có cảnh đẹp, thi vị khác lạ. Nếu hoàng thượng không chê thần thiếp xin phép đàn tấu một khúc.”

“Trẫm không biết nàng biết đàn tì bà.” Hãn nheo mắt nhìn nàng, ngạc nhiên vì nàng bỗng dừng lại chủ động hiến nghệ, “Lại là phụ mệnh phụ mẫu, hay là chuẩn bị vào cung?” Tuy kinh ngạc nhưng nghĩ đến động cơ học nghệ của nàng thì hãn mất hết hứng chí.

“Thần thiếp học trong cung.” Nàng nói nhỏ, tỏ ra ngượng ngùng, mặt đỏ ửng lên, “Thần thiếp tự học để giải khuây.”

“Nàng biết khúc nào?” Hãn bỗng giơ tay sờ mặt nàng, ngón tay khô hanh nhưng ấm áp, khiến má nàng nóng rạn.

“Chỉ biết một khúc.” Nàng thì thầm, “Thanh Vận Thán”.

Nàng vừa nói xong, chợt nghe Vân Hi gọi to về phía ngoài cửa: “Bàng Tín, người bảo chủ tiệm lấy đàn tì bà đến đây!” Phi Tâm nghe xong mà mặt trắng như tàu lá, tay hãn vẫn còn đặt trong lòng nàng, chẳng có ý muốn dịch chuyển ra khỏi đó, nếu lúc này có người bước vào thì nàng chẳng thiết sống nữa! Nàng xấu hổ trong lòng, quay người muốn đứng dậy, khi nàng vừa đứng lên, hai người đều nghe tiếng “Roạt”. Trước ngực Phi Tâm đã bị toạc một lỗ to!

Vân Hi cũng tròn mắt, mãi mà chưa nói nên lời, Phi Tâm sắp khóc rồi, mặt nàng vừa trắng vừa đỏ, giọng ghen ngào: “Hoàng, hoàng thượng, còn, còn không?” Đây là bộ y phục Uông Thành Hải chuẩn bị, chất liệu là vải lụa thượng hạng, loại lụa này bản thân vốn rất bền chắc, nhưng vì thêu quá tinh tế, vừa đơm hoa vừa kết dây đai nên chẳng còn chắc chắn nữa. Vân Hi siết chặt cổ áo nàng lại, nhìn mặt nàng hệt như sống không bằng chết, đột nhiên nghiêm túc nói: “Tí nữa lên giường trùm mềm lại rồi hãy đàn, chỉ mang hai bộ thôi. Bộ này chẳng liên quan gì tới trẫm đấy!”

Phi Tâm thật sự rất muốn khóc! Nàng cố gắng cúi gầm mặt, không muốn để ai thấy bộ dạng khóc lóc của mình, nên nàng càng không muốn nhìn thấy bộ mặt cười đáng ghét của Vân Hi, vẻ mặt đó như đang vui mừng khôn xiết!

Chương 27

Tâm thiếp lòng chàng

— Hoàn Thế Các. Bích Nhân Điện —

Hoàn Thế Các này cách Huy Dương Cung của hoàng thượng rất gần, dù chỉ cách nhau một sân vườn nhưng những lối đi thông nhau, nằm ngay vị trí chính giữa của tòa cung uyển, phía sau còn có rất nhiều nguồn suối, tạo thành một chiếc ao Trân Châu. Bởi vì đáy ao lát toàn những viên sỏi màu sắc rực rỡ nên mới có tên là Hoàn Thế Các, và các điện trong cung này đều đặt tên theo màu sắc.

Tuyết Thanh choàng khăn quàng cổ màu tím làm từ lông hồ ly, vịn cung nhân từ từ bước vào Noãn Sương phía sau điện. Khuôn mặt nhỏ của nàng hơi trắng bệch, nửa vì lạnh, nửa vì giận.

Tiết Thượng Nguyên vừa qua được vài hôm, nhưng bầu không khí vẫn sôi động, ngày nào trời cũng trong xanh, nên ăn tối xong không lâu nàng bèn định sang Huy Dương Cung mời hoàng thượng cùng dạo vườn hoa. Nàng có thiên thời địa lợi, hơn nữa nơi này không phải trong cung, nên không có nhiều quy định. Kết quả là vừa ra khỏi Hoàn Thế Các bèn đụng mặt Hoa Mỹ Nhân. Hoa Mỹ Nhân này lúc còn trong cung đã kên kiệu, nghe đồn rất cả gan, quyến rũ đến độ hoàng thượng mất cả hồn, lễ vừa qua thì cứ bám mãi bên hoàng thượng. Trong số những người đi cùng thì ả ta cao ngạo nhất.

Tuyết Thanh nhìn ả mà sắc mặt khó chịu, hơn nữa Tuyết Thanh không phải Phi Tâm nên chẳng thể nén nổi tâm tính, nay thấy Hoa Mỹ Nhân lại đến, bèn khó chịu ra mặt. Dẫu sao hai người cũng chên nhau về giai cấp, Hoa Mỹ Nhân tất nhiên phải nhường đường. Nhưng Hoa Mỹ Nhân thâm rủa trong lòng, Đức Phi này sảy thai hồi tháng mười một, đã chiếm hoàng thượng cả tháng trời. Con thì không có mà lại được thăng vị, cả cung này chỉ có mỗi ả ta. Hai người vào cung cùng năm, nghe nói Lâm Tuyết Thanh dùng chiêu bài cũng chẳng hay ho gì để quyến rũ hoàng thượng, nay thì tỏ vẻ ta đây thanh cao. Ai cũng nói ả ta mượn Quý Phi làm bàn đạp, lúc đầu thái hậu chẳng chịu gập ả, nếu không nhờ Quý Phi thì cũng chẳng có Đức Phi hôm nay. Bây giờ một bước lên cao rồi thì đẩy Quý Phi đến tận Thê Phụng Các, ngông nghênh chẳng nể nang ai cả!

Hoa Mỹ Nhân rủa thâm trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thân thiết. Hai người một trước một sau bước vào điện, chẳng mấy chốc bèn thấy Ôn Thành Hải cùng một vài thái giám đi ra đón.

“Nô tài tham kiến hai vị nương nương.” Ôn Thành Hải cười nhưng không dắt hai người vào trong. Tuyết Thanh nhìn thấy bên trong đen kịt, có chút lạ lùng, không vội xuống kiệu, nhưng nàng cũng rất khách sáo với Ôn Thành Hải, khẽ khua tay: “Ôn công công, hoàng thượng ngủ rồi à?”

“Bẩm nương nương.” Ôn Thành Hải cúi người, “Hôm nay tâm trạng hoàng thượng rất tốt, buổi tối ăn hơi nhiều nên đang dạo hoa viên, không cho nô tài theo. Nô tài đang định ra bên ấy tìm xem.”

Tuyết Thanh nghe thấy trong lòng bắn khoăn. Ôn Thành Hải này lúc nào cũng như hình với bóng với hoàng thượng, nay để hoàng thượng ra ngoài một mình, không chừng hoàng thượng lại đi tìm con hồ ly nào đó mất rồi, nhưng ngoài miệng vẫn đơn đả: “Ôn công công phải cẩn thận chứ, tối thế này để hoàng thượng ra ngoài một mình à? Lỡ vấp ngã thì sao?”

Ông Thành Hải trong lòng hiểu rõ, Đức Phi chỉ đang tìm cái cớ, nhưng Hoa Mỹ Nhân bên cạnh thì vui mừng, tính nàng ta nhạy bén hơn Lâm Tuyết Thanh nên miệng mồm cũng nhanh nhẩu, buột miệng nói: “Đức Phi nương nương quá cẩn trọng rồi, hành cung chỉ bé thế này thôi. Và lại còn có nhiều tỉ muội đi cùng, tự khắc sẽ lo vẹn toàn.” Ý muốn nói là bên cạnh hoàng thượng chẳng thiếu người, dù chẳng có hai ta, hoàng thượng vẫn phôi phới, đừng tưởng rằng chỉ có nàng hầu hạ mới được!

Lời Hoa Mỹ Nhân khiến Tuyết Thanh cảm thấy chói tai, bỗng dưng cảm thấy hoang mang, nên rời khỏi Huy Dương Cung, đi về phía Thê Phụng Các. Nàng muốn tìm Phi Tâm nói chuyện cho khuây khỏa. Nhưng không ngờ khi đến Thê Phụng Các thì cũng đèn đóm tối thui, Tiểu Phúc Tử ra đón chẳng biết có phải đã thương lượng với Ông Thành Hải rồi hay không mà lời nói hết như nhau.

“Bẩm nương nương, chủ nhân nhà tôi ra ngoài dạo, không cho nô tài đi theo, Tú Linh đang sai người đi tìm rồi!” Tiểu Phúc Tử cúi người đáp, nhưng lời nói khiến Tuyết Thanh rối bời. Hoàng thượng đi dạo một mình đã đành, Quý Phi này vốn chẳng thích đi dạo, hơn nữa nàng ta quen được hầu hạ, hiếm khi nào đi ra ngoài một mình mà không dắt ai theo. Dù là có thì cũng chỉ ban ngày, trời đã tối thế này rồi.

Tuyết Thanh chẳng thể nào ngờ thì ra Quý Phi nay cũng như bọn nữ nhân kia, ngoài mặt vờ tỏ ra chẳng mấy may quan tâm thế sự, thực thể thì lại muốn tranh đoạt. Thực ra hoàng thượng đi với ai, nàng cũng không quản nổi, dù Quý Phi có cậy thế tranh giành, nàng cũng không buồn lòng như vậy.

Cái nàng buồn chính là mình đã xem Quý Phi như tri kỷ, việc gì cũng nói với Quý Phi nhưng Quý Phi lại không nghĩ thế, tâm tư toan tính trong khi nàng chẳng hề hay biết, chẳng hề đề phòng. Bây giờ trong cung ai cũng biết, Lâm Tuyết Thanh nàng có ngày hôm nay đều nhờ công lao Quý Phi. Đến nay khi hành công, Quý Phi chủ động nhường Hoàn Thế Các, e rằng

đến cả hoàng thượng cũng cảm thấy, Quý Phi là người độ lượng, bao dung hơn người. Nàng càng nghĩ càng tức tối, quay đầu trở về cung.

Phi Tâm cảm thấy bốn năm vào cung quả thật đã triệt để làm điên đảo tất cả những bài học được giáo huấn trước giờ của nàng. Thực ra trước khi vào cung nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý: Cuộc chiến giữa những bóng hồng không chỉ là ganh đua sắc đẹp, mà còn là sự toan tính mưu mô. Nàng mang theo tất cả niềm hy vọng của nhà Lạc Chính, bất luận thế nào cũng tuyệt không thể ngã gục, vì thế bao nhiêu năm nay nàng không thể không đo mưu toan. Nàng mưu tính thực ra cũng chỉ vì muốn sống còn ở nơi ấy, không những phải sống còn, mà còn phải sống ở một vị trí tương đối tốt. Chỉ có như vậy, cả nhà Lạc Chính mới có thể cảm thấy hãnh diện vì nàng, không chỉ là quyền mà còn là danh tiếng. Nàng không ngại bị người ta lợi dụng, có người lợi dụng mới chứng tỏ được mình là người có giá trị.

Nàng sợ nhất chính là những điều ngoài ý muốn, nhưng gần một năm nay, việc ngoài ý muốn cứ liên tục xảy ra, thể diện đã bị tổn hại đến tám – chín phần rồi. Trước kia hoàng thượng cần đối phó với Nguyễn thị, bắt nàng phải gánh ác danh “chuyên sủng”. Sau đó Tuyết Thanh sẩy thai, nàng lại mắc tội không quản lý tốt hậu cung. Rồi kể đó là ngã nhào trên bàn tiệc đêm ba mươi, khiến tất cả mọi người cười muốn rụng răng. Nay thì kinh khủng hơn, choàng chăn gây đàn tì bà!

Thật đáng tội mà, tự xưng nói mình biết gây đàn tì bà làm chi, bây giờ chỉ còn cách tóc tai rũ rượi ngồi trên giường, trùm chiếc chăn lại. Là do nàng tự bảo gây đàn, áo rách thì vẫn phải gây. Nàng sắp nghiến nát cả răng, miễn cưỡng gảy hết bài Thanh Vận Thán, cảm giác hoàng thượng đã rửa hết hận rồi. Lúc ấy nàng nằng nặc đòi hoàng thượng một danh tiếng sau khi chết, bây giờ chẳng còn mặt mũi đòi bất kỳ ân điển nào nữa.

Nàng cúi gằm mặt, cả người đầy mồ hôi. Đột nhiên hai bàn tay chống trên giường, nàng hoảng hốt, chẳng biết hấn đã đứng dậy từ lúc nào. “Đây chính là Thanh Vận Thán à?” Giọng điệu hấn không che giấu nổi sự vui sướng.

Nàng không lên tiếng, thực ra thì nàng cũng chẳng biết mình đã đàn khúc nào rồi. Vân Hi đưa tay vén tóc nàng lên, nhìn những giọt mồ hôi đọng lại trên mái tóc nàng, trước nay nàng vẫn thế, gắng gượng đến cuối cùng, dù rằng không muốn nhưng cũng chỉ biết chịu đựng: “Trẫm cảm thấy âm điệu thì giống nhưng đàn lệch nhiều quá, giống ‘Thanh Vận Thán chuyển điệu’ hơn.”

Những lời châm chọc của hần khiến nàng chẳng biết đáp thế nào, ôm lấy tì bà không nói tiếng nào. Hần vịn eo nàng, cất lấy tì bà trong lòng nàng: “Trên người còn đau không?”

“Tạ hoàng thượng, thần thiếp đỡ nhiều rồi.” Cuối cùng nàng cũng lên tiếng, kèm theo một tiếng thở phào, lấy lòng hần thì mình phải xấu hổ, nghĩ đến đó thì cảm thấy mệt mỏi và khó chịu đến chết, nhưng giọng hần đầy dịu dàng, hơi thở như ngưng đọng, chẳng còn cái nóng bỏng lúc nãy, khiến nàng cảm thấy an tâm hơn.

“Trong nhà còn buôn bán không?” Hần từ từ tựa sát vào, ôm cả người lẫn chân. Đêm đến mà hần vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, trái lại còn tỏ ra hứng chí với việc phiếm chuyện.

“Sau khi phụ thân làm quan, việc buôn bán đã giao cho Tam thúc quản lý.” Phi Tâm có sao nói vậy, chẳng dám thêm câu “Bẩm hoàng thượng” khiến hần phật lòng nữa. Thực ra sau khi làm quan thì không nên buôn bán, trừ phi nhận được việc bán buôn của triều đình, nhưng cũng không phải không cho phép người trong gia tộc kinh thương, có những gia tộc vừa làm quan vừa kinh thương, Cẩm Thái không ít trường hợp này. Sau khi phụ thân làm quan, bèn chuyển giao việc buôn bán cho thúc phụ. Nếu dừng lại hoàn toàn thì thứ nhất là nghề buôn gia truyền không cho phép như vậy, thứ hai là vì phụ thân vẫn còn nhiều chỗ cần chi tiền, nếu không có buôn bán thì e chẳng thể mua cho nàng một chức tú nữ rồi.

“Trẫm cho thúc phụ của nàng một chức tước, thế nào?” Vân Hi nói nhạt, “Ông ta buôn trà, nghe nói Hoài Nam nổi danh với trà ngon. Thôi thì cho ông ta quyền bán trà cho hoàng gia, như thế chắc sẽ rẻ hơn?”

Phi Tâm nghe thế, mắt sáng rực lên, xem ra xấu hổ như vậy cũng đáng, vội muốn đứng dậy khấu đầu tạ ơn, nhưng hăn vẫn siết chặt, nàng không cử động được, đành run rẩy nói: “Thần thiếp tạ ân điển hoàng thượng.” Buôn bán với hoàng gia, tuyệt đối là một chức béo bở, lĩnh tiền quan, dù không tham thì cũng có thể kiếm chác được không ít. Và nếu như thế thì Tam thúc có cơ hội thường xuyên vào kinh, điều này mới là quan trọng, cuối cùng Phi Tâm cũng tìm được chỗ tựa rồi. Thế nên nàng thực sự rất xúc động, suýt nữa lại muốn nói những lời bày tỏ lòng trung thành.

“Vây Quý Phi lấy gì tạ ơn trẫm?” Hăn tuyệt đối là người “thi ân vọng báo” (*), Phi Tâm biết ngay sẽ chẳng dễ dàng gì, nhưng nhất thời kích động khiến nàng quên khuấy đi. Lời này làm cho nàng sững sờ, chưa kịp nghe nàng mở miệng nói những câu như là: có chết cũng không từ..., hăn đã nói tiếp: “Xưa nay Quý Phi vốn dĩ coi lời trẫm như gió thoảng bên tai, tỷ tỷ muội muội tám đời chẳng can hệ thì luôn đặt trong lòng!” Lời này khiến Phi Tâm cảm thấy mây mù giăng đĩnh, nàng cung kính lời hăn như bái lạy thần thánh, những chỉ dụ của hăn nàng chẳng bao giờ dám tùy tiện, lần nào mà không răm rắp tuân theo? Nhưng nàng không dám cãi, chỉ lẩm bẩm: “Thần thiếp không dám.”

(*) “thi ân vọng báo” : làm điều tốt và chờ được báo đáp

“Nàng còn có gì mà không dám? Trẫm đã nói, nếu Quý Phi giữ địa vị cao thì lo gì không có danh tiếng sau khi chết, Quý Phi có nghe lọt tai bao giờ?” Hăn nói, còn tay thì luôn theo khe hở chui vào trong cổ áo nàng, ở đó rách một lỗ to, lúc này càng thuận tiện rồi. Nàng run rẩy cả người, lời của hăn nói rất thẳng thừng, giọng nàng run run: “Thần thiếp không có con, không dám đèo bồng.” Nàng cũng buột miệng nói thẳng, lúc ấy hoàng

thượng tuyên chỉ trước triều, không con không vào trung cung. Nàng không có tư cách giành, càng không đủ khả năng tranh.

“Nàng cũng biết à? Nếu thế thì mừng ba tháng này nàng đã làm gì nhỉ?” Giọng Vân Hi đầy sự tức tối, không biết có phải vì nàng đã ép hân phải nói trắng ra khiến hân phải bẽ mặt, hay là vì hân luôn cảm thấy nàng là người chẳng biết vâng lời.

Phi Tâm nghĩ một lát, sau cùng cũng hiểu ý hân muốn nói. Hôm mừng hai, họ cùng nhau đánh cờ rất hòa hợp, tối đó hân bèn muốn ở lại Cúc Tuệ Cung, nhưng Đức Phi bảo rằng không khỏ, thế là kéo hân đi. Đến mừng ba, vốn là ngày nàng thị tẩm, Đức Phi lại trước một bước đến Khải Nguyên Điện tranh với nàng, thế là trong vòng ba tháng liền nàng chưa một lần được thị tẩm, cơ hội có thai càng ít ỏi, chẳng trách hân lại bảo rằng tỷ tỷ muội muội tám đời chẳng can hệ thì luôn đặt trong lòng.

Thực ra Đức Phi làm như vậy, Phi Tâm hiểu được nỗi lòng ấy. Đức Phi chẳng phải kẻ ngốc, trải qua vụ sẩy thai, nàng ta đã biết quan tâm đến quyền lực. Nhưng tâm trí nàng ta chưa bằng Phi Tâm, vì trong lòng nàng ta, sự sủng ái của hoàng thượng là hàng đầu, thậm chí còn đặt nặng hơn là thân phận hữu danh vô thực. Nàng ta nghĩ thế nên luôn tập trung vào việc tranh sủng, và dần dần sẽ mất lý trí, cho dù đối tượng có là Phi Tâm có ơn với nàng ta đi chăng, nàng ta cũng không thể nhẫn nhịn. Thực ra hàng ngày nàng ta vẫn rất xem trọng mối quan hệ với Phi Tâm, nhưng một khi dính líu tới thánh sủng, nàng ta liền trở nên mất kiểm chế.

Sở dĩ hoàng thượng bao dung Đức Phi, không phải vì hân cảm thấy ray rứt với nàng ta, mà là hân cần nhà họ Lâm, phải dùng Lâm gia thì trước tiên cần xoa dịu vị hậu cung này. Nhưng hoàng thượng hiển nhiên không có ý định để Đức Phi xưng hậu, vì hân không muốn lại bồi dưỡng thêm một Nguyễn thị khác. Cũng chính vì thế, nhưng lời hoàng thượng không thể nói đều phải mượn miệng Phi Tâm thốt ra, những việc hoàng thượng không thể làm đều mượn tay Phi Tâm làm. Hân cũng không phải thật lòng muốn nàng

làm hoàng hậu, hắn chỉ mượn tay nàng kìm chế Đức Phi. Tương tự, kìm chế những ai hẵn cần dùng, nhưng lại không để họ khuếch trương. Phi Tâm nghĩ đến đó, cuối cùng cũng cảm thấy hiểu ra manh mối. Rốt cục nàng đã hiểu rồi, việc hôm nay bị mất mặt quả không uổng công!

Chương 28

Dưới vẻ tĩnh lặng là gợn sóng

Nàng ngộ ra rồi, hắn tức giận là vì nàng không làm tốt việc. Mừng hai nàng đã thẳng tay tiễn hắn ra, mừng ba vừa nghe tin hắn đến Lai Nhân Cung, nàng cũng chẳng làm gì cả mà chấp nhận ngay, có lẽ lý do hôm nay hắn đưa nàng ra ngoài là vì lẽ đó, nàng lại không nghĩ đến chuyện này.

Hoàng thượng phí trăm phương vạn khổ, chờ đợi nhiều năm mới hạ gục Nguyễn thị, hoàng thượng tuyệt đối không thể để bất kỳ ngoại thích nào khuếch trương trong triều đình, đây cũng là nguyên nhân hoàng thượng giữ nàng lại. Trước kia nàng tự dưng nhắc đến danh tiếng sau khi chết là vì nàng cảm thấy mình đã đến bước đường cùng, khó có thể trở dậy. Nàng vốn tưởng mình là nước cờ bỏ đi, hoàn toàn không còn giá trị lợi dụng, thì ra không phải thế, nàng vẫn còn giá trị, nên lúc đó hắn mới tức giận như thế.

Nàng hiểu ra điều này, lửa chiến trong lòng sôi sục không nguôi, nàng cảm thấy bây giờ chính là lúc biểu hiện rõ lòng trung thành, bèn khẽ giọng: “Thần thiếp nhất định không phụ ân tình của hoàng thượng, sau khi hồi cung nhất định sẽ quản lý nghiêm ngặt chúng phi, để an lòng hậu cung, an lòng thánh thượng.”

Hắn ngược nhìn nàng, nét mặt hơi cương lại, bàn tay dùng sức véo nàng một cái đau đến rên lên. “Nàng hãy nhớ lấy lời nói hôm nay!” Hắn nghiêng răng nói.

Nàng ậm ừ gật đầu, nhin đau nói: “Thần thiếp ghi nhớ.” Nàng nhin đến toát mồ hôi lạnh, cuối cùng hăn mới chịu buông tay, choàng lấy nàng: “Khuya rồi, nghỉ đi.” Xong, hăn chẳng nói gì nữa, nhắm mắt ngủ một giấc.

Nàng cũng không dám nhiều lời, nằm trong lòng hăn không dám cử động. Kiềm chế cung phi, nàng có khối cách. Phi Tâm nằm một lát thì ngủ thiếp đi, một buổi tối dài miên man. Chẳng mấy chốc nàng đã ngủ say.

Vì tư thế ngủ không tốt, cộng thêm việc Phi Tâm vốn lạ giường nên nửa đêm hay thức giấc, trời chưa sáng đã dậy rồi. Nàng vừa ngẩng đầu lên thì thấy hăn cũng nửa nhắm nửa mở mắt, trông hơi đờ đẫn, có lẽ hăn cũng cả đêm khó ngủ, nàng còn nằm trong lòng hăn, dễ chịu hơn hăn nhiều. Nàng vừa nhúc nhích thì thấy tay hăn vẫn đang đỡ phần hông của nàng, nhờ thế mà nàng ngồi dậy cũng không thấy đau, và cũng không đến nỗi quá mệt, thấy cảnh đó, nàng thực sự rất cảm động, dụi dụi mắt, cố nén xúc động, từ từ trở dậy, cánh tay nàng kê suốt đêm dường như bị cứng lại: “Hoàng thượng, để thần thiếp xoa cho người.”

Hăn nhìn nàng dịu dàng ra vẻ nàng dâu bé bỏng, mười ngón tay thon thả nhưng lực đẩy rất chuẩn, bỗng chốc có chút sừng sốt: “Cái này cũng vì mẫu thân của nàng?”

Phi Tâm từ từ co gập cánh tay hăn, nhẹ nhàng ừ một tiếng rồi nói tiếp: “Thần thiếp chưa thể hầu hạ hoàng thượng chu đáo, khiến hoàng thượng vất vả rồi.” Nàng nói xong, khóe mắt đỏ hoe.

“Được rồi.” Hăn nói và ôm lấy nàng, giọng dịu dàng, “Ngoài kia đã thuê xe, đến hồ Noãn Ngọc thì sẽ có xe tới rước, chúng ta đi thôi.”

Nàng nghe mà ấm cả lòng, chắc là tối qua khi hăn ra ngoài đã dặn dò thị vệ tìm xe.

Họ dậy rất sớm, cũng chưa có gì vào bụng. Phi Tâm lấy nước sôi cho hăn tắm rửa và tự mình cũng rửa mặt, sau đó lên xe khách điếm đi về phía hồ

Noãn Ngọc. Trời vẫn còn chưa sáng, Bàng thống lĩnh dẫn ba tùy tùng cưỡi ngựa đi trước xe ngựa của Vân Hi, đến được nửa đường rừng núi trong hồ Noãn Ngọc rồi vòng sang phía bắc đến tường thành.

Người lái xe ngựa bước xuống, lĩnh ngân lượng rồi quay đầu về. Chờ khi lái xe đi khuất, một chiếc ngựa từ trong rừng từ từ tiến ra, chiếc xe ngựa được trùm vải màu xanh rất dày, chính là chiếc tối qua. Người lái là hai thị vệ đã ở đây cả đêm. Hai người đó quỳ xuống rồi không dám đa lễ, vội vàng dìu họ lên xe.

Phi Tâm có chút khó chịu, cơn đau lại nhức nhối, vì hôm qua nàng thực sự không tiện nên không có cách nào bôi thuốc thoa đáng, lại thêm đau lưng, đầu bắt đầu choáng váng. Nàng luôn gắng gượng, lần này về e sẽ trễ giờ thỉnh an thái hậu, nhưng vẫn còn có thể cho qua, vì nay ở trong hành cung chứ không giống lúc còn ở cấm cung Hằng Vĩnh.

Hoàng thượng và thái hậu, tình cảm mẫu tử là có thật, thái hậu có ơn dưỡng dục đối với hoàng thượng, hoàng thượng cũng hiếu thuận. Nhưng trong cung cấm này, tất cả đều xem giang sơn làm trọng, ân tình nếu so với quyền thế, chẳng qua là trứng chọi đá. Thái hậu là người thông minh, bà biết đại thể đã qua, hoàng thượng đã cố gắng ôn hòa xử lý, duy trì thể diện sau cùng cho Nguyễn thị của họ, chính là vì niệm tình mẫu tử ấy, nên thái hậu tự khắc biết tiến thoái, ở trong cung an dưỡng tuổi già.

Thái hậu vẫn là thái hậu, dù ngoại thích ngã gục, nhưng tình nghĩa hoàng thượng vẫn còn, bà vẫn là nữ nhân có thân phận cao quý nhất trong hậu cung, vì thế Phi Tâm vẫn cung phụng hiếu thảo với bà, tuyệt không thay đổi thái độ cư xử.

Xe một ngựa nhẹ tênh, lúc ấy đường đã nhìn thấy rõ, dù không gấp như buổi tối nhưng cũng đi không chậm. Lúc họ vào đến nội uyển thì trời đã tờ mờ sáng. Uông Thành Hải không dám chờ ở cửa, chỉ sai vài tiểu thái giám đón họ xuống xe, thay kiệu rồi ai về cung nấy. Tú Linh chực chờ cả đêm,

thấy nàng đã về bèn vội vã cùng Tiểu Phúc Tử len lén đưa nàng vào trong. Tiểu Phúc Tử vội chuẩn bị mọi thứ cần thiết, Tú Linh thì dìu nàng vào trong nội điện, thấy nàng mệt nhoài, tay vẫn còn run, chợt đau lòng nhưng chẳng dám trách hoàng thượng, chỉ nhanh chóng sai người thay xiêm y cho nàng.

Khi y phục của nàng vừa cởi ra, Tú Linh thực sự giật mình, phía trong hai bên đùi đều bị bầm tím và ứ máu! Quý Phi xưa nay da thịt mịn màng, có bao giờ thê thảm như vậy, Tú Linh xót xa trong lòng, cố nén giọng nói khàn khàn: “Phải, phải làm thế nào đây?” Vị trí này, thái y không thể xem, nhưng trông có vẻ vết thương không nhẹ, trong thoáng chốc Tú Linh hoảng loạn lên. Nàng biết Quý Phi rất sĩ diện, nàng đã thả mùng xuống, dìu Quý Phi vào đắp chăn lên: “Nương nương, hay mời thái y đến bắt mạch, nô tì thấy vết thương rất nặng.”

“Không cần, tí nữa lấy thuốc làm tan vết bầm bôi lên được rồi.” Phi Tâm chẳng buồn mở miệng, cơn khó chịu khiến nàng choang choáng muốn ngủ, nhưng vẫn dặn dò, “Tiểu Phúc Tử lát nữa hãy đi xin phép rằng tối qua bốn cung dạo khuya nên bị trúng gió, hôm nay không thể sang Trường An Điện thỉnh an.”

“Nếu không đi thỉnh an thì nên mời thái y tốt hơn, như thế sẽ chu toàn.” Tú Linh cảm thấy vết thương này khá nặng tìm thái y bắt mạch mới an tâm. Nếu mạch vẫn bình thường thì chỉ là vết thương ngoài da, bôi thuốc cũng được, bằng không thì phải trị sớm, để khỏi bị hậu di chứng về sau.

“Cũng được.” Phi Tâm nói rồi nằm xuống, nhắm mắt lại, “Không có gì chớ làm ồn bốn cung, lát nữa miễn tất cả lễ, không cần truyền gọi.”

“Nô tì hiểu, bây giờ sẽ ra chuẩn bị.” Tú Linh giăng kỹ màn cho nàng, nhìn sắc mặt tái bệch như cánh hoa rơi trước gió đó, nhưng có chuyện vẫn phải bẩm báo: “Tối qua Đức Phi đến, chắc là đã sang bên hoàng thượng trước

rồi. E trong lòng đã sinh nghi việc người cùng hoàng thượng tối qua đi chung.”

“Không sao, nếu nàng ta tới bốn cung tự biết đối phó. Người lui xuống trước đi!” Phi Tâm nhắm nghiền mắt.

Tú Linh nghe thế vội vàng sang mời thái y, bảo Tiểu Phúc Tử đến Trường An Điện thỉnh chỉ cáo tội. Chẳng bao lâu sau, thái y đã đến, ông ta cũng là người tinh tường, cách thăm mùng bắt mạch, biết ngay chỉ bị mệt mỏi, cộng thêm máu bị ứ trệ, mạch không được thông, có lẽ do vết thương ngoài da nên mệt mỏi.

Ông nhìn bộ dạng Tú Linh rồi nói theo ý nàng rằng tối qua nương nương bị cảm lạnh, cộng thêm thể chất yếu nên bị nhiễm phong hàn, kê vài thang thuốc và ghi bệnh án rồi đưa Tú Linh.

Tú Linh vừa bận việc trong cung, vừa khước từ phi tần đến thăm. Đức Phi không đến, chỉ sai người hỏi thăm, Tú Linh bèn làm theo dặn dò của Phi Tâm. Bên Huy Dương Cung cũng sai Trần Hoài Đức đến viếng, nói vài câu, trước khi đi len lén nhét cho Tú Linh một gói nhỏ, Tú Linh mở ra xem, thì ra đó là hai bình thuốc tan máu bầm. Trần Hoài Đức là tâm phúc của Ôn Thành Hải, cũng là người bên cạnh hoàng thượng. Hoàng thượng đã biết Quý Phi thỉnh an không được chắc chắn sẽ viện cớ cáo bệnh. Tú Linh cũng đỡ phiền hà, đây là thuốc Tử Ngọc tan máu bầm, so với loại tồn kho trong này tốt hơn hẳn, cũng chẳng sợ người ta soi mói việc thỉnh an, coi như an lòng.

Lát sau Tiểu Phúc Tử về đến, bảo thái hậu nghe Quý Phi ốm bèn ban thuốc bổ và nói những lời ân cần, dặn dò nghỉ ngơi cho khỏe. Tết nhất lại không ở trong cung, không cần lập quy tắc này nọ.

“Vừa giầy vò xong thì lại đau lòng, sớm biết như vậy thì tại sao còn nặng tay thế?” Vì không có ai nên Tú Linh lầm bầm than thở vài câu.

“Biết đau lòng là tốt rồi, còn hơn chẳng màng sống chết. Những chuyện như vậy chúng ta cũng đâu phải chưa gặp.” Tiểu Phúc Tử nháy mắt, bảo nàng đừng nhiều lời.

“Ừ, hiểu ý rồi.” Tú Linh đưa thuốc cho Tiểu Phúc Tử, “Lát nữa ra ngoài gọi nhà bếp nấu ít cháo yến cho chủ tử, lựa thêm ít trân châu mài thành bột, đắp chung với thuốc này, rồi mang Đan Tâm Dưỡng Vinh của chúng ta cho Quý Phi uống một thang, có lẽ sẽ chóng lành hơn.” Tú Linh khẽ giọng, “Nhìn Trình thái y ban này chẳng nói gì. Ta đoán không sao đâu, ông ta cũng biết điều, không muốn gây phiền toái cho bản thân, cứ hốt thang thuốc phong hàn đó. Người cho người đi lĩnh thuốc, rồi ném một bên là được.”

“Ta hiểu rồi.” Hãn ngập ngừng một hồi, “Thật khó chịu với vị ở Phất Hương Viện, lúc này đi vừa chạm mặt ả ta, bộ dạng vui mừng hơn hở, chắc mong cho chủ nhân nhà mình ốm mãi không khỏi. Trước kia còn trong cung đã sai bọn nô tài loan tin chủ nhân ta là hộ mới giàu phát lên, lúc này ta hành lễ chậm thì đã quát tháo chín điều ba luật đòi tát mồm, ả ta là cái thá gì! Cho lão tử là tên gác cửa chắc.”

Tú Linh biết hãn đang nói Hoa Mỹ Nhân, Phất Hương Viện là cung viện trong hoàng cung của nàng ta. Thực tế thì ở đó có ba vị Mỹ Nhân cùng sống, chỉ là nàng ta đặc sủng nhất, nên ở chính viện, tuy Phất Hương Viện không có chủ vị, nhưng hầu như do nàng ta làm chủ cả vùng. Phụ thân nàng ta là tướng quân kỵ binh trực thuộc kinh sư. Nghe nói nàng ta ở nhà rất ngô ngồu, sau khi vào cung thì cũng luôn khí thế như bão táp, dù chỉ là một Mỹ Nhân nhưng ngọn lửa kênh kiệu không hề nguôi. Tiểu Phúc Tử là kẻ ân oán nhất định phải trả, món nợ này xem như đã ghi lên rồi.

“Nàng ta là chủ, người là bộc, lẽ nào không đánh được?” Tú Linh đổ dầu vào lửa, “Mấy đạo này người cẩn thận chút, nghe lời một tí, làm việc nhanh nhẹn thì ắt không sao. Chủ tử nhà ta là Quý Phi, nàng ta chẳng qua chỉ là Mỹ Nhân!”

“Không cần người dạy, mau đi hầu hạ đi.” Hân sờ sờ mặt, trên mặt hầu như chẳng có tí dấu vết nào. Hoa Mỹ Nhân đó dù có hống hách đến đâu thì cũng chẳng dám đánh thật, dù sao cũng có sự chênh lệch về đẳng cấp.

QUYỂN 2 Giai nhân có lòng son, quân vương gửi nhu tình

Chương 1

Nữ tử cũng phải giữ đạo bề tôi

Hôm sau, Phi Tâm đến Trường An Điện thỉnh tội, Nguyễn Tinh Hoa thấy nàng đau yếu chẳng giống giả ốm, vẻ mặt cũng dịu xuống nhiều, thẳng tiếng rằng cứ nghỉ ngơi vài hôm, chờ giày vò cơ thể, quy tắc trong cung miễn được thì miễn. Thế nên Phi Tâm mới có thời gian tịnh dưỡng, nàng nghỉ ngơi liên một mạch bảy – tám ngày, chỗ sưng tấy đã bớt lại, nơi tróc da cũng đã lành dần, nhưng vết bầm thì mãi mà chẳng tan. Nàng cũng vừa hay tìm được cái cớ không cần ra khỏi cửa, đúng với ý nguyện của nàng, đừng nói dạo chơi trong núi, bước ra khỏi một góc cung uyển này nàng cũng chẳng muốn, hoàn toàn không khác gì tự giam lỏng mình.

Nàng tuy tự nhốt mình lại, nhưng tai mắt thì không hề rảnh rang. Những ngày này ai đến Huy Dương Cung, đến nhiều nhất là người nào, ai không thật thà chờ truyền gọi đã tự tìm đến, ai tính toán mọi cách gặp hoàng thượng, nàng đều nắm rõ hết. Bây giờ hoàng thượng muốn nàng chinh đồn hậu cung, nàng tự khắc phải làm tròn bốn phận. Chuyển hành cung này phải nắm rõ mọi thứ, sau khi về mới lôi cung quy tổ tông ra thì chẳng còn ai dám hó hé.

Hoàng thượng và đại thần đi ngao du vài lần, và lấy danh nghĩa vi phục, đường hoàng đến thị trấn xung quanh xem xét, nhưng không hề đến trấn Nam Ly, Phi Tâm đoán hoàng thượng sợ sẽ gặp chủ điểm ấy rồi lỡ mồm lộ chuyện. Chớp mắt thì cũng đến ngày hồi cung. Cư An, Hành Chấp, cả hai phủ này đã báo về kinh thành, chuẩn bị nghênh đón trong cung. Bên này vừa chuẩn bị xong thì lập tức hồi cung.

Mấy hôm nay Phi Tâm luôn tự xưng ốm, ngay đến Cư An Phủ mở tiệc chiêu đãi nàng cũng không đến dự. Đã cáo bệnh trước mặt thái hậu, nếu có yến tiệc thì lập tức trở nên khỏe mạnh đầy sức sống thì sao được? Nghe nói hoàng thượng đã phân phát túi hương hoa được tinh luyện đặc biệt từ vùng phía bắc, ai cũng có phần, nhưng Phi Tâm không đi nên hoàng thượng dường như quên hẳn con người này, chẳng chữa phần cho nàng!

Chuyện này Tú Linh đã than phiền hai lần, vì nàng cảm thấy chủ nhân mình là người chuộng hương hoa, còn tự tay chế hương hoa cho hoàng thượng. Tuy đây không phải thứ gì quý giá nhưng hoàng thượng cũng nên nhớ đến Quý Phi chứ.

Phi Tâm lại cảm thấy chẳng hề gì, nàng vốn không thích hương hoa, huống hồ hương liệu trong cung nàng còn rất nhiều, nàng cũng không để ý những thứ này. Bây giờ nàng chỉ trông cho thúc thúc nhanh chóng vào cung nhậm chức, chức vụ đã đóng cột thì tiền trong túi nàng cũng dư dả hơn. Nhưng chuyện này phải chờ về cung rồi tính.

Hôm nay chính là ngày khởi hành về cung, nàng nghỉ ngơi mấy ngày, chẳng ngày nào hoàng thượng đến thăm nàng, trừ ngày đầu tiên sai Trần Hoài Đức đến viếng một chuyến thì sau đó chẳng thấy động tĩnh gì, ngay đến Uông công công cũng không đến hỏi han tiếng nào, có lúc Phi Tâm cũng cảm thấy thất vọng. Nhưng ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua mà thôi, suy xét tình thế, hoàng thượng đến sẽ càng khiến nàng trở thành gai trong mắt mọi người, nên Phi Tâm cũng chẳng rảnh rang ngồi gặm nhấm nỗi thất vọng này.

Còn Đức Phi thì đến thăm hai lần, vì mấy hôm nay cơ thể không thoải mái, tối đó vừa về đến thì lại đến chu kỳ hàng tháng, sắc mặt rất kém. Đức Phi dù sinh nghi trong lòng nhưng không dám thể hiện ra, sau đó vì thấy hoàng thượng không quan tâm đến bệnh tình Quý Phi nên Đức Phi trở nên an lòng hơn hẳn.

Phi Tâm chẳng để tâm người khác đoán thế nào, mấy hôm nay nàng vẫn luôn trăn trở. Nàng và hoàng thượng suy nghĩ giống nhau, việc hoàng thượng giao phó cho Phi Tâm, có lúc không cần nói thẳng nhưng nàng vẫn hiểu được điều hẩn cần, nhưng khi họ cư xử hàng ngày, nàng hoàn toàn chẳng thấu hiểu hẩn đang muốn gì. Có khi cũng dẫn đo suy tư nhưng vẫn không sao hiểu được. Hẩn thường xuyên đi những nước cờ không theo quy tắc, không theo lẽ thường. Nhưng từ xưa tới nay thiên ý khó đoán, thánh tâm khó lường, tự tiện suy đoán thánh ý là tội chết.

Những điều này nàng vốn không để tâm, quan hệ vua tôi đứng đầu tam cương. Nàng tuy chỉ là nữ nhân hậu cung, nhưng trước hết cũng là “thần”, kẻ là thần thì không cần phải suy đoán thánh tâm, chỉ cần tận tâm báo chủ, trung quân báo quốc là đủ. Trước kia nàng khiến hẩn tức giận là vì nàng tự ý suy đoán tâm tư của hẩn, tự cho rằng mình vô dụng nên bỏ cuộc, đòi một ân điển sau khi chết, đây chính là biểu hiện của sự bất trung! Sai lầm như thế này từ nay về sau nàng sẽ không tái phạm, chỉ cần nàng tận trung với vua, mưu sự giúp hoàng thượng, không đoán trước thánh tâm, đòi ân điển, bỏ thanh danh gia đình sang một bên thì ắt có thể chu toàn tất cả.

Sau khi nghĩ ngợi thông suốt nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nàng vẫn coi trọng danh tiếng, nhưng trước kia kẹt giữa thái hậu và hoàng thượng, không thể thẳng tay làm việc cho hoàng thượng, thật bất trung. Nay nàng đã thoát khỏi thế cờ đó, càng chẳng còn điều gì kiêng kỵ nữa.

Sau khi hồi cung thì đã qua hết tháng giêng. Mọi thứ bắt đầu vào quỹ đạo, hoàng thượng cũng nhàn rồi, các đại thần cũng thông dong cả tháng trời,

cho đến mừng tám tháng hai đoàn hành cung trở về, hoàng thượng ngày càng chăm lo triều chính.

Thiên hạ có mình chủ là phúc của vạn dân, Phi Tâm cảm thấy đó là niềm vinh dự của mình. Nếu nàng là phi tần của hôn quân, với tính cách trước giờ của nàng, không dám khuyên nhủ, chỉ lo vẹn toàn bản thân thì ắt sẽ bị ô danh gian phi. Cũng chính vì hấn mà hậu cung không ai nhuộm danh “gian” , vì thế, ngoài niềm vinh hạnh đó, nàng còn có lòng cảm kích.

Vân Hi vất vả triều chính, Phi Tâm lo toan hậu cung. Sau khi hồi cung, nàng bèn cùng Đức Phi thảo luận chấn chỉnh hậu cung, trước hết bắt tay vào Khải Nguyên Điện, cấm bất kỳ cung phi tự tiện quấy nhiễu thánh an.

Vì là giáo huấn tổ tông nên mọi người chỉ nghe mà không tuân thủ. Nay Quý Phi lấy việc này ra nói, Quý Phi vào cung trước, Lâm Tuyết Thanh cũng không nói gì nhiều. Huống hồ Tuyết Thanh xưa nay vốn cũng chẳng ưa chúng phi yêu mị mê hoặc hoàng thượng, bèn thừa thế để Phi Tâm làm rào chắn. Đức Phi gật đầu nghe theo, cùng Phi Tâm trình tấu lên hoàng thượng.

Vân Hi xem xong thẳng tay phê duyệt, giao toàn quyền cho Đức Quý song phi giải quyết. Thánh chỉ mới hạ, Phi Tâm bèn mạnh tay xử lý. Trước tiên nàng trả lại sự thanh tịnh cho Khải Nguyên Điện, thứ hai là ngăn chặn những kẻ ngày ngày mai phục trên cung đường hồi cung của hoàng thượng, ngăn cản tất cả những màn tình cờ gặp gỡ hoàng thượng ấy. Nàng khuếch tán tai mắt, cản lại tất cả thông tin lưu truyền từ thái giám đến bọn nữ nhân ấy, và xử lý những thái giám nhận hối lộ. Cuối cùng là cấm cung phi tần, không cho phép đi dạo khắp nơi. Mỗi ngày nghiêm khắc tuần tra. Phi tần không được ra ngoài cũng là điều giáo huấn của tổ tiên, nay Phi Tâm vạch luật ra thì hoàn toàn đúng đạo lý.

Trong lòng Tuyết Thanh rất hiếu kỳ, vị Quý Phi này vốn chẳng quan tâm việc gì kể từ sau khi Tuyết Thanh thăng vị, tại sao một chuyến hành cung

về thì tính tình đột ngột thay đổi hẳn ra? Không cho phép ra vào Khải Nguyên Điện là điều có thể lý giải vì dù thế nào nơi đó cũng là nơi giải quyết công vụ, ngoại thần thị vệ ra vào thường xuyên, vì vậy phi tần đến đó thật không ra thể thống, nhưng hai điều sau cùng thì hơi quá đáng, chẳng phải là rõ ràng không cho phép phi tần chủ động tiếp cận hoàng thượng à?

Thứ nhất, Quý Phi làm thế sẽ tuyệt đường tài của thái giám, bên dưới không dám nói nhưng trong lòng sẽ có gai. Thứ hai, chúng phi sẽ vì thế mà sinh oán hận, cũng phải có lúc gặp được hoàng thượng, một người nói thì có thể là nói dối, nhưng mười người nói thì sẽ thành sự thật. Quý Phi xưa nay vốn xử sự không khéo, không bao giờ đứng ra đầu ngọn sóng, chỉ luôn bình tĩnh nhìn hậu cung tranh đấu, bản thân không hề có một điểm nào sai, vì thế mới có thể vững vàng đứng đầu tam phi. Nay nàng ta làm như thế rõ ràng là đang tạo thêm nhiều kẻ thù cho mình, thật nan giải!

Dù trong lòng cảm thấy băn khoăn nhưng Đức Phi cũng mặc kệ, trong hậu cung này, không có kẻ địch nào là mãi mãi, tương tự, cũng không bao giờ có bạn bè mãi mãi. Huống hồ, họ cùng hầu một quân, chỉ điểm này thôi thì cũng chẳng thể nào trở thành bạn thật sự rồi.

Dưới sự quản lý nghiêm ngặt của Phi Tâm, hậu cung đúng là trở nên thanh tịnh rất nhiều. Bên phía Khải Nguyên Điện không một ai dám bước tới, vào đêm thì cung phi cũng an phận. Phi Tâm rất vất vả, nhưng trong lòng cảm thấy thanh thản hơn bao giờ hết. Làm như thế nhất định sẽ đắc tội nhiều người, nhưng nếu muốn nắm được nội cung trong lòng bàn tay thì không thể sợ đắc tội người khác. Trước kia nàng chẳng bao giờ dám ra mặt chuyện gì, chỉ biết mua chuộc lòng người, bốn năm nay, làm người tốt mãi, tiền cũng tiêu vô kể. Đúng là nhận được hiệu quả không tồi, có một mạng lưới thông tin rất tuyệt. Nhưng chỉ như thế thì không đủ. Người xưa có câu, quan văn chết vì khuyên gián, quan võ chết vì chiến đấu mới có thể gọi là trung. Nàng không phải nam nhi, không thể lấy văn phò chính, lấy võ trấn biên cương. Nhưng trong hậu cung này nàng cũng phải giữ tấm lòng trung

quân, không được chỉ nghĩ đến vinh nhục bản thân và gia đình. Khi thông suốt điều này bèn cảm thấy thanh thản và không còn gì đáng e sợ.

Tuy nhiên, trong hậu cung này những phi tần có chức danh cũng hơn chục người, những kẻ không có tiền không địa vị không có gan không có chỗ dựa thì chỉ biết giận dữ mà chẳng dám lên tiếng, nhưng cũng có những người không thể áp đảo như Linh Tần, Tuân Tần, Hòa Tần, Ngô Mỹ Nhân, Hoa Mỹ Nhân. Những người này bình thường đã kết thành băng đảng nhỏ, rất có ý kiến với việc Quý Đức song phi nắm giữ hậu cung. Nay Quý Phi ép người thế này, tự khắc không nhịn được, và những lời nói bóng gió cũng không ít. Thái hậu bèn sai người sang hỏi Quý Phi. Tuy không nói nặng nhưng ý muốn Quý Phi đừng làm quá.

Linh Tần là người tinh tế, nàng ta được phong tước vị cao nhất trong số những người vào cung kỳ, nhưng gia thế lại tẻ nhạt. Từ sau sự kiện Nguyễn Đan Thanh, rồi những chấn động của Tây Bắc tổng tuần, chứng cứ rành rành khiến hoàng thượng phải xử tội cả gia tộc. Nghe đồn tài sản bị tịch thu hơn trăm vạn, sau đó còn dính dáng đến nhiều đại gia tộc, sự việc rất rầm rộ. Cha Linh Tần vì thế mà thăng vị, trở thành tổng lệnh Tư Mã Tây Tuần chín tỉnh. Thực ra đây là cách hoàng thượng từng bước tước bỏ thế lực họ Nguyễn và thu hồi binh quyền. Bắc Tuần tiền nhiệm có quan hệ thông gia với Nguyễn Đan Thanh, nghe nói chứng cứ tham ô đã nằm trong tay hoàng thượng nên ngay khi Nguyễn Đan Thanh chết thì vội vã từ chức và bắt đầu đoạn tuyệt quan hệ với Nguyễn thị.

Lúc ban đầu khi Linh Tần vào cung, ngoại trừ Đức Phi được sắc phong trước thì vị trí của nàng ta cao hơn những người khác, nàng ta đương nhiên hiểu ý hoàng thượng, bèn cây thế đề bạt phụ thân. Mỗi quan hệ giữa hoàng tộc và thế gia là định luật ngàn vạn năm nay, thế gia nhờ tầm tiếng hoàng tộc mà nâng cao địa vị, lấy được không ít lợi ích. Hoàng thượng nhờ thế gia mà đạt được mục đích ổn định giang sơn, còn những cô gái đưa vào cung, ngoài việc nối dõi huyết mạch hoàng thất thì còn gánh trách nhiệm nặng nề,

đó là trở thành con tin trong mối quan hệ giữa hai bên và là cái thang để gia tộc trèo lên.

Vì những điều này nên Linh Tần không thể sinh sự trong hậu cung để không làm cản trở phát triển bên ngoài của phụ thân. Hơn nữa nàng không có người nhà trong cung, việc gì cũng phải rất thận trọng, nàng ta vẫn luôn tiến hành kế sách ngồi trong hang đợi cọp. Nhưng nàng cũng không thể vì vậy mà cam tâm nhìn Quý Đức song phi bành trướng thế lực, nếu cứ thế thì nàng sẽ không chiến mà bại. Nên thỉnh thoảng nàng lại châm dầu vào lửa, quạt cho lửa to lên, chờ những kẻ không chịu đựng nổi đứng lên trước.

Thế rồi cũng có kẻ đứng đầu ngọn sóng xuất hiện, và người này chính là Hoa Mỹ Nhân! Tập đoàn nhỏ của Linh Tần là đầu mũi tên, muốn xem kết quả giao tranh, còn Phi Tâm thì đang chờ đợi mũi tên này, phải giết một kẻ để cảnh cáo trăm người!

Chương 2

Sai lầm khó mà che đậy

Sáng ngày hai mươi sáu tháng hai, Phi Tâm đang ngồi trong chính điện Cúc Tuệ Cung, choàng chiếc áo bào khổng tước, cổ áo, vạt áo đều đính lông hồ ly đỏ. Tóc búi cao, trên có điểm minh châu, bảo thạch. Mắt kẻ màu sáng, môi điểm son hồng, nhìn rất diễm lệ như khổng tước xòe cánh. Phi Tâm lạnh lùng nhìn cô gái quỳ bên dưới. Chuyện này xảy ra sớm hơn nhiều so với dự đoán của nàng, chỉ chưa đầy mười ngày bèn có kẻ không nhẫn nhịn nổi rồi!

Tú Linh đứng sau Phi Tâm, Tiểu Phúc Tử vậy phát trần đứng bên bậc thềm. Cung nữ thái giám xếp hàng hai bên, cả đại điện trở nên lạnh lẽo và ảm đạm.

Hoa Mỹ Nhân mặc cung phục màu vàng ngỗng, khoác chiếc áo bào viền bạc to. Nàng ta không cam tâm bị bắt quỳ, cứ xoay người đối tư thế, nét mặt có bảy phần ăm ức, ba phần oán hận. Tóc tai vẫn rất gọn gàng, trên còn cài bướm hoa sinh động đến nỗi khiến người ta cảm thấy như có thể bay đi bất cứ lúc nào.

“Nếu nương nương có dạy dỗ chỉ bảo, thần thiếp nhất định cung kính lắng nghe, nay thời gian cũng không còn sớm thần thiếp còn phải sang Lai Nhân Cung thỉnh an.” Hoa Mỹ Nhân khẽ nhích người, cất tiếng nói.

Phi Tâm làm sao có thể không hiểu ý nàng ta, chức Phi trong cung không chỉ có một mình Quý Phi, có gì thì nói mau, đừng có ở đó ra vẻ ta đây! Phi Tâm khẽ cười, “Hôm qua sinh nhật muội muội, Phất Hương Viện náo nhiệt quá. Trần, Ngô hai vị muội muội cũng có mặt, tam Mỹ Nhân tụ họp, lại còn muốn mời thánh thượng đến, khiến bốn cung đã chuẩn bị sẵn quà cáp nhưng cũng chẳng có dịp tặng muội muội.” Quý Phi nói rồi nheo mắt, “Người đâu, mang quà ta chuẩn bị ra đây.”

“Thần thiếp thân phận thấp hèn, không dám nhận ban thưởng của nương nương.” Hoa Mỹ Nhân chưa nói xong, Thường An đã mang chiếc hộp gấm to vào, đi đến trước mặt Hoa Mỹ Nhân, đưa tay mở hộp ra, sắc mặt Hoa Mỹ Nhân chợt tái nhợt!

“Nương nương đây là ý gì?” Nàng ta trừng mắt nhìn thứ trong hộp, âm thanh trở nên sắc nhọn.

“Ỗ Nguyệt Am trên núi Viễn Thanh được xây dựng từ thời thái tổ, đã có khoảng ba trăm bốn mươi sáu cung phi đến đó thờ phật thanh tu. Nay muội muội muốn đến đó, bốn cung với muội dù gì cũng gọi là tỷ muội, đương nhiên phải chuẩn bị sẵn cho muội muội mới phải. Muội muội cứ xem đi, nếu ngắn quá thì tỷ tỷ sai người làm lại! Muội muội có chí muốn thanh tu, là tấm gương cho nữ tử bốn triều, bốn cung tuyệt không bạc đãi muội

muội.” Phi Tâm phớt lờ gương mặt xám xịt của Hoa Mỹ Nhân, lớn tiếng nói.

“Ha ha, Quý Phi nương nương, lời này nói đùa thì được. Thần thiếp cũng sẽ không dám để lộ ra ngoài, nay thánh thượng đang phong hoa chính thịnh, nương nương lại bắt thần thiếp xuất gia. Những kẻ không biết sẽ cho rằng nương nương đang trù ẻo hoàng thượng sớm ngày băng hà đấy!” Lời nàng ta vừa thốt ra, những người trong điện đều biến đổi sắc mặt, Tiểu Phúc Tử hét lên: “Hoa Mỹ Nhân thật to gan, dám nói những lời đại nghịch bất đạo?”

“Nương nương dám làm, cứ sao không cho thần thiếp nói?” Hoa Mỹ Nhân phỉnh mũi, sau đó quay sang trừng mắt nhìn Tiểu Phúc Tử, “Người là cái thá gì? Dám ngông cuồng trước mặt bốn cung?” Nói xong, nàng ta tức tối đứng dậy.

Thường An định lên trước kìm lại, Phi Tâm khẽ vẫy tay bảo hãm ngừng. Nàng từ từ đứng dậy, bước xuống phía Hoa Mỹ Nhân: “Mùng chín vừa rồi bốn cung có chiếu huân, lệnh cho chúng phi tần bái Tiên Ân Điện, phụng chỉ thị viết tay của thánh thượng, xin giáo huấn tổ tông. Thái tổ Hiếu Thành hoàng hậu đã có giáo huấn chúng phi phải giữ thanh bình hậu cung, cùng nhau giữ đức. Tổng cộng có một trăm mười chín điều Phi Giới, nhưng mới nửa tháng mà Hoa Mỹ Nhân đã quên sạch?”

Hoa Mỹ Nhân sắc mặt hơi biến đổi, cơ thể run rẩy, “Từ lúc vào cung đến nay, thần thiếp luôn tuân thủ cung quy. Trong Phi Giới chưa hề đề cập không được thiết yến mừng sinh nhật!”

“Tam Mỹ Nhân ở Phất Hương Viện đồng cấp, Hoa Mỹ Nhân chưa phải là chủ vị nhưng lại chiếm chính viện. Khi cả ba cùng chấp chương thì phải bình đẳng. Tại sao Trần, Ngô hai vị lại phải hành đại lễ với muội? Dù là tiệc sinh nhật thì cũng nên vừa phải, cứ sao muội muội chèn ép tỷ muội?” Phi Tâm vừa nói xong, Hoa Mỹ Nhân sắc mặt thêm xanh xao. Mọi người

cứ bảo Quý Phi mạng lưới dày đặc, không gì không biết. Đóng cửa vào thì ngay cả việc tử muội trêu nhau nàng ta cũng biết! Chẳng lẽ trong Phất Hương Viện có tai mắt của nàng ta?

“Chỉ là hát hò trong yến tiệc thì cũng chẳng sao. Bốn cung cũng không có ý kiến gì. Nhưng Cung Giới đã có lệnh rõ, yến tiệc cho phép, nhưng không được thâu đêm. Giờ dần ba khắc muội muội vẫn còn say sưa rượu chè, thế là thế nào?” Phi Tâm tiếp tục tiến lên trước, “Truyền đưa thư tín đến Khải Nguyên Điện, bên trong lại còn gói gém chiếc yếm hồng, thư từ lời lẽ phóng đảng, chẳng kiêng kỵ ngoại thần mà đem truyền vào Khải Nguyên Điện. Thế này gọi là giữ quy định trong cung? Nếu muội muội nhờ người trong khuê các đưa sang cũng chẳng có gì, đằng này thư tín lại rơi ngay vào tay Tăng Quảng Hải ở Hưng Hoa Các! Lão phu tử lúc ấy mặt mày đỏ tía, khiến thánh thượng chẳng còn chút thể diện! Hậu cung làm ra chuyện như vậy, bốn cung và Đức Phi sẽ tự lãnh phạt! Còn người đầu tàu gây chuyện, phớt lờ Phi Giới, phớt lờ lời thề trước bài vị ở Tiên Ân Điện, người bảo bốn cung làm sao có thể dung tha được?”

“Chuyện, chuyện này không thể nào!” Hoa Mỹ Nhân hoảng hốt lùi lại, mắt tròn xoe kinh ngạc, “Tăng Quảng Hải đó chỉ là gã thư sinh hèn mọn, làm sao dám cả gan mở thư của thánh thượng!”

“Người nhận rồi chứ gì?” Phi Tâm nhìn vào mắt nàng ta, “Bốn cung có nói oan cho người không?” Nói xong, lấy chiếc khăn vuông trong tay áo, hất thẳng vào mặt Hoa Mỹ Nhân. Vải lụa nửa che lên mắt nàng ta, khiến nàng ta run cầm cập. Chiếc khăn có một nửa thêu hình uyên ương, màu hồng trong suốt, chính là mảnh vải dùng để may áo yếm phụ nữ. Chỉ nhìn tấm vải lụa mỏng xuyên thấu ấy, cả điện đã có vô số kẻ đang bùm miệng cười, sắc mặt Hoa Mỹ Nhân tím lại ngay.

Tiểu Phúc Tử ở bên cạnh rất hả hê, hẳn đang chờ cái ngày để xem màn này. Từ hồi hành cung trở về, hẳn đặc biệt chú ý đến việc xảy ra ở Phất Hương Viện. Bốn năm nay, Quý Phi tiêu không ít tiền cho bọn người ở đó, nuôi

binh ngàn ngày chỉ dùng trong một giờ. Hoa Mỹ Nhân tự cho rằng mình rất cẩn thận, tưởng chỉ cần mua chuộc thái giám dẫn đường ở Khải Nguyên Điện thì vạn sự đại cát. Không ngờ rằng sự ngang ngược của nàng ta đã khiến nàng ta bị lộ sơ hở!

“Hoa Mỹ Nhân không nghĩ đến thánh thượng, không biết an thủ bốn phận. Trong phòng lại còn chứa thứ kinh tởm này, thường ngày chẳng biết kiêng kỵ, luôn huênh hoang hoàng thượng khó rời xa người, luôn quyến luyến bịn rịn. Có phải là bởi vì thứ này?” Phi Tâm nói rồi ném một thứ gì đó trong vạt áo ra, suýt tí thì nện thẳng lên đầu Hoa Mỹ Nhân!

Lần này Phi Tâm giận thật, lúc nàng nhìn thấy thứ này thì giận đến mặt đỏ bừng bừng! Hoa Mỹ Nhân lại cả gan tàng trữ Hợp Hoan Tán. Vốn chỉ định cảnh cáo Hoa Mỹ Nhân một chút, cũng không định làm mạnh như vậy. Nhưng Hoa Mỹ Nhân này thật tồi tệ, nếu hậu cung ai cũng dùng cách này giữ chân hoàng thượng thì e rằng hồng chí của hoàng thượng chưa trỗi dậy đã sớm mất mạng rồi!

Chiếc lọ rơi xoảng xuống sàn nhà, những viên màu trắng sữa lăn vung vãi ra. Lăn tròn trước cơn gió, thỉnh thoảng lại va vào nhau rồi tản ra. Sắc mặt Hoa Mỹ Nhân đã xám nghét lại, đột nhiên đưa tay kéo lấy Phi Tâm: “Người dựa vào cái gì mà lục soát cung phòng của ta? Người là cái thá gì!”

Phi Tâm hơi lùi lại, Thường An và Thường Phúc đứng bên cạnh đã tiến lên trước, nháy mắt với các thái giám khác lôi Hoa Mỹ Nhân ấn chặt xuống mặt đất. Tú Linh bước sang vịn lấy Phi Tâm, lạnh giọng quát: “Nương nương là thân phận gì mà phải đi lục soát?” Nàng ta nói xong, khẽ gạt đầu, một tiểu cung nữ ở bên ngoài đi vào. Cung nữ mặc chiếc áo xanh lục, mặt mày lạnh cóng đến đỏ ửng lên. Phịch một tiếng quỳ xuống đất, vừa dập đầu vừa nói: “Quý Phi nương nương minh xét, đây đều là những thứ chủ nhân sai nô tì lấy từ Từ An Điện ra. Đã cho Tần công công ba mươi lượng, nô tì không dám có nửa lời giả dối.”

Hoa Mỹ Nhân mặt lộ gân xanh, bỗng cười lên: “Ha ha. Lạc Chính Phi Tâm, tay người quả là rất dài đấy! Bốn cung trăm ngàn lần không nên trúng kế của người! Nhưng thế thì sao nào? Người dựa vào đâu bắt ép bốn cung xuất gia, nếu muốn đánh muốn phạt cũng phải chờ hoàng thượng đến quyết định! Người và Lâm Tuyết Thanh đừng hòng đắc ý!”

Chương 3

Một hòn đá khuấy động, ngàn lớp sóng trào dâng

Là nàng đã trúng kế, hôm hai mươi tháng hai đó, nàng thấy Quý Phi uống trà trong vườn. Đầu xuân năm nay cây cối trong vườn Đông Đô mọc um tùm, nàng định kết vài chiếc giỏ tre. Quý Phi chinh đồn hậu cung, tạo ra bao sóng gió khiến chúng phi khó chịu. Các tỷ muội đều ca cẩm, rồi hện nhau ra dạo hoa viên. Ngờ đâu chạm phải Quý Phi, nghe thấy Quý Phi đang phiếm chuyện với nô tì. Than rằng bản thân khổ tâm mà hoàng thượng không hiểu, khiến mình trong ngoài đều đắc tội. Tỷ muội chẳng chịu nhìn mặt nàng, hoàng thượng cũng không thèm bước đến chỗ nàng. Sau đó có nô tì nói rằng, hoàng thượng yêu thơ ca, chi bằng dùng thơ truyền tình, vừa mới mẻ mà cũng không phạm quy. Đến lúc hoàng thượng đến thì mọi người đều vui vẻ!

Hứ, đúng là ngu ngốc! Quý Phi cố tình như thế, nàng ta đang chờ con cá ngu xuân tự nguyện mắc câu!

Hợp Hoan Tán đúng là của nàng đấy, nhưng hoàng thượng vốn rất miễn cảm với thuốc viên và hương liệu. Nàng chẳng hề sử dụng được lần nào! Huống chi trong hậu cung này, nàng cũng không tin chỉ có nàng bày trò này! Là nàng đánh giá quá thấp tầm ảnh hưởng của Quý Phi trong hậu cung rồi. Nàng tưởng mình đã giấu rất kín, không ai phát hiện được. Nhưng ngày này cũng đến nhanh quá! Tối qua truyền thơ trong buổi tiệc, sáng nay mới vừa sang chỗ thái hậu một lúc. Khi đến đây thì đã bị lộ! Nay nhân chứng

vật chứng rành rành, hoàng thượng đang thượng triều, trong cung e là đa số đều chế giễu, ai lại chịu đỡ lời cho nàng?

Kế duy nhất hiện nay chính là kéo dài thời gian, kéo đến khi hoàng thượng hạ triều. Vì thế Hoa Mỹ Nhân cũng liều mình, sắc mặt đành lại! Phi Tâm đương nhiên biết chủ ý của nàng ta, liếc nhìn Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử hiểu ý, cùng vài người phía dưới vừa bùm miệng vừa lôi Hoa Mỹ Nhân đi.

Phi Tâm nhìn tiểu cung nữ rung lấy bấy dưới kia, nàng ta đã mặt trắng bệch như tờ, chỉ biết đập đầu liên tục. Đôi mày Phi Tâm hơi giãn ra, “Lặng Yên.”

Tiểu nha đầu nghe Phi Tâm gọi, ba hồn bảy vía bay đâu mất, sợ đến la to: “Nường nường tha mạng, nường nường khai ân!”

“Người có công tổ giác, bốn cung phải thưởng cho người mới đúng.” Nàng quay người lên bục, ngồi vào ghế, “Người cứ đi về trước.” Nói xong, thái giám hai bên đã kéo nàng ta ra ngoài. Tiểu cung nữ đã không nói nên lời, sợ hãi đi ra.

Phi Tâm lặng lẽ ngồi xuống, sắc mặt không lộ cảm xúc. Nàng nheo nửa mắt, nhìn những viên thuốc rơi vãi trên sàn. Hồi lâu sau mới lên tiếng: “Dọn những thứ trên sàn lại, giao cho Tông Đường. Báo với Cư An Phủ rằng Hoa Mỹ Nhân hành vi bất kiểm, phạt đến Ý Nguyệt Am làm ni. Thông báo đến các cung để mọi người lấy đó làm cảnh giác, nếu lại xảy ra chuyện như thế thì sẽ không chỉ là như vậy!”

Lâm Tuyết Thanh sáng sớm đã vội vàng sang Cúc Tuệ Cung, ngày hai mươi sáu tháng hai đó, Phi Tâm xử tội Hoa Mỹ Nhân. Ngay trong hôm nay đã báo với Tông Đường. Khi nghe chuyện này Tuyết Thanh mừng thầm trong bụng. Mượn tay Phi Tâm xử lý cái gai trong mắt đáng ghét ấy, và Phi Tâm còn giải quyết mọi việc thần tốc như vậy thật khiến nàng cảm thấy sáng khoái.

Nhưng đến ngày hai mươi bảy, phụ thân của Hoa Mỹ Nhân – Hoa Tán Kỵ lại dắt theo một đạo quân vào cung, quỳ trước Khải Nguyên Điện xin gặp hoàng thượng. Thật chẳng biết tin tức lọt ra ngoài từ đâu, nghĩ rất lâu Tuyết Thanh mới cảm thấy người đáng ngờ nhất là thái hậu. Hoa Tán Kỵ chẳng có giao tình gì với Nguyễn thị, sau khi Nguyễn thị sụp thì cũng nằm về phía lật đổ Nguyễn thị. Nhưng chắc chắn là vì thái hậu không muốn Quý Đức song phi tiếp tục nắm giữ hậu cung nên mới tiết lộ thông tin này ra ngoài. Hoa Tán Kỵ vừa sai người đến Ý Nguyệt Am tìm con gái vừa cùng cấp trên của mình vào cung. Hoàng thượng tuyên Hoa Tán Kỵ vào, hai người nói gì chẳng ai biết được. Nhưng nghe nói ngoài thượng cấp của Hoa Tán Kỵ còn có vài học giả trong Văn Hoa Các cũng theo khuyên. Một chức Tán Kỵ nho nhỏ, một mỹ nhân nho nhỏ mà đã kinh động đến Văn Hoa Các và Tổng Đê trong Kinh Kỳ Doanh. Khiến Tuyết Thanh chợt cảm thấy có gì đó không ổn. Sau khi nghĩ kỹ lại, nàng toát mồ hôi lạnh, mình lại sập bẫy Quý Phi rồi. Nay song phi cùng chấp chương, bình đẳng vai vế. Nhưng trước khi hành cung, Phi Tâm hầu như chẳng màng thế sự, sau khi về thì cùng Tuyết Thanh bàn bạc, con dấu cuối cùng cũng là của Tuyết Thanh.

Cuối cùng nàng cũng biết tại sao lại diễn ra vở kịch kinh động này rồi, thực ra mọi người đều nhắm đầu mũi tên vào phụ thân của nàng. Chẳng trách Quý Phi không màng đến việc mình là người đầu tàu gây chuyện, hóa ra nàng ta đã sớm có con át chủ bài. Một lệnh ban bố có tên song phi nhưng người chấp ấn sau cùng là nàng – Đức Phi Lâm Tuyết Thanh. Nàng vốn luôn nổi trội hơn Phi Tâm, nay điều đó lại trở thành điểm chết của nàng. Tất cả chỉ khiến người ta cho rằng Lâm Tuyết Thanh nàng mới là người giật dây sau lưng, lợi dụng Quý Phi luôn khoan dung độ lượng làm công cụ!

Phụ thân của nàng hiện là hữu thừa tướng Ương Tập Lệnh, quan nhị phẩm, các thúc bá cũng đều có chức trong triều, huynh đệ thì rải rác các bộ. Nay chức vị phụ thân rất nhạy cảm, đang quản lý tất cả tịch sách thế gia, điều chức tước. Về cơ bản vị trí này rất dễ bị người ta đổ kỵ và bị lung lay. Lúc

trước phụ thân sống chết liều mình cùng chung một phía với hoàng thượng, không ngừng đả kích những người liên quan tới Nguyễn thị, mối quan hệ với thái hậu đã rất căng thẳng. Sau khi Nguyễn thị suy sụp, phụ thân thăng vị, rất nhiều người đều cho rằng phụ thân đã xu nịnh và cậy con gái mới có được hôm nay.

Nay Hoa Mỹ Nhân trong hậu cung xảy ra chuyện, Tán Kỵ là chức vị thuộc kiểm soát của Kinh Kỳ Doanh, mà hữu tướng quân Tả Hàm Thanh của Kinh Kỳ Doanh là thuộc hạ cũ của Nguyễn Đan Thanh, người này chẳng đắc lợi khi ở dưới trướng Nguyễn Đan Thanh và còn luôn bị đàn áp. Tuy rằng như thế nhưng khi Nguyễn thị suy sụp, hắn cũng chẳng hề thừa nước đục thả câu. Hoàng thượng rất coi trọng hắn, cảm thấy hắn có tài lĩnh binh, bèn đề bạt lên làm hữu tướng ở Kinh Kỳ Doanh, giao trách nhiệm bảo vệ hoàng thành cho hắn.

Tả Hàm Thanh tuy chỉ là tên võ phu, nhưng cũng có lòng cảm kích hoàng thượng biết hiền tài, không vì chuyện hắn từng phục vụ Nguyễn thị mà gán tội đồng lõa phe Nguyễn thị. Sau khi nhậm chức không lâu, hắn chủ động đưa cả gia đình dời về kinh sư để tỏ lòng trung thành với hoàng thượng. Tính tình hắn bộc trực, cương nghị nên rất khó chịu với một số việc làm của Lâm Hiếu. Chính vì thế, lần này con gái của thủ hạ – Hoa Tán Kỵ gặp chuyện hắn bèn chẳng nói lời nào mà dẫn cả Tổng Đề vào cung. Mục đích là không muốn để con gái Lâm Hiếu làm càn trong hậu cung! Đây vốn chỉ là việc nhà của hoàng thượng, hắn không có tư cách can dự. Nhưng con người của hắn lỗ mãng như vậy đấy, sau khi hay tin thì cứ cảm thấy Lâm Hiếu thật không đúng lẽ. Kinh Kỳ Doanh và Ương Tập Lệnh một bên thuộc về Tư Mã, một bên thuộc Tư Đồ, hai bên chẳng can hệ gì nhau. Con gái Tán Kỵ chẳng qua chỉ là một mỹ nhân, làm sao dám chọc giận Đức Phi cao quý ấy. Rõ ràng là bọn họ muốn Kinh Kỳ Doanh mất mặt! Vả lại Lâm Hiếu đã nhiều lần điều động, muốn đưa hết người vào Binh Tư, không phải học trò của lão thì cũng là thân tín, hay lão muốn trở thành Nguyễn thị thứ hai? Tả Hàm Thanh càng nghĩ càng không thể nguôi cơn giận này, lại thấy

khuôn mặt già nua của Hoa Tán Kỵ khóc lóc thảm thiết, Hoa Tán Kỵ đã rất đau buồn vì trong nhà có đứa con trai thiếu năng, nên cưng cô con gái như châu báu ngọc ngà, mới vào cung một năm đã bị người ta bắt đi xuất gia. Càng nghĩ đến thì lại càng như bị châm dầu vào lửa, nhất thời chẳng có lý trí nghĩ ngợi nhiều nữa!

Chương 4

Từng bước trù tính, từng bước kinh sợ

Tuyết Thanh bước vào trong Cúc Tuệ Cung, Phi Tâm vẫn đang ngồi chuẩn bị hương liệu ở thiên điện. Nàng ta chẳng thèm hỏi han mà vào thẳng vấn đề chính: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ có nghe chuyện trên triều sáng nay chưa?”

“Muội muội đến thật đúng lúc.” Phi Tâm cười và kéo tay nàng ta, không trả lời câu hỏi đó, “Tú Linh vừa nấu chè mè đen, cùng ăn một chén với tỷ tỷ nhé.”

“Muội muội nào còn tâm trí ăn uống.” Tuyết Thanh thấy Phi Tâm đang vận bộ váy màu trắng muốt, tóc cột lỏng, dáng vẻ nhàn nhã như chẳng màng chuyện thế sự, “Tỷ tỷ muốn xử trí Hoa Mỹ Nhân thì cũng nên thương lượng với muội muội đã chứ. Và phán quyết cuối cùng cũng nên để Tông Đường Cư An đưa ra mới đúng. Sao vội vàng tống người ta đi như vậy!”

“Ta đã báo với Tông Đường và Cư An. Hai phủ đều không có ý kiến, và cũng khởi tấu hoàng thượng, thái hậu. Chuyện này hai hôm trước muội không nói, sao hôm nay lại nhắc đến?” Phi Tâm cầm chiếc khăn lau tay, nhàn nhạt nói, “Muội cảm thấy bất ổn thì nên đề ra trước. Nay đã đưa người đi, các cung cũng đưa ra thông cáo. Chẳng lẽ muốn tự tát tay mình, đưa người về à? Ắt ta lén giấu Hợp Hoan Tán là sự thật, tổ tông có giáo huấn, những hành vi mê hoặc thánh thượng tuyệt không thể dung. Bắt ả ta xuất gia cũng không có gì quá đáng.”

Tuy rằng Tiểu Phúc Tử cứ luôn mồm truyền đạt thị phi của Hoa Mỹ Nhân đến tai Phi Tâm, nhưng nàng vẫn chẳng quan tâm lắm. Tin đồn có thật có giả, nàng chỉ nghe nghe rồi thôi. Hoa Mỹ Nhân đúng là lời lẽ bộp chộp, nhưng chỉ là tính khí trẻ con, quen bị gia đình nuông chiều. Phi Tâm không vì chuyện đó mà bận tâm. Phi Tâm một lòng trung quân, Hợp Hoan Tán có hại lớn đối với sức khỏe, Vũ Tông năm xưa cũng vì dùng quá liều nên băng hà sớm, dẫn đến hỗn chiến bi thảm. Lịch sử là một bài học mà ta phải lấy gương. Vì thế, sau đó tiên đế có lệnh, trong hậu cung nếu lại xuất hiện nữ tử có hành vi như vậy sẽ tuyệt không khoan dung.

Nay hoàng thượng để Phi Tâm quản lý hậu cung, người người bất mãn, sinh sự khắp nơi, nàng vốn tiểu trường đại giới (*). Sắp đặt tai mắt, xem cung nào không ngoan ngoãn thì bắt ra gán tội. Nhưng không ngờ rằng mình lại giảng được một chiếc bẫy như thế. Nàng nào có thể chịu đựng nổi? Huống chi nhớ đến những lời hoàng thượng nói trước kia, dường như có ý trách nàng chỉ lo tự bảo vệ mình. Càng khiến nàng hạ quyết tâm! Nàng cũng chưa phải nhẫn tâm, theo luật thì phải ban ba tấc khăn trắng cho Hoa Mỹ Nhân. Nay chỉ bắt nàng ta xuất gia, còn giữ lại danh tiếng cho nàng ta, chuyện này chỉ có hai phủ biết chứ không thông báo đến các cung. Nếu nàng ta có ý hối cải thì vài năm nữa đón ra vẫn được. Nhưng lúc này, dù là Đức Phi, hay thái hậu, thậm chí có là hoàng thượng đến thì nàng cũng quyết không nhượng bộ!

(*) tiểu trường đại giới: trừng phạt những sai lầm nhỏ để ngăn ngừa những hành vi phạm tội lớn hơn

Chuyện triều chính, Phi Tâm chỉ là nữ nhi, dù Thường Phúc, Thường An đôi lúc có truyền tin cho nàng nhưng nàng chỉ nghe qua, chứ không hề nói nửa lời. Đức Phi lần này có ý trách móc, sao Phi Tâm có thể không nhận ra? Là Phi Tâm bảo Đức Phi đóng dấu, việc này nàng ta cũng phải gán nửa trách nhiệm! Nói thật thì khi Đức Phi gán vác hậu cung cũng nên có tư tưởng này rồi.

“Cô ả chẳng qua vừa mười mấy tuổi, đang độ xuân sắc, quăng vào Ý Nguyệt Am cũng thê lương quá.” Đức Phi động lòng, “Huống hồ Hoa đại nhân đó có đứa con trai bị thiếu năng, chỉ còn đứa con gái này cũng phải đưa vào cung. Làm sao có thể chịu đựng nỗi đau này?”

“Muội muội nói vậy là không đúng, Hoa đại nhân không biết dạy con thì đáng ra phải lãnh tội, sao còn dám van nài.” Phi Tâm nói, “Ta vẫn còn lo cho thể diện Hoa gia nên không làm to chuyện. Hành vi của ả ta chỉ có trong cung biết. Vẫn để thể diện bên ngoài cho cô ả, việc này lần đã định rồi, muội không cần nhiều lời.”

Đức Phi bị Phi Tâm khiến cho sững sốt, vừa muốn đáp lời thì ngoài kia báo rằng hoàng thượng đang tới. Tuyết Thanh mừng rỡ trong lòng, vội cùng Phi Tâm đón thánh giá.

Phi Tâm hơi ngạc nhiên, bất giác suy ngẫm xem hôm nay là mừng mấy. Vừa nghĩ ra hôm nay mới chỉ là mừng một tháng ba thì chợt thở phào. Lại ngẫm, hoàng thượng lúc này nên thượng triều mới phải, sao bỗng nhiên chạy sang đây? Chẳng lẽ đúng là chuyện này đã náo loạn như vậy thật nên hoàng thượng đỡ không nổi đành chạy sang đây?

Vân Hi vừa bước vào bèn thấy Lâm Tuyết Thanh cũng có mặt, thoáng ngạc nhiên rồi cười nhàn nhạt: “Thanh nhi cũng ở đây, khéo thật.”

“Chỉ là việc vặt vãnh trong hậu cung, nên đến tìm tỷ tỷ thương lượng.” Tuyết Thanh rất tự nhiên, thấy Vân Hi thì mừng rỡ cả lên. Hơn nữa bây giờ nàng cũng muốn làm người tốt, bụng dạ rộng lượng một lần. Trước kia Quý Phi danh tiếng khá tốt, nay Quý Phi vừa gây chuyện này, ai cũng bảo Lâm Tuyết Thanh nàng ngông cuồng. Nay để hoàng thượng biết rõ cục ai là kẻ không thể bao dung hơn.

“Là chuyện của Hoa Diễm Trân à?” Vân Hi rửa tay xong bèn ngồi xuống, hẳn vẫn còn mặc long bào, nhất định là vừa hạ triều là đã đến ngay.

Tuyết Thanh thấy hẳn nói thẳng như vậy, trong lòng hơi sững sốt. Nay hẳn đã gọi thẳng tên Hoa Mỹ Nhân, có lẽ mấy bữa nay trong lòng còn tức tối. Trong phút chốc nàng cũng chẳng biết nên mở lời thế nào.

Phi Tâm vội sai người dâng trà nước điểm tâm, dường như không định mở lời. Hệt như bộ dạng của nàng hầu nhỏ. Mãi khi Vân Hi vẫy tay: “Ngồi cả đi, nếu đã nói đến thì hãy nói cho xong.”

“Việc của Hoa Mỹ Nhân xảy ra bất ngờ quá. Khi thần thiếp hay chuyện thì người đã bị đưa đi. Thần thiếp cũng cảm thấy việc này xử lý gấp quá, nên hôm nay tới tìm tỷ tỷ thương lượng xem có thể thay đổi không.” Tuyết Thanh khẽ nói, thỉnh thoảng lại liếc nhìn sắc mặt Vân Hi. Hẳn nửa nheo mắt, tay khua khua nắp trà, thông thả hớp ngụm trà.

“Tại sao Quý Phi không bàn bạc cùng Đức Phi mà tự quyết định?” Vân Hi nửa nheo mắt nhìn về phía Phi Tâm.

“Bẩm hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy không có gì bất ổn. Lúc đưa chúng phi đến Tiên Ân Điện, chúng phi đều có mặt. Nếu đã nghe giáo huấn thì những kẻ không tuân ắt phải chịu phạt.” Phi Tâm cúi đầu, đứng dậy, “Thần thiếp không thể quản tốt hậu cung, thần thiếp cũng sẽ cùng chịu tội!” Nói xong, nàng quỳ xuống.

Đức Phi thấy nàng như vậy, không những không chiều theo lời hoàng thượng mà còn làm quá. Trong lúc đó nàng ta cũng chẳng thể ngồi mà đứng dậy rồi quỳ xuống, lòng thầm mắng rủa Phi Tâm.

“Ngày hai mươi sáu hôm đó trăm hạ triều bèn nghe Tông Đường truyền báo rằng Hoa Diễm Trân giấu thứ đồi bại trong cung. Còn bảo ả ta truyền thư tín cho trăm, kết quả là Tăng Quảng Hải già cả hoa mắt tưởng rằng thường báo bèn mở ra đọc. Sau cùng lão học giả xấu hổ muốn đập đầu vào tường, nói rằng cầm xiêm áo phi tần là tội chết, thật khiến trăm mất mặt!” Vân Hi lạnh giọng, “Hai người quản hậu cung, giáo huấn đã hạ, thủ

dụ của trâm cũng ban bố. Hoa Diễm Trân gây chuyện thế này khiến trên dưới chê cười, Tả Hàm Thanh này cũng lắm chuyện, một gã võ phu lại quản chuyện như vậy làm gì? Chuyện nghiêm túc thì chẳng thấy đưa ý kiến!”

Vừa thốt lời này ra, hai người dưới đất thở phào. Tuyết Thanh cảm thấy hoàng thượng vẫn đứng về phía phụ thân, câu sau cùng rõ ràng là nói với Tuyết Thanh. Phụ thân vẫn luôn bảo đây là chuyện gia đình hoàng thượng, chẳng liên can tới ngoại thân. Xem ra lần này nàng đã suy nghĩ nhiều rồi!

“Chịu tội thì chưa cần, sau này cảnh giác hơn là được. Đứng dậy cả đi!” Vân Hi nói rồi uống ngụm trà, lời này khiến Tuyết Thanh vui sướng trong lòng, Vân Hi ngập ngừng, quay sang Phi Tâm, “Nhưng Quý Phi cũng quá nóng vội, nếu đã là hai người cùng chấp chương thì nên nói với Thanh nhi một tiếng mới phải. Hay là trước giờ vẫn do một mình nàng làm chủ?”

“Thần thiếp không dám.” Phi Tâm cúi gầm mặt, trong lòng hoàn toàn cảm thấy an tâm. Lời này có thể Tuyết Thanh nghe không hiểu, nhưng nàng thì hiểu. Lúc ấy nàng sốt ruột quá, vì thứ thuốc ấy đã khiến nàng sững sờ. Đáng ra nàng nên kéo cả Đức Phi vào cuộc, nhờ có chuyện gì thì cũng có người gánh một nửa. Nhưng bây giờ thì cũng chẳng sao rồi, nhìn sắc mặt Tuyết Thanh hôm nay, e rằng nàng ta đã gánh không chỉ một nửa!

Chương 5

Âm tình khó định, trả lời tới lui

Vì Vân Hi đến nên Tuyết Thanh không kiềm được muốn kéo hẳn đến Lai Nhân Cung. Nhưng trước mặt Phi Tâm, lại còn trong giai đoạn nóng bỏng thế này. Nếu làm quá thì có thể đắc tội Phi Tâm. Một hồi sau nàng ta đã bám chặt lấy Vân Hi, Phi Tâm thì mừng rỡ vì chuyện này đã ổn, chẳng cần phiền não, chẳng cần lo toan. Nàng sai Tú Linh mang chè lên cho hai

người, Tuyết Thanh bưng lấy chén chè, ngồi sát cạnh Vân Hi như con mèo con. Phi Tâm chẳng buồn ngược nhìn, lo ăn phần mình.

“Quý Phi lại đang chế hươu gì à?” Vân Hi bỗng đứng dậy, bước đến bên Phi Tâm. Phi Tâm sững sờ, nàng chế túi thơm trong thiền điện mà ở đây ngửi được mùi sao? Chẳng nhẽ trên người nàng đã bị nhuộm mùi? Nàng hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn thì chạm ngay ánh mắt rực lửa giận của hân. Phi Tâm hoảng hốt, nàng có làm gì chọc giận hân rồi à? Nàng đứng dậy: “Bẩm hoàng thượng, thần thiếp đang làm hươu hoa bạch thiên hươu và tía tô hái năm ngoái trong thiền điện.”

Nàng chưa dứt lời, đột nhiên hân đưa tay sang lau lau mép môi nàng: “Miệng dính đầy cả ra, sao ăn uống hết như con nít thế?” Âm thanh dịu dàng vô đôi, cử chỉ vô cùng tình tứ. Nhưng trong mắt Phi Tâm hoàn toàn là một cảnh tượng khủng bố, rõ ràng đôi mắt lạnh giá như băng tuyết, thế nhưng giọng điệu cử chỉ lại như vậy, kỳ lạ hết sức!

Phi Tâm nổi rợn tóc gáy! Đây là ý gì? Làm như thế trước mặt Đức Phi? Thật sự muốn khiến nàng phải đối địch với Đức Phi hay sao? Nàng hận mình không thể né ra xa, đã đến lúc phải tìm cái cớ rời khỏi rồi. Ý nghĩ lóe lên trong đầu, nàng rất muốn đưa tay ra đỡ. Nhưng hân nhanh tay hơn, một tay nắm lấy chiếc muống trong chén nàng, cúi khom lưng, tiện tay đưa vào miệng mình, khẽ nói: “Chè nấu đặc quá rồi đấy.”

Lúc đó Phi Tâm thật tình muốn úp nguyên chén chè vào mặt hân, nhưng tất nhiên là nàng không dám rồi. Cả người nàng cứng đờ, không cần nhìn đã biết sắc mặt Đức Phi ra sao. Xem ra hoàng thượng hôm nay đến gây chuyện, Hoa Mỹ Nhân dù chẳng phải nhân vật quan trọng gì, nhưng cũng gọi là được lòng hân, lại to gan, phóng túng. Nay bắt người ta xuất gia, trong lòng hân chắc tức tối mà không nói nên lời nên mới lòi nàng ra trút giận. Để Đức Phi nắm điểm yếu của nàng, sau cùng không để nàng tự quyết đoán! Thế mà lúc này nàng còn tưởng hân nói lời đó vì nàng, nay đã cảm thấy hân đang mắng nàng mới đúng!

Vân Hi cũng muốn chụp chén vào mặt nàng nhưng hăn cũng kiềm nén lại. Ý gì hả? Hăn đến mà nàng chẳng thèm lộ đầu ra ngó ngang, hết như hăn bị bệnh phong cùi vậy. Vốn định nói một tiếng để nàng không phải lo lắng. Nàng đã làm ra việc rất có hiệu quả, mượn chuyện này hăn đã thấy được rằng Tả Hàm Thanh và Lâm Hiếu đúng là mâu thuẫn không nhỏ. Tuy Tả Hàm Thanh hơi lỗ mãng nhưng vẫn dùng được. Lâm Hiếu thì cũng nhanh trí đấy. Cả hai áp chế nhau, hăn cũng dễ làm việc. Nhưng nhìn thấy nàng đã khiến hăn nổi giận nên mới cố ý khiến nàng không thoải mái!

Tuyết Thanh nhìn hai người liếc mắt đưa tình, giận đến sôi cả gan. Cảm thấy sự ghen tị trong lòng đã dâng trào, ngay đến hơi thở cũng thấy chua chát. Nô tài bên cạnh cảm thấy rất bất an, Tú Linh hiểu rõ chủ tử nhất, vừa thấy thế đã biết chuyện không lành. Quý Phi lại khiến hoàng thượng tức giận, bây giờ hoàng thượng cố tình gây hứng đây mà. Nàng cũng chả nề gì nữa, cố gắng ra hiệu bằng mắt với Uông Thành Hải, Uông Thành Hải cũng tỏ ra bất lực, nhưng sau cùng không chịu nổi ánh mắt giết người của Tú Linh. Và quan trọng hơn là hăn cũng không muốn chủ tử mình tức tối nhảy cẫng lên nữa.

Hăn ho nhẹ, tiến tới trước: “Hoàng thượng, Trần đại nhân còn đang chờ trong Sướng Tâm Viên.”

Vân Hi đứng thẳng lưng, một tay túm lấy cổ tay Phi Tâm: “Cửu Hoàn Ngọc lần trước trẫm đánh rơi ở đây, lát nữa cần phải dùng. Quý Phi đi tìm giúp trẫm, đừng như lần trước, tự dừng lại ném đi.” Nói xong, hăn thẳng thừng kéo nàng vào thềm cung ở sau điện.

Phi Tâm thấy hăn bắt đầu nói năng hàm hồ, đường đường một thiên tử, sao có thể thốt lời bừa bãi như vậy? Cái gì mà đánh rơi ở đây chứ? Nàng mấy tháng chưa thị tẩm rồi, huống hồ nàng có bao giờ dám ném đồ đạc của hăn đâu? Cho mượn một trăm cái gan nàng cũng không dám! Phi Tâm loạn cả lên, bây giờ hăn không chỉ thất thường mà đúng hơn là đang nổi khùng!

Vân Hi thân cao chân dài, một bước bằng ba bước của Phi Tâm, suýt tí thì nàng ngã nhoài, đi được vài bước thì cả hai đã mất tăm. Uông Thành Hải hết cách, đáp trả ánh nhìn của Tú Linh và Tiểu Phúc Tử, tỏ ra bộ dạng muốn giúp mà không còn cách nào. Bèn vẩy phất trần cho nô tài lui hết, sau đó quay lại tiến chân Đức Phi vẫn còn đang nổi giận đùng đùng trong điện.

Tú Linh sắp khóc òa lên rồi, chuyện này nói thế nào thì cũng không nên, vô cớ khiến Đức Phi hận chủ tử. Thật thật đúng là quá sức vô lý, Quý Phi ngày ngày mệt mỏi tâm trí, bây giờ trong ngoài đều khó sống.

Vừa bước vào thâm cung, Phi Tâm suýt ngã nhoài xuống bực thềm. Nàng nhìn thấy chiếc giường thì tim chột đập thành thịch. Đang buổi sáng, rất phù hợp với yêu cầu của hãn! Phi Tâm nhìn xung quanh thấy chẳng còn ai, có lẽ đã bị Uông Thành Hải xua ra ngoài hết, chắc sẽ khó có ai vào. Trong lòng lo sợ, đầu óc hơi cuống cuống: “Hoàng thượng, hoàng thượng tha tội, thần thiếp đã làm không tốt. Thần thiếp sẽ đưa Hoa Mỹ Nhân về ngay!” Lúc này còn hùng dũng, cảm thấy dù hoàng thượng có đến thì cũng quyết không thể để Hoa Mỹ Nhân lại trong cung. Bây giờ hãn nổi cơn, Phi Tâm chẳng còn can đảm đó nữa rồi!

“Lạc Chính Phi Tâm!” Vân Hi rất muốn lôi đầu nàng lên, “Lời của trẫm nàng chẳng nghe lọt chữ nào cả!”

“Thần thiếp phụ thánh ân, thần thiếp tội đáng muôn chết.” Phi Tâm cũng loạn lên, chẳng màng đến cánh tay nàng đang bị hãn tóm lấy, cả người mềm nhũn, quỳ xuống đất: “Thần thiếp nguyện thay Hoa Mỹ Nhân xuất gia ở Ý Nguyệt Am!”

Vân Hi trừng mắt nhìn nàng, lửa giận cháy ngùn ngụt, bỗng dưng thấy mặt nàng sao lại nổi mề đen? Sững sờ một lúc mới nhận ra thì ra lúc này hãn giận quá kéo nàng đi khiến chiếc chén văng ra. Chè mề đen đã hắt một ít vào mặt nàng. Cùng với vẻ mặt hoảng hốt bây giờ của nàng, trông rất ư là buồn cười. Khiến hãn chẳng biết nên giận hay nên cười!

Thấy mái tóc dài đen óng của nàng được buộc lỏng lúc này hơi rối, đuôi tóc hất sau lưng, như thể động đậy thì sẽ bay lên. Hắc đưa tay sờ mặt nàng, lau đi những đốm đen trên làn da nàng, mười ngày không gặp nàng lại gầy hơn rồi. Làn da trắng trong, nhìn thấy cả mạch máu. Bởi vì lúc này đang hoảng sợ nên mạch máu lộ cả ra.

“Trẫm còn chưa chết thì nàng xuất gia làm gì?” Hắc nói rồi kéo nàng lên. Sắc mặt nàng xám xịt, bất giác nhớ đến lời Hoa Mỹ Nhân hôm ấy.

“Thư tín rơi vào tay Tăng Quảng hải, hôm ấy ai túc trực bên trẫm mà Quý Phi cũng nắm được.” Hắc khẽ nheo mắt, đôi môi mỏng nở nụ cười, “Quý Phi mà mò binh pháp mưu lược, dụ rằng ra khỏi hang rồi trong ngoài tấn công. Liên hoàn kế dùng không tệ!”

Cánh tay Phi Tâm bị hắc tóm đến tê nhức, lúc ấy toàn thân tê cả lên. Chơi cờ nàng luôn là kẻ bại trận của hắc, hắc rành hơn nàng rất nhiều. Nàng đương nhiên biết là khó có thể che giấu nhưng nàng đã từng nghĩ rằng Hoa Mỹ Nhân là mục tiêu tốt nhất. Hắc nói vậy nghĩa là nàng đã hiểu sai rồi sao?

Chương 6

Trong bóng tối còn có cao nhân

“Quý Phi đúng là có thần giao cách cảm với trẫm.” Vân Hi bỗng thở dài, lời nói cảm giác hơi mờ ám. “Vừa chinh lý hậu cung mà vẫn có thể lo lắng cho trẫm.”

Phi Tâm nghe thế, tim khẽ đập mạnh, rồi bình tâm lại. Nàng ngược mắt xuống, không để hắc thấy ánh mắt mình: “Thần thiếp chỉ là nữ nhân hậu cung, tầm nhìn nhỏ hẹp, chỉ là muốn tìm một kẻ lấy làm gương cho mọi người thôi!”

“Ở đây không có người lạ, trẫm cũng không vòng vo thì cứ sao Quý Phi cứ phải vòng vo?” Vân Hi ngẩng cằm nàng lên, ánh mắt thâm tình.

“Thần thiếp không dám tự suy luận thánh ý.” Phi Tâm cảm thấy sống lưng cứng đờ.

“Qua vụ việc này thì hậu cung cũng biết sợ rồi.” Hãn nhẹ giọng, “Nếu không phải vì Hợp Hoan Tán thì có lẽ Quý Phi cũng chẳng nóng vội xử trí như thế. Quý Phi vì sao lại phản nộ như vậy?”

“Hợp Hoan Tán còn có tên là liều thuốc chết chậm, thần thiếp tuyệt không thể dung tha!” Phi Tâm nghe hãn nói thì bỗng cảm thấy bức xúc.

“Nàng quan tâm trẫm?” Hãn dùng mu bàn tay âu yếm gương mặt nàng, ý nghĩ lóe sáng trong đầu, nàng thốt ra ngay: “Hoàng thượng là hoàng thượng của thần thiếp, là phụ thân của muôn dân, là đấng chí tôn. Huống hồ thần thiếp đã thề trước mặt hoàng thượng nhất định sẽ giữ hậu cung thanh bình, trả lại sự thanh tịnh cho hoàng thượng!”

Ánh mắt Vân Hi thoáng buồn, gương mặt thả lỏng rồi lại căng chặt. Đột nhiên hãn thả tay nàng ra, hỏi: “Tin tức ai đã loan ra ngoài? Tại sao ngày thứ hai Hoa Tán Kỵ đã vào cung? Chắc nàng đã biết ai rồi chứ?”

Bàn đến chuyện này, Phi Tâm thở phào. Giọng điệu hồi phục bình thường, “Hoàng thượng, thần thiếp cũng định trình tâu chuyện này. Thần thiếp lúc đầu cho rằng là thái hậu, nhưng sau đó thần thiếp tìm được thứ này.”

Nàng vừa nói vừa khẽ cúi nhẹ người rồi đi vào phòng trong. Từ chiếc tủ ở bàn trang điểm lấy ra một bọc giấy nhỏ, sau đó từ từ đi về phía y: “Hoa Mỹ Nhân cư xử trong cung hơi thái quá, nổi bật thấy rõ. Nhưng thần thiếp không muốn có người đắc lợi nên mới tạm để nàng ta xuất gia. Tuy thần thiếp vẫn chưa điều tra cận kề, chưa rõ ngọn ngành vật này nhưng cũng biết nó chẳng tốt lành gì!” Nói xong Phi Tâm đưa bọc giấy tới trước mặt Vân Hi. Hãn đưa tay nắm lấy cổ tay nàng rồi tiện thể lấy thứ đó đặt lên mũi ngửi

người. Sắc mặt hơi biến đổi: “Chả trách hôm tổ chức yến tiệc đã phóng túng như thế, ra là đã dùng thứ này.”

“Như thế thì có thể một công đôi chuyện, tại sao không thẳng thường lật tẩy?” Vân Hi chợt cười xòa, lúc ấy hân hệt như một đứa trẻ.

“Nếu lỡ dính dáng tới người đó, e rằng hoàng thượng cũng khó xử khi thượng triều.” Phi Tâm bị nụ cười của hân khiến nàng mê muội, bất giác thốt ra lời đó. Nói được một nửa mới cảm thấy hơi quá, mình chỉ là một nữ nhân, lại cả gan nói đến việc triều đường với hoàng thượng, thật đại nghịch bất đạo.

“Được rồi, trẫm đã tính toán cả rồi.” Khóe mắt hân hơi cong lên, quay lưng đi ra ngoài. Phi Tâm chạy theo, định tiến hoàng thượng xuất cung. Vân Hi chợt xoay lại, đưa thẳng tay đến cổ áo Phi Tâm. Nàng hoảng đến suýt rớt tim ra ngoài, hân túm lấy cổ áo của nàng, nhìn vào trong: “Nàng như vậy thì nhàm chán quá!”

Mặt Phi Tâm tím ngắt, những cử chỉ ngông cuồng bất chợt của hân luôn khiến nàng trở tay không kịp. Hân cười rất nham nhở: “Dù gì thì người khác cũng không nhìn thấy, tại sao Quý Phi không thêm đôi uyên ương lên nhỉ?”

Mặt Phi Tâm vừa xanh vừa tím, một lát sau mới phản ứng kịp. Nói “nhàm chán” chính là chỉ chiếc áo yếm của nàng, nàng cũng tùy tiện tìm một cái cớ: “Cung nhân của thần thiếp thêm uyên ương không đẹp.”

“Không cần tiễn, trẫm tự ra.” Phi Tâm vẫn còn chưa hoàn hồn, bên tai vắng vắng tiếng thì thầm. Khi ngẩng đầu lần nữa thì bóng Vân Hi đã khuất xa ngoài hành lang.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, lúc này thật khiến nàng hoảng hồn. Còn tưởng sẽ phải một phen xấu hổ, cũng may đã qua rồi!

Phi Tâm rụng rời tay chân, suýt ngã xuống đất. Nàng gắng gượng vài bước đi đến ghế ngồi, vừa ngồi xuống không lâu bèn thấy Tú Linh hốt hoảng chạy tới, cần trọng hỏi: “Nường nường.”

“Không sao.” Phi Tâm khẽ nói, “Đức Phi đi chưa? Lát nữa sửa soạn để bốn cung bãi giá đến Lai Nhân Cung.”

“Nường nường không cần đi đâu, vừa này hoàng thượng dẫn theo Đức Phi đến Sướng Tâm Viên rồi. Nghe nói hện Trần phu tử vẽ chân dung cho Đức Phi.” Lời nói của Tú Linh đầy bất mãn, “Nường nường vào cung bốn năm, lần này lại đến độ như vậy.”

Phi Tâm bỗng cười to, trong lòng không hiểu sao bỗng dâng trào cảm giác ấm áp. Đôi lúc nàng chẳng thể nào đoán nổi tâm tư hoàng thượng, nhưng lần này thì nàng hiểu. Hoàng thượng đang đáp trả nàng! Bởi vì Uông Thành Hải trước đó có nói Trần đại nhân đang chờ trong Sướng Tâm Viên. Có lẽ đó chỉ là cái cớ nhưng vừa quay lưng thì đã đổi thành Trần phu tử, chắc hoàng thượng muốn tiếp câu chuyện của Uông Thành Hải. Dù gì trong cung người họ Trần nhiều vô kể, Tuyết Thanh cũng không nghe rõ.

Nhưng kết quả thì rất tốt, sau cùng hoàng thượng vẫn đi với nàng ta, miếng ngọc gì đó mà hoàng thượng nói hàm hồ ban này có lẽ Tuyết Thanh cũng chẳng màng quan tâm. Dẫu sao hoàng thượng đối xử với nàng ta không tệ!

Việc này do hoàng thượng châm ngòi, sau cùng hẳn tự giải quyết lấy, nàng cũng khỏi rắc rối. Phi Tâm chợt cảm thấy đôi lúc họ cũng có thần giao cách cảm lắm đấy chứ!

Phi Tâm vừa thanh tỉnh chưa lâu thì chợt có khẩu dụ của Cư An Phủ. Bảo rằng hoàng thượng lệnh cho Quý Phi tối nay thị tẩm! Phi Tâm nghe xong mà nửa ngày trời mới hoàn hồn, kể từ năm đầu vào cung được thị tẩm ở Càn Nguyên Cung đến nay đã ba năm đều do hoàng thượng sang chỗ nàng.

Phi Tâm hiểu quá rõ thói quen của hoàng thượng rồi, hẳn đã ngán ngẩm kiểu thị tẩm đằng hoàng ấy.

Càn Nguyên Cung là nơi ở chính của hoàng thượng, xung quanh còn có nhiều kiến trúc bổ trợ. Vì nằm là nơi trung tâm cung điện, lại là cư trú của hoàng thượng nên hai bên có thiết lập những khu ngự vệ đình, có thư phòng ở phía nam bắc, trung đình là Sung Bí Viện và Ngự Sử Đường. Vì thế thường xuyên có quan thần lui tới, đằng sau có xây tẩm cung, trong tẩm cung có chín lớp màn che, quy định thị tẩm rất phức tạp.

Phi Tâm đã ba năm không hề bước tới Càn Nguyên Cung, nàng thực sự không hiểu hoàng thượng lại đang giở trò gì. Với lại hôm nay là mừng một chẳng phải mừng ba. Tuy lý trí mách bảo rằng không có con thì không có tiền đồ, chớp mắt đã bốn tháng không thị tẩm, muốn có một mụn con chỉ là ảo tưởng. Nhưng trong lòng thì lại không muốn đi! Huống hồ giờ đây nàng nắm giữ hậu cung cũng có tí thành tích, hoàng thượng cũng gọi là tính nhiệm nàng. Nàng càng cảm thấy có hay không có con cũng chẳng hề gì, đến lúc ấy có phi tần địa vị thấp kém nào mang thai thì chỉ cần giao thiệp giao thiệp bèn có thể mang về bên mình nuôi dạy.

Nhưng không muốn là một chuyện, đi thì vẫn phải đi. Ngẫm lại đi tới Càn Nguyên Cung vẫn tốt hơn đến những chỗ kỳ cục khác! Vì vậy nghe xong khẩu dụ, nàng vội vã chuẩn bị ngay. Tắm rửa phấn son, xiêm y. Khi ngoài kia lên đèn thì thu xếp ổn thỏa, vội vàng dùng ít cơm, sau đó lên liễn của thái giám Cư An Phủ sai đến thẳng tiến Càn Nguyên Cung. Thực ra khi đến nơi vẫn phải tắm rửa lại, tắm rửa sửa soạn trước là để bày tỏ sự cảm tạ với ân điển hoàng thượng. Và khi đến đó mọi việc đều theo quy tắc của thái giám chấp chương. Trong cung khác dân gian, lần đầu thị tẩm Phi Tâm rất lúng túng và xấu hổ. Nay đã ba năm trôi qua, nghĩ lại vẫn cảm thấy thẹn thùng.

Bước đầu ngự trang, bước hai tịnh thân, bước ba xiêm y, bước bốn chày chuốt. Nghe thì hay ho, thực tế thì ở gian phòng có vách màn dày đầu tiên

ấy đã lột hết tất cả xiêm y, trang sức, thái giám tịnh sự sẽ kiểm tra đề phòng có ám khí. Sau đó đến vách màn ngăn cách thứ hai thì sẽ tắm rửa, tịnh thân, lau miệng, rửa sạch mùi trên người, e sợ có hương hoa mê được. Đến vách màn thứ ba sẽ được khoác lớp áo mỏng, ở vách cuối thì sẽ lựa chọn trang phục, được gọi là trang phục ngủ, loại y phục rất mỏng. Sau đó ở các vách màn khác đều có thái giám trấn thủ, chờ hoàng thượng truyền gọi.

Phi Tâm qua hết những bước này, lặng lẽ bước vào trong cùng theo sự dẫn đường của thái giám, khi bước lên bậc, vừa nhìn thấy Trần Hoài Đức, lúc ấy nàng đang đi chân trần trên tấm thảm dày. Tuy Trần Hoài Đức cúi đầu xuống nàng vẫn cảm giác không thoải mái. Trên người chỉ có hai chiếc áo mỏng, cứ thấy không che kín được. Tuy tóc dày và dài cũng đã phần nào che đậy được nhưng nàng vẫn rùng người.

Trần Hoài Đức vén màn giúp nàng: “Nương nương nghỉ ngơi trước, hoàng thượng trưa giờ sang Cần Chính Điện về tới, hiện đang ở trong Nam thư phòng.”

Phi Tâm chỉ muốn nhanh chóng chui đầu vào trong. Nhìn họa tiết trang trí vàng óng trên đầu, những đường chỉ thêu vàng rồng, chiếc giường to rộng, chẳng nghĩ ngợi nhiều, nàng vội lột bỏ lớp xiêm y, nhanh chóng chui người vào trong chăn.

Chương 7

Dịu dàng nhất là khiến người ta điên cuồng

Phi Tâm nằm yên hồi lâu mới nghe tiếng động. Tiếng vẫn an khe khẽ, sau đó có tiếng “Ừ”. Phi Tâm nhắm mắt, chẳng mấy chốc bèn cảm nhận được làn gió khẽ luồng qua tấm màn, nhanh chóng cảm nhận được hơi thở của Vân Hi đang bao bọc.

Nàng không lạ lẫm với cái ôm của hắn, nhưng cũng chưa phải là quen thuộc. Nàng chưa thể tìm được một vị trí thư thái trong lồng ngực ấy. So với sự thân mật, nàng quen thuộc với việc báo cáo thành tích hay sai lầm trong chấp chương hậu cung của mình hơn.

Phi Tâm chẳng hề động đậy mặc cho hắn ôm lấy, như được lập trình sẵn để chờ đợi bước kế tiếp. Tú Linh vẫn thường nhắc nhở nàng nên chủ động một tí, nàng cũng không phải không muốn thay đổi bản thân, nhưng sự giáo dục bao năm nay đã mọc rễ sâu rồi nên cuối cùng vẫn không thể qua được! Tay Vân Hi đặt xuống dưới ngực ngay phần dạ dày nàng, cảm giác nơi đó hơi hồm lại. Chợt hỏi: “Nàng chưa dùng bữa?”

Nàng sửng người, tay nàng đã siết chặt tấm chăn dưới người theo bản năng khi hắn tiến lại gần nàng, chợt nghe hắn hỏi thế, nàng cảm giác luồng khí trong người chợt tan biến đâu mất. Bèn trả lời: “Thần thiếp dùng rồi.”

Hắn nghe xong tiếp tục thì ôm lấy nàng: “Sao hôm nay nàng lại vận áo lụa trắng này?”

Phi Tâm thắc mắc trong lòng, thường khi nàng thị tẩm, hắn chẳng bao giờ nói được ba câu thì đã vào chủ đề. Mặc dù đau đớn nhưng cũng chỉ một lúc, nhẫn nhịn sẽ qua được. Hôm nay chẳng biết hắn muốn gì? Lại hỏi những chuyện phiếm này. Nhưng giờ đây Phi Tâm không manh áo trên người, cứ cảm thấy trong tình trạng này mà phiếm chuyện mới là giày vò. Vì nàng cứ luôn thấp thỏm không biết bao giờ hắn mới vào chủ đề chính. Nên khi hắn hỏi nàng chưa kịp phản ứng. Mãi đến khi hắn đặt tay lên trước ngực nàng thì nàng mới định thần: “Bẩm hoàng thượng, mấy hôm trước thần thiếp sai người sắp xếp lại nhà kho, vừa đúng lúc ấy phải thêm áo mới bèn sang Thượng Phục Cục lấy về.” Vừa nói nàng vừa nhớ lại. Hai khúc vải lụa trắng này là một trong số vật được ban thưởng của nàng trong năm thứ hai trở thành Quý Phi. Bởi vì màu trắng nên cứ để mãi chẳng dùng đến. Sau đó hoàng thượng chê nàng mặc màu xanh khó coi nên năm ngoái mới mang vải sang Thượng Phục Cục may. Cũng không thêu thùa gì trên áo, vì

nàng cảm thấy màu ban đầu được rồi, có một số hoa văn chìm, trắng sạch thông thấu.

Khi nàng đang chìm trong hồi ức, cơ thể chợt tê lại khiến nàng không thoải mái. Hắn dường như trở nên rất có kiên nhẫn và hứng chí, ngón tay đang từ từ di chuyển, lướt qua từng thớ da của nàng. Lực tay dịu dàng đang siết lấy cơ thể nàng, nàng cố kiềm chế hơi thở, ngón tay mất đi sức lực để nắm chặt. Thậm chí cơ thể như đang kích động, muốn đẩy ra hoặc là muốn ôm chầm lấy!

“Trẫm tưởng Quý Phi chê lụa này nhạt đã sớm ban cho kẻ dưới rồi chứ.” Giọng hắn không nhanh không chậm, Phi Tâm nghe mà thấy kỳ lạ. Nhưng cũng chẳng còn nhàn hạ suy nghĩ, vì chân hắn đã quấn ấy nàng khiến nàng không thể động đậy, bờ môi nép chặt vào vành tai nàng, hơi thở âm ỉ phả thành luồng khí nóng bỏng trên làn da nàng.

“Vật trong đại, đại nội đều là thượng hạng. Sao có thể?” Phi Tâm bắt đầu líu giọng, nàng không cách nào đỡ nổi những cử chỉ âu yếm như vậy của hắn, cuối cùng không kiềm nổi thốt lên: “Hoàng thượng!”

“Chuyện gì?” Hắn rất thông dong, bàn tay đã dịch xuống dưới bụng nàng, “Vết thương đã khép miệng chưa?” Hắn đang hỏi vết thương lần xuất cung đó, đã một tháng rồi, tất nhiên đã khỏi hẳn. Nhưng Phi Tâm không ngờ hắn vẫn còn nhớ, trong lòng bỗng thấy ấm áp lên nhiều. Nhưng trò chuyện với hắn kiểu này thật không chịu được, giọng nàng trở nên gấp gáp: “Hoàng, hoàng thượng!”

“Trẫm hỏi chuyện nàng, nàng không đáp cứ hoàng thượng hoàng thượng hoài là sao?” Hắn hơi bực, nhưng giọng điệu vẫn còn khan khan. Hơi thở trở thành ngọn lửa nóng rực, ngón tay luồn vào giữa đùi nàng, nhẹ nhàng âu yếm, nhận thấy nàng không có phản ứng đau đớn, bèn bắt đầu du ngoạn ở vùng ấy. Miệng hắn cũng không nhàn, ngậm lấy dải tai nàng, bất ngờ thổi thổi vào đó.

Cả người nàng run lên, suýt thì phát ra tiếng. Cơ thể co lại, cảm giác một luồng khí nóng đang tràn vào trong bụng, gương mặt hơi căng lại. Nàng thấy bây giờ khó chịu và xấu hổ hơn những cơn đau trước giờ. Môi hằn nếp sát vào, bắt đầu hôn nàng, nhẹ nhàng quần lấy làn môi mềm của nàng.

Đầu Phi Tâm bưng bưng, tay nàng bất giác muốn đẩy hắn ra, nhưng đẩy rồi lại biến thành ôm chặt hắn. Hắn đang giằng vò ý chí của nàng bằng tốc độ chậm rãi này, cơ thể Vân Hi cũng nóng ran lên, chiếc long bào của hắn chẳng biết đã cởi ra từ lúc nào. Khi cơ ngực săn chắc của hắn áp sát vào, lần đầu tiên Phi Tâm cảm thấy cảm giác áp bức này không mang lại nỗi sợ cho nàng.

Vân Hi siết lấy nàng, chợt gục đầu lên vai nàng: “Trăm mệt rồi, phải ngủ đây.” Nói xong, hắn không thềm động dậy nữa.

Phi Tâm cuống quýt lên. Rõ ràng lúc hắn âu yếm khiến nàng khó chịu, nhưng bây giờ hắn áp chặt không động dậy khiến nàng càng khó chịu hơn! Nàng cảm nhận được làn da bóng bóng của hắn, hơi thở trở nên gấp thúc hơn, làm sao hắn có thể buồn ngủ vào lúc này! Phi Tâm cảm giác sự rung động của cơ thể đang khuếch đại, những sợi tóc đang xòa lên người nàng, bây giờ nàng đang run rẩy, cơ thể nàng ở trong trạng thái sợ hãi và lạ lẫm vô cùng trước tình hình này. Nàng bất giác muốn rứt người qua một bên, muốn lên tiếng, nhưng nàng không ngờ âm thanh phát ra từ cuống họng lại hết như giọng con mèo con bị bỏ rơi!

Hắn khẽ nhích động, ngược mắt nhìn Phi Tâm, trong khoảng khắc mê ly ấy, con ngươi hắn ánh lên ánh sáng đen láy. Hoàn toàn không hề có chút buồn ngủ, thậm chí nó còn đang rực lửa, bàn tay hắn vuốt ve má nàng, động tác nhỏ nhẹ ấy khiến nàng run run: “Khi nàng cáo bệnh trăm không đi viếng, nàng có giận không?”

“Thần thiếp, thần thiếp không dám.” Mắt nàng mông lung như rượu ngon được cất giữ, dưới ánh đèn lay lắc, đôi má ửng hồng khiến người ta rung

động.

“Là không dám hay là vốn dĩ cũng chẳng cần?” Hắc cứ luôn căng thẳng với nàng như vậy, và nàng cũng chẳng thể nào thắng hắc. Mưu tâm mưu kế nàng không thắng nổi, vì hắc sinh trưởng trong môi trường ác liệt hơn nàng, nơi hoa lệ và đẫm máu nhất. Còn lúc này thì nàng cũng không thắng nổi hắc. Thân nhiệt cơ thể tăng cao, làm cách nào để khống chế hay thích phóng, chẳng phải một chữ nhẫn là có thể làm được.

“Là không dám.” Nàng chột rơi lệ, nàng luôn đoan trang giữ lễ, cung kính đón nhận. Nàng là khuê các được huấn luyện nghiêm khắc, nhưng cao quý vốn là thứ nàng hoàn toàn chẳng dám mơ tới vì nàng chẳng thể nào với được! Lúc này nàng lại muốn được hắc ôm lấy, nàng hoàn toàn không thể chấp nhận sự tự ti này, nó khiến nàng xấu hổ hơn là bị người ta sỉ nhục.

“Lạc Chính Phi Tâm, nàng thật là...” Nhìn dáng vẻ khóc lóc của nàng, hắc cảm thấy tức giận. Cúi đầu xuống, cắn lấy môi nàng, nhưng không mang lại đau đớn cho nàng, mà đó chỉ là những ngọn lửa nóng rực. Hắc ôm chặt nàng, dang đùi nàng ra, đưa tay dò thám bên trong. Nàng rên rỉ khó chịu, chột hắc thấy kỳ lạ, bèn ngừng động tác lại. Rút tay ra, qua ánh đèn mờ mờ, nhìn thấy màu sắc trên tay, mặt hắc bắt đầu nhăn lại!

Phi Tâm sửng người, mơ màng cảm thấy hạ thể khó chịu. Nàng giật bắn người, suýt cắn trúng đầu lưỡi. Nàng thật sự muốn chết quách cho xong!

Chương 8

Có gan trung thành đều là bởi vì lưu luyến

Phi Tâm nằm đó không dám nhúc nhích, không cần nhìn cũng biết phi đao trong đôi mắt hắc đang sắp giết chết nàng rồi! Nàng hoàn toàn không dám nhìn hắc, ngón tay bầu chặt tẩm chắn, hắc trở người dậy, trừng mắt nhìn nàng, hận không thể xé nàng ra thành từng mảnh ăn tươi nuốt sống. Một

ngọn lửa rực khiến hân như đang bị thiêu trụi mà không cách nào phóng thích.

Ngay lúc ấy, bên ngoài chợt có tiếng thái giám: “Hoàng thượng, thời gian đã đến, có giữ lại không?” Đây là quy định thị tẩm ở Càn Nguyên Cung, phi tử thị tẩm thông thường đều sẽ giới hạn trong vòng một canh giờ, có thái giám chuyên trách chờ đợi. Nếu hoàng thượng không hứng chí thì hết một canh giờ đó sẽ được đưa về ngay, còn nếu hoàng thượng thích thì sẽ giữ lại qua đêm. Vì thế bên ngoài nghe động tĩnh bèn hỏi xem có giữ hay không?

Phi Tâm nghe thế, tự động gượng dậy muốn rời khỏi, nhưng cơ thể vừa nhích động, nhìn phớt qua thì thấy đôi mắt hân rực đỏ, nàng sợ đến suýt thốt ra tiếng. Hân giận dữ là chuyện đương nhiên, khi thị tẩm lại đụng phải chuyện xúi quẩy này. Nhưng nét mặt hân khi ấy nhăn nhúm lại, phải nói là trông như rất đau khổ thì đúng hơn tức giận!

Phi Tâm chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của hân, thường ngày dù tức giận cách mấy hân cũng chỉ làm mặt lạnh. Trong khoảnh khắc ấy nàng cũng không để tâm đến sự xấu hổ, tư tưởng trung quân nhanh chóng khống chế ý chí của nàng. Nàng trở người đưa tay về phía hân: “Hoàng thượng...”

Hân rít một hơi rồi “bốp” đẩy tay nàng ra. Phi Tâm không dám rên đau, cắn răng không lên tiếng. Cái này là diêm xui rủi, hân chê bai cũng là lẽ thường. Nhưng trong lòng nàng tự dưng cảm thấy uất ức nhiều hơn lo sợ. Ngay cả bản thân nàng cũng bị nỗi uất ức này khiến cho choáng váng.

Vân Hi không ngó ngang đến nàng, vén màn lên và ngồi dậy gọi người: “Uông Thành Hải.”

Uông Thành Hải nhanh chóng tiến vào, việc thị tẩm không liên quan tới hân. Nhưng hân là người thân cận của hoàng thượng, trừ phi có chuyện gì, bằng không thì nhất định sẽ không rời xa.

“Người sai người đến Cúc Tuệ Cung bảo Tú Linh mang đồ đạc chủ tử sang. Ngày mai sai người bên Cúc Tuệ Cung đến đón.” Hắc cất tiếng. Ôn Thành Hải dù trong lòng không hiểu rõ nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng ừ một tiếng rồi ra chuẩn bị.

Ngọn lửa tà đang bùng cháy trong cơ thể Vân Hi, khiến ngũ tạng lục phủ của hắn như sắp bùng nổ lên, hắn đứng lên, thái giám nhanh chóng đưa áo cho hắn, hắn khẽ giọng: “Trẫm đi tắm!”

Thái giám hiểu ý, biết nhất định sẽ giữ lại nên gấp người lui ra không quấy rầy họ. Vân Hi bước hai bước, chợt nhớ ra điều gì đó rồi quay lại, chui vào trong màn kéo Phi Tâm ra: “Nàng ra đây!”

Phi Tâm nào có sức giằng co, để mặc hắn bao bọc nàng lại và kéo ra. Hắn vừa bế nàng, nàng cảm thấy hắn vẫn còn rất nóng bỏng, như bị sốt vậy. Dù nàng cảm thấy kỳ lạ, nhưng lúc này bị hắn làm hoảng sợ, cơ thể lại đang không khỏe nên nhiệt độ cơ thể hiện tại của hắn khiến nàng lo lắng.

Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng, Vân Hi đã quát: “Ngày tháng của nàng chẳng bao giờ chuẩn cả. Bây giờ lại xoay sang mùa một rồi, việc của nàng mà nàng cũng không biết rõ. Về gọi thái y khám trị đi!” Hắn nhìn nàng ngơ ngác không lời, thật muốn thưởng nàng bạt tai. Vừa đi bước dài vừa lời lẽ châm biếm.

Phi Tâm xấu hổ hết sức, lúc này cũng chẳng còn tâm trí để ý xem xung quanh có thái giám không. Chỉ mong có thể thu nhỏ thành hạt bụi, hồi lâu sau mới thì thầm: “Thần thiếp biết tội, đã khiến hoàng thượng mất hứng.”

“Nàng mau chóng trị trị bệnh của mình đi, xem nàng gầy như quỷ rồi kìa. Có phải nàng không muốn làm Quý Phi nữa rồi không?” Hắn dục cầu bất mãn, lửa giận bùng bùng, nói năng bắt đầu hàm hồ.

Kẻ dưới nghe thấy chẳng hiểu gì cả, mặt gầy thì liên quan gì đến việc làm Quý Phi? Cung điện tĩnh mịch, ai dám lên tiếng? Bầy bạn với vua như bầy

bạn với hồ, ngay cả béo gầy cũng là cái tội, có ai dám cả gan tỏ ra tò mò nữa?

Phi Tâm cúi gầm mặt, tinh thần căng thẳng, bụng lại bắt đầu đau âm ỉ. Chu kỳ kinh nguyệt của nàng vốn không chuẩn, lần này lại đến sớm rồi. Nàng cảm thấy bệnh này phiền thái y cũng hơi quá, vả lại trong cung này, chút bệnh tật nhỏ cũng không phải điều tốt.

Có khi phi tử nhiễm bệnh lại khiến hoàng hậu thái hậu không vui đưa đi biệt uyển để tránh nhiễm điềm xấu. Hoàng gia nhiều cấm kỵ. Phi Tâm thật không mong muốn ngay cả chuyện như vậy cũng phải bắt mạch bốc thuốc, truyền đến các cung lại sẽ còn vô số đàm tiếu đây.

Nhưng lúc này nàng không thốt nên lời, chỉ biết nghe theo. Hoàng thượng không dang chân đá nàng ra ngoài khiến nàng ủ rũ quay về tự lĩnh tội đã là khai ân, coi như còn chừa lại chút sĩ diện cho nàng rồi. Đường đường một Quý Phi, lúc thị tẩm còn bị quăng về đúng giờ thì mất mặt quá, nên bây giờ Phi Tâm cứ mặc hăn mắng gì nàng cũng nghe theo.

Càn Nguyên Cung có một ao rất to, gấp đôi trong Cúc Tuệ Cung, mạch nước suối không ngớt. Hăn tống hết mọi người ra ngoài, đặt Phi Tâm đứng trên thềm ngọc thạch, kéo tấm chăn ra, một tay cầm chiếc gáo múc nước dội lên người nàng. Phi Tâm cũng không dám bảo rằng tự mình làm, cứ để hăn dội nước xối xả lên người nàng như trút cơn giận.

Bên trong ấy hơi nóng tỏa ra, thêm nữa làn nước hơi nóng nên Phi Tâm cũng không cảm thấy lạnh. Nhưng nàng vẫn nổi rợn tóc gáy, vì ở đây sáng quá. Trên mặt tường đều là đèn thủy tinh, trên đỉnh lại còn treo một chiếc đèn hoa sen khổng lồ. Hơi nóng bốc lên nghi ngút đan thành những lớp mây mù phát phơ, ánh sáng trùng điệp, nàng chẳng khác nào đang triển lãm.

Hắn không chà xát cho nàng, chỉ e chà thêm vài cái thì hắn sẽ nổ tung lên mất, nhìn thấy vết máu nhàn nhạt giữa đùi, hắn đưa gáo cho nàng: “Nàng tự sang bên kia rửa đi!” Giọng điệu đã dịu lại, nhưng vẫn còn hậm hực.

Phi Tâm như một chú cún con co ro thu người vào một góc ao. Hắn quay người đi ra, nhưng vừa được vài bước thì nghe tiếng la của nàng, bèn xoay lại, thì thấy nàng run cầm cập đang quỳ ở thành ao.

Vân Hi nhìn vị trí nàng đang đứng, cắn răng quay lại bế nàng lên, cả người ướt đẫm: “Đó là Tĩnh Tuyền, nàng không biết nhìn à?” Hai bên góc là những Tĩnh Tuyền, nhiệt độ nước rất thấp, dùng để dội lại cho tỉnh táo sau khi ngâm nước nóng. Trong Cúc Tuệ Cung cũng chia ra như vậy, nhưng Phi Tâm hoảng quá nên đã dội cả gáo nước lên người. Nước lạnh dội lên hết như những chiếc kim nhỏ đâm vào da thịt khiến nàng đau đớn rên lên.

Mái tóc ướt nhèm dính vào nhau, ôm sát gương mặt nàng, vẻ mặt e thẹn vì xấu hổ khiến nàng như hoa sen mới nở. Nàng khẽ thút thít, không kiềm nổi nấc thành tiếng: “Hoàng thượng, thần thiếp đi về thì hơn.” Mắt mặt cũng đành chịu, lúc này nàng cảm thấy thật sự sống không bằng chết!

Vân Hi nhìn gương mặt tái xanh, làn môi bị cắn chặt đến tóe máu của nàng, bất chợt hạ giọng: “Nàng cứ nằm nghỉ, lát nữa uống chút rượu để giải lạnh.” Nói rồi hắn bế nàng để chiếc giường ở đằng sau bức bình phong.

Phi Tâm chần chừ một lát, bối rối nhỏ giọng: “Thần thiếp không nên nằm thì tốt hơn.”

Vân Hi nghĩ rồi nghĩ, kéo tấm vải ở chiếc giá bên cạnh xuống, bọc lấy nàng: “Nằm đi, lát nữa lén bảo Tú Linh mang về là được.”

Phi Tâm ghen ngào, chỉ thiếu điều muốn quỳ xuống tạ ơn. Hắn khẽ nói: “Đừng giằng co nữa, nằm xuống.” Nói rồi, hắn đặt nàng nằm nghiêng, đắp chăn lại, sau đó tự đi về phía Tĩnh Tuyền.

Phi Tâm nghe một tiếng “tôm” , nàng từ từ co người lại, trong lòng thấy hổ thẹn. Hẳn là thiên tử, có từng hậu hạ ai bao giờ? Trong lòng hẳn vẫn còn quan tâm nàng, và luôn ủng hộ những quyết định của nàng trong hậu cung, chỉ điểm này nàng đã cảm thấy tận trung không chỉ là điều nên làm mà còn là điều nhất thiết phải làm và nhất định phải làm được.

Chương9

Quyết định sinh tử trong nháy mắt

Lúc Ôn Thành Hải quay về thì Vân Hi đã thay xong xiêm y và đang ở Tây Điện. Càn Nguyên Cung là một khóm kiến trúc độc lập, hậu điện có tới sáu tấm cung. Quần thể kiến trúc này chỉ hình thành từ sau thời kỳ Vũ Tông, vào thời ấy các chư hầu nổi loạn nên thường xuyên thay đổi tấm cung!

Sau khi tiên đế đăng cơ bèn tu sửa nơi này, không làm cho không gian rộng lớn thành những tấm cung hệt như nhau nữa. Nhưng trong hoàng cung phần nhiều là cung điện gác lầu nên có thể tùy ý tìm chỗ nghỉ ngơi.

Ngay khi nghe hoàng thượng bảo truyền lời đến Cúc Tuệ Cung thì Ôn Thành Hải cũng biết rằng Quý Phi chắc có vấn đề gì. Nhưng hẳn chỉ là một thái giám, không dám phỏng đoán hàm hồ, khi đến Cúc Tuệ Cung nói với Tú Linh, Tú Linh thận trọng, bèn mang tất cả những thứ cần mang như thuốc men, áo quần, là những thứ đầu tiên nàng nghĩ đến. Sau đó để ổn thỏa thì nàng còn mang cả vật dụng nữ nhân. Rồi cùng Ôn Thành Hải đến Càn Nguyên Cung.

Càn Nguyên Cung cũng có cung nữ nhưng thái giám thì nhiều hơn. Tú Linh theo Ôn Thành Hải vòng vèo dăm bảy ngã mới đến được Tây Điện. Nhìn thấy hoàng thượng, nàng vội quỳ xuống hành lễ, Vân Hi tay cầm tách trà, ngược cầm lên nhìn. Tú Linh hiểu ý bèn khấu đầu lặng lẽ bước ra sau.

Uông Thành Hải sai tiểu thái giám đi theo, còn mình thì đi vào chờ Vân Hi dặn dò.

“Người về sai người dọn dẹp.” Vân Hi từ từ cất tiếng.

Uông Thành Hải hiểu ý hẩn, gật đầu: “Nô tài đi ngay, ngài cứ nghỉ sớm. Sáng mai vẫn còn phải thượng triều. Hoàng thượng cũng phải bảo trọng sức khỏe.”

“Được rồi.” Vân Hi đáp, “Trú Phương Các người hãy cho người đi xem xét.”

“Nô tài hiểu, hoàng thượng ngài hãy yên tâm. Nô tài sẽ đi điều tra kỹ! Trông nường nường gầy hẩn đi, nô tài nhìn mà cũng thấy đau lòng!” Uông Thành Hải không quên nịnh hót, “Nô tài vẫn đang suy nghĩ Quý Phi rảnh rồi cũng thích dùng hoa chế hương, sao không bằng ả được, chắc hẩn ả ta cũng dùng cách này! May thay hoàng thượng anh minh, Quý Phi nường nường phối hợp đúng lúc.”

Vân Hi bắt đầu nhếch môi, nhưng nghe câu sau thì có chút không vui, khẽ chau mày. Uông Thành Hải thấy thế vội tự tát tai mình: “Nô tài lảm lời, cái miệng đáng tội của nô tài, ả ta dựa vào gì mà dám sánh với Quý Phi chứ!”

“Hừ!” Vân Hi khẽ hứ nhẹ, nét mặt dịu lại. Uông Thành Hải rất hiểu hẩn, thấy hẩn không nói gì bèn lặng lẽ ra ngoài dò thám.

Kinh thành tháng ba, nắng ấm vẫn còn chớm lạnh. Nhưng xuân năm nay đến sớm, hai cành lựu trước cửa chính điện Cúc Tuệ Cung đã nở rộ. Tú Linh nhìn thấy rất vui, đây là một điềm lành. Kinh thành Vĩnh An nằm ở hướng bắc, mùa xuân gió lớn ít mưa, thời tiết hanh khô, Phi Tâm đã ở cung này bốn năm nhưng cũng có lúc không quen. Cứ hễ xuân đến trong nội điện thường bài trí đài phun, bữa ăn dùng nhiều canh ít muối.

Vì chuyện của Hoa Mỹ Nhân, hậu cung nhanh chóng cảnh giác. Lại thêm việc ngày mừng một tháng ba hoàng thượng thay đổi thói quen ngày thường, sủng hạnh Quý Phi tại Càn Nguyên Cung theo lệ cũ. Quý Phi lấy mình làm gương, không cậy thế làm càn, mọi việc đều theo đúng bài bản, vả lại việc của Hoa Mỹ Nhân vẫn còn đọng lại ngay trước mắt nên hậu cung không ai dám đàm tếu.

Tuy ngày thị tẩm Phi Tâm có sự cố bất ngờ, và thái độ khác thường của hoàng thượng khiến nàng đối ứng không kịp, nhưng kết quả sau cùng chính là điều nàng muốn có, giữa hăn và nàng có thần giao cách cảm. Dùng cử chỉ để tỏ sự ủng hộ đối với nàng, dùng lời khen ngợi để khiến Phi Tâm được an ủi. Khi nàng nhận ra ý nghĩa việc thị tẩm trong Càn Nguyên Cung thì quyết tâm trong lòng nàng càng vững chắc hơn.

Việc của Hoa Mỹ Nhân không có bất kỳ thay đổi gì, Tả Hàm Thanh chẳng qua chỉ muốn gây sự với Lâm Hiếu, chứ không thật lòng muốn ra mặt cho nhà họ Hoa, huống hồ đây là việc nhà của hoàng thượng, làm gì đến lượt hữu tướng quân chen vào. Hoa Tán Kỵ cũng đành chấp nhận, tiền đồ bản thân vẫn quan trọng hơn đứa con gái đã bị gục ngã.

Sau khi hoàng thượng triệu hăn vào nội đàm, ngày sau hăn bèn lên biểu thỉnh tội, tự trách bản thân không biết dạy dỗ con gái. Hoàng thượng tự khắc không gây khó dễ cho hăn, chỉ giáo huấn vài lời rồi qua chuyện.

Trong cung tất nhiên không vì sự ra đi của một mỹ nhân mà có bất kỳ biến hóa nào, ngày tháng vẫn như cũ, vẫn duy trì vẻ bề ngoài thanh bình, hòa hợp.

Mùng sáu thiết dã yến, Phi Tâm lặng lẽ ngồi trong vườn hoa uống trà. Nàng vận chiếc áo bào dài bằng len màu hồng phấn, tóc búi hai bên. Mấy hôm nay thời tiết ẩm áp thất thường rồi lại u ám và trút những cơn mưa to. Trong triều gần đây vẫn còn thảo luận về chuyện Nam tuần, hoàng thượng

đã trú lại Khải Nguyên Điện kể từ hôm mừng hai và không hề lui tới hậu cung.

Lúc này Phi Tâm yên ắng như bức tượng, khi nàng trở nên im ắng đến mức chẳng có một chút cảm xúc thì Tú Linh cũng ngấm ngấm lo sợ. Mỗi lần như vậy, Phi Tâm hết như con mãnh thú đang ở tư thế sẵn sàng, chỉ chờ đợi thời cơ tốt nhất để vồ mồi.

“Nương nương.” Tiểu Phúc Tử khẽ tiến vào, nói nhỏ bên tai nàng, “Mọi thứ đã ổn thỏa rồi.”

“Đã canh mấy rồi?” Phi Tâm khẽ nhướn mày, hỏi.

“Bẩm nương nương, chỉ còn một khắc thì đến giờ tuất.” Tiểu Phúc Tử cung kính đáp.

“Người đích thân đi đi, không cần né mặt ai.” Phi tâm nói, nhẹ nhàng vẫy ngón tay về nơi đặt bức thư.

Chương 10

Thăm dò suy nghĩ, khó mà nhận định

Sáng sớm mừng bảy tháng ba, cung nữ báo giờ phát hiện Linh Tần treo cổ tự vẫn trong tấm điện Trú Phương Các. Hậu cung chấn động khi hay tin này, nghe nô tài Trú Phương Các bảo rằng tối mừng sáu Thường Phúc của Cúc Tuệ Cung đến gặp Linh Tần đưa chút đồ. Linh Tần nhận xong thì sững sốt, ngồi im bật nửa ngày, kết quả là tối đó Linh Tần đuổi mọi người ra ngoài, sáng hôm sau thì đã treo cổ tự vẫn! Nhưng rốt cục đã đưa thứ gì, lục tung cả Trú Phương Các cũng không tìm thấy.

Bây giờ thì Quý Phi đã bị dính vào vụ này. Bởi Linh Tần khác với tình trạng Hoa Mỹ Nhân, thêm nữa còn xảy ra án mạng, dù là Quý Phi cũng

phải chịu sự điều tra của Tông Đường và Cư An Phủ. Ba ngày liền Tông Đường cùng Cư An Phủ đã phái thái giám đến Cúc Tuệ Cung, dò xét nhiều lần nàng đã đưa gì cho Linh Tần. Quý Phi chỉ nói muốn xin bí quyết trồng hoa chứ không có gì khác. Linh Tần đột nhiên tự vẫn, nàng hoàn toàn không hay biết.

Phía Tông Đường thật chất cũng không biết nên điều tra từ đâu, chỉ còn nước bẩm báo thái hậu và hoàng thượng. Vương phải nội cung là chuyện rắc rối nhất, nên kẻ dưới bèn quảng vụ việc rối rắm này lại cho chủ tử tự lo liệu. Thái hậu nghe rồi cũng chỉ tiếp tục niệm kinh, nhàn nhạt đáp một lời rằng tất cả nghe theo sắp đặt của hoàng thượng.

Mùng bảy tháng ba, Phi Tâm lại được triệu đến Càn Nguyên Cung thị tẩm, trong lòng nàng nhận ra thị tẩm chỉ là thứ yếu, chủ chốt chính là hoàng thượng có việc cần hỏi. Ngày hôm ấy nàng chỉ đưa hoàng thượng xem gói thuốc bột, chứ chưa điểm đích danh là phi tần nào, nhưng hoàng thượng đã đoán ra rồi!

Gói thuốc bột đó Phi Tâm đã tìm thấy trong chậu cảnh Vạn Niên Thanh của Hoa Mỹ Nhân. Sau khi Hoa Mỹ Nhân rời khỏi cung, Phi Tâm vẫn theo lệ đến Phất Hương Viện giáo huấn, ở đó vẫn còn hai mỹ nhân khác. Phất Hương Viện có không ít hoa cỏ, tất cả đều nở rộ khoe sắc. Phi Tâm tò mò, người trong Phất Hương Viện đáp rằng đều do Linh Tần tặng.

Lúc ấy Phi Tâm cũng không để ý, nàng vẫn luôn chú ý tới thị nữ Lăng Yên của Hoa Mỹ Nhân. Nàng khó lòng lý giải tại sao đột nhiên lại phải đập Hoa Mỹ Nhân thêm một cú, truyền đệ thi từ vốn cũng không phải tội nặng lắm, nhưng lén giấu thuốc cấm lại là một tội nặng. Lăng Yên theo hầu Hoa Mỹ Nhân vẫn luôn rất được ưu ái, tại sao lại phản chủ trong thời điểm này? Trong cung ai cũng biết rằng chủ nhân xảy ra chuyện thì nô tài cũng chẳng tốt đến đâu. Tại sao nàng ta lại mạo hiểm như vậy?

Phi Tâm là người rất tinh tế, từ chậu cảnh đã nhận ra quan hệ giữa Linh Tần và Phất Hương Viện rất tốt. Hoa Mỹ Nhân xảy ra chuyện, Đức Phi cũng đến xin tội giúp, Linh Tần cũng có chút thuận theo ý Đức Phi, cũng đôi lúc nói đỡ lời. Phi Tâm từng dò thám thái độ của một số Phi Tần, nhưng Linh Tần tỏ ra rất lạnh nhạt, hoàn toàn không có chút gì thể hiện mối quan hệ hàng ngày giữa họ rất thân thiết!

Và lúc ấy, những chậu cảnh này khiến Phi Tâm sức nhớ, nàng chợt nhớ đến chậu cúc của Linh Tần tặng mình hồi tháng giêng, rạn vỡ bắt mắt nhưng đời về cung chẳng được mấy ngày thì đã héo úa. Lúc ấy Phi Tâm cho rằng mình không biết chăm sóc, trong lòng rất tiếc nuối, nhưng trong chậu cảnh của Hoa Mỹ Nhân vẫn rất tươi tắn, lý nào Hoa Mỹ Nhân cũng là cao thủ trồng hoa?

Nàng sai người bê chậu cảnh về. Nàng biết Hoa Mỹ Nhân không phải là người yêu hoa, nàng chỉ muốn làm rõ tại sao cùng một chậu hoa, nhưng trong cung của Linh Tần và Hoa Mỹ Nhân đều rất tươi, còn đời đến Cúc Tuệ Cung thì lại héo úa?

Sau đó lòi ra gói thuốc dưới rễ cây nàng mới hiểu ra. Khi Linh Tần tặng hoa cúc cho nàng thì đã rất cẩn thận bỏ gói thuốc ra, không có gói thuốc hỗ trợ, đóa hoa tự khắc mau úa tàn.

Nàng mang gói thuốc cho hoàng thượng chính là muốn nói với hần rằng sự việc vẫn chưa kết thúc. Nhưng hoàng thượng đã đoán ra, không chỉ đoán ra, hần còn sai Uông Thành Hải nhúng tay vào. Phi Tâm hiểu tính khí hoàng thượng, hoàng thượng không sợ những kẻ công tâm kế, mưu đồ toan tính. Hần định chơi đùa với người đó, nhưng như thế thì Linh Tần tuyệt đối sẽ có kết cục rất bi thảm. Vì vậy nàng đã ra tay trước một bước, làm cho đến cùng, nàng không phải vì muốn lĩnh công, mà trong thâm tâm nàng thấy mình và Linh Tần có điểm tương đồng! Chính điểm giống nhau ấy đã khiến nàng không nhẫn tâm!

Càn Nguyên Cung đèn đuốc sáng chói, Phi Tâm hạ kiệu, nhìn thấy Uông Thành Hải đón trước cửa đã hiểu ngay. Nàng không nói gì, đi theo Uông Thành Hải đến Nam thư phòng. Nam thư phòng bình thường có người trực ca, nhưng hôm nay chẳng một bóng người, bốn bề vắng lặng chỉ nhìn thấy giá sách và bục thang. Uông Thành Hải đưa nàng vào trong, Vân Hi đang ngồi đó, tay đang mân mê chiếc nhẫn. Hắn mặc thường phục màu trắng, không buộc quan, tóc dài búi lên, đuôi tóc dài thướt xõa ra sau.

Phi Tâm quỳ xuống khẽ nói: “Thần thiếp cung thỉnh thánh an.”

Vân Hi nhìn Uông Thành Hải, hắn liền hiểu ý tự động lui ra, kéo cánh cửa lại, bản thân đứng bên ngoài canh chừng. Vân Hi từ từ bước ra khỏi thư án, đi thẳng về phía Phi Tâm, không bảo nàng đứng dậy. “Tại sao?” Đột nhiên hắn cất tiếng hỏi, âm thanh hơi khàn.

Phi Tâm hiểu ý hắn, lặng lẽ trả lời: “Thần thiếp muốn tạ tội nguyện cho nàng ta!” Biết không giấu nổi, chi bằng cứ nói thẳng thừng.

“Danh tiếng quan trọng đến độ như thế à.” Vân Hi ngược xuống nhìn nàng, “Quý Phi tạ tội nguyện danh tiếng cho ả ta, còn bản thân thì sao?”

Phi Tâm hít một hơi rồi từ từ thở ra, nhìn vào viên gạch màu: “Linh Tần chết đi, gia đình nàng ta sẽ hưng thịnh vì cái chết của nàng ta. Thần thiếp cũng giống nàng ta nên hiểu cách nghĩ của nàng ta, để thần thiếp ra tay, nàng ta còn giữ được thanh danh. Hoàng thượng ra tay nàng ta chỉ còn cái kết thân bại danh liệt.”

“Nàng phát hiện hành động của Uông Thành Hải thì nên tìm trầm thương lượng.” Hắn nghiêng rằng: “Nàng suy đoán làm bừa, tự tiện hạ thủ, nàng tưởng rằng trầm có thể luôn bảo vệ cho nàng được sao?”

“Linh Tần không thể giữ, vì nàng ta thật sự quá tham lam nhẩn tâm, nhưng Linh Tần không thể giữ không có nghĩa là nhà bên ấy không được sống còn.” Phi Tâm chột ngắc đầu lên, chủ động nhìn thẳng mắt hắn, nàng rất

hiếm khi dám chủ động nhìn hăn như vậy, nhưng lần này, nàng không hề lui bước, “Lúc đó thần thiếp có thể giữ Hoa Mỹ Nhân chờ kể sách Linh Tần bại lộ, mất Hoa Mỹ Nhân cũng có thể dựa vào Lăng Yên tìm ra manh mối, chờ cơ hội gán một tội danh khiến nàng ta không thể chống đỡ. Nhưng làm như thế sẽ liên lụy gia đình nàng ta. Hoàng thượng thương tiếc hiền tài, nhà bên ấy không nên vì mất con gái mà thất thế. Linh Tần chết đi, hoàng thượng có thể thừa cơ hội này an ủi họ, sẽ không ai thừa nước đục thả câu và cũng không ai chịu liên lụy oan uổng.”

“Quý Phi thật giỏi mưu lược, thật giỏi tâm tư, thật giỏi quyết đoán!” Vân Hi trừng mắt, liên tục thốt ra ba chữ thật giỏi, “Nàng làm gì cũng tự động chủ trương, việc này nàng tự kết thúc lấy, từ nay về sau trầm mặc nàng.”

Hăn nói xong, quay lưng bước ra ngoài, khi đi ngang qua bức bình phong bên cạnh nàng, giở chân lên đá bình phong một cái thật vang “cốp”, bình phong ngã nghiêng xuống. Phi Tâm run rẩy cả người, nàng chợt cảm thấy gót chân đau, nhưng cố nén cơn đau như bị gai đâm, cắn răng chịu đựng, nuốt gượng nước mắt vào bụng.

Trong điện im bật như tờ, nàng thật sự không biết nên làm thế nào. An phận giữ mình không xong, một lòng tận trung cũng không xong, không nghĩ cho hăn cũng không được, nghĩ cho hăn nhiều quá cũng lại không được. Thước tắc giới hạn này thật khó lường, nỗi đau này chỉ nàng mới hiểu được.

Linh Tần và nàng cũng giống nhau như thế, không phải là thủ đoạn, mà do trách nhiệm Linh Tần phải gánh vác. Nàng ta cũng như Phi Tâm, chẳng ai thân thích để dựa dẫm trong chốn kinh thành, cha nàng ta khó nhọc bao năm chỉ mong con gái đắc sủng, bước chân vào triều đường được một chức tước. Linh Tần đã tâm trần trề, chỉ tiếc rằng thiếu kiên nhẫn quá.

Còn ý đồ muốn nâng đỡ ngoại thích của hoàng thượng cũng quá rõ, đủ để chứng tỏ hoàng thượng rất xem trọng tài năng của Nhạc tướng quân, nhưng

Linh Tần mưu hại phi tần trong cung thì không thể nào giữ được! Phi Tâm không muốn hoàng thượng trước sau khó dễ, việc này do nàng ra tay thì mọi thứ sẽ vẹn toàn đôi bên.

Phi Tâm không dám nói rằng mình là người trung thành nhất nhưng nàng nguyện vì hần làm chuyện này. Nàng sẽ gánh vác cho hần, không chỉ vì hần là hoàng thượng, không chỉ là vì sự ủng hộ của hần dành cho nàng, mà cũng là vì, hần còn là phu quân của nàng! Nàng không thể dung túng những kẻ hại hần, cũng không thể dung túng trong hậu cung của hần có kẻ lén lút mưu mô toan tính. Chỉ cần nàng phát hiện thì nhất định phải nghiêm khắc trừng trị, tuyệt đối không nường tay.

Nàng nghĩ đến những việc có thể xảy ra cho hần, để tránh hậu họa cho hần. Nhưng hần đã không nhận lòng tốt của nàng, cũng đúng thôi, khi ý đồ của mình bị người khác tiên liệu được thì chắc chắn không ai thích như vậy, huống hồ hần còn là hoàng thượng!

Có lúc nàng thật sự muốn chết đi cho xong, sống trong chốn cấm cung ăn tươi nuốt sống con người này, ai cũng phải cúi đầu gập lưng! Linh Tần tuy không tình nguyện nhưng cũng coi như là được giải thoát, hoàng thượng sẽ không bạc đãi nhà nàng ta, còn Lạc Chính Phi Tâm này thì vẫn phải tiếp tục sống!

Chương 11

Thân thể yếu ớt, bệnh khó thổ lộ cùng ai

Vân Hi tắm rửa xong, tâm trạng cũng bình phục lại, hần thay bộ thường phục màu xanh nhạt, lạnh nhạt hỏi: “Quý Phi đâu?”

“Bẩm hoàng thượng, vẫn còn quỳ trong thư phòng.” Ưông Thành Hải nghe tiếng vội trả lời.

“Nàng ta còn dám cự với trăm à? Cứ để nàng ta quỳ tới khi nào hiểu ra mới thôi!” Vân Hi nghe thế, đôi mày nhăn tít lại.

Uông Thành Hải cười mỉu, ngài không cho đứng dậy thì ai dám đứng? Lại còn bảo là Quý Phi cự ngài nữa chứ! Nhưng Uông Thành Hải không dám nói ra những lời này, chỉ bậm lời như không có chuyện gì: “Vậ hoàng thượng nghỉ sớm nhé, hôm nay trời lạnh một cách lạ lùng, mấy hôm nay thời tiết thật kỳ quặc, e sắp đến xuân hàn rồi!”

Vân Hi nghe xong không nói gì, đột nhiên khoác áo bào đi về phía Nam thư phòng. Khi đến nơi, cung điện vẫn yên ắng không một bóng người. Lúc này Uông Thành Hải đã đuổi mọi người ra, nay chắc cũng không ai dám sang. Vân Hi bước vào nội các, nhìn thấy ngay Phi Tâm đang nằm gục dưới đất, bên cạnh là một mảnh bình phong to bị vỡ, chính là bình phong lúc này hấn giận dỗi đá ngã.

Y bước nhanh đến, vừa muốn nói thì cảnh tượng trước mắt khiến hấn hoảng hốt, cúi người giở tấm bình phong sang một bên, miệng hét lên: “Phi Tâm, Phi Tâm!”

Phi Tâm mê mê man man, nghe bên tai ù ù, hình như là tiếng bước chân hoảng hốt, hình như ai đó đang gọi nàng “Phi Tâm”. Nàng không nghe rõ lắm, chỉ cảm giác cơ thể đang bay bổng, ý thức mơ hồ, trong khoảnh khắc đó chẳng biết mình đang ở đâu.

“Bẩm hoàng thượng, không có gì đáng ngại. Thoa thuốc giảm sưng, đắp hai ba hôm sẽ khỏi.” Phùng thái y cung kính nói.

“Sao sưng to thế này?” Vân Hi ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, có chút không tin. Tấm bình phong lúc này đè xuống chân nàng ấy, chẳng biết là nàng ấy không đủ sức giở bình phong ra hay là vốn chẳng muốn giở nó ra mà để cổ chân sưng tấy một vết như thế này, hấn cứ lo sợ không biết đôi chân này có bị phế mất rồi không.

“Quý Phi kim thể da dẻ mềm mỏng, với lại bị đè khá lâu, máu không lưu thông nên mới như vậy. Không sao cả, không bị thương gân cốt.” Phùng thái y khẽ nói, “Nhưng cơ thể Quý Phi hư hàn, xung nhậm không hư, khí hải bất mãn. Cái này cần phải từ từ điều hòa, không phải một hai hôm có thể khỏi. Tuy không phải bệnh nặng gì, nhưng nếu cứ để như vậy sẽ trở thành bệnh mãn tính, vi thần sẽ kê phương thuốc để uống một thời gian điều dưỡng trước.” Lời thái y khiến Vân Hi giật mình, khí hư thể hàn? Đó chẳng phải giống căn bệnh năm xưa của thái hậu là gì? Thái hậu vào cung, vì khí hư thể hàn nên nhiều năm vẫn chưa có thai. Sau khi dưỡng bệnh mãi đến năm Long Xương thứ sáu mới hạ sinh công chúa. Chả trách nàng ấy cứ mãi mà chẳng có tin gì, đây cũng chẳng phải bệnh tật gì, nhưng tại sao lại không ngoan ngoãn bồi bổ cơ thể, nghĩ đến đó lòng hăn đã cảm thấy u uất rồi.

Hăn vẫy tay bảo thái y kê toa rồi sai Uông Thành Hải đích thân theo lấy thuốc, hăn vòng vào trong, vén màn rồi ngồi lên giường nhìn Phi Tâm.

Vân Hi đưa tay sờ đầu nàng, một bàn tay của hăn đã sắp che hết khuôn mặt của nàng. Trước giờ tín kỳ của nàng vẫn không chuẩn, lại còn sĩ diện chẳng chịu mời thái y khám chữa, kết quả là mắc phải chứng bệnh này. Sàn nhà lạnh, nàng còn nằm ngoài ra đó nửa ngày, cơ thể lúc này hơi sốt, mũi cứ sục sục, trên trán đọng một lớp mồ hôi. Hăn cảm nhận được mi mắt nàng đang động đây, khẽ quệt vào lòng bàn tay hăn, hơi nhồn nhột. Hăn không rút tay ra, vẫn che lấy gương mặt nàng: “Rốt cục nàng đã gửi Linh Tần thứ gì? Tại sao nhìn thấy rồi thì nàng ta ngoan ngoãn chịu tội ngay?”

“Một lá thư.” Giọng Phi Tâm khàn khàn, lúc này chân nàng rát như lửa đốt, đau đến nhói tim.

“Nàng bảo với ả ta rằng những chiêu bài của ả đã bị nàng lật tẩy, nếu ả tự kết liễu thì nàng sẽ thay ả giấu nhem chứng cứ, bảo toàn gia thanh của ả. Nàng bảo trăm nhất định sẽ cảm thông cho gia đình ả và cũng sẽ ban ả một lễ táng long trọng. ả cầu gì được nấy, như thế sẽ tốt trăm vạn lần so với

những tháng ngày sống không bằng chết trong hậu cung sau này. Á nghe như thế thì tất phải biết nên làm thế nào.” Hãn chậm rãi cúi người xuống, kê môi lên mu bàn tay của mình, “Vì thế nàng đã cho Thường Phúc đến đưa thư mà không cần né mặt người khác, cố tình để bản thân bị vướng vào vụ việc, để Tông Đường không cách phán quyết, cố sao nàng phải tự làm khổ mình như vậy?”

“Phụ thân nàng ta trấn thủ biên cương, cả gia đình đều ở ngoài ấy. Cũng hết như thần thiếp, nàng ta làm như thế, cũng đều do tình thế gia đình bức bách, nên bất đắc dĩ. Cơ hội sẽ vụt tắt nếu không nắm bắt, đổi lại là thần thiếp thì thần thiếp nhất định cũng sẽ như thế.” Phi Tâm thì thảo, chỉ nói vài câu mà trán đã ướt đầm.

“Nàng sẽ không như thế, trong mắt nàng, trẫm là gì chứ?” Hãn lạnh giọng, “Quý Phi tự tung tự tác trong cung, sát phạt quyết đoán đều không hề nghe theo lời người khác. Ngay đến trẫm còn phải cảm tạ sự tượng trợ của Quý Phi!”

Nàng nghe xong, thân người run lên. Hãn áp cả người xuống, ôm lấy nàng rồi nói tiếp: “Thất Trùng Thất Hương khởi nguồn từ Dạ Dịch, là thảo dược có công dụng thôi miên, sẽ khiến người ta ảo giác hóa cuồng, dùng lâu ngày nhất định sẽ mất mạng. Tim mạch ngừng đập, chết không dấu vết! Nhạc Khang Thành từng trấn thủ Nam Quan, không ngờ ngay đến phương thuốc này cũng giao cho con gái. Hoa Mỹ Nhân dùng thứ này, tâm sinh ảo giác, lời nói điêu ngoa khó kiềm. Nàng biết chứng cứ khó tìm, để không phải đêm dài lắm mộng, cắt đứt mọi hậu hoạn nên bức tử nàng ta.”

Phi Tâm nghe thế giật mình, hãn đã điều tra còn tường tận hơn nàng.

Thực ra Phi Tâm hoàn toàn không biết đó là thuốc gì, chỉ cảm thấy mùi hương lạ thường, cảm giác kỳ ảo, trong lòng đoán chắc không phải thứ hay ho gì. Sau thấy Hoa Mỹ Nhân hành vi kỳ quái, nên mới nghi ngờ Linh Tần âm thầm bỏ thứ gì cho nàng ta để nàng ta sập bẫy. Mãi khi Lăng Yên xuất

hiện, Phi Tâm mới toát mồ hôi hột, nếu nàng xử trí chậm trễ, e rằng Hoa Mỹ Nhân sẽ chết trong quá trình nàng ta chấn chỉnh, tới lúc đó cái tội bức tử cung phi bị Tông Đường nắm được chứng cứ sẽ không dễ dãi như hiện tại nữa.

“Có lúc trẫm rất hận nàng. Bất kể nàng điều tra được gì thì cũng phải báo cáo trước, tự tung tự tác, trong mắt hoàn toàn không có quân thượng, chỉ điểm này thôi thì trẫm đã có thể trị tội nàng vượt quyền rồi!” Hãn chột thả lỏng bờ vai, đưa tay bế nàng lên đùi.

“Thần thiếp biết tội.” Phi Tâm cúi đầu khẽ nói.

Động tác của hãn thật dịu dàng, lồng ngực của hãn thật ấm áp nhưng ánh mắt lại rất lạnh giá. Phi Tâm hiểu, việc này cũng lại phải nhờ hãn ém nhẹm, nhưng nàng ra tay mà không hề thông báo trước với hãn, bảo là nàng vượt quyền thì cũng không phải nói quá. Trong mắt hoàng thượng, phi tần hậu cung cũng không khác gì với triều thần. Đương nhiên vẫn có tình nghĩa, nhưng tình nghĩa lúc nào cũng không sánh bằng giá trị. Hãn cũng chia phi tần thành tam lục cửu đẳng, những kẻ biết thao túng như nàng thì sẽ để cho đảm nhiệm chức quản gia; biết làm điểm tâm món ăn như Tuấn Tần thì sẽ thỉnh thoảng đến thưởng thức món ngon; biết thi họa như Đức Phi thì sẽ đàm luận thi họa, phong nhã với nàng ta. Bỏ qua mối quan hệ triều đường thì đây chính là giá trị được đính kèm, có thể khiến hoàng thượng trút bỏ những áp lực khổng lồ. Nhưng những giá trị này sẽ có thể bị thay thế, còn điều không thể thay thế được chính là mạng lưới quan hệ sau lưng mỗi phi tần.

Phi Tâm nhận biết rõ giá trị của bản thân, nàng không có mạng lưới quan hệ có thể làm tăng giá trị của mình, điều duy nhất có thể làm chính là không ngừng làm việc thay hãn. Lần này nàng không bẩm báo là vì nhìn thấy bản thân ở Linh Tần, một nỗi ai thương như hồ ly tiếc thương cái chết của thỏ. Hôm nay có người chu toàn cho Linh Tần, còn mai này nhờ nàng chết đi, có ai sẽ chu toàn cho nàng, để lại cho nàng một chút thanh danh?

Vân Hi siết chặt lấy nàng, nàng bảo Tiểu Phúc Tử đưa thư là vì không muốn mọi người nghi hoặc hành động của Uông Thành Hải. Chính vì hiểu điều đó nên hãn mới hận!

Chương 12

Bị kẹt trong Càn Nguyên Cung

Linh Tần tự vẫn, Tông Đường Lệnh đã được hoàng thượng hạ chiếu âm thầm điều tra, phát hiện trong chậu hoa của Linh Tần có gói thuốc. Trong cung của Linh Tần cũng bị phát hiện một lượng thuốc bột lớn, hết như gói thuốc dưới rễ cây, đem thuốc này đến dược phòng kiểm nghiệm thì biết đây là Thất Trùng Thất Hương. Linh Tần có thể khiến trăm hoa nở trái mùa là vì trong rễ hoa có tẩm thuốc này. Căn cứ lời cung nhân, quan hệ giữa Linh Tần và Hoa Mỹ Nhân vốn rất mật thiết. Hoa Mỹ Nhân nhiều lần xin hoa của Linh Tần, đây là những thứ Linh Tần tặng. Trong đêm sinh nhật Hoa Mỹ Nhân, Linh Tần còn đặc biệt sai người tặng rượu, nhưng rượu đã uống hết, có cho thuốc ấy vào rượu không thì không cách nào điều tra.

Thất Trùng Thất Hương là thảo dược chế từ bảy loại côn trùng và bảy thứ cỏ cây, khởi nguồn từ Dạ Dịch quốc, sau đó du nhập vào Cấm Thái. Phụ thân Linh Tần từng đóng quân Nam Vũ, biết cách luyện thứ thảo dược này. Thứ này bản thân không có độc, nhưng có tác dụng gây ảo giác, dùng để kích thích hoa cỏ nở rộ và vỗ béo động vật. Nhưng nhờ dùng vào rượu thì sẽ khiến nó thành chất độc mãn tính. Tính cách trở nên nóng nảy, mất đi sinh khí, sau cùng sẽ chết vì tim ngừng đập, người chết vì thuốc này rất khó điều tra ra nguyên nhân.

Tông Đường cũng bắt đầu nghi ngờ Linh Tần có phải trước giờ dùng thuốc khống chế Hoa Mỹ Nhân? Hay là mượn việc Quý Phi chinh đồn hậu cung để mưu đồ việc khác? Lúc đó Lăng Yên trong cung của Hoa Mỹ Nhân trở thành nút thắt quan trọng khi lật tẩy chủ tử. Tông Đường đã sai người bắt

giam Lăng Yên, hình cụ chỉ vừa lấy ra, cung nữ nhỏ đã run bắn người, khai hết mọi việc. Phụ thân Lăng Yên từng là gia nhân của Linh Tần, hai người đã quen nhau lúc ở ngoài cung. Từ đó có thể thấy, mưu mô của Linh Tần đã có từ trước.

Nhưng việc này chưa có chứng cứ, Hoa Mỹ Nhân giờ vẫn còn sống sờ sờ, lại còn dính đến Quý Phi, sau cùng vì thể diện hoàng gia sự việc dần tự động kết thúc.

Lễ tang Linh Tần, hoàng thượng tỏ lòng thương xót phái người đến tận tây bắc an ủi, cũng xem như ân điển.

Mùng bảy hôm đó Phi Tâm bị thương ở chân, nàng vẫn mê man, cảm giác đã nói rất nhiều lời với hoàng thượng, nhưng sáng hôm sau đã không nhớ rõ. Khi nàng thức dậy hoàng thượng đã thượng triều, nhưng nàng lại không hồi cung được, bởi vì nàng phát hiện trên người mình không một mảnh vải che thân.

Nàng không nhớ rõ cục mình có thị tẩm hay chưa, cơ thể vẫn còn khó chịu, sao có thể thị tẩm được, nhưng tại sao áo quần bị lột mất? Thêm nữa, chân nàng sưng vù như chiếc bánh bao, nhích động nhẹ cũng đau phát hoảng, ngoài kia lại không có người của nàng, nàng không xuống nước sai người thay xiêm y giúp. Thế là nằm đó nửa ngày trời cũng chẳng ai đá động đến nàng. Bên Cúc Tuệ Cung cũng chẳng có động tĩnh gì, Tú Linh không biết chết đi đâu rồi, sao còn không sai người đến đón?

Càng nằm càng hoảng, sau cùng chịu hết nổi, nàng đành lên tiếng khê hỏi: “Ai, ai ở ngoài kia?”

“Ồ, nương nương thức rồi à?” Nàng nghe thấy tiếng bước chân, hình như là giọng của Trần Hoài Đức, “Vẫn còn sớm, chưa đến giờ. Nô tài chuẩn bị bữa sáng để tí nữa nương nương dùng. Đã hốt thuốc theo toa mà hôm qua

Phùng thái y kê, người bên này tự nấu, để những kẻ bên phòng được lui tới e sẽ không sạch sẽ.”

Phi Tâm nghe hắc hô ba la nói một tràng, nhìn lại bộ dạng của mình, hồi lâu sau đó mới hỏi: “Người bên Cúc Tuệ Cung đã tới chưa?”

“Vẫn chưa đến.” Giọng Trần Hoài Đức nghe rất vô tội nhưng Phi Tâm cảm thấy hắc đang cố ý. Thị tẩm dù có giữ lại thì khi hoàng thượng thượng triều cũng nên tống nàng về mới đúng chứ, dù không có ai đến thì thái giám chấp sự cũng phải sắp xếp, bây giờ cứ để mặc nàng ở đây là thế nào.

“Người sai vài cung nữ vào, bốn cung muốn dậy.” Phi Tâm vốn không sai bảo thái giám nhưng lúc đó cũng chẳng muốn vòng vo, thẳng thừng yêu cầu.

“Bấm nường nường, trước khi đi hoàng thượng có dặn, nường nường bị thương ở chân sợ sẽ khó lành, nên bảo nường nường nằm nghỉ trên giường một ngày!” Giọng điệu Trần Hoài Đức lúc nào cũng trung hậu như vậy, “Nô tài không dám nghịch thánh chỉ, hay là nường nường cần gì thì cứ sai bảo nô tài đi làm!”

Phi Tâm không nói nên lời, nằm an dưỡng trên giường một ngày? Nàng kéo chăn trùm kín đầu, không muốn nhiều lời với hắc nữa!

Phi Tâm vào cung bốn năm, chưa bao giờ đen đủi như hôm nay. Trần Hoài Đức cũng không dám để mặc nàng không ăn không uống, nếu nàng có gì thì hắc cũng khó ăn nói, bèn sai vài cung nữ vào, không đem y phục vào, nhưng những thứ khác thì bày biện trước mặt. Nàng rửa mặt, súc miệng, ăn chút cháo yến. Sau đó lại mang thuốc mới đắp chân cho nàng, dùng cách đắp lạnh để giảm sưng, rồi bưng một chén thuốc vào. Phi Tâm từ nhỏ vốn thận trọng, nàng không rõ đó là thứ thuốc gì, kẻ dưới cũng không rõ, chỉ nói rằng hoàng thượng bảo nàng uống, nàng nghe xong khiếp sợ trong lòng, cảm giác chẳng phải thứ tốt lành gì. Nàng chỉ nói rằng trước khi gặp được

hoàng thượng dù thế nào cũng sẽ không uống. Kẻ khác cũng chẳng dám ép nàng.

Nàng cứ nằm đó nửa ngày. Bữa trưa cũng không ăn, không cách nào khiến nàng thèm ăn. Lúc ấy lại còn muốn tiêu giải, thể diện của nàng đúng là đã mất sạch trơn rồi!

Cứ thế trần trọc đến chiều, Tú Linh cũng chẳng thấy ló dạng. Những cung nữ khác cũng hết như Trần Hoài Đức, muốn gì cũng được nhưng bảo sai người sang Cúc Tuệ Cung thì cứ đùn đẩy, lúc đỡ không nổi thì lôi hoàng thượng ra, khiến nàng giận đến nghiến răng.

Mãi đến lúc sắp lên đèn, Vân Hi mới lê những bước chân nặng nề trở về. Phi Tâm nghe giọng nói hần ngoài kia chẳng có chút sinh khí, chắc hôm nay lại bận tối mặt rồi, cơn giận trong bụng cũng bất giác giảm hết một nửa!

Vân Hi thì chẳng vội vàng gì, thay xiêm y, uống trà, nghỉ ngơi một lúc mới bước vào, nhìn thấy chén thuốc đặt bên cạnh giường, ngọn lửa trong lòng không biết từ đâu sôi lên. Hắn giở chiếc mũ lên, nhìn nàng mắt tròn xoe ngơ ngác, túm lấy nàng: “Bảo uống thuốc sao nàng không uống?”

Bị hắn túm như vậy, tấm chăn bị tuột ra phân nửa, nàng lúng túng kéo chăn lên, trong lòng hoảng sợ, khẽ nói “Thuốc này bây giờ thần thiếp vẫn chưa thể uống.”

“Nàng nói gì?” Hắn nheo mắt, đưa tay bưng chén thuốc, sờ thấy đã nguội, tiện tay vứt đi, “Mang chén khác đến.” Giọng hắn rất khẽ nhưng kẻ dưới đã run rẩy.

“Thần thiếp tự biết có tội, luận tội hành hình, thần thiếp không dám không tuân. Nhưng tấm lòng trung quân của thần thiếp đất trời có thể chứng giám, dù hoàng thượng muốn ban thần thiếp tội chết...” Phi Tâm bị hắn bóp chặt khuôn mặt, đôi môi chun lại, vẻ mặt rất nực cười, nhưng trong lòng nàng

cực kỳ bình tĩnh, cứ hễ dính đến gia thanh thể diện, nàng hoàn toàn có thể phớt lờ cái chết, “Thần thiếp dù có chết cũng phải y phục chỉnh tề mới không mất thể thống!” Vì bị bóp miệng nên giọng nói nghe rất buồn cười, hết như vẻ mặt của nàng.

Nhưng hắn hoàn toàn không cười nổi, không những không cười mà đôi mày còn nhăn chặt lại: “Hàm hồ!” Hắn chợt quát mắng, “Tối qua nàng bệnh đến ngu người rồi à? Nàng bị bệnh gì mà không biết nghe thấy?”

Ký ức Phi Tâm hỗn loạn, lại bị hắn quát mắng nên đầu óc quay cuồng. Hắn nhìn vẻ mặt nàng: “Trẫm muốn lấy mạng nàng mà bây giờ nàng vẫn còn có thể nói làm nhảm ở đây được? Nếu luận tội thì thuốc độc quá dễ dãi đối với nàng rồi!” Hắn đang nói thì một chén thuốc được bưng lên, hắn kề ngay sát miệng nàng, “Lắm lời nữa là nghịch chỉ bất tuân, uống mau!”

Hắn vừa ép vừa dọa, chỉ chốc lát Phi Tâm lại vác thêm một tội trạng. Phi Tâm đành đưa tay đỡ chén, bị ép thúc uống hết chén thuốc. Một ít thuốc bị trào ra, thuận theo viền môi chảy xuống, trượt dài xuống theo làn da láng mịn. Hai màu đen trắng phân minh khiến hắn bất giác chăm chú nhìn những giọt thuốc đang nhỏ dài, đột nhiên hắn đưa tay ra, giống như đang lau chùi cho nàng, nhưng càng giống vuốt ve làn da của nàng hơn.

Chương 13

Lửa đốt hồn bay tình dâng trào

Phi Tâm giật mình, suýt thì đánh rơi chén. Vân Hi ép sát qua, thân người nàng trơn bóng như con cá, làn da hơi nhột khi bàn tay lạnh lạnh của hắn lướt qua. Hắn bất chợt hỏi: “Đẳng không?” nói xong hắn chẳng thèm nhìn mà đưa tay tìm lấy chén trong tay nàng rồi ném ra ngoài. Chóp mũi nhanh chóng áp vào nàng, hắn ngược xuống nhìn đôi môi của nàng, hơi thở có chút nóng bỏng.

“Không, không đặng.” Phi Tâm chờ người ra, ngón tay quăn lấy mái tóc của mình, “Thần thiếp...”

“Nếu nàng nôn nóng lĩnh tội, lúc nào cũng nghĩ đến cái chết thì trầm cho nàng toại nguyện.” Tay hắn lướt trên tấm lưng nàng, bất ngờ căn nhẹ lên cổ nàng, “Nàng tự nói xem nàng muốn chịu đòn hay muốn chịu tội?”

Cơ thể nàng cứng lại, trong đầu rối loạn lên, cảm giác như bị mèo cào. Sự đa mưu túc trí hằng ngày của nàng đã biến đâu mất, nàng lại lần nữa rơi vào trạng thái ngu ngơ.

“Không phải lòng trung thành trời đất chứng giám hay sao? Bảo nàng lĩnh tội thì đã lung lay bất định rồi à?” Giọng nói của hắn mập mờ không rõ, hai tay kẹp chặt như muốn siết chết nàng.

“Chịu đòn chịu đòn, thần thiếp chịu đòn.” Phi Tâm đã thờ cả người ra, buột miệng nói. Hắn nghe thế, ngược mắt xuống, ngồi thẳng lưng rồi kéo chân ra. Mặt Phi Tâm ngượng chín lên, chưa chờ nàng phản ứng, hắn đột nhiên đỡ nàng lên khỏi nửa giường, chẳng chút khách sáo dúi vào cặp mông trần trụi của nàng. Không nhẹ không mạnh, nhưng âm thanh rất giòn giã!

Phi Tâm xấu hổ đến muốn độn thổ, nàng giằng co: “Nhận tội, nhận tội, thần thiếp vẫn là nhận tội thì hơn.” Nàng vốn dĩ nhìn thấy hoàng thượng sẽ trở nên thất thường, nay âm thanh này một truyền hai dậm rười, càng khiến tâm trí nàng hoảng loạn.

“Nàng chọn xong rồi chứ?” Hắn bế nàng nằm nghiêng, nhưng bất cẩn đụng phải chân đang bị thương của nàng, nàng đau đớn la lên, hắn nhận ra và cho nàng nằm xuống, đặt chân phải của nàng lên treo eo mình, “Giữ cho chắc đừng rớt xuống, dè trúng thì ta mặc kệ.”

Động tác này khiến Phi Tâm không quen, chân nàng không đủ sức, áo bào của hắn lại trơn. Hắn đá đôi hài rồi chen lên giường, kéo đùi nàng choàng

qua eo hần, giơ chân nàng lên: “Hay là trẫm treo chân này của nàng lên?”
Mắt hần như rực lửa, giọng nói cũng trở nên kỳ lạ.

Lời này khiến Phi Tâm xấu hổ, nàng bất giác khẽ gọi: “Đừng, đừng.” Âm thanh nàng nhẹ tênh, mang chút khàn khàn, nghe như một lời cảm dỗ.

Vân Hi áp nửa người lên, đôi tay chống hai bên: “Thay xiêm y.”

Nàng nằm ngửa trên giường, đành đưa tay tháo xiêm y cho hần. Hần tuy không động đậy, nhưng ánh mắt vô cùng suồng sã, đôi mắt như có thể khiến Phi Tâm nóng rực lên. Vẫn chưa lên đèn, trong màn vẫn còn sáng, làn da Phi Tâm bắt đầu rợn lên, ngón tay run run, rất lâu vẫn chưa thể tháo được nút áo.

Vân Hi bực bội, chỉ chốc lát đã cởi bỏ xiêm áo, làn da hần nóng ran và sần chắc, khẽ ánh một màu nâu óng, bởi trời vẫn chưa tối hẳn, lúc này như có tia sáng khiến tim Phi Tâm bắt đầu loạn nhịp. Không biết vì sao nàng lại nhớ đến tình cảnh hôm ấy.

Hần cong cánh tay lại, một tay nắm lấy tay nàng đặt nó vào trong cổ áo mình, mượn tay nàng gỡ những lớp áo của mình ra. Tay Phi Tâm lướt qua bờ vai hần, chợt cảm giác chỗ đó hơi lồi, nàng chợt giật mình, cũng không hiểu sao tự dưng nhớ đến hồi tết, nàng từng nằm mơ thấy mình cắn hần!

Tay nàng muốn dịch chuyển về đó, nhưng tay hần đã kéo tay nàng về phía sau cổ: “Nàng muốn sờ chỗ nào?” Hần chợt cất tiếng trêu, khiến nàng cảm thấy e thẹn.

Hần đưa tay véo mũi nàng, nàng như bị nghẹt thở, mở miệng to theo bản năng, đầu lưỡi hần dễ dàng xâm nhập vào. Miệng nàng vẫn còn vị đắng đắng, hần đã hoàn toàn vét sạch vị đắng còn tồn đọng lại. Hần đã xâm đoạt không khí của nàng, khiến tim nàng đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Làn da của nàng bị hần là đến nóng bỏng hần lên, tay nàng không tự chủ siết lấy cổ hần, trước mắt xuất hiện vòng sáng, làn da trở nên nhay

cảm, khi hần khê khê hoặc đột nhiên vượt mạnh thì thần kinh nhạy cảm của nàng chột cảm thấy tê dại.

Bất chợt nàng cảm thấy đau đớn, da thịt như bị hần dùng răng cắn xé. Đã bốn tháng nàng chưa thị tẩm, sự đau đớn của cơ thể khiến nàng rất khó chịu, cả người nàng căng lên, nước mắt suýt nữa tuôn trào. Nàng vốn luôn nhẫn nhịn, nhưng có thể là sức chịu đựng của cơ thể đang kém, nàng đau đến nhăn nhó, bỗng rên nhẹ: “Không, không! Thần thiếp muốn chịu đòn!”

Hần cắn vào môi nàng, phả luồng khí nóng bỏng: “Nàng muốn tạo phản rồi.” Hần đã cảm thấy không còn sức chống đỡ, cảm giác kìm nén khiến hần muốn bùng nổ cho thoải mái, cơ thể đang điên cuồng muốn chen vào bên trong. Nhưng nhìn gương mặt nhăn nhó của nàng, cơ thể bị đau nên phản xạ tự nhiên tránh sự va chạm của hần, muốn đẩy hần ra.

“Thả lỏng một tí.” Hần khàn giọng. Rõ ràng nàng ấy đã mềm mại như bông, cơ thể nóng rực lên, nhưng cơ thể vẫn cự tuyệt tiếp nạp hần. Hần vừa dùng lực thì cả người nàng bắt đầu rút lại, nàng thà rằng hần vẫn như ngày xưa, nàng chỉ cần cắn răng chịu đựng thì sẽ qua nhanh, còn bây giờ, nàng không kiềm nổi muốn thốt ra tiếng.

Hần bỗng lùi ra, đưa tay ôm chặt nàng. Nước mắt nàng chực trào: “Hoàng thượng, hay bảo nương nương khác đến? Thần thiếp thực sự không thể!” Nàng vừa thốt ra câu đó thì đã châm ngòi cho lửa giận của hần, hần cắn vào cổ nàng, hệt như muốn xé toạc cuống họng để uống máu nàng: “Nàng ngậm miệng lại cho ta, từ bây giờ trở đi nàng không được phép nói chuyện nữa.” Hần bắt đầu nói năng lộn xộn, cũng chẳng xưng trẫm nữa. Hần đột nhiên bế nàng định đi ra ngoài, nàng hốt hoảng, ngay khoảnh khắc bước ra thì nàng vúi chặt chiếc váy không buông tay, nàng chưa hề bất chấp như vậy, lúc ấy chỉ hận đến độ muốn dùng răng cắn chặt lại. Hần dùng sức lôi nàng ra, chẳng thềm nề nang, suýt thì xé rách tằm váy.

Thực ra bên ngoài không còn ai cả, Ưông Thành Hải thấy hoàng thượng giận dữ bèn tống cổ mọi người lui ra hết rồi.

Chương 14

Lễ nghi đứng đắn khó ngăn lại cơn say

Vân Hi xuyên qua tam điện, y phục bừa bộn. Còn Phi Tâm thì không mảnh vải che thân, cả khuôn mặt của nàng vùi vào lồng ngực hắc, cảm thấy hắc đang nóng ran lên, đến khi nàng cảm nhận được hơi nóng thì mới phát hiện lại đến ao tắm rồi.

Khu vực chuyên dành cho hoàng thượng nghỉ ngơi thì trước khi hắc đến mọi thứ nhất định phải được chuẩn bị chu đáo, tất cả đều sắp xếp đầy đủ, y phục mới, hoa quả rượu trà luôn thay đổi liên tục phòng khi hoàng thượng giá lâm. Hắc đi vòng qua bình phong, ngồi trên giường, đưa bầu rượu cho nàng: “Uống, uống sạch đi.” Cơ thể hắc căng chặt, giọng nói khàn đục, sự nhẫn nại đã đến cực điểm rồi.

Nàng bị hắc siết đến khó thở, thấy bầu rượu đưa đến bên nhắm mắt cố thể mà nốc. Rượu vừa vào miệng nàng mới thấy lạ lùng. Mùi rượu này quen thuộc nhỉ? Dường như đã từng uống ở đâu.

Nàng chợt nhớ đến đêm ba mươi! Đúng là nàng đã cắn hắc sau khi uống say! Nàng bất giác ngước lên, vẻ mặt hơi rụt rè, nhìn về phía vai hắc. Giây phút đó tim nàng như hòn đá đang rơi xuống vực, mỗi nhịp đập đều trở nên đau đớn.

Hắc đưa tay bóp lấy mặt nàng, không cho nàng nhìn lung tung: “Uống tiếp, uống hết đi!”

Nàng đưa đôi tay cầm lấy bầu rượu, run bần bật, mỗi ngụm đều khó khăn lắm. Càng uống nhiều càng thấy cay và nóng, hơi rượu đọng lại cuống

họng và lồng ngực, tâm trí đang rối bời lại càng loạn xạ hơn.

Một tay hần choàng lấy nàng, hơi thở phà ra luồng khí mỏng, cúi đầu áp vào cổ nàng, bờ môi mềm mại lướt qua, ngón tay mân mê đỉnh gò bồng, đầu ngón tay thỉnh thoảng lại vò nắn. Tay kia thì xuôi theo thắt lưng mà dịch xuống dò thám. Nàng vốn đã bị hần khiêu khích khiến cho cả người như bị thiêu đốt, lúc này lửa nóng lại càng sôi ngút. Thân thể nàng tuôn ra dòng chảy ấm nhuận, bắt đầu trào ra một cách mất kiểm soát, cảm giác tê dại không cách nào chế ngự.

Phi Tâm bưng bầu rượu run run, giọng nói khàn hần đi: “Hoàng thượng, thần thiếp uống không hết.” Nàng đã uống được nửa bầu, nửa còn lại tràn khắp người nàng, trong mắt hần thì cảnh tượng này quyến rũ lạ lùng. Đôi mắt Vân Hi lóng lánh ánh đen, ngón tay chạm vào nơi nóng bỏng khiến cơ thể hần cứng lại, toát ra cảm giác khó lòng kìm nén.

Nàng không biết nên nói gì nhưng cảm giác bị thôi thúc ấy như một luồng điện kích lên người nàng, sự ẩm ướt khiến nàng không còn cảm giác về cơn đau, nhưng lại chất chứa đầy nỗi e thẹn.

“Uống ngậm nữa.” Hần cúi đầu, miệng không ngừng hút lấy những giọt rượu bên khóm môi nàng, “Thả lỏng một tí nữa.” Cánh tay hần tách chân phải nàng ra, cơ thể khiến tấm lưng nàng nóng như lửa đốt.

Lồng ngực Phi Tâm nóng râm ran, hoàn toàn không dám nhìn tư thế của mình, miễn cưỡng ngẩng đầu uống thêm một ngụm. Nàng vừa nốc vào miệng chưa kịp nuốt thì hần đột nhiên áp sát, thuận thế ép nàng lật xuống giường: “Cho ta.”

Hần bất chợt khép chặt môi nàng, khoảnh khắc tiếp xúc đó khiến toàn thân nàng tê dại như có luồng điện xuyên qua. Nàng cảm giác hần đang mở từng kẽ răng của mình ra, quần chặt lười nàng, chia sẻ những giọt rượu trong miệng nàng.

Trước kia hẳn uống trà thừa của nàng, nay hẳn lại còn uống rượu trong miệng nàng. Nàng thả lỏng tay, bầu rượu trượt từ bụng xuống, rượu thừa vung vãi, người hẳn cũng nhuốm không ít rượu. Hương rượu mê ly đậm đà, nghe như mùi hương khiến người ta say sưa.

Vân Hi cười khẽ, hút rượu ngon trong miệng nàng như còn thêm thường, hoặc cũng có thể là khao khát đầu lưỡi mềm mại, ngọt ngào của nàng. Lồng ngực săn chắc của hẳn áp chặt cơ thể mềm mại của nàng, hai thân hình hoàn toàn khác nhau nhưng lại áp chặt nhau một cách khăng khít. Đang say men rượu, lồng ngực bị hẳn áp chặt nên khó thở, không thể tập trung xúc cảm vào bất kỳ điểm nào, cả người quay cuồng vì cảm giác tê dại và men say.

Trong cơn say, sự xấu hổ của nàng biến thành sự giằng co, và càng gia tăng sự gan lì của nàng, nàng còn nhớ cảm giác đau đớn ban nãy, vội vàng hét: “Không được, không được!”

“Đã bảo nàng đừng lên tiếng, nàng đã nói mười vạn tám ngàn câu rồi đó!” Hẳn nâng hông nàng lên, hít thở nhẹ, “Thả lỏng một chút.”

Hẳn cắn vào vành tai nàng, lúc này dường như hẳn rất nhẫn nại đốt bùng ngọn lửa của nàng. Hẳn hôn đến tai nàng đỏ ửng, bờ vai hình thành những đốm đỏ, bàn tay liên tục du ngoạn trên từng tấc da của nàng, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ, khiến hơi thở nàng trở nên gấp gáp.

Nàng không dám nhìn hẳn, cơ thể mềm nhũn. Nàng ngà ngà say rồi lẫn nữa cảm thấy ngọn lửa bỏng đang mổ xẻ trong cơ thể nàng. Người nàng cứng đờ, ám ảnh cơn đau chột khiến cơ thể nàng tự dừng rụt lại né tránh hẳn.

“Đau.” Nàng giằng co muốn đẩy hẳn ra, nhưng lần này không kiên quyết như lúc nãy. Hẳn cảm nhận được sự thay đổi nơi nàng, ôm chặt nàng lại, áp mặt nàng lên vai hẳn: “Đau thì cứ cắn ta.” Hẳn khẽ nói, ấn vào hông nàng khiến họ nép chặt nhau hơn nữa, “Thả lỏng nữa đi, chặt quá rồi.” Giọng

hắn cũng hơi run rẩy, cảm giác sáng khoái đến run rẩy ấy nhanh chóng nhảy vọt theo chiều sống lưng, hắn gần như cắn chặt răng mới có thể khống chế nổi động tác của mình. Hắn hít sâu, tiếp tục khiêu khích vùng nhạy cảm của nàng, khiến bên trong cơ thể nàng tuôn ra nhiều dòng chảy ấm nóng hơn nữa. Hắn tìm thấy vùng nhạy cảm mềm mại nhất của nàng.

“Á...” Nàng khẽ rên, run rẩy không ngừng, tay vùng vẫy loạn lên, sau cùng chịu hết nổi cắn vào vai hắn. Nàng không muốn cắn, nhưng cơ thể không còn tuân theo sự khống chế, cơ thể nàng bắt đầu dâng trào niềm khao khát, đau đớn vương chút khoái cảm. Nàng nghiến chặt răng, dùng chút lý trí còn sót lại để đối kháng ngọn lửa trong cơ thể.

Cơ thể hắn cương lại, ấn vào sau gáy nàng, gần như quất tháo: “Nàng né gì chứ? Đừng có cong lưng!” Giọng hắn rất khàn, bàn tay trượt xuống ấn chặt eo nàng, bắt đầu những động tác chậm rãi, từng chút một áp lấy nơi mềm mại của nàng. Hắn có thể cảm nhận được mạch đập của nàng đang đập cùng hắn ở nơi sâu thẳm của cơ thể, ngọn lửa nóng bỏng đang nhảy múa, khiến thần trí hắn phiêu lãng, ý thức có chút mê ly!

Phi Tâm bị hắn làm cho toàn thân nóng bỏng, men rượu lúc ấy đã dâng trào, cảm giác đau đớn dần giảm xuống, chỉ còn lại sự thôi thúc khiến người ta điên loạn.

Động tác hắn rất chậm, chậm đến độ có lúc sắp dừng lại. Nàng đột nhiên há miệng ra, giọt nước mắt tí tách rơi xuống vai hắn. Nàng không biết nên làm thế nào để mình đừng bị giày vò như vậy nữa, nàng bất giác nhích động, bắt đầu muốn áp chặt vào hắn.

Vân Hi hiểu cảm giác của nàng, vì lần nào nàng cũng khiến hắn bị như vậy. Đau đớn dần vụt như nàng đang bị thương, thực ra hắn mới là người sống không bằng chết. Nay trả tất cả lại cho nàng để nàng cũng có thể hiểu nổi đau đớn này, khi cơ thể nàng đang bị hắn thao túng, hồn phách cũng ngao du không xa.

Hắn thật sự muốn dừng lại để toàn thân nàng như bị côn trùng nhỏ cắn. Nàng như một chú mèo con vờn tới vờn lui, không cách nào kiềm được cơn điên cuồng này khiến nàng chịu thua, động đậy khiến nàng khó chịu, không động đậy lại càng bị giày vò, nước mắt lẫn mồ hôi ướt đầm gương mặt, mái tóc rối bời quăn chặt mái tóc của hắn. Hơi thở nàng gấp gáp, giữa hai môi đang vang lên những tiếng nghẹn ngào.

Hắn nghiêng rằng, nhưng sau cùng vẫn khó có thể chịu đựng nổi cảm giác mềm mại này nên đã khẽ rên, hắn không kiềm nén, cảm giác thực cốt tủy hồn khiến hắn không còn tự chủ được. Nàng nghênh hợp với sự va chạm nóng bỏng, nhạy cảm của hắn, khiến những tiếng nấc trong miệng nàng trở thành những tiếng rên quyến rũ. Hắn nâng cằm nàng lên, thấy hai má nàng ửng hồng, ánh mắt mê ly, đôi mày nhíu chặt, làn môi hết như cánh hoa anh đào, nàng mím chặt môi khiến nó trở nên đỏ tươi, mỗi thần thái đều khiến người ta bị hút hồn, nàng đang chìm đắm trong cơn say tình, đẹp đến độ khiến hắn cảm thấy ngộp thở.

Lúc thì giống như đang ở trên đỉnh mây, lúc thì giống như rơi xuống vực thẳm, ý thức bị chôn vùi trong ngọn lửa rực đỏ của các giác quan, lý trí đã bị khoái cảm vùi lấp như sóng biển ồ ạt vỗ bờ. Phi Tâm rất ghét bản thân như thế này, nhưng không cách nào khống chế sự giày vò nóng bỏng ấy.

Chương 15

Ham muốn tình ái thì phải hâm nóng

Cả người Phi Tâm nằm dài trên bờ ao, nàng đã không biết họ làm thế nào lại lăn từ trên giường xuống đây! Một tay Vân Hi đang đỡ nửa đầu nàng sắp chạm vào mặt hồ, mái tóc dài trôi bồng bềnh trong nước hết như rong tảo lơ lửng, Vân Hi ôm chặt lấy nàng.

Cả người nàng rã rời, hắn trông có vẻ như dã thú trong cơn thèm khát, cắn nhẹ lên cổ nàng, bàn tay từ từ chen lên trước ngực nàng, mân mê đỉnh

gò bồng đã đỏ ửng lên, khiến chúng càng yêu kiều diễm lệ. Mỗi động tác của hắn đều làm cho Phi Tâm không tự chủ rên nhẹ. Nàng đang say men, bởi men rượu, cũng bởi tình dục khiến toàn thân nàng trở nên mềm dẻo, tỏa sáng dưới những giọt mồ hôi lóng lánh.

Đột nhiên nàng la to, rồi rùng người, hắn càng ghì chặt lấy nàng, quấn sát nàng lại. Hắn vừa hôn vừa cắn vào vai nàng, nàng lại khe khẽ rên thành tiếng.

Vân Hi nhẹ nhàng ôm lấy nàng một lúc rồi cùng trở người lại, đặt nàng nằm soài lên người hắn. Hắn thong thả nằm đó, khu vực mép ao đã bị họ làm cho bừa bộn cả lên, hắn đưa tay hứng ít nước vỗ lên mặt nàng. Nàng nằm tựa sát lên ngực hắn, nửa nghiêng đầu, mái tóc ướt trải dài trên sàn, gương mặt đầm mồ hôi lẫn nước mắt, lúc này hắn còn vẩy nước lên, tạo nên diễm sắc lung linh

Nàng đang mơ màng thiếp đi, hắn lại bất chợt bế nàng ngồi dậy, đặt nàng ngồi lên đùi hắn, nàng thì thảo nhẹ, cảm thấy tay hắn đang vịn chân trái của nàng, bị hắn chạm vào, cơ thể Phi Tâm lại bất giác run rẩy, giọng khàn khàn khẽ cất lên: “Đừng... đừng...”

“Khi này có đụng trúng chân bị thương không?” Giọng nói của hắn uể oải nhưng lại rất quyến rũ, nghe như có thể khiến con tim loạn nhịp. Phi Tâm lén nhìn trộm hắn, bộ dạng có vẻ lười nhác sau khi ân ái nhưng đôi mắt vẫn đen láy, Phi Tâm nhìn kỹ thì thấy hắn đang đưa tay kéo đôi chân bằng thuốc của nàng.

“Hình như không đụng trúng.” Phi Tâm chẳng còn nhớ nổi là có đụng trúng hay không, chỉ cảm thấy các giác quan của mình đều chìm đắm trong ngọn lửa nóng, thần phách bay đi đâu cả rồi, nào còn tâm trí màng đến những chuyện khác.

Da nàng rất mẫn cảm, hơn nữa cơ thể còn chưa khỏe lại, dù rằng hấn chỉ sờ nhẹ chân nàng nhưng cũng khiến nàng cảm thấy vừa ê vừa đau. Cơ thể chợt mềm nhũn ra, nửa thân áp chặt vào hấn như thân rắn, eo và hông vẫn còn cố định trên chân hấn. Mái tóc dài ướt nhem đang rũ xuống, buông thành hai dải dài hai bên, lúc ấy ánh mắt hấn đang chăm chú nhìn nàng bỗng trở nên âm đạm. Hấn vịn eo nàng, đỡ nàng dậy.

“Đúng là không nên để nàng uống rượu, lại sưng lên rồi kìa.” Lời hấn khiến nàng ấm áp trong lòng.

Nàng lắc đầu khẽ nói: “Không sao, thần thiếp cũng không bị ngoại thương, rượu có thể lưu thông khí huyết.” Nàng đang nói, bất chợt ngược lên thì thấy hấn đang cười rất bí hiểm, trong lòng chợt chùn lại, mình lại nói ngốc rồi. Hôm nay đúng là máu lưu thông quá, khắp cơ thể nàng đều đỏ ửng lên rồi.

Phi Tâm là người rất quan trọng danh tiếng, bởi vì quá chú trọng, gần như là khắc khe, nên bất kỳ cảnh tượng bê tha nào cũng có thể khiến nàng tổn thương rất lâu mới khỏi. Nhưng gần đây mức độ bê tha của nàng ngày càng gia tăng, bây giờ lại còn bê mặt ở cả Càn Nguyên Cung nữa!

Phi Tâm vẫn chưa tỉnh rượu hấn nên liều lĩnh hơn, khẽ nói: “Thần thiếp vẫn còn rất đau, đứng không vững, hay là vào phòng trong?” Nàng biết dù có từ chối hấn cũng không nên, nên lùi một bước để đòi hỏi hoàn cảnh nàng có thể chấp nhận được. Hấn phải hồi lâu sau mới nghe rõ giọng nói lẽ nhè của nàng, hấn nâng cằm nàng lên: “Quý Phi thật hứng chí!”

Mặt nàng nhanh chóng tím tái, Vân Hi vuốt ve mặt nàng: “Trong đó không được rồi, rượu đầy cả ra.” Giọng điệu mờ ám của hấn khiến nàng không còn chốn dung thân, không phải nàng muốn nói những lời câu hồn đoạt tâm như vậy, mà là bây giờ nàng đã không còn khống chế nổi thanh điệu của mình nữa chứ đừng nói đến giọng nói, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ vì cơ thể nàng lại trở nên mềm dẻo đến mức có thể hoàn toàn nghe theo sắp đặt

của hần. Trước kia dù nàng phục tùng nhưng một số động tác nàng cũng không thực hiện được, người nàng cứng đờ, dù có tuân theo thì cũng không làm được. Nhưng bây giờ nàng giống hệt như đã luyện nhuần cốt công. Lý trí dần dần phục hồi, nàng lại e thẹn xấu hổ, nhìn thấy tia cười trong ánh mắt hần thì nàng lại càng không đất dung thân hơn.

Hần đích thực vẫn còn có ý định ấy, hiếm khi “hứng chí” như vậy, hần muốn bù lại cả vốn lẫn lãi cho những lần trước. Nhưng thấy chân nàng sưng vù như bánh bao, sau cùng cũng không nỡ, hần ôm lấy nàng: “Ngâm một lát cho tan hơi rượu, tí phải bôi thuốc lại.”

Nàng vô tình nhìn phớt vai hần, một vết máu bầm khiến đầu óc nàng trấn tĩnh.

Nàng hoảng lắm, không ngờ rằng lúc này mình lại có thể dữ tợn như vậy!

Vân Hi nhận ra ánh mắt của nàng, thấy nàng run rẩy lắp bắp: “Thần thiếp, thần thiếp tội đáng muôn chết!”

“Được rồi, đừng nói chuyện không đâu.” Hần có chút không vui.

“Thần thiếp nhớ rồi, đêm ba mươi năm ngoái...” Phi Tâm rơi cả nước mắt, cảm thấy lạnh lẽo dù đang ngâm nước nóng.

“Ta không nhớ rồi.” Hần dùng ngón tay xoắn xoắn tóc nàng, một vòng rồi lại một vòng.

Phi Tâm muốn vùng đứng dậy: “Thần thiếp đã làm hoàng thượng bị thương hai lần, thần thiếp tội...”

“Suyt~~~” Vân Hi rít một hơi, khẽ nheo mắt, gân xanh trên trán nổi lên. Nàng mãi mãi cũng chẳng học được cách xuống nước khi người khác đã kê sẵn chiếc thang, hờ ra một tí thì bắt đầu quan trọng hóa vấn đề, sau cùng khiến hần mất cả chiếc thang leo xuống! Hần choàng tay ngắt vào eo nàng

dưới nước, lớn tiếng quát: “Không cần thì cũng đã cần rồi, nàng muốn gì nữa?” Thái độ của hắn rất ngượng, như thế hắn mới chính là người đã cần nàng rồi sau đó giờ thói nanh nọc!

Phi Tâm giật mình, nửa câu còn lại nuốt ngay vào trong bụng. Hắn mở miệng là xưng “ta” , khiến Phi Tâm không dám lên tiếng.

“Lời của ta nàng chẳng nghe lọt tai câu nào cả!” Hắn đã nói những lời khó hiểu này không chỉ một lần. Phi Tâm thấy mình vẫn luôn ngoan ngoãn tuân theo lời hắn, đi theo làm tùy tùng, núi đao chảo dầu, bây giờ vì tận trung, đừng nói đến tính mạng, ngay cả danh tiếng cũng vứt bỏ, hắn lại cứ hay nói nàng không nghe lời. Nhưng nàng không dám đáp trả, chỉ cúi đầu im lặng.

“Đã nói không nhớ rồi, còn dùng dằng làm gì nữa? Nàng không gánh tội thì không chịu nổi à?” Hắn bắt đầu giáo huấn nàng.

Phi Tâm suy ngẫm hồi lâu mới hiểu ý.

Vân Hi thấy nàng nhả mây, mặt ngờ ngạc nhiên, huyết thái dương như muốn bắn loạn. Nhưng cảnh sắc này thật sự rất cảm động, lúc này trời nóng đang cháy, khói tỏa mờ mờ, làn da nàng ửng hồng như được quét lên một lớp kim sa mỏng. Nàng đang ngồi trên đùi hắn, tóc dài phất phơ như rong tảo, làn mi dài đọng những giọt nước, môi đỏ khiêu gợi. Bất kể thế nào thì đây cũng không phải địa điểm lý tưởng để giáo huấn người khác!

Hắn bất ngờ túm nàng lại, khiến nàng giật mình khẽ kêu lên. Hắn nhìn chăm chăm đôi môi nàng, một tay nhấc chân phải nàng lên khỏi mặt nước. Chân nàng sưng rất to, ngâm nước nóng cũng không phải cách hay.

“Ta cũng không phí lời với nàng nữa, nàng đúng là khiến đờn? !” Hắn kéo chân nàng, cả người nàng trượt xuống, hắn thừa thế áp chặt, hôn lên môi nàng, sau đó Phi Tâm đã ngâm xuống nước, chân lại bị hắn kéo cao, tư thế kỳ cục này khiến nàng thút thít rên. Hắn hôn nàng loạn xạ, chẳng kịp để nàng thở, thêm nữa hơi nước bốc lên, khiến hắn cũng ngộp đến suýt ngất!

Khi nàng tỉnh giấc thì đã về đến tẩm cung, tất cả mọi thứ đều vàng chói, nhìn thì biết ngay vẫn là Càn Nguyên Cung. Lần này nàng tỉnh giấc vì đói, tấm màn ngăn cách chỉ nhận thấy bên ngoài ánh sáng hiu hắt, nhưng lại không biết đã giờ nào rồi. Cũng không thấy bóng dáng Vân Hi, nàng thờ thần, cơ thể vẫn còn nhức mỏi, chẳng muốn động đậy một chút nào cả. Nhưng khi nàng kéo tấm chăn lên xem thì mặt đen sì như đáy chảo, vẫn không có y phục!

Chương 16

Áo sam tươi đẹp hay là hồng nhan

Phi Tâm thiết tình không biết hoàng thượng muốn gì? Dù chuyện Linh Tần do nàng không báo trước, nhưng xuất phát điểm cũng là nghĩ cho hoàng thượng thôi mà! Hẳn là thiên tử mà dùng cách nào trả đũa thì nói thế nào cũng không được. Tuy chén thuốc đó không phải thuốc độc, là bản thân Phi Tâm cả nghĩ, nhưng bây giờ hẳn cũng đã trút sạch giận dữ rồi còn gì. Nàng ngày ngày ở lại Càn Nguyên Cung không về, khi ấy sẽ lại bị người ta nói chuyên sủng hậu cung. Những cung phi nàng xử trí trước đó, chẳng phải là sẽ mượn cớ báo phục để độc chiếm hậu cung hay sao?

Nghĩ như thế nên nàng chẳng thể nào nằm yên nổi. Cất tiếng gọi: “Ai ở ngoài kia?”

“Nường nường?” Nghe giọng nói, Phi Tâm giật mình. Ông Thành Hải! Phi Tâm không phải sợ Ông Thành Hải, mà là ở trong cung này, chỉ cần nơi nào có Ông Thành Hải đồng nghĩa rằng hoàng thượng nhất định cách nơi đó không xa!

Quả nhiên, Ông Thành Hải vừa trả lời, Vân Hi đã lên tiếng: “Nàng tỉnh giấc rồi à? Ra đây dùng cơm nào.”

Dù Phi Tâm tính tình có dễ chịu thế nào thì lúc này cũng trở nên u uất!
Dùng cơm dùng cơm, làm sao mà dùng! Nàng trợn mắt liếc xéo, bất chợt mắt nàng hoa lên khi Vân Hi vén màn bước vào. Bây giờ hắn đã thay chiếc áo bào thêu chỉ vàng, màu sắc rất rực rỡ, tóc dài thắt bím xõa xuống, đầu buộc quan có đính minh châu to bằng trái nhãn.

Phi Tâm rất ít khi thấy hắn ăn mặc như vậy, huống chi giờ vẫn còn nửa đêm nên có chút sững sờ. Tay hắn cầm chiếc đèn hoa sen, toát lên mùi hương nồng nàn. Ngửi mùi này hết như món anh đào chưng với nếp.

“Trẫm quên khuấy đi mất, chân nàng đang bị thương.” Hiếm khi thấy hắn mặt mày tươi cười hơn hở, Phi Tâm có chút kinh hãi, “Cứ dùng trên giường cũng được.” Nói rồi hắn dặn dò một tiếng, cung nữ nhanh chóng bày biện.

Phi Tâm rụt người vào trong chăn: “Hoàng thượng, hay là để thần thiếp thay y phục trước?” Cứ như thế thì nàng thực sự không chịu nổi, vả lại cơ thể còn vết xanh vết tím, làm sao còn mặt mũi nhìn ai.

Hắn cúi xuống nhìn nàng, trầm ngâm một lát mới mở lời: “Hai hôm nay trẫm đã cáo giá với thái hậu rằng hôm qua nàng bị ngã không tiện đi lại. Ngày mai sẽ sai Tú Linh đến đón.”

“Tạ ân điểm hoàng thượng.” Nghe thế nàng khẽ đáp.

“Dậy dùng bữa trước đi.” Hắn nói, “Còn cả thuốc đó nữa, nhớ uống đấy.”

“Vâng.” Nàng nghe rồi cuốn chăn lại, nghĩ đến thuốc đó mà thấp thỏm. Thật sự không hiểu có phải nàng đã mắc chứng bệnh bất trị nào rồi không? Tại sao hoàng thượng lại không nói rõ, và còn đột nhiên đối xử cực kỳ dịu dàng với nàng, càng nghĩ lại càng lo sợ, nhưng thật sự không dám hỏi hắn. Đoán là Tú Linh nhất định biết chuyện này, cả ngày hôm nay lại chẳng thấy mặt, không có hắn truyền lệnh thì làm sao dám như vậy?

Trước giờ hai người vẫn như thế, nếu không bàn việc công, hay là không nói những thứ liên quan tới chuyện gì gì đó thì không khí sẽ trở nên ngưng ngưng. Nàng không tìm thấy đề tài thích hợp, còn hẳn luôn im lặng, nàng càng không biết làm thế nào. Nhưng vì vẫn còn dư âm đọng lại sau khi ân ái nên sự tĩnh lặng này cũng không đến nỗi khô cằn, mà trở nên có chút ý vị.

Bởi vì tối qua quá mệt, cũng có thể vì uống thuốc lúc sắp ngủ nên Phi Tâm ngủ rất say, mãi đến gần giữa trưa mới thức giấc. Nàng rất ít khi ngủ nướng và ngủ quá giờ đa phần đều tại vận động kịch liệt mà ra.

Sáng sớm Tú Linh dắt Tú Thế và mấy cung nữ cùng Thường An sang rước nàng, đã chờ ngoài hành lang chính điện Càn Nguyên Cung rất lâu, nghe nói nàng đã thức giấc, lúc ấy mới theo Trần Hoài Đức vào trong hầu hạ.

Tú Linh mang theo một bộ y phục mới màu hồng đào đến. Phi Tâm nhìn chất liệu này, bất giác khẽ nhíu mày, vải lụa này là cống phẩm của Tinh Bình Châu. Tinh Bình Châu chuyên sản xuất vải thượng hạng, chỉ có phi tần cấp Phu Nhân trở lên mới có được. Phi Tâm vẫn luôn cảm thấy màu sắc này quá chói lọi nên trước giờ vẫn cứ cất giữ, không ngờ rằng Tú Linh lại sai người may thành áo mùa xuân.

“Sao người lại lục vải này may áo?” Phi Tâm nhìn bộ y phục mình không thích lắm, nhưng hiện thời chẳng còn gì để mặc, lại đang trong Càn Nguyên Cung, nói trước mặt nô tài khác cũng không hay, đành đưa tay mặc Tú Linh và Tú Thế mặc vào cho nàng. Chờ khi nàng chỉnh trang hoàn tất, Tiểu Phúc Tử bên ngoài rèm mới nhận lấy tách trà trong tay cung nữ đưa lên cho nàng, Tú Thế vội vàng sửa sang tóc tai giúp nàng, cười nói: “Nương nương, dù sao mỗi mùa cũng phải may vài bộ, cất mãi sẽ bị mốc thì rất đáng tiếc. Huống hồ màu sắc này tươi mới, rất phù hợp mặc vào mùa xuân. Mấy hôm rồi trời âm u quá, hôm nay ngoài kia có mặt trời, ra ngoài sẽ cảm thấy tươi sáng hơn.”

“Đúng thế, trước giờ có mấy bộ màu xanh cũng không hợp, màu trắng lại không thích hợp làm trang phục chính, nô tì thấy vải hồng này rất hợp nên đã tự ý cho người may, nương nương nhìn xem, hợp lắm chứ!” Tú Linh kéo thẳng mép áo, thắt thêm thắt lưng, mỉm cười nói.

Phi Tâm ngồi trên ghế, Càn Nguyên Cung không có bàn trang điểm trong tâm cung, nàng cũng không nhìn thấy, chỉ cảm giác áo này chói lọi quá. Tú Thế nhanh tay búi tóc cho nàng, cung nữ bên cạnh đưa gương tròn cho nàng soi. Nàng vừa nghiêng đầu chỉ điểm Tú Thế, vừa hứ nhẹ: “Được rồi, hồi cung hãy nói. Bốn cung còn có việc hỏi người!”

Phi Tâm không dùng bữa tại đó, Tú Thế cài trăm đơn hình bướm nhiều màu cho nàng. Nàng thu thập mọi thứ, cũng lười phấn son ở đây, dù mọi thứ đã chuẩn bị ổn, nhưng nàng đang có một bụng câu hỏi, chẳng có tâm trí trang điểm, tùy tiện uống ngụm trà rồi vội vàng bãi giá.

Trần Hoài Đức cùng nô tài Càn Nguyên Cung chờ ngoài rèm, vừa thấy nàng ra, ngay cả Trần Hoài Đức cũng sửng sốt, vội vàng cúi người: “Nương nương, nô tài chuẩn bị điểm tâm rồi, hay nương nương dùng một ít?”

“Không cần.” Phi Tâm gật đầu, Uông Thành Hải luôn cùng hoàng thượng thượng triều. Trần Hoài Đức chấp chưởng Càn Nguyên Cung, Phi Tâm biết hẳn do một tay Uông Thành Hải huấn luyện nên cũng rất khách sáo với hắn. “Hai hôm nay cảm ơn Trần công công đã chiếu cố, bốn cung hồi cung đây.” Nàng nói xong, vịn Thường Phúc bước ra ngoài.

Trần Hoài Đức tiến ra ngoài, Thường Phúc bên cạnh thấy có cơ hội, vội nhanh nhẹn nhét vào tay hắn. Trần Hoài Đức khựng lại, nhìn bóng lưng Phi Tâm một lúc, tươi cười hô: “Nô tài cung tiễn Quý Phi nương nương bãi giá hồi cung!” Nói xong, tất cả nô tì phía sau đều quỳ xuống.

Phi Tâm lên kiệu, không vội hồi cung mà vòng sang Thọ Xuân Cung một chuyến, một là để chứng minh với thái hậu mình đã ngã thương ở chân, một là do thám khẩu khí thái hậu về chuyện Linh Tần. Tinh Hoa vừa thấy nàng cũng sững sốt, hào quang chói lóa, quang trọng hơn là ánh mắt Phi Tâm cũng trở nên tươi tắn hơn, hoàn toàn khác hẳn ngày thường. Tuy không điểm phấn, môi không tô son vẫn đỏ, mày không kẻ vẫn cong, đôi mắt long lanh, làn da sáng mịn, và cũng vì màu sắc y phục nên không còn vẻ trang nghiêm, ủ rũ không linh hoạt như mọi khi. Chân tuy đi lại không tiện, nhưng dáng vẻ tươi tắn, dường như hai ngày này đã sống rất hòa hợp với hoàng thượng trong Càn Nguyên Cung, trông chẳng hề có chút u uất nào.

Đối với chuyện Linh Tần, Tinh Hoa vốn chẳng muốn quản nhiều. Bây giờ Phi Tâm chấp chương hậu cung, hai phi tử một bị đày, một chết đi, thủ đoạn ra tay mang dáng dấp cách làm của hoàng thượng.

Tinh Hoa trong lòng hiểu rất rõ, nay Phi Tâm chẳng lo ngại gì là vì dốc sức giúp hoàng thượng. Tuy bà là thái hậu nhưng cũng không muốn dính dáng tới rắc rối lúc này. Nhà họ Nguyễn nay không còn như xưa, huynh đệ và cả họ hàng đều lần lượt thoái lui, danh tiếng vẫn còn, quyền thế khó giữ. Phi Tâm giờ không còn là con cờ trong tay bà, mà đã thay đổi thế trận, trở thành con cờ của hoàng thượng rồi. Ngẫm nghĩ mà xem, đúng là sai một dặm hồng cả ván cờ, con cờ vất vả tìm được, giờ tay không dâng người!

Phi Tâm thấy thái độ Tinh Hoa thì cũng nắm được tình hình. Nhưng thái độ Phi Tâm vẫn như xưa, không vì bà thất thế mà trở mặt, ngồi một lát bèn thỉnh từ hồi cung. Nhưng nét mặt Trần Hoài Đức và thái hậu lúc này vừa thấy nàng, Phi Tâm không hề phớt lờ. Sau khi hồi cung, nàng soi gương to, thật chói lọi quá! Vải này vốn khác những vải thường, đó là vì một chữ “thể”, không phải là vải nhuộm, mà là vải tơ tằm đã được nghiên cứu kỹ ngay từ lúc nuôi tằm, nên chất liệu có khác, và trong giai đoạn nấu vải cũng không ngừng ngâm màu, hoa văn trong đó không phải thêu lên, mà là trong

quá trình dệt đã kết hợp với nhau, dần dần hình thành, không có đóa hoa nào thêu ra, tất cả đều ngấm hiện trong vải lụa.

Trong quá trình may, đính thêm các loại đá quý khác nhau làm tăng vẻ cao quý. Và chiếc váy này được xẻ tầng hai bên, chính giữa có một nếp gấp, hai bên có những sợi dây buộc mảnh, khi đi lại tạo cảm giác phiêu bồng. Trên cổ áo xẻ một đường sâu hơn tất cả những bộ y phục trước giờ nàng từng mặc, tay áo kết gút bướm, đính ruy băng, rất rườm rà. Phi Tâm vốn thuộc dạng thân hình mảnh mai, ngực cao gọn, bộ này may rất vừa thân, để lộ vòng eo thon nhỏ và những đường cong cơ thể.

Nhưng chói lọi không chỉ tại y phục, càng bởi vì đôi mắt nàng, ngay đến nàng cũng giật mình. Lúc này mặc dù nàng có soi gương trong Càn Nguyên Cung, nhưng đều tập trung vào xung quanh, nay xem lại mới thấy hai má đã đậm phấn hồng! Ánh mắt long lanh, hết như một chú nai tơ, lạ lẫm vô cùng, một dáng vẻ mà hai mươi năm nay nàng chưa bao giờ nhìn thấy!

Chương 17

Tường cao khó ngăn cách tình thân

“Hôm qua tại hoàng thượng không cho người đến rước bốn cung hay là tại người đã nói điều gì?” Phi Tâm ngồi trong điện, lên tiếng hỏi, “Người ngày càng to gan rồi đấy!”

“Nô tì không dám.” Tú Linh vội quỳ xuống, cúi đầu đáp, “Thực ra là hoàng thượng bảo Uông công công đến nên nô tì mới không dám sang.”

Phi Tâm khẽ nhắm mắt, không mở lời, chờ Tú Linh nói tiếp.

“Hôm trước nương nương đến ở Càn Nguyên Cung, Uông công công còn cho nô tì một gói thuốc, dặn phải nhớ cho nương nương dùng.” Tú Linh nói, “Ông ta còn bảo...”

“Nói đi.” Phi Tâm khẽ nói, “Ở đây không có ai, dù bốn cung có mắc chứng bệnh nan y nào đi chăng thì người hãy cứ nói thẳng.” Chẳng trách hoàng thượng lại dùng cách này giữ nàng lại một ngày, chắc rằng sau khi nàng bị thương, Ưng Thành Hải từ thái y viện về đã tiện thể vòng sang mách với Tú Linh. Không lẽ quả thật nàng mắc bệnh nan y?

“Không phải bệnh nan y, chỉ là cơ thể hư hàn. Thái y chỉ kê thuốc bị thương ở chân. Ưng công công đích thân đi lấy thuốc, không lên sổ, bảo rằng không muốn nường nường phải phiền não.” Tú Linh nói, “Nô tì nghe xong cũng cảm thấy việc này không nên lan truyền sẽ tốt hơn. Nường nường cứ viện cớ bị thương ở chân, uống một thời gian thì triệu Phùng thái y sang chuẩn trị. Miệng ông ta kín, sẽ không có gì rắc rối.”

“Sao?” Phi Tâm run rẩy, mắt trừng to ra. Hèn chi mỗi kỳ kinh nguyệt đến nàng đều đau không chịu thấu, thời gian lại không chuẩn xác, có lúc còn chệch những mười ngày. Chẳng trách cứ hay sợ lạnh, mùa hè lại còn sợ gió đêm, ăn thức ăn nguội thì khó tiêu hóa. Căn bệnh này khó trị, và nghe đồn là căn bệnh không cát lợi trong cung. Nàng bốn năm chưa mang thai, thì ra đều do bệnh này!

Tú Linh thấy thần sắc nàng bất định, biết nàng đang rối bời trong lòng, vội an ủi: “Nường nường không cần lo lắng, thánh thượng vẫn còn rất chiều cố cho nường nường, có thể thấy được tình ý của người dành cho nường nường. Huống hồ đây không phải bệnh không trị được, Phùng thái y mất tay, hành y bốn mươi năm, trải qua hơn cả ngàn ca bệnh. Nay do chính hoàng thượng đốc thúc hẳn, hẳn nhất định sẽ cẩn trọng, nô tì cũng sẽ không để lộ phong thanh. Nường nường chỉ cần an tâm điều dưỡng, đừng quá ưu tâm lao lực là được!”

Phi Tâm thở phào, nét mặt bớt âu lo. Hoàng thượng còn giữ thể diện cho nàng, tình ý đó nàng tự khắc hiểu rõ. Nhưng nàng khó lòng duy trì, không lao tâm lao lực? Làm sao có thể? Nàng tự hiểu giá trị bản thân. Không có con cái, nàng chỉ còn lại giá trị này mà thôi. Nhưng thật gian nan! So với

căn bệnh này, nàng chẳng thà bị bệnh hiểm nghèo, tàn tật vì bệnh, hoàng thượng sẽ nhớ đến những lợi ích thường ngày của nàng.

“Không việc gì rồi, đứng dậy đi!” Lát sau Phi Tâm mở lời, “Hôm qua trong cung có xảy ra chuyện gì không?”

“Bẩm nương nương, tối qua Trịnh Phụng Viên đã chuẩn bị lễ vật đến thỉnh an và cầu kiến nương nương nhưng lại không chịu nói có chuyện gì.” Tú Linh nghĩ lại. Tất cả phi tần cấp thấp mỗi ngày đến thỉnh an, Phi Tâm không phải đều gặp tất. Đa số chỉ để họ chờ ngoài điện rồi cho cung nữ chấp chưởng ghi lại.

Trịnh Phụng Viên? Phi Tâm suy nghĩ rất lâu mới nhớ đến người này. Trịnh Phụng Viên này vào cung chung lượt với nàng, lúc nào cũng lẻ loi, thỉnh thoảng gặp gỡ hoàng thượng trong yến tiệc cũng tỏ ra lạnh nhạt, trước giờ vẫn sống trong Dục Cảnh Cung. Phi Tâm không biết có thật nàng ta thanh cao hay muốn tỏ ra bản thân khác người, Phi Tâm cũng không muốn đi tìm hiểu..

Tú Linh vừa nói vừa sai người dâng đồ lên cho Phi Tâm xem, là một chiếc vòng tay phi thúy, chất liệu thông thường nhưng rất trong trẻo. Phi Tâm nhìn qua: “Người sai người truyền nàng ta đến.”

Tú Linh ngỡ ngác, trong hậu cung này có không ít kẻ tặng quà cáp, cũng chưa bao giờ thấy Quý Phi vội truyền gọi. Theo lời Quý Phi, không có lợi thì không qua lại, tặng quà càng quý giá mới thể hiện được đối phương yêu cầu càng nhiều. Trên đời không ai nguyện buôn bán thua lỗ, càng không có lợi lộc tự nhiên rút xuống, nhưng Tú Linh vẫn hiểu ý nàng, nghe dặn dò xong bèn sai thái giám truyền lời.

Không bao lâu, Trịnh Phụng Viên đã cùng một cung nữ thân cận đến, cúi đầu tiến vào điện, quỳ xuống sào: “Nô tì tham kiến Quý Phi nương nương.” Theo luật Cấm Thái, hậu cung phi tần phải hành lễ khác nhau theo cấp bậc.

Cùng cấp gặp nhau chỉ khế cúi người, thấp hơn một bậc thì kẻ dưới phải cúi xuống hành lễ, người trên chỉ cần đứng trả lời. Thấp hai – ba bậc thì kẻ dưới phải cúi xuống hành lễ, người trên có thể ngồi nhận lễ, thấp hơn ba bậc trở lên thì kẻ dưới phải quỳ lạy.

Phi Tâm nhìn nàng ta, trông cũng xinh xắn, nhưng ăn mặc nghèo nàn. Trên người nàng ta mặc một bộ cung trang màu xanh lá, chất liệu không bằng cả chất liệu y phục của nàng cung nữ thân cận trong cung Phi Tâm. Nhưng cũng phải thôi, một Phụng Viên như nàng ta, bổng lộc có hạn, hơn nữa bốn năm nay nàng ta không có gì nổi trội, nô tài phía dưới không có lợi lộc sẽ cắt xén tiền bạc của nàng. Nếu không có chuẩn bị trước thì những tháng ngày trong cung không cần nghĩ cũng biết. Người như nàng ta, trong cung này không ít.

“Không cần đa lễ, cho Phụng Viên chiếc ghế.” Phi Tâm nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu hòa nhã.

“Không dám, trong điện của Quý Phi nương nương nào có thể để nô tì ngồi.” Trịnh Phụng Viên nét mặt lo lắng, “Cứ để nô tì quỳ bẩm chuyện là được!”

“Đứng dậy đi nào.” Phi Tâm vừa nói vừa đứng dậy, “Trong vườn bốn cung vừa chiết vài cành hải đường, Trịnh Phụng Viên cùng bốn cung ra ngắm một lúc!”

“Tạ nương nương.” Trịnh Phụng Viên nghe thế vội vàng đứng lên, thấy Phi Tâm chìa tay về phía mình, Tú Linh thì vẫn đứng yên, bèn bước tới dìu nàng.

Họ đi ra chính điện, về phía giếng trời trung tâm. Phi Tâm nhìn nàng một lúc, gần đây nhiều việc, rồi tung lên cả nên sự nhần nại của nàng có hạn. Khi đến giếng trời, Tiểu An Tử sai mọi người khiêng ghế nằm, dãi bàn nhỏ, bày hoa quả, rồi kéo lũ nô tài đang làm việc trong vườn ra ngoài, để

hai họ lại nói chuyện. Phi Tâm khẽ nhú mào: “Phụng Viên có điều gì cứ nói thẳng, không cần ngại ngùng.” Nói xong, nàng tựa lưng vào ghế, chân đang bị thương, chỉ muốn nằm thôi.

“Nương nương bận rộn, nô tì không nên làm phiền, nhưng nô tì thật sự hết cách, đành làm liều đến xin ân điển nương nương.” Trịnh Phụng Viên quỳ xuống.

“Người cứ nói đi, bốn cung nghe xong rồi quyết định cũng chưa muộn” Phi Tâm liếc nhìn, thấy sắc mặt nàng ta buồn rầu, bèn nhẹ nhàng nói.

“Nô tì khẩn xin nương nương khai ân, để gia mẫu vào cung gặp mặt một lần.” Cuối cùng Trịnh Phụng Viên cắn chặt răng, trán nổi gân xanh, thái dương nhỏ mồ hôi li ti.

Phi Tâm hơi sững sốt, nghiêng đầu nhìn nàng ta. Thấy nàng ta cúi đầu, âm thanh run rẩy: “Nô tì cũng biết cung quy hậu cung, gia quyến ngoại thân không được phép tự tiện ra vào.” Nàng vừa nói vừa đập đầu, “Nương nương, xin nương nương khai ân.”

Cung Phi muốn gặp thân nhân, trừ phi được hoàng thượng khai ân, có chiếu chỉ. Bằng không đến già đến chết cũng không được gặp, mãi mãi chia lìa tình thân. Muốn được gặp thân nhân, đâu chỉ mỗi mình nàng ta. Phi Tâm mặt mào không đổi sắc: “Nếu đã biết thế thì bốn cung cũng không làm chủ được.”

“Nô tì chỉ có thể van xin nương nương, nương nương hồng phúc, khoan dung nhân hậu. Mong nương nương giúp đỡ!” Nàng ta vừa nói nước mắt vừa rơi. “Năm ngoái phụ thân nô tì bệnh nặng lìa đời, mẫu thân không nơi nương tựa. Nô tì biết trong cung khó lòng tận hiếu, chỉ mong nương nương để gia mẫu vào cung gặp nô tì một lần mà thôi. Sau này nô tì cam nguyện làm trâu làm ngựa đền đáp tấm lòng Quý Phi!”

Phi Tâm nhìn nàng ta rồi chợt nói: “Người cứ ra về, để bốn cung xem xét.” Thấy nàng ta vẫn cứ van nài, bèn bổ sung, “Nếu quả thật như vậy thì bốn cung sẽ giúp người.”

Chương 18

Trong lòng tất nhiên là đã có âm mưu

Phi Tâm dùng bữa tối, nghỉ ngơi một lúc, Tú Linh dâng trà cho nàng, “Nương nương.” Tú Linh suy ngẫm rồi hỏi, “Chớ trách nô tì lắm lời, nay hoàng thượng đối xử với nương nương như vậy, nương nương đừng dùng cách cũ nữa.”

Phi Tâm mỉm cười: “Người tưởng bốn cung trông nàng ta xinh xắn nên lại muốn hiến tặng hoàng thượng à?” Lúc ấy Phi Tâm đang nằm trên chiếc ghế quý phi, Tú Linh vừa dẫm chân vừa nói: “Nô tì cảm thấy Trịnh Phụng Viên không dễ bặt được. Người thì cứ ngây ngây ra, nói năng không biết tính toán. Nương nương không cần phí công sức với nàng ta.” Vì bên cạnh không ai nên Tú Linh thẳng thắn nói, hơn một năm nay nàng và Phi Tâm ngày càng thân thiết nên cũng không còn gì kiêng kỵ.

Quý Phi nay đã chinh đồn hậu cung, vừa trừng trị hai kẻ có địa vị. Nếu có chút thông minh thì cũng chẳng ai đại dốt đến xin xỏ vào lúc này, nàng ta chỉ là một Phụng Viên nhỏ nhoi mà lại dám mạo hiểm như vậy.

“Dù nàng ta không dễ bặt được thì bốn cung cũng sẽ không bỏ con cờ.” Phi Tâm không cho rằng như thế, thái độ của hoàng thượng nay đã rõ ràng, Phi Tâm trước giờ cứ dâng tặng mỹ nữ đã gặp nhiều trở ngại. Con đường này không ổn, nàng đã hiểu ra, đương nhiên không ngốc nghếch dùng cách này để chọc giận hân nữa.

“Người nghĩ nàng ta ngu ngốc, nhưng bốn cung thì thấy nàng ta rất tinh tế.” Phi Tâm nheo mắt, “Nàng ta rất rõ năng lực của mình, thay vì hao tiền tài

cho các nơi, thà rằng thẳng thừng tìm bốn cung. Dù bốn cung không nhận lời, nàng ta biết chắc bốn cung cũng sẽ không dùng chuyện này đối phó với nàng ta. Những kẻ biết tính toán đều không ngu dại gây sự trong thời điểm này, còn nàng ta thì ngược lại. Bốn năm nay không hề có động tĩnh, bất ngờ nảy sinh việc này, đâu phải kẻ ngốc.”

Tú Linh nghe lời Phi Tâm xong thì sửng sốt, chợt nhớ ra chuyện này. Bốn năm! Trịnh Phụng Viên vào cung cũng bốn năm, không đặc sủng, cũng chưa có con, càng không ai dựa dẫm. Theo lệ hoàng gia, nàng ta chắc cũng sắp phải di dời nơi ở rồi.

Nội cung tuy lớn nhưng không đủ cho tuyển tú nữ ba năm một lần. Trong kinh ngoại trừ có tế đàn còn xây dựng biệt thự hoàng gia. Biệt thự này không những dùng để làm nơi tiêu khiển cho hoàng thượng, còn có một tác dụng, chính là đưa hết tất cả những ai không đặc sủng, bị bài xích, bệnh tật về. Đưa về Tây Cung hiu quạnh, cũng có thể sẽ trực tiếp chuyển đến các biệt uyển hoàng gia. Chính vì thế, đừng nói chi đến chuyện muốn tung cánh cao bay, e rằng người ở đó có chết cũng chẳng ai hỏi han. Nô tài dưới đó nào rảnh rang quản lý đám nữ nhân này.

Nhưng dù là vì Trịnh Phụng Viên có bị tống đi, nên mới bày mưu kế thì đây cũng không phải thời cơ tốt. Tú Linh nghĩ vậy, bèn nói: “Nương nương muốn giúp nàng ta thật thì chẳng phải là gây thêm rắc rối cho bản thân sao? Huống hồ người như vậy chẳng có tí ích lợi gì cho nương nương, hà tất phải tốn công phí sức?”

Muốn tiền không có tiền, muốn tài cán cũng không có tài cán, ngay đến cha già cũng lìa đời, sau này trong cung chỉ là một chiếc bóng, thêm một người cũng chẳng nhiều, ít một người cũng chẳng ít, vì loại người này mạo hiểm thật không đáng. Muốn để mẫu thân nàng ta vào cung thì phải mua chuộc thống lĩnh thị vệ các cửa, Ti Chương Cục, Hành Vụ Thuộc, chỉ hai chiếc miệng to đó đã nuốt không ít tiền bạc rồi. Nếu chỉ cần rơi hai giọt nước mắt mà được Quý Phi dốc tâm dốc sức giúp đỡ thì Trịnh Phụng Viên này chẳng

phải cho rằng người ta đều là kẻ ngốc sao? Câu chuyện bi thảm khắp nơi đều có, thê lương hơn nàng ta cũng đếm không hết, lòng thương cảm sẽ hại chết người đấy!

“Bốn cung biết người trung thành.” Phi Tâm khẽ nói, “Hôm nay bốn cung bán món nợ tình này cho nàng ta, sau này ắt sẽ thu cả vốn lẫn lãi!” Nhà nàng vốn xuất thân từ lái buôn, buôn bán lỗ vốn tất nhiên nàng sẽ không làm. Không nhất thiết phải để Trịnh Phụng Viên lôi kéo hoàng thượng mới gọi là có ích! Thời gian này tuy xảy ra nhiều việc nhưng Phi Tâm cũng cảm thấy dần dần những thành quả của mình, một lòng trung quân mới là con đường đúng đắn.

Chỉ dựa vào thái độ gần đây của hoàng thượng thì nàng đã nhận ra.

Trước kia nàng luôn đứng giữa, dù rằng chấp chương tốt đến đâu cũng không cách nào lấy được lòng tin của hoàng thượng. Nhưng nay thì khác, nàng một lòng trung quân, không còn sợ sệt, ngay đến chuyện Linh Tần nàng không báo trước nhưng hoàng thượng cũng không trách cứ điều gì, đó là bởi hoàng thượng hiểu nguyên nhân nàng làm thế không phải là do lợi ích cá nhân!

Được hoàng thượng tin cậy thì có nghĩa là được hãn ủng hộ. Sự ủng hộ này sẽ giúp nàng giữ vững địa vị cho dù cơ thể mắc bệnh hư hàn. Vậy thì trong cương vị một thần tử, một phi tử, điều nàng phải làm được chính là mãi mãi trung thành như vậy, đây mới chính là định hướng của nàng. Hoàng thượng không thích nàng chọn nữ nhân cho hãn, nên nàng không làm những chuyện như vậy nữa. Huống hồ dầu tinh vi thể nào đi chăng thì đây cũng là hậu cung của hoàng thượng, mạng lưới quan hệ của nàng có rộng đến mấy cũng không sánh bằng hoàng thượng.

Tuy nhiên, muốn làm tốt việc cho hãn, thu gom nhân tài là việc không thể thiếu. Trịnh Phụng Viên tuy nghèo, cũng không được lòng hoàng thượng, nhưng nàng ta cũng là một phi tần, đây cũng là ưu thế của nàng ta! Hơn

nữa, nàng ta xin ân điển Phi Tâm, đồng thời cũng tự bộc lộ nhược điểm bản thân. Nàng ta là đứa con hiếu thảo, lấy hiếu nghĩa làm trọng, nhưng trung nghĩa khó vẹn toàn. Trịnh Phụng Viên không hề ngốc, mà rất thông minh, nàng ta đã tận tay đưa nhược điểm này cho Phi Tâm, chính là muốn dựa dẫm nàng. Ý đồ đã quá rõ ràng, bao nhiêu năm nay nàng ta không tranh giành chỉ là giả thôi, tìm thời cơ để mưu lược mới là thật! Đây cũng là điểm Phi Tâm rất tán thưởng, Phi Tâm tất nhiên sẽ không để nàng ta thất vọng!

Tú Linh nhìn vẻ mặt Phi Tâm, cảm thấy tâm tư nàng rất khó lường. Tú Linh tự hỏi bản thân sống trong cung đã lâu, đã gặp không ít phi tần, nhưng người như Quý Phi thật sự khiến người ta khiếp sợ.

Ban đầu nàng tưởng rằng Quý Phi có thể thăng tiến nhanh như vậy chẳng qua chỉ là vì gương mặt giống Quý Phi trước kia, nên mới đèo bồng được thái hậu. Nhưng sau đó dần dần nàng không còn nghĩ như thế nữa, nếu Quý Phi chỉ dựa vào điều đó thì e rằng kết quả cũng chỉ giống hết như Tuệ Phi, tiền hoàng hậu và Ninh Hoa Phu Nhân.

Tú Linh cũng tự cho rằng mắt nhìn người của mình không tồi, nhưng sao nàng không nhìn ra được một tí ích lợi nào của Trịnh Phụng Viên cả. Nhưng nay nghe lời Quý Phi, đột nhiên cảm thấy Trịnh Phụng Viên này cũng không đơn giản. Tuy thế, nàng vẫn không hiểu nổi Quý Phi cần người này làm gì, Quý Phi dường như không có hứng thú tiếp tục đề tài này nên nàng cũng không nói nữa.

Lúc Phi Tâm đang nghỉ ngơi, đột nhiên Tiểu Phúc Tử mồ hôi nhễ nhại, vác theo chiếc túi nhỏ chạy ù vào. Nhìn sắc mặt của hắc, Phi Tâm hơi ngạc nhiên nhưng bề mặt vẫn tỏ ra bình thản. Quả nhiên, Tiểu Phúc Tử chạy tới quỳ xuống: “Nương nương, Tam lão gia ở Hoài Nam đến kinh thành rồi. Sáng nay đã tới, nay đã ký thư tín bên ngoài phủ nội vụ, đã nhận lệnh của Khố Phủ đến Thoại Dương Môn tạ ơn. Nô tài chờ đến chiều mới có cơ hội nói vài câu với lão gia, và mang đồ về cho nương nương.” Hắc vừa nói vừa

mở chiếc túi, một chiếc hộp bằng sơn mài nho nhỏ lộ ra và được dâng lên Phi Tâm.

“Được rồi, chỉ một việc nhỏ mà đã không kiếm được rồi.” Phi Tâm tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng ánh mắt đã sáng rực, Tú Linh đưa tay nhận lấy rồi chuyển cho Phi Tâm.

“Ha ha... Nô tài bộp chộp đáng đánh.” Tiểu Phúc Tử không để bụng, biết tính tình Phi Tâm, giả vờ tát lên mồm một cái. Phi Tâm khẽ cong mày lên: “Xem như ngươi biết khôn, bây giờ đã như thế, mai này làm sao thành việc lớn?”

Tiểu Phúc Tử nghe xong, mắt sáng cả lên, hẳn biết Quý Phi tuyệt đối không bao giờ hứa suông. Hẳn cũng biết những năm nay Phi Tâm luôn quan sát và đào tạo hẳn, bây giờ nghe thấy như thế, vội vàng dập đầu tạ ơn: “Nô tài là con cún của nương nương, nương nương đặt nô tài ở đâu thì nô tài sẽ sửa về hướng đó!”

Tú Linh cũng mừng rỡ, thấy Phi Tâm không nói gì, biết nàng đang sốt ruột muốn xem đồ đặc bên nhà gửi, bèn nói: “Được rồi, Phúc công công, mau đứng dậy thay y phục lại đi.” Lúc này Tiểu Phúc Tử đang mặc thường phục, cũng chưa kịp thay ra. Hẳn biết Quý Phi đang vui mừng trong lòng, mặc dù bề ngoài không biểu lộ ra. Nếu là bình thường thấy hẳn mặc bộ y phục này trong cung chắc đã sớm bắt hẳn quỳ gối, chịu phạt tai rồi.

Chương 19

Độc thơ vẫn còn than thở tiền đồ gian nan

Phi Tâm mở hộp, lấy đồ trong đó ra. Đây chỉ là những gia vị đặc sắc ở Hoài Nam tuy chỉ là những thứ linh tinh, nhưng là một nỗi nhớ nhung. Phi Tâm rưng rưng nước mắt, nhìn thấy bên cạnh còn một phong bì dày, bèn tháo ra xem, là một bức thư và một tập ngân phiếu.

Ngón tay nàng khẽ run rẩy, lật tờ giấy mỏng đó: “Thần là Tư Mã Mịch ở Hoài Nam, gửi Quý Phi: mừng bốn tháng hai, em trai – Khoan được ban thưởng của thánh thượng, ân trời chiếu rọi, sáng rực non nước, tạ ơn thánh ân, không dám chậm trễ nên phải khởi hành ngay. Thần xuất thân hàn hèn, gia tộc thấp hèn, nhờ ơn trời chiếu cố, tổ tông tích đức, nên kẻ cơ hàn được nâng đỡ, phụng dưỡng cát thể, thần rất cảm kích, sẽ luôn tận trung, giữ trị an địa phương, quản gia phong nghiêm ngặt để không phụ thánh ân, không làm nhục tổ tiên, lòng cảm kích khó thốt ra lời. Quý Phi giữ gìn phượng thể, phước lộc an khang, nên chuyên tâm thừa phụng thánh thượng. Mọi việc trong nhà vẫn tốt, xin đừng âu lo. Thần còn một chuyện cả gan bẩm báo, con trai thứ tư của em thần đã nạp vào nhà chính, từ bỏ thân phận con buôn, tiến thân vào con đường làm quan. Năm ngoái tham gia tỷ võ Hoài An, may mắn lọt vào vòng trong. Kinh thành rộng lớn, chốn ngoạ hồ tàng long, không biết nên nhờ cậy vào ai, không có tiền cử khó lòng tiến bước. Mong Quý Phi chỉ điểm, thần cùng em trai mong chờ tin tốt...” Đọc thư như được gặp mặt, hết như gặp gỡ thân nhân, tuy chỉ vài câu qua loa, nhưng lòng nàng vẫn xao xuyến.

Trong nhà Lạc Chính, phụ thân là trưởng, trước khi làm quan vẫn luôn tiếp quản buôn bán trà trang ở các tỉnh. Nhị thúc Lạc Chính Tân chủ yếu quản lý vườn trà. Tam thúc – Lạc Chính Khoan thì quản lý lộ trình và vận chuyển. Sau khi phụ thân làm quan, công việc buôn bán trong trà trang đều chuyển sang cho Tam thúc, Tam thúc bận rộn đến độ chân không tiếp đất, một năm cũng không mấy khi về nhà. Con trai thứ tư của Tam thúc – Lạc Chính Anh, từ nhỏ tập võ, không hứng thú buôn bán. Có lẽ Tam thúc cũng vì tương lai con trai nên mới nạp về nhà chính, trút bỏ thân phận lái buôn.

Nay Lạc Chính Anh đặc cử kỳ thi võ đài ở Hoài Nam, phụ thân có thể giúp đỡ khi còn ở Hoài An, nhưng đến kinh thành thì hết cách, đành nhờ nàng giúp sức! Thi võ khác thi văn, về cơ bản thì thứ hạng đều do võ tướng các nơi tiến cử. Phụ thân hiểu rõ điểm này nên mới mở lời nhờ nàng.

Trong thư còn kèm ngân phiếu, Phi Tâm không cần nhìn cũng biết số lượng không ít. Buôn bán tuy lớn, nhưng đều là mồ hôi nước mắt, khiến Phi Tâm phiền muộn trong lòng. Những năm nay, địa vị của nàng tuy cao, nhưng thực sự đã tổn vô kể để duy trì bề ngoài này. Nàng rầu rĩ không phải vì tiền, mà là vì phụ thân yêu cầu lúc này chưa phải thời cơ, khiến nàng cảm thấy khó xử.

Từ xưa tới nay trung hiếu khó vẹn toàn, để có được lòng tin của hoàng thượng, giữ vững địa vị thì không thể không vứt bỏ một số lợi ích. Bây giờ nàng chinh đồn hậu cung đã đắc tội không ít người, ngay đến Đức Phi cũng dần xa rời nàng. Võ tướng trong kinh, nàng thật sự không có thâm giao với ai. Còn nô tài có thể dùng được bên cạnh thì nàng vẫn chưa đào tạo được đến mức có thể nói chuyện trong nội vụ huyện môn. Nhưng bây giờ cầu xin hoàng thượng sẽ khiến hấn lại nghi kỵ ngay.

Phi Tâm luôn tuân thủ tông chỉ luôn giữ vững căn cơ, từ khi vào cung nàng đã hiểu, muốn để nhà Lạc Chính tiến thân vào quý tộc Cẩm Thái thì khả năng hoàn thành ngay từ thế hệ của nàng là rất khó. Cái gọi là quý tộc, phải truy phong ba đời liệt sĩ. Nhà Lạc Chính nếu muốn tiến thân thì phải được hoàng thượng truy phong cho phụ thân, rồi truy phong tiếp ông nội và ông cố. Trừ phi nàng trở thành hoàng hậu để xứng với vua, hoặc cha nàng lập công lớn, bằng không thì hoàn toàn không cần nghĩ đến nữa.

Hoàng hậu? Trước kia nàng cũng không dám mơ, bây giờ với cơ thể này của nàng, e rằng chỉ là ảo tưởng. Còn phụ thân Lạc Chính Mịch? Lấy gì để lập đại công, ngân lượng? Nếu là thời kỳ khai quốc, căn cơ chưa vững, nhà tài phiệt còn có thể thừa cơ này tiến thân thành quý tộc. Nhưng nay quốc gia hưng thịnh, dù có núi vàng núi bạc, nhưng với thời bình như vậy, giá trị của nó cũng trở nên bèo bọt.

Vì thế, Phi Tâm vạch cho mình mục tiêu: cố gắng đạt được địa vị cao nhất, cố gắng nâng cao danh tiếng gia tộc trong xã hội, tục ngữ có câu “cha trồng

cây, con hóng mát” , tạo căn cơ vững chắc cho nhà Lạc Chính là điều quan trọng nhất.

Nàng là Quý Phi, phụ thân vì thế được chức quan Tư Mã ở Hoài An. Phụ thân văn võ đều bình thường, vả lại tuổi cũng cao, cho một chức quan đó đã là ân điển. Chức quan Tư Mã cũng là đại quan trong triều, và cũng không bị khinh rẻ khi trấn giữ biên cương, nhưng trong một vùng đất thái bình thì nó hoàn toàn là chức quan nhàn hạ, hoàng gia không thể nào dự trữ trọng binh ở khắp nơi, vì thế Tư Mã ở Hoài An chỉ là chức nhàn, tay không có binh quyền, cũng không được can thiệp quản lý hành chính địa phương. Nhưng cấp quan thì tương đương tuần phủ ba tỉnh Hoài An, bổng lộc cũng hoàn toàn như nhau.

Thực ra phụ thân nàng làm quan chỉ là một sự chuyển tiếp để mang đến sự tiện lợi cho con cháu. Theo quốc lệ, quan lại được ưu tiên đề cử. Cùng một điều kiện thì con nhà quan sẽ có nhiều cơ hội hơn. Nhiệm kỳ làm quan càng dài thì cơ hội càng nhiều. Đây chính là nguyên nhân tại sao tam thúc lại để con trai làm con thừa tự nhà chính.

Nếu Phi Tâm vẫn mãi là Quý Phi trong cung, phụ thân sẽ làm quan đến năm sáu mươi tuổi mới về quê ở ẩn cũng không thành vấn đề. Đường huynh Lạc Chính Anh có thể lọt vào vòng trong ở Hoài An nhất định cũng do phụ thân đề cử. Cứ như thế thì chờ sau khi Phi Tâm chết, triều đình vẫn sẽ theo lệ thăng cấp nhà Lạc Chính một lần. Nhà Lạc Chính sẽ thuận thuận lợi lợi quá độ thành danh môn vọng tộc. Tuy vẫn còn chênh lệch đẳng cấp với quý tộc, nhưng tuyệt đối có sự khác biệt to lớn với nhà buôn ngày xưa.

Hoàng thượng rất biết dùng người, mượn con gái để thăng chức cho phụ thân chỉ là một cái cớ. Nhưng đặc sủng không có nghĩa là sẽ được tự do làm càn, nếu hoàng thượng là loại người đó thì giang sơn này cũng khó giữ rồi. Nhưng chỉ cần có địa vị trong hoàng cung, hoàng gia nhất định sẽ có gia thưởng long trọng, đây là quốc thể mà các triều đại đều phải duy trì. Phi Tâm cần nền tảng này nhất, chỉ cần nền tảng vững chắc là đủ rồi.

Vì thế, bây giờ phụ thân đề ra yêu cầu này thật sự khiến nàng rất khó xử. Vốn cũng không phải chuyện hệ trọng gì, người ngoài cứ ngỡ đường đường một Quý Phi đề bạt phụ – huynh chỉ là lẽ thường tình, nhưng những rắc rối trong đó thì nào phải một lời một câu có thể nói rõ. Hoàng thượng hận ngoại thích chuyên quyền, ghét những kẻ vô dụng bè đảng. Hắn chỉ tín nhiệm người tài, và tự có cách điều khiển. Chỉ cần người có bản lĩnh mà hắn cần, dù chỉ là kẻ trộm gà bắt chó, cũng sẽ được phù phép dưới bàn tay thần kỳ của hắn, đây chính là ma thuật của đế vương.

Phi Tâm nghĩ đi nghĩ lại, chắc chỉ có Đức Phi giúp được. Hiện nay mối quan hệ giữa Đức Phi và nàng cũng hơi phức tạp, nhưng trong cung chỉ có Đức Phi đi lại thân thiết với nàng nhất. Cũng may bây giờ đến mùa thu vẫn còn rất xa, nàng còn thời gian để mưu tính. Lúc đó nàng bèn hạ quyết định sang viếng Đức Phi để thăm dò ý kiến của nàng ta.

Chương 20

Lời thỉnh cầu sắc nhọn

Mùng mười tháng ba, sáng sớm Phi Tâm thức giấc đã thấy hơi lạnh. Khi thay xiêm y mới biết tối qua trời mưa to, cơn mưa đầu tiên của mùa xuân. Mưa xuân quý như dầu, tuyên bố vạn vật sắp hồi sinh, tràn trề sức sống.

“Hôm nay tiết trời u ám, hay là điểm trang cho nương nương màu hoa đào.” Tú Linh nhìn dáng vẻ nàng sau khi thay xong y phục thì lóe ra ý nghĩ. Là những khúc vải lụa màu, tất cả đều được Tú Linh sắp xếp lại, dựa theo màu sắc mà may thành những kiểu trang phục mùa xuân khác nhau.

Bộ xiêm y này có cổ áo hình bán nguyệt, thắt lưng đôi bướm bó sát vùng eo, đường viền dưới ngực áo có đính tua nhung nhỏ màu trắng. Phía dưới là váy đuôi xòe ba lớp, mỗi lớp đều xòe xuống đất, lớp trong cùng dài nhất, lớp ngoài là váy bó nhỏ cắt xẻ theo đường hông, những đốm hồng trong suốt điểm xuyên thành hình hoa.

Bộ áo cổ tim hôm qua xẻ quá sâu, Phi Tâm mặc không quen. Bộ này thì bó hơi chặt, nhưng mặc vào Phi Tâm mới phát hiện, những cuộn tua nho nhỏ dưới ngực thật sự rất bắt mắt, bất giác lại liếc nhìn Tú Linh, rồi lên tiếng: “Lần sau may y phục thì đưa kiểu dáng cho bốn cung xem trước rồi hãy định!”

“Vâng, vâng.” Tú Linh cười đáp, vội vàng dìu nàng xuống bậc thềm, đi đến trước bàn trang điểm, “Hôm nay trời âm u, trang điểm đậm sẽ trông khỏe khoắn hơn. Nương nương thấy sao?”

Phi Tâm nhìn bộ xiêm y này, cũng chỉ còn cách trang điểm với tông màu hồng thôi, nàng không có nhiều nghiên cứu đối với trang phục và sửa soạn, vì thế cũng không nói gì, cứ mặc bọn họ làm. Sau khi trang điểm xong, bản thân Phi Tâm cũng thoáng sững sờ, người trong gương sao cảm thấy xa lạ quá.

Một đóa hồng cực điểm lệ điểm ngay giữa trán, chính giữa còn dán một hạt châu lấp lánh. Đuôi mắt đánh màu vàng khiến khóe mắt nàng như bay bổng lên, nàng vốn dĩ trắng trẻo, hơn nữa lại luôn được nuôi dưỡng trong thâm khuê, nên hơi có cảm giác trắng bệch như bị ốm. Nay điểm thêm sắc hồng, nó đã hoàn toàn quét sạch sự không tươi tắn của nàng, khiến làn da trở nên trong trẻo hơn. Và còn cài trâm hoa màu vàng trên tóc, thật sự là hào quang chói sáng!

Phi Tâm cảm thấy trang điểm như vậy diêm dúa quá, lát đến thỉnh an thái hậu sẽ không đủ trang trọng, lúc ấy còn sững sờ, bất giác lấy khăn tay dậm cho màu mắt nhạt lại.

“Nương nương, người thương xót cho nô tì đi!” Tú Linh nắm tay nàng, lộ vẻ mặt van nài.

“Vậy thì diêm dúa quá, không hợp với bốn cung.” Phi Tâm khẽ nói, nàng không tán thành quan điểm tận dụng sắc đẹp này.

Ngay lúc đó, Thường An đã vào bẩm báo, rằng Đức Phi nương nương đang đến, đã vào trong Tuân Thái Điện rồi. Nàng sững người một lúc, vừa sai Thường An ra đón Đức Phi, vừa vịn tay Tú Linh từ từ đứng dậy, chân nàng vẫn còn hơi đau nhức.

Phi Tâm đến trước điện thì Đức Phi Lâm Tuyết Thanh đã ngồi uống trà trên ghế dành cho khách. Nàng ta vận một chiếc váy xòe màu trắng viền đỏ như cánh khổng tước, búi tóc cao sau gáy với trâm cài tóc chữ thập có tua xòa xuống. Ngũ quan vẫn yêu kiều, diễm lệ và tươi tắn như mọi khi. Nàng ta thấy Phi Tâm bước ra bèn đứng dậy, hai người nhìn nhau khẽ chào. Cách ăn mặc của Phi Tâm khiến nàng ta kinh thán, nhìn chiếc váy của Phi Tâm, nàng ta cười rằng: “Chiếc váy của tỷ tỷ thật tuyệt! Mặc vào trông rất tươi tắn, sáng chói.”

Trước giờ ai cũng biết biết Quý Phi là người thích giở thủ đoạn, dù rằng bề ngoài luôn tỏ ra rất giản dị, nay nàng ta cũng như thế thôi, điều đó khiến Đức Phi cười thầm. Nữ nhân hậu cung thực ra chẳng có gì khác biệt, hoàng thượng là phu quân duy nhất của họ, có ai lại không muốn tranh miếng mồi béo bở đó chứ? Một mặt thì chèn ép cung phi, mặt khác thì tỏ ra diêm dúa như thế, muốn thừa cơ này trỗi lên, quả là rất thông minh! Và cũng đúng là rất có hiệu quả, mừng một, mừng bảy, mừng tám đều là Quý Phi thị tẩm. Đặc biệt là mừng bảy, tám hầu như không về Cúc Tuệ Cung. Xem ra trong hậu cung này quả thật chỉ có lợi ích, chẳng có bạn bè.

“Muội muội đừng chê cười.” Phi Tâm cười và xua tay, “Nếu ta có một nửa phong thái như muội muội thì cũng mãn nguyện rồi.”

“Tỷ tỷ khiêm tốn quá.” Đức Phi sang dìu nàng, “Nghe nói tỷ tỷ trật té, hôm qua đáng ra phải sang thăm, nhưng trong cung có kẻ vụng về làm gãy chiếc trâm ngọc Tử Kim Bát Bảo mà muội thích nhất, khiến muội bức tức cả ngày. Trông tỷ tỷ vẫn còn đi lại chưa tiện, thái y nói thế nào?”

“Không sao, bảo vài ba bữa sẽ khỏi.” Phi Tâm khách sáo, “Phiền muội muội phải mất công chạy sang, tỷ tỷ thật ái ngại.”

“Chẳng có gì to tát cả, dù sao muội cũng phải thỉnh an thái hậu. Sẵn tiện ghé đây đi chung.” Đức Phi nói, nhìn kỹ khuôn mặt Phi Tâm, khiến Phi Tâm cảm thấy nhồn nhột. “Làn da tỷ tỷ đẹp thật đấy, băng cơ tuyết cốt đúng là không nói quá. Không biết tỷ tỷ dùng thứ gì để trang điểm?”

“Đều là những thứ lấy từ Nghênh Hương Quán.” Phi Tâm vẫn nói chuyện phiếm với nàng ta, cả hai sánh vai bước ra ngoài cửa cung. Khi Phi Tâm đang băn khoăn xem nên do thám nàng ta như thế nào thì nàng ta đột nhiên nói: “Tỷ tỷ, lát nữa thỉnh an xong, tỷ sang chỗ muội ngồi không? Gia mẫu vừa gửi bánh trứng vào, tỷ tỷ cùng thưởng thức nhé?”

“Hay quá, gần đây cảm thấy đắng miệng, sang bên muội xin tách trà ngon uống.” Phi Tâm cười tí mắt trả lời.

Cả hai cùng đến Thọ Xuân Cung thỉnh an thái hậu, sau đó Phi Tâm theo Tuyết Thanh cùng về Lai Nhân Cung. Đi qua chính điện, khi vừa tới phiến điện thì Phi Tâm ngửi thấy một mùi thơm rất đặc biệt. Ánh mắt bất giác nhìn về phía lò Tử Hương đặt bên cạnh cửa sổ. Phi Tâm thấy thế, cười nói: “Đây là quà tặng của hoàng thượng vào cuối năm ngoái, hồi trở về từ hành cung, tỷ muội đồng hành đều có. Dạo ấy tỷ tỷ ốm nên không nhận được, trong lòng muội cũng ấm ức thay tỷ tỷ! Tại sao lại có thể quên phần tỷ tỷ nhỉ?”

“Không sao.” Phi Tâm cười nhạt, trong lòng chột thấy khó chịu. Trước kia rõ ràng nàng hoàn toàn không để tâm, hôm nay bị sao thế này? Mùi khói tỏa lên, hương thơm ngào ngạt. Quả nhiên là hương thơm có vị thanh nhã, nhưng không mê mẩn, một mùi vị đặc biệt, nhiều mùi hòa lẫn, Phi Tâm nhất thời không phân biệt nổi có bao nhiêu mùi.

Chỉ một lát sau đã có cung nữ dâng trà cùng điểm tâm ra. Phi Tâm nhìn thấy những chiếc bánh trứng giòn giòn mềm mại, lớp vỏ mỏng đến trong suốt, khoanh khắc ấy trong lòng cảm thấy buồn buồn. Tam thúc nghìn trùng vạn dặm chỉ có thể mang chút gia vị quê nhà đến. Nhà Tuyết Thanh trong kinh, mẹ nàng ta còn được thánh thượng ân chuẩn có thể vào cung bất kỳ lúc nào. Tuy đã gả vào cung cấm nhưng vẫn được thưởng thức tài nấu nướng của mẹ. Đúng là người nào cũng có số, câu này quả không sai.

Tuyết Thanh thấy Phi Tâm thờ thẩn, không bỏ vào miệng, tưởng nàng là người cẩn trọng, bèn cầm bánh cho vào miệng, ăn xong mới mỉm cười nói: “Lúc còn ở nhà muội rất thích món này. Mỗi lần gia mẫu vào cung đều mang một ít cho muội giải cơn thèm.”

Phi Tâm cười, cũng cầm một chiếc, mùi vị thứ này khi vào miệng nàng cũng không để ý đến, trong đầu chỉ lẫn quần lời Tuyết Thanh vừa nói. Kể từ khi Phi Tâm hiểu chuyện, nàng chưa bao giờ làm nũng với mẹ. Bởi vì từ nhỏ mẹ đã nói, nàng là con gái của tiểu thiếp, ở nhà không có địa vị, nên tuyệt đối không được ngang bướng làm theo ý mình, như thế sẽ khiến mẹ cả ghét bỏ. Nàng không biết mình thích ăn món gì, cha mẹ thích gì thì nàng thích đó. Ở nhà, nàng phải phấn đấu vì địa vị của mẹ ruột, ở nơi này, nàng phải phấn đấu vì nhà Lạc Chính.

“Nghe đồn phong cảnh Hoài An rất đẹp, thành Hoài An cũng rất nổi danh.” Tuyết Thanh bưng tách trà đặt ở gần chỗ Phi Tâm, “Cha muội từng nói Hoài An có tám thắng cảnh, theo tỷ tỷ thì nơi nào vui hơn?”

“Ồ, cái này...” Phi Tâm thấy đôi mắt long lanh của nàng ta sinh động hết như chú nai, trong lòng bất giác lại trào dâng sự ngưỡng mộ, “Thực ra ta chưa từng đi nên cũng không dám nói bừa.”

“Sao cơ? Tỷ tỷ không phải sống ở thành Hoài An sao? Chưa từng đi nơi nào cả à?” Tuyết Thanh thật sự có chút kinh ngạc, mắt tròn xoe nhìn nàng.

Phi Tâm nhìn đôi mắt sáng rực ấy, chợt cảm thấy sau lưng như bị kim chích. Những thứ cung quy, lễ nghi nàng thuộc lâu lâu đã không còn thốt ra miệng được nữa.

“Tỷ tỷ đừng trách, thực ra tỷ tỷ cũng nghe nói rồi đó, hoàng thượng chuẩn bị Nam tuần. Có lẽ sẽ đi qua Hoài An nên muội muội muốn biết trước Hoài An có những thắng cảnh nào.” Tuyết Thanh cười nói, “Tỷ tỷ, tỷ nghĩ hoàng thượng có đưa chúng ta đi không nhỉ?”

Nam tuần? Phi Tâm sửng người, sau đó nhanh chóng định thần lại. Nàng cũng nghe Thường Phúc nói qua, mấy hôm nay trong triều vẫn đang bàn tán. Nghe nói rằng đáng lý năm ngoái đã khởi hành nhưng do tình hình rối rắm nên đình chỉ. Nàng thì không quan tâm có được đi theo hay không, hơn nữa việc này cũng chưa chắc chắn. Dù đã chắc chắn thì lộ trình cũng chưa định, tất cả mọi thứ đều còn quá sớm để nói. Điều nàng quan tâm chính là nếu hoàng thượng Nam tuần thật thì tuyển cử trong kỳ săn bắn mùa thu này nhất định sẽ có biến động, vậy thì đường huynh cũng sẽ có thời gian chuẩn bị, không cần tính toán quá sớm.

“Nam tuần vẫn chưa xác định thì làm sao có thể chọn người trước?” Phi Tâm cười, “Muội muội hơi nóng vội rồi đấy.”

“Cha muội bảo rằng tám chín phần là thật rồi!” Tuyết Thanh nhướn mày, ánh mắt láu liếc, “Tỷ tỷ, bây giờ hoàng thượng rất ý trọng tỷ tỷ, hay là giúp muội muội với. Muội đã sai người mời hoàng thượng sang đây sau khi bãi triều, chúng ta cùng nài nỉ hoàng thượng nhé!”

Người ta hay nói “yến vô hữu yến” (*), thì ra là ý này! Phi Tâm mỉm cười nhìn nàng ta, trong lòng khẽ than.

(*) “yến vô hữu yến” : không có tiệc nào là tiệc tốt lành cả

Chương 21

Dưới chén trà lộ ra vẻ tẻ nhạt

Phi Tâm nhìn Tuyết Thanh, một ngày hoàng thượng chưa hạ chiếu về việc này thì dù có nghe thấy cũng phải ngậm miệng im lặng, sao lại có chuyện đòi đi nhĩ? Tuyết Thanh đã học chiêu này từ sau vụ chinh đồn hậu cung của Phi Tâm, nên muốn lôi cả nàng theo. Nhưng Phi Tâm mới không ngốc nghếch ôm chuyện này lên người. Đây là hai việc khác nhau, Nam tuần là quốc gia đại sự, nào có thể để nữ nhân chõ mũi vào lên tiếng. Dù cho muốn van nài thì cũng phải chờ sau khi vụ việc đã xác định xong đã.

“Nếu muội muội đã mời hoàng thượng thì tỷ đây cũng không dám mặt dày tiếp tục ngồi quấy rầy. Muội muội hầu hạ tử tế nhé.” Phi Tâm thấy thời gian cũng không còn sớm, e lại chạm mặt, nên chẳng muốn nói nhiều, đứng dậy gọi người, “Tú Linh, bãi giá hồi cung.”

Tuyết Thanh thấy thế, vội kéo nàng lại: “Tỷ tỷ gấp gáp làm gì, cứ ngồi thêm tí nữa đã?”

Phi Tâm chẳng đoái hoài, nhẹ nhàng dẫn khỏi tay nàng ta: “Ta cũng ra ngoài nửa ngày rồi, chờ khi nào muội rảnh thì sang chỗ ta ngồi chơi.” Nói xong, vịn tay Tú Linh, muốn co chân bỏ chạy.

Phi Tâm vừa bước tới chính điện thì đụng ngay Vân Hi vừa vào đến. Hắn không ngồi kiệu, cũng không có đoàn nghi trượng, thậm chí không có thái giám dẫn đường, chỉ có Ưng Thành Hải cầm ô đi theo, hai người một trước một sau bước vào.

Mưa bụi lất phất, mấy hôm trước trời còn ấm áp, cỏ xuân xanh um, nay lại được tưới nước mưa, một màu xanh mượt trông thật đáng yêu. Mưa nhỏ giọt làm ướt con đường lát sỏi hoa, trong không khí tỏa lên mùi hương hoa cỏ thơm mát. Hắn mặc bộ thường mực thêu hình rồng màu xanh dương, áo màu xanh dương làm tôn lên màu xanh ngọc của cây cỏ, trông đa dạng đa sắc.

Hắn vừa thoáng thấy Phi Tâm, khẽ đưa mắt liếc sang, ánh mắt nhìn nàng như có như không. Phi Tâm cũng không biết tại sao, lúc đó cảm giác hình như ánh mắt hắn có gai nhọn. Nàng quỳ xuống thỉnh an, trong lòng đầy hối lỗi, trang phục này diêm dúa quá, trang điểm cũng diêm lệ quá, sao cứ cảm thấy không đủ trang trọng.

Hắn chẳng ngó ngang, hứ một tiếng rồi thôi, sai chân bước đến bên cạnh nàng. Tuyết Thanh thấy hoàng thượng đến, mặt mày rạng rỡ nghênh giá, vội vã sai người chưng khăn, dâng trà, thêm đệm, nhìn áo hắn đang ướt, chắc rằng đã mắc mưa, khẽ nói: “Hoàng thượng, hay là thay áo bào này để thần thiếp là cho, ướt thế này sẽ cảm lạnh mất.”

“Không sao, chỉ là nước mưa thôi.” Vân Hi ngồi vào chính tọa, “Chân Quý Phi chưa khỏi lại còn rêu rao? Đi lại dưới trời mưa to, thật là hững hờ quá nhỉ?”

Tuyết Thanh nhìn thấy sắc mặt hắn không vui, nhất thời cũng không biết đã làm gì khiến hắn không vui mà đến đây trút giận, bất giác không dám cười nữa, cẩn thận nói: “Hoàng thượng, thần thiếp và tỷ tỷ cùng đến thỉnh an thái hậu, rồi sang đây trò chuyện một lúc thôi.”

Phi Tâm nghe Tuyết Thanh đỡ lời giúp, trong lòng rất cảm kích, vội vàng khẽ cúi xuống đáp: “Thần thiếp đến phôiêm chuyện cùng Đức Phi muội muội, đang định hồi cung, thần thiếp xin cáo lui.”

“Trẫm vừa đến nàng đã cáo lui?” Mặt Vân Hi đen kịt, hệt như đám mây u ám tích tụ ngoài kia.

Tuyết Thanh thấy mây đen dày đặc trên gương mặt Vân Hi, đó là nét mặt chưa bao giờ thấy, nên trong giây phút đó cảm thấy hơi hoảng hốt, đến bên cạnh dìu Phi Tâm lên, cười nói: “Lúc này tỷ tỷ nghe nói hoàng thượng sắp đến, chẳng phải còn có chuyện muốn nói mà, sao lại về được chứ?”

Phi Tâm hiểu nghĩa bóng trong câu nói của nàng ta, trong lòng thầm than khổ, vốn dĩ ăn mặc thế này đã không nên bị hoàng thượng bắt gặp, hơn nữa bị thương một chân mà còn chạy sang Đức Phi do thám lại càng khiến hoàng thượng nghi ngờ, nàng chỉ muốn nhanh chóng xong chuyện đi về, nay hai bên đều chèn ép khiến nàng không còn đường lui. Trong chốc lát, cơ thể Phi Tâm chợt cứng lại, đầu cũng bỗng dừng hơi nhúc.

“Hoàng thượng, khi này phiếm chuyện với tỷ tỷ, tỷ tỷ còn khen hương ở đây rất thơm, ban thưởng hôm hành cung, ngay lúc tỷ tỷ bị ốm không tham gia, nay cũng rảnh rang, một mình hơi buồn, hay chúng ta cùng phiếm chuyện.” Trong lúc Tuyết Thanh nói, thì cung cũng nữ đang dâng trà lên. Vì tiết trời hôm nay âm u và se lạnh, chén trà Quý Hoa Bát Bảo cũng to hơn một tí so với bình thường. Tuyết Thanh đích thân dâng trà lên cho Vân Hi, nụ cười duyên dáng, gót sen uyển chuyển, ánh mắt e thẹn, trông sắc mặt Vân Hi đã dịu lại, ánh mắt khi nhìn nàng đã trở nên hòa nhã và dịu dàng như mọi khi, nàng ta bèn to gan khê thì thầm: “Hoàng thượng hiếm khi tới chỗ thiếp ngồi, có sầu nào gì thì cũng nên bỏ hết.” vừa nói, khê cúi người dâng trà lên.

Vân Hi nhận lấy, mở nắp ra, nhìn thấy trong đó có: táo đỏ, vài miếng sâm mong mỏng, nấu thành một màu tím sậm, nhiệt độ lúc đó vừa đủ ấm để cho vào miệng. Hắn khê lắc nhẹ tách trà, sau đó đứng dậy, liếc nhìn Phi Tâm: “Quý Phi tự biết chế tạo hương liệu, sao lại còn khen ngợi người người khác thơm? Nghe Thanh nhi nói nàng có việc cần bàn, sao giờ lại im thinh thít?”

Phi Tâm cúi đầu, thấy bước chân hắn ngày càng đến gần, lí nhí nói: “Điều khởi tấu đó cũng không phải quan trọng.”

Nàng còn đang ngẫm xem nên làm cách nào chuyển đề tài thì chợt toàn thân giật bắn lên, miệng la lên một tiếng, suýt thì nhảy lên. Một luồng nước nóng giáng xuống, đang chảy từ cổ nàng xuống toàn thân. Vân Hi đứng đối diện Phi Tâm, trong tay vẫn còn lắc lư nửa tách trà, ánh mắt sáng rực như

ánh sao. Phi Tâm mở to mắt, tất cả sự kinh ngạc đều dồn vào đôi mắt. Nàng kinh ngạc không chỉ vì nước trà đột nhiên tạt vào người này, mà còn vì nàng nhìn thấy vẻ mặt đó, nàng cảm thấy hẫng đang cố ý, hẫng lại lấy nước trà tạt lên người nàng! Dù nàng có thể nhận ra hoàng thượng không thích y phục nàng đang mặc, nhưng không ngờ hẫng lại có thể làm như vậy để khiến nàng mất mặt. Nghĩ đến đó, trong lòng Phi Tâm vừa ngượng ngùng vừa uất ức, khẽ lùi lại, bàn chân lại cảm thấy đau, suýt nữa thì ngã xuống.

Hẫng đưa tay ra “ đỡ ” nàng, nhưng trong mắt Phi Tâm, đó nào phải là đỡ? Hẫng giả vờ đỡ nàng, vừa nghiêng người qua, “rào” phần còn lại trong tách tạt cả lên. Hẫng vẫn chưa nguôi giận, ngay khi cơ thể hai người còn đang nghiêng ngã, tay hẫng vẫy một cái, chút cặn trà đó hoàn toàn không bị lãng phí, tạt từ cổ áo đến lồng ngực Phi Tâm, một bã trà to. Có vài miếng nhân sâm còn đung đưa dính trước ngực nàng.

Vân Hi đạt được mục đích, thừa thế ném chén trà đi, vẻ mặt tỏ ra tiếc nuối: “Ồi dào, trăm lỗ tay. Thật đáng tiếc cho bộ váy mới của Quý Phi.”

Mặt Phi Tâm vừa xanh vừa trắng, găng gượng nén cơn uất ức trong lòng, cúi đầu không nhìn hẫng, Tuyết Thanh sau lưng Vân Hi có thể chưa thấy rõ, khi vừa bước tới thấy Phi Tâm như vậy thì sững sờ.

Nhưng nô tài sau lưng Phi Tâm đều thấy rõ mồn một, lúc đó cũng giật nảy mình, nhưng chẳng dám nói năng gì, chỉ cúi đầu ngơ ngác. Phi Tâm nhìn y phục của mình, tay có chút run rẩy. Hẫng trút giận lên nàng thế nào cũng được, bình thường trong Cúc Tuệ Cung cũng đành, tại sao lại còn khiến nàng bẽ mặt ở Lai Nhân Cung? Đúng là hôm nay nàng ăn mặc có phần diêm dúa, không thích hợp, nhưng có cần dùng thủ đoạn trẻ con như vậy không? Cơn giận nén lại khiến gân xanh giữa trán nổi cộm lên.

Vân Hi đỡ cánh tay nàng, nhìn thấy sắc mặt, lúc ấy tròng mắt hẫng đen đến khiến người khác phát hoảng. Bình thường nhìn thấy hẫng thì bộ dạng lúc nào cũng không chút sinh khí, mở miệng là quy tắc điều lệ, chỉ thiếu điều

khắc tám chữ “Tinh trung báo quốc, người lạ chớ (đến) gần” trên mặt mà thôi. Nay gặp tử muội gì đây thì lập tức sửa sang diêm dúa, áo váy lụa bay, diêm sắc tỏa khắp. Người ta không biết còn tưởng hoàng thượng sống ở Lai Nhân Cung nữa chứ! Lúc đó hăn cũng tức tối, hận đến muốn xé nát áo váy nàng ra!

“Tại thần thiếp đứng không vững, va phải hoàng thượng.” Phi Tâm cúi đầu, hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén giọng điệu bình bình, “Mong hoàng thượng ân chuẩn để thần thiếp cáo lui hồi cung.”

“Ở đây cách xa Cúc Tuệ Cung, mưa lại đang to, thay y phục của Thanh nhi được rồi.” Vân Hi nhìn áo quần nàng đầy vết bẩn, thấy nàng khẽ run rẩy, đột nhiên nói.

Tuyết Thanh nghe hăn nói thế, vội sang đỡ nàng ấy, dặn dò cung nữ: “Đứng thờ ra làm gì? Còn không mau tìm một bộ y phục mới của bốn cung cho Quý Phi thay.” Lúc đó Tú Linh tiến đến gần vịn Phi Tâm, cũng không dám lên tiếng, dìu Phi Tâm đi theo cung nữ vào bên trong điện.

Bởi vì hoàng thượng có mặt nên Tuyết Thanh cũng không tiện đi theo Phi Tâm về, bèn sai chấp chưởng Lai Nhân Cung đi hầu hạ. Còn nàng thì bước tới chỗ Vân Hi: “Bộ xiêm y của tử tỷ rất tươi tắn, hôm nay mới vận lần đầu. Thần thiếp nhìn thấy cũng thích, thật đáng tiếc.” Nàng nói, lén nhìn Vân Hi, thấy ánh mắt hăn thần thờ, nàng chợt cảm thấy sửng sốt.

Vốn dĩ Tuyết Thanh rất hả hê, vì bộ y phục hôm nay của Phi Tâm thật sự rất bắt mắt, hoàn toàn để lộ vẻ đẹp yêu kiều nàng ấy đã che giấu hằng ngày, nhưng lúc này bỗng cảm thấy rất bất an. Tuyết Thanh chưa bao giờ thấy sắc mặt hoàng thượng thâm trầm như vậy, dù thế có bất kỳ chuyện gì xảy ra, Vân Hi cũng chưa bao giờ mang những cảm xúc, tâm trạng khác khi đến Lai Nhân Cung, trong mắt nàng, hăn dịu dàng đa tình, và đôi lúc còn rất chu đáo. Nàng vẫn luôn đặc ý vì điều này, hoàng thượng chưa bao giờ nổi nóng với nàng, nói năng lúc nào cũng dịu dàng. Nhưng lúc này, nàng đã

không hiểu nổi rồi. Ánh mắt hẩn lúc này rất kỳ quặc, vẻ mặt cũng khá lạ, không vui nhưng cũng không nổi giận, khóe môi khẽ nhếch lên, dường như đã trút giận xong, nhưng đầu mày thì cau chặt, dường như rất náo nức. Những lời nàng nói, dường như hẩn hoàn toàn không nghe thấy, nỗi bất an của nàng đang phình to ra. Tuy hoàng thượng luôn được rừng hoa bao lấy, nhưng nàng hiểu đó chỉ là nhất thời ham của lạ, thế mà lúc này đột nhiên nàng cảm giác, hẩn đang lộ rõ chân tình. Trong mắt hẩn không có quyền uy, không có si mê, chỉ còn lại ánh mắt mông lung xa xăm, chỉ là ánh mắt mông lung xa xăm đó đã đủ khiến nàng cảm thấy nhói đau.

Chương 22

Vén sa mềm, tâm tư khéo léo

Một lát sau, Tú Linh cùng các cung nữ lại dìu Phi Tâm ra, nàng đã thay bộ cung y mới may của Tuyết Thanh. Áo bông màu hoa đình hương, tay áo rộng, cổ áo đan chéo ôm sát thân, phía dưới là chiếc váy xòe to dạng chiếc lá, thêu một đóa hoa mẫu đơn trắng và những chiếc lá được viền đều ở chân váy.

Trên cổ Phi Tâm quàng một sợi tua bằng tơ lụa màu bạc. Lúc này áo nàng mặc là áo cổ tròn đứng, nay áo cổ đan chéo, ngay lập tức nàng nhận thấy điều không ổn, nụ vết đỏ hiện ra gần chỗ xương quai xanh, dấu ấn này nhắc nàng nhớ đến ân ái tối qua. Đây chính là hoàng thượng, lúc thì dính chặt với nàng như keo như sơn, quay ngoắc thì đã tát nước trà khắp người khiến nàng mất hết thể diện.

Phi Tâm tranh thủ tẩy trang sạch sẽ, nhưng mặt trần yểu kiến thì sẽ thất lễ, bèn dùng đồ trang điểm của Tuyết Thanh tùy tiện vẽ vờ vài nét, đôi mày nhàn nhạt lúc ấy như được tô điểm, nhưng cũng trong trẻo rạng ngời. Sắc hồng tươi thắm nay đã trở nên nhàn nhạt phiêu dật như tiên. Bộ váy này

cũng vừa thân, nhưng áo hơi chật, phần eo còn rộng hơn nửa tấc, nhưng vòng ngực thì bó rất sát.

Tuyết Thanh sang nghênh chào, “Tỷ tỷ thay xong rồi à, khi này tỷ có bị bỏng không?” Vừa nói, nàng ta vừa giơ tay định sờ chiếc cổ Phi Tâm. Lưu Tô này dùng để trang trí mái tóc, nay Phi Tâm choàng lên cổ trông hơi quái gở. Theo giác quan thứ sáu của nữ nhân, Tuyết Thanh cảm thấy nhất định có gì bí ẩn, khê muốn kéo ra xem.

Phi Tâm nào chịu, hơi nghiêng đầu né ra, đưa tay kéo lấy tay nàng ta, cười bảo: “Không sao, nhưng áo bị bẩn rồi. Còn phải phiền muội muội mượn một bộ y phục, một lát nữa về tỷ tỷ sẽ sai người may lại bộ mới cho muội.” Nói xong, Phi Tâm tiến hai bước về phía Vân Hi: “Mong hoàng thượng thứ lỗi vì thần thiếp đã thất lễ.”

“Do trẫm đã lỡ tay, sao trách Quý Phi được.” Vân Hi nhìn nàng vận bộ y phục này, sắc mặt lạ kỳ, có vẻ đã dịu xuống, nhưng dường như có tí thất vọng. Hắn ngập ngừng một lúc, vẻ mặt nhanh chóng hồi phục: “Vừa này Quý Phi không phải có gì muốn nói sao? Lại bị gián đoạn rồi, rốt cục là chuyện gì?”

Phi Tâm đứng thẳng, nhìn thấy Vân Hi chỉ chiếc ghế bên cạnh, bèn tạ ơn rồi ngồi xuống, thực ra nàng cũng không đứng lâu nổi nữa rồi. Lúc này vào trong điện thay xiêm y, trong lòng cũng thấp thỏm, không ngờ bây giờ Tuyết Thanh còn chưa mở miệng thì đề tài lại quăng về phía nàng.

Xem ra Tuyết Thanh cũng không ngốc, biết đề tài này khó khơi nguồn. Nhưng khoảng thời gian này cũng đã giúp Phi Tâm có sự chuẩn bị, Phi Tâm suy tính như thế nào đâu phải ai cũng có thể tùy tiện xen vào: “Bẩm hoàng thượng, thực ra cũng chỉ là những việc lật vật trong hậu cung. Vừa này muội muội có nhắc đến chi tiêu, nếu như hậu cung cần phải chỉnh đốn thì chúng thần thiếp cũng cho rằng xưa nay hậu cung đã quá xa xỉ rồi, thực sự vi phạm giáo huấn tổ tiên. Chi bằng kiềm hãm thói xa hoa trước.”

Vân Hi khẽ nhếch môi, tiểu hồ ly này, xem ra sau này hỏi chuyện phải kèm cả giáo huấn lẫn ép buộc mới được, không thể cho một chút thời gian nào cả, mới vừa tích tắc đã ngay lập tức tìm ra cớ mới, nghe rất ư là chí lý nữa kìa.

Tuyết Thanh tròn mắt ngơ ngác, thật không hiểu tại sao bỗng nhiên Phi Tâm lại nói đến chuyện này? Rút giảm chi tiêu hậu cung? Nàng ta bị người ta căm ghét như vậy còn chưa đủ à? Huống hồ hôm nay Quý Phi đến đây, nhờ hoàng thượng chuẩn tấu, hạ thánh chỉ thật, sau này Lai Nhân Cung của nàng nhất định sẽ bị chúng phi tần mắng rửa! Không gài bẫy được Quý Phi mà ngược lại còn sập bẫy nàng ta!

“Hai ái phi đúng là hiền thực, là tấm gương của hậu cung.” Vân Hi khẽ nghiêng người, “Trẫm cũng đang có ý này.”

“Hoàng thượng, chuyện này chẳng qua chỉ là vừa đang bàn thảo, cụ thể vẫn còn phải tính toán chi li. Thực ra hậu cung không khác các hộ lớn ở dân gian, người ta có câu, nhà trời biến động, vạn dân tuân theo, nếu như quá hà khắc rút giảm, e sẽ khiến người ta tưởng nội phủ trống rỗng, sẽ nảy sinh nhiều vấn đề.” Tuyết Thanh thấy thái độ hoàng thượng, có chút sốt ruột, vội vàng nói.

Phi Tâm cũng chỉ tùy tiện viện cớ, nàng nói như vậy là tại bộ y phục hôm nay. Nghe ý hoàng thượng, hình như hẳn không thích những thứ xa xỉ. Bộ áo gấm này đúng là giá thành rất đắt, trên còn đính hơn trăm viên ngọc quý, chẳng trách hẳn không vui, Phi Tâm nghĩ kỹ thì cảm thấy không ổn. Nhưng rút giảm chi tiêu đâu phải một chuyện dễ dàng. Trước hết thì chi tiêu trong hậu cung cũng hơn vạn người, nội tu sửa cung điện mỗi năm đã cần rất nhiều ngân lượng, nói đến quốc thể thiên nhan, nếu quá tiết kiệm thì các nước khác sẽ khinh khi, bá tánh mà nhìn thấy thì tự nhiên cũng sẽ suy nghĩ lung tung. Nhưng nói vấn đề này trong hoàn cảnh này thì có thể thể hiện hiền đức của nàng, thực ra cũng ngầm tỏ thái độ với hoàng thượng, sau này sẽ không ăn diện diêm dúa, coi như lời đáp trả.

Còn phản ứng Tuyết Thanh như thế nào cũng không liên quan tới nàng, đâu sao lúc này Tuyết Thanh cũng chẳng còn tâm tư tính chuyện Nam tuần nữa rồi.

Chuyến Nam tuần này có lẽ đã xác thực, mấy hôm nay trong hậu cung lan truyền ầm ĩ. Đáng ra năm ngoái đã phải Nam tuần nhưng vì công trình lớn ở Cù Hiệp phía Nam nên đã gác lại. Mấy hôm nay Vân Hi cũng rất bận rộn, trưa mừng mười đến Lai Nhân Cung ngồi chơi, xế chiều lại phải gặp đại thần. Ngoại trừ việc này thì còn nghe đồn biên giới phía bắc không thái bình lắm, tất cả những chuyện này gộp lại nên hẳn đã nhiều ngày không đến hậu cung.

Nhưng khoảng thời gian này là những tháng ngày tiêu dao của Phi Tâm, không cần dè dặt đối mặt với hăn, có thể vững vàng bố trí kế hoạch của mình. Hôm mừng mười trời đổ mưa to cả đêm, những ngày liền sau đó thì thời tiết rất thoáng đãng, mấy ngày nay liễu nở xanh um, hoa lá mỗi ngày một vẻ, tất cả đều đang nhảy nhót hăng say, trong cung bắt đầu chuẩn bị tháo gỡ những tấm rèm bông, đổi rèm cửa lụa, sửa soạn thay cung y mùa xuân mới cho cung nữ, thái giám.

Phi Tâm cũng bận đến hoa cả mắt, sau ngày hôm đó, Đức Phi rất không vui. Phi Tâm biết nàng ta giận chuyện gì, nhưng cũng mặc kệ. Phi Tâm biết tâm tư Đức Phi không giống mình, không phải loại người có thể cùng mưu lược. Nếu Nam tuần đã xác thực thì nhất định sẽ phải bỏ chuyến săn mùa thu, cuộc thi võ thuật chắc sẽ bị trì hoãn. Phía đường huynh cũng không cần nàng phải bận tâm lúc này, nên nàng đã bỏ bớt lo ngại, toàn tâm toàn ý chấp chưởng hậu cung.

Vào ngày mười bốn tháng ba, Phúc Khánh Cung truyền đến tin vui, Tuấn Tần đã mang thai. Nghe thái y đến báo, có lẽ đã được một tháng, chắc là vào dịp hành cung lần đó.

Ba người được phong chức Tần vào năm ngoái gồm có Linh Tần, Tuấn Tần và Hòa Tần. Linh Tần gia thế kém nhất nhưng lại đứng đầu tam tần, bởi đó là thời cơ hoàng thượng đã kích Nguyễn thị đề bạt người mới. Tuấn Tần và Hòa Tần thì gia cảnh đều trung bình. Chưa hiển hách mà cũng không đến nỗi tồi, dù không phải là cánh tay đắc lực của hoàng gia, nhưng cũng gọi là tận tụy làm việc. Theo lệ, sau khi được tuyển và được phong danh hiệu thì cũng chứng tỏ đã lọt vào mắt xanh hoàng thượng. Bởi vì phong vị gần nhau, bọn họ cũng hay qua lại mật thiết. Nhưng Tuấn Tần rất biết phép tắc, tranh sủng thì cũng chọn những thủ pháp hợp tình hợp lý, không quá khích, nên Phi Tâm vẫn có ấn tượng không tệ về nàng ta.

Sau khi nghe tin Tuấn Tần có hỉ, Phi Tâm vội sai người chuẩn bị quà cáp, bảo Thường An mang tặng. Nàng không đích thân đến viếng, e sợ sẽ chạm mặt hoàng thượng, vụ tát trà mấy hôm trước, sợ hoàng thượng lại mất vui. Kể từ sau vụ việc của Ninh Hoa Phu Nhân và Tuyết Thanh thì bụng dạ nữ nhân trong hậu cung vẫn không có động tĩnh gì, mãi đến mùa xuân này mới có tin vui, nàng không muốn đến lúc ấy lại khiến hoàng thượng không vui, tự mình chuốc nhục vào thân. Phi Tâm vẫn rất có quy tắc tặng quà cáp, không bao giờ tặng những thứ nhạy cảm. Chỉ tặng những thứ như là Bách Tử Đồ, Bách Tử Y, không khác mấy so với quà tặng Tuyết Thanh lúc đó.

Ngoài Phi Tâm có tặng quà thì Đức Phi cũng đích thân ghé thăm, hậu cung mọi người đều đến mừng. Không nói đến thật giả, tóm lại là không khí hòa thuận, vui vẻ.

Nhưng đến mười lăm tháng ba thì Cư An Phủ truyền báo rằng hoàng thượng muốn Quý Phi thị tẩm. Phi Tâm nghe xong có chút sửng sốt, nhưng cũng chuẩn bị chu đáo, khởi hành đến Càn Nguyên Cung.

Vừa vào tẩm cung, các bức màn đã vén lên cả rồi, Vân Hi đang nằm đọc sách trên ghế dài trong tấm điện, kế bên dựng chiếc đèn lồng, trên tường đang treo thảm len màu xanh, hai bên tường chạm trổ hoa văn tinh tế và trong suốt.

Phi Tâm vẫn an, thấy hắc không ngược nhìn, biết chắc sẽ lại có dận dò, nên quỳ dưới đấy chờ hắc mở lời.

Vân Hi khẽ nghiêng người, nói nhạt: “Chân nàng đỡ chưa?”

“Thần thiếp tạ hoàng thương quan tâm, thần thiếp đã hoàn toàn bình phục.”
Phi Tâm nghe xong bèn đáp.

Hắc khẽ im lặng, sau đó nói tiếp: “Tuần Tần có hỉ, Quý Phi không vui à?”

Phi Tâm hơi sững người, sao lại nói như vậy nhỉ? Nàng vội cúi đầu nói:
“Tuần Tần được ân sủng thánh thượng, được phúc thánh thượng nên nay có long duệ, là hỉ sự đáng để chúc tụng, thần thiếp sao lại có thể không vui?”

Hắc ngược xuống nhìn nàng: “Hôm qua chúng phi đều sang Phúc Khánh Cung chúc mừng, Quý Phi thì rất kênh kiệu, chỉ sai nô tài đến là đủ à?”.
“Thần thiếp không dám.” Phi Tâm thầm than khổ, chẳng trách hắc đã hỏi trước xem chân nàng khỏi chưa, nay nàng không còn cơ để viện nữa rồi.
“Thần thiếp thấy Tuần Tần muội muội có hỉ sự, các tỷ muội đến thăm chắc sẽ không ít. E rằng quấy nhiễu thanh tịnh của muội muội, nên không đích thân đến. Mong hoàng thượng thứ tội.” Trông bộ dạng ấy, chắc trong lòng hắc còn bức dọc nên muốn kiếm cớ gây sự với nàng! Phi Tâm vắt hết óc, cẩn thận trả lời, không khéo lại đắc tội với hắc! Hôm nay Phi Tâm áo quần rất quy củ, thà rằng cứ thiếu sức sống, còn hơn là bị tát trà lên người.

Chương 23

Bỗng nhiên vui mừng quá đổi

Vân Hi nhìn mặt nàng kìm nén đến ửng đỏ, dường như lo sợ bị mắc phải ác danh “đố kỵ”, hắc khẽ nhắm mắt nói: “Mấy hôm nay đã định xong chuyến Nam tuần, Cư An, Hành Vụ đã bắt tay chuẩn bị. Nàng cũng trông coi kỹ càng một tí.”

“Thần thiếp nhất định sẽ cẩn trọng.” Phi Tâm nghe xong thì mới an lòng, lại còn cảm thấy có chút phấn khởi nữa chứ. Từ lúc thánh thượng đăng cơ đến nay đã mười sáu năm, Phi Tâm chưa hề có cơ hội vận hành chuyển đi tuần lớn như Nam tuần lần này. Nàng phát hiện thì ra mình là người thích chuốc khổ vào thân, nghe thấy nhiệm vụ thì vui mừng khôn xiết. Nhưng bề mặt vẫn tỏ ra bình thản thận trọng, không hề để lộ một chút nào tâm trạng.

“Những việc liên quan thì Cư An sẽ báo cáo với nàng, nếu nàng có gì dặn dò thì trực tiếp gọi Uông Thành Hải.” Vân Hi thấy nàng cúi gằm mặt, Uông Thành Hải là đại tổng quản Cư An Phủ, muốn sai bảo hăn, tất nhiên chỉ có thể là được hoàng thượng cho phép.

Uông Thành Hải nghe vậy vội quỳ xuống bẩm: “Nương nương, Cư An Phủ nào dám không tận tụy, nương nương cứ việc sai bảo nô tài.”

“Tạ hoàng thượng, thần thiếp nhất định sẽ sắp xếp cẩn thận, không để có chút sơ suất nào.” Phi Tâm hăng hái đáp, bỗng chốc giọng điệu cũng trở nên âm vang mạnh mẽ.

“Hôm đó không phải Đức Phi muốn thám thính ý trẫm sao? Cớ sao Quý Phi vẫn im lặng không nói, không muốn chia sẻ tin tức cho hảo muội muội của nàng rồi à?” Vân Hi thấy nàng dường như không có ý định hỏi thông tin người được đi cùng, hăn vờn vai rồi hững hờ hỏi.

“Việc triều chính nào có thể để phi tần chen chân vào? Hôm ấy Đức Phi muội muội chỉ nói với thần thiếp về...” Phi Tâm nói chưa dứt lời, Vân Hi đã mất kiên nhẫn gián đoạn: “Quý Phi cứ hay vòng vo, tưởng trẫm là đứa con nít chẳng?”

“Thần thiếp không dám.” Phi Tâm quỳ phịch xuống, “Những ai đi cùng, xin hoàng thượng làm chủ, thần thiếp không dám đoán bừa.”

“Đứng dậy đi.” Vân Hi nghe nàng nói chuyện rất câu nệ lễ nghĩa, đôi mày bất giác chau lại, đưa tay vẫy nàng, “Qua đây ngồi.”

Phi Tâm thấy bộ dạng đó, lại bị căng thẳng nữa rồi. Quan trọng nhất là nàng trông thấy Ông Thành Hải đang dịch chân bước ra ngoài, hết như là muốn chữa không gian trống lại cho họ, tim nàng bắt đầu đập loạn xạ!

Nàng ngượng ngùng đứng đấy một lúc rất lâu rồi mới từ từ tiến đến bên hần. Hần kéo nàng lại, đưa tay rút bỏ trâm cài tóc trên đầu nàng, vể mặt của hần vẫn bình thản, nhưng âm thanh pha chút giọng mũi: “Trẫm cảm thấy bớt đi những thứ rườm rà linh tinh này thì Quý Phi nói năng mới bớt nhảm chán hơn.”

Cả người Phi Tâm nhanh chóng bổ nhào xuống, tay cũng cứng đờ mà vai cũng cứng đờ, gương mặt sắp biến thành khúc gỗ rồi. Hần một tay giữ nàng lại, để người nàng nằm nhoài lên cơ thể hần, ánh đèn sáng soi, mặt nàng ngày càng đỏ lên.

Mắt Phi Tâm chẳng biết nên nhìn vào chỗ nào, nhìn vào đâu cũng ngượng ngùng, tim đập ngày càng nhanh, sắp đến mức khiến nàng không kiểm soát được. Nàng không phải hoảng hốt vì xấu hổ mà là nàng thực sự không biết ứng phó trước những tình cảnh như vậy. Hơn nữa lại còn nghĩ đến sự cuồng loạn lần trước, nàng thầm khinh miệt bản thân, nàng thật sự không mong lại giống lần trước!

“Mấy hôm nay có uống thuốc đều đặn không?” Vân Hi ngược xuống nhìn nàng, chiếc cằm hần cạ lên trán nàng.

“Tạ hoàng thượng quan tâm, thần thiếp vẫn uống thuốc đúng giờ.” Phi Tâm cứng đờ người, khẽ đáp.

“Tim nàng đập nhanh thật.” Hần bỗng nhiên đưa tay lướt khắp cổ nàng, nhìn nàng nói như đang trong cơn mơ, “Chuyến Nam tuần này dự định sẽ đến Hoài An. Cành quế tỏa hương trong đêm, cũng là lúc nhớ quê hương. Khi đến Hoài An thì chắc vừa đúng Trung thu!”

Phi Tâm ngạc nhiên, nhớ đến Trung thu năm ngoái, nàng đã thốt hai câu thơ này trong vườn, không ngờ hoàng thượng vẫn còn nhớ đến giờ! Cứ đến mùa Trung thu, tha thiết nhớ quê nhà, Hoài An nguyệt quế tỏa hương, nhất định sẽ thơm phát khắp thành! Lời của hã khiến tim nàng đập loạn nhịp hơn nữa.

“Nếu trẫm cho phép nàng đi thì nàng tạ ơn trẫm thế nào?” Ngón cái của Vân Hi âu yếm gương mặt nàng, khéo môi khê cong lên. Hã vẫn luôn như vậy, Phi Tâm đôi lúc lại hay nghĩ vẩn vơ. Điều hã cần chính là cuộc mua bán, không chừng còn cao tay hơn cả phụ thân nàng – Lạc Chính Mịch nữa kìa!

Nàng xúc động đến độ tay khê run rẩy, cơ thể cũng run run, đôi mắt như bị phủ một lớp sương, âm thanh thốt ra lạc hết nhịp: “Thật, thật, thật...” Nàng mở miệng rất lâu nhưng vẫn chưa thể nói ra một câu hoàn chỉnh. Nàng xúc động không phải vì có thể về thăm quê nhà, mà là được theo hộ tống chính là niềm vinh dự mà xưa nay Lạc Chính gia chưa bao giờ đạt được.

“Đương nhiên là thật.” Lúc ấy tay hã rất không thật thà, nhưng Phi Tâm đã mặc kệ tất cả, mấp máy môi: “Ân điển hoàng, hoàng thượng, thần, thần tiếp vạn chết cũng không đủ...”

Vân Hi bất ngờ trở dậy đè nàng xuống, khê cọ vào sống mũi nàng: “Quý Phi vẫn nói năng nhảm chán quá, xem ra vẫn còn nhiều thứ rườm rà chưa cởi bỏ.” Nói xong, đôi môi hã áp chặt vào, mềm mại và lạnh lạnh khiến nàng khê rên một tiếng. Giọng điệu nũng nịu hết như mèo con đã khiến ngọn lửa trong hã bùng lên, khiến cuống họng hã bất chợt phát ra những tiếng cười khê khàng. Hã nhẹ nhàng vuốt tóc nàng: “Sau này nàng muốn nói chuyện thì cứ nói như vậy là được rồi.” Nói xong, hã lại tiếp tục hôn nàng, hết như muốn chiếm hết không khí của nàng.

Hã vẫn nóng bỏng và nhiệt tình, vẫn thích những nơi kỳ quặc như vậy, lần này còn chạy đến ghế nằm. Nơi này hẹp hơn giường ngủ rất nhiều nên họ

quấn nhau rất chặt. Trong lòng Phi Tâm đã bị chuyện Nam tuần lấp đầy nên khoảnh khắc ấy cũng không so đo nhiều, nhưng hắn không cho phép nàng mất tập trung, khi nhận ra nàng đang nghĩ vẩn vơ thì hắn đã cắn nàng, bắt nàng phải cùng hắn cuồng phi loạn vũ đến điểm đỉnh. Phi Tâm cảm giác hắn nói rất nhiều lời bên tai nàng, nhưng nàng nghe không rõ, có lẽ tất cả đều là ảo giác của nàng, tâm tư rối bời nên đã nảy sinh ảo giác. Nhưng cảm xúc của cơ thể đã dâng trào đến cực hạn, nàng không còn thấy rõ mà cũng chẳng nghe rõ nữa rồi. Chỉ biết rằng mình đang rất nóng rất nóng, mà lại rất muốn ôm lấy hắn thật chặt.

Lúc Phi Tâm thức dậy thì đã ở trên giường. Xung quanh chỉ còn lại không gian tĩnh mịch, ánh đèn hiu hắt xuyên qua tấm màn. Nàng nằm úp mặt vào trong, phía sau là lồng ngực của hắn. Từ hơi thở của Vân Hi, Phi Tâm biết hắn đang ngủ rất say. Có lẽ thời gian vẫn còn sớm, bằng không đã có thái giám gọi dậy rồi. Cánh tay hắn vẫn choàng lấy nàng, nàng biết mình tỉnh giấc sớm là do trong lòng quá xúc động. Nếu thật sự có thể cùng đi Nam tuần với hoàng thượng thì triều đình nhất định sẽ nể mặt nàng mà lệnh cho phụ thân nghênh giá, tiền bạc chắc chắn sẽ tiêu không ít nhưng cứ nhìn mà xem, cả triều đình này có mấy ai được ân điển như thế này?

Nàng càng nghĩ càng kích động, càng nghĩ càng tỉnh táo, tim lại không ngừng đập rộn ràng. Nàng khẽ thở nhẹ, cố gắng kìm chế bản thân. Nàng lặng lẽ nằm đó, cũng không biết thời gian đã trôi qua như thế nào, cảm giác cánh tay hắn hơi chặt, cơ thể hơi động đậy. Nàng cũng không dám lên tiếng, càng không dám nhúc nhích. Hồi lâu vẫn không hề có động tĩnh, trong lòng còn đang băn khoăn thì bỗng dưng sau ót bị hắn đẩy nhẹ: “Vờ, còn giả vờ à?”

Giọng nói của hắn hơi khan, nhưng lời nói của hắn khiến nàng ngượng ngùng. Hắn áp chặt vào, ngay cả đôi chân cũng quấn lấy nàng: “Trong lòng nàng cũng không kìm chế được, có tí chuyện mà đã mất ngủ.” Hắn khẽ hứ, hơi thở hắn khiến vùng cổ nàng có chút nhồn nhột, nhưng giọng nói rất thư

thái, khiến nàng cũng không còn câu nệ như vậy nữa: “Vẫn còn sớm, ngủ thêm tí nữa đi.”

Nàng nằm im, khẽ cất tiếng: “Tại thần thiếp bồn chồn nên đã quấy nhiễu giấc ngủ ngon của hoàng thượng.”

“Được rồi.” Hắc lâm bẩm, dường như lại muốn ngủ tiếp.

Phi Tâm lại yên lặng, lén nở một nụ cười. Nàng ngẫm tới ngẫm lui, sau cùng khẽ nói: “Thần thiếp nói năng nhàm chán, không thể giải khuây cho thánh thượng. Nhưng thần thiếp trung...” Nàng nuốt lời này lại, cảm thấy bày tỏ lòng trung thành lúc này thật vớ vẩn, ngại ngùng lí nhí, “Thần thiếp tài nghệ nấu nướng tạm tạm, nếu hoàng thượng không chê, thần thiếp muốn mời hoàng thượng...” Càng nói càng nhỏ giọng, lời sau cùng hầu như tọt hết vào trong bụng. Rất lâu sau vẫn chưa nghe hắc phản ứng, chút can đảm đó bị bay hơi hết rồi, sau cùng biến thành một tiếng thở dài khe khẽ, chắc là hắc đã ngủ rồi.

Chương 24

Ân cần hầu hạ quân vương vì danh dự gia đình

Phi Tâm vừa nhắm mắt định ngủ thêm tí, bất chợt sau gáy nàng lại bị hắc đẩy một cái, suýt chút thì nàng đã cắn phải lưỡi rồi. Nàng đang sửng sốt, hắc đã nhanh chóng kéo nàng quay lại: “Nàng vừa nói gì?”

“Thần thiếp nói năng nhàm chán...” Nàng không kịp phản ứng, vả lại khoảng cách quá gần, tầm mắt nàng đang hướng về sóng mũi hắc, cảm thấy gần sắp đụng vào rồi, khiến tròng mắt nàng sắp lác rồi.

“Không phải câu này, câu cuối cùng nàng nói là gì?” Hắc nhìn về mặt nàng rất ư là buồn cười. Hắc hoàn toàn không còn buồn ngủ, mái tóc dài rũ xuống dọc theo bờ vai, vạch ra một bóng râm.

“Mời hoàng thượng đến Cúc Tuệ Cung dùng bữa.” Nàng cắn chặt răng thốt mấy từ này thật nhanh, cần cổ rụt một cái, không nói tiếp nữa. Chỉ thấy tim đang đập loạn xạ, tai nóng rát đến phát hoảng.

Nàng nói hết sức nhanh, khiến hần nhất thời ngơ ngác. Hần ngu ngơ một hồi, đột nhiên đôi mày giãn ra, lại nằm sang bên cạnh nàng, khi vừa muốn mở miệng, bỗng nghe tiếng Uông Thành Hải ở ngoài kia: “Hoàng thượng, giờ dần đã qua rồi ạ.” Vân Hi nghe thế, nghiêng nhìn Phi Tâm, vừa đúng lúc nàng cũng đang nhìn sang bên này, hai ánh mắt nhìn nhau. Phi Tâm hơi ngượng ngùng, nàng cảm thấy day dứt vì mình đã nói những chuyện vớ vẩn khiến hần không ngủ được, nhưng bị hần nhìn như thế, lại có chút không thoải mái, bèn né ánh mắt của hần.

Vân Hi ngồi dậy, Phi Tâm cũng định dậy hầu hạ. Hần ấn nàng xuống: “Không cần đến nàng.” Nói rồi, kéo chăn đắp cho nàng rồi vén màn bước ra. Uông Thành Hải đã chuẩn bị xong mọi thứ từ sớm, bên ngoài còn có Trần Hoài Đức và những cung nữ thái giám hầu cận. Phi Tâm rụt đầu xuống dưới chăn vờ ngủ, nghe thấy những tiếng ồn ào bên ngoài hết như khúc ru ngủ, không biết từ lúc nào nàng lại ngủ thiếp đi.

Vân Hi đến Cúc Tuệ Cung vào lúc hoàng hôn, Phi Tâm đã bắt đầu bận rộn từ buổi sáng sau khi hồi cung, đích thân nàng đã nấu vài món. Nhiều năm chưa động tay vào, nên cũng hơi lúng túng, nhưng bọn Tú Linh thấy Quý Phi cuối cùng đã thông suốt đều rất vui mừng, vội vàng xuống phụ giúp, được một phen bận rộn. Chờ khi Vân Hi đến, Phi Tâm bắt đầu tỉ mỉ hầu hạ, vẻ mặt ấy tỏ ra khá thành kính, Tú Linh trông thấy mà sửng sờ, trong lòng thầm nghĩ không biết hoàng thượng đã ban ân điển gì mà khiến đôi mắt Quý Phi sáng rực như vậy. Sau khi bữa tối kết thúc, Vân Hi không về, tá túc Cúc Tuệ Cung.

Ngày thứ hai, Phi Tâm đích thân đến Phúc Khánh Cung viếng thăm, tối qua lúc thị tẩm hoàng thượng nói nàng không đích thân viếng thăm, lời này Phi Tâm ghi khắc trong lòng, thức dậy thỉnh an thái hậu xong bèn đến Phúc

Khánh Cung. Bây giờ đầu óc nàng chỉ toàn chuyện Nam tuần, nên đối với hoàng thượng, nàng không chỉ cảm động rơi nước mắt, mà gần như là thờ phụng hẳn như thần linh, vì thế bất kỳ chuyện gì khiến hoàng thượng mất vui nàng đều phải giải quyết ổn thỏa. Không những đến thăm Tuấn Tần mà còn đặc biệt dặn dò thái y phải dưỡng thai cho Tuấn Tần, lại còn đích thân đến Trường Ân Điện cầu phúc.

Hoàng thượng cũng hạ chỉ, từ nay về sau Tuấn Tần sẽ được đối đãi theo quy nghi của Phu Nhân, miễn tất cả mọi lễ nghi quỳ lạy, chuyên tâm dưỡng thai. Đã ban ưu ái nhưng lại chưa chính thức sắc phong, ý đồ này mọi người đều hiểu, đó chính là phải xem xem cái bụng Tuấn Tần có phần đầu hay không.

Tuấn Tần không nằm trong những nhân vật tập trung quyền lực, gia tộc cũng không can hệ đến tranh chấp của bất kỳ đảng phái nào. Nếu như sinh con trai, tấn vị là điều không thể thiếu, nhưng vì thế mà trở thành hoàng hậu thì khả năng rất thấp, nên hoàng thượng làm thế cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

So sánh thái độ của các cung, Phi Tâm biết Đức Phi có chút khó chịu trong lòng, cách nghĩ của Đức Phi và Phi Tâm có quá nhiều sự khác biệt, nhiệt tình mà nàng ta dành cho hoàng thượng đã hoàn toàn vượt lên hết tất cả những thứ khác. Chỉ nhìn cách quản lý của nàng ta thì biết ngay, ban đầu còn làm việc đàng hoàng quy củ, được vài hôm đã chán chường, điều nàng ta quan tâm nhất mỗi ngày chính là cuộc sống sinh hoạt của hoàng thượng. Xem hoàng thượng đã đến cung nào, đi với nữ nhân nào. Phi Tâm không đồng tình việc này, ban đầu còn ngấm khuyên vài câu, nổi giận kiểu này không có ý nghĩa gì, nhưng sau đó cũng chẳng muốn màng đến nữa, mỗi người đều có sự tính toán của mình, nàng đâm đầu vào khuyên cũng vô dụng.

Nay Tuấn Tần có thai, hoàng thượng chăm sóc hỏi han, ban thưởng ưu ái cũng là điều hết sức bình thường. Huống hồ trong lúc hành cung đó, nhưng

người lượn lờ quanh hoàng thượng nhiều nhất cũng chính là nàng ta và Hoa Mỹ Nhân. Bụng nàng ta không có động tĩnh, Tuấn Tần người ta đã có mang rồi, thì chỉ đành than một tiếng rằng mình không may thôi, đây là chuyện không thể kiểm soát được, sao lại phải buồn phiền như thế nhỉ?

Nghe nô tài bảo rằng, hôm qua Đức Phi nghe tin xong, dù đã tặng quà, đích thân thăm hỏi. Nhưng khi hồi cung thì bắt đầu ầm ức rầu rĩ, sau đó không biết vì sao lại trút giận lên nô tài, khiến trên dưới Lai Nhân Cung hoảng hốt như chim thấy cung gặp cành cong cũng sợ. Nói đến thì mới nói, thái độ không vui của nàng ta thể hiện rất rõ ràng, thế mà hoàng thượng cũng chẳng nói gì cả!

Nhưng Phi Tâm không có tâm tư so đo những thứ này, nếu như Nam tuần đã định, công việc tiếp đến của nàng sẽ không ít. Huống hồ lúc này hoàng gia lại đang bước vào thời kỳ giao mùa lập hỉ, rồi đầu tháng tư thì có tiết hàn thực và tiết thanh minh, nàng hết sức bận rộn.

Nhưng những ngày tiếp đó Phi Tâm cảm thấy hơi rầu rĩ, bắt đầu từ mười lăm tháng ba cho đến mừng hai tháng tư, nàng lại biến thành chuyên sủng hậu cung. Hoàng thượng không ở lại Cúc Tuệ Cung thì cũng triệu Quý Phi sang Càn Nguyên Cung.

Phi Tâm thật sự có chút sợ hãi, năm ngoái hần cũng từng làm như vậy một lần, nhưng lúc đó là vì muốn mượn nàng để tung hỏa mù nhằm đối phó Nguyễn thị. Lần này hần lại làm như thế, khiến Phi Tâm cứ nơm nớp lo sợ, không biết hần lại muốn làm gì.

Nhưng nghĩ thế nào cũng không thông, việc Nam tuần đã bắt đầu chuẩn bị, hần cũng không đến nỗi phải toan tính chuyện gì trong lúc này chứ. Chẳng lẽ vì muốn giúp Tuấn Tần nên mới chuyển dời sự chú ý về phía nàng? Mà cũng không đúng, trước đó hần còn bảo cho nàng đi theo cơ mà, đến lúc đó lờ như Tuấn Tần có trục trặc gì thì cũng đâu thể đổ xuống đầu nàng, khả năng bắt nàng làm bia đỡ đạn cũng rất thấp.

Nhưng tình trạng bây giờ thì Phi Tâm làm sao còn có thể làm gương? Nàng vừa xử trí Hoa Mỹ Nhân và Linh Tần, bên này Tuấn Tần lại báo tin vui, Phi Tâm ngay lập tức lại chuyên sủng, làm sao khiến chúng phi tâm phục? Quan trọng nhất chính là Đức Phi, tuy nàng không định cùng thuyền với Đức Phi, cũng chẳng muốn có dây mơ rễ má gì đến Lâm gia, nhưng nàng cũng không mong mối quan hệ giữa nàng và Đức Phi quá căng thẳng. Đức Phi và nàng đồng cấp, Phi Tâm thật tình không muốn lại xảy ra chuyện gì trước ngày Nam tuần.

Tuy Phi Tâm bất mãn, cũng thu hết dũng khí phát biểu bài luận với Vân Hi. Trích dẫn những đạo lý như là chuyên sủng hậu phi sẽ gây hại như thế nào, nói thật, đây đã là hết mức giới hạn của Phi Tâm rồi. Tuy nàng rất khâm phục các đại thần dám lấy cái chết ra can gián, nhưng nàng chưa làm được đến bước đó. Thực sự không phải vì nàng sợ chết, mà là nàng cảm thấy hiện tại vẫn chưa cần đến mức như vậy. Dẫu sao thì thêm vài hôm nữa, hậu cung cũng vào tay nàng cai quản rồi. Còn một việc nữa chính là lịch trình Nam tuần đã được đưa ra, xem ra nàng sắp có thể mang lại vinh quang to lớn cho nhà Lạc Chính rồi, những lúc như vậy sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt mà phải đến độ không còn đường tiến thoái chứ.

Vì vậy, khi nàng phát biểu những lời trung quân với hoàng thượng, không những không được tiếp nạp mà còn bị bác bỏ ngay tức thì, ngay đêm đó hẩn hành hạ nàng hung tợn hơn, sau đó Phi Tâm tự cân bằng lợi hại một lúc, lại hồi phục bộ dạng nhút nhát sợ chết ban đầu, hẩn thích làm gì thì làm vậy.

Chương 25

Vẫn còn khó hiểu chuyện hầu hạ quân vương

Mùng hai tháng tư, Phi Tâm lại tới tháng. Trưa hôm đó sau khi nhận ra thì nàng còn hơi phấn khích nữa chứ, bỗng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra không phải nàng cảm thấy đau khổ như thế nào khi thị tẩm mà là bây giờ nàng rất khinh miệt sự phóng túng khó kiểm soát của bản thân. Nàng cho rằng nếu cứ thế này thì có lẽ nàng cũng sẽ bộc lộ mặt xấu xa đó, nàng không cho phép bản thân bại hoại như vậy nữa. Nên nàng cần phải kiềm cương ngựa trước bờ vực thẳm!

Nàng thử giữ cho bản thân tỉnh táo khi thân mật với hãn, thậm chí thử cả những cách cực đoan như là cắn lưỡi, véo đùi, nhưng tất cả đều thất bại. Có những lúc nàng vừa cắn nhẹ thì hãn đã cắn lại, hãn cắn nhẹ thì đầu óc Phi Tâm như bị xoắn tít lại. Còn véo đùi thì lại càng khó kiểm soát hơn, có lần nàng thậm chí còn véo nhầm, véo nhầm đùi hãn... Bây giờ Phi Tâm đã hết cách để thi triển, ca bài đạo lý cũng nghe không lọt tai. Bản thân nàng thì cũng khó lòng kiểm soát mình, nên khi nhận ra kinh nguyệt đã đến, nàng thật sự có tí phần khởi.

Vân Hi đến Cúc Tuệ Cung vào giờ Dậu, gần đây ngoại trừ chuyện Nam tuần, Sung Bí Viện ở dưới Văn Hoa Các cũng vì chuyện nội đình Hưng Hoa Các muốn xây Lục Viện Hành Thư mà làm cho hai bên rối tung lên hết. Triều đình từ trên tới dưới, lão nào lão nấy mặt tía tai đỏ, thối râu trềng mắt, quan bào cũng kéo đến méo xệch. Dăm ba bữa lại khởi tấu, khởi tấu, khiến Vân Hi không một lúc nào được yên tĩnh.

Văn Hoa Các trước nay vẫn quản lý lễ nghi, kiêm cố ngoại giao với các nước bên ngoài. Và cấp dưới của nó chính là Sung Bí Viện, nằm ở phía nam Càn Nguyên Cung, kiêm luôn chức chấp bút thay hoàng đế. Thực ra là chức vụ ngang với với Hưng Hoa Các. Đây là do năm xưa tiên đế quá tin tả thừa tướng của Văn Hoa Các, việc to nhỏ đều ỷ lại ông ta, thường giữ ông ta lại đàm đạo trong cung. Sau đó quyết ý xây viện, chiêu mộ nhân tài để bàn học thuật. Khi đó, người thầy đầu tiên của Vân Hi cũng chính là học sĩ am tường cổ kim, hiểu biết uyên bác trong Văn Hoa Các.

Còn Hưng Hoa Các thì giữ chức thư ký nội đình, chuyên lựa chọn sách vở cho hoàng gia, giảng dạy và phò trợ hoàng đế xử lý công văn thường ngày.

Văn Hoa Các là khách mà tranh chức chủ nhân, khiến Hưng Hoa Các lúc nào cũng bị chèn ép, đây cũng là ân oán tích lũy nhiều năm.

Những năm nay Vân Hi đã điều bớt học sĩ trong Văn Hoa Các đến các địa phương rèn luyện. Đồng thời cũng vì Văn Hoa Các trên có quen biết Tư Không, các mối quan hệ với quan lại bậc trung cũng không tệ, chi bằng để Hưng Hoa Các đảm nhiệm thì ổn hơn.

Hắn hiểu rất rõ về thuật kiểm soát quan thần, thực ra hắn rất hy vọng Văn Hoa Các từ nay về sau rút khỏi cung, mặc bọn họ quản lý lễ nghi, đừng với tay ra xa, càng với càng cao. Nhưng hắn cũng biết, là một hoàng đế, chi phối quan lại rất quan trọng. Nếu lúc này hắn ra mặt chống lưng cho Hưng Hoa Các thì tiếp đó nhất định sẽ chấn động cả ngoại đình Tuyên Luật Viện, Trúc Nghi Đường... và nhiều bộ phận cấp dưới của Tư Không.

Việc này thực ra cũng giống với Nguyễn thị, không thể giải quyết được trong một sớm một chiều. Trước tiên là phải thả quan chức Sung Bí Viện ra ngoài, ngoài mặt là thăng, thực tế là giáng chức, nhưng cũng không được quá lộ liễu, rồi từ từ nạp nhân tài khả dụng mới vào, sau đó sẽ điều sang cho Hưng Hoa Các. Từ từ giáng chức Sung Bí Viện, gạt bỏ tất cả quyền lực.

Đối với sự kiên nhẫn chờ đợi này thì hắn có. Hắn nhìn xa trông rộng, nên có thể đợi lâu. Nhưng có những học giả đang gay gắt không kìm được, vừa biểu tấu thì đã tranh cãi đến đỏ bừng mặt. Vân Hi mặc bọn họ cứ cãi nhau, tâm trạng tốt thì hắn xem như đó là một trò cười, tâm trạng không tốt thì trốn đi không gặp, dù sao bọn họ cũng không dám níu áo bào đuổi đến tận hậu cung!

Vì thế mấy hôm nay hắn không ở lại Khải Nguyên Điện mà chạy sang Cúc Tuệ Cung hoặc Càn Nguyên Cung. Mấy bữa nay cũng ít về Càn Nguyên Cung, vì nơi đó cách Văn Hoa Các rất gần, mấy lão già đó có khi còn quỳ ngay trước cửa cung, luôn mồm lái nhái, làm ra bộ mặt trung quân hộ quốc!

Lý do hần không muốn đến nơi khác chính là dạo này rất phiền, trên triều gặp những lão già suốt ngày mắng nhau. Còn hậu cung thì sao, tin tức Nam tuần được lan ra, mọi người nhốn nháo dò la danh sách cung phi đi theo. Vân Hi thật sự phiền đến phát điên, nên chẳng thèm gặp ai cả.

Ngày nào hần cũng trốn đến chỗ Phi Tâm cũng có lý do của hần, đương nhiên là trong số những lý do ấy có những cái rất tệ hại, có lúc hần cũng cảm thấy vớ vẩn, nhưng nay đã trở thành động lực chính của hần rồi.

Hôm nay hần bước vào Cúc Tuệ Cung, Phi Tâm nghênh đón rồi sắp xếp xong hết mới bảo hần rằng hôm nay không thể thị tẩm. Vân Hi trông thấy vẻ mặt nàng rất phấn khởi, mặc dù Phi Tâm tự thừa nhận bản thân đã tỏ ra rất bình thản, nhưng trong mắt Vân Hi thì nó là một bộ mặt phấn khởi. Hần khẽ nhàn nhạt gật gù, hoàn toàn không có ý muốn rời khỏi. Lúc này hần đang nằm trên ghế dài, tựa vào chiếc đệm êm đềm đọc tấu chương, chiếc lư đặt trên bàn đang đặt lò hương Bát Thiềm, trong đó đang xông hương hoa sen. Vừa vào đầu tháng tư, nhưng hôm nay thời tiết oi bức, ngoài kia trăm hoa đua nở, ngay đến cảnh hải đường trồng trong Cúc Tuệ Cung cũng nở trước rất nhiều, một biển hoa màu trắng, màu hồng đã làm tăng thêm sinh khí.

“Tới ngày rồi, lần này khá chuẩn, không chênh lệch nửa tháng nữa, cũng tốt rồi.” Hần bắt tréo chân, ung dung nói, “Nàng không cần ở đây hầu hạ, vào nghỉ đi.”

Phi Tâm sửng người, tháng rồi là mừng một, tháng này là mừng hai. Đã là lần chuẩn nhất từ trước đến nay rồi! Uống thuốc của Phùng thái y đã một tháng, coi như cũng có hiệu quả, tuy dưới bụng còn âm ỉ đau, nhưng không cảm thấy lạnh lẽo như lúc trước nữa.

Thế mà hần cũng còn nhớ những chuyện như vậy, khiến Phi Tâm cảm thấy có chút ngượng. Bây giờ cơ thể nàng bất tiện, không thể hầu hạ hoàng thượng. Nhưng để hần nằm một mình ở đây cũng không được, do đó sau

khi suy ngẫm, nàng không bỏ đi mà lẳng lặng lùi sang một bên chờ hắc dận dò.

Sau một hồi, Vân Hi ưỡn ưỡn vai, nghiêng người sang thì thấy nàng vẫn còn đứng sờ sờ ở đấy. Hắc và Phi Tâm trước giờ không có đề tài gì nói, nên khi không thì thầm thì Phi Tâm luôn cảm giác thời gian dài đằng đẳng, mỗi lần nghĩ như vậy thì nàng lại tự phê bình bản thân rất lâu.

Hắc thấy nàng dáng vẻ thất thần, không biết đang đứng đó toan tính điều gì nữa đây, đột nhiên hắc cất tiếng: “Trà.”

Hắc vừa thốt ra một chữ, Phi Tâm đã phản ứng ngay tức thì, đi tới bưng ấm trà bên chiếc bàn nhỏ, đưa cho tiểu cung nữ bên cạnh làm nóng cho hắc. Hắc nhìn nàng: “Nếu nàng không muốn ngủ thì sang đây ngồi một lát.” Nói xong, hắc đưa tay kéo nàng ngồi bên cạnh mình. Phi Tâm hơi khựng lại: “Thần thiếp đang...”

Hắc nhìn nàng như cười như không, khiến nàng im bật, đúng rồi, nàng đã từng vấy bẩn chiếc giường của hắc. Bây giờ nào dám nói thêm điều gì nữa? Nàng xấu hổ ngồi nhích sang bên cạnh hắc, cúi thấp đầu với tâm trạng chán chường. Bình thường nàng cũng không phải như thế, có khi sắp xếp cho hoàng thượng xong thì để mặc hắc làm gì thì làm. Sau đó nàng rảnh rang thì nấu thức ăn hoặc sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi chờ truyền gọi. Nhưng vì Nam tuần kề cận, Phi Tâm rất kích động, nên mới dốc sức như thế.

Buổi tối uống xong thuốc bổ của Phùng thái y, Phi Tâm ngồi một lúc thì cảm thấy buồn ngủ. Vì thế lúc này thì nàng đứng đó, bây giờ lại cũng chẳng ai đá động tới nàng, bọn Tú Linh đứng xa chẳng dám tới gần. Uông Thành Hải thì hết như hoàng thượng, đứng cả ngày cũng không nói tiếng nào, hết như người tàng hình. Phi Tâm nghe tiếng lật sách của hoàng thượng, những tiếng khe khẽ của giấy như một khúc thôi miên khiến nàng càng buồn ngủ hơn.

Uông Thành Hải cười gượng, Quý Phi này thật là, ngay đến cách nịnh bợ hoàng thượng cũng khác người. Tùy tiện tìm đề tài nào đó thì chẳng phải là sẽ có không khí rồi sao? Tối nay gió thổi hiu hiu, hoa cỏ ngoài kia đang nhảy múa, nhâm nhi vài ly cũng đủ thú vị rồi. Tại sao lại phải đứng đây làm nô tài nhỉ? Hoàng thượng cũng không biết có phải đang trêu Quý Phi không, cứ nằm yên bất động như vậy.

Phi Tâm càng ngồi lại càng buồn ngủ, hình ảnh trước mắt như có thêm chiếc bóng. Thêm nữa, nàng còn mệt mỏi vì hầu hạ hân mấy hôm liền, bây giờ ngồi rảnh không việc gì làm, cả người đang trong trạng thái vô cùng ủ ê. Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu rồi, cả người nàng cứ vật vờ, đột nhiên ngã người ra trước, đầu nàng đập vào vai Vân Hi.

Vân Hi khép tấu chương lại, liếc mắt nhìn thấy Uông Thành Hải đã nín cười đến tím tái cả mặt. Trong giây phút đó, Vân Hi cũng đành khoanh tay chịu trận, bảo nàng ngủ thì nàng không ngủ, nếu bây giờ không phải có hân đỡ lại thì chắc đầu nàng đã đập vào lò hương trên bàn rồi! Lạc Chính Phi Tâm, nàng đúng là con lừa cổ chấp!

Chương 26

Cúc nở chuông kêu, cuối cùng tâm cũng thông

Vân Hi luồng tay sang, bế Phi Tâm đi thẳng vào tẩm cung. Uông Thành Hải rất chu đáo, không kêu gào sai người hầu hạ, chỉ cúi người khép nép đi bên cạnh.

Trời đã tối dần, gần đến giờ tỵ, Vân Hi vẫn chưa buồn ngủ, từ từ bước xuống bậc, đi qua khỏi chiếc rèm che, ánh mắt bất giác nhìn về phía bàn trang điểm bằng gỗ lê. Chiếc bàn trang điểm này rộng và dài, nép sát bờ tường, đặt gương ở các góc độ khác nhau, hai bên bày chiếc tủ, phía dưới không có ngăn kéo, lúc này các ngăn tủ đã được cung nhân lau chùi, sắp xếp sạch sẽ, gọn gàng, không có một chút bụi bặm.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy ở ngăn tủ dọc theo bức bên trái có một góc khăn lụa ló ra. Tủ này cũng là đóng theo dạng từng ngăn nhỏ, không có tay nắm, chỉ lắp một chiếc móc nhỏ. Kệ tủ nhỏ khắc hai lớp hoa văn, tráng lá vàng và đính các hạt thủy tinh vụn nhiều màu sắc, Mảnh lục màu vàng nhạt, bị mắc trong khe tủ. Hắn nhẹ nhàng giơ tay kéo ra, khăn lụa rất trơn, mỏng nhưng không trong suốt, hắn kéo là ra ngay. Màu vàng nhạt tươi sáng, trơn tru không thô thừa, nhưng bên trên có chữ.

Vân Hi lật xem dưới ánh đèn, là một bài thơ. Nét chữ thanh tú, nắn nót và thon nhỏ, nhìn chữ như thấy mặt người, chẳng khác nào Phi Tâm!

Nàng ấy vẫn thường cho rằng thi từ ca phú là những thứ chỉ làm lúc nhàn nhã, không nên đắm say. Nam nhân đã như thế, huống chi là nữ nhân. Vì thế, nàng thậm chí còn rất ít viết những thứ ấy, càng không thích làm thơ luận phú trước mặt mọi người. Yến tiệc trong cung, thái hậu đôi khi cũng lệnh cho phi tần làm thơ góp vui, thơ ca của Phi Tâm đều rất quý củ nhưng không đủ tài hoa.

Đây là bài “Cảm hứng ngắm cúc bờ ao Thanh Dao ngày mười tám tháng chín” , thơ viết:

“Đa Bảo Tháp thượng tân lộ lãnh, Ngọc Lâu Xuân nội trần vụ hàn.

Thê phong khổ vũ Ngọc Đường chí, khô đồng tàn hà phá kim lai.

Tà nhật dao vọng hoàng oanh thúy, huyền nguyệt u ánh thanh tâm bạch.

Bách bích tời tận nàng phương tú, thiên hồng tán tuyệt kim nhị khai.

Đài đảo băng tuyết hóa đao kiếm, đông cơ ngưng cốt hương nhưng hàm.

Thử sinh chỉ nguyện chi đầu lão, bất hướng đông quân khát vi liên.”

(Tạm dịch:

Sương lạnh trên tháp đa bảo, bụi nước đọng lại trong lầu ngọc.

Gió thấm mưa sâu kéo đến nhà quyền quý, cây đồng khô héo, hoa sen úa tàn.

Buổi chiều tà ngắm nhìn chim hoàng anh, ánh trăng lười liềm ưu sầu rơi vào tim.

Muôn vàn ngọc bích hạ gục sự thanh cao, nhụy vàng rực rỡ đua nhau nở.

Chờ đến khi băng tuyết hóa thành gươm, da thịt đông lạnh, xương cốt đông lạnh nhưng vẫn tỏa hương thơm.

Đời này chỉ nguyện cùng bạc đầu, không cần cúi xin người xót thương.)

Hắn ngơ ngác đứng nhìn, tài làm thơ cũng chỉ bình bình, nhưng bài này không giống những bài nàng đã làm để đối phó trước mặt mọi người. Thơ này viết theo cảm hứng, xuất phát từ tình cảm. Bất kể vần điệu như thế nào thì quan trọng vẫn là ý tứ biểu lộ trong thơ. Hắn đã từng đọc quá nhiều câu thơ mỹ miều, nhưng bài thơ này khiến hắn phải cảm thán. “Đời này chỉ nguyện cùng bạc đầu, không cúi đầu xin người xót thương.” Lạc Chính Phi Tâm, cuối cùng nàng ấy đã thốt ra tiếng lòng rồi! Nàng chính là kẻ tự cho mình thanh cao, không chịu cúi đầu. Nàng cũng biết nịnh hót hắn, lấy lòng hắn, nhưng cách thức nịnh hót của nàng có sự khác biệt so với những người khác. Hắn chính là “đông quân” của nàng, hết mùa mà nàng vẫn chưa chờ được, mà nàng cũng chẳng còn muốn chờ thêm nữa.

Lần đầu gặp nàng, dung nhan có bảy phần giống Nguyễn Tuệ, cử chỉ càng giống, nhất cử nhất động đều được dày công bắt chước. Hắn biết thái hậu không dễ dàng bỏ cuộc, nhất định sẽ lại sắp đặt tai mắt trong cung để tìm hãm hắn. Lần này còn đưa một Lạc Chính Phi Tâm y hệt Nguyễn Tuệ, cha nàng ấy xuất thân từ lái buôn trọng tiền tham lợi, quả đúng là ứng viên tuyệt vời trong mắt thái hậu!

Nhưng bàn cờ của thái hậu đã lỡ một bước, hoặc cũng có thể nói do diễn xuất của Vân Hi quá tài. Bà ta đã hoàn toàn không nhận ra Nguyễn Tuệ vốn không phải người mà Vân Hi yêu. Sủng một người, phế một người, bao dung một người, cô lập một người. Kết quả là hai chết một bị thương, tất cả đều không thể làm tai mắt, càng không thể khống chế hậu cung. Nguyễn Tuệ không phải, Nguyễn Ân Ân cũng không phải. Tất nhiên là Chiêu Hoa Phu Nhân lúc ấy – Viên Thu Cẩm cũng không phải, Ninh Hoa Phu Nhân – Lý Giang Vân, người mà bây giờ không bước chân ra khỏi cung một bước lại càng không phải. Bọn họ đều là do thái hậu sắp đặt cho hãm, mượn thế mở rộng gia tộc, chấp chưởng triều chính. Bọn họ chỉ là con cờ, số phận không nằm trong tay bọn họ. Nhưng lại không biết làm thế nào để mở ra một con đường máu cho bản thân, chỉ biết sống an phận trong hậu cung, đây là thất sách của người cầm cờ – thái hậu, nên những con cờ mới lần lượt bị đánh đổ!

Phi Tâm cũng do thái hậu sắp đặt, ngoại hình giống thì không có gì lạ kỳ, hành vi cử chỉ cũng rất giống, rõ ràng là đã được len lén huấn luyện trước. Rất tốt, hãm cũng đang muốn xem, nữ nhân giống Tuệ Phi này có thể làm nên mưa gió như thế nào dưới bàn tay của thái hậu? Hãm thuận ý thái hậu, ban đầu vào cung bèn phong nàng ta làm Chiêu Hoa Phu Nhân, cách năm thì tấn phong Quý Phi. Trong triều cũng gia phong cho cha nàng ta, nhưng cả nhà Lạc Chính dù có gia phong thế nào cũng khó thoát khỏi nhà buôn. Đây chính là điểm cao minh của thái hậu, bắt Phi Tâm không ngừng bán mạng vì danh tiếng hư vô này, vì niềm hy vọng chỉ có thể nhìn thấy được!

Nhưng Phi Tâm thông minh hơn những con cờ kia, biết lấy lùi làm tiến. Hành sự trong cung rất quy củ, chưa bao giờ nổi trội. Năm lại năm trôi qua, ngày lại ngày trôi qua, nàng lại có thể hết sức nhẫn nại, luôn biết phòng thủ, che giấu lưỡi nhọn, âm thầm hành sự, bố trí chu toàn, lôi kéo lòng người, không bao giờ để bản thân gánh ác danh. Không nghịch ý thái hậu mà đồng thời còn có thể bảo vệ an toàn bản thân! Điều này đã khiến hãm chú ý, chỉ muốn xé nát mặt nạ của nàng ra, xem bộ mặt thật của nàng thật ra là gì?

Nàng càng nhẫn nhịn, hắt lại càng lẩn át. Nàng càng muốn chu toàn, hắt lại càng muốn khiến nàng tiến thoái lưỡng nan. Trong trận giao đấu, người ngày càng trở nên nóng vội lại chính là hắt! Nay, cuối cùng đã nhìn thấy bộ mặt thật của nàng trong bài thơ này. Thì ra nàng là như thế. Nàng chỉ muốn cùng bạc đầu, xương cốt đông lạnh cũng không rơi xuống bùn. Chỉ muốn tiếng thơm lưu lại cho đời sau, xương cốt vùi trong băng tuyết vẫn có thể lưu lại một mùi hương. Mặt trời đã đi qua, trăm hoa đua nở. Thế nhưng trong cuộc đời của nàng, vì đã lỡ hẹn với mùa xuân rồi nên cũng không cần gió đông nữa!

Sương lạnh kéo đến, hoa cúc héo tàn. Từng bước từng bước, tính toán chi li, chỉ cần bình an. Chuộng thanh danh hơn là vinh hoa, đơn độc một mình, hào quang không bị khuất.

Đường đi nước bước của Phi Tâm, thật sự rất giống hắt. Ở nhà, nàng là con của thiếp, và lại là con gái nên không được xem trọng, nhưng vẫn có thể trở thành hạc giữa bầy gà, độc nhất vô nhị. Nay cả nhà còn phải cậy vào nàng để làm tăng uy danh. Cảm giác này, hắt đương nhiên hiểu rõ. Hắt ở trong cung cũng như vậy, mặc dù mẫu phi đắc sủng, nhưng từ khi hắt ra đời thì mẫu phi dần dần thất sủng. Duy chỉ còn cách cố gắng vươn lên, cung thuận hiếu học, không nổi trội hơn hắt, nhưng cũng không phải hạng xoàng. Đứa trẻ ba – bốn tuổi đã phải học làm người lớn, đáng vẽ ngây thơ con nít chỉ để lấy lòng người lớn. Nội tâm trưởng thành quá sớm, xử sự mềm dẻo, không phải tại bẩm sinh, mà là do cung điện nguy nga này.

Cũng tương tự như câu trả lời lúc trước của Phi Tâm “Mẫu thân thích gì thì thần thiếp cũng thích đó.” Hắt cũng vậy, những điều phụ hoàng, mẫu hậu thích, nhi thần cũng sẽ thích. Thích hay không thích thật lòng, từ lâu đã không thể nào tách biệt ra được, mà cũng có lẽ hoàn toàn chẳng cần tách biệt làm gì.

Hắt đặt khăn tay xuống, nhét nó lại vào trong hốc tủ. Ngẩng đầu lên thì thấy bản thân hiện ra trong gương, hắt dường như hơi bị hoa mắt, cảm giác

người hiện ra trong gương chính là Phi Tâm!

Chương 27

May mắn được theo thiên tử Nam tuần

Nam tuần đã định vào ngày mười sáu tháng năm, thực ra hai năm trước đã nên tiến hành nhưng do nhiều việc cản trở nên vẫn chưa thành. Thời kỳ tiên đế còn sống, khu vực Vân Cù Hiệp phía nam đã bị vỡ đê, khiến cho mảnh đất phì nhiêu ở đó bị ngập lụt, bá tính đành phải di dời lên bắc, lãng phí một vùng đất rộng lớn.

Thế là tiên đế sai người xây dựng công trình đắp thủy lợi để sớm giải trừ thiên tai. Công trình này rất khổng lồ, tốn những hai mươi lăm năm liền, trải qua đến hai triều đại, cuối cùng mới hoàn công vào năm Tuyên Bình thứ mười bốn. Đây được xem là công trình to lớn nhất của triều đại Cầm Thái, và là một việc đáng mừng của cả nước khi giúp bá tánh ba châu bảy tỉnh phía nam thoát khỏi trận hồng thủy.

Vì vậy, vào tháng tám của năm Tuyên Bình thứ mười bốn đã có người khởi tấu, hoàng thượng cần thân chinh đến Cù Hiệp để tạ ơn trời và tế lễ thần sông; một là để cáo úy vong hồn tiên đế; một là để ban thưởng cho các quan chức giám sát công trình, đồng thời đại chấn uy nghi của Cầm Thái. Nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ có Cầm Thái mới hoàn thành được công trình to lớn như vậy.

Khi Vân Hi chuẩn tấu thì các tỉnh phía nam đã nhận được thông cáo và bắt đầu chuẩn bị nghênh giá.

Nhưng sau đó Vân Hi cho rằng bờ đê Cù Hiệp và công trình thủy lợi đã ngốn đến hơn ngàn vạn lượng của ba châu bảy tỉnh, và hàng vạn nhân công ngày đêm đổ mồ hôi nước mắt hoàn công. Nay công trình vừa xong lại tiến hành Nam tuần, dọc đường không thể nào thiếu các cung điện nghênh tiếp,

lại phải hao phí của dân, thật sự không phải một điều hay, nên tạm thời hoãn lại.

Đến tận tháng hai năm Tuyên Bình thứ mười lăm, triều đình lại tiếp tục nghị hợp, bảo rằng các tỉnh phương nam có hơn ba mươi phú hộ, hiểu được tấm lòng lo lắng cho bá tánh của triều đình, tự nguyện xây dựng Thánh Đức Viên ở vùng Hoài Nam ven phía bắc Cù Hiệp, và trong số đó có Tam thúc của Phi Tâm, Lạc Chính Khoan.

Có lẽ việc đây là do phụ thân Phi Tâm muốn nhân dịp này đề cao vị trí Phi Tâm trong cung. Thứ nhất, nhà Lạc Chính tuy xuất thân hèn mọn, không thể trở thành đại thần đắc lực, nhưng chí ít cũng bởi vì giàu có nên có thể giảm nhẹ cho triều đình, ủng hộ triều đình về mặt kinh tế. Thứ hai, muốn thừa cơ tỏ lòng trung thành với triều đình để đề cao danh vọng địa vị.

Sự việc này hết như có người tặng chiếc áo lúc buồn ngủ, vừa hay giải quyết được lo lắng của Phi Tâm, hẩn lập tức chuẩn tâu, thông báo các địa phương lo liệu sắp xếp.

Vào mùa xuân năm ngoái, hẩn vốn định nói Phi Tâm việc này, nhưng sau đó tại Phi Tâm vô cớ dâng hai mỹ nữ, khiến hẩn giận dữ. Hẩn thật sự không biết đây rốt cục có phải do thái hậu âm thầm sai bảo hay là do bản thân nàng vốn đã định đi theo con đường này. Bất kể lý do nào thì cũng khiến cơn giận trong lòng hẩn bùng cháy, hẩn chẳng thêm đá động tới nó nữa, kết quả là một năm đã trôi qua như thế.

Mãi đến cuối tháng hai năm nay, Tổng Tuần phía nam đã tâu rằng mọi sự đều ổn thỏa, Thánh Đức Viên đã xây xong, chờ đợi hoàng thượng thân chinh giá lâm, ban ân cho các địa phương phía nam.

Năm xưa tiên đế bệnh nguy nhưng trong lòng vẫn không quên công trình Cù Hiệp này. Lúc ấy đã có rất nhiều đại thần phản đối, tiên đế phải gắng gượng áp chế triều đường mới chuẩn tấu. Lúc bắt đầu khởi công thì không

được êm xuôi, xuất hiện hiện tượng tham ô, tỉnh Lâm Giang có nhân công chết chìm, quan lại lạm dụng chức quyền, bùng nổ vụ việc hơn ba trăm bá tánh cùng ký tên kiện cáo. Lại ngay năm đó xảy ra nạn lở núi, tin đồn khiến dân chúng bất an xảy ra liên miên, chẳng hạn như đây là điềm dữ, tự ý sửa lại đường sông nước sẽ là đại họa... việc này khiến tiên đế chịu nhiều áp lực, tóc lấm tấm bạc. Bây giờ khó khăn đã qua đi, công trình hoàn thành sớm hơn dự kiến, bá tánh phía nam vui mừng reo hò, khen ngợi thánh đức. Là công của tiên đế và cũng là việc lớn của Tuyên Bình triều. Vì thế Vân Hi mới hạ quyết tâm chuẩn bị Nam tuần.

Thánh thượng Nam tuần, bá quan đi cùng, năm nay còn có võ thí vào mùa thu, Vân Hi lệnh cho các tỉnh phía nam không cần phải đưa thí sinh vào kinh, mọi người sẽ tập trung tại châu Phụng Nguyên – trung tâm của Hoài Nam, các tỉnh khác thì dời lại thời gian lên kinh.

Ngày tốt đã chọn là sau ngày mười sáu tháng năm, mấy hôm nay triều đình bận rộn hết sức: Trúc Nghi Đường cùng ba phủ nội đình lo sắp xếp đại giá, Kinh Kỳ Doanh cùng Hồ Kỵ Doanh thì lo về an ninh, Ương Tập Lệnh hối hả ban lệnh xuống các tỉnh phía nam, các cấp bậc nhanh chóng báo rằng sẽ chuẩn bị nghênh giá.

Kể cả thái y viện, Hưng Hoa Các đều nhảy căng lên. Nên mới nói, thiên tử khó xuất hành, thật không giả tí nào, không ai mà không tất bật. Việc chọn lựa quan lại theo hầu cũng rất quan trọng, lần Nam tuần này là lần đầu thánh thượng hạ Nam với quy mô lớn, có lẽ bận đi bận về cũng phải mất nửa năm.

Vân Hi cùng nội đình thảo luận, triệu Bắc Hải Vương – Sở Tĩnh Nhượng giám quốc, đại phu (1) của Tông Đường Lệnh – Hưng Thành Vương Sở Bang Tiến, hữu thừa tướng của Ương Tập Lệnh – Lâm Hiếu, hữu thừa tướng của Tuyên Luật Viện – Minh Quang Viễn, Văn Hoa Các đại học sĩ – Diệp Đào, Hưng Hoa Các đại học sĩ – Tôn Khang Lĩnh sẽ lưu lại kinh thành phò trợ. Các trọng thần quý tộc khác và những đầu não các tập đoàn

sẽ đi theo. Sắp đặt này hẳn đã qua suy nghĩ cân trọng, những kẻ lưu lại trong kinh đều kiềm hãm lẫn nhau, đôi bên có lợi có hại, tỉ như Hưng Hoa và Văn Hoa hai các vốn bất hòa, sớm đã gây chiến tóe lửa, nay rất thích hợp để giám sát lẫn nhau. Ương Tập Lệnh và Tuyên Luật Viện cũng từng mâu thuẫn, còn Hưng Thành Vương Sở Bang Tiến thì là tiêu đệ của tiên đế, thúc thúc của Vân Hi. Người này vốn ưa thể diện, lại bảo thủ, nhất gan lại không mưu lược. Đây ông ta lên thì ông ta nhất định sẽ cẩn thận muôn phần. Còn những người khác, tất cả đầu não của các tập đoàn lợi ích, Vân Hi không sót một ai, kéo tất cả cùng theo Nam tuần, khoảng thời gian này cũng cần phải báo cáo ngay các chính vụ. Những người trấn thủ trong cung thật ra cũng không cần xử lý chuyện hệ trọng, nếu xảy ra chuyện gì thì vẫn phải báo lại hoàng thượng.

(1) đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ

Còn về hậu cung, ngoại trừ thái hậu đồng hành, lần này Vân Hi lại còn điểm đích danh một người, đó chính là Quý Phi Lạc Chính Phi Tâm! Lần này hoàng thượng rời cung, thời gian khá dài, lại chỉ dẫn theo một mình Quý Phi, thật sự khiến người ta sửng sốt. Nhưng việc này triều thần quản không nổi, đành chiều theo ý hân.

Thái hậu biết hoàng thượng rời cung nhất định sẽ đưa bà theo. Nguyễn thị nay đã như mặt trời lặn xuống núi, nhưng tục ngữ nói rất hay, “bách túc chi trùng, tử nhĩ bất cương” (2) , thái hậu có thể nói là một ấn chương của Nguyễn thị, là biểu tượng mà họ tôn vinh nhất. Đưa thái hậu theo, dư đảng Nguyễn thị trên đường đi cũng sẽ an phận. Đương nhiên, không nghĩ đến lợi ích thì vẫn còn chút tình. Vân Hi được một tay thái hậu nuôi dạy, thực sự tình mẫu tử với mẹ ruột cũng chưa bằng thái hậu. Thái hậu là người Giang Đô, vào cung nhiều năm, chỉ cùng tiên đế về niềm nam vào năm Xương Long thứ mười sáu trong lần khởi kiến công trình. Chuyển Nam tuần này cũng là cơ hội tốt để về thăm vùng đất phía nam.

(2) “bách túc chi trùng, tử nhĩ bất cương” : côn trùng trăm chân, chết nhưng không cứng đờ

Nhưng ngoại trừ thái hậu, duy chỉ có Phi Tâm đi cùng thì cũng thật sự là một điều bất ngờ. Lần này nhà Lạc Chính đúng thực đã bỏ nhiều công sức tiền của để xây dựng Thánh Đức Viên, có công với hoàng gia. Phi Tâm đại diện cho dòng họ Lạc Chính cùng Nam tuần để thể hiện thánh ân cũng chỉ là lẽ đương nhiên. Nhưng theo lý cũng nên dẫn thêm vài người để thể hiện rằng hoàng thượng không phân biệt đối xử, tránh những thị phi đàm tiếu, đây chẳng phải vốn là cách làm của hoàng thượng sao?

Chương 28

Ba người đều có tâm tư

Danh sách đi theo trong chuyến Nam tuần vừa xuống, Tuyết Thanh tức đến lộn ruột, chả trách dạo này hoàng thượng cứ lẩn tránh nàng, thì ra hoàn toàn không có ý định đưa nàng đi cùng! Lý do hoàng thượng phê chuẩn thật quang minh chính đáng, cha Quý Phi có công xây viện, ân chuẩn đi cùng. Tuấn Tần hiện đang mang thai, Đức Phi lưu lại chấp chưởng các cung, tiện bề chăm lo.

Trong cung này phi tần tuy nhiều, nhưng ngoại trừ Quý Đức song phi, Tuấn Tần, và một người miễn cưỡng có thể đưa lên đề bạt là Hòa Tần ra thì còn lại đều là phi tần cấp thấp, không đủ tư cách cùng đi. Nay Đức Phi phải ở lại chăm sóc Tuấn Tần, Hòa Tần từ lúc hành cung về thì mãi ốm đau, dăm ba bữa lại cảm lạnh, không ra được gió thì tất nhiên không thể cùng đi.

Tuyết Thanh càng nghĩ càng giận, Quý Phi lúc đầu thì tỏ ra chính nghĩa hào hùng muốn chinh đốn hậu cung, lần lượt xử trí Hoa Mỹ Nhân và Linh Tần để thể hiện tài năng của mình cho hoàng thượng biết nàng ta chấp chưởng thế nào thế nào, làm như trong hậu cung này không có Lạc Chính Phi Tâm thì tam ti lục chưởng đều là phế vật bài trí vậy! Song phi chấp chưởng, rồi

cục người nổi trội là Quý Phi, còn kẻ chịu ấm ức là Đức Phi. Nay bảo nàng phải chăm lo cho thai nhi của Tuấn Tần, rõ ràng là muốn đổ hết trách nhiệm lên người nàng!

Quý Phi bảo cha nàng ta vung ngân lượng tỏ lòng trung thành, thừa cơ hội này bắt hoàng thượng cho ả cùng đi, còn mớ bông bong trong cung thì quẳng hết sang đây. Ngân lượng! Không nghĩ đến thì thôi, cứ nghĩ đến thì Tuyết Thanh lại nóng sôi cả máu. Ban đầu mới vào cung nàng chưa hiểu chuyện, lại gặp nỗi đau mất con, nên mới sập bẫy Quý Phi, uống phí hai mươi vạn ngân lượng trong nhà đã đành, lại còn luôn xem ả ta là đại ân nhân! Bây giờ nghĩ lại, có lẽ lúc ấy Quý Phi đã sớm nghe được phong thanh, biết hoàng thượng có ý phong nàng làm Đức Phi nên mới cố ý trục lợi từ việc này! Quý Phi xuất thân thương giả, quả không hổ danh là con buôn. Xây viện cho hoàng thượng! Không biết bao nhiêu năm nay Quý Phi đã lấy được bao nhiêu từ hoàng thượng rồi nhỉ? E rằng cũng đủ tiền xây đến mười tòa biệt viện rồi!

Danh lợi song thu, nay còn độc hưởng thánh sủng. Hoàng thượng nghe răm rắp lời ả, cái chết của Linh Tần, rõ ràng do ả ta hại. ả ta lại còn bảo rằng Linh Tần hại cung phi! Trước mặt là thế, sau lưng lại giở trò khác, tiểu nhân nham hiểm, bỉ ổi! Bây giờ cứ hể Tuyết Thanh nghĩ đến cảnh mình vừa vào cung còn cảm tạ ả ta, ả lại còn nói một tràng đạo lý cung phi hòa thuận, càng nghĩ lại càng thấy buồn nôn!

Chẳng trách cha đã từng dặn, hậu cung hiểm ác, lòng người khó lường. Là nàng ngốc, chỉ tưởng rằng thái hậu hại nàng, Ninh Hoa Phu Nhân hại nàng, nhưng lại không biết người thật sự hại nàng lại chính là Quý Phi xưng hô tỷ – muội bấy lâu nay!

Nay hoàng thượng đã hoàn toàn bị ả mê hoặc, không phân biệt phải trái. ả ta một mình chấp chương hậu cung, ngay đến thái hậu cũng không thể làm được gì. Tuyết Thanh dầu hận trong lòng nhưng cũng biết không thể nhất thời nóng vội, Nam tuần khởi hành giữa tháng năm, nay chỉ mới đầu tháng

tử, mọi việc vẫn còn có thể thay đổi. Nàng không thể ngây ngô như ngày xưa để bị người khác lợi dụng nữa!

Phi Tâm nhìn danh sách cung quyến đi cùng thì cũng cảm thấy ngạc nhiên, tuy hoàng thượng có lộ phong thanh rằng sẽ đưa nàng đi cùng, nhưng nàng cũng không ngờ ngoại trừ thái hậu thì chỉ có mỗi mình nàng đi theo. Việc này là một điều ngoài ý muốn của nàng, Tam thúc lại quyên góp vốn để xây Thánh Đức Viên ở Hoài Nam. Nay viện đã xây xong, ngẫm tính thời gian, chắc cũng phải bắt đầu từ giêng năm trước rồi. Tin tức như vậy mà nàng lại không do thám được, vả lại phụ thân cũng chưa hề nói gì. Nhưng cũng phải thôi, điều này cũng chẳng phải chuyện gì lớn lao đối với hoàng thượng, cũng có thể chưa bao giờ nghị hợp trong triều nên Thường Phúc không nghe ngóng được cũng nên. Phụ thân không muốn nàng lo nghĩ nhiều nên chẳng hề nhắc đến. Nhưng suốt năm nay nàng đã nhờ phụ thân tìm gỗ khắc ngàn năm, những bản kinh Phật viết tay quý giá, mấy hôm trước phụ thân còn gửi không ít tiền cho nàng, nghĩ đến đó, nàng cảm thấy mình thật sự rất bất hiếu!

Nhớ lại bốn năm trước khi nàng lên đường, phụ thân và các anh em đã tiễn nàng hơn trăm dặm, đến tận sông Hoài mới thôi. Phụ thân nói với nàng rằng, ngẫm chuyến đi này cũng khó thành. Gia cảnh không tốt, khó vào thiên gia. Nàng an ủi cha, chỉ cần vào được vòng ba, dù không thành hoàng phi cũng sẽ được làm chánh thê của quý tộc hoàng gia, đến lúc ấy thì nhà Lạc Chính cũng hiển hách. Nàng nói nàng nhất định sẽ dốc hết sức, tuyệt đối không phụ công dưỡng dục của phụ mẫu mười sáu năm qua!

Sau đó mới biết, thì ra đó chỉ là giấc mộng ngớ ngẩn tuổi trẻ. Gia thế không tốt, đừng nói đến vòng ba, ngay cả Đoan Dương Môn cũng chưa vào đến đã bị ti trưởng thái giám nội vụ thẳng tay gạch tên rồi! Đây không phải là vấn đề có dốc hết sức hay không, mà đây là số mệnh của nàng, giun đất làm sao có thể bay lên trời cao, nếu không dựa vào cơ duyên của thái hậu, e rằng nàng hoàn toàn chẳng có tí cơ hội nào.

Nàng gian truân thì chẳng lẽ phụ thân không gian truân à? Bốn năm nay, gia đình đã hao tổn vô số để chống đỡ chiếc động không đẩy của nàng. Gia đình không muốn gây phiền toái cho nàng nên lúc nào cũng thận trọng, chưa hề dám có chút phóng túng nào. Nhị thúc, Tam thúc lao tâm lao lực buôn bán, phụ thân co ro khép nép trước quan trường, tất cả chỉ vì dòng họ Lạc Chính, mong muốn có thể hưng thịnh thế hệ đời sau.

Vì thế dù lúc này Phi Tâm có kinh ngạc đến đâu, nàng cũng không màng quá nhiều. Nàng cần vinh dự này hơn bất kỳ điều gì!

Phi Tâm đích thân bày chén đĩa theo hình cánh hoa sen, cánh hoa này gồm ba mươi sáu chiếc đĩa nhỏ ghép thành đóa hoa sen. Nhưng sắp xếp có thể linh động thay đổi, có thể ghép hết ba mươi sáu chiếc mà cũng có thể tùy ý tháo bớt. Gốm sử dụng là gốm hoa trắng do lò gốm hoàng gia tự nung, một vầng xanh nhàn nhạt, trắng và trơn như ngọc, quầng đen ẩn hiện như mây trôi.

Vân Hi ngồi trước bàn ăn điêu khắc bằng gỗ đàn, nhìn Phi Tâm cúi đầu bài trí, hôm nay nàng lại đích thân xuống bếp, do đó trên tay không bất kỳ trang sức gì. Mười ngón tay thon thả, dáng người mảnh dẻ, làn da nõn nà, nàng đang bưng chiếc đĩa sứ, vẻ đẹp của người và hào quang của sứ đã tôn lên nhau, khiến người ta say đắm. Và còn thức ăn trong đĩa đang tỏa ra những làn hơi nóng, Vân Hi tự nhiên cảm thấy thất thần.

Phi Tâm ghép được hơn mười món, chính giữa là chiếc đĩa còn nhỏ, xung quanh vây thành từng khóm, tất cả đều là thức ăn vặt của vùng Hoài Nam, nào là canh mơ khô, bánh su cuộn trà, xôi nếp vàng, bánh hấp bột trân châu, bột báng... Phi Tâm lựa nguyên liệu sẵn có, có những thứ để giúp hoàng thượng ăn ngon hơn nên nàng đã dùng nguyên liệu khác thay thế. Ví dụ như là xôi nếp vàng, vốn phải giã nhuyễn lòng đỏ trứng muối, thêm bột nếp vào rồi vò lên đem hấp, nhưng Phi Tâm đã thay thành gạch cua; còn bánh hấp bột trân châu, đúng ra là phải quét lớp bột khoai lang bên ngoài, còn Phi Tâm thì dùng bột hoa hồng.

Vân Hi nhìn những món ăn này, khẽ cười: “Thật không ngờ, Quý Phi xưa nay vốn phong cách quý phái mà lại có nghiên cứu như vậy đối với những món ăn vật!”

Thực ra Vân Hi chỉ bất chợt nói thế, nhưng Phi Tâm thì lại suy nghĩ sâu xa, cảm thấy lời hoàng thượng có bóng gió: “Nàng ở trong thâm khuê chưa hề ra khỏi cửa nhà thì đã học tài nghệ nấu những món ăn vật bày bán trên lề phố này từ đâu?”

Nếu là bình thường nàng cũng sẽ không giải thích, để đỡ phải khiến hoàng thượng không vui, nhưng mấy hôm nay trong lòng nàng vô cùng xúc động, thành ra dốc hết sức lấy lòng. Vừa nghe hần nói thế đã vội đáp lại: “Bẩm hoàng thượng, vì đại tỷ thần thiếp thích những món này nên thần thiếp đã nhà thần thiếp có nuôi vài đầu bếp chuyên làm những món ăn vật. Thần thiếp cũng tiện thể học hỏi họ.” Phi Tâm vừa bày biện thức ăn cho hần, vừa đáp khẽ.

Hần liếc nhìn nàng, chế hường, chế biến món ăn, tóm lại thì không phải là đại nương thích cũng là đại tỷ thích. Vào cung rồi thì học cắm hoa, chăm cây cảnh, còn bạch ngọc quan âm, tháp kim điệp gì đó, tóm lại toàn những thứ thái hậu thích. Bình thường lại còn phải lo cho tỷ tỷ muối muối, ngọc ngà, thùù thùù... Nàng ấy bận thật, ngày nào cũng bận đến chóng cả mặt, còn hần thì biến thành góc tường hứng chịu gió lạnh!

Phi Tâm thấy hần mãi không lên tiếng, bèn gấp thức ăn vào đĩa cho hần, lại thấy hần không cầm đĩa, trong lòng hơi hoang mang, lén nhìn thấy sắc mặt hần hơi cau có, nhất thời lại không hiểu mình rốt cục nói sai điều gì, làm sai điều gì khiến hần không vui rồi. Theo bản năng của nàng thì cứ đừng chuyện là muốn bỏ trốn, nói thật, tình trạng như vậy giữa hai người không phải chuyện một hai hôm rồi. Nhưng Phi Tâm dù thế nào cũng không thể trốn chạy, được biết có thể theo thánh thượng Nam tuần, tin này khiến nàng chấn động hơn cả việc tam thúc vào kinh. Bây giờ nàng mặc kệ các cung

khác nghĩ thế nào, chỉ cần nghĩ cách để không đắc tội với hân, bằng không tất cả đều tan theo mây khói!

Nàng nghĩ như vậy, nhưng thật tình không biết nói những lời nào thích hợp để khuyên hân ăn, đành thu hết can đảm, dâng đĩa nhỏ đến trước mặt hân. Hân nhìn vào những ngón tay của nàng rồi lại nhìn gương mặt đáng thương của nàng, dường như đang ngơ ngác không hiểu nguyên cớ, trong khoảnh khắc đó hân cũng không biết nói gì, cầm đũa tùy tiện gắp một miếng cho vào miệng. Thực ra tài nghệ của nàng chưa thể gọi là tinh tế, nhưng thức ăn rất lạ, khi cho vào miệng thì cảm thấy có hương vị riêng.

“Ngồi đi, ăn cùng với trẫm.” Hân khẽ nói, “Lần này nàng cũng không cần phải đưa nhiều người đi, lựa vài người có thể dùng được là đủ.”

“Vâng, thần thiếp tạ hoàng thượng quan tâm.” Phi Tâm mím môi, gật đầu đáp, thận trọng nói tiếp: “Hoàng thượng, những món này tạm được chứ?”

“Cũng được.” Hân trả lời qua loa, nàng lại im lặng không biết nói gì. Nàng khiến hân cũng thấy hơi căng thẳng, bỗng dừng lại có cảm giác thật vô vị, một hồi sau đó mới bắt chuyện vớ vẩn: “Mấy hôm nay trong cung đã nói gì?”

Vừa nghe thấy vấn đề về “công việc” thì Phi Tâm lập tức trở nên phấn chấn, hơi thở cũng thuận hòa mà tấm lưng cũng thẳng lên, người cũng trở nên thoải mái hẳn. Nàng buông đũa, vội thêm canh cho hân. Tú Linh đứng phía sau thấy nàng chưa vội đáp lời mà thực hiện hành động, trong lòng ngầm hiểu, không chờ Phi Tâm lên tiếng đã lẳng lặng đuổi cổ kẻ dưới lui ra.

Chương 29

Thiên hạ chỉ có lòng tin là khó tìm

Phi Tâm đặt bát canh trước mặt hẳn, sau đó khẽ giọng nói: “Hoàng thượng, mấy hôm nay thần thiếp vẫn đốc thúc các phủ làm việc, mọi thứ đều suông sẻ. Nhưng mấy hôm trước có phi tần đến than thở rằng có nô tài bòn rút chi tiêu của họ.”

“Hừm?” Vân Hi nhìn sắc mặt của nàng, đôi mày khẽ nhướng lên: “Các cung có chi tiêu đều có thể tra theo sổ sách. Kẻ nào to gan dám phát tài như vậy?”

“Thần thiếp vốn không muốn phiền hoàng thượng, nhưng thần thiếp suy nghĩ rất nhiều, các ti huyện môn trong nội phủ, dù bảo rằng việc chấp chưởng trong cung không liên can tới dân gian, nhưng nội cung cũng như một gia đình lớn, các tỷ muội cùng sống với nhau, nếu ti phủ tổng có những kẻ dối trên lừa dưới, không những sẽ phá vỡ quy tắc mà còn khiến các tỷ muội khó thuận hòa. Nay sắp phải Nam tuần, thần thiếp e rằng khi hoàng thượng rời cung thì sự việc lại càng khó lường, nội cung bất an, cũng sẽ quấy nhiễu chuyến đi tuần của hoàng thượng. Vì thế hai hôm nay thần thiếp muốn gặp Tông Đường, Cư An để cùng giải quyết chuyện này.” Phi Tâm nhẹ nhàng mở lời, “Nếu điều tra ra là thật thì ắt phải trừng trị nghiêm khắc, tuyền hiền tài khác nhậm chức thì hơn.”

Vân Hi nở nụ cười khó có thể nhận ra: “Là ai đã than thở với nàng? Ai có thể khiến Quý Phi xem trọng như vậy?”

Phi Tâm đáp: “Trịnh Phụng Viên, Tân Phụng Viên, Lâm Phụng Thị ở Dục Cảnh Cung, nếu hoàng thượng không tin có thể đích thân...”

“Trẫm không muốn đích thân triệu kiến, Quý Phi thay trẫm hỏi là được.” Vân Hi vừa ăn vừa nói: “Dùng người thì không nghi ngờ, trẫm tin nàng.”

Phi Tâm sửng sờ, lần đầu hẳn nói như vậy: Trẫm tin nàng! Lần này, nàng bắt đầu mượn Trịnh Phụng Viên để đưa tay đến các cửa trong nội phủ. Nàng phải đào tạo tâm phúc của mình để gánh vác trọng trách, từng bước

nắm giữ hậu cung. Đây cũng là công dụng của Trịnh Phụng Viên, là cái giá nàng ta phải trả khi đưa mẫu thân vào cung. Đây không chỉ là lòng trung thành của nàng, mà còn có cả tham vọng của nàng. Nhưng hắn vẫn nói rằng, Trẫm tin nàng!

“Hoàng thượng...” khi nàng vừa định mở miệng, hắn bỗng nhiên ném đũa xuống, nghiêng người về phía nàng, đưa tay ra, ngón tay đang phẩy phẩy huyết thái dương của nàng. Nàng hơi thờ người ra, không cảm lòng được ngược mắt lên nhìn, chạm phải đôi mắt sáng rực của hắn.

“Trẫm còn tưởng nàng lại đụng phải đầu đó rồi bầm tím, thì ra là lọ nghe.” Bốn ngón tay hắn vịn vào đầu nàng, ngón trỏ dụi dụi vài cái, khiến gương mặt nàng chột đỏ lên.

Nàng nhìn hắn chăm chăm, thấy hắn miễn cưỡng cười nói: “Sao lại dính ở đó nhỉ?” Như thế đang quở trách, nhưng lại rất dịu dàng, khiến nàng cũng bất giác nở nụ cười: “Thần thiếp cũng không biết.”

Hắn nhìn nàng, ánh mắt chăm chú, như hàm chứa ý nghĩa gì đó sâu xa. Nàng cũng không dám động đậy, để mặt má đào dần dần trở nên nóng bỏng, trông rất ngốc nghếch. Tay hắn khẽ trượt xuống, choàng qua sau cổ nàng: “Trẫm ở đây nàng không thoải mái sao?” Lời này hắn đã từng nói, nhưng lúc này, lại càng tỏ ra ảm đạm, khiến trong lòng Phi Tâm trào dâng một cảm giác xót xa không thể diễn tả.

“Thần thiếp không dám.” Lời này nàng cũng không chỉ nói một lần rồi, nhưng lúc này cũng có cảm giác chan chát.

Hai người im lặng nhìn nhau, hết như hai bức điêu khắc, nhưng ánh mắt giao nhau lại giống như gió mây đang lưu chuyển, hài hòa như thế. Tựa như cách xa ngàn dặm. Hồi lâu sau, hắn thở dài: “Thực ra những điều nàng muốn cũng chẳng đáng là chi, do trước kia trẫm chưa nhìn rõ nàng.”

Nàng hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, trong phút chốc chợt thấy mừng mừng tủi tủi. Hai người bên nhau lúc nào cũng ngượng ngùng, thì ra là vì cả hai chưa hiểu rõ điều đối phương cần. Câu nói đó của hắn, do trước kia trăm chưa nhìn rõ nàng, thật sự đã đả động vào tim nàng, khiến đôi mắt nàng ngấn lệ, và có chút run rẩy.

“Nam tuần lần này, trăm sẽ cho nàng thỏa nguyện.” Lời nói tiếp theo của hắn khiến Phi Tâm trừng to mắt, nước mắt lập tức òa xuống, cơ thể run bần bật, cảm giác như sóng biển cuộn cuộn dâng trào trong lòng. Nàng toan đứng dậy, khoe môi run rẩy, nhưng hắn lại cười bảo: “Khoan vội tạ ơn, nàng hiểu mà.”

Nàng gật đầu, kìm nén những lời khẫu tạ sắp sửa vọt ra miệng. Nàng hiểu, nàng đương nhiên là hiểu rồi. Hắn chính là người thi ân vọng báo, cái hắn cần chính là sự báo đáp đồng đẳng hoặc là to lớn hơn! Nhưng không sao, hoàn toàn không hề chi, nàng không quan tâm hắn cần nàng làm điều gì, chỉ cần tâm nguyện của nàng hoàn thành, tất cả những thứ khác nàng đều không quan tâm!

Vân Hi đột nhiên đưa tay ôm lấy nàng. Nàng đã chịu đựng đến cực hạn rồi, nàng không muốn cũng không mong rơi nước mắt trước mặt bất kỳ ai, dù là vì vui mừng hay bi ai, nàng cần phải duy trì sự đoan trang cao quý của mình! Nếu như muốn thỏa nguyện của nàng, vậy thì nên thỏa cả mong ước này!

Hắn biết nàng đang khóc, là vì vui mừng, mãn nguyện, đồng thời cũng vì mệt mỏi. Điều nàng muốn, thực ra chẳng là gì cả. Đúng là thế, danh tiếng, thanh danh nhà họ Lạc Chính, đối với hắn chẳng qua chỉ là dễ như trở bàn tay, nhưng đối với nàng, nó là điều khao khát cả đời, là gánh nặng mà giờ phút phút cũng không được buông lỏng. Nàng mệt mỏi vì danh tiếng, nhưng lại không thể giã bỏ. Bởi vì nàng là một phần của nhà Lạc Chính, là hy vọng để nhà Lạc Chính tiến đến danh gia vọng tộc. Đạt được danh

tiếng, chưa chắc gì nàng sẽ hạnh phúc, nhưng đánh mất danh tiếng, nàng nhất định sẽ đau khổ cả đời.

Nàng không hỏi hẵn muốn nàng làm những gì. Hẳn biết, dù nói bất kỳ điều gì nàng cũng sẽ thực hiện, và nhất định sẽ làm rất tốt. Nhưng nếu điều hẵn cần, nàng vốn dĩ không có thì hẳn nên làm thế nào đây?

Mùng một tháng năm, thời tiết dần dần nóng lên, trong ao sen, những cánh hoa sen đang nở sớm, cây phù dung bên bờ đứng khoe dáng. Thái giám đều được đổi cung trang từ màu xanh đậm thành màu xanh nhạt. Cung nữ thay cung y màu hồng và trắng nhàn nhạt, hết như những cánh hoa đang lượn trong cung. Qua tiết đoan ngo thì sẽ vào hạ, ti trưởng nội phủ cũng phải chuẩn bị bổng lộc cho một quý mới, đồng thời cũng gần kề ngày hoàng thượng khởi hành, tất cả mọi sự chuẩn bị đã bắt đầu đi vào giai đoạn cuối.

Chính ngay lúc ấy, Quý Phi gặp Tông Đường Lệnh và Cư An Phủ, hai nội vụ huyện môn bắt đầu thanh lý những con mọt trong nội cung. Việc này khởi nguồn từ chuyện Trịnh Phụng Viên tố cáo với Quý Phi rằng Ti Chương Cục cắt xén chi tiêu của cung phi: Một bộ váy mặc thường thu hơn năm trượng tơ lụa, mùa đông thì lấy than đen thay cho than trắng; những thứ được chia phần hàng tháng cũng bị đổi thành thứ phẩm, lấy cũ xem như mới. Việc này vừa bùng lên, lập tức có rất nhiều phi tần cấp thấp hòa theo, bảo rằng Ti Chương Cục thân là phủ môn phân phối, trưởng sự thái giám trực lợi bên trong, thu tiền hối lộ, dẫn đến những người không chi tiền thì bị khấu trừ trong bổng lộc hàng tháng, nhưng thân phận họ thấp hèn nên có tức giận thì cũng không dám lên tiếng.

Quý Phi nay đã danh tiếng lẫy lừng hậu cung, không ai không kiêng nệ. Nàng vừa lên tiếng, nào còn ai dám trì trệ. Ngay tức thì, đại phu Tông Đường Lệnh – Sở Bang Tiến phái tổng quản thái giám Tông Đường Lệnh Trịnh Thành An, cùng Uông Thành Hải của Cư An Phủ phò trợ Quý Phi xử lý việc này. Ti Chương Cục là một trong hai phủ bên dưới của Cư An Phủ, phụ trách phân phối chi tiêu nội vụ, Hành Chấp Phủ thì quản lý những công

việc liên quan đến xuất hành. Lợi lộc của Ti Trưởng Cục, hậu cung ai ai cũng biết. Dưới cục có tam ti lục chương, không bộ phận nào không dính líu đến chi tiêu thường ngày, tất cả cung nữ thái giám của các bộ phận đa số đều là thân tín thái hậu, thái hậu nay đã lùi dần, ai cung biết Quý Phi sớm muộn cũng sẽ đi đến bước này.

Phi Tâm chờ đến tận bây giờ mới hành động, một là vì nàng cần một loạt những chứng cứ xác thật và có hiệu quả, chinh đồn hậu cung trước, nắm quyền chủ động mới có thể dựa vào đó quan sát động tĩnh mọi người, và qua đó cũng cài thêm tai mắt thu thập chứng cứ. Thứ hai là vì nàng cần một người chịu ra mặt thay nàng, không sợ hứng chịu liên lụy. Người này phải phù hợp ba điều kiện, thứ nhất phải là phi tần, thứ hai nàng ta đã thực sự gặp phải sự đối đãi đó, thứ ba là Phi Tâm nhất thiết phải khống chế nổi nàng ta để không gặp cảnh tráo trở phản lại. Trịnh Phụng Viên vừa đúng phù hợp cả ba điều kiện này. Hơn nữa, Phi Tâm và nàng ta không hề có bất kỳ sự giao thiệp nào trong bốn năm qua nên sẽ không dễ bị người ta nghi ngờ. Đến đây thì Tú Linh mới hiểu tại sao Quý Phi lại nói người này có thể dùng được.

Mấy hôm nay Phi Tâm rất mệt, vừa phải trông coi công việc tiết đoan ngo, ngày mười sáu lại phải lo kết thúc hậu cần chuẩn bị của nội phủ cho chuyển Nam tuần, lại còn phải điều tra vụ án trong Ti Chương Cục. Mỗi vụ một việc đều không thể có bất kỳ sai sót gì, nàng ước chi mình có ba đầu sáu tay thì tốt biết mấy. Nhưng mấy hôm nay nàng cũng tìm được sự bình thản mà trước giờ chưa bao giờ có, còn điều gì có thể khiến người ta tăng thêm động lực hơn việc từng bước từng bước tiến gần mục tiêu nữa? Có điều gì khiến người ta hân hoan hơn là nhận được sự tin cậy của hoàng thượng? Còn có điều gì khiến người ta sung sướng bằng việc sắp được gặp lại người thân?

Nếu nàng có thể sớm tỏ lòng trung thành, có lẽ đã không phải vòng vo mất trắng bốn năm trời. Nhưng bây giờ vẫn chưa muộn, dưới sự quản lý của

nàng, hậu cung ắt sẽ thanh bình, hòa thuận, ai nấy an phận thủ thường!

QUYỂN 3 Chỉ nguyện kẻ nhau, cùng mưu cùng xót

Chương 1

Long ngự đại giá, đi về phía nam

Sáng mười sáu tháng năm, hoàng thượng khải bái xã tắc tại Ngũ Phương Đài, sau đó nhận tiễn đưa của bá quan trong Hoàng Cực Điện, Đại Tư Mã dẫn đường đại giá. Xuất phát từ Đoan Dương Môn, khởi hành Nam tuần. Dưới đất rải cát vàng, lụa vàng trải lên mặt đường, kiệu ngũ sắc rực rỡ, mười hai chiếc cờ màu, đoàn nghi lễ mở đường, thị vệ hộ lối, long kiệu đại giá chính giữa, bá quan quỳ lạy tiễn đưa, tiếng trống ngân vang cùng tiếng chuông trong thành, cả thành đều né tránh cho hoàng thượng khởi hành!

Hoàng thượng sẽ hạ Nam theo đường bộ dọc kinh thành, đi qua bình nguyên Hưng Duyệt rồi băng qua Trực Lệ, sau đó chuyển sang đường thủy, men theo sông Duyệt thẳng đến Giang Đô, đây là trạm thứ nhất ở các tỉnh phía nam.

Dự đoán sẽ đến Giang Đô vào đầu tháng bảy, sau đó khi đến Cù Hiệp sẽ là cuối tháng tám. Từ Giang Đô men theo hai bên sông sẽ có ba châu, bảy tỉnh.

Hoàng thượng chuẩn bị đích thân đến một vài nơi địa thế quan trọng. Giang Đô là vùng đất thái hậu sinh trưởng, nơi này có tông miếu Nguyễn thị. Thi cốt Nguyễn Đan Thanh cũng dời về nơi này an táng, trước khi chết hẳn đã chọn trước nơi yên nghỉ cho mình, sau vì được truy phong nên lại tăng

thêm quy chế. Sau Giang Đô thì sẽ đến Bình Châu của tỉnh Giang Đông, Giang Đông là vùng tập trung ruộng lúa lớn của Cẩm Thái. Mỗi năm cung cấp khoảng một phần tám sản lượng lúa gạo cho cả nước, vì thế mỗi khi xảy ra lũ lụt, triều đình luôn bị tổn thất nghiêm trọng. Và Bình Châu cũng là thủ phủ của Giang Đông, nên nhất định phải đến đó. Sau khi đến Bình Châu, sẽ qua con sông dẫn đến hai bờ sông Hoài, Hoài Nam có ba tỉnh, Hoài Bắc hai tỉnh. Và hoàng thượng sẽ đích thân tới Hoài An của tỉnh Hoài Nam, Quý Phi là người Hoài An, lần này Thánh Đức Viên cũng vừa hay xây tại phía nam Hoài An, nhà Lạc Chính ra nhiều tiền của, hoàng thượng ắt sẽ có phong thưởng. Sau khi đi hết Hoài An thì sẽ tới Cù Hiệp.

Ngoại trừ Giang Đô, Bình Châu, Hoài An, ba tỉnh được hoàng thượng sắp xếp nghỉ chân thì những tỉnh thành khác chỉ ghé tạt qua, không chừng hoàng thượng cũng sẽ chọn một hai nơi để tuần tra. Nhưng lần này tất cả các nơi ở phía nam đều sốt sắng chuẩn bị đầy đủ mọi việc

Lúc này Phi Tâm đang ngồi trong khoang thuyền, nhìn ngắm phong cảnh sông Duyệt bên ngoài. Bấy giờ hai bên bờ đã bị quân lính bao vây, phía trước có thuyền dẫn đường, bên cạnh có thuyền hộ vệ, phía sau có thuyền đi theo. Cờ màu bay phấp phới, chiếm đầy cả con sông, Phi Tâm cũng không nhìn thấy cảnh quan gì được. Khoang thuyền nàng đang ở là phần trung tâm của thuyền lớn, tương thông với khoang tầm thất của hoàng thượng, để tiện chăm lo sinh hoạt thường ngày của y.

Nhưng lên thuyền đã được bảy - tám hôm mà hoàng thượng vẫn chưa hề ở lại đây, do thường xuyên phải gặp các quan chức xử lý công vụ, đa số thời gian của hắn đều trú ngụ lại trong khoang ở tầng dưới. Lần này có nhiều người đi theo, mỗi lần đến một nơi, hắn đều phải chọn vài viên quan địa phương để yết kiến. Bởi vì thế nên hắn còn bận rộn hơn cả trong triều.

Hoàng thượng cũng có lúc thiết đãi yến tiệc để quân thần cùng hưởng lạc. Hai hôm trước khi đến Cảnh Viễn Phủ, quan địa phương còn dâng vài vũ cơ, hoàng thượng nhìn thấy thì rất thích, còn đưa họ lên thuyền chung.

Trong buổi yến tiệc có màn trình diễn văn nghệ đặc sắc, Tiểu Phúc Tử lên vào xem, về bẩm rằng những điệu nhảy của họ rất hợp hồn, eo dẻo đến chết khiếp.

Phi Tâm nghe xong thì cũng chỉ cười trừ, những chiêu thức hiển dăng mỹ nữ đã không phải chuyện hiếm hoi gì, dù hoàng thượng không mang theo bất kỳ phi tần nào thì bên cạnh cũng sẽ không thiếu thốn. Thái độ của Phi Tâm đối với việc này chính là, loại nữ nhân xuất thân từ chốn hưởng lạc, dù sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành đến đâu cũng khó mà đăng được vị trí cao. Mang theo vài sủng vật bên người trong chuyến Nam tuần cũng không hề hấn gì, chỉ cần hoàng thượng vui thì nàng cũng đỡ phải phiền não.

Nhưng khoảng thời gian của Phi Tâm bỗng nhiên trở nên nhàn hạ, không có hậu cung để nàng quản lý, cũng không có việc lật vạt trong nội vụ cần giải quyết, các phủ các ti ai làm việc nấy, hoàn toàn chẳng cần nàng lo lắng. Thêm nữa trên thuyền rồng ngoại trừ hoàng thượng, thái hậu cũng có mấy đại thần, khiến Phi Tâm không có cơ hội ra ngoài, hoàn toàn bị giam giữ trong khoang thuyền này.

Nàng vốn là người quen bận rộn, thường ngày nhàn nhã thì sẽ chế tạo hương hoa để giết thời gian, nhưng lúc này thì không thể chế hương được. Và lại nàng cũng không phải loại người biết hưởng lạc thú, kết quả là cứ ngồi chờ đần cả hai mắt ở đây, những gì nhìn thấy cũng chỉ là cờ và cờ, sóng nước cũng chẳng thấy nổi, trên bờ kéo khăn vàng che kín, chẳng nhìn thấy được một chút quang cảnh nào. Lần này nàng đưa Tú Linh và Thường Phúc đi theo, trước khi đi đã chinh lý Ti Chương Cục, kéo tổng quản của Ti Chương Cục xuống. Nhưng nàng chưa vội đề cử Thường Phúc với hoàng thượng ngay, mà trực tiếp giao nhiệm vụ này cho Uông Thành Hải – tổng quản Cư An Phủ. Thường Phúc tuy nóng ruột nhưng biết Quý Phi làm việc ắt sẽ có chủ trương nên hăn cũng vờ như không có gì xảy ra.

Mục đích Phi Tâm chinh lý Ti Chương Cục chính là muốn để người của mình lên thay, Thường Phúc là tâm phúc do một tay nàng huấn luyện,

không gì thích hợp hơn việc để hấn làm tổng quản. Nhưng nàng hiểu, nay nàng theo hoàng thượng Nam tuần, nếu vội vã đưa Thường Phúc lên sẽ không có ích lợi gì. Nàng là phi tần duy nhất đi theo, trong cung đã có nhiều người đổ kỵ, không có nàng trấn thủ, Thường Phúc sẽ nhanh chóng bị người ta nắm đuôi giật xuống mà thôi. Ưông Thành Hải là đại tổng quản của Cư An Phủ, ủy nhiệm cho hấn cũng sẽ hợp tình hợp lý. Hơn nữa hấn lại là người nhất định sẽ tuân thủ ý chỉ hoàng thượng, những người lựa chọn chắc chắn không thể là thân cận của thái hậu. Phi Tâm có thể mượn quãng thời gian tương đối dài trong khi Nam tuần chậm rãi đưa Thường Phúc lọt vào mắt hoàng thượng, từ từ quá độ như vậy sẽ nhu hòa hơn.

Thường An là chấp chương của Cúc Tuệ Cung, tính tình cẩn trọng, với lại bình thường hấn cũng ít đặc tội với người khác, để hấn lại trong cung sẽ không vấn đề gì. Tú Thế được Tú Linh dạy dỗ, ở Cúc Tuệ Cung cũng có thể trấn áp bọn nô tài. Nhưng tính nàng ta nóng vội, không hiểu ý người bằng Tú Linh, nên sau cùng Phi Tâm chỉ đưa Tú Linh theo. Ngoài trừ hai người này, Phi Tâm cũng dắt theo vài nô tài thường ngày hay dùng. Nàng không mang nhiều thứ nặng nề, chỉ mang những vật dụng sinh hoạt hằng ngày, ngoài ra còn có một vài thứ để ban thưởng.

Thời tiết dường như mỗi ngày mỗi nóng lên, càng xuống phía nam thì mưa càng nhiều. Có những lúc hướng gió bất lợi, hành trình cũng bị chậm trễ. Phi Tâm thầm nghĩ, nếu theo lộ trình này chắc tới Hoài An thì cũng vào đúng dịp Trung thu rồi.

Tú Linh thấy nàng ngày nào cũng chán chường, cứ giam hãm nơi này cũng không tốt cho sức khỏe, sợ rằng nàng sẽ ỉ ra bệnh tật, bèn thỉnh thoảng nghĩ vài trò để nàng giải khuây, chẳng hạn như gọi vài cung nữ giỏi đàn giỏi tay nghề, làm một vài trò, hoặc đánh cờ, vẽ tranh, luyện chữ... Nay thấy nàng đang buồn chán, Tú Linh đi tới, cười và nói: “Nương nương, nếu không chịu ra ngoài dạo thì bảo Tiểu Phúc Tử gọi vài nghệ nhân đến pha trò cho người?”

Phi Tâm không cảm thấy hứng thú, nhìn găm lựa trái trên bàn, bỗng nảy ý: “Bốn cung đã nhiều năm không đụng kim chỉ, hay người tìm vài thứ đến cho bốn cung may giày.”

Tú Linh sững sờ, Quý Phi bao nhiêu năm nay không hề động kim chỉ, sao bỗng dưng nổi hứng nhỉ? Nhưng khó khăn lắm nàng mới có hứng, cũng là một cách giết thời gian, Tú Linh vội đáp lời rồi sai cung nữ tìm các thứ.

Chẳng mấy chốc, Tú Linh đã cho người chuẩn bị đầy đủ các thứ kim chỉ để khâu thùa, vải dày dùng làm đế giày, da trơn dùng làm viền giày, và các loại hạt châu để trang trí cho mũi giày. Phi Tâm chăm chú nhìn những thứ ấy, phút chốc cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. Năm xưa lúc may giày cho phụ thân có thể nói là tay nghề nhuần nhuyễn, nhưng chỉ mới bốn năm, nàng dồn tâm trí vào việc mưu toan, giờ hoàn toàn quên gần hết tay nghề này. Con người chỉ có duy nhất một quả tim, tài nghệ lâu ngày không dùng thật ra cũng không quan trọng, mà sự thay đổi tâm tư mới là chính yếu.

Nàng còn đang thần thờ thì chợt cảm thấy bên vai trĩu nặng, giật mình, ngẩng đầu nhìn thì thấy Vân Hi. Tấm thảm trải sàn rất dày nên không nghe thấy tiếng bước chân của hã. Hã đã vào từ lúc nào, nàng hoàn toàn không biết, ngay đến bọn nô tài đã ra đi lúc nào cũng không nhận ra.

“Nàng lại đang nghĩ gì đấy? Sao cứ dờ dờ dẫn dẫn thế này?” Vân Hi nhíu mày, không biết tại sao lại chợt nhớ đến mùa xuân năm ngoái. Hôm đó nàng cũng thất thần như vậy, ngay cả khi hã đến bên cạnh mà cũng không nhận ra.

Vai Phi Tâm bị hã ấn lấy nên nàng không thể đứng lên quỳ lạy. Trong phút chốc, nàng khẽ mấp máy môi nhưng gương mặt vẫn chưa định thần lại. Vân Hi nhìn các thứ trên bàn, đột nhiên hỏi: “Sao lại nghĩ đến khâu thùa?”

Phi Tâm im lặng một lúc rồi cười nói: “Thần thiếp thấy nhàn rồi nên định giết thời gian.”

Hắn nghe xong mặt biến sắc ngay, ánh mắt như phủ làn sương lạnh giá, khiến Phi Tâm lập tức hoảng sợ, thật không biết câu này sao lại khiến hắn nổi giận? Hắn nhìn những thứ ấy: “Cứ ngỡ Quý Phi bận tá hỏa, thì ra là nhàn quá đang giết thời gian.”

Phi Tâm cuống quýt, chẳng biết lời châm biếm của hắn rốt cục có ý gì? Cùng đi trên chiếc thuyền lớn, nàng còn có thể bận việc gì? Người bận tá hỏa là hắn mới đúng chứ? Nhưng nàng không có gan đối đáp, nhìn những thứ trên bàn, bất chợt lóe lên ý nghĩ, khẽ nói: “Thần thiếp định may giày cho hoàng thượng.” Lời nói này nghe hơi rụt rè, nhưng cũng may không khiến hắn tiếp tục làm mặt lạnh. Kinh nghiệm này học hỏi từ khoảng thời gian “chuyên sủng” trước khi khởi hành, lúc ấy nàng dốc sức nịnh hót, nên cũng nắm được một chút bí quyết.

Chương 2

Mãnh tướng đương triều cũng có nỗi sợ

Ánh mắt Vân Hi nháy nháy, nhìn vẻ mặt Phi Tâm trông không được tự nhiên lắm, nhưng cũng không lật tẩy nàng. Bất chợt mỉm cười, đưa tay lên sờ những thứ trên bàn. Tay hắn rất thanh tú, khớp xương săn chắc, kẽ giờ ngón tay lên, khiến người ta cứ bất giác liên tưởng đến cảnh dòng nước chảy trên núi cao, nho nhã hòa hợp.

Ánh mắt Phi Tâm chăm chú vào bàn tay hắn, đột nhiên khẽ hô: “Hoàng thượng, cẩn thận!”

Nàng bỗng dừng nhích động, khiến Vân Hi hơi kinh ngạc, theo bản năng bàn tay đang ấn lấy bờ vai nàng thả lỏng ra, nhưng bàn tay kia thì thuận thế chống lên bàn. Ấn vào một cái, một cảm giác đau nhói phát ra từ ngón giữa, hắn vội rút tay lại, ngón tay đã ứ một chấm đỏ, giọt máu nhỏ xuống!

Phi Tâm vô cùng lo lắng, nhìn thấy hắc đưa tay qua, trong đó toàn những thứ kim chỉ để thêu thùa may vá. Nàng vội vàng đứng dậy, nhưng cũng không kịp, nhìn thấy tay hắc chảy máu, lúc ấy vừa sốt ruột lại vừa hoảng sợ, cũng chẳng màng nhiều, nhanh chóng ấn mặt tay hắc, vội vàng cất tiếng sai người mang nước mang thuốc đến.

“Không sao, chỉ đâm nhẹ thôi.” Hắc cúi đầu nhìn nàng, khẽ cắt ngang lời kêu gọi nàng vừa muốn thốt ra.

Phi Tâm thấy tay hắc tứa máu, chắc cũng bị đâm khá sâu, trong lòng lo lắng, buột miệng nói: “Hoàng thượng chẳng thém nhìn mà đã sờ, nhìn ngón tay bị đâm phải rồi kìa! Bây giờ đang ở trên sông nước, trời lại nóng, bị nhiễm trùng thì phải làm sao? Thật là... thật là...” Nàng bỗng im bật, cảm thấy mình thật hỗn xược. Đồng tử chợt co lại, nàng lầm bầm: “Tại thần thiếp hầu hạ không chu đáo, thần thiếp...”

Nàng vừa buông tay, ngón tay Vân Hi đột nhiên đưa đến ngay trước mặt nàng, màu đỏ tươi đó bỗng chốc khắc sâu vào đồng tử của nàng. Nàng sững sờ, vội vàng kéo khăn tay trong vạt áo ra muốn băng lại cho hắc. Nào ngờ tay hắc lại rút về, nàng không hiểu ý hắc, bèn ngẩng đầu nhìn hắc, vừa ngược lên đã chạm phải ánh mắt như cười lại như không. Hắc đưa ngón tay về phía nàng: “Nếu Quý Phi đã không hầu hạ chu đáo thì hãy thay trẫm cầm máu đi chứ?” Hắc nói rồi tiện thể đưa tay thẳng vào khe miệng nàng đang mở hờ!

Nàng giật mình, theo bản năng muốn lùi lại. Tay hắc nhanh chóng choàng sang eo nàng, nàng vùng vẫy nắm lấy cánh tay hắc, gương mặt đỏ bừng lên, lại không dám kéo tay hắc ra, có một mùi hơi tanh của máu đã hòa lẫn với hương hoa lan nhàn nhạt trên tay hắc, tạo nên một thứ hương vị mê ly. Nàng muốn lên tiếng nhưng đầu lưỡi vừa chạm đầu ngón tay hắc thì trong đầu phát ra một tiếng lùng bùng, ánh mắt cũng trở nên mơ màng.

“Như vậy thì máu sẽ thôi chảy nữa rồi.” Hãn khẽ giọng, ngón tay cũng rất không ngoan ngoãn, cứ lướt là nơi đầu lưỡi nàng.

Phi Tâm vốn không tán đồng những cách quái lạ này, và nàng luôn quan niệm bệnh bắt nguồn từ miệng, cảm thấy như vậy rất mất vệ sinh. Nhưng lần này cảm giác thật khó diễn đạt, vừa ngượng lại vừa cảm thấy nóng ran, khiến nàng bất giác rút vết thương nhỏ của hãn, con mắt cứ đảo tới đảo lui, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào một chỗ nào cả. Đường như chỉ cần ngừng lại thì cả người sẽ mềm nhũn.

Hãn nhìn vẻ mặt của nàng, bất chợt rút tay ra, nàng không phản ứng kịp, trông giống như không nở buông, đầu giật ra phía trước một cái, khiến nàng thật sự hết sức xấu hổ. Khóe môi hãn khẽ nở nụ cười, ôm lấy nàng vào lòng: “Nàng xem, không cần đến thuốc nữa rồi đúng không?” Nói xong, lại đưa tay tháo bỏ trâm cài tóc của nàng, mái tóc dài buông xõa, tựa như thác nước.

Sóng mũi nàng chạm vào ngực hãn, cảm giác được mái tóc dài đang buông xõa, tim chợt đập nhanh. Nhưng cũng may hãn không làm gì nữa, nàng mới khẽ thở phào, gần đây nhàn quá, nhàn quá, nhàn đến phát chán, đâm ra lại quên khuấy tháng ngày, hoàn toàn không nhớ đã là ngày mấy tháng mấy rồi!

“Quý Phi đã lâu không khâu thùa, cũng chẳng biết đôi giày may xong sẽ trông như thế nào đây.” Vân Hi đột nhiên cất tiếng, khiến nàng hơi sững người, mặt ngày càng nóng lên, không dám ngẩng đầu nhìn hãn. Bỗng dừng nghĩ lại quãng thời gian này, nếu không phải được hãn che chở, nàng nào tiến được đến ngày hôm nay! Nghĩ tới đó, nàng hơi lúng túng: “Thần thiệp tay nghệ còn kém, thực ra hoàng thượng cũng...”

Hãn thấy gương mặt nàng căng đỏ lên, bèn thả lỏng tay đang choàng nàng ra, quay người ngồi xuống chiếc ghế lúc này nàng ngồi: “Giày không đẹp lắm không nhận đây.”

Phi Tâm vội gật đầu, vừa định quỳ xuống đo kích cỡ cho hăn thì nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, sau đó nghe thấy tiếng ho khê của Uông Thành Hải ngoài kia. Phi Tâm hơi ngạc nhiên, nhìn thấy Vân Hi khê nhú mày, cất tiếng: “Người lại có chuyện gì?” Lời hăn vừa thốt, Uông Thành Hải vội quỳ xuống dập đầu, gương mặt nhăn nhó: “Hoàng thượng, nô tài thực sự không dám quấy nhiễu hoàng thượng. Nhưng mà...”

Phi Tâm nhìn bộ dạng của hăn, chợt thấy buồn cười. Chắc hoàng thượng bảo hăn đợi bên ngoài, nào ngờ có việc, hăn hết cách nên mới tạo tiếng động để gây chú ý.

“Việc gì? Nói nhanh.” Vân Hi tỏ vẻ bức bối.

Uông Thành Hải lại dập đầu hai cái, chỉ về phía sau: “Tả đại nhân hiện vẫn còn đang quỳ ở kia, cứ nằng nặc kêu gào rằng không gặp được hoàng thượng thì chết cũng không đứng dậy.”

“Bảo hăn chết đi!” Vân Hi hứ một tiếng, “Chưa gặp ai như hăn.” Vừa nói xong, bên ngoài đã nghe tiếng bước chân thành thạch, sau đó bên ngoài nghe thấy tiếng gọi “Hoàng...” vừa được một nửa lại nghe tiếng “loảng xoảng...” hết như âm thanh của thứ gì bị ném vỡ. Những tiếng động khiến tâm trạng u ám, cũng không thấy ai lên tiếng, nhưng Phi Tâm nghe xong thì hơi hoảng, chắc là Tả Hàm Thanh đang muốn xông vào.

Vân Hi đứng dậy, kéo Phi Tâm qua một bên, tự mình phủi áo bào rồi đi thẳng ra ngoài. Hăn đi được vào bước thì đã ra đến sảnh thuyền rộng lớn. Tả Hàm Thanh đã bị thủ hạ của Bàng Tín kìm xuống bên ngoài sảnh, có lẽ lúc đè hăn xuống cũng không nhẹ, mặt trời xước cả rồi. Bởi vì bọn Bàng Tín cho rằng hăn cũng là kẻ học võ nên lúc ra tay không hề nương tình. Thấy Vân Hi ra, mọi người đều quỳ xuống, miệng hô vạn tuế.

“Tả Hàm Thanh, người chán sống rồi à?” Vân Hi tuy giọng nghiêm nghị nhưng hoàn toàn không hề biểu lộ giận dữ trên gương mặt, “Làm quan to

như thế mà chẳng biết một chút phép tắc nào. Hay là người muốn về Tây Bắc giữ công thành?”

“Hoàng thượng!” Tả Hàm Thanh sắp khóc đến nơi, nửa bên má hấn một dấu giày to. Hấn là hữu tướng Kinh Kỳ Doanh, nhưng Hành Vụ Thuộc trực thuộc đại nội quản lý nào có nề mặt hấn, lúc ấy vẫn cứ đá thẳng vào mặt, “Hoàng thượng đừng đùa vi thần nữa, vi thần không dám lảm điều vì những chuyện linh tinh nữa, xin hoàng thượng khai ân!”

Phi Tâm loanh quanh trong vòng, chẳng thấy bóng dáng Tú Linh, chẳng biết lại đi đâu nữa rồi. Nàng chỉ sợ không tìm được tên họ Tả thì sẽ làm hoàng thượng bị thương, nhưng nàng lại không dám ra ngoài. Nghe đồn Tả Hàm Thanh này lực đại vô biên, lần đầu đánh trận đã rất hung hãn. Nhưng đột nhiên lại nghe tiếng hấn khóc nức, Phi Tâm sửng sốt và cũng trở nên tò mò, không biết hoàng thượng đã trêu hấn như thế nào?

Tả Hàm Thanh vừa khóc thì khuôn mặt lại càng sưng vù lên, những người đứng bên cạnh đều sắp nhin cười hết nổi. Uông Thành Hải vẩy phất trần loạn xạ, Vân Hi ra hiệu với Uông Thành Hải. Hấn hiểu ngay, Quý Phi không ai ở bên cạnh nên hoàng thượng muốn hấn đến hầu hạ. Sắc mặt Vân Hi bình thản, đi thẳng tới trước mặt Tả Hàm Thanh: “Trẫm thiết yến đãi quần thần, chỉ ban thưởng cho người. Người không tạ ân nhận thưởng, ngược lại còn vì chuyện này khóc lóc với trẫm, quấy nhiễu cả hai ngày, không sợ người ta cười cho à!”

“Hoàng thượng!” Tả Hàm Thanh khóc rống lên, vù vù muốn xông tới níu chân hoàng thượng, “Hoàng thượng tha cho thần đi, từ nay về sau vi thần không dám nữa. Hoàng thượng người cũng biết đấy, vợ vi thần rất hung dữ, nếu biết chuyện thì chắc chắn sẽ đánh chết vi thần!”

Phi Tâm đứng hơi xa nên không nghe rõ, chỉ nghe thấy nào là đánh chết, đánh chết..., cũng chẳng dám tiến đến gần, đột nhiên thấy Uông Thành Hải

bước vào, vội vàng hỏi: “Công công có thấy bọn nô tài đó chạy đi đâu rồi không? Sao chẳng thấy bóng dáng ai cả?”

“Nương nương chớ lo, vừa này nô tài có việc gấp, nhất thời chưa tìm được người nên cả gan nhờ Phúc công công giúp cho. Linh chưởng cung có lẽ đang bận sắp xếp công việc!” Ôn Thành Hải không vội không vàng quỳ xuống bái, “Nô tài chưa kịp bái nương nương, xin nương nương phạt tội!”

“Dậy đi.” Phi Tâm nghe rồi cũng chẳng nói được gì, ngáp ngừng giãy lắt rồi hỏi. “Ngoài kia xảy ra chuyện gì? Sao ồn ào đến thế?”

Ôn Thành Hải nghe xong thì há hê, cúi người tiến tới, nói nhỏ bên tai Phi Tâm: “Trong buổi yến tiệc mấy hôm trước hoàng thượng đã ban vũ cơ cho Tả đại nhân, còn sai người làm một bài Nam Hành thập tam điều cho Tả đại nhân, vì chuyện này nên ông ấy đã khóc hai ngày trời!”

“Hả?” Phi Tâm nghe xong thấy sửng sốt.

“Nương nương ở trong cung nên không biết, nhà Tả đại nhân có bà vợ hung dữ, chỉ một tí chuyện cũng có thể đánh ông ta sưng vù mặt mũi.” Ôn Thành Hải vui đến xéch cả mắt, “Dạo trước vì chuyện Hoa Mỹ Nhân, một quan võ như ông ta cũng nhúng tay, hoàng thượng đang dùng chiêu gậy ông đập lưng ông!”

Trên đời này còn có loại nữ nhân à? Một người có thể khiến võ tướng lực đại vô biên khiếp sợ đến thế!

Chương 3

Một lời vạch trần mưu kế quân vương

Phi Tâm nhìn Ông Thành Hải híp cả mắt, nếu không phải có nàng bên cạnh, không chừng hẳn đã cười bò lăn ra rồi cũng nên. Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Phi Tâm cảm thấy bồn khoăn, dưới ánh mắt của nàng, việc này thật khó tin.

Nữ nhân của Tả đại nhân dù có ba đầu sáu tay thì cũng phải là khuê các danh giá biết lễ nghĩa, ít ra cũng phải hiểu rằng “đức” là gì chứ. Tại sao có thể hỗn xược như vậy, để tiếng dữ vang xa, ngay đến đại nội hoàng cung cũng biết. Tả đại nhân này cũng vậy, thân là đại quan nhị phẩm trong triều, sao lại để việc nhà rối rắm như vậy? Đến mức sợ vợ như sợ hổ, nay lại còn không màng tất cả, níu chân hoàng thượng khóc lóc, còn mặt mũi gì nữa? Nếu là Phi Tâm thì chắc ngoảnh đầu nhảy sông cho rồi!

“Tả đại nhân này thật chẳng ra làm sao, mới điều về kinh mấy năm mà vẫn còn thật thà như thế. Nếu hoàng thượng không trừng trị một lần, e rằng ông ta có bị người ta đem bán cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra đâu!” Ông Thành Hải nhỏ tiếng thì thầm, hẳn thấy Phi Tâm hoàn toàn không hề cười, biết ngay nàng chẳng hứng thú đến chuyện này nên cũng thôi, nói vài câu để kết thúc.

Phi Tâm nghe thế cũng động lòng, nàng vốn cũng cảm thấy hoàng thượng hơi quá đáng, dù có giận ông ta xen vào chuyện hoàng gia đi chẳng, nhưng dẫu sao việc đùa cợt đại thần cũng không phải hành động của bậc minh quân, đột nhiên Ông Thành Hải nói như vậy, đôi mày nàng chợt giãn ra, có vẻ đã thông suốt rồi.

Âm thanh ngoài kia nhỏ dần, cuối cùng Phi Tâm cũng chẳng còn tâm trạng để nghe nữa. Không bao lâu sau thì thấy Vân Hi bước vào, Phi Tâm vội vàng đứng dậy hầu hạ, Ông Thành Hải cũng vội sai người dâng trà. Nói thì mới nhớ, ban nãy hoàng thượng vào khá lâu mà lại chưa hề uống được một tách trà.

Vân Hi thấy nàng đứng dậy, đột nhiên khẽ giọng hỏi: “Không bị giật mình đấy chứ.”

Phi Tâm lắc đầu, Vân Hi chợt thấy dưới chân hơi loạng choạng, có lẽ tí nữa lại có gió mạnh. Tầm các trong thuyền chính này xuôi theo chiều nước. Vốn dĩ thuyền chính phải bọc ở giữa, không được gần sông nước. Nhưng Vân Hi chê oi bức, bèn chỉ định nơi này. Vì thế bên ngoài đều là những thuyền hộ tống, xếp dày đặc thành một dãy, boong thuyền bên này cũng được bảo vệ kỹ càng.

Thái hậu và hắc chỉ cách nhau một khoang, nhưng vì tầng này vốn dành sẵn chỗ ở cho hai - ba người nên mỗi khoang thuyền đều rất rộng lớn.

Vân Hi kéo tay nàng: “Ở đây đang lung lay, đừng thêu nữa, qua đây với trẫm.” Nói rồi, hắc chỉ kéo nàng đi khỏi hành lang ra ngoài. Phi Tâm bị hắc chỉ kéo nên hơi nghiêng ngả, tóc dài bay phất phới, những chiếc vòng tay chạm vào nhau phát ra âm thanh leng keng, nàng cảm thấy mình thật sự rất bất nhã, vừa nãy hắc chỉ đã tháo trâm cài cố định tóc của nàng nên tóc dài buông xõa, nhưng hai bên vẫn còn kẹp bông, nàng luôn ghi nhớ công dung ngôn hạnh, trang sức không đầy đủ thì không được gặp huynh – phụ – phụ – quân. Nay lại còn ra ngoài hiên ngang như vậy, khiến Phi Tâm bắt đầu muốn thụt lùi.

“Hoàng thượng, thần thiếp ăn nói nhảm chán, cũng không biết giải sầu, thực sự rất khó an ủi thánh tâm, hay là...” Nàng mở miệng nói chưa dứt, người đã bị hắc chỉ kéo ra ngoài.

“Nàng đã biết thế sao còn không chịu hối cải?” Hắc chỉ tỏ vẻ trêu chọc, vẫn sai bước ra ngoài. Tầng này có thị vệ của Hành Vụ Thuộc, dù rằng là những thị vệ thái y thường ra vào nội đình, khi gặp phi tần cũng phải có người bên cạnh, và phải cách nhau một tấm rèm. Nên mỗi tối thị vệ đều tuần tra, phi tần không được phép tùy tiện đi lại trong cung. Còn một số thái y trẻ tuổi cũng không được vào hậu cung chẩn bệnh.

Cũng vì những nguyên nhân đó nên mấy hôm nay Phi Tâm hoàn toàn chẳng hề bước ra khỏi khoang thuyền này. Nay nghe Vân Hi nói vậy, nàng cũng chẳng biết trả lời thế nào, mặt mày bỗng hơi căng lên, giọng run rẩy: “Xin hoàng thượng đừng đùa thần thiếp nữa.” Ngoài kia toàn là nô tài, tất cả đều quỳ rạp người, còn những thị vệ thì quỳ quay mặt vào tường.

Vân Hi nhìn nàng, đôi mày chột nhướn lên, cười: “Chỉ mỗi nàng đi theo, không đùa nàng thì trăm biết đùa ai?”

Phi Tâm thật sự rất bàng hoàng, trước kia hắc có ngông cuồng, nắng mưa thất thường nhưng cũng không khó ứng phó như những lúc này. Nàng không muốn đôi co với hắc ở đây, thấy không vùng ra được, thôi đành đi nhanh hai bước, nép vào sau cánh tay hắc, miễn cưỡng khẽ giọng: “Vậy hoàng thượng muốn đi đâu? Thần thiếp nguyện đi cùng.”

Vân Hi khẽ híp mắt, cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, về phương diện này thì Phi Tâm hoàn toàn có thể gọi là tuần kiệt. Nàng biết trước mắt chỉ còn con đường duy nhất là phối hợp, chỉ như thế thì mới không khiến người ta để ý, sẽ không “khó coi” như thế, nên lập tức trở thành chú chim non khép nép, cúi gầm mặt nghe theo.

Nhưng Vân Hi là ai chứ? Hắc nào dễ dãi buông tha cho nàng? Hắc muốn thách thức giới hạn của nàng, không chọc nàng tức đến chết đi sống lại thì hắc không hả dạ. Nàng vừa sát lại, hắc lập tức thừa thế choàng lấy nàng, giọng điệu cực kỳ hời hợt: “Trăm biết mấy hôm nay nàng đã chịu thiệt thòi, tí nữa có màn kịch của đoàn Khánh Phong, trăm đưa nàng đi xem.”

Khánh Phong là ban kịch lấy lòng nhất đại giang nam bắc, sinh nhật năm ngoái của thái hậu, đoàn đã vào đại nội diễn ba ngày. Hoàng gia cũng có nuôi kịch đoàn, nhưng xem lâu cũng chán, đôi lúc cũng mời gọi từ dân gian vào để xem những thứ mới mẻ. Lúc đó, nữ nhân suốt ngày bị bó buộc trong hậu cung như bọn họ cũng được nhờ phước thái hậu, khi đoàn kịch nhận thưởng rời khỏi gần nửa tháng trời mà họ vẫn bàn tán sôi nổi, khen ngợi

tướng tá danh ca Trần Mộng Lôu trong đoàn kịch rất phong lưu hào hoa. Kể từ đó, tiếng tăm Khánh Phong đoàn rung động kinh sư, thu liền bốn – năm nghệ sĩ, kịch bản mới, dáng vẻ đẹp, y phục diễn cũng rất tuyệt. Không ngờ lần này lại được mời gọi!

Phi Tâm vốn không hứng thú với hí kịch, không thích nghe những kẻ bịa đặt về người xưa để đùa cợt, càng không thích những màn tài tử giai nhân gì gì đó. Lúc đó thái hậu hứng chí, nàng miễn cưỡng ngồi xem, hầu như toàn là ngồi đó mở mắt ngủ gục. Văn hí nàng không yêu, võ hí (*) nàng càng chán, nghe tiếng kèn vang lên thì trong lòng nàng lại thấp thỏm không yên.

(*) văn hí: kịch về văn chương, võ hí: kịch võ thuật

Thực ra nàng cũng biết, đây tuy là thuyền, nhưng mọi thứ đều đầy đủ, hệt như cung đình thu nhỏ. Đoàn ca kịch, đoàn hát múa, đoàn xiếc... nhất định không thiếu! Chỉ cần nàng muốn ra ngoài thì có thể sai thái giám chấp đường, ắt sẽ không có trở ngại dọc đường đi, nhưng nàng thì không hứng thú, kết quả là khiến bản thân lại càng trở nên ủ rũ.

Nhưng hoàng thượng rất hào hứng, nay lại còn kê vai sát cánh, khiến Phi Tâm thực sự hết cách, chỉ còn biết thuận lời hăn: “Hoàng thượng, không biết năm nay họ hát vở nào?”

“Tất nhiên là vở mới rồi, đảm bảo nàng chưa nghe bao giờ.” Vân Hi cười hí hửng, “Hát về chuyện lạ ngày này tháng này năm này của bốn triều! Nam Hành thập tam diệu!”

Phi Tâm nghe thế, suýt ngã ngựa. Hoàng thượng trách Tả Hàm Thanh lảm điếu, lúc này cũng trị tội ông ta rồi, nay còn chế ra vở kịch để trêu chọc, đoàn kịch này danh tiếng không ai không hay, e rằng Tả Hàm Thanh chỉ còn nước chết mới xong!

Thoáng chốc, hai người đã đi xuống cầu thang. Ưông Thành Hải vừa thấy hoàng thượng kéo Quý Phi ra thì vội vàng đuổi người, Tú Linh cũng sai Tiểu Phúc Tử đi theo xa xa phía sau. Phi Tâm càng nghĩ càng khó chịu, lại không muốn bị hắt kéo tới kéo lui, đành vòng đến nơi kín đáo, kéo kéo tay áo hắt rồi khẽ nói: “Hoàng thượng, bỏ qua được không?” Nàng biết hoàng thượng làm thế tuyệt đối không chỉ vì chuyện ông ta đã xen vào vụ Hoa Mỹ Nhân.

Vân Hi cúi đầu nhìn nàng, cũng khẽ giọng: “Bỏ qua cái gì?”

“Hoàng thượng, hắt chỉ là kẻ lỗ mãng, ngài đâu cần so đo với hắt. Huống hồ dù có điều gì thì cũng cần phải từ từ giáo huấn chứ?” Phi Tâm nhẹ nhàng, “Dẫu sao Tả đại nhân cũng có công, hoàng thượng cứ ban hắt một ân điển.” Phi Tâm vốn cũng không muốn quản chuyện này, nhưng bản thân nàng cũng là người sĩ diện, lấy bụng ta suy bụng người, cứ cảm giác rằng khó ai có thể chấp nhận được.

“Hắt đã ba mươi tám rồi, từ từ dạy dỗ thì e đến chết cũng dạy chưa hiểu.” Vân Hi nhìn nàng, lời nói đầy bóng gió, “Có những người muốn được dạy dỗ, không ép đến bước đường cùng thì cả đời cũng không hiểu nổi!”

Phi Tâm nghe mà lòng sờn gai, hắt cũng từng nói nàng cần được dạy dỗ! Lập tức nảy sinh cảm giác đồng bệnh tương liên, làm bạn với vua chẳng khác nào làm bạn với hổ, đúng thật!

Vân Hi nhìn vẻ mặt nàng như đang ngộ ra, bèn nói thêm: “Nàng đừng nói đỡ lời cho hắt, bằng không ta trị cả nàng!”

Phi Tâm thầm than trong lòng, chẳng phải hắt đang trị rồi đấy sao, cùng lúc trị cả hai cũng còn dư sức nữa mà.

Nàng hít một hơi thật sâu, lí nhí nói: “Hoàng thượng, thần thiếp hiểu nỗi khổ tâm của hoàng thượng, Tả Hàm Thanh ôm trọng trách kinh biện, nhưng lại nghe theo lời xằng bậy của cấp dưới, con người quá bộc trực, nói

năng không biết kiêng nể nên bị người ta oán hận, thật sự chỉ là hữu dũng vô mưu. Hoàng thượng đề bạt hần, là bởi vì hần có một tấm lòng trung thành, nhưng vào kinh nhiều năm cũng khó tránh vấp vấp, chưa lập công mà đã chuốc oán không ít. Lần này nếu hoàng thượng không đưa hần theo, e rằng hần khó lòng tự vệ...”

Đồng tử Vân Hi co lại, đột nhiên dồn nàng vào một góc, cả người chèn lên thành một chiếc bóng, cúi đầu nói: “Lạc Chính Phi Tâm, nàng biết những lời nàng nói với trăm nguy hiểm như thế nào không?”

Chương 4

Trút hết lời, tình ngầm nảy sinh

Phi Tâm thấy đôi chân hơi run, không dám nhìn thẳng mắt hần. Không sai, hần là người suy tính cẩn thận, bày ra những chiếc bẫy liên hoàn. Nhưng hiểu rõ tâm tư bậc đế vương thì sẽ mang đến họa sát thân. Những lời bình luận của nàng, không thể hiện mưu trí của nàng, mà là đang bộc lộ tâm tư khó lường của nàng. Nàng ở trong thâm cung, làm sao biết rõ mọi việc như vậy, ngoại trừ việc nàng hiểu rõ tâm tư hoàng thượng, vẫn còn một điểm, chính là nàng quan tâm đến triều chính, điều này vượt quá thân phận của nàng! Nàng đang đi nước cờ nguy hiểm với hần, làm sao hần lại không hiểu?

“Hoàng thượng có thể phế hần, từ nay về sau hần cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn vung đao múa rìu, chẳng còn lợi ích gì. Từ nay về sau vẫn duy trì tính mạng nhưng hùng tâm khó dứt. Sự tích Tả đại nhân sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ, từ nay chỉ là tên đại thần vô dụng. Hần là võ tướng, hoàng thượng làm thế thì gọi là bảo vệ hần sao?” Phi Tâm tiếp tục nói, nàng đang nói chính bản thân mình!

Nàng không liều mạng vì Tả Hàm Thanh, Tả Hàm Thanh can hệ gì đến nàng chứ? Nàng đang nói đến bản thân, đang đi nước cờ nguy hiểm của

mình. Nàng đã để hần thấy cả giới hạn cuối cùng của mình, nàng quan tâm triều chính, để ý đến tất cả trọng thần. Nàng muốn lôi kéo các mối quan hệ, muốn mưu cầu lợi ích cho bản thân, nhưng tiền đề chính là lòng trung thành đối với hần. Nàng không hề có dã tâm sôi sục, không phải không có, mà là sinh không hợp thời. Nếu nàng gặp một hôn quân chỉ biết ăn chơi không lo chuyện thiên hạ thì có lẽ nàng sẽ tham lam hơn, chính hần đã ngăn lòng tham của nàng lại, kích thích lòng trung thành của nàng trở dậy. Dưới xã hội thanh bình này, nàng không thể cũng không cần thiết phải tham lam hơn nữa.

Vân Hi nhìn nàng, ánh mắt sâu lắng. Thật hiếm có dịp nàng thẳng thắn như vậy, dù rằng đang mượn chuyện của Tả Hàm Thanh, nhưng hần đã hoàn toàn hiểu rõ. Nàng đang muốn nói với hần rằng, nàng có thể trở thành cánh tay đắc lực của y, nàng sẽ mãi mãi đứng bên cạnh hần, vì hần trừ khử tất cả nguy cơ tiềm ẩn trong hậu cung. Nàng không thể và cũng sẽ không che giấu mục đích của mình nữa, nàng đã phơi bày tất cả giới hạn của mình cho hần. Nàng lấy thanh danh, tính mạng và tất cả mọi thứ cược lên người hần. Nhưng, có những thứ nàng không học nổi, dù có miễn cưỡng tuân theo cũng không đạt được hiệu quả hần mong muốn. Và cũng sẽ nảy sinh hệ quả của sự phục tùng này, nàng sẽ không thể chuyên tâm mưu lược, không thể thể hiện năng lực của nàng. Người như vậy thì cũng xem như bỏ phế rồi! Nàng có trái tim thông minh, quả cảm, nhưng cũng có một thứ, nàng thật sự không có!

Phi Tâm bị hần dồn ép nên không thể quỳ xuống, trong mắt nàng rưng rưng làn sương mỏng. Đây là lần trò chuyện đầu tiên giữa họ mà nàng nói nhiều như vậy. Nàng cảm thấy sáng khoái vì trút được tâm sự, nhưng cơ thể thì còn đang run rẩy: “Hoàng thượng chịu để thần thiếp cùng đi, thần thiếp cảm kích vô cùng. Sự tín nhiệm của hoàng thượng dành cho thần thiếp khiến thần thiếp dù có tan xương nát thịt cũng khó lòng báo đáp. Nên thần thiếp không muốn che giấu nửa điều với hoàng thượng. Thần thiếp từ nhỏ đã bị bó buộc, tính tình nàng quạnh, là một người nhàm chán vô vị hết sức,

không những không thể giải vây thánh tâm, mà còn luôn khiến hoàng thượng không vui. Thần thiếp thật sự biết lỗi vạn phần!”

Hắn càng nghe thì ánh mắt lại càng trở nên lạnh giá, khu vực này đã không còn bóng dáng bất kỳ ai, trên dưới lầu đều trống trải, những lời nói khê khàng của Phi Tâm vừa thốt ra, tựa như cơn gió nhỏ đang thổi giữa đồng hoang.

Nàng bất chợt rơi lệ: “Sau khi suy ngẫm, thần thiếp nghĩ có lẽ mình không phải loại người như vậy, thần thiếp chỉ xứng đáng trở thành người lo những việc vặt trong cung, có lẽ như thế mới chia sẻ được phần nào ưu sầu với hoàng thượng. Có những lúc thấy hoàng thượng cư xử hòa nhã với các tỷ muội khác, thần thiếp vô cùng ngưỡng mộ, nhưng thần thiếp lại bắt chước không ra trò trống gì, không những khiến bản thân mất mặt, lại còn khiến hoàng thượng mất vui...” Nước mắt vừa rơi thì không kịp lại được, ngàn vạn nỗi sầu dâng trào trong lòng. Đúng là không nói thì không thoải mái, nói rồi thì khó mà dứt, nàng cứ thế mà nói, những lời thường ngày không nên nói, không dám nói, không thể nói, bây giờ đều nói tất, lời nàng thốt ra róc rách tựa dòng suối nhỏ, êm ái như bài ca.

Vân Hi nhìn nàng, con người vẫn sâu lắng như thế, nhưng khóe môi lại nở một nụ cười khiến người khác khó lòng nhận ra. Cũng may lần này hắn đủ kiên nhẫn, không gián đoạn lời nàng, chủ yếu là vì hiếm khi nàng thẳng thắn như vậy, khiến hắn tuy đau nhưng sướng khoái. Nàng đã nói thì khó dừng, hắn đã nghe cũng khó dứt, sự thẳng thắn này, chỉ mỗi hắn hiểu rõ. Cũng vì lẽ đó, cuối cùng hắn đã nghe được những lời hắn muốn nghe nhất! Có ai có thể khiến hắn trở nên như vậy? Lúc thì lạnh thấu xương, lúc thì nóng ran tim!

“Nàng ngưỡng mộ ai?” Hắn đột nhiên hỏi, trước giờ đều là hắn bô lô ba la giáo huấn nàng, nàng chỉ biết gật đầu vâng dạ, lần này nàng nói một tràng dài mà hắn chưa hề gián đoạn lời nàng.

“Đều ngưỡng mộ cả.” Nàng buột miệng, sau đó im lặng, bất giác ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn lệ không nhìn rõ được, bỗng chốc bị khựng lại muốn đáp lời, nhưng lại không tìm ra từ nào.

“Nàng và Tả Hàm Thanh hết như nhau!” Hắc lấy ngón tay chỉ vào đầu nàng, “Nàng rảnh rồi ngưỡng mộ người khác thì tại sao không biết dồn nhiều tâm trí vào? Đầu óc nàng cả ngày suy nghĩ những gì? Nàng đừng tưởng cầu xin giúp hắc rồi thì trăm sẽ xá tội cho nàng, nàng nằm mơ!”

Nàng bị hắc chỉ vào đầu khiến cho hoảng cả lên, lại cảm thấy hơi choáng váng, trong khoảnh khắc ấy, vẻ mặt rất kỳ quặc, nước mắt vẫn chưa khô, ánh mắt bắt đầu rụt rè, đầu gối co lại, đang định quỳ xuống. Vân Hi đã sớm có chuẩn bị, cong chân đẩy nàng lại, ngón tay lại ấn vào trán khiến nàng chóng mặt. Nàng hoa mắt rồi, thật sự không chịu nổi, bèn khẽ hô: “Hoàng thượng, sau này thần thiếp không dám nữa. Thần thiếp sau này không dám mạn phép nghị luận triều thần. Thần thiếp... Ui da... Thần thiếp cũng sẽ không dám biết mà không báo, tự tung tự tác... Ui...” Lời nàng muốn nói vốn không phải là “Ui da”, nhưng bởi vì thật sự không ngăn lại được, khiến nàng trông rất buồn cười.

Vân Hi đột nhiên dừng tay, choàng qua đầu nàng, cúi đầu nói với nàng rằng: “Phi Tâm, trăm chỉ nói một lần, nàng nghe cho rõ.” Hắc sát đến gần, nàng có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của y. Đây là lần đầu hắc gọi nàng là “Phi Tâm”, trước đây hình như cũng từng nghe thấy, nhưng dường như là đang trong cơn mơ. Nên khi nghe hai từ này, tim nàng bắt đầu nhảy loạn xạ.

“Trăm không cần biết sợi dây của nàng dài thế nào, tay có thể với ra xa thế nào, nhưng nàng nhớ lấy, cũng có những lúc trăm chưa chắc có thể bảo vệ được nàng.” Giọng nói của hắc thật nhẹ nhàng, hết như câu đùa chú, hắc chưa bao giờ nói chuyện với ai như vậy, chưa bao giờ. Đây là sự tín nhiệm lớn nhất của hắc, xem đối phương như một thể của mình. Để vương thì

không thể có sự tin tưởng như vậy, đặc biệt là đối với một người có suy nghĩ tinh vi như nàng, nhưng hắn không thể không nói.

Nàng trừng to mắt, tim đập loạn nhịp, khẽ đáp: “Thần thiếp ghi nhớ.”

Hắn thở một hơi dài, đứng thẳng người, lại choàng lấy nàng: “Đi xem kịch với trẫm.”

Phi Tâm ngớ ngàng, nhìn về mặt hắn, lại không dám nói. Hắn cúi đầu nhìn nàng: “Nghe Động Tiên Truyền, vỡ mới.”

Động Tiên Truyền? Phi Tâm bất giác liếc nhìn hắn, trong lòng thở phào. Đáng tiếc Tả Hàm Thanh không biết nàng đã giúp hắn chuyện này, nếu không thì hắn thật sự nợ nàng một món ân tình lớn rồi.

Hắn nhìn nàng: “Nàng không biết à? Vở đó nói về một vị Phổ Hiền bồ tát làm cách nào để độ hóa những kẻ ngang bướng cứng đầu, đầu óc cổ hủ, chậm tiêu lại chết không chịu hối cải.”

Phi Tâm cứ cảm thấy lời hắn có ẩn ý, nhưng lúc này lại không thể không thuận theo ý hắn, đành cắn rút lương tâm nói: “Vậy thì cốt truyện này cũng có ý nghĩa đấy chứ.”

Vân Hi nhìn gương mặt nàng cứng đờ nhưng vẫn gượng cười, hai mắt hơi sưng, hắn cười nói: “Đương nhiên phải có ý nghĩa rồi. Nếu không có ý nghĩa thì bồ tát cũng không hài lòng đâu!”

Phi Tâm cười trừ rồi cùng hắn chuyển xuống tầng dưới.

Chương 5

Thủy thành Giang Đô tiếng trống vang lừng

Ngày hai mươi sáu tháng sáu, hoàng thượng tới Giang Đô. Vì dọc đường rất thuận lợi nên đã khởi hành sớm hơn dự định vài hôm. Tổng đốc Hoài Đông, tuần tra hai sông, tuần lệnh và các quan lớn bé của Giang Đô phủ đều đứng chờ nghênh giá ngoài cảng Quan Tào ở Giang Đô từ sáng sớm.

Thành Giang Đô xây vào khoảng năm Phụng Nghi triều đại trước, nằm ở phía đông giao lộ của sông Kinh Giang và Hoài Thủy. Thành đông có hồ Thanh Dương, một trong bốn hồ lớn danh tiếng của Cẩm Thái, trong thành có nhiều đường sông, ngoại thành có Hoàn Hoài Thủy, một tòa thành trên nước rất trứ danh, còn được gọi là Thủy Thượng Minh Châu.

Giang Đô có sản lượng lương thực phong phú, nơi này chuyên cung cấp gạo Trân Châu cho hoàng gia, bàn đào, long nhãn, hạt dẻ, thạch lựu, mơ ngọt, ... tất cả đều rất trứ danh. Giang Đô phát triển đường biển rất thuận lợi, tất cả thức ăn phong phú của Hoài Đông, Hoài Nam và những vùng khác trên cả nước đều tập trung ở đây. Và nghề đóng thuyền, dệt may, đồ gốm cũng rất phát triển ở Giang Đô, kỹ thuật dệt may chỉ đứng sau Tinh Bình Châu, nghề làm gốm chỉ đứng sau Lạc Ninh, tất cả đều là tiêu chuẩn bậc nhất cả nước.

Nguyên vùng Quan Tào cảng đã bị phong tỏa, chừa lối đi cho thuyền lớn của hoàng gia cập bến. Cảng đã dọn sạch sẽ, Hành Vụ Thuộc đã đóng trại tiên phong để bảo vệ an toàn cho hoàng thượng. Quan chức địa phương ăn mặc chỉnh tề, nghiêm chỉnh chờ đợi giá ở hai bên cảng.

Giờ Dậu, hoàng gia đến nơi dưới sự dẫn đường của đoàn thuyền lớn, từ từ tiến vào, dừng ngay giữa cảng, các thuyền móc nối vào nhau thành một đường thẳng thông đến bến cảng. Thảm đỏ trải khắp, tiếng nhạc vang lên. Vân Hi mặc áo bào cửu long lượn vòng, ngồi kiệu rồng có nóc màu tím, từ từ bước ra trước sự vây quanh của mọi người.

Giang Đô hể vào hè thì trời mưa rất nhiều, đã qua tháng sáu mà mười ngày nay trời hầu như vẫn âm u thất thường, thêm nữa Giang Đô địa hình thấp,

mùa hè trong thành thường bị ngập nửa thành. Vì thế, dân gian có đồng dao: Tháng sáu chớ phơi chăn mùng, tháng bảy áo rơm không rời thân. Châu Nữ có con chết dưới Hoài Thủy, mỗi mùa sen nở trời cũng khóc thương.

Tương truyền Giang Đô có một người phụ nữ tên Châu Nữ, con nàng ấy chết chìm dưới Thanh Dương Hồ. Mỗi năm nàng đều khóc lóc bi thương khi cúng tế con yêu bên bờ hồ, nên ông trời cũng rơi lệ cùng nàng. Sau này người phụ nữ hóa thành ngọn núi, và cũng chính là ngọn núi Bi Nữ Phong rất có tiếng ở Thanh Dương Hồ. Mỗi năm hè đến, hoa sen nở rộ, Giang Đô thường mưa phùn liên miên, và quanh vùng Bi Nữ Phong luôn gợn những tiếng sóng thảm thiết, hết như tiếng phụ nữ đang khóc lóc. Đương nhiên, truyền thuyết cũng không đáng tin, nhưng Bi Nữ Phong thì lại rất trứ danh, còn mưa mùa hè ở Giang Đô cũng vì thế mà thành một cảnh sắc đáng để nhắc đến.

Thế nhưng truyền thuyết tuy đẹp, mùa hè ở Giang Đô lại chẳng dễ thở tí nào, oi bức vô cùng, cứ đến mùa này áo quần trên người đều nửa ẩm ướt, mồ hôi cũng chẳng tuôn ra được. Vân Hi vừa bước ra đã cảm thấy nóng bức, càng không phải nói đến quan lại đang nghênh đón ngoài kia. Nhưng định vào thời điểm này cũng là điều rất cần thiết, hễ Giang Đô bước sang mùa mưa thì mới có thể thấy được thành quả của công trình thủy lợi.

Nghi trượng ra khỏi cảng lớn, quan lại kẻ hai bên quỳ đón. Vân Hi chỉ lộ diện một hồi rồi đoàn người cùng ngựa bèn quay sang hướng về Phúc Ấm Viên trong thành Giang Đô. Phúc Ấm Viên tọa lạc tại phía đông thành Giang Đô, cũng là kiến trúc được xây dựng từ tiền triều, ban đầu vốn chỉ là một tòa vương phủ, sau đó hình thành lâm viên hoàng gia và bắt đầu biết đến với tên gọi Thúy Phương Viên.

Trong những năm của triều đại Vũ Tông, Vũ Tông đắm chìm trong thanh sắc, thích ngao du sơn thủy, từng ba lần hạ Giang Đô, và tòa Thúy Phương Viên cũng trải qua nhiều lần trùng tu, đã từng mở rộng diện tích đến 200

khoảnh, kiến trúc điêu khắc hoa mỹ vô cùng, ngoài ra còn nuôi nhiều loài cầm thú quý hiếm, vô số cây cỏ lạ kỳ. Cho tới thời Xương Long, tiên đế mới gỡ bỏ một phần kiến trúc, không nuôi thú hiếm lạ, sau đó ban thưởng vườn này cho Nguyễn Khải Vinh, cũng chính là tổ phụ của thái hậu Nguyễn Tinh Hoa. Nguyễn Khải Vinh làm quan cho hai đời triều đình, từng giúp tiên đế chinh chiến Dạ Dịch quốc, bảy trận chiến đều thắng vẻ vang ấy đã trở thành một sự chấn động. Tiên đế vui mừng, đổi tên Thúy Phương Viên thành Phúc Âm Viên, ban tặng cho Nguyễn Khải Vinh, lúc ấy cũng chính là thời điểm quyền thế nhà Nguyễn cao ngút trời.

Cho đến hôm nay, vì hoàng đế ưu ái miền nam. Phú hộ Hoài Nam đã xây Thánh Đức Viên ở phía nam Hoài An, môi trường địa lý hai bờ sông Hoài đã không thể xây dựng những khu vườn có kiến trúc to lớn, vả lại Nguyễn thị nay đã như mặt trời xuống núi, để đảm bảo chu toàn, sau cùng mọi người bèn chủ động đề nghị trùng tu Phúc Âm Viên để tiếp đón hoàng đế.

Nơi này tuy không còn là cảnh sắc xa hoa như ngày xưa, nhưng vẫn giữ được núi non trùng điệp, cảnh đẹp không sao tả xiết. Khu rừng phía nam được trồng một cách tinh xảo. Tuy không sánh bằng kiến trúc rộng lớn phương bắc, nhưng lại chú trọng đến sự sắp xếp xen kẽ. Phương bắc khô cằn, mỗi kiến trúc đều phải xây những chòi gác. Chòi ác tượng trưng cho thủy vị của Long Vương, đối chiếu theo ngũ hành thì nó thuộc thủy, tức nghĩa là muốn dùng thủy để trị hỏa.

Nhưng phương nam lại nhiều nước, nên lâu các không xây những ngấn nước nghiêng xuống, mái cong xây đỉnh cao và nhọn, lầu nhọn và hẹp chứ không bo rộng, tất cả cũng do yếu tố môi trường mà ra. Còn sân đình thì không theo quy tắc nghiêm ngặt là phải vào mây ô, ra mây ô, nó chỉ là một chiếc đình sỏi nhỏ, sắp xếp xen kẽ với núi đá, những thác nước, dòng suối được xây lối dẫn đường. Đều do địa thế phương nam thấp trũng, chạy dọc theo hướng đại viện có hiện tượng trữ nước, nên không hợp với phương nam. Có rất nhiều vườn nhỏ thiết kế tinh xảo, những chuỗi cầu dài, những đường

nước ngầm, và nhiều đường cống rãnh, trong vườn có hơn trăm chiếc cầu, hình dạng kỳ lạ, muôn màu muôn vẻ.

Sau khi đến Phúc Âm Viên, hoàng thượng thay y phục nghỉ ngơi một chút, sau đó chính thức gặp gỡ quan địa phương cùng tông tộc nhà Nguyễn, thiết yến tại Diệu Đình Đài trong Phúc Âm Viên, quan chức đi cùng và quan địa phương cùng tham dự.

Còn Phi Tâm thì đến nội uyển hầu hạ thái hậu, hai hôm nữa thái hậu sẽ gặp mặt tông thân Nguyễn thị, có lẽ hoàng thượng cũng sẽ thiết yến. Hôm nay vừa đến nơi, đường xá gian lao nên cả người và ngựa đều mệt mỏi, thái hậu cũng tỏ ra mệt mỏi, nên Phi Tâm cùng thái hậu vào nội uyển, đích thân sắp xếp ổn thỏa rồi mới quay về chỗ ở của mình.

Lối đi ở đây khó phân biệt phương hướng, trong vườn có nhiều ao đá, rất khác biệt so với sân vườn trong kinh thành. Lần này nơi ở của Phi Tâm không xa nơi ở thái hậu, cũng là một khu vườn độc lập, cách nhau một hòn non bộ. Tên sân vườn này là Bích Hồng Ưu Kính Các, nấp dưới khu rừng Tương Phi Trúc, đằng sau còn có một chiếc ao sen, hoa sen đỏ thắm, lá xanh mơn trùng trùng điệp điệp.

Tú Linh sống trong cung nhiều năm, rất không quen với khí hậu ẩm ướt, oi bức như thế này, lên bờ không lâu thì đã than ngán thở dài, sắc mặt đỏ bừng, đôi lúc lại buồn nôn, uống một liều Tịnh Tâm Lương Kim Tán mà vẫn còn cảm thấy cơ thể lão đảo. Phi Tâm nhìn bộ dạng nàng ấy, chắc chắn là không thích nghi với khí hậu ở đây, và bị trúng nắng rồi, nên không để Tú Linh đi theo, cho nàng ấy nghỉ ngơi sớm. Tiểu Phúc Tử tuy luôn phụ trách dò thám tin tức cho Phi Tâm, nhưng dầu sau cũng ở lâu trong đại nội, những việc vặt vãnh tuy không linh hoạt bằng Tú Linh, cũng tạm giải quyết ổn thỏa. Hắn dìu Phi Tâm về nơi ở, đích thân kiểm tra mọi việc, chờ Phi Tâm tắm gội thay y phục, lại đích thân đốc thúc bày biện bữa ăn. Phi Tâm tuy dọc đường cũng rất mệt, nhưng lại hoàn toàn không thấy buồn ngủ,

trong đầu nàng chất chứa đầy ắp hình ảnh của Hoài An, càng đến gần thì lại càng trở nên phấn khởi.

Sau khi dùng bữa khuya, Phi Tâm cũng tiện thể dùng một ít tổ yến ngân nhĩ, rồi bảo Tiểu Phúc Tử cùng nàng ra ngoài dạo mát. Phi Tâm tuy sống ở phương nam nhưng cũng chỉ lần đầu đến Giang Đô. Lúc lên kinh đã từng ghé ngang, nhưng đi theo đường thủy nên cũng không ghé sang bên này. Song lúc ấy Phi Tâm hoàn toàn không có tâm trí ngao du, nàng cũng chẳng ôm ấp tâm tình để ngắm những cảnh sắc giang hồ. Nói nàng là người thực tế phù phiếm cũng được, nói nàng nhìn không thấu cũng được, con người sống trên cõi đời này đều có những mục tiêu và ý nghĩa sống khác nhau, và ý nghĩa tồn tại của nàng chính là trong cung cấm.

Phi Tâm mặc một chiếc áo ngắn màu trắng tuyết có tay áo ôm sát và thêu chỉ vàng, phía dưới lót thêm chiếc váy trắng bông bênh, được dệt từ chất liệu tơ tằm lạnh, mỏng nhưng không xuyên thấu, mềm mại và trơn láng. Nàng để Tiểu Phúc Tử đi theo, men theo hàng trúc, đi dạo trong vườn, tiểu lâu ở đây đều được bao quanh bởi những hòn đá kỳ lạ, hai bên toàn là những giàn hoa, lúc ấy đang nở rộ những búp hoa trắng tinh, mùi hương thoang thoảng, tất cả đều là hoa quỳnh!

Phương bắc chỉ có thể trồng hoa quỳnh thành những chậu cảnh trong nhà kính, thời tiết ẩm ướt phương nam thì có thể trồng dưới đất, nhưng trồng trên những giàn hoa xếp dài hai bên, vây quanh một cách rầm rộ như vậy thì Phi Tâm cũng chỉ mới thấy lần đầu. Có lẽ trong khoảnh khắc hoa quỳnh thoáng nở, nhất định sẽ như những hoa tuyết tung bay, hương thơm phùng phức cả khu vườn. Bây giờ cành lá vẫn còn xanh tươi, nụ hoa căng phồng, có lẽ nửa khắc, một canh giờ tới sẽ nở rộ hoàn toàn.

Nàng đứng trước giàn hoa, thân leo xanh ngắt cũng bò đầy phía sau bờ tường, những chiếc lá to như bàn tay đang nở ra, ánh đèn trên tường lâu hắt xuống, dường như đang tỏa ra thứ ảo ảnh.

“Hoa quỳnh sớm nở tối tàn, chỉ vì Vi Đà.” (*) Phi Tâm không hiểu sao tự dưng nghĩ đến câu nói này, nàng nhìn nụ hoa khẽ thốt nên lời.

(*) Vi Đà là tên một vị thần giữ gìn phật pháp. Hoa quỳnh còn có tên là hoa Vi Đà, bởi vì hoa sau khi nhìn thấy Vi Đà vào chiều tối thì bắt đầu nở rộ

Tiểu Phúc Tử bên cạnh đang tắt tả dùng phất trần xua đuổi côn trùng giúp nàng. Hoa cỏ ở đây mọc rậm rạp, sau cơn mưa, tất cả côn trùng nhỏ nhìn thấy ánh sáng, ngửi thấy mùi hương đều lũ lượt xuất hiện. Tiểu Phúc Tử biết chủ tử mình da dẻ non nớt nên hẩn bận đến toát mồ hôi, thoáng nghe Phi Tâm cất tiếng thì trở nên sững sờ. Nàng ấy vốn không thích những truyền thuyết như vậy, chỉ cho rằng tất cả đều là những trò đùa mà người xưa chế ra, sao bây giờ lại có hứng thú như vậy nhỉ?

Chương 6

Hoa quỳnh nở rộ làm tri âm

Phi Tâm nheo mắt nhìn Tiểu Phúc Tử, thoáng che miệng cười: “Mấy hôm trước bốn cung xem kịch, vừa đúng ngay vở Vi Đà bái Phật Tổ làm sư phụ và sau đó diệt ma, nên tự dưng nhớ tới mà thôi.”

Tiểu Phúc Tử khom lưng xuống, cũng cười. Trên đường đi, Quý Phi bị hoàng thượng lôi đi nên đã xem không ít vở kịch, đoàn thuyền lớn trong lần Nam tuần này, ngoại trừ thuyền lớn của hoàng thượng có thiết kế những sân khấu kịch thì ở phía sau cũng còn một thuyền hoa rộng lớn, trên thuyền lầu kịch cao ba tầng. Mấy hôm trước hoàng thượng cao hứng, kéo sang đó xem, vừa khéo ở đó đang hát vở Vi Đà, lại còn do kép ưu tú của Khánh Phong đoàn diễn, thật sự khiến họ có dịp mở rộng tầm mắt!

Hai người đang nói chuyện, bỗng dưng phía sau có tiếng ai đó vang lên: “Xem ra Quý Phi có tiến bộ rồi, cũng biết được hoa quỳnh chờ đợi Vi Đà!” Âm thanh vừa thốt lên, Phi Tâm và Tiểu Phúc Tử giật mình, Phi Tâm vừa

quay sang vẫn chưa kịp quỳ xuống thì Vân Hi đã tiến tới. Hai bên có hai thái giám xách đèn, Uông Thanh Hải vẫn đứng kề bên.

Vân Hi mặc thường phục, không búi tóc. Áo bào phất phoi, bước đi nhẹ nhàng, trên người tỏa lên mùi rượu nhàn nhạt, âm thanh cũng có chút phiêu bồng, dường như đang say ngà ngà. Phi Tâm khẽ liếc nhìn, thấy ánh mắt long lanh như hai vì sao, nào có chút men say, tự dừng trong lòng rung động, cúi đầu bái chào: “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Hắn nhìn xung quanh rồi nói: “Nơi này của nàng tốt hơn nơi trẫm nhiều. Trước có cảnh trúc, sau có ao sen, hai bên còn có giàn hoa. Không giống bên trẫm, chỉ toàn là sỏi đá và sỏi đá, mấy hôm nay trẫm sẽ ở lại đây!” Hắn nói rồi nhắc chân bước vào.

Phi Tâm ngẩn người một hồi, chợt nghe Uông Thanh Hải quay lưng vẫy phất trần, một đám nô tài phía sau đã tiến vào, khiêng khiêng vác vác đủ thứ đồ đạc, hì hục từ cổng nhỏ hai bên nối đuôi nhau bước vào. Phi Tâm há hốc miệng nhìn bọn người đó.

Hoàng thượng sống ở Long An Các, tuy Phi Tâm chưa bước chân đến đó, nhưng trước kia cũng từng nhìn thấy qua tranh vẽ. Trong đó có một thác nước, có sông có núi, có hoa thơm cỏ lạ, còn có cả cầu Thất Chiết, rõ ràng cảnh sắc và bài trí bên đó đều hơn hẳn nơi này, lại còn có cả hai sân vườn, và các gác lửng, hai bên đều có lầu cao. Giờ đây hắn lại bắt đầu trợn mắt nói xằng, khiêng cả đồ đạc sang, rõ ràng muốn dọn sang đây trong những ngày dừng chân ở nơi này.

Lúc ấy Phi Tâm cũng chẳng biết nói thế nào, đành cúi đầu đi theo. Vân Hi bước chân lên lầu. Tầng một là sảnh đường có mười sáu cột trụ, không có cửa, tất cả được bao bọc bởi những màn lụa mỏng, dọc bên ngoài có xây những chiếc bực, chính giữa trải thảm lụa màu xanh lam, trong sảnh đường cũng xây thêm bình phong điêu khắc để che chắn, lò hương bằng đồng rực rỡ cao ba tầng, còn có một chiếc ghế Quý Phi lót đệm êm. Hai bên là hai

thang cuốn, bước lên trên đó chính là nơi ở của Phi Tâm. Ưông Thành Hải cho Trần Hoài Đức chỉ huy bọn nô tài, không theo vào trong, mà leo lên cầu thang bên ngoài để sắp xếp đồ đạc trên đó. Vân Hi ngả người xuống ghế quý phi, nhận lấy cốc trà Phi Tâm dâng đến, chậm rãi hớp một ngụm rồi nói: “Ngày mai trăm vi phục xuất tuần, nàng đi cùng trăm.”

Mấy hôm nay Phi Tâm đã quen với việc bị hắt dắt mũi, huống hồ hoàng thượng Nam tuần, vi phục xuất tuần ra ngoài xem xét là lẽ đương nhiên, nên nàng cũng không có gì bất ngờ, nhỏ nhẹ đáp lời. Chỉ trong thoáng chốc, đồ đạc đều được sắp xếp ngăn nắp, nô tài kéo đến tuy đông, nhưng động tĩnh lại rất nhỏ. Ưông Thành Hải đến gần bẩm: “Hoàng thượng, nô tài đã sắp đặt xong cả rồi. Trong này giữ vài người, những kẻ khác cho về thì hơn.” Dẫu sao không gian nơi này cũng có hạn, huống hồ vẫn còn nô tài của Phi Tâm ở phía sau. Nếu tăng thêm một đoàn người như vậy thì cũng rất khó sắp xếp.

Vân Hi hừ một tiếng xem như trả lời, ngẩng đầu nhìn giàn hoa bên ngoài: “Hoa quỳnh ở đây trông rất hay, không như trong cung, không cần giở những trò đánh tráo để khiến hoa nở vào ban ngày, uống phí đặc trưng của hoa!”

Phi Tâm nghe thế bỗng thờ thẩn, bất giác dõi theo ánh mắt của hắt. Có không ít truyền thuyết về hoa quỳnh, nhưng nổi tiếng nhất chính là mối tình kết thúc không có hậu của Hoa Tiên và Vi Đà. Vi Đà bái Phật Tổ để tu hành, mỗi ngày đều ra ngoài lúc nửa đêm để hái sương sớm cho Đức Phật. Và lúc ấy, hoa quỳnh đã vì hắt mà nở, hy vọng hắt có thể nhớ lại ân tình năm xưa.

Còn hoa quỳnh trong cung, để hoàng thượng cùng các phi tần có thể ngắm nhìn được phong thái của nó, các hoa trượng đã dùng phương pháp “Thâu thiên hoán nhật” để làm cho những nụ hoa căng phồng được soi rọi vào ban đêm và ban ngày thì che khuất ánh sáng. Phương pháp này đã giúp hoa nở rộ vào ban ngày, ngoài ra còn dùng những cách khác để khiến đất đai màu

mỡ nhằm kéo dài tuổi thọ của hoa, vì thế Vân Hi mới nói rằng đã hủy đi đặc trưng của hoa!

Ngẫm kỹ lời nói này, Phi Tâm cũng thấy đồng cảm. Truyền thuyết đa phần đều là những lời nói hàm hồ, nhưng hoa quỳnh ung dung nở rộ vào ban đêm, vì lẽ đó mới thể hiện được vẻ đẹp của nó, đảo ngược đặc trưng khiến chúng nở rộ vào ban ngày, dưới ánh sáng chói chang của mặt trời, đúng là đánh mất vẻ đẹp kiều diễm trong màn đêm tĩnh lặng.

Nàng đỡ đầu nhìn ngẫm, chợt cơ thể căng lại, lúc định thần thì nhận thấy hắc đã đứng phía sau nàng từ lúc nào, ôm chặt nàng vào lòng. Trước mặt bọn nô tài, nàng cảm thấy ngượng ngùng và không thoải mái, nàng cứng đờ người một lát rồi khẽ cất tiếng: “Hoàng thượng, thần thiếp hầu hạ người nghỉ ngơi nhé.”

“Vừa uống rượu, để tỉnh rượu một tí rồi ngủ.” Hắc khom lưng cúi đầu, chiếc cằm kề lên bờ vai nàng, khi nói chuyện khiến nàng hơi nhồn nhột.

Hai người lặng thinh một lúc, Vân Hi sai người mang chiếc ghế dời lên bục gỗ có rèm lụa vây lại ngoài kia, nơi này hoa cỏ sum suê, nên giữa các cột nhà đều phải đốt huân thảo phòng muỗi và côn trùng. Chiếc ghế được kê ra ngoài, bên cạnh đốt một lò hương cỏ ngải, và kê một chiếc bàn nhỏ để đặt ít trái cây, nước trà. Hắc tựa lưng vào ghế, bảo nàng ngồi bên cạnh, hai người cũng chẳng nói năng gì, nhưng Phi Tâm trông bộ dạng hắc có vẻ như là đang ngồi chờ hoa quỳnh nở.

Suốt dọc đường đi, kể từ sau khi Phi Tâm thẳng thắn bày tỏ tâm sự với hắc, giữa họ dường như đã nảy sinh một sự thay đổi lạ lùng. Tuy ở bên nhau vẫn chưa tìm ra đề tài chung, nhưng cũng bớt ngượng ngùng như trước đây. Có những lúc ngồi im phăng phắc như bây giờ thì Phi Tâm cũng không cảm thấy khó chịu. Có lẽ gần đây hành vi của hắc quá ư kỳ quặc, cứ hay lôi nàng đi lại trên thuyền một cách táo tợn, nên những lúc im lặng bên nhau như vậy lại khiến nàng trở nên thoải mái hơn.

Nàng lẳng lặng ngồi bên hắt một hồi, nhận thấy mí mắt trở nên nặng trĩu, mơ mơ màng màng cho đến khi cảm thấy có ai đó đã đẩy nàng, nàng giật mình mở mắt lên thì thấy hắt đang cười, nụ cười thuần khiết ngây thơ, trong suốt không vương bụi bẩn như thủy tinh pha lê, nụ cười khiến khuôn mặt hắt trở nên long lanh giữa ánh đèn heo hắt ban đêm. Hắt đưa tay véo mặt nàng: “Nhìn kìa, hoa nở rồi, nở rộ cả!”

Phi Tâm giật mình nhìn theo hướng chỉ tay của hắt, đập vào mắt nàng chính là một biển hoa trắng như tuyết. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy hoa quỳnh đồng loạt nở rộ nhiều như thế, dưới màn đêm tăm tối, những đóa hoa băng thanh ngọc khiết trên giàn thật sự chấn động lòng người, mùi hương thơm ngát tản ra trong không khí, khiến nhiệt độ nóng ẩm bị ngưng đọng và trở nên thông thấu. Nàng bất giác giương to đôi mắt, thậm chí quên khuấy đi rằng lúc này nàng đang ngồi trên đùi hắt.

Đêm đầu tiên đặt chân tới Giang Đô, lần đầu trong đời nàng nhìn thấy hoa quỳnh nở rộ trong đêm, cánh hoa còn đọng những giọt sương sớm cùng mùi hương khiến tâm trí điên đảo, một màu trắng xóa độc nhất vô nhị trong màn đêm thăm thẳm đã áp đảo tất cả những sắc màu rực rỡ. Hoa quỳnh chỉ nở rộ vào đêm nên mới có thể kiêu ngạo như vậy. Và nếu muốn thưởng thức vẻ đẹp vô song của nó thì nên lặng lẽ chờ đợi.

Chương 7

Vải bông nhẵn nhịu, một sợi cột hai tim

Phi Tâm ngắm nhìn mình qua gương, hôm nay nàng mặc bộ cánh màu vàng nhạt cổ áo khoét sâu, tay áo rộng, cùng chiếc áo ngắn, phối hợp với chiếc váy xà cừ màu trắng thêu hình hoa bách hợp tím. Hoa bách hợp xẻ từ chân váy lên, trải dần lên thước vải xà cừ như những giọt mực rỏ vào, khi tím mép váy lại thì tựa như một nụ hoa, nở rộ theo từng bước đi. Phương pháp dệt may đặc biệt này chính là tay nghề dệt kim Tinh Bình Châu. Bông hoa

không phải được thêu lên khi bắt đầu cắt may, mà đã được in lên dần trong khi nhuộm màu. Khi cắt may thì cần phải tỉ mỉ cắt theo những đường vân mới có thể lấy được hình dạng bông hoa mong muốn.

Bởi thời tiết oi bức nên chất liệu y phục phải nhẹ và mềm, nhưng cần được dệt thật chặt, tuy mỏng nhưng không trong suốt. Áo ngắn phía trên ôm sát vào người, chỉ dài đến eo, kéo thành một tua tròn, hai bên váy thắt tua cờ dài, không cần dài tở cũng rất phiêu bồng. Tay áo là kiểu tay bèo rộng rãi, tất cả đường viền to đều thêu hình cánh bướm.

Áo quần này được Tú Linh sai người chuẩn bị trước khi xuất cung, không có những hoa văn cung đình phức tạp, cũng không đính bất kỳ hạt pha lê nhiều màu nào. Chất liệu cũng chọn hàng loại hai, loại gấm vóc có thể tìm thấy dễ dàng trong dân gian, nhưng kỹ thuật dệt nhuộm của Tĩnh Bình Châu tuyệt đỉnh thiên hạ, dù chất liệu không phải gấm vóc lụa là thượng hạng nhưng bộ cánh này cũng không phải là loại mà những kẻ giàu có thông thường có thể mặc được.

Do đó sau khi Phi Tâm mặc vào thì hơi do dự, xuất hiện trước mặt mọi người với loại y phục này nhất định sẽ bị người ta nhìn ra là gia quyến của gia đình danh giá. Hoàng thượng đã muốn vi phục thì nàng không thể nào nổi bật như vậy, nhưng nàng thử đi thử lại nhiều bộ, chỉ có bộ này có thể nói là giản dị nhất. Có những bộ chỉ cần mặc vào, chất liệu trơn mượt đã khiến người ta nhận ra nó là hàng thượng hạng.

Nàng còn đang rầu rĩ soi gương, Tú Linh đã bước vào bảo rằng hoàng thượng sai người đến rước nàng. Tối qua Tú Linh nghỉ ngơi một đêm, hôm nay sắc mặt đã đỡ hẳn, sáng sớm đã bắt đầu sắp xếp đủ mọi việc. Tú Linh nghe Thường Phúc bảo rằng tối qua hoàng thượng đã dọn đến đây, trong lòng cảm thấy vui mừng thay Phi Tâm. Bây giờ hoàng thượng không cần nghe báo cáo, nhưng bởi vì lần đầu đến Giang Đô nên buổi sáng vẫn còn bận việc. Sáng sớm Phi Tâm cùng hân đến thỉnh an thái hậu, sau đó hân đến Phi Tâm sửa soạn, bản thân thì ra ngoài gặp các đại thần. Tối qua hai người

ngủ chưa đến hai canh giờ, sau khi trở về Phi Tâm đã thiếp một lúc dưỡng lại sức, vẫn chưa đến giờ trưa thì hắc đã sai người đến truyền.

Phi Tâm nghe thế đành cầm đầu cầm cổ đứng dậy. Hôm nay Tú Linh chải cho nàng mái tóc búi lệch, tóc trước trán nếp sát vào trán, vén ra sau gáy tai, không cài quá nhiều trang sức, chỉ dùng hai chiếc trâm ngói sao đan chéo cố định tóc. Tú Linh dìu Phi Tâm, khẽ nói: “Nương nương, không sao đâu. Tầm mắt thứ dân vụng về, làm sao phân biệt được hàng thượng hạng? Hơn nữa Tiểu Phúc Tử đã đi dò hỏi, vải xà cừ không phải thứ gì mới mẻ ở đây cả.”

Phi Tâm không nói gì, mặc Tú Linh dìu nàng lên kiệu, băng qua cánh rừng tiến đến tiền viện. Hôm qua khi vào đây thì trời cũng đã tối nên Phi Tâm không nhìn rõ cảnh sắc này. Hôm nay bước ra, thấy bốn bề đều là những hành lang ngoằn ngoèo, cao cao thấp thấp hết như mê cung. Đập vào mắt là một màu xanh biếc, dòng sông, con suối róc rách bất tuyệt, mái nhà cong vút ẩn hiện giữa rừng hoa thơm ngát, tiếng chim hót trong trẻo, cánh bướm nhộn nhịp.

Lúc ấy đang là giữa trưa, những áng mây nặng trĩu, e rằng trời lại sắp đổ mưa. Thời tiết tuy nóng ẩm, nhưng gần đến dần rồi nước thì cũng có chút gió mát. Bên này vừa rẽ khỏi đường mòn bỗng thấy bóng người thấp thoáng phía trước, thái giám chấp đường vội quát: “Quý Phi nghi liền, kẻ phía trước tránh đường!”

Kẻ ấy vừa nghe, vội vàng đứng yên bất động. Phi Tâm nheo mắt nhìn, thấy người đó mặc bộ y phục màu tím sẫm, hình như là quan phục. Bây giờ trong viện này thường có quan lại ra vào, không giống trong đại nội. Phi Tâm khẽ động ngón tay, Tiểu Phúc Tử đang dìu kiệu bên cạnh vội vàng buông rèm lụa xuống. Phương nam mưa nhiều nên kiệu cũng có kèm ô trên nóc, bốn phía quần hai lớp màn che, một lớp mỏng một lớp dày.

Phi Tâm cho người dừng lại, cất tiếng nói: “Không biết là vị đại nhân nào? Nếu đại nhân có việc thì cứ đi trước.” Nơi này địa thế ngoằn ngoèo, khó trách va chạm, hơn nữa có thể bước vào viện này, ắt phải là trọng thần, Phi Tâm đương nhiên không muốn trở nên kênh kiệu trong thời khắc này.

Người kia yên lặng hồi lâu, sau đó xa xa lên tiếng: “Vi thần Tả Hàm Thanh không biết Quý Phi nghi giá, mong nương nương thứ tội.”

Phi Tâm nghe thế mới nói: “Đại nhân không rành đường đi trong viện thì nào tội tình gì?” Nói xong, nàng khẽ vẫy tay, Tiểu Phúc Tử tiến lên vài bước, cách một lùm cây nói: “Tả đại nhân, nương nương mời ngài đi trước.”

Tả Hàm Thanh cung kính tạ ơn, Phi Tâm chờ hẵn đi trước, bỗng thấy hẵn hạ người, lại đi quỳ xuống. Phi Tâm sững sờ, Tả Hàm Thanh là quan nhị phẩm, tại sao lại hành lễ quỳ với nàng? Nàng đang định nói thì hẵn đã lên tiếng: “Hôm đó may nhờ nương nương trượng nghĩa tương trợ, vi thần mới có thể giữ được thể diện. Ân đức nương nương, vi thần không dám quên, nay lại đụng phụng giá của nương nương, sao có thể đi trước? Vi thần cung thỉnh nương nương khởi giá.”

Phi Tâm nghe thấy thế thì chợt giật mình, thực ra hôm ấy nàng chẳng qua là mượn cớ để nói về chuyện của mình, muốn thông qua đó bày tỏ tâm tư với hoàng thượng. Huống hồ khi nàng nói những lời này, ngoại trừ hoàng thượng thì chẳng ai nghe thấy. Có lẽ hoàng thượng có lòng giúp nàng! Nàng ngẫm nghĩ xong thì thấy lòng đầy cảm kích, yên lặng trong phút chốc rồi khẽ cất tiếng: “Nếu đã thế thì khởi giá vậy.”

Liền nhẹ đến thẳng gần cổng phía tây mới ngừng lại, nơi này có một chiếc ao nhỏ, trong đó nuôi rất nhiều cá chép, khi lên cầu Phi Tâm khẽ liếc nhìn xuống, mảng màu đỏ tụ lại hết như một rặng mây đỏ. Vân Hi đang ngồi uống trà bên cạnh bờ đá ven ao, bên bờ có mắc một giàn nho, lúc này đã kết trái, từng chùm từng chùm long lanh trong suốt, vài chùm có những

cuống dài xoắn lại, tán lá nhẹ nhàng rũ xuống, một màu xanh biêng biếc. Vùng này nguồn nước dồi dào, thực vật sinh trưởng thật đẹp mắt, hơn nữa Vân Hi đang vận chiếc áo trắng toát, trông càng nổi bật hơn. Phi Tâm vội bước xuống liền yết kiến, Vân Hi đảo mắt nhìn nàng rồi đứng dậy: “Đi thôi, bảo Thường Phúc đi theo.”

Hai người bước lên cỗ xe nhỏ mui màu xanh, người điều khiển xe là Bàn Tín, tùy tùng đi theo tất nhiên vẫn là Uông Thành Hải. Phi Tâm len lén nhìn y phục của Vân Hi, nhận ra hắn cũng mặc chất liệu xà cừ.

Loại gấm này có những nếp gấp mảnh mai, may trường bào sẽ có hiệu ứng khúc xạ ánh sáng, hơn nữa còn là màu trắng nên rất bắt mắt. Phía trên còn có những vằn nước hoa vằn ngấm màu trắng bạc, không ngấm kỹ sẽ không nhìn thấy. Xà cừ – loại gấm vóc có thể xem là hàng loại hai trong các cung phẩm nhưng nếu ở dân gian thì nó lại là loại hàng thượng hạng.

Vân Hi hiển nhiên cũng biết điều này, nên khi thấy nàng trộm nhìn anh, trong mắt bất giác ánh lên nét cười: “Giang Đô tạm thời do Kinh Kỳ Doanh tiếp quản, vùng này đều như vậy cả. Trẫm đã sai người ra ngoài làm chút việc, khi ở Bình Châu cũng không ai nhìn ra.”

Phi Tâm nghe xong bèn hiểu ra. Hoàng thượng không phải thật sự muốn thị sát dân tình ở Giang Đô mà hắn đang chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo. Nay ra ngoài Nam tuần, hễ đến nơi nào, quan chức hoàng thượng đưa đi cùng sẽ kiểm soát trị an vùng đó trước, so với Giang Đô, có lẽ hắn muốn thị sát Bình Châu nhiều hơn.

Điều này đương nhiên cũng có nguyên do, Giang Đô là nền móng của Nguyễn thị, Nguyễn thị bị triều đình áp đảo dần dần, năm ngoái đã sa sút hẵn đi, nên tại vùng Giang Đô này thì ắt hẳn Nguyễn thị sẽ rất thận trọng, trưởng quan hành chính đương địa cũng không còn lệ thuộc Nguyễn thị. Vì thế, không cần thị sát cũng biết rằng ở vùng đất Giang Đô – nơi đang quá độ quyền lực này sẽ tuyệt đối không xảy ra những việc nghịch ý triều đình.

Chính trị quyền mưu, thực ra chủ yếu chỉ là chuyển dời quyền lực và các mối quan hệ nhân sự. Nhân vật đầu sỏ ở trung tâm tất nhiên phải bị nghiêm khắc xử trí, nhưng quá khắt khe với những kẻ tòng phạm thì e sẽ xảy ra hậu quả tương phản.

Cái gọi là “Chớ đuổi giặc cùng đường, bằng không chớ cùng rút giậu” chính là mang ý nghĩa này. Mà phương pháp này thì thích hợp để cải cách tranh chấp đảng phái, dùng biện pháp cư xử ôn hòa mới có thể khiến đại đa số những người bị ép buộc phụ thuộc Nguyễn thị tận trung lại với triều đình, an ủi họ mới là cách thức làm giảm sự sát thương đến mức thấp nhất.

Do đó, Hoàng thượng vẫn khẳng định công lao của Nguyễn thị trên đất Giang Đô, bao dung những thuộc hạ cũ của Nguyễn thị, làm dịu tâm trạng của họ, từ đó gây dựng uy tính triều đình.

Chương 8

Khẽ cười cũng khiến hồng nhan bối rối

Cỗ xe nhỏ đi khoảng nửa canh giờ, ngoài kia Bàn Tín nói: “Công tử, phía trước chính là đường Giang Nguyên, người rất đông đúc, e rằng xe không đi lọt.”

“Ngừng xe đi, chúng ta đi sang đó. Người không cần đi theo, chờ ở đây được rồi.” Vân Hi nghe thế, đứng dậy. Uông Thành Hải xuống xe, vén màn lên và xếp ghế lại. Vân Hi nhảy xuống trước, quay sang đỡ Phi Tâm.

Phi Tâm bước xuống nhìn, nơi ngừng xe là một chiếc cầu vòm tròn rộng rãi, mặt trước và sau lưng là những dãy phố, đầu xe đang hướng thẳng đến bãi trống của nha phủ Giang Đô, phía sau là hướng họ đã xuất phát. Dưới kia là con sông khúc khuỷu, ven hai bên sông toàn là những cửa hiệu, hình như đã đến phố chợ. Đường Giang Đô có lẽ là hai bên bờ hẹp, dòng người

đông đúc, hết sức náo nhiệt. Những kẻ đi lại trên cầu không ít, vừa thấy họ đã bất giác liếc nhìn một lát.

Phi Tâm thấy cảnh đó hơi lo sợ, vả lại khi họ vừa xuống xe, Bàng Tín đã vội đánh ngựa tiến về trước, chắc là ngừng xe thẳng trong phủ nha. Ông Thành Hải gấn hai mép râu giả, đội chiếc mũ nhỏ, bộ dạng trông như một vị quan gia, rất kỳ quặc.

“Nơi này đông người quá, thực, thực sự là...”

Phi Tâm vịn vào thành cầu quan sát hai bên, con đò nhỏ trôi trên sông, qua qua lại lại không ngớt, người lái đò chống sào dài, gào to những giai điệu lạ lùng, giống như đang ca hát vậy. Phi Tâm cũng khó nhận ra đông tây nam bắc, mà nhìn thấy đám đông nhốn nháo đó thì cảm thấy rất không vững bụng.

“Sông này chảy theo hướng nam bắc, hai bên đông tây chính là phố chợ, phía đông là các cửa tiệm, phía tây là những gánh hàng rong.” Vân Hi rất hào hứng, dôi mắt ra xa, “Chúng ta đi dạo bên bờ phía tây, sau đó vòng bờ phía đông về! Nàng có thể trông thấy cả phủ nha, sợ gì chứ?” Nói xong, hắn đưa tay kéo nàng theo, phấn khởi đi xuống cây cầu, thẳng về bờ phía tây.

“Sao phủ nha này lại xây ở đây? Gần phố chợ như thế?” Phi Tâm bị hắn kéo đi nên loảng choảng vài bước, suýt thì giẫm phải chân váy.

“Đây là thành tây, phủ nha trước đây của Giang Đô. Còn thành đông bên kia có hồ Thanh Dương, nay bọn họ gọi là Tân Thành, phủ nha mới của Giang Đô sẽ đặt ở đó. Bây giờ Ương Tập Lệnh đang thụ lý công việc trong phủ cũ.” Vân Hi thấy sắc mặt nàng nhợt nhạt, kéo nàng sát lại bên mình, “Nơi này rất tuyệt, dắt nàng ra ngoài ngắm nghía cho biết.”

Phi Tâm chẳng nói gì, nhìn thấy đa số người ở đây đều mặc áo quần ngắn, Cẩm Thái có quy chế quản lý y phục nghiêm khắc, mặc áo quần ngắn thông

thường là những kẻ buôn bán nhỏ, nghe họ trò chuyện bằng giọng nói sang sảng, không một chút nhỏ nhẽ, thấy người ta đĩnh đạc như vậy khiến Phi Tâm rất khó chịu.

Trong đám đông chen chúc này tuy cũng có khá nhiều phụ nữ, nhưng họ đều sải bước cao giọng nói chuyện, không câu nệ gì, trong mắt Phi Tâm thì đây đúng là cảnh tượng khiếm nhã không chịu được. Con sông dưới cầu rất bẩn đục, do có quá nhiều đò đi lại, còn có cả những kẻ đang tắm gội. Đừng nói đến bát phở, mới được một lúc thì nàng đã mồ hôi đầm đìa trên trán.

Phố phía tây toàn là những gánh hàng rong, bán rất nhiều thức ăn. Thời tiết vốn đã nóng, lại còn gặp toàn những gánh hàng chiên nấu, hơi nóng bốc lên nghi ngút, đi được một quãng, Phi Tâm ngửi thấy mùi là lạ khiến dạ dày nàng cồn cào.

Tiểu Phúc Tử vội sít đến gần phía Phi Tâm, không để người khác va trúng nàng. Nhưng y phục của họ rất bắt mắt, người qua kẻ lại cứ dáo dác liếc nhìn. Lại còn có những kẻ thi thoảng liếc trộm ngực và eo Phi Tâm nữa chứ, chỉ chốc lát Phi Tâm đã nhũn chân.

Vân Hi nhanh chóng nhận ra, ánh mắt hằn toát lên vẻ khó chịu. Phồng mũi một tiếng, bất chợt kéo nàng trở về, khẽ giọng nói: “Đến phía đông trước, thay bộ y phục này của nàng rồi tính tiếp.”

Phi Tâm bị hấn lôi đến đau cả tay, nép sát vào lí nhí nói: “Hay chúng ta đi về đi, người ở đây thật lạ lùng.”

Bởi vì nàng cúi gầm mặt, âm thanh lại bé, một lát sau Vân Hi mới hiểu ra nàng nói gì. Hấn kéo lấy nàng và nói: “Có ta, không gì phải sợ.” Phi Tâm nghe hấn nói vậy, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp không sao tả xiết.

Phía đông là những cửa hiệu, nhưng cũng không phải cửa hiệu sang trọng cho lắm, đầu cầu có một tiệm may y phục, trước cửa treo cờ hiệu có hình chiếc trường bào to, trên bàn bày đầy các loại vải vóc chất lượng một chút.

Bên ngoài thì treo những mảnh vải bố và một số gấm thô, còn có một thúng toàn những bộ áo quần cũ. Nhìn thấy họ y phục hào nhoáng đi qua, kẻ giúp việc ngoài cửa đã khom lưng đến độ sắp gấp xuống sàn nói: “Thưa cậu, thưa mợ, bên trong có rất nhiều vải tốt, vào mà xem thử nhé.”

Phi Tâm lấy vạt áo che nửa gương mặt, cả người khom xuống, vẻ mặt đáng thương dòm ngó những khúc vải đó. Không phải nàng kén cá chọn canh mà là những chất liệu này nếu mặc lên người nàng e rằng sẽ cọ tróc da mất.

Vân Hi lôi nàng vào trong tiệm, chương quầy đã bước ra nghênh đón, gật đầu cúi chào: “Đại gia vào xem, những thứ thượng hạng ở cả trong này.” Có lẽ tiệm này không phải tiệm chuyên bán vải vóc mà chủ yếu là nơi bán y phục may sẵn nên cũng kiêm luôn bán vải. Trong tiệm rất u ám, đây cũng là một mẹo bán hàng của tất cả những tiệm buôn bán vải, có thể che đi những khiếm khuyết nhỏ. Vân Hi cũng không nhìn, tùy tiện chỉ vào một chiếc trường bào rồi nói: “Lấy cái này đi.”

Phi Tâm ngẩn người, chiếc áo không biết đã treo trên tường bao lâu rồi, chẳng còn nhận ra màu sắc của nó nữa, vả lại nhìn đã thấy ngay nó to gấp đôi thân hình Phi Tâm. Chương quầy đích thân lấy xuống, xuýt xoa khen ngợi: “Đây là hàng tốt nhất rồi đó, đại gia thật có mắt thẩm mỹ.”

Mắt Vân Hi muốn trợn trắng lên, mặc kệ ông ta nói gì, giơ tay choàng áo bào lên người Phi Tâm. Tiểu Phúc Tử bên cạnh bước qua móc hầu bao, chẳng hỏi han giá cả, tùy tiện ném một nén bạc xuống bàn.

Trường bào này khiến thân hình Phi Tâm trở nên thẳng đuột từ trên xuống dưới. Y phục cổ đứng, lại to, che hết cần cổ đi, tay áo cực dài, phủ hết cánh tay nàng mà vẫn còn thừa một đoạn hơn hai tấc, Phi Tâm cứng người, không động đậy mặc cho hấn choàng giúp nàng. Vân Hi sẵn tay vò vò đầu nàng hai cái, sau đó mới kéo nàng ra.

Bước đến chỗ sáng Phi Tâm mới thấy thì ra đây chiếc trường bào này màu xanh lá mạ, dường như có lẫn vài sa tanh giả và còn có những sợi tơ màu bạc sáng, chính là loại sa tanh được dệt mịn hơn so với bông vải một tí. Vân Hi nhìn nàng từ đầu đến chân, mái tóc đã bị hắt vò rối cả lên, hai chiếc trâm cài ngôi sao có một chiếc lồi ra phân nửa, tóc trước trán che sụp xuống mắt. Hắc kéo qua loa áo nàng lại, rất vừa ý với tạo hình hiện tại của nàng. Phi Tâm khóc không ra nước mắt, tuy không phải lần đầu hắt trêu nàng, nhưng bây giờ đang ở trên phố đấy!

Cứ như vậy, người tò mò lại càng nhiều. Nhưng không phải nhìn Phi Tâm mà là nhìn Vân Hi, một công tử tuần tú khôi ngô dẫn theo một đứa con gái quê mùa, tất nhiên càng khiến người ta để ý hơn rồi. Nhưng Vân Hi không sợ ánh mắt dòm ngó đó, ngày nào mà hắt chẳng phải nhìn mặt một đám người, vả lại gương mặt hắt vốn cũng đã rất dễ gây chú ý.

Phi Tâm lén nhìn trộm xung quanh, tuy bộ dạng này thật sự khiến nàng xấu hổ, nhưng còn tốt hơn là phải đối diện với những ánh mắt say mê của kẻ khác, cũng xem như đã được giải vây. Nàng khẽ ngược nhìn hắt, hắt đang nhìn nàng hả hê, khóe môi cong lên thật sự rất quyến rũ. Hắt đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán nàng: “Nóng không?”

Đúng là rất nóng, động tác của hắt cũng rất ám muội. Nhưng lúc đó Phi Tâm lại không cảm thấy khó chấp nhận, trong khoảnh khắc đó, nàng hơi bồn thần vì nụ cười của hắt. Có lúc cảm giác nụ cười của hắt cũng rất giản dị.

Chương 9

Dân sinh phồn thịnh, uống rượu rẻ tiền

Họ lại trở về bát phố ở bờ phía tây, Phi Tâm dùng khăn tay che nửa mặt, níu chặt không dám lìa khỏi bàn tay Vân Hi. Tiểu Phúc Tử trong tay đang cầm hai khúc sa tanh giả màu trắng, đây là thứ lúc này Vân Hi đòi mua.

Sa tanh giả rất thịnh hành trong dân gian, triều đình có hạ lệnh rằng dân thường không được mặc gấm lụa, dù có là thương nhân cũng không được mặc. Những kẻ vi phạm, nhẹ thì phạt tiền, nặng thì phạt đòn và bắt giam.

Vì thế có một số phú hộ hoặc thương nhân hay mặc sa tanh giả, trông nó rất giống gấm vóc, dệt tốt một chút thì không chừng còn tưởng thật, kiểu dáng cũng rất nhiều. Giá cả đắt rẻ khác nhau, nếu dệt công cực tốt thì giá một khúc sa tanh giả sẽ tương đương với giá của tơ lụa.

Giống lần hành cung lần trước, ông chủ khách điểm trên thị trấn Nam Ly ở huyện Hoàng Uyển đã ăn mặc rất lộ liễu, nhưng thực ra y phục cũng chỉ là sa tanh giả, chẳng qua chỉ vì dệt rất tốt nên mới trông giống tơ lụa mà thôi. Cũng có những nơi quản lý không nghiêm ngặt, hoặc xa rời trung ương nên có nhiều kẻ cả gan mặc áo gấm lụa, nhưng đại bộ phận các thành thị đều nghiêm chỉnh chấp hành pháp lệnh này.

Hiện giờ họ đang bát phố trên bờ sông phía tây, Vân Hi mặc y phục xà cừ, mọi người nhìn vào đã biết chắc rằng hẳn không phải xuất thân dân thường. Hơn nữa bây giờ hoàng thượng Nam tuần, rất nhiều lối đi hạn chế dân thường qua lại, trên phố thường xuất hiện những thị vệ chấp hành nhiệm vụ mặc áo gấm đen, đội mũ, có lẽ họ cho rằng đoàn người này đa phần là con cháu quan lại trong kinh đi cùng, nên dẫu ánh mắt có phóng túng, có tò mò muốn nhìn ngắm thì cũng kiêng dè hành động. Những ánh mắt liếc nhìn cũng đều hơi nghiêng người cúi đầu, và nhường đường.

Hầu hết ở đây đều là những kiến trúc dài và hẹp với tông màu trắng đen, hết như một sân đình, cửa sau được xây khoét vách theo hướng thẳng ra con sông, có lẽ là nhà ở của những kẻ bán buôn này. Có những nơi dựng lều ven sông, chỉ chống bằng hai cột trụ; có những nơi còn dùng dây thừng mắc lên cây, trải tấm rèm để ngăn cách với hai bên, tiện bề chào hàng; và lại những nơi chỉ có một gánh hàng rong, tùy tiện đặt vài chiếc ghế; có nơi còn chẳng có ghế, khiến cả đường bờ sông trở nên chật chội hết sức, người qua đường chỉ còn cách đi sát mép sông.

Phía đầu mép sông có những bậc thềm tạo thành một chiếc bục nhỏ phẳng phiu, có những người rửa tay, rửa chén tại đó, những con đò tới rồi đò lại đi trên sông, lái đò có cả nam lẫn nữ, cao giọng hát lên, khéo léo lái đò qua lại.

Phi Tâm chưa bao giờ dạo phố, Vân Hi tuy trưởng thành trong chốn thâm cung nhưng lúc trước hẳn cũng từng vi hành ở các phủ đệ của quan lại trong kinh, thỉnh thoảng hứng chí cũng dạo quanh các hẻm to hẻm nhỏ trong kinh. Nhưng cũng là lần đầu tới vùng Hoài Nam, nên rất tò mò với phố chợ phương nam này. Lúc đó, những gánh hàng rong bày biện đủ mọi thứ, thứ ăn vặt nhiều vô kể. Có những thứ hẳn biết và đã từng nhìn thấy trong kinh. Cũng có những thứ hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy, chẳng hạn như bát gổm nhỏ này, trong đó chứa một thứ gì đó nhiều màu ngưng đọng, chỉ cần ấn nhẹ lên trên mặt thì sẽ có một miếng bánh tròn tròn trượt xuống, lấy que tăm khẽ nhích một cái, thật ngon miệng. Chen vào hỏi mới biết, thứ này gọi là Ngẫu Tử Cao. Nguyên liệu chính là bột củ sen, trộn vào một ít nước đường keo đặc lại, cho thêm đậu đỏ, quả mơ, đậu xanh để nấu thành những sắc màu khác nhau, sau đó đặt vào trong bát sứ, giá cả cũng cực rẻ, một đồng một miếng.

Còn có những ống tre dài và hẹp, trong đó nhét đầy bột nếp, hạt sen. Sau đó bỏ vào nồi chưng, khi ăn thì bẻ đôi ống trúc ra, bên trong là một ống nếp, cũng giá một đồng một ống.

Ngoài ra còn có cá viên chiên tròn tròn, trên thịt cá có rắc một lớp bột. Một xâu hai viên, đặt trong một đĩa bằng đồng nhỏ, nóng hổi, nghi ngút khói, rưới thêm tương ớt hoặc tương ngọt lên đó. Vẫn là giá một đồng một xâu.

Bánh chèo nếp gói trong lá sen, phía trên có rắc những hạt đậu phộng, hạt mè giã nhuyễn. Khổ qua, rau thơm, táo đỏ nấu nhừ thành dạng keo, những thứ này cũng là một đồng một cái. Còn những thức ăn có thể thấy trong kinh thành như là chè mè đen, tàu phở, bánh gạo, cũng đều giá một đồng

một cái! Tất cả gánh hàng rong ở nguyên con đường này, mọi thức ăn vặt đều cùng một giá!

Sau đó, họ lên dò đi về thành đông thì mới biết, tất cả gánh hàng rong trên phố đều có cùng một giá là để tránh việc giành giựt chiếm chỗ, Ương Tập Lệnh đã căn cứ vật giá nơi này để định. Bá tánh thành tây khi bát phố ở chợ, trong số mười người đã có tám, chín người ra đây lấp bụng. Tiêu không tới mười đồng thì đã có thể khiến hai người no nê.

Vân Hi thấy Phi Tâm món nào cũng đưa vào miệng, thật sự khiến nàng nơm nớp lo sợ. Ban đầu Ương Thành Hải cũng hơi sợ, thi thoảng khuyên nhủ, sau đó hẳn cũng ăn theo Vân Hi, ăn đến dính tương ớt vấy lên bộ râu giả, mồ hôi nhễ nhãi mà vẫn dựng ngón cái khen ngon, đúng là liều mạng nịnh bợ! Tiểu Phúc Tử ánh mắt cũng thèm thuồng, nhưng ngại Phi Tâm nên không dám mạnh miệng ăn, chỉ nếm thử một tí. Còn Phi Tâm thì chẳng ăn một miếng nào, nhìn những chiếc bát được rửa từ nước sông thì bao tử nàng đã muốn lộn ngược.

Tuy nàng không nuốt nổi nhưng nàng cũng hiểu mục đích đến nơi này. Về cơ bản thì ở đây đã thể hiện được cuộc sống của thường dân Giang Đô, có thể nói là ai ai cũng no ấm, người người có cơm ăn. Lời nói nghe có vẻ dễ dàng, nhưng đối với một đất nước mệnh mông to lớn, muốn thực hiện được cũng không phải chuyện dễ. Khi bờ đê Cù Hiệp vẫn chưa xây xong, giao thông sông nước bất tiện. Mỗi mùa mưa đến thì vùng Giang Đô đều có vô số người dân bị đói khát, lúa gạo lương thực lên giá, vào những năm đầu Xương Long, đã từng có đợt giá một gánh gạo lên đến ba lượng bạc. Từ đó dẫn tới nạn cướp giật, còn có thủy tặc giết người cướp hàng trên sông, ngay đến thuyền quan cũng không tránh được.

Đến tận mấy năm nay, công trình Cù Hiệp ngày càng hoành tráng dẫn đến nước sông Hoài bị đẩy về phía nam, không còn lụt lội khắp nơi, những kẻ đầu cơ gạo cũng không còn trục được lợi, nay giá gạo đã rớt xuống mức thấp nhất trong lịch sử. Hai mươi, ba mươi đồng đã mua được một gánh

gạo tẻ, gạo Trân Châu thượng hạng cũng chỉ hơn một trăm đồng, đã rớt xuống thấp hơn gấp mười lần so với trước đó. Vì giá gạo hạ nên những vật liệu chế biến từ gạo như rượu cũng xuống giá theo. Hơn nữa đất hoang ven sông được khai khẩn, đa số trồng thực vật rau củ quả, nên đã làm sản lượng cho vùng Giang Đô phong phú thêm. Còn thủy tặc cũng đã sớm trở thành truyền thuyết, ban đầu liều mạng vì miếng ăn, nay miếng ăn có thể dễ dàng kiếm được, ai lại muốn trở thành kẻ cầm dao liếm máu? Giao thông đường thủy hưng thịnh, nên mới có được cảnh tượng phồn vinh hôm nay.

Giang Đô là nơi bắt đầu quyền lực của Nguyễn thị, phú thương vùng này ít nhiều nhiều cũng chịu sự bảo hộ của Nguyễn thị, là thương nhân, cúi đầu trước cường quyền là một lẽ sinh tồn không thể nào tránh. Cách thức xử lý ôn hòa của triều đình đã giảm nhẹ nỗi lo của họ một cách triệt để, từ sau khi nhà Nguyễn sụp đổ, Giang Đô chưa hề xảy ra việc các phú hộ di dời gia quyến, dẫn đến dân tình hoảng loạn như các triều đại trước,

Vào những năm Phụng Nghi, Giang Đô có Khang Ninh Công, Phúc Âm Viên mà họ đang ở bây giờ chính là phủ đệ của Khang Ninh Công. Sau đó vị vương gia này bị buộc tội mưu phản, áp giải về kinh xử tử. Khi ấy, một lệnh thánh chỉ của hoàng đế Phụng Nghi, nghiêm trùng đảng dục, kết quả quan phía dưới chấp hành nhiệm vụ lấy công báo thù tư, dẫn đến việc liên lụy lên đến hơn ba ngàn người, sau cùng ngay đến thương nhân từng qua lại cũng chịu lụy. Ai nấy đều hoảng hốt như chim gặp cành cong, và hệ quả là các phú hộ đương địa gói gém vàng bạc bỏ trốn, sau này sự kiện ấy được gọi là Đinh Mão Chi Biến. Bá nghiệp trăm năm của Giang Đô trở nên tiêu điều, bá tánh trở thành những người bị hại nhiều nhất trong trận phân tranh của những kẻ cầm quyền.

Về sau, Đại Tề Quốc bị Cấm Thái diệt, Phụng Nghi trở thành triều đại sau cùng của họ. Đại Tề diệt vong, đương nhiên không chỉ đơn thuần là chỉ tại mỗi vùng đất Giang Đô. Nhưng Giang Đô dẫn đến bùng phát dân biến, bá

tánh triệt để mất lòng tin đối với triều đình, vì thế nó đã trở thành chất xúc tác khiến họ diệt vong nhanh chóng!

Thời kỳ đầu dựng nước của Cầm Thái, Giang Đô vô cùng thâm hiểm, đã từng có hơn ba mươi dặm chìm ngập trong nước, ba mươi dặm trở thành bãi đất hoang. Hơn nửa mùa liên miên, rất đông bá tánh đã di cư, lãng phí một vùng đất tươi đẹp! Qua đó có thể thấy, sự chuyển dời quyền lực và sự tranh chấp trên triều đường, chỉ cần một chút sơ hở cũng có thể bùng phát hoảng loạn ở các địa phương. Hoàng đế được ví là quân phụ, là cha của bá tánh khắp thiên hạ. Không những phải có thủ đoạn cứng rắn, mà còn phải có lòng nhân ái. Nên cân bằng như thế nào, đó chính là mục đích đeo đuổi cao nhất của bậc quân vương các triều đại. Gánh trọng trách để với đến đỉnh cao xa vời, nên càng phải tận tụy, càng phải thận trọng, càng phải khéo léo, thật dễ dàng để thốt lên những lời này, nhưng lại quá khó để thực hiện!

Chương 10

Quay đầu trở lại, nói giọng miền Nam

Phi Tâm ngồi trong chiếc đồ nhỏ, cứ cảm thấy đôi chân nhức nhối như bị kim đâm. Nàng đã hai mươi năm chưa đi được quãng đường dài như vậy, và cũng chưa bao giờ bẩn như vậy. Họ đi bát phố từ tây sang đông, đi khắp các gánh hàng rong, cửa hiệu hai bên bờ, người ngợm đầm đìa mồ hôi, tóc tai cũng rối bù. Trên đồ bày đủ các loại thức ăn, vải vóc, giày dép, đầu lạp áo tơ (*), và còn cả những bộ y phục đã may sẵn, toàn là làm từ bông đay mà họ đã mua về. Ngoài ra còn có những thứ linh tinh như quạt tay, trầm gỗ, lược, chiếu, có thể nói là muốn gì có nấy. Thế nên cỗ xe ngựa đã dùng ban đầu chắc chắn không chứa xuế, đành phải thuê đồ, đi về bằng đường thủy.

(*) áo tơ: áo nón đội mưa

Vân Hi trông sắc mặt Phi Tâm tái xanh, biết rằng nàng đã hết mức chịu đựng. Dù nàng hiểu rõ mục đích chuyến đi này của hắn, nhưng không thể nào tìm được lạc thú từ nó. Nàng không hề nhấp môi ăn chút gì, trời nóng cách mấy cũng vẫn lấy khăn bưng bít mũi miệng lại. Nhưng, nàng có thể cùng hắn đi khắp các nẻo đường một chuyến, đối với nàng mà nói, đó đã là một sự tiến bộ vượt bậc. Nàng chỉ là một chú chim yến vàng chưa bao giờ sổ lồng, nên đã quên mất phải cất cánh như thế nào để bay nhảy giữa rừng. Tuy sự náo nhiệt và đời sống muôn màu của dân thường cũng mang lại sự cảm thông cho nàng, nàng có thể trải nghiệm mặt khác của cuộc sống, nhưng lại không thể hòa nhập vào trong đó!

Vân Hi vốn dĩ còn muốn dạo thành đông một chút, bên đó có một dãy phố toàn các cửa hiệu san sát nhau, rất khác biệt so với bên này. Nhưng trông nàng có vẻ không cầm cự nổi nên đành ngấm nghĩa lúc lên đò thôi. Con sông này lưới chài dày đặc, lưu thông đường thủy phát triển hơn đường bộ. Có những nơi nhà cửa xây trên bục nước, mở cửa và men theo bục thềm sẽ lên thẳng được đò, đó là những gian nhà lợp vôi có nóc bằng gỗ. Những gian nhà cao thấp không đều sắp xen kẽ nhau, có nhà kéo sào phơi áo, nhìn lướt qua cứ như những ngọn cờ màu đang tung bay phất phơ.

Thời tiết rất nóng, nhưng trên mặt nước vẫn khá dễ chịu. Lúc trưa mới ra ngoài thì trời âm âm u u như đang nén chặt những cơn mưa, không ngờ chỉ một chốc mặt trời đã lộ dạng, ánh sáng chói chang soi rọi xuống mặt sông cứ lấp la lấp lánh. Phi Tâm ngồi bên cạnh Vân Hi, đôi chân mỏi như muốn rũ rời, con đò này rất cũ kỹ, chiếc mũi trên đầu còn có khá nhiều lỗ thủng, hai bên có đâm hai lỗ to tạo thành cửa sổ, mùi giấy dầu cứ phập phà quạt tới. Đò nhỏ lắc lư rất dữ dội để tránh né những con đò khác.

Người lái đò là một đàn bà hơn ba mươi tuổi, mặc bộ y phục vải thô màu xanh xám, thắt một chiếc nịt lưng quanh eo, phía dưới không mặc váy mà mặc chiếc quần đen ống rộng. Lúc đó ống quần đã vén đến tận gối, để lộ đôi chân, đi chân trần trên ván đò. Đàn bà xuất đầu lộ diện đã không nên,

lại còn chân trần lộ đùi, khiến Phi Tâm liếc nhìn qua đã không muốn quay về phía đó. Trên đò bốc lên một mùi tanh tanh, Phi Tâm dùng khăn che lại mà vẫn thấy buồn nôn, nàng rất khâm phục Vân Hi có thể ung dung thư thái ngồi trên đò như vậy. Nàng bịt kín quá, lại mặc thêm lớp áo ngoài, nên buồn nôn không chịu được. Đành quay đầu hít thở gió ngoài cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc trên bờ.

Rẽ sang hai ngã sông, đò ít dần đi. Đường sông bắt đầu trở nên rộng rãi, con phố trên bờ cũng trông sạch sẽ hơn, những gian nhà lợp tường vôi cũng vơi đi, dần dần xuất hiện một vài cột trụ điêu khắc với mái cong. Thỉnh thoảng có những con thuyền đi qua, nhưng đều là thuyền hoa, và còn là loại thuyền hai tầng. Phi Tâm nghĩ có lẽ sắp đến Tân Thành bên kia rồi, bên tai văng vẳng những giọng hò khe khẽ, dường như phát ra từ chiếc thuyền hoa, mặt hồ cũng trong dần, suy cho cùng là vì nơi này ít ai tắm gội. Phi Tâm nhìn lên bên bờ đó, nơi này rộng rãi, nên xe ngựa có thể chạy được. Đột nhiên nàng mở to đôi mắt, con đò đang lái đi trong khoan thai, tấm bảng hiệu của một tòa nhà to bên bờ sông đã thu hút ánh nhìn của nàng.

“Đình Kỳ Trà Trang”. Vân Hi không biết đã ghé sát nàng từ lúc nào, nhìn tấm bảng hiệu, đột nhiên cười cười. Nói với Ông Thành Hải: “Bảo bà ta dừng lại!”

Phi Tâm nghe thấy thoáng sửng sốt, rõ ràng qua ánh mắt của nàng Vân Hi đã biết được trà trang này là của ai. Không sai, Đình Kỳ Trà Trang chính là cửa hiệu kinh doanh của nhà Lạc Chính, Lạc Chính Đình Kỳ là tăng tổ phụ của Phi Tâm. Dòng họ Lạc Chính lúc ban đầu xuất thân từ gánh hàng rong nhỏ, đến lều trà ven đường, rồi đến quán trà nhỏ, cho đến khi phát triển như ngày hôm nay, sở hữu vườn trà, trà trang, trà lâu, buôn bán trải khắp hai bờ sông Hoài, trở thành đại phú thương danh tiếng khắp vùng phía nam.

Nàng còn đang trầm tư suy nghĩ thì đò đã từ từ cập bến, Vân Hi kéo nàng dậy: “Ở đây rất tuyệt, trên đó còn có trà lâu. Ban nãy đến một ngụm nước mà nàng cũng không uống, nước ở đây chắc nàng chịu uống rồi chứ?”

Nàng nhìn nét mặt hẩn như cười như không, hơi lúng túng, ngại ngần chẳng thốt ra được nửa lời. Nàng loạng choạng bước lên bờ, cơ thể nặng nề muốn chết, bàn chân thì không ngừng đu đưa. Trà trang này rất to lớn, lầu cao ba tầng, bên ngoài xây bốn cột trụ, bảng hiệu phết một lớp màu hoàng kim. Tòa lầu chính giữa bán toàn lá trà, còn có một ít tráng miệng dùng chung với trà. Hai bên xây hai tòa nhà phụ, đều là trà lầu. Phi Tâm nhìn bố cục thì biết ngay, phía đông là nơi chuyên dành để phẩm trà, kèm tráng miệng. Trước cửa có một quầy ngăn, nhìn vào bên trong thì thấy toàn là những phòng trà nhỏ độc lập. Phía tây xây một sảnh to, dòng người đông đúc, còn có cả sân khấu kịch, phục vụ chu đáo cho những yêu cầu khác của khách hàng.

Vân Hi kéo Phi Tâm bước lên thêm, đi về tòa nhà phía đông. Người giúp việc trước cửa vừa thấy họ đã chấp tay vái lạy, cất tiếng chào: “Mời các vị vào trong.” Đều là y phục màu xanh, đội mũ nhỏ màu xanh, nom khoảng mười tám – mười chín tuổi. Dung nhan thanh tú, sạch sẽ, gọn gàng, thái độ hòa nhã nhưng không nịnh nọt – đặc trưng của phong thổ phương nam, nhìn thấy bộ dạng kỳ lạ của Phi Tâm nhưng vẫn không tỏ sắc mặt đặc biệt gì, được dạy dỗ khá lành lợi!

Sau khi bước vào, bên trong sảnh giữa hơi mờ, xung quanh đều có ngăn lại, trong sảnh dựng một chiếc quầy, xung quanh bày những chiếc ghế, đằng sau treo bức tranh quan cảnh vườn trà to đùng. Trưởng quầy đang loay hoay với bàn tính, vừa thấy khách vào, vội vàng buông đồ đạc trong tay, bưng chiếc khay bước tới, trong đó trải một tấm khăn lót sạch sẽ, bên trên đặt hai quyển sổ, quay sang quầy, trông rất lạ mặt, nhưng cũng không dám thờ ơ, khẽ cúi người: “Tiểu điểm có phòng tĩnh ở lầu một bên này, từ tầng hai trở đi đều là gian phòng độc lập. Không biết các vị khách quý đây có những yêu cầu gì?”

Vân Hi nghe thế, cảm thấy khó hiểu. Nơi này rất khác biệt so với trà quán trong kinh thành, lúc này hẳn chỉ tùy tiện chọn một hướng để ghé vào. Bây

giờ độ nhiên hồi hẩn điều này, khiến hẩn hơi sững sờ, bất giác cúi xuống nhìn Phi Tâm. Phi Tâm khẽ nói: “Nơi này không có sảnh chung, và....” Nàng đang định nói trong kinh, chợt cảm thấy bên ngoài này không tiện, chẳng biết nói thế nào. Chương quỳ nhìn bộ dạng của họ, đoán rằng tám phần là người ngoại tỉnh. Có lẽ đến từ phía Bắc, nay hoàng thượng hạ Nam tuần đến Giang Đô, không chừng họ đến cùng hoàng thượng, trong lòng nghĩ thế nên lập tức trở nên nghiêm nghị lại, chấp tay mời họ ngồi vào ghế. Ngay tức thì, người giúp việc đã bưng trà lên, cốc trà nhỏ bằng sứ men xanh, trong đó chứa những lá trà xanh còn tươi được đun sôi.

Chương quỳ chờ họ yên vị, lúc này mới đứng bên Vân Hi nói: “Tiểu điểm này tách rời sảnh khác, phía tây náo nhiệt hơn, phía đông yên tĩnh một tí, lầu một này có tám gian phòng, mỗi phòng tối đa chiêu đãi tám vị khách, nếu không ngại gộp chung. Bằng không thì quý khách có thể dời bước lên lầu hai, lầu hai là gian phòng biệt lập, bố cục cũng khác nhau, cảnh sắc cũng khác nhau. Nếu quý khách muốn nghe nhạc, xin mời sang lầu ba. Lầu ba có bốn phòng, mỗi phòng đều được cách âm, sẽ không ảnh hưởng đến những vị khách khác, ngẩng đầu nhìn ra sẽ có thể chiêm ngưỡng cảnh sắc toàn vùng thành đông. Về giá cả thì cũng khác nhau. Ở đây tiểu nhân có hai quyển sổ, một quyển giới thiệu quy cách trà lầu, một quyển là ẩm tách trà cụ.”

Vân Hi nghe rồi nhướn mày mỉm cười, không đáp lời nào mà quay sang nhìn Phi Tâm. Phi Tâm thấy vậy thì hiểu ngay hẩn cố tình không muốn lên tiếng, sợ rằng người ta nhận ra giọng kinh thành. Ở thành tây hẩn không ngại, nhưng đến đây thì hẩn lại cẩn trọng hơn, càng đến chỗ cao sang, hẩn lại càng muốn biết bộ mặt của những kẻ nơi ấy thế nào. Phi Tâm tất nhiên không thể để hẩn lộ tung tích, đưa tay cầm quyển sổ. Chương quỳ dâng tới, nàng lật vài trang rồi nói với giọng Hoài Nam: “Quét dọn phòng to, tìm một phòng có quang cảnh thanh tịnh là được.”

Giang Đô nằm ở phía đông tỉnh Giang Đông, tuy chỉ cách Hoài Nam một con sông Hoài nhưng khẩu âm lại không giống nhau, nhưng cũng không chênh lệch nhiều. Giọng địa phương này nghe rất ấm áp và mềm mại, nhất là khi nói chậm và khẽ, giọng nói uyển chuyển quyện vào nhau, không có âm bậc quá sắc nhọn, có cảm giác rất ngọt ngào. Phi Tâm vốn là người Hoài An, lúc này có nghe giọng điệu người ta trong phố chợ nên đoán được tám, chín phần âm địa phương nơi này.

Vân Hi biết Phi Tâm sẽ phối hợp rất tốt với hãn trên phương diện này, không cần hãn đưa bất kỳ ánh mắt biểu hiện nào. Nhưng hãn chưa hề nghe Phi Tâm nói chuyện như thế này, mềm dẻo hết như có một ngón tay đang quần lấy, hãn thần thờ trong chốc lát, ánh mắt bất giác nhìn nàng chăm chăm.

Chương 11

Hai hương trà, cùng nhau chịu cay đắng ngọt bùi

Chưởng quầy nghe giọng nói đầy âm điệu phương nam, bỗng chốc cũng không phân biệt được vị khách này đến từ đâu. Lúc ấy thấy chiếc khăn tay bịt mặt của nàng đã giở ra một nửa, dù tóc tai hơi rối, cách ăn mặc cũng không trông rõ được thân hình, nhưng ngũ quan tinh tế, rất giống bộ dạng người Hoài Nam, vội vàng nói: “Vâng vâng, mời các vị lên lầu.”

Họ bước vào một gian phòng gần mé bờ sông, hai bên đều dựng những bình phong bầy nếp gấp, trên đó vẽ những bức tranh sơn thủy, chiếc bàn tròn bằng gỗ lê đặt ngay chính giữa. Giữa phòng trải tấm thảm tròn màu đỏ, một bên toàn là cửa sổ to, che phủ bởi những chiếc rèm xanh, có thể nhìn thấy cảnh sông nước phía ngoài. Mép cửa sổ xây ra một chiếc bục thấp để đặt trà cụ và mười mấy đĩa điểm tâm, đều làm từ cây trà. Hai bên bục có hai nệm cắm dạng cành cây. Hai dãy tủ kê sát một bên mép cửa, bày biện nhiều loại thủ công mỹ nghệ, đa số là gỗ điêu khắc và gốm sứ.

Phi Tâm chọn hai loại trà, Cúc Nhụy Thanh Phân và Minh Tiền Lục Bào Sa. Đây là hai loại trà đặc sản vùng này, không quá đắt giá. Một loại là trà tươi, Lục Bào Sa hái vào trước thanh minh, chỉ lấy những đỉnh trà nhọn, phơi khô và dùng được ngay. Cúc Nhụy Thanh Phân là trà chín, hái sau thanh minh, cần phải cất chung với hoa cúc trong một lọ sứ trong một mùa, sau đó lấy ra xào, trải một lớp nhụy hoa cúc cùng một lớp trà để chưng rồi xào đi xào lại. Vùng này thời tiết nóng ẩm, hai loại trà này đều có tác dụng lợi gan giải nhiệt, dùng vào mùa hè là tốt nhất, rất được người dân vùng này ưa chuộng. Gia đình quan lại vùng đất phía nam này thường hay dùng hai loại trà này trong mùa hè.

Phi Tâm chọn hai loại nước nấu trà, Cúc Nhụy Thanh Phân dùng nước nguồn từ Bi Nữ Phong ở hồ Thanh Dương. Lục Bào Sa thì dùng tuyết lộ lâu năm. Cũng chọn luôn hai mẫu trà cụ phối hợp, Cúc Nhụy dùng với Bát Bảo Thanh Từ Cái, Lục Bào dùng với Kiểu Tế Trụ Bôi.

Vân Hi nheo mắt nhìn nàng, chờ khi chuông quây đóng cửa bước ra, Ưông Thành Hải lùi ra canh chừng ngoài cửa, lúc đó hần mới cất tiếng: “Nàng cũng cẩn thận quá mức, cố tình lộ khiếm khuyết, ta trông hần cũng đâu đến nỗi tinh ý như vậy.”

Thực ra trên quyển sổ tay giới thiệu mẫu trà đã có sẵn từng hệ liệt, Phi Tâm cố ý không chọn, tỏ vẻ như là mình rất biết cách phối hợp. Sau đó thì chọn nguồn nước và ly tách chênh lệch một tí, hết như bộ dạng những gia quyến nhà quan rất am tường về trà nhưng lại chưa đủ tinh thông.

Ai cũng biết nước suối trong hồ Thanh Dương có vị ngọt lạnh. Nhưng Cúc Nhụy Thanh Phân là một loại lục trà chế tạo từ bông cúc, lấy nước suối để nấu thì không ra được mùi thơm hoa cúc, nên dùng với nước sương thì mới là thích hợp.

Về ly tách, Lục Bào Sa được chiết từ những nhánh lá nhọn và bông xòa, dùng Trụ Bôi (ly hình trụ) cũng không sai, nhưng Tế Trụ Bôi (ly hình trụ

thon nhỏ) sẽ không thể thấy được hình dạng buông xỏa, lá sẽ chụm hết vào nhau. Gia quyến nhà quan thông thường đến Giang Đô đều cứ nhắm vào nước suối, và về mặt thủ công thì Tế Trụ Bôi cũng là loại ly tinh xảo nhất, nhà quan đều rất ưa loại này.

Như thế thì sẽ có thể giải thích được vấn đề lạ mặt, gia quyến nhà quan thường không xuất hiện trên phố lớn, ăn mặc kỳ lạ chính là để người ta không nhận ra. Vậy thì thân phận của Vân Hi cũng có thể tha hồ đoán, nay hoàng thượng Nam tuần, ngoại trừ quan lại địa phương ở Giang Đô, còn nhiều huy động lực lượng đại quan khác như là kiểm sát của hai tỉnh Giang Đông, Hoài Nam, sau đó sẽ có thêm nữ quyến nhà quan muốn ra ngoài xem náo nhiệt, tự khắc cũng sẽ có người đi cùng.

“Chỉ mong không đoán ra chúng ta đến từ kinh thành, để họ khỏi nghĩ ngợi.” Phi Tâm khẽ nói, nửa cúi đầu xuống, “Hoàng thượng cũng không muốn họ đoán bừa, dẫn đến lan tin về Hoài An, thần thiếp cẩn thận một tí thì hơn.”

“Nàng ngày càng hiểu ý ta rồi.” Hắc đưa tay xoa nhẹ tóc nàng.

“Hoàng thượng không phải lo sợ bọn họ cạy thế áp đặt người khác, nhưng quan kinh thành cố ý đến đây uống trà, e rằng lan đến tai phụ thân thần thiếp, người lại lo lắng sợ hãi tưởng gây rắc rối gì cho thần thiếp!” Phi Tâm nhẹ nhàng nói, “Thần thiếp thực sự...”

“Ở đây bọn họ làm việc rất tốt, có thể dạy dỗ người trong phân hiệu như vậy, cũng không dễ dàng.” Vân Hi và Phi Tâm lúc ấy đang ngồi trên ghế sát bên cửa sổ, hắc nhìn xuống dưới phố. Phi Tâm khẽ ngẩng đầu, nhìn xuống theo hắc. Bên bờ sông dưới kia có một người đàn bà đang cầm giỏ tre, kéo nhèo một người giúp việc nói nhỏ gì đó, nhưng nhìn dáng vẻ khắc khổ, áo quần rách rưới, trông giống hệt như dân nghèo lạc đường.

Chỉ thấy người giúp việc chỉ chỉ về phía trước, lòng bàn tay làm động tác khuấy khuấy, tiếp đó chào hỏi phía sau và một lát sau lại chạy tới, nhét vào giỏ người đàn bà vài chiếc bánh bao và bánh trà. Người đàn bà đó cúi đầu, kẹp giỏ xách vào nách, đôi tay chấp lại tỏ ý muôn phần cảm tạ.

Từ sau khi nàng vào cung, vì đã năm lần bảy lượt dặn dò phụ thân cẩn trọng hành sự, đừng chuốc thị phi, đừng khiến người khác oán hận. Những việc có thể giải quyết bằng tiền thì không cần phải giành, thấy quan phải nhường, đối xử nhân hậu với dân, danh tiếng không phải dễ dàng có được. Đừng để lan đến kinh thành, người ta quở trách nhà giàu mới nổi không biết giữ thể diện. Phụ thân cũng nhiều lần đáp rằng sẽ dặn dò huynh đệ cẩn thận, ở Hoài Nam tuyệt đối không gây phiền toái cho nàng, không đem danh tiếng của nàng ra ngoài gạ gẫm. Để dòng họ Lạc Chính thuận buồm xuôi gió tiến tới, tự khắc sẽ biết hòa khí sinh tài, không dính tai tiếng phi nghị.

Nay thấy thôn trang tuy to, người đến nườm nượp, nhưng bọn họ đến bằng một chiếc đò rách nát, kẻ giúp việc cũng rất khách sáo. Y phục Vân Hi đã nhàu nát từ hồi còn dạo phố chợ phía tây, chất liệu cũng không ra dáng vẻ hàng thượng hạng. Phi Tâm thì càng khỏi nói, đa số các tiệm lớn đều chèn ép khách khứa, nhưng họ lại không bị đối đãi như vậy. Nên hoàng thượng mới cố ý không lên tiếng, muốn nhìn thấy được bộ mặt thật.

Vân Hi quay sang nhìn vẻ mặt Phi Tâm, khẽ động lòng, nhà họ Lạc Chính có thể duy trì đến hôm nay thật không phải điều đơn giản. Xuất thân từ nhà buôn, có thể cẩn thận, kỹ lưỡng đến như vậy thật sự hiếm có. Hắn đưa tay nắm lấy cánh tay nàng, đột nhiên cười lên: “Ta thích nghe giọng miền nam của nàng, sau này nàng cứ nói chuyện như thế nhé!”

Phi Tâm đỏ mặt, mím môi cúi đầu: “Giọng điệu kỳ quặc ấy sợ hoàng thượng nghe không hiểu.” Nay đã không còn người ngoài, thế mà hắn vẫn cứ mở miệng là “ta”, khiến Phi Tâm cảm giác rất lạ lẫm.

“Không kỳ, nghe rất hay.” Hãn nói rồi đứng dậy, lại tỏ ra suồng sã phóng túng, “Nóng thật đấy, còn choàng tấm áo bào rách rưới làm gì, cởi đi chứ?” Nói xong, bắt đầu giơ tay kéo ra. Phi Tâm giật thót người, mắt tròn xoe, vội vàng đưa tay ra đỡ: “Đừng, tí nữa...”

Vừa nói xong, hãn đã túm cổ áo nàng: “Cứ cởi áo ngoài này ra, nàng không nóng à? Nàng...” Hãn đột nhiên ngừng tay, cúi khom lưng sát vào, đưa tay sờ cổ nàng. Cả người Phi Tâm trơ ra, mặt cứng đờ, môi run cầm cập. Hãn nhìn sau cổ nàng, đưa tay kéo nàng lại: “Nàng thật là...”

Cổ nàng nổi đầy rôm sảy, những chấm đỏ chằng chịt, suốt đường đi chắc là rất ngứa ngáy khó chịu. Nàng lại có thể im lặng chịu đựng, khiến hãn cảm thấy xót xa trong lòng.

Người hãn toàn mùi khói lửa, lại còn ám mùi thức ăn vặt và mùi tanh của nước sông. Nhưng sát lại gần như thế, Phi Tâm cũng không cảm thấy khó ngửi, trái lại còn có cảm giác rất an lòng. Lúc này cổ nàng nửa lộ ra ngoài, một cơn gió nhẹ phớt qua, lại càng thêm nhồn nhột, khiến tim cũng muốn mềm rã. Nàng đưa tay níu vạt áo hãn: “Thần thiếp đau đầu, cả người đều thấy khó chịu.”

Tính ra thì đây là lần đầu tiên nàng nũng nịu than vãn với hãn, tuy cũng không giống đang làm nũng lắm, nhưng hãn vẫn ôm nàng thật chặt, khẽ cười nói: “May là nàng không ăn mấy thứ đó, bằng không chẳng biết sẽ ra sao nữa.”

Tiểu Phúc Tử kéo vạt áo, đứng một bên, nhìn họ cười híp mắt. Ưng Thành Hải đứng ngoài cửa thối thối chòm râu lừ mắt nhìn sang, hươu hươu tay áo hai cái mà hãn cũng không nhìn thấy. Ưng Thành Hải lăm bằm trong bụng, đồ không tinh ý, còn không rút ra ngoài này nhanh lên! Đứng đấy cản trở quá, nhìn là biết ngay tên này ngốc nghếch!

Phi Tâm về đến thì bị trúng nắng, còn có triệu chứng sốt, chân nổi nhiều nhọt nước to, lại còn bưng bít cả người nổi rôm sảy, cánh tay cũng bầm tím, chắc đã va chạm lúc chen lấn đông đúc. Da thịt nàng mỏng manh, bình thường lại thích ngâm nước nóng, nên rất mẫn cảm. Vân Hi cũng chẳng hơn gì nàng, ăn khá nhiều những đồ ăn linh tinh, lúc ấy là vì cảm thấy mới mẻ vừa miệng, nhưng dầu sao thì hãn cũng lớn lên trong cung, đường ruột không thích ứng nổi, nửa đêm bắt đầu khó chịu, một đêm thức giấc bốn, năm lần.

Vân Hi không muốn kinh động thái hậu, chỉ dặn dò lấy thuốc uống xem sao. Nhưng chỗ Phi Tâm khá gần, với lại thái hậu đã biết Vân Hi dọn sang. Thái y đến đây thì bà cũng không khó mà nhận ra, đến ngày hôm sau bèn vội vã sang thăm hoàng thượng.

Vừa thấy bộ dạng của hoàng thượng, bà đã gọi Uông Thành Hải và Thường Phúc ra trước mắng xối xả, ngay đến Bàng Tín cũng không thoát khỏi. Thái hậu vốn định mắng cả Phi Tâm, nói thế nào thì nói, hoàng thượng cũng do một tay bà nuôi lớn, làm sao có thể để người khác chăm sóc sơ sài như vậy. Dầu Nguyễn thị không còn được như xưa, bây giờ cũng chỉ biết dựa vào sự nương tình của hoàng thượng, hưởng hồ tình mẫu tử lâu nay vẫn sâu đậm. Thái hậu xót xa hoàng thượng, nhìn gương mặt trắng bệch của hãn trong lòng vừa đau xót vừa tức giận. Nếu hoàng thượng có muốn ra ngoài thì những kẻ dưới cũng phải tận lực hầu hạ. Phi Tâm do một tay bà huấn luyện, nay cũng bát nháo theo, chẳng có nửa lời khuyên răn, bình thường luôn quy tắc chỉnh chu, vừa ra ngoài đã ngông cuồng mất cả thể thống, thật sự khiến bà tức giận.

Nhưng trông bộ dạng Phi Tâm cũng ốm yếu, như thể mất cả nửa mạng. Lại nhìn hoàng thượng, đau lòng vì Quý Phi hơn là lo lắng cho sức khỏe bản thân, khiến bà cũng chẳng nói nên lời, đành bắt Uông Thành Hải ra trút giận. Uông Thành Hải cũng chẳng lo gì, Thường Phúc mới hoảng sợ. Chủ tử của hãn không đủ vững chắc như Uông Thành Hải, vả lại lúc này Phi

Tâm vẫn còn mê mê man man khó mà che chở cho hần, lo sợ thái hậu sẽ ngấm ngầm xử tội, quỳ xuống run cầm cập một lời cũng không thốt ra được, cứ thế dập đầu. May thay, hoàng thượng khuyên nhủ một hồi, lời lẽ dịu dàng an ủi thái hậu mới khiến thái hậu bỏ ý xử phạt đòn roi bọn họ. Thái hậu thấy hoàng thượng nhất định không chịu về Long An Các, chỉ muốn chen chúc ở cùng Phi Tâm thì cũng không nói gì nữa, dặn dò thái y kỹ lưỡng, rồi để họ nghỉ ngơi.

Vân Hi còn gắng gượng ra ngoài một chuyến, gấp gờ vài quan lại, sắp xếp chuyến viếng thăm cùng thái hậu sau khi tuần tra Giang Đô. Khi trở về thì đã quá trưa, hần thay y phục, tắm rửa, sau đó cũng chẳng ăn gì, chỉ uống tí canh sen rồi nghỉ ngơi.

Phi Tâm vì uống liền hai thang thuốc an thần, ngủ mê man li bì. Mơ mơ hồ hồ cảm thấy có ai đó đang ôm nàng, đẩy nàng vào trong, bất giác khẽ mở hờ mắt nói: “Hoàng thượng phải thượng triều rồi.”

Vân Hi véo mũi nàng lay lay hai cái, uể oải nói: “Nàng ngủ say như chết rồi, sát vào trong đi.” Nói rồi, hần nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Tối qua hần gần như không ngủ được, bụng dạ cứ như sóng biển dập dềnh, cũng may hần không lúc nào bỏ bê tập luyện, bằng không e rằng khó cầm cự nổi. Bởi thời tiết oi bức, trong tấm các có đặt băng đá làm lạnh, bên cạnh cũng có ròng rọc gỗ chậm chậm quay để tạo gió.

Phi Tâm vốn sợ lạnh, mùa nóng cũng không dùng đến băng. Nhưng khi hần dọn vào, sợ hần không chịu nóng được nên đã dùng, và lúc này sợ cảm lạnh nên nàng đã đắp chiếc chăn mỏng. Vân Hi không thích đắp, bèn bế cả nàng lẫn chăn vào phía trong, yên ả chẳng được bao lâu thì cảm giác nàng đang co người. Hần chẳng thèm mở mắt, khẽ hứ: “Đừng nhúc nhích nữa, đang đau đầu đấy.”

Vừa nói xong, chợt cảm giác có ngón tay đang ấn vào hai bên huyệt thái dương của hắn, ngón tay dịu dàng, lực vừa phải. Hắn hơi ngấn ra, mở mắt thì thấy đôi tay nàng đã vùng khỏi chỗ, vạt áo xộc xệch, lộ ra chiếc yếm nhỏ, làn da trắng mịn, rôm sảy trông càng đỏ ửng hơn.

Bởi vì đang ốm, sắc mặt nàng lúc này cũng khó coi, nhợt nhạt, khiến mái tóc trông đen hơn, hai mắt đen láy rưng rưng nước, trông hơi nhòe. Nàng một tay kê lên gối ấn vào huyệt hắn, khi ấn cũng không thuận tiện, co ngón tay ấn quanh, thấy hắn mở mắt, nàng cất tiếng với giọng hơi khan: “Lần sau đừng ăn bữa nữa nhé, hôm qua thần thiếp đáng ra nên...” Hắn nắm chặt cánh tay nàng, nhìn vào đôi mắt ấy: “Nàng quan tâm đến ta, hay là quan tâm đến trẫm?”

Nàng sững sờ, cả hai chẳng phải đều là một sao? Hắn nhìn nét mặt của nàng, sít đến ôm lấy nàng: “Bất kể là nàng đang quan tâm đến ai, thì cũng coi như là biết quan tâm.” Nói xong, khéo môi khẽ nhếch lên, “Ngủ tiếp đi, hai ngày nay chưa được nghỉ ngơi đằng hoàng.”

Phi Tâm ngửi thấy mùi hương bạc hà nhàn nhạt trên người hắn, hơi vị lạnh lạnh ấy luồn vào mũi, làm tan đi cái nóng oi bức, đồng thời cũng mang nỗi ray rứt của nàng đi, khiến nàng bất giác nhắm mắt lại, thêm thiếp chìm vào giấc ngủ.

Chương 12

Chuẩn bị ít hành trang đi Bình Châu

Những ngày tiếp đó, hoàng thượng đi cùng quan địa phương tuần tra Giang Đô, và cùng thái hậu đến viếng nhà cũ của Nguyễn thị. Nguyễn thị đã dời về kinh thành từ lâu, nhưng cơ nghiệp tổ tiên vẫn còn, Nguyễn Đan Thanh và cả phụ thân ông ta cũng được đều thờ cúng ở đất phương nam. Thái hậu e ngại thân phận nên không thể đến cúng bái, nhưng đã về xem nhà cũ, thấy cảnh thương tình, cũng khó kìm được nỗi bi thương và nước mắt, cảm khái

vạn phần. Nguyễn Đan Thanh là một quyền thần, nhưng không phải nghịch tặc. Cái gọi là quyền lực này, một khi cầm lên thì muốn buông xuống sẽ khó gấp trăm vạn lần. Dù ông ta có ý muốn thoái ẩn nhưng thuộc hạ bên dưới cũng khó dàn xếp. Trong lòng thái hậu hiểu rõ, kết cục như vậy cũng tốt, xem như hy sinh phụ thân, bảo toàn gia tộc. Trong cương vị thái hậu đương triều, sau này bà cũng phải về tông miếu hoàng gia, chỉ có thể làm tới mức này giúp Nguyễn thị mà thôi.

Tranh thủ những ngày này, Phi Tâm cũng có thể chỉnh đốn công việc. Huống hồ ngày thứ hai vừa đến Giang Đô, họ đã ra ngoài mua đồ. Phi Tâm liền hiểu ngay hoàng thượng có ý muốn vào Bình Châu, nên nàng cũng cần chuẩn bị một chút.

Thực ra trong lòng nàng rất bất an, nếu đến Bình Châu thì ắt sẽ không thể nhàn nhã dạo phố như Giang Đô. Nàng đã xem bản đồ, Bình Châu nằm ở phía tây nam hồ Thanh Dương, chính giữa có ranh giới Thanh Nguyên, cách Giang Đô hơn trăm dặm đường nước. Mà Tinh Châu đã sớm được lệnh nghênh giá, gần đây chắc sẽ giới bị nghiêm ngặt, trông thấy người lạ mặt ắt sẽ kiểm tra chặt chẽ. Hoàng thượng sang đó như vậy, thật sự lo sẽ có sơ suất gì. Nhưng nàng hiểu Vân Hi, hẳn đã quyết định chuyện gì thì sẽ rất khó thay đổi, nên nàng chỉ còn cách chuẩn bị chu đáo, dẫn đo tính toán mọi thứ.

Trước tiên nàng xem kỹ càn địa hình Tinh Bình Châu, nhớ hết tất cả những con đường chính và nơi tọa lạc của nha phủ, sau đó cất kỹ ngọc bội Quý Phi của mình. Những thứ đồ đạc hôm đó mua Uông Thành Hải không đưa cho nàng, làm nàng phải sai Tiểu Phúc Tử ra ngoài sắm sửa lại một loạt đồ đạc.

Hoàng thượng mấy hôm nay bận rộn bên ngoài nên không về đây, ngày hai mươi bảy hẳn bệnh một đêm, hai mươi tám nghỉ ngơi nửa ngày, rồi sau đó thì chẳng có thời gian nhàn hạ nữa. Phi Tâm đoán việc hẳn chuẩn bị khởi hành sớm hơn dự định sẽ chẳng mấy ai hay biết. Vì Uông Thành Hải vẫn

dẫn dò người trong Nội Phủ, đại giá khởi hành đến Bình Châu từ mùng tám tháng bảy, báo Bình Châu tiếp đãi vào ngày mùng mười. Thái giám cấp dưới của quan chức nội vụ đều chuẩn bị theo sự sắp xếp đó, mỗi ngày báo cáo những việc cần thiết với Phi Tâm. Phi Tâm không quá am hiểu về những việc ở địa phương, bây giờ sai người dò thám thì có vẻ ngêngh ngang quá, thôi đành để mặc, tĩnh tâm dưỡng sức hành động theo thời cơ.

Bởi hai ngày nay thái hậu bãi giá ra ngoài, lẽ ra thái hậu khởi giá, nàng là phi tử thì phải theo hầu bên cạnh. Nhưng thái hậu chẳng hề đá động tới cái gai trong mắt này, có lẽ bà vẫn còn giận nàng vì không hầu hạ hoàng thượng khi ra ngoài ngày hai mươi bảy, khiến bụng hoàng thượng khó chịu. Thái hậu không gọi nàng theo hầu, Vân Hi cũng có cái cớ để khỏi chiêu gọi Phi Tâm, Phi Tâm vì thế mà nhàn hạ thành thói. Chân nàng vốn nổi nhọt nước, sau khi làm bể và bôi thuốc thì cũng không nên đi lại nhiều. Hơn nữa, vào ngày hai mươi chín thì nàng lại đến chu kỳ, cơ thể không thoải mái, mỗi ngày đều ngắm cảnh trên tiểu lầu trong Bích Hồng Viện, tiện thể mà yếm thế.

Lúc còn trên thuyền, nàng từng nói sẽ may giày cho hắn. Nếu đã nói mà không làm thì khác nào khi quân? Vì vậy Phi Tâm quyết tâm tìm thái giám Thượng Phục Cục mang mẫu giày hoàng thượng đến, muốn may cho hoàng thượng đôi giày thường đáy mềm.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua, đến ngày mùng bốn tháng bảy, những ngày đến Giang Đô, thời tiết hầu như thay đổi thất thường, mưa nhiều. Hôm nay cũng thế, sáng sớm trời còn nắng ấm, đến trưa bắt đầu mây đen kéo đến, sấm chớp ùng ùng, lại bắt đầu mưa. Mưa to khiến khắp nơi đều ẩm ướt, mấy hôm trước cơ thể Phi Tâm không thoải mái, không thể ngâm nước nóng, chỉ gội rửa nên cảm thấy rất khó chịu. Vì vậy hôm nay dùng cơm tối xong bèn sai Tú Linh chuẩn bị nước nóng, định bụng sẽ ngâm thỏa thích. Ngờ đâu nàng vừa ngâm không bao lâu, Tiểu Phúc Tử đã vào truyền lời, rằng hoàng thượng bảo nàng chuẩn bị sang chờ ở cửa đông. Phi Tâm

nghe thế, nhất thời cũng không màng đến thú vui, vội vội vàng vàng lên kiệu tiến về khu vườn rẽ qua khỏi cửa đông.

Khu vườn rẽ qua khỏi cửa đông này có tên gọi là Vũ Hiên, tất cả các phòng đều xây đỉnh tháp nhọn, mái cong dẫn nước, góc mái toàn là những lỗ nhỏ nhỏ và chằng chịt, nước mưa thuận theo mái cong, tạo thành bức rèm mưa, sau đó chảy xuống mặt đất, men theo những đường dẫn nước thon nhỏ tạo thành các loại hoa văn, cực kỳ tinh diệu. Và kỳ diệu nhất chính là tảng đá lạ lùng ở hai bên, tất cả đều có lỗ, nước nhỏ xuống, cứ tí tách tí tách như một điệu nhạc êm dịu. Cái tên Thính Vũ (*), đúng là không ngoa. Những cây chuối tây trồng trong vườn, mưa vỗ lên, màu xanh tươi khiến người ta phấn khởi. Một gian nhà chính ở trung tâm, được bao bọc bởi các gác phụ, Phi Tâm bước vào đã cảm giác được mưa khói mênh mang.

(*) Thính Vũ có nghĩa là nghe mưa

Nàng đi vào sảnh, hoàng thượng vẫn chưa đến, nhưng Uông Thành Hải đã đứng ngênh đón ngoài cửa. Phi Tâm vừa vịn Tiểu Phúc Tử đi vừa cất tiếng hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

“Bẩm nương nương, một lát nữa hoàng thượng sẽ đến. nô tài đã sắp xếp mọi việc ổn thỏa, mời nương nương dùng trà, sau đó thay y phục nhé.” Uông Thành Hải cúi người đáp.

“Thay y phục?” Phi Tâm nghe vậy, nhướn mày hỏi, “Hoàng thượng đến là đi ngay?” Trong lòng nàng hồi hộp, mấy hôm chưa gặp hân, vốn nàng còn định bẩm báo một tí về kế hoạch của mình, sau đó mới chờ hoàng thượng định đoạt.

“Vâng, ban này hoàng thượng đã dặn nô tài qua hầu hạ trước.” Uông Thành Hải cúi mặt đáp.

“Lần này hoàng thượng sắp xếp cho mấy người đi cùng?” Phi Tâm không kịp thời gian hỏi cặn kẽ, chỉ nói những điều quan trọng.

“Bấm nường nường, giống lần trước, nhưng có thêm hai thị vệ.” Ông Thành Hải đáp.

“Sao?” Phi Tâm nghe mà sửng sốt, tại sao lại có thể làm như vậy? Lần này khác lần trước, chỉ có vài người làm sao đủ? Lỡ như xảy ra chuyện gì thì làm sao lo liệu được? Nàng nhìn vẻ mặt bình thản của Ông Thành Hải, nhất thời cảm thấy tức giận. Ông công bình thường hoàng thượng đã tốt với hắn như vậy, chỉ biết nghe răm rắp, không có một chút lòng trung can nào cả! Phi Tâm tuy không phải quan thần trong triều, nhưng cũng biết việc gì cũng phải khuyên gián bằng những lời lẽ trung thực. Việc nhỏ có thể không so đo, nhưng liên quan đến an nguy của thánh thượng, tức là việc lớn liên quan tới quốc thể, sao có thể răm rắp nghe theo? Như vậy chẳng phải sẽ trở thành tiểu nhân nịnh hót đèo bồng, không biết trung tiết hay sao?

Nhưng hắn đã bảo “hoàng thượng dặn dò”, Phi Tâm dù cảm thấy bất ổn, nhưng quy tắc lễ nghĩa nàng vẫn khắc ghi trong lòng. Dù muốn khuyên gián, cũng không đến lượt nô tài mở miệng. Huống hồ hoàng thượng đã chuẩn bị đến bước này rồi, nàng cũng chẳng thể đảo nghịch càn khôn, thôi đành vào nội đường thay y phục, chờ hoàng thượng đến rồi tính tiếp.

Vào đầu giờ Tuất thì hoàng thượng về đến. Không có nghi giá, chỉ có Trần Hoài Đức che ô đi theo. Tiếng mưa cũng to, hơi nước dày đặc, hơn nửa trời đã tối mịt, nhưng lại không có sương sớm. Vừa vào nhà, đảo mắt nhìn mọi người quỳ dưới nhà, nhìn qua cách ăn mặc của Phi Tâm, hắn khẽ phui những giọt nước còn vương trên vạt áo rồi nói: “Bảo Thường Phúc đi theo là đủ, tí nữa đi.”

“Hoàng thượng, thần thiếp thực sự cảm thấy bất ổn.” Thời gian cấp bách, Phi Tâm đành vào thẳng vấn đề chính, lược bỏ những đạo lý này nọ, nàng không đứng dậy, cúi đầu nói, “Nay phải đến Bình Châu, thần thiếp cho rằng không thể khinh suất như lần trước. Chỉ có Bàng Tín và hai thị vệ thì khó đảm bảo an toàn.”

“Theo ý nàng thì phải mang cả thái y, cả đoàn xe ngựa, một đội thị vệ cải trang đi theo à? Hay là phải bảo Tiên Phong Doanh đi trước thám đường, vậy có cần Thái thú Bình Châu ra nghênh đón hay không?” Vân Hi nhàn nhạt tiếp lời, nhận lấy khăn tay từ Uông Thành Hải, khẽ lau chùi ngón tay, rồi cầm tách trà lên và nói, “Kể từ khi bước ra khỏi viện này, chỉ cần xem mình là thường dân là được. Trên mặt trẫm không có khắc chữ, ở đâu ra nhiều thứ bất ổn này? Chẳng qua chỉ là đi trước vài ngày thôi.”

Phi Tâm im bật, nhưng chỉ cần những đến khung cảnh phố chợ phía tây hôm ấy thì vẫn thấy khiếp sợ. Đối với một người không hề bước chân ra khỏi cổng nhà như nàng, cảm giác mỗi bước chân đều là nguy hiểm rình rập, huống hồ hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, nào có thể đem ra sánh với dân thường? Vì vậy trong đầu toàn nỗi bất an, nhưng trong giây phút đó lại chẳng thốt ra được đạo lý tinh diệu nào.

“Đứng lên đi, nghi giá vẫn sẽ khởi hành vào mừng tán, tới lúc ấy gặp nhau là vừa.” Nói xong, hần ngồi trên ghế, ngắm nhìn trang phục của nàng. Chất liệu sa tanh giả màu trắng, mặc trên người nàng vô cùng thích hợp. Kích cỡ may to hơn kích cỡ thường ngày nàng mặc một chút, vừa hay có thể che đi những đường cong cơ thể của nàng. Mấy hôm nay nàng cũng nghỉ ngơi nên khí sắc đã khá lên nhiều, mưa phương nam dày đặc, trông nàng lại càng đẹp lung linh. Hần cũng đã thay sẵn y phục, tương xứng với y phục của nàng, một màu trắng tinh, rất vừa vặn. Mấy hôm nay trông hần gầy đi một chút, dầu sao cũng không phải trong cung, hơn nữa trời nóng ăn uống không ngon miệng, nhưng ra ngoài một chuyến thì tinh thần cũng trở nên khỏe khoắn hơn.

Hần thoáng chớp mắt nghỉ ngơi, bên ngoài vắng vắng tiếng còi. Hần đã dặn dò Đông Lâm Vương thay hần trông coi mọi thứ trong những ngày này, và chăm sóc thái hậu, bảo Tả Hàm Thanh ở bên ngoài cầm chừng mấy lão gia kia. Mấy ngày nay thái hậu cũng mệt mỏi, đã sớm đã bảo hoàng thượng rằng muốn tịnh dưỡng vài hôm, những yến tiệc chiêu đãi gia quyến quan

thần bà đều không tham gia, mọi thứ giao cho Quý Phi lo liệu, cũng không cần đến hỏi ý bà nữa. Vân Hi biết mấy ngày nay bà đang suy nghĩ về chuyện Nguyễn thị, không muốn quản những việc khác. Nên dù Quý Phi không lộ diện trong những ngày này thì cũng có thể giấu nhẹm được, tới khi ấy Tú Linh lo liệu là được, chỉ cần cầm cự vài hôm mà thôi.

Tiếng còi là do Bàng Tín thổi lên, ý nói rằng mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa có thể xuất phát. Vân Hi lệnh cho Uông Thành Hải và Thường Phúc vác đồ đạc, hãnh dẫn Phi Tâm len lén đi từ Đông Viện ra khỏi cửa đông.

Chương 13

Mặt găm mặt ngọc khiến người trêu ghẹo

Ra khỏi khu vườn không bao lâu, tiếng mưa thưa dần. Bởi hoàng thượng đang ở Giang Đô nên tuần tra vùng thành đông khá nghiêm ngặt, nhưng tất cả đều là người của Kinh Kỳ Doanh và Hành Vụ Thuộc. Tả Hàm Thanh đích thân dẫn vài thân tín tiền họ ra thành đông, ông ta vốn cũng nghĩ như Phi Tâm, định tìm vài kẻ cải trang len lén đi theo. Nhưng ngẫm lại, vừa lạ mặt, khẩu âm lại không giống, tới khi đó không chừng còn rắc rối thêm. Huống hồ còn có Bàng Tín, hẳn là cao thủ tuyệt đỉnh đại nội, với lại hoàng thượng chẳng qua chỉ đi Bình Châu, vài hôm là cả đoàn người cũng kéo đến gặp nhau, cũng chẳng cần làm to chuyện như vậy. Ông ta đã tiền họ lên đến con đường thẳng ra sông Hoài ngoài thành, ở đó đã có một thuyền hoa đang dừng, hai mũi nhọn cong vút, khoang thuyền có treo lồng đèn đỏ, người lái thuyền cũng là người của Hành Vụ Thuộc, đã dò thám tình hình sông nước. Đưa mắt tiền mấy người lên thuyền, Tả Hàm Thanh âm thầm dẫn xe ngựa đi về.

Con thuyền hoa này cũng không rộng lắm, chỉ có khoang giữa, nhưng khá sâu, có thể chứa đến mười người. Hai bên có bọc nhỏ, phía trước là boong thuyền, đuôi thuyền cong vút, treo thêm những chiếc đèn ngọc lưu ly.

Trong khoang thuyền cũng có đốt đèn, chiếc thuyền óng ánh sắc đỏ. Mấy hôm nay trời mưa không ngớt, mực nước lên cao, nước chảy xiết hai bên sông, Phi Tâm ngồi được một lúc đã không còn nhìn thấy ánh đèn trong thành, bốn bề tối đen như mực, vòng qua mấy ngả, xa xa thấy những ánh đèn lấp lánh trong bóng đêm, dường như đã đến con sông to hơn. Khoang thuyền được trải thảm, hai bên ghế ngồi đều được lót đệm êm. Chính giữa đặt chiếc bàn dài, bày biện đủ loại thức ăn, liếc mắt nhìn qua, chẳng khác mấy với những thứ ngồi phố chợ thành tây, nhưng lại tinh xảo hơn nhiều.

Phi Tâm dần dần không còn nghe thấy tiếng mưa nữa, chỉ còn lại âm thanh của những tiếng sóng gợn, cảm giác thật mát mẻ, không còn cái nóng oi bức lúc nãy. Vân Hi ngồi bên cạnh nàng, một tay cầm cốc trà, nửa người tựa vào thanh lan can nhìn ra ngoài. Đối diện là Tiểu Phúc Tử và Uông Thành Hải, Tiểu Phúc Tử là kẻ thích ra ngoài, thấy lúc này chủ nhân không dặn dò gì, bèn nhìn trước ngó sau, cần cổ sắp sửa quay ngoắc ra ngoài khoang thuyền. Bàng Tín đứng ở boong thuyền, đôi tay vòng trước ngực, ngẩng đầu nhìn sắc trời, có lẽ muộn tí nữa thì trời sẽ đẹp lại.

Con thuyền tuy không to, nhưng đáy thuyền làm bằng ván chắc chắn, cản được sức nước, nên dù ở trên mặt nước vẫn không cảm thấy say sẩm. Đi được một lát, Phi Tâm thấy bên ngoài dần sáng đèn, ánh sáng mờ mờ ảo ảo phản chiếu lên mặt nước, tạo thành một vùng sáng rực. Sau khi thấy ánh đèn, bên tai liền vang đến những tiếng cười nói râm ran, trong khoảnh khắc đó nàng rất tò mò. Bất giác ngóng theo nơi phát ra tiếng nói, Vân Hi nhìn nét mặt của nàng: “Sắp đến hồ Thanh Dương rồi, trên mặt hồ còn náo nhiệt hơn là trên bờ đấy!”

Chỉ trong chốc lát, con thuyền đã men theo đường nước tiến vào hồ Thanh Dương, hai bên bờ là những vườn trái cây, không có nhà dân. Nên trên bờ đen kịt, nhưng mặt hồ thì lại khác, ánh sáng lóng lánh cả một vùng, đều là ánh đèn màu rực rỡ, dường như cứ đọng đưa dưới nước mà không tan biến.

Xa xa lan đến những tiếng hát hò, những giọng cười cợt, hình như là con thuyền kinh doanh tửu quán vũ phường.

Vân Hi vừa nói vừa kéo Phi Tâm dậy, đi ra phía trước boong thuyền. Tiểu Phúc Tử thấy thế, vội vàng đi theo, Uông Thành Hải kéo lại, thẳng tay ấn hẳn ngồi xuống lại.

Bàng Tín thấy họ bước ra, bèn né người nhường lối, tránh ánh mắt Phi Tâm, chăm chú ngắm nhìn mặt nước. Phi Tâm thấy mọi người đều tụ tập trên đầu thuyền, sợ sẽ không vững, khẽ chếp miệng và níu tay áo Vân Hi. Hắn cúi xuống nhìn nàng: “Không sao, rất vững.”

Ngoài kia gió mát rười rượi, vừa ra ngoài đã mở rộng tầm nhìn. Thuyền hoa lắc nhẹ, xa xa Phi Tâm thấy một chiếc thuyền hoa to hơn chiếc họ đang đi, trong đó lơ mơ có khoảng hai mươi người, khoang thuyền rất bằng phẳng, có người ngồi tựa lên bàn, cùng uống rượu vui vẻ. Ở giữa còn mấy nàng gái đang nhảy múa theo nhạc, áo đỏ lụa mỏng, hương thơm tỏa ngát. Nguyên chiếc thuyền đều treo đầy đèn lồng, ánh sáng phản chiếu thân thuyền sáng rực, Phi Tâm có thể nhìn thấy cả bóng núi xa xa ngoài kia. Trông xa hơn, đó là ánh sáng lấp lánh của sóng nước hồ Thanh Dương, một bên trồng đầy cây trái, còn bên kia thì không nhìn thấy bờ bến. Trừ chiếc thuyền này, xa tít bên kia cũng còn những chiếc như vậy, hệt như là một khu vui chơi trên nước.

“Vịnh phía Tây hồ Thanh Dương này vô cùng lừng lẫy ở vùng Giang Đô.” Vân Hi ngắm nhìn xung quanh, “Chỉ cần qua giờ Dậu, thời tiết không quá tệ, ít nhất sẽ có khoảng mười chiếc thuyền như vậy ra đây, đến tận sáng mai mới về. Lúc đầu Bàng Tín nói, ta còn không tin, nay tận mắt chứng kiến lời đồn đại quả không hư.”

Phi Tâm nghe thấy, trong lòng băn khoăn, Bàng Tín, chẳng lẽ hắn là người gốc Giang Đô? Ngẫm kỹ lại, phụ thân Bàng Tín bị liên lụy trong vụ án tham ô của Từ Thù Viễn, sau cùng chết trong tù ngục. Lúc ấy vụ án này

vừa đúng xảy ra ở Hoài Nam. Từ Thù Viễn là một trong số quan lại phụng thánh chỉ của tiên đế đến khai thông đường sông và tu sửa đê Cù Hiệp, vậy thì có lẽ Bàng Tín rất quen thuộc với phong thổ vùng này, nếu như thế thì Phi Tâm lại cảm thấy an tâm hơn. Nàng nhìn những chiếc thuyền hoa đó, dân giàu bình thường đều như thế cả, nghệ vũ thanh sắc lúc nào cũng hưng vượng.

Nay Giang Đô lại càng thịnh thới trắng hoa, sĩ tử danh lưu đều cho đó là nhã nhặn, vượt trội hơn hẳn kinh thành. Lại còn suy nghĩ ra nhiều phương pháp hưởng lạc kỳ quái lạ đời, nay còn tìm thú vui cả trên mặt nước nữa. E rằng nếu hoàng thượng không Nam tuần thì trên mặt nước này không chỉ có những con thuyền này. Những thuyền này đều là chính quy phường lầu được quan địa phương cho phép, bình thường, có lẽ một số những thuyền kinh doanh ngầm cũng sẽ ra tranh phong.

Đối với những thới thanh sắc khuyển mã (*) này, Phi Tâm vốn chẳng muốn đếm xỉa. Từ nhỏ nàng đã được giáo dục Hiếu Giới, thấm nhuần tư tưởng nữ nhi phải giữ chữ đức. Nam nhân tất nhiên háo sắc, nhưng có những nữ nhân không biết giữ lễ, lả lướt quyến rũ, cứ bày ra những trò dụ dỗ mới khiến nam nhân quyến luyến quên lối về, xem thanh danh không ra gì, chỉ muốn lăn lộn trong chốn phong trần đó, lại càng khiến nàng cảm giận không nguôi.

(*) thanh sắc khuyển mã: “thanh” chỉ ca hát, “sắc” chỉ sắc đẹp, “khuyển” chỉ thú chơi chó của nhà giàu, “ngựa” chỉ thú cưỡi ngựa, nguyên thành ngữ ý nói lối sống hưởng thụ phóng đãng thối nát của giai cấp thống trị ngày trước

Nam nhân nữ nhân trên thuyền đều lộ những phong thái xấu xa, dề tiện hạ lưu, nàng bất giác rút tay muốn quay vào khoang thuyền! Nàng không biết tí nữa hoàng thượng có nổi hứng muốn tìm thú vui như vậy không, lại canh thời gian này mà ra, có lẽ vì nghe những lời xúi giục của Bàng Tín nên trong lòng nôn nao khó chịu. Nghĩ như vậy, ấn tượng của nàng về Bàng Tín

trở nên xấu hăn đi, bên cạnh hoàng thượng bị bao quanh bởi những kẻ như Uông Thành Hải, Bàng Tín, chỉ biết răm rắp nghe theo, thuận theo sở thích hoàng thượng, không nửa lời khuyên can, thực chẳng phải thứ tốt lành gì!

Tấm lòng trung thành son sắt của nàng lại bắt đầu chộn rộn, nhưng nàng không ngốc đến nỗi cuống quýt làm to chuyện khi hoàng thượng chưa nói gì. Chuyển vi hành này cũng tốt, vừa hay có thể quan sát nô tài bên cạnh hoàng thượng. Nếu không ích lợi cho hoàng thượng, dù hăn có sủng thế nào, nàng cũng tìm cách kéo bọn họ xuống! Cũng như lúc ấy, nàng đã đổi phò với Hoa Mỹ Nhân và Linh Tần! Hoàng thượng cũng sẽ có ngày hiểu nỗi khổ tâm của nàng, dù nàng không phải đàn ông, nhưng cũng hiểu được đạo trung quân.

Vân Hi thấy sắc mặt Phi Tâm khó coi, trái lại hăn càng trở nên phờ phợt rạng ngời. Thuyền của họ dần dần tiến gần, gần sát những thuyền hoa đỏ, trên boong thuyền lúc ấy có hai nàng gái, đều mặc những chiếc áo cực mỏng, cổ áo xẻ sâu lộ cả yếm bên trong, ánh đèn rực rỡ rọi xuống nên chẳng nhìn ra nó là màu gì, chân váy vén lộ một nửa, đôi chân nhỏ lộ cả ra, có người thậm chí còn đi chân trần, tay cầm quạt tròn nhỏ, liếc nhìn bằng đôi mắt quyến rũ, nét cười như mùa xuân chớm nở. Thấy thuyền của họ, những nàng gái vẫy tay reo hò, giọng điệu nhỏ nhẹ như những hạt nếp: “Hai vị công tử, vào đây uống rượu nào? Các nàng nương chỗ chúng tôi hát điệu Nam Bình rất hay đấy!”

Nếu lúc ấy đang là ban ngày thì chắc chắn sẽ nhìn thấy sắc mặt Phi Tâm hệt như chiếc đáy chảo. Tay nàng đang cố sức vùng vẫy dưới vạt áo, nhưng Vân Hi thì dứt khoát chết cũng không chịu buông ra. Không những thế, thần sắc hăn ám muội, đứng thẳng trước gió, nụ cười còn lảng lơ hơn cả những nàng nương trên thuyền. Do đó, lái thuyền vốn định vượt qua, nhưng lại thấy hoàng thượng sắc xuân phờ phợt, bỗng dừng giảm hăn tốc độ, sau cùng cũng buông lơ không chèo mái tiếp.

Bàng Tín đứng bên cạnh Vân Hi, hẳn vốn không tin hoàng thượng lại có hứng thú với những hạng như vậy, vả lại, hoàng thượng còn dặt theo Quý Phi cơ mà, dẫu có hứng thú, cũng không nên để lộ trước mặt Quý Phi chứ? Nhưng hoàng thượng cười rất rạng rỡ, rạng rỡ đến độ khiến hẳn chẳng còn hiểu nổi.

Hai cô gái đó nhìn thấy nụ cười của Vân Hi, hơi có chút say mê điên đảo. Mà không những họ, có lẽ những kẻ trong khoang thuyền cũng đã nhìn thấy, bỗng dừng chỉ trong chốc lát liền có mấy cái đầu thò ra, vẫy vẫy khăn, cầm chiếc ly, vuốt lại mái tóc, kéo kéo khăn áo, tất cả đều xông ra ngoài nhìn. Phút chốc, oanh oanh yến yến, hoa si hoành hành, hận không thể vỗ tới đè hẳn xuống.

Nam nhân vui chơi bên trong bắt đầu bất mãn, luôn mồm la hét bằng chất giọng phương nam, những tiếng quang quác khiến Phi Tâm nhất thời không nghe rõ họ đang nói gì. Tiếng nước, tiếng nhạc, âm thanh rên rỉ, khàn khàn của nữ nhân và nam nhân hòa lẫn vào nhau. Phi Tâm bất giác sợ hãi, vốn nàng còn định vùng tay rồi quay về trong khoang, nhưng dần dà, tay nàng bắt đầu kéo lấy hẳn, muốn lôi hẳn vào trong.

Vân Hi cảm nhận được sự thay đổi từ bàn tay nàng, bàn tay hẳn bao lấy cả bàn tay nàng lại, khoe môi nhếch lên cong vút, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt dần dần nhàn nhạt như bình thường, hẳn khẽ nghiêng đầu dặn Bàng Tín: “Đi thôi.”

Bàng Tín nghe vậy đang định vẫy tay ra hiệu, bỗng dừng hai gã nam nhân trong khoang thuyền nhảy ra, đều mặc trường bào, bộ dạng như là văn nhân nhưng hành động lại chẳng văn nhâ tí nào. Trong đó có một kẻ vạt áo nhét trong đai quần, chiếc quạt nhét lệch ở eo, như đang thắt đai, tóc tai rối bù, ngũ quan méo xệch, có lẽ đang uống nửa say. Một gã khác vừa cao vừa ốm, y phục mở tung hơn nữa, vén vạt áo, giẫm giẫm trên sàn, chỉ vào Vân Hi nói: “Thằng lưu manh, đừng tưởng bộ dạng tuấn tú thì có thể ra ngoài quyền rũ nhá. Âm Tử mà dám sáng đèn lang thang như vậy à? Phá Bồn Tử

mà dám huênh hoang? Muốn làm phản đấy à!” Nói xong, cả hai tên hả hê cười to.

Những lời nay Vân Hi không hiểu lắm, Phi Tâm tuy biết chẳng phải lời lẽ hay ho gì, nhưng thực sự có những từ rất khó giải thích, nhưng Bàng Tín thì nghe hiểu, sắc mặt hơi thay đổi, các khớp tay kêu răng rắc. Vân Hi quay sang nhìn hẳn, ý tứ rất rõ ràng, Bàng Tín đành vò đầu bứt tai kè sát nói khẽ vài câu.

Trên gương mặt Vân Hi khẽ lộ nụ cười kỳ quặc, liếc nhìn bọn họ, bất chợt buông tay Phi Tâm ra, lực vừa phải đẩy Phi Tâm ra sau, tiếp đó cả người nhảy vọt lên, chìa tay bám lấy thuyền đó. Thuyền đó hơi cao một chút, Vân Hi vừa đúng tầm kéo chân gã cao kia, mạnh tay túm lấy kéo đi, chỉ trong tích tắc gã đó đã bị lật ngửa. Gã đó hét toáng lên, “bịch” một tiếng bị nện xuống ván thuyền. Vân Hi tóm lấy chân hẳn, kéo ngược hẳn lại, thừa lúc thuyền đang đưa một chân đá hẳn xuống dưới hồ!

Một loạt động tác vừa nhanh vừa liên tục, nhưng chiếc thuyền đang lắc lư do lực phát lúc nảy của Vân Hi, may nhờ hẳn đẩy nên trước khi bị lắc lư thì cả người Phi Tâm đã ngời phịch xuống boong thuyền. Nàng ngấn người khi nghe tiếng “tôm” dưới nước, đôi mắt trừng to hồi lâu mà chưa thốt nên lời.

Những người trên thuyền bỗng im bật trong khoảnh khắc ấy, sau đó bắt đầu la ó, khóc hét lên, vừa khóc vừa mắng, dùng sào vớt người lên, còn có những kẻ lấy móc định móc thuyền họ lại.

Vân Hi nhìn nhìn bàn tay của mình, khẽ nheo mắt đưa tay ra sau: “Khăn tay.” Hẳn khẽ hứ, Uông Thành Hải nghe xong vội đưa khăn nóng lên. Hẳn cầm khăn lau chùi tay, ánh mắt đầy vẻ căm ghét. Lúc này, Bàng Tín đã trở tài múa may quay cuồng, hết như cánh bướm khổng lồ chân không chạm đất, vài cước đã đá bay nhào, cả con thuyền đó như ổ tang hoang, mọi người ôm đầu trốn chạy.

Chương 14

Một nửa bởi vì ân huệ trước đó, một nửa vì tình

Phía sau kịp thời nhổ neo, một chốc lát đã kéo thuyền rời khỏi. Phi Tâm vẫn ngồi ngây ra, nghe tiếng nước khuấy động liên hồi, dường như tên đó đã bị ngâm nước đến tỉnh táo, quang quác la ó kêu gọi cứu vớt. Con thuyền không ngừng phát ra âm thanh mắng chửi, trong đó còn cả những tiếng hỏi, “Công tử tên gọi là chi?” Sau đó là tiếng la hét to hơn! Bỗng dưng thấy có một cánh tay chìa tới, nàng giương mắt nhìn, rất lâu sau mới đưa tay qua.

Vân Hi kéo nàng dậy, nhìn sắc mặt của nàng rồi lên tiếng: “Vào trong đi.” Hãn vừa nói, nửa kéo nửa bế nàng vào. Phi Tâm uống tách trà mới từ từ định thần lại, thấy hãn ngồi im không nói năng, nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi cất tiếng: “Hoàng... Công tử, dầu muốn trừng phạt bọn chúng thì cũng chẳng cần ngài đích thân ra tay, quá, quá...” Những điều cần khuyên thì vẫn phải khuyên. Lúc này hoàng thượng nhảy thẳng lên, nếu không tóm được kẻ đó mà bị người ta tóm lại thì phải làm sao? Nàng chẳng cần biết hãn đánh kẻ nào, nhưng hãn là hoàng thượng, hãn mới là quan trọng nhất. Muốn động thủ thì cũng nên dặn dò nô tài đi làm, Bàng Tín đứng bên cạnh làm gì cơ chứ?

Hãn nghiêng qua nhìn nàng, bất chợt khẽ cười. Phi Tâm sững sờ, thấy nét mặt hãn đã dịu xuống, nhưng nụ cười rất ư kỳ quặc, khiến nàng cảm thấy khó hiểu.

“Phải đích thân ra tay thôi.” Hãn cười nói, “Bằng không Phá Bồn Tử làm sao rút hết được giận?”

“Phá Bồn Tử nào cơ?” Phi Tâm sững người, đôi mắt bất giác nhìn xuống ván thuyền, khẽ giọng khuyên nhủ: “Bàng Tín đã mách những gì với người mà khiến ngài nổi giận như vậy? Mặc kệ bọn chúng nói gì, chẳng qua chỉ là những tên đàn đúm ăn chơi. Việc gì cũng nên cẩn thận thì hơn!”

Hắn nắm tay nàng, con thuyền hơi đong đưa, hắn khẽ khép hờ mắt: “Vẫn là ra ngoài tốt hơn.” Hắn khẽ than, cảm giác như hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Phi Tâm không hiểu lắm, Vân Hi khẽ nhếch môi, đèn lồng trong khoang thuyền phủ một quầng hào quang màu đỏ lên khuôn mặt hắn, mang lại một cảm giác mông lung huyền ảo. Phi Tâm nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn, chiếc mũi thẳng tắp vẽ nên đường cong quyến rũ, sự mông lung được ánh sáng rọi vào khiến người ta rung động .

Thực ra ban nãy nàng cũng hiểu đại khái, ngoại trừ những từ như là Âm Tử, Phá Bồn Tử chưa bao giờ nghe qua, nàng biết ý bọn chúng đang mắng hoàng thượng khiến bọn nữ nhân đều ra ngoài ngắm nhìn hắn, quấy nhiễu cuộc vui chơi của bọn chúng. Ý nghĩa câu sau thì nàng hơi khó lý giải, dường như muốn nói là lúc này mà còn dám ra ngoài chơi trội, không sợ quan phủ bắt à.

Nhưng Phi Tâm không ngờ hắn lại so đo với bọn say rượu, hắn che giấu tài năng, tâm tư sâu thẳm như đáy cốc, chưa bao giờ biểu lộ sắc mặt trên chốn triều đường. Tuy cũng có lúc hắn rất ngông cuồng phóng túng, nhưng hắn tuyệt đối là một người rất có chừng mực. Nay vì phục xuất tuần, tuyệt đối không chỉ để ăn chơi. Hắn chẳng phải rất cẩn trọng hay sao? Càng thấu hiểu đạo lý không nên vì cái nhỏ mà đánh mất cái to, tại sao vừa ra ngoài thì đã không kìm nén nổi việc nhỏ nhặt này?

Phi Tâm ngẫm nghĩ, bèn ra ám hiệu với Tiểu Phúc Tử. Tiểu Lúc Tử lúc này đang ngắm cảnh trong khoang thuyền, kết quả là khi thuyền lắc lư, cả người hắn suýt nhào ra ngoài, bây giờ chẳng dám động đậy nữa, ngoan ngoãn ngồi trong một bụi nhỏ sát góc, thấy Phi Tâm nhìn hắn, hiểu ngầm trong bụng, gật gật đầu chuẩn bị ra ngoài.

“Nàng sai Thường Phúc hỏi Bàn Tín, tại sao không tự hỏi ta?” Khóe môi Vân Hi kẻ nên một đường cong. Hắn không nghe thấy động tĩnh của Thường Phúc, hắn chỉ đoán mò, nhưng lại đoán trúng.

Phi Tâm ngán người một lát, thấp giọng hỏi: “Phá Bồn Tử là gì?”

“Nàng muốn biết thật sao?” Hãn ngồi thẳng lưng, quay mặt sang nhìn nàng, ánh cười lấp lánh trong đôi mắt, đột nhiên choàng lấy nàng, khẽ thì thầm vài câu bên tai nàng.

Phi Tâm ngây ra, nghe rồi mặt nàng chuyển thành màu xanh rồi tím tái. Tên Tả Hàm Thanh ngu ngốc này lại đi treo lồng đèn đỏ trên thuyền! Mấy gã đàn ông vô liêm sỉ ấy đã tưởng nàng là loại đàn bà kỹ nữ không được quan phủ cấp phép! Phi Tâm suýt thì nôn máu, năm đấm nho nhỏ siết lại thật chặt, toàn thân run bần bật, hận không thể quay đầu lại ném người trên con thuyền đó xuống hồ!

Vân Hi nhìn sắc mặt của nàng trông thật thú vị, nàng luôn xem trọng danh tiếng, sau khi nghe những lời này ắt sẽ có phản ứng như vậy, e rằng trong lòng chắc đã nổi trận cuồng phong. Sự tò mò của Phi Tâm có hạn, nàng tò mò về câu phương ngữ đó là vì phản ứng của hãn. Nói cách khác, điều nàng tò mò không phải là ý nghĩa câu nói đó, mà khiến nàng tò mò chính là rốt cục thì điều gì có thể khiến Vân Hi không kìm nén nổi cơn giận dữ? Tuy vi phục không phải điều nàng mong muốn, nhưng nàng vẫn muốn cố gắng nắm rõ quy luật thay đổi cảm xúc của hãn, nên ra ngoài một dịp đúng là tốt hơn!

Giang sơn Cẩm Thái thuộc về họ Sở, khắp đất trời này đều là lãnh thổ của nhà vua, cùng cực cả đời, hãn lại được bao nhiêu cơ hội bước chân ra ngoài? Người chỉ điểm giang sơn, khó lòng nhìn thấy cảnh non sông nước biếc. Cẩm Thái quốc thể đỉnh thịnh, vạn dân quy phục. Nhưng tất cả những thứ này, không phải do công tích của hãn. Cẩm Thái có sáu vị hoàng đế, Thái Tổ cả đời chinh phạt, thống nhất lãnh thổ trong mùa khói lửa, tạo nên Cẩm Thái triều, bá tánh không phải chịu đựng nổi khổ loạn lạc. Cao Tổ bốn lần chinh phục Ô Ly, khai thông mậu dịch nam bắc giúp lưu dân vùng biên giới có kế sinh nhai. Đức Tông dựng nước, đích thân dẫn nước vào ruộng, lập chế độ đồn điền, phân chia phong hiệu, ổn định cơ nghiệp Cẩm Thái.

Tiên đế khiến Dạ Tê Loan quy phục xưng thần, tu sửa đê Cù Hiệp, giải vây cho dân phía nam. Tiên đế tại vị hai mươi ba năm, mỗi sáng đều cần cù thánh chính, chưa bao giờ sơ suất. Lúc ấy học sĩ Văn Hoa Các từng viết thơ rằng:

Hiếu tinh tàn nguyệt khinh lộ hàn, Tử Điện Đan giai miếu yên nhiên.

Nhất văn văn lương quá quan sơn, khổ giáo cung đăng bất nan miên.

Chu sa khắp lệ tuyên nhu quyện, mao tĩnh phát tận vô thanh oán.

Thế ngưỡng thiên tôn nhân nhân tiền, bất như Nam Ông nhập mộng hàm.
(*)

(*) Dịch nghĩa:

Sao sớm trăng tàn khê lạnh run, bậc thềm Tử Điện Đan mênh mông khói đốt.

Vừa thấy thì đã lạnh, vượt quan san, đèn lồng tận lực không thể ngủ.

Chu sa lệ rơi khơi cơn mệt mỏi, mây cau lặng lẽ oán thầm.

Ngửa mặt lên trời người người kính trọng, không bằng Nam Ông vào mộng say.

Nói rằng tiên đế đã nhiều đêm không yên giấc, sầu lo tình hình biên cương, một bên vừa phê tấu chương, một bên vừa chờ bẩm báo.

Còn hãn lần này cũng chỉ đến để đề cao ân đức tiên đế mà thôi. Nếu không có vô số đấng minh quân văn thành võ đức trước đây thì sao có được ngày hãn hưởng quốc? Hãn không chỉ phải thừa hưởng mà còn phải phát huy. Nếu muốn giang sơn Cầm Thái kiên cố vững vàng, bá tánh an cư lạc nghiệp. Dù rằng đang trong thời thế phồn hoa hưng thịnh, hãn cũng luôn phải nghĩ đến thời loạn trong thời bình, không thể lười nhác nửa phần. Hãn

có thể cậy ân đức tổ tông mới nhìn thấy được non nước tươi đẹp này, mới được vạn dân xưng tụng, không thứ nào không là lời nhắc nhở và thúc giục đối với hã. Hã cần phải cẩn trọng chi li, để củng cố đất nước, tạo dựng bá nghiệp, mới không uổng một đời làm vua! Mỗi tấc đất đều là máu và mồ hôi, mỗi lần nhìn thấy, chỉ càng khiến tâm trí mình mất. Thế thái dân tình, từng li từng tí, đều là những bài học của hã.

Đương nhiên vi hành vẫn có một điểm ích lợi, đó chính là Lạc Chính Phi Tâm. Khi nàng rời khỏi cung đình, những thứ trong cung hoàn toàn không cần đến. Vậy thì bản tính của nàng, dù nhiều hay ít cũng sẽ được bộc lộ.

Vi hành không chỉ có ích đối với Vân Hi, mà Phi Tâm cũng thế. Khi rời khỏi mái nhà cao ngất ngưỡng, không còn nghi trượng đi trước theo sau, lột bỏ y phục hoa lệ, cũng không cần được bảo vệ từng bước từng bước. Công tâm kể đã không còn đảm bảo được gì, trong mắt thiên hạ đã thành một bộ dạng khác, không còn là một điểm nào đó trên bản đồ, một người nào đó trong danh sách. Họ đã hòa lẫn vào trong, ngắm nhìn cảnh sắc đồng thời cũng sẽ có nguy hiểm rình rập.

Đối với Phi Tâm mà nói, mặc dù không phải là cuộc mạo hiểm hoa lệ gì, nhưng quả là một cuộc phiêu lưu kinh tâm động phách, sự bất lực của nàng xuất phát từ việc thân phận của mình hoàn toàn không gây một tí tác dụng nào, mưu toan cũng không thể đem lại sự an toàn cho nàng. Trong cung đình, nàng có thể hóa thân thành mãnh hổ, nhưng ngoài cung đình, nàng chỉ biết vô vọng chống chọi. Thế nhưng, cũng chính vì chuyến đi này, nàng mới có được cơ hội bên cạnh Vân Hi, nhìn thấy được mặt hoàn toàn trái ngược của hã trong cung đình hoa lệ. Khi rời khỏi triều đường, khi hành vi của hã không cần dính dáng đến mưu kế, nụ cười, cơn giận của hã có thể biểu lộ sâu sắc hơn, rạng ngời và bắt mắt hơn hã. Nếu nói trong chuyến Nam tuần này, điều hấp dẫn đối với nàng nhất chính là niềm quang huy vinh diệu mà nàng đã đoán trước, thì thu hoạch bất ngờ nhất đối với nàng chính là sự nhận thức từng li từng tí đang ngày càng sâu sắc về hoàng

thượng. Nếu nàng thật sự muốn tận tâm vì vua, một lòng một dạ, điều này đương nhiên không thể thiếu!

Phi Tâm còn đang thần thờ, đột nhiên cánh tay hắt lại ôm chầm lấy nàng, và kèm theo đó là cả hơi thở âm ẩm khi hắt sát đến gần: “Khuya rồi, cũng chẳng có gì để ngắm cả, ngủ đi nhé.”

Phi Tâm bị hắt ôm lấy, đôi mắt bắt đầu dòm ngó xung quanh theo phản xạ tự nhiên. Con thuyền này cũng không nhỏ, nhưng bốn bề thông thấu, trên thuyền còn có vài người, quan trọng nhất là vẫn còn Bàn Tín và hai thủ hạ của hắt, khiến nét mặt nàng hơi ngượng ngập, khẽ ngược mặt qua, thỏ thẻ: “Nơi, nơi này làm sao ngủ được?”

Vân Hi mỉm cười, đột nhiên đưa tay chạm vào bộ phận then chốt nào đó phía sau ghế ngồi. Phi Tâm chỉ cảm thấy cơ thể bắt đầu run lên, giật nảy mình. Bỗng chốc, khoang giữa bắt đầu có sự biến đổi, nghe thấy âm thanh lách cách, những tấm ván hiện lên che hết toàn bộ cửa sổ, biến thành một khoang thuyền kín. Chiếc ghế dưới người cũng bắt đầu kéo dài ra, gần bằng với chiếc bàn chính giữa. Giữa khoang cũng xuất hiện một tấm ván, ngăn khoang thuyền làm hai vách. Khoang của bọn họ rộng hơn, khoang bên kia hẹp hơn. Lúc ấy hắt chỉ nhấn một nửa bộ phận then chốt, nhìn thấy khoang thuyền này đã biến đổi hết phân nửa.

“Giá đóng con thuyền này còn đắt hơn thuyền lớn, tuy là Tả Hàm Thanh đã treo đèn lồng đỏ! Nhưng hắt chẳng qua chỉ muốn lấy ánh sáng thôi!” Vân Hi khẽ nhướn mày, khiến mặt nàng lại càng đỏ bừng lên, “Thuyền phải đi một đêm, đến trưa mai mới tới nơi. Nếu không có chỗ để nằm, ngồi heo hốc một ngày một đêm, lẽ nào lại không buồn chán?”

Uông Thành Hải thấy Vân Hi khởi động then chốt, vội vàng sang hầu hạ. Thuyền này được thiết kế bộ phận ngấm trong thân thuyền, những tấm ván có thể tự do ghép lại, chiếc bàn có thể móc liền với chiếc ghế hai bên tạo thành chiếc giường. Còn hai bên sẽ mọc lên những tấm ván để chắn cửa sổ,

phía trước phía sau cũng có những tấm ván hình thành cửa kéo, biến chiếc thuyền thành nhiều ngăn, men theo hai bên ghế ngồi gỗ vốn là thùng to chứa đồ, trong đó có đầy đủ chần đệm những thứ cần thiết cho phòng ngủ, gần phía boong thuyền có hai chỗ trũng xuống, đằng sau được sửa thành phòng để tắm gội và vệ sinh, mặt trước thì hình thành một hành lang nhỏ nhỏ. Có thể nói là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ.

Chương 15

Năm tay nhau cùng ăn cơm

Nay thuyền trôi trên mặt nước, sóng lẫn tăn gợn, tiếng sóng khê như tiếng hát ngân nga. Bên trong đèn đỏ nhu hòa, khiến sắc hồng thêm điểm lệ. Bộ phận then chốt đã khởi động, khoang thuyền biến thành gian phòng nhỏ, được bao phủ bởi màng lụa mỏng, khiến bầu không khí mông lung tình tứ. Bởi nơi này bị tách làm đôi nên hẹp hơn trước, mọi thứ trước mắt Phi Tâm phải tự xử lý. Trong này không tiện tắm táp, Ưng Thành Hải bèn đem một chiếc khăn đã chưng nóng và thêm mùi hương, đồng thời rót trà, đốt nến thơm, tắt vài ngọn đèn, sau đó khê khàng theo cửa nhỏ ra ngoài, bầu không khí ở đây lại càng trở nên mê muội.

Phi Tâm cảm thấy thị tẩm ở đây thực sự bất ổn, nơi này cách nhau bằng ván, nào có thể cách được âm thanh? Tiếng nước bên ngoài nghe rất rõ, thỉnh thoảng khi tiến sát gần thuyền khác, còn nghe rõ mồn một những tiếng ân ái, khiến người ta thật sự khó xử! Thế mà tay hấn lại ngày càng phóng túng, nàng dần cảm thấy hơi thở của hấn đang phà vào cổ mình, nóng bỏng mê muội. Càng đến những nơi lạ lùng thì hấn lại càng dễ trôi hững, vì vậy Phi Tâm đã giác ngộ, dù cảm thấy khó chịu thế nào nàng cũng không mở miệng nói những lời mất hứng. Theo kinh nghiệm của nàng, nói những lời giết phong cảnh lúc này chẳng những vô dụng mà còn khiến tình hình trở nên tệ hại hơn.

Vân Hi trôi hững thì chẳng màng chẳng quản gì nữa, với lại Phi Tâm hơi tâm trí bất định, khó tránh khỏi mất tập trung. Hắn thì làm sao có thể để nàng qua quýt xong chuyện như vậy được? Sau một lúc giằng vật, Phi Tâm dường như khó chịu đựng nổi, nàng gắng gượng không muốn phát ra âm thanh, nhưng cảm thấy cái nóng cháy ran, tâm trí phiêu bồng, vả lại con thuyền này cũng không bằng phẳng như thuyền lớn lúc ban đầu đến, lúc ấy hơi bị chao đảo nên càng khó lòng chịu đựng.

Trong khi các giác quan bị phóng to thì cơ thể cũng bất giác bắt đầu không kiểm soát nổi, hơi nóng chèn giữa cuống họng, dường như không khống chế nổi, có thể rên rỉ thành tiếng bất cứ lúc nào. Nàng thực sự không chịu thấu ngọn lửa đang dâng trào, trong giây phút ý thức bị sự hoảng loạn chi phối ấy, nàng há miệng cắn lấy hắn.

Sau đó tất nhiên là Phi Tâm rất sợ hãi, lần trước đầu sao cũng là nàng phụng chỉ cản hoàng thượng, nhưng lần này hắn đâu có bảo nàng cản! Và còn cản vào bắp tay bên phải nữa chứ, Phi Tâm nhớ không rõ tại sao mình lại tự dưng cản vào cánh tay hắn. Nhưng hắn không nói gì, Phi Tâm cũng khôn ra, không còn khờ khạo lắm bầm tự mình nhắc đến. Hơn nữa nàng cũng mệt, thấy hắn không có ý quả trách bèn mê man thiếp đi.

Vừa tỉnh giấc, Phi Tâm cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Sau đó nghe tiếng Uông Thành Hải bẩm báo ngoài cửa, rằng gần sắp đến bến cảng Bình Châu. Bình Châu Quan Độ lần này bởi phải nghênh đón nghi trượng của hoàng thượng nên đã phong tỏa cảng từ sớm, nhưng vẫn mở một đường sông để phòng khi cấp bách, qua lại vẫn phải nghiêm ngặt kiểm tra. Nay hoàng thượng hạ Nam tuần, quan lớn các tỉnh Hoài Nam và Hoài Đông đều đến Giang Đô nghênh đón, nhưng quan lại những vùng khác Giang Đô vẫn phải lưu thủ. Bàng Tín đã sớm sai Tổng Tuần lấy lệnh thông hành, nếu không thì thuyền riêng của bọn họ sẽ không cách nào cập bến Bình Châu.

Bọn họ xuống thuyền, Phi Tâm chưa vững chân, vẫn còn chao đảo. Nàng thay xong y phục, là một bộ váy màu xanh lam như nước hồ, nàng vẫn chưa truyền gọi Tiểu Phúc Tử, tự mình chải tóc. Từ sau khi thuyền bắt đầu cập cảng, Phi Tâm vẫn luôn lấy khăn che nửa mặt.

Vân Hi biết, lần này không phải vì nàng che bên ngoài dơ bẩn, mà dầu có dơ bẩn nàng cũng chờ đến khi xuống bờ rồi mới che. Khi nàng cầm gương lên soi, phát hiện môi mình sưng lên, cảm thấy thực sự rất khó coi, nên che khăn lại ngay. Bình thường trong cung nàng cũng có thói quen, sau khi thị tẩm thì chẳng bao giờ để Tú Linh lại gần, Tiểu Phúc Tử dầu cũng theo nàng nhiều năm, nàng cũng không muốn để hắn thấy mặt nhếch nhác của nàng. Tiểu Phúc Tử cũng hiểu, nàng không truyền gọi, hắn cũng không tiến đến gần, chuẩn bị sẵn đồ đạc ở một góc xa để nàng tự sửa soạn.

Vân Hi cũng biết nàng là người rất sĩ diện, vì vậy sau khi thức giấc cũng không vội sai người hạ những tấm ván mở rộng khoang thuyền. Hai người chen chúc trong gian nhà nhỏ rất bất tiện, hắn vẫn để mặc nàng. Mỗi khi nàng miễn cưỡng sửa soạn xong cho cả hai người thì cũng là lúc thuyền đã cập vào bến đỗ.

Bến cảng đã được binh sĩ canh gác nghiêm ngặt, nhưng có lệnh thông hành trong tay thì cũng không ai kiểm tra bọn họ. Vừa ra khỏi cảng, đi trên con đường lớn, Phi Tâm chỉ cảm thấy nơi này thật sự rất khác biệt so với Giang Đô, Bình Châu là vùng đất xây trên đồi núi, đường phố cũng lồm chồm chỗ thấp chỗ cao. Trong thành chẳng có sông nước, xa xa chỉ thấy được cảnh núi, không phải núi cao sừng sững, mà chỉ là những ngọn núi hơi nhấp nhô.

Ra khỏi bến cảng không xa liền thấy một con phố, dường như là phố chợ. “Công tử, có cần tìm một nơi để nghỉ ngơi không? Sáng mai mới thuê xe ngựa?” Bàng Tín nhìn nhìn sắc trời, “Trông thời tiết này, có lẽ đến tối mới hết âm u.”

“Cũng tốt.” Vân Hi nhìn Phi Tâm, tối qua trần trở quá dữ dội, gần sáng mới thức giấc, lúc này mắt nàng hơi đỏ hoe, nhìn vào thấy ngay ngủ không ngon giấc.

Phi Tâm thấy đà này thì hiểu ngay chắc là sẽ phải đi thẳng đến ngoại thành. Nghĩ cũng đúng, trong thành đã ban bố lệnh chuẩn bị nghênh đón hoàng thượng từ trước, chắc sẽ thanh tĩnh không giống ngày thường. Dù có đi lại trong đó cũng chẳng còn cảnh thật dễ ngắm. Nhưng thị trấn thôn trang ngoại thành thì lại khác, khoảng cách khá xa, đoán là thiên tử sẽ không đến nơi này nên sẽ không bị chinh đồn nhiều như trong thành.

Trước khi khởi hành, Phi Tâm cũng chuẩn bị kỹ càng. Nhưng sau cùng vì quá vội vàng nên không kịp để nàng mang vác gói to gói nhỏ lên. Tuy nhiên, những thứ phòng hờ khi nguy cấp cũng không ít, vào giữa hạ oi bức mang thức ăn dễ bị ôi thiu, nhưng Phi Tâm lại sợ như lần trước, khiến hoàng thượng ăn vào đau bụng, nên đã chuẩn bị ít thuốc men. Vải vóc mua trong lần trước hoàng thượng không đưa nàng, nàng bèn sai Tiểu Phúc Tử ra ngoài mua một ít, may vài bộ. Sợ khi ra cửa sẽ gây chú ý, khiến những gà đàn ông không ra gì nhòm bậy, nàng cố tình may kích cỡ to một chút, kiểu dáng chọn loại không nhìn được đường cong cơ thể. Sau đó thay bộ đồ hoàng thượng chuẩn bị sẵn, đột nhiên nhận ra họ lại có thần giao cảm cách trong phương diện này.

Bây giờ nàng đã bịt kín mặt, người trên phố nhìn thấy Vân Hi đều kinh ngạc bởi vẻ đẹp của hân, nhưng thấy nàng thì lập tức né xa. Phi Tâm thấy trong ánh mắt bọn họ dường như sợ nàng mắc bệnh truyền nhiễm gì đó. Phi Tâm cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ níu chặt Vân Hi, hệt như đứa bé sợ bị người ta bỏ rơi.

Họ dạo hết nửa con phố rồi bước vào một quán trọ có tên là An Thuận Trai. Quán này xây thành ba tầng, bên ngoài có một sân trống rộng rãi, không cho người khác bày bán gần trước cửa, ngoài đó có bốn người giúp việc đón khách, trông rất bề thế. Lúc ấy không phải giờ cơm nên khách khứa

cũng chẳng nhiều, vả lại bàn ghế bày biện ở đại sảnh tầng một cũng không đặc kín nên rộng rãi khác thường.

Phi Tâm vừa vào, thấy bàn ghế tầng một đều là thượng hạng, bèn hiểu ngay tiệm này chắc hẳn chỉ toàn tiếp đón khách sang trọng. Tầng một thông đỉnh, trên đỉnh có treo đèn hoa sen to, tầng hai có hành lang, xung quanh là phòng ốc. Tầng ba chỉ mở hai cửa, dường như là hai gian phòng độc lập.

Chủ quán là người buôn bán, thấy những người này tuy ăn mặc bình dị, nhưng khí chất phi phàm, nên không dám tiếp đón không chu đáo. Lập tức sai hai người giúp việc qua nghênh đón, một bên vừa hỏi khách khứa từ đâu đến, một bên vừa gọi người bên trong ra tiếp đãi.

Vân Hi lấy ba phòng, và lấy thực đơn định chọn vài món bảo họ mang vào. Hần liếc nhìn xung quanh, đồ đạc ở đây đều là đồ đắt giá, thậm chí còn mắc gấp đôi so với đồ ở Giang Đô. Giang Đô trực thuộc tỉnh Giang Đông, Bình Châu nằm ở ranh giới giữa Hoài Đông và Hoài Nam, không trực thuộc châu, tuy chỉ cách một hồ Thanh Dương, nhưng tại sao giá cả lại nhảy vọt nhiều như vậy? Hần đưa thực đơn cho Phi Tâm bảo nàng chọn món. Phi Tâm tùy tiện chọn vài món, lúc này chưởng quầy vội vàng sai người phụ việc nhận lấy bao phục của bọn Bàn Tín. Bàn Tín khẽ né ra, không đưa cho họ, chỉ hất cằm bảo họ dẫn đường.

Phòng ốc trên lầu hai đều được rào bởi những hành lang, một bên nhìn ra phố, một bên nhìn vào đại sảnh. Phòng cũng không nhỏ, nên tất cả đều có khoảng cách, sạch sẽ và thanh tịnh hơn những quán trọ thông thường. Bên trong có bình phong, tủ áo, cách bài trí đã ngăn thành hai mặt trong ngoài, phân chia làm sảnh và phòng ngủ. Và còn ngăn ra một góc làm nơi tắm rửa, có một chiếc thùng gỗ to làm từ rễ cây đào có viền bạc xung quanh. Chẳng mấy chốc, bình nước nóng to và thức ăn đã được mang lên. Chờ sau khi người giúp việc đóng cửa bước ra, Thường Phúc mới bắt đầu công việc, thẳng tay gỡ bỏ chăn đệm trên giường, trải bằng chăn đệm tự mang đi.

Vân Hi để mặc Phi Tâm sai người làm việc, Thường Phúc trải xong giường, bèn liếc nhìn chiếc thùng gỗ, gỗ đào giữ ấm tốt nhất, đặc biệt là rễ cây đào trăm năm thì thích hợp nhất để làm bồn tắm. Vả lại lúc đến thì đi thuyền nhỏ, cũng không cách nào ngâm mình thỏa thích.

Nhưng thùng này chẳng biết đã có bao nhiêu người đã ngâm trong đó, chủ tử nhà hắc nhất định không thích ngâm ở đây. Thường Phúc đã sớm chuẩn bị sẵn, hắc đun nước sôi một lượt, sau đó dùng loại sáp đã hòa lẫn lá bưởi và đậu thơm vào. Thứ này thực ra được chiết dầu từ các loại hương liệu rồi nấu thành dạng keo, rất giống sáp dầu, không tan trong nhiệt độ cao. Trước kia Phi Tâm thường dùng nó để thoa lên người, sau đó ngâm nước nóng, xông hơi nóng để làm đẹp da. Nay hắc trét một lớp dày đặc lên cả thùng gỗ, sau đó cho thêm nước nóng, chỉ thoáng chốc mà mùi hương đã ngào ngạt, nước cũng dường như trở nên trong suốt hơn.

Bàng Tín và hai thủ hạ của hắc ở hai gian bên trái và bên phải, Vân Hi nhìn hơi nước ngùn ngụt trước mắt, bất giác cười: “Cơm còn chưa dùng, nàng gấp gì chứ?”

Nghe thấy lời hắc đầy ám muội, mặt Phi Tâm hơi ửng đỏ: “Tắm rửa có thể giảm bớt mệt mỏi, hầu hạ người dùng cơm trước, thùng đó cứ đặt đấy, không thêm nước lạnh cũng có thể trừ khử dơ bẩn trong thùng.”

Hắc đưa tay choàng lấy nàng, khẽ ngửi ngửi mái tóc nàng: “Tí nữa ăn xong, nàng tắm rồi nghỉ ngơi một lát, tối đến sẽ đi ngắm xung quanh.” Một lời nói đã đánh tan sự không thoải mái của nàng, khiến nàng cảm thấy rất chu đáo. Bất giác ngược nhìn hắc: “Như vậy làm sao được...”

“Không sao.” Nói xong, hắc kéo nàng vào bàn. Phi Tâm vừa nãy đã chọn vài món, măng xào thịt, vịt hầm, bồ câu quay, một con cá chưng, và một đĩa cà tím xào tỏi.

Những đĩa đựng thức ăn đều sáng loáng, đĩa cũng được bọc một lớp bạc, vì thế Phi Tâm mới không sai Thường Phúc đổi những cái tự mang theo, chỉ luộc qua nước sôi, sau đó chọn vài món ăn thử, cảm thấy mùi vị cũng được bèn đứng bên cạnh gấp thức ăn cho hẵn. Vân Hi thấy động tác của nàng, khoảnh khắc ấy tự dừng hơi mê mẩn. Đổi môi trường và y phục, lại trông thật có dáng phu thê. Hẳn đưa tay nắm lấy cánh tay nàng, bảo nàng ngồi xuống ở bên cạnh: “Đã ra ngoài thì không cần nhiều quy tắc như vậy nữa, ăn uống thoải mái là đủ rồi.”

Phi Tâm nghe thế bèn ngồi xuống bên hẵn. Nàng ăn rất ít, thức ăn bên ngoài khiến nàng lúc nào cũng dè dặt. Sau khi dùng bữa, lại nghỉ ngơi một lát. Thường Phúc rửa tay sạch sẽ rồi đi pha nước. Khi cũng vừa đủ nước thì Phi Tâm bảo Vân Hi tắm rửa cho giảm cơn mệt mỏi, kết cục là nàng cũng bị Vân Hi kéo vào trong thùng to.

Chương 16

Giày vải sơ sài nhưng vua lại khen

Kể từ khi xuống vùng phía nam, nàng không ngừng được Vân Hi rèn cho da mặt dày lên, đã làm điên đảo vô số những giáo huấn nàng đã được dạy dỗ. Tuy xét cho cùng thì trong lòng nàng cũng cực kỳ không muốn, nhưng dẫu sao ở nơi này cũng không phải trong cung, những điều cần lo lắng còn rất nhiều, chẳng có dư thời gian để nàng bi sầu ai oán, nghĩ ngợi đến việc người khác xét nét gì về mình. Hơn nữa nàng vốn dĩ là con người biết thuận thời thế, bây giờ không hợp thời của mình, địa lợi cũng không tiện, giằng co không thôi thì đến cuối cùng người thiệt thòi vẫn là mình. Vân Hi chính vì nắm rõ tính cách của nàng, nên mới ngày càng lộng hành hơn nữa!

Sáp thơm đã tách giữa nước và thùng, mùi hương thơm phức tỏa ra ngào ngạt. Phi Tâm rải ít hoa sen và lá bạc hà vào, nếu hai người chen chúc ngâm trong đó thì cũng là một niềm hưởng thụ. Nhưng ban ngày ban mặt

cùng tắm, lại chẳng thể nào biến thành niềm hưởng thụ đối với Phi Tâm, nàng chẳng dám ngược nhìn hăn, vừa ngâm nước nóng thì đã tự cảm thấy run rẩy.

Y phục đã cởi bỏ, dấu răng trên cánh tay Vân Hi khiến sắc mặt Phi Tâm cứng đờ, trên cơ thể Phi Tâm cũng đầy những vết xanh xanh đỏ đỏ. Hăn cũng không nỡ tiếp tục hạ thủ, cuống họng khê ho khan một tiếng rồi ôm chặt lấy nàng, bàn tay khê trượt trên lưng nàng. Không giống như đang khiêu khích, mà giống như đang dỗ dành thì đúng hơn.

Hai người ngâm khoảng một nén nhang thì ra ngoài, Phi Tâm tùy tiện choàng chiếc khăn mình mang theo, rồi hầu hạ hăn thay y phục. Bởi vì lần này không đưa Tú Linh theo, Thường Phúc chỉ đặt đồ đạc ngoài bức bình phong. Phi Tâm bước ra thì thấy y phục đã sắp xếp chỉnh tề, bên cạnh chiếc ghế còn có đặt một đôi giày.

Thoáng thấy thứ này, Phi Tâm bỗng giật mình, đôi dép lê đế mềm màu xanh này chính là tác phẩm Phi Tâm làm để giết thời gian mấy hôm trước. Trên đường đi nàng từng hứa sẽ may giày cho Vân Hi, nhưng đã mấy năm không đụng kim chỉ, đã không còn quen tay nữa, may xong thì có vài đường chỉ bị lệch. Hai chiếc đặt cạnh nhau cũng khó phân biệt chiếc nào bên trái chiếc nào bên phải, thực sự khó có thể đem ra dâng hoàng thượng. Không ngờ hai tên nô tài Tú Linh, Thường Phúc lại dám gói theo, Thường Phúc lại còn đặt ra đây để tự làm xấu mặt nữa chứ.

Phi Tâm sửng sốt một lát, lập tức không nghĩ ngợi nhiều, đưa tay gói giày lại muốn ném vào một góc. Ngờ đâu Vân Hi đã khoác hồ trường bào bước ra, cất tiếng hỏi: “Sao thế?” Phi Tâm hoảng hốt, tấm khăn choàng trên người suýt rớt xuống, đôi giày trong tay rơi phịch ra ngoài, mặt mày ngờ nghệch đứng nhìn.

Hăn thoáng thấy thứ đồ trong tay nàng, đột nhiên hớn hờ tươi cười: “Đã làm xong rồi à? Vừa đúng lúc để mang thử.”

“Thần thiếp nhiều năm không động kim chỉ, thật sự may rất xấu.” Phi Tâm lí nhí nói, “Không nên thử thì hơn.”

“Chắc cũng không đến nỗi mang không vào đấy chứ?” Vân Hi gần như là giật nó sang, “Vi phu thử xem đã, mang không vừa thì lần sau nàng cũng có cái để rút kinh nghiệm.”

Một từ “vi phu” hần buột miệng thốt ra đã khiến Phi Tâm nghe đến sững sờ cả người, gương mặt đỏ lựng. Nhưng nàng đã bị ảnh hưởng bởi niềm vui mừng ánh trên trong đôi mắt hần, đôi dép này không phải tâm huyết gì của nàng nhưng người nhận đã tỏ ra rất vui mừng, nàng cũng đồng thời bị cuốn hút bởi sự vui mừng ấy.

Phi Tâm hầu hạ hần thay y phục, đôi dép ấy cũng mang vừa, kích cỡ vừa vặn, nhưng đường chỉ không được thẳng. Với lại đế mềm nên không đi đường xa được, chỉ có thể mang nó đi lại trong nhà mà thôi.

Hần đi lại vài vòng trong nhà, đôi mắt cong lên như mảnh trăng non, bất thành linh giơ tay nhắc nàng lên không, khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào đôi mắt hần: “Tốt lắm, nàng ngày càng có tiến bộ.”

Lời nói của hần không đầu không đuôi, Phi Tâm cũng chẳng biết bản thân đã tiến bộ ở điểm nào. Tay nghề lui bước rất nhiều, nếu còn ở nhà mà làm ra thành phẩm kiểu này, Phi Tâm chết cũng không chịu mang ra dâng tặng. Nàng tinh tuyển chọn lựa, lựa đôi tốt nhất tặng phụ thân, chỉ để nhận một câu “Tam nha đầu đúng là biết ý ta.” Phụ thân cũng chưa hề khen ngợi nàng “Làm rất tốt”, bây giờ lời khen ngợi này lại dễ dàng nhận được như thế từ hoàng thượng – người khó hầu gấp trăm lần so với phụ thân!

Có lúc ngẫm thấy thật kỳ lạ, xưa nay nàng luôn cố gắng làm thật tốt, hần thì lúc nào cũng mặt mày đanh lại, ánh mắt giá lạnh. Nên nàng càng nghiêm ngặt chọn lựa trang phục, trang sức, hành vi cử chỉ cũng luôn cẩn trọng không dám sơ sài. Nay ra ngoài, dường như hần trở nên khoan dung hơn,

không còn soi mói nàng từng chút, nàng không muốn gần dân, hẳn cũng không để bụng, chỉ vì một đôi giày mà khen nàng “Tốt lắm”. Tự cổ lòng vua luôn khó đoán, Phi Tâm nay mới thể nghiệm sâu sắc lời nói này!

Hai người nghỉ ngơi trong phòng đến lúc chập tối, sau đó ra khỏi quán trọ, đi dạo nửa đoạn đường lớn. Bình Châu địa thế khác Giang Đô, đường phố chỗ cao chỗ thấp, phố chợ cũng giàu nghèo lẫn lộn, cửa tiệm, quán hàng rong san sát nhau. Ưông Thành Hải và Thường Phúc ở lại trong quán trọ sắp xếp phòng ốc, Phi Tâm không muốn người giúp việc động vào đồ đạc của họ, vả lại đồ đạc họ mang theo có một số là quan phẩm. Bàn Tán cùng thuộc hạ Trịnh Hoài đi theo phía sau chứ không đi gần.

Còn mười ngày nữa là đến tiết Trung thu nên một số tòa lâu ở đây có trang trí tượng quỷ vương, nghe đồn đến tết Trung thu sẽ có đốt nến ở đây và có lễ hội Bách Quỷ Dạ Hành. Hiện nay cũng là lúc những gánh hàng rong bán mặt nạ quỷ, có những chiếc được làm rất tinh tế.

Trên phố có nam lẫn nữ, có những kẻ giàu có đi kiệu hoa âm ỉ, cũng có bình dân vài bố đoản y. Những đôi nam nữ như họ cũng không ít, Phi Tâm lần này không còn bịt nửa mặt nữa. Bây giờ trời đã tối, nàng bám chặt Vân Hi, mặc hẳn dắt nàng, tay kia cầm khăn tay thỉnh thoảng quạt quạt.

Lúc đầu nàng rất không quen việc nắm tay đi trên phố như vậy, nhưng nơi đông người thì nàng sợ, bất giác níu chặt áo hắn, sợ chen lấn rồi đi lạc. Sau đó thì bất kể mọi thứ, chỉ nghĩ đến an toàn là số một.

Thức ăn bán trên phố cũng không ít, nhưng Vân Hi đã có một bài học, nên chỉ dám nhìn mà không bỏ vào miệng nữa. Thế nhưng giá cả ở đây quả là đắt hơn Giang Đô, một bóng ngô ở đây bán đến năm đồng. Nếu cộng thêm ít đậu đỏ đậu xanh thì đến những bảy, tám đồng. Sản lượng lúa gạo Bình Châu lớn hơn nhiều so với Giang Đô, có ruộng tập trung, nhưng giá thức ăn lại mắc hơn nhiều. Đi dạo một chuyến thì thấy về cơ bản giá cả ở đây đắt

hơn Giang Đô. Hai thành cũng không cách quá xa, theo lý mà nói thì mật dịch lưu thông rất nhiều, nhưng vật giá lại chênh lệch nhiều như vậy.

Buổi tối đèn đỏ rượu xanh, trăng thanh gió mát, các hàng quán cửa tiệm náo nhiệt vô cùng, cảnh tượng mộng lung hơn hẳn nhạc phường trên hồ Giang Đô. Xem ra kinh tế Bình Châu đã phát triển nhờ những thứ này.

Phi Tâm đi một lúc thì cảm thấy vừa nóng vừa mệt, khăn tay cứ không ngừng quạt. Đột nhiên cánh tay phải của nàng hơi nặng trĩu, quay đầu lại nhìn, thấy một tiểu nha đầu độ mười một, mười hai tuổi, mặc chiếc váy vải thô, trông khá đáng yêu, đôi mắt tròn xoe, ngược lên nhìn nàng: “Mợ ơi, mua quạt mà dùng, quạt này tốt lắm.”

Vân Hi cũng quay lại, thấy nàng bé tay kẹp giỏ tre, trong có rất nhiều quạt đan bằng cỏ, phía trên còn vẽ cỏ cây côn trùng, trông nét bút rất tinh tế, khiến quạt cỏ trở nên rất sống động. Hẳn nhìn cô bé tuổi còn nhỏ mà đã phải mưu sinh, trong lòng pha chút xót thương, thầm khen ngợi con bé có mắt quan sát, trong đám đông như vậy mà nhìn thấy Phi Tâm không cầm quạt, dùng khăn tay để quạt, chen chúc đến đây kéo khách. Nghĩ như thế, hẳn tiện tay rút một đồng bạc lẻ từ trong túi ra cho vào chiếc giỏ, nhẹ nhàng nói với Phi Tâm: “Nàng lựa một chiếc đi.”

Tiểu nha đầu nhìn thấy tiền, con mắt sáng rực, vội vàng giơ cao và sít đến gần để Phi Tâm tiện bề lựa chọn, tiếp tục cất tiếng: “Lựa vài chiếc đi ạ, dùng rất tốt.”

Phi Tâm thấy cô bé trông có vẻ rất biết bán hàng, hình như muốn kiếm cho hết số bạc đó, bất chợt mỉm cười: “Dùng tốt thì cũng chỉ cần một chiếc thôi. Không bảo người thối tiền đâu.” Nói xong, tùy ý lựa một chiếc, cầm lên nhìn màu sắc của nó.

Tiểu nha đầu thấy buôn bán có lời, nghe giọng Vân Hi cũng không phải người bản địa, ngoan ngoãn cúi người chào, tươi cười bưng chiếc giỏ nói:

“Cậu mợ có muốn đi chơi sông Đông Hà không? Hái quả ấu và bắt cá, đệ đệ của tiểu nhân bơi rất giỏi, cậu thấy thích thì ban thưởng.”

Phi Tâm sững sờ, con bé còn biết mời chài làm ăn nữa, bán quạt mà bán đến kéo người ta đi chơi sông. Vân Hi nghe thế thấy hứng chí, cười rằng: “Bây giờ trời tối rồi, còn gì mà vui nữa? Hay ngày mai người đến tìm ta, nếu quả thật thú vị như thế thì tiền thưởng chắc chắn không thiếu.”

“Cậu đừng lừa người nhé, sáng mai tiểu nhân đến tìm cậu và mợ, cậu cho xin địa chỉ ạ.” Tiểu nha đầu cười híp mắt, nói liên liền.

“Quay ra đằng sau, đi chưa đến hai dặm có An Thuận Trai. Nơi đến đó mà tìm, nói gặp người họ Uông là được.” Vân Hi quay lưng chỉ, “Ngày mai người đến sớm là được.”

Tiểu nha đầu nghe thấy họ ở quán trọ lớn, cặp mắt lại càng sáng rực hơn: “Vậy sáng sớm mai tiểu nhân sẽ đến, cậu mợ chớ có nhận lời nhà khác nhé.”

“Đến đúng giờ thì không nhận lời người khác.” Vân Hi cười đáp, tiểu nha đầu cúi chào rồi chen khỏi đám đông.

Chờ khi bóng cô bé mất hút, Vân Hi nhìn bức vẽ trên cánh quạt của Phi Tâm, mở lời: “Không biết ai vẽ, khá thật đấy.”, rồi lại nói tiếp, “Nói thì mới nói, thường ngày chẳng thấy nàng thích vẽ vờì gì nhỉ.”

Phi Tâm đáp rằng: “Thần thiếp tài nghệ kém cỏi, cầm kỳ thư họa đều xoàng xĩnh.”

“Chẳng qua là không chú tâm mà thôi.” Vân Hi nói cười bóng gió, Phi Tâm nghe mà đỏ mặt. Đột nhiên phía sau có tiếng ồn ào, tiếp đó một cơn gió to, lại nghe tiếng ngựa hí. Phi Tâm chưa kịp phản ứng thì Vân Hi đã ôm nàng nép sang một bên, sau đó Bàng Tín vội vàng tiến đến bảo vệ họ. Phi Tâm

chỉ nghe tiếng ùng ùng bên tai, một cơn gió xoạt qua, hình như xe ngựa đã thông thẳng đến tách đoàn người ra.

Vân Hi ôm lấy Phi Tâm, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn nóc cỗ xe đang loạng choạng, đám đông hơn nửa con phố đều nghiêng ngả, có những tiếng khóc lóc mắng mỏ. Bàn Tín thấy Vân Hi nhú mày, hăn khẽ hỏi: “Công tử, có sao không?”

“Không sao. Đường phố đông đúc, tưởng ở đây là đường dành riêng cho quan à?” Hăn khẽ cất tiếng, ánh mắt thoáng liếc nhìn, bên ngoài phủ gấm thêu, xung quanh sáng đèn, nhà quan sang trọng. Đi lại vội vã trên đường mà không cảnh báo trước, xem mạng người như không, thật quá hống hách.

“Vừa mới bảo Trịnh Hoài sang đó xem là nhà nào.” Bàn Tín khẽ giọng, Phi Tâm bị áp chặt trong lồng Vân Hi, bàn tay bất giác níu chặt y phục ở vùng eo của hăn, trong lòng nàng thoáng sợ hãi, tim đập đến đau nhói.

Chương 17

Dò xét kỹ càng, tìm ra đầu mối

Khi quay về thì cũng đã nửa đêm, sảnh lớn ở tầng một còn không ít khách khứa. Họ vẫn gọi thức ăn lên lầu, Vân Hi nhìn ngó xung quanh, ánh mắt dán chặt một góc. Đó là nơi găm cầu thang, rất vắng vẻ, có một người xoay lưng lại với họ, dường như là đang vừa uống trà vừa nhìn thứ gì đó, bị vùi lấp giữa sảnh khách đông đúc, không hề bắt mắt.

Phi Tâm nhìn theo hướng ánh mắt hăn, nàng cũng nhìn thấy y phục người đó rất khác thường, dù chỉ là màu xanh xám, nhưng đối với người thường mặc áo gấm hoa lệ như nàng mà nói thì chỉ cần nhìn độ rũ của chất liệu vải đã có thể biết nó không phải sa tanh giả, mà là lụa thật, và còn không phải là lụa tầm thường, nó là gấm lụa dệt từ tằm lạnh.

Hai người không lộ thanh sắc, vẫn nhìn về cuốn sổ trên quầy, sau đó nắm tay nhau, như một đôi nam nữ thân mật đi lên lầu, lúc rẽ qua cầu thang lại đưa mắt quan sát. Khi lên lầu trên, Phi Tâm khẽ nói: “Người lúc này dưới cầu thang, mặc y phục hoa lệ, chất liệu từ trong cung, nhưng trên người lại đeo băng hiệu quản lý, thật kỳ lạ.”

Vân Hi cười: “Nàng cũng nhận ra rồi à, lúc này đi ngang ta có nhìn thấy người đó đang xem sổ sách. Hẳn mới chính là ông chủ ở đây, một tên nô tài trong cung mà dám bán buôn to như vậy ở nơi này, lại còn mặc áo gấm, thật phô trương quá! Chả trách một ấm trà mà dám ra giá hai lượng, hóa ra có nhà quan yểm trợ hẳn!”

Hai người khẽ thăm thì, thần thái hết như đang hoan hỉ tình tứ, cho đến khi bước vào phòng. Lúc ấy Vân Hi mới quay sang nói với Bàn Tín: “Người bảo Trọng An để ý tên dưới đó.”

Phi Tâm nghe thế, đột nhiên đưa tay kéo kéo vạt áo Vân Hi, “Đừng lo, không sao đâu.” Vân Hi vỗ về nàng, “Ngày mai mượn cố du thuyền với nha đầu đó, ra khỏi thành trước rồi về tới tính tiếp. Mừng tám đại giá khởi hành, hai ngày này Tiên Phong Doanh sẽ tới thôi.”

Phi Tâm gật đầu khẽ nói: “Nếu hẳn là quan lại thì nhất định sẽ cảnh giới nghiêm ngặt. Bàn Tín tuy là cao thủ, nhưng dầu sao cũng lạ nước lạ cái, khó đảm bảo tề toàn.”

Vân Hi mỉm cười, cách nghĩ trong phương diện này, duy chỉ có nàng mới có thể hiểu không sai lệch nửa phân. Hẳn chỉ muốn dò thám nhà cửa đối phương, chứ không hề có ý định thâm nhập tìm chứng cứ. Vừa đến Bình Châu đã có thu hoạch như vậy, đối với hẳn thì nó chẳng phải điều tốt lành, chỉ khiến hẳn đau lòng mà thôi.

Khi họ đến không đi đường bộ mà đi đường nước, chính là muốn né tránh những cửa ải kiểm tra nghiêm ngặt. Dù có lệnh thông hành trên tay, nhưng

bớt được cửa nào hay cửa đó. Những gì Phi Tâm nghĩ đều cũng chính là điều hăn nghĩ đến, dù Hành Vụ Thuộc đều là tinh anh, nhưng với thân thủ này thì khó lòng che giấu, những kẻ luyện võ khi đi đều trông hiên ngang hơn người. Nên chỉ cần xa xa ngóng xem hăn ở nhà nào, tới đó tìm hiểu kỹ lại cũng không muộn.

Vân Hi để ý không phải là vì nô tài nhà quan ăn mặc hoa mỹ, mở cửa hiệu to trong thị trấn náo nhiệt, mà là vì tên nô tài này và cỗ xe nhà quan đã hoành hành trên phố, vật giá nơi này cao ngất ngưỡng, đời sống người dân chắc khó khăn so với Giang Đô, có thể thấy được sự bất tài của Sử Trị vùng này. Nếu hăn bãi nghỉ mà đến, e sẽ chẳng thể thấy nổi cảnh này mà trái lại còn dễ dàng bị chúng lừa gạt.

Đêm đến, hai thuộc hạ của Bàng Tín là Trịnh Hoài và Quách Trọng An lần lượt quay về, hai người báo rằng xe ngựa đó sau cùng lái vào trong phủ Thái Thú Bình Châu. Còn người đàn ông mặc áo gấm đó, vòng mấy con hẻm, sau cùng vào một tòa nhà không treo bảng hiệu gì cả, nên không biết ở nhà nào.

Phi Tâm đã xem trước bản đồ Bình Châu, nàng chuẩn bị sẵn một phần chi tiết về các phủ chức tại Bình Châu và cả tất cả sản nghiệp phú hộ Bình Châu. Lúc ấy nàng chuẩn bị như vậy là vì phòng hờ khi cấp bách, đến lúc đó quan phủ sẽ là sức mạnh bảo vệ lớn nhất cho họ, nhưng nay thì thứ ấy vừa hay có thể dùng đến.

Quách Trọng An có biệt danh là ngựa già dò đường, bởi vì điểm mạnh của hăn chính là ghi nhớ rất kỹ những con đường đã đi qua, dù chỉ một lần. Hăn vẽ ra một sơ đồ khái quát theo trí nhớ, rồi đem so với phần Phi Tâm đã chuẩn bị, rất rõ ràng là ngôi nhà đó chính là một trong những sản nghiệp của phú hộ nổi tiếng ở Bình Châu. Phú hộ này họ Trần, là đại địa chủ Bình Châu, nhà có ruộng trăm mẫu, và cũng kinh doanh các cửa tiệm ở Bình Châu. Quán trọ này chính là một trong số sản nghiệp của hăn.

Vân Hi móc nối từng chi tiết lại với nhau, sắc mặt trở nên thâm trầm. Người ngoài có lẽ khó lý giải, không tìm ra được trọng điểm từ những chi tiết vặt vãnh này. Nhưng Phi Tâm lại hiểu rõ, bởi nhà nàng là nhà buôn, quan – thương luôn có mối quan hệ chằng chịt không rõ ràng, nàng hiểu rõ điều này nhất. Còn một điều nữa chính là khi nàng ở trong thâm cung lại càng tường tận được những ẩn bí trong đó. Đương nhiên, điều này cũng liên quan mật thiết đến sự thấu hiểu của nàng đối với tâm tư Vân Hi, có lẽ có những lúc nàng không cách nào hiểu được trái tim Vân Hi, nhưng cũng có rất nhiều khi giữa họ quả thật tồn tại sự thần giao cách cảm.

Chỉ mỗi việc đem bản đồ mà thôi, trước khi vi hành Vân Hi rất bận rộn, bởi vì phải cùng thái hậu thăm thân và tuần ra các nơi. Thời gian hăm sắp xếp để chuẩn bị cho chuyến vi hành rất ít ỏi, mọi chi tiết trong cuộc sống thường nhật đều có Uông Thành Hải lo liệu thay hần, nhưng Uông Thành Hải không tỉ mỉ như Phi Tâm. Vân Hi trước đó cũng từng nghĩ đến nhưng hần không dạn dò, hần đoán Phi Tâm cũng sẽ làm thế, quả nhiên, Phi Tâm đã nghĩ đến điều này.

Tối đó, hai người đều trần trọc khó ngủ. Phi Tâm thấy hần mất ngủ, không đành lòng lên tiếng khuyên nhủ: “Hoàng thượng đừng quá lo lắng, thiên hạ rộng lớn, khó tránh khỏi có những kẻ tiểu nhân trục lợi. Hoàng thượng lo chuyện nước nhà, chỉ cần ích nước lợi dân thì đã là minh quân. Không cần phải vì bọn tham lam bại loại này mà làm cụt hứng chuyến Nam tuần của hoàng thượng.”

Vân Hi nghiêng sang nhìn nàng, khẽ nói: “Nàng cũng không cần lo lắng, trẫm không vợ đứa cả năm, từ chuyện này mà nghi ngờ lòng trung thành của nhà Lạc Chính.”

Hai người đều chỉ thốt đúng một câu đã trúng tim đối phương, hai ánh mắt trao nhau khoảnh khắc ấy. Hần đưa tay sờ mặt nàng: “Nàng có thể hiểu trẫm, nhưng lại không hiểu lòng ta.”

Phi Tâm thấy hắc đồng thời dùng cả hai danh xưng, nhất thời không hiểu tại sao, trái tim lại bắt đầu đập loạn nhịp. Hắc quay người sang, ôm nàng vào lòng: “Tim nàng đập nhanh thế, sợ gì chứ?”

Ánh mắt nàng chớp động, sợ? Có lẽ đúng là sợ, nhưng rốt cục sợ gì thì nàng cũng không rõ. Hắc càng sát đến gần hơn, đôi môi khẽ chạm lên trán nàng: “Nếu không muốn ngủ thì làm những chuyện quan trọng hơn đi.” Hắc đột nhiên khẽ cười, cơ thể bắt đầu không an phận, siết chặt lấy nàng, bờ môi ngao du trên gương mặt nàng, khiến nàng hơi run run và khẽ rên rỉ.

Sáng sớm hôm sau, Bàng Tín đã thuê cỗ xe ngựa. Bọn họ đến Bình Châu vào trưa mừng năm, ngủ một giấc đến tối đi dạo, kết quả là lúc trở về lại bị Vân Hi hành hạ, khiến cả người Phi Tâm như sắp rã ra.

Ngủ một giấc thật sâu cho đến khi bên tai văng vẳng tiếng cười và tiếng râm ran như chim sẻ đang hân hoan ca hát, Phi Tâm mới mở mắt thức dậy. Vừa tỉnh giấc đã sững sờ, người nàng cảm thấy chao đảo, không biết từ lúc nào nàng đã lên cỗ xe ngựa mà mãi đến giờ còn chưa cảm giác được. Vân Hi ngồi bên cạnh nàng, đối diện là hai đứa bé đang rôm rả nói cười.

Bé gái chính là cô bé tối qua, vẫn là cách ăn mặc đó, tóc chải thành hai búi nhỏ, để lại mái trước, ánh mắt tươi cười hớn hở. Bên cạnh là bé trai, có lẽ chính là em trai hôm qua con bé đã nói. Khoảng chừng tám, chín tuổi, đôi mắt khá giống con bé, mặc một bộ áo bào nhỏ màu xám, tay áo có vài lỗ vá thủng, nhưng cũng rất sạch sẽ. Bé trai trông có vẻ chậm phát triển, ngồi bên bé gái thấy thấp hơn một cái đầu, cũng không giống bé gái nói năng hoạt bát, bộ dạng có vẻ nghiêm nghị nhưng cũng thường mỉm cười. Không ngờ bọn họ lại đến thật, Vân Hi còn đưa cả họ lên xe.

Cô bé tinh mắt, vừa thấy Phi Tâm mở mắt đã mỉm cười chào: “Mợ thức dậy rồi.”

Phi Tâm rất ngượng ngùng, nàng chưa bao giờ nằm soài như vậy trước mặt người khác. Trong phút chốc bỗng hận bản thân quá ngốc nghếch, dầu mệt thế nào cũng không nên mất hết cảm giác chứ.

May rằng con nít chẳng nghĩ ngợi nhiều, tiểu nha đầu vẽ mặt ngưỡng mộ nói: “Cậu thật tốt với mẹ, mẹ có phước quá.”

Phi Tâm sắc mặt đỏ ửng, tiểu nha đầu này suốt ngày bán buôn bên ngoài, miệng lưỡi đúng là hết như chim sẻ, liên thoảng không ngừng, gặp ai cũng nói ngon ngọt. Vân Hi nghe xong thì cười rồi nhìn Phi Tâm: “Liên Hoa nhi hôm qua sợ chúng ta tráo trở nên gọi cả đệ đệ đến cùng, hai đứa ngồi bên ngoài cả đêm. Bây giờ nếu không đi với con bé thì chúng ta thật không phải.”

Liên Hoa nhi? Phi Tâm nghe cái tên quá tầm thường, nhưng ở những gia đình bình thường, để dễ nuôi nấng, thông thường đều tùy tiện đặt một cái tên. Phi Tâm lén ngược xuống nhìn, nàng được đắp chiếc chăn mỏng, mỏng đến thấy cả y phục đang mặc, nàng thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng còn kèm theo cảm xúc khó diễn đạt bằng lời. Vân Hi đưa tay kéo nàng dậy, người hăn khẽ đỡ lấy nàng, cho nàng chỉnh trang lại mái tóc và cổ áo. Sắc mặt hăn vẫn bình thản như thường, tiếp tục trò chuyện với hai đứa bé. Thật không hiểu nổi, với mấy đứa con nít mà hăn cũng có thể trò chuyện rôm rả như vậy. Nhưng như vậy cũng tốt, tiểu nha đầu bận trò chuyện cùng Vân Hi, phần nào đó đã giải cơn buồn ngủ của nàng. Phi Tâm rút vào sau gáy hăn, chốc chốc lại nghe tiểu nha đầu đồn thổi những điều hay ho của sông Đông Hà.

Trò chuyện một lúc Phi Tâm mới biết. Hóa ra nha đầu này họ Liên, nên mới gọi là Liên Hoa, đệ đệ tên là Liên Bằng. Khoảnh khắc ấy chợt cảm thấy nhà này thật thú vị, Liên Hoa Liên Bằng (*), một cái tên là đơm hoa, một cái là kết trái cũng thực tương xứng. Tỷ tỷ mười hai tuổi, đệ đệ mười tuổi. Nhưng người phương nam tú tuấn, dáng vẻ trông nhỏ hơn tuổi thực một chút. Nhà họ ở trong Liên gia trang bên vịnh sông Đông Hà, vịnh sông

này là một nhánh của sông Hoài, có một đầm trồng ấu. Nhà nhà đào ao nuôi cá, hái ấu, mỗi dịp lễ lộc thì làm thứ gì đó để buôn bán.

(*) Bồng đồng âm với Bổng

Phi Tâm nghe thấy rất tò mò, nàng đã xem bản đồ, vịnh Đông Hà đó có một mảnh ruộng nước mênh mông, vả lại đặc sản nơi này chính là gạo tốt thượng hạng trứ danh Quế Hoa Cầu, sao lại có thể không trồng lúa mà đi nuôi cá? Vùng này có hồ Thanh Dương, lại có sông Hoài, hai bên có những làng chài chuyên đánh bắt cá, chạy đến vịnh này nuôi gì nhỉ?

Chương 18

Nghiệp quan cầu kết chiêm cử Bình Châu

Tuy trong lòng Phi Tâm nghĩ vậy nhưng nàng không thốt lời nào, lặng lẽ nghe họ trò chuyện. Vân Hi khen tranh vẽ trên quạt đẹp, Liên Hoa bèn đáp rằng cha là một người học sách, thi cử nhiều năm mà không đỗ, thực sự không nuôi nổi vợ con, bèn rũ bỏ đèn sách chuyên tâm làm nông. Những khi rỗi rãi, mẹ bèn đan quạt, đan chiếu, để ông vẽ tranh lên đó, giá cả sẽ cao được một tí. Có lẽ nhất thời trong lòng cảm thấy thương sinh thật trăm vô nhất dụng, nên bọn trẻ cũng ngày ngày lẩn lộn trong thôn làng, biết hay không biết chữ cũng chẳng cần thiết nữa.

Vân Hi nghe con bé liến thoắng không ngừng, bất chợt mỉm cười quay sang nhìn Phi Tâm: “Bao giờ thì nàng sẽ sinh cho ta một đôi trai gái, cả nhà cùng ra ngoài dạo chơi như vậy mới thú vị.”

Phi Tâm nghe xong mặt đỏ bừng bừng, rút chân kéo váy che lại, cả người sắp co rút vào phía sau hẳn. Chưa chờ nàng lên tiếng, Liên Hoa đã nhanh nhẩu: “Mợ thật tốt số, sau này nhất định sẽ con cháu đầy đàn.”

Phi Tâm hận không thể nhét bánh bao vào miệng con nha đầu đó, lúc đó Liên Hoa vẫn tiếp tục bô lô ba la: “Cậu trông rất tuần tú, con cái sau này chắc chắn cũng sẽ rất xinh xắn.”

Vân Hi không nhịn nổi cười thành tiếng, bàn tay đưa ra sau một cách tự nhiên: “Nương tử ta sức khỏe không tốt, không cầu con cháu đầy đàn, chỉ cầu có một trai một gái để khỏi uổng công trông mong.”

Phi Tâm nghe đến giật thót mình, năm ngoái Ninh Hoa Phu Nhân đã sinh cho hắn một bé gái, nay Tuấn Tần cũng bụng mang dạ chửa, tại sao lại trông mong vào nàng? Nàng mắc chứng hàn hư, ngay đến nàng cũng thất vọng tràn trề, có gì mà phải trông mong vào nàng chứ?

Vân Hi bất thành linh quay qua nhìn sắc mặt của nàng, ánh mắt khó lường, nụ cười thâm trầm: “Nương tử ở nhà vất vả, ra ngoài cũng không thoải mái, trước kia còn bảo ngưỡng mộ người khác trông thật đẹp đôi, vi phu còn ngỡ là thật. Nay nghĩ lại, nương tử đúng là biết lừa người.”

Phi Tâm nghe mà lòng xót xa, lời này nàng đương nhiên hiểu ý. Ngày đó nàng còn ở trên tàu bọc bạch với hắn tâm tư của mình qua chuyện Tả Hàm Thanh. Lúc đó nàng cũng thừa nhận thấy cảnh hắn cư xử hòa hợp với các tỷ muội mà ngưỡng mộ trong lòng. Nhưng ngưỡng mộ gì thì ngưỡng mộ, nàng cũng đồng thời thẳng thắn tâm tư của nàng với hắn. Bây giờ hắn chẳng nói gì khác, chỉ nhắm vào mỗi việc đó để chỉ trích nàng, mà nàng thì chưa tìm được thời cơ, đối diện còn hai đứa bé đang tuổi sắp lớn.

Nghĩ đến mấy hôm nay, việc gì nàng cũng chiều theo ý hắn, bề mặt không biết bao nhiêu lần, cũng đã đành. Nay rõ ràng biết nàng khó sinh dưỡng, lại còn chạm vào nỗi đau của nàng, cứ nói với bọn trẻ về việc này. Hắn là hoàng thượng thì có thể tùy tiện mang nàng ra đùa bỡn. Chỉ trách nàng bị luy bởi thanh danh, một lòng chỉ mong gia đình được danh giá, vạn sự nhẫn nhịn. Nhưng dù là như thế thì trong lòng nàng cũng đau xót, hơn nữa ban này còn mất mặt vì ngủ say như chết, càng nghĩ càng thấy thẹn quá hóa

giận. Mà nàng thì giận dữ làm sao được, không dám hét toáng với hắn, chỉ biết cúi đầu lầm bầm: “Làm sao dám lừa chàng, chán sống rồi hay sao!”

Vân Hi khẽ nhướn mày lên, ánh mắt ánh lên tia cười. Hắn không ngờ rằng Phi Tâm lại dám lầm bầm, bình thường nàng đôi lúc sẽ trích dẫn điển tích để giải bày với hắn, nói ra câu nào cũng nghe không lọt tai, nhưng thông thường lời nào lời nấy đều những đại đạo lý rất hùng hồn. Bây giờ không có đại đạo lý, hết như là đang giận lẫy, rõ ràng trong lòng không vui vì lời nói của hắn, nhưng lại không dám cãi, chỉ biết cúi đầu khẽ lầm bầm. Âm thanh của nàng rất khẽ, hắn ở sát bên cạnh mà vẫn nghe không rõ lắm. Nhưng hắn có thể đoán được tám, chín phần, quay phắt sang véo nàng: “Nàng có lý à, ta nói sai hay sao?”

Phi Tâm thấy hắn lại bắt đầu động tay động chân, ngay tức thì quay mặt đi, đẩy tay hắn ra, giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ: “Đừng véo, đau.”

Nói xong, mặt nàng đã ửng đỏ cả lên.

Hai đứa trẻ ngồi đối diện, bốn con mắt không chớp nhìn chằm chằm họ. Đột nhiên Liên Bằng huých huých Liên Hoa: “Gia tử, hai người họ giống cha mẹ chúng ta quá.”

Liên Hoa trừng mắt: “Nhảm nhí, cậu và mợ là những người giàu sang!”

Liên Bằng rụt cổ một cái, tỷ tỷ trừng mắt nhìn nên chẳng dám lên tiếng. Bên này Vân Hi và Phi Tâm cũng sờ. Phi Tâm xấu hổ không biết trốn đâu, dùng hết sức rụt ra sau lưng Vân Hi, Vân Hi ấn chặt chân nàng, quay sang cười với Liên Hoa: “Một đứa con gái như người sao lại nói năng thô lỗ thế?”

Liên Hoa cười gượng, khẽ véo em trai một cái, nét mặt vẫn tươi cười lấy lòng: “Cha mẹ tiểu nhân đều là dân quê mùa, nào sánh được với cậu và mợ đây chứ?”

“Học những thứ này từ đâu thế?” Vân Hi hỏi, chẳng mấy chốc, xe đã đến cửa đông. Hôm nay đã là mừng sáu, Tiên Phong Doanh chắc cũng đến Bình Châu với một số quan lại đồng hành, nên cửa thành kiểm tra rất nghiêm ngặt, đầu có lệnh thông hành, người giữ cổng vẫn giở rèm lên xem, thấy bên trong có lớn có bé, có nam có nữ, bèn không nói gì nữa. Vả lại xe này cũng chạy trong thành, họ thuê hai chiếc, không có người lái xe, Bàng Tín lái hai cỗ, phía sau là một cỗ do Trịnh Hoài lái để đựng đồ đạc. Phi Tâm lo họ sẽ lục lọi đồ đạc bên trong nhưng Uông Thành Hải kéo họ lại nói gì đó, chắc cho chút ngân lượng, họ bèn thôi kiểm tra, sau đó mới từ từ khởi hành.

Liên Hoa ngóng ra bên ngoài, chờ khi xe chạy rồi mới cất tiếng: “Cậu nghe giọng giống người phương bắc, đã bao giờ nhìn thấy hoàng thượng chưa?”

Vân Hi biết con bé tình còn trẻ con, hơn nữa còn bé đã phải mưu sinh, không hiểu quá nhiều, bèn cười: “Người nghe nói chuẩn lắm, ta đây nghe đồn hoàng thượng Nam tuần nên sang đây ngắm ngắm đoàn nghi trượng.”

“Tiểu nhân cũng muốn ngắm lắm, nhưng tối qua đã phong thành rồi, không vào được đâu.” Liên Hoa xoa xoa tay, “Tối qua mẹ bảo tiểu nhân bán quạt xong thì về ngay, nếu không thì binh lính kéo đến lại đòi tiền phạt. Nhưng thật sự không nỡ bỏ mối làm ăn lớn, nên đành chờ một đêm.”

“Tại sao? Hoàng thượng tuần tra là việc hoàng thượng, các người sống qua ngày của các người, chẳng lẽ không để người khác sống hay sao?” Vân Hi nghe thế ánh mắt khẽ dao động, khẽ nói.

“Chê chúng tôi làm mất mặt Bình Châu.” Liên Bằng này giờ ngồi im bỗng xen miệng nói, nói xong lập tức nhìn tỷ tỷ mình, thấy con bé không trợn mắt nhìn nó, nó cười hì hì hai tiếng.

“Là ý gì?” Vân Hi hỏi, Phi Tâm bỗng chốc cũng nghe đến sừng sốt.

“Mấy hôm trước dán cáo thị rồi, nhưng giờ thì đã gỡ bỏ.” Liên Hoa nói, Liên Bằng huých huých con bé: “Gia tử, mẹ dặn không nói được, nói nhiều sẽ bị bắt nhốt đấy.”

“Cậu hỏi chuyện mà, người có muốn lấy quà bánh không?” Liên Hoa trừng mắt nhìn nó, rồi quay sang nhìn Vân Hi, đột nhiên sát lại gần nói: “Cậu à, nếu tiểu nhân nói nghe được thì cậu có ban thưởng không nhi?” Đột nhiên lại im bật, do xét ngấm nhìn hằm, “Cậu có phải làm quan không?”

Phi Tâm nghe mà không nhin cười được, rốt cục cũng chỉ là con nhà dân dã, nhanh nhạy cách mấy cũng có hạn, trong nhà chẳng dạy bảo ăn nói gì cả. Vân Hi cười: “Tất nhiên có thưởng, tí nữa chẳng phải đi bắt cá hái ấu sao? Nếu dọc đường đi người kể nhiều chuyện thú vị thì ta trả mười ượng chẵn, thế nào?”

“Thật chứ!” Hai đứa bé cùng lúc căng to mắt như hai viên nguyên bảo, ánh mắt sáng rực lên. Sau đó Liên Hoa mới ngong ngong nghịu nghịu xác nhận, “Không, không lừa người đấy chứ?”

“Một người lớn như ta mà lại lừa trẻ con à?” Vân Hi cười, “Người cứ nói xem thế nào là làm xấu mặt Bình Châu?”

“Người nghĩ xem, nếu hoàng thượng đến mà trông thấy Bình Châu nhiều người nghèo thì khó coi biết bao. Hoàng thượng không vui, cả Bình Châu này xem như xúi quẩy.” Liên Hoa tiếp tục nói, “Mấy hôm trước dán cáo thị, những nhà trong thành mấy hôm nay không được phép bước ra cửa. Quan lại bảo trên đường loạn quá, mấy hôm nay muốn bán buôn thì phải bày bán ở những con phố quan phủ chỉ định, quản lý thống nhất. Nhưng gánh hàng rong phí rất cao, không thuê thì không được ra bán để khỏi làm mất mặt!”

“Nơi này cách Giang Đô chỉ có vài trăm dặm, người đã đến Giang Đô bao giờ chưa? Có phải cũng như vậy?” Vân Hi chột hỏi.

“Giang Đô thuộc quyền quản lý của tỉnh, Bình Châu không phải. Hình như thuộc về cái gì đó...” Liên Hoa gãi gãi đầu, dường như không rõ lắm, lại nói tiếp, “Tóm lại nơi này khác Giang Đô, tiểu nhân chưa đi qua Giang Đô. Nhưng nghe người trong trang nói rằng giá cả bên đó rẻ hơn rất nhiều.”

“Nghe nói từ lúc nào?”

“Trước giờ đều rất rẻ, có người trong trang đã từng đến, bảo đồ đạc rất rẻ.”

“Sao đến nơi này thì đắt lên nhỉ?”

“Muốn đem sang đây bán buôn thì đắt lắm, đi đường cũng phải tiền, qua ải cũng phải tiền, cộng tới cộng lui nên đắt hẳn lên.”

Phi Tâm nghe xong, trong lòng đã hiểu rõ. Bình Châu trực thuộc châu, không thuộc quản lý của tỉnh nào ở Hoài Đông, Hoài Nam. Nhưng lại nằm ở phía Nam, cách kinh thành rất xa, nơi này có thể nói là núi cao hoang đế xa, quan lại các tỉnh đều không quản tới nơi này, gần như là một vùng tự trị, đâm ra quan địa phương mới trở thành vua một vùng. Trên đường xây các quan ải, đòi tiền lộ phí, dẫn đến giá cả tăng cao, vật giá đắt đỏ cũng chính vì thế. Nhưng có một điểm Phi Tâm chưa nghĩ thông, tại sao bỏ ruộng đất không trồng mà đi đào ao nuôi cá? Nơi này tập trung ruộng lúa, mỗi năm cung cấp lượng lương thực to lớn cho hoàng gia, chưa bao giờ thiếu, theo lý thì giá gạo cũng không đến nỗi quá đắt đỏ, tại sao lại đắt thế này nhỉ, thật không hiểu nổi.

Nàng còn đang suy ngẫm thì Vân Hi đã hỏi: “Nơi này gạo rất tốt, Quế Hoa Cầu chỉ nơi này mới có, sao có thể đắt đến thế?”

“Ruộng tốt đều là của Trần gia, phải đóng thuế ba phần mười.” Liên Hoa trả lời, “Trong trang chúng tôi cũng chỉ có mười hộ thuê nổi, những người khác đều nuôi cá ở vịnh. Vốn dĩ vịnh này không ai quản, nay thấy chúng tôi nuôi cá, lại đòi nạp thuế.”

Vân Hi nheo mắt, Trần gia, liên tưởng đến những chi tiết trước đó, hẳn đã hiểu cả rồi! Thuế ba phần mười được lắm! Theo lệnh triều đình, các nơi đánh thuế không được vượt quá một phần mười, hẳn lại dám đánh thuế đến ba phần mười!

“Cậu à, tí nữa gặp mẹ tiểu nhân, chớ có nói là tiểu nhân đã kể nhé.” Liên Hoa thè lưỡi.

“Ừ, không nói.” Vân Hi cười. Hắn quay sang nhìn Phi Tâm, Phi Tâm kéo nhẹ vạt áo hắn, trao hắn nụ cười mỉm như một sự an ủi nho nhỏ. Tuy lúc này sắc mặt hắn vẫn bình thản, nhưng Phi Tâm biết, hắn đang giận điên lên!

Chương 19

Nổi hứng đi chơi nơi đồng hoang thôn nhỏ

Cỗ xe chậm chậm tiến bước, trước mắt là một màu xanh mơn mơn rộng mênh mông, vùng Hoài Nam Hoài Đông mấy năm nay sản lượng gạo rất cao. Lúc này lúa đã nhổ mạ, một số đang trổ bông, một mùi hương thơm mát. Cấm Thái bắt đầu từ triều Xương Long đã chú trọng thủy lợi, triều đình ngăn hồ dẫn nước, hai góc hồ Thanh Dương là một ruộng lúa mênh mông. Một số vùng đồi núi cũng có cây bông gòn, lá trà, giương mắt nhìn xa, một màu xanh mát đập vào mắt, khiến tâm trạng người sáng khoái hẳn.

Bàng Tín đi theo hướng chỉ dẫn của Liên Hoa, qua khỏi mẫu ruộng đó bèn thấy một làng nhỏ. Nghe Liên Hoa nói, nơi này là Trần gia trang, ruộng tốt vùng này đều là của Trần gia trang. Trang chủ mở nhiều cửa tiệm trong Bình Châu, là một phú hộ Bình Châu. Về điều này thì Vân Hi cũng có nghe nói. Qua khỏi Trần Gia Trang, đi thêm một lúc bèn đến vùng ven liên thông giữa sông Hoài và hồ Thanh Dương. Người ở đây gọi nó là Đông Loan Tử, bốn bề bắt đầu nhấp nhô bất định, có đồi núi nhỏ, ruộng đất thì nơi này một mẫu nơi kia một mẫu, vùng trũng có không ít ao hồ, có lẽ đây chính là Liên

gia trang. Nơi này tui không có ruộng đất mênh mông, nhưng cảnh sắc rất tuyệt, có thể nói vùng vịnh này chính là một mường máng quanh co khúc khuỷu, một bên là sườn núi, đất bằng bên kia chính là ruộng, trên sườn núi cũng có ruộng, xa xa lại thấy một hộ dân. Đường ngày càng khó đi, xe ngựa đi cực chậm.

“Sắp đến nhà tiểu nhân rồi, phía dưới kia có ao của nhà tiểu nhân, có con cá trắm đen to thế này này. Tí nữa sai Bằng Tử bắt một con cho các đại gia nhấm rượu.” Liên Hoa vừa chỉ trỏ vừa nói, “Một chút xíu tiểu nhân sẽ ra ruộng mò ốc, mẹ xào lên thì thơm hết biết!” Liên Hoa bỗng dừng lại cong mắt lên, cười híp mí nói, “Tối nay Bình Châu sẽ phong thành, hay các vị đừng về. Ở nhà tiểu nhân không ạ? Rẻ lắm đấy!”

Phi Tâm trừng mắt nhìn con bé, tâm tư buôn bán của tiểu nha đầu này thật không phải tầm thường, đưa họ đến nơi núi sâu hẻm hốc này, nay còn ôm cả việc ở trọ nữa.

“Những chiếc lều bên đó dùng để làm gì?” Vân Hi thấy thứ gì cũng mới mẻ, bất chợt chỉ vào chiếc lều cỏ và hỏi, “Có người sống ở đó à?”

“Dùng để trông chừng bờ ao, có mấy đứa con nít hay nghịch. Canh me đến mò cá, thông ao để cá chạy xuống nhà chúng nó. Nên bây giờ phải dựng lều lên!” Liên Hoa nói, nhích mông khỏi ghế ngồi, sát lại gần.

“Người cũng từng mò trộm phải không?” Vân Hi khẽ cười trên.

“Tiểu nhân mới không thèm làm những chuyện này.” Liên Hoa vẻ mặt chính nghĩa nghiêm nghị, “Trần gia trang giành ruộng tốt, trong ruộng nuôi cả cua, đặt lưới chài cá chặn ngay cửa sông, lại còn chặn ngay bên ngoài gia trang chúng tôi, tất cả đều về đây gom cá. Như vậy thật không cam tâm, đều tại bọn họ mà ra. Qua hết quả núi này chính là kênh phía đông hồ Thanh Dương, phong cảnh đẹp lắm. Phía bắc hiếm khi thấy được cảnh như vậy.”

Phi Tâm không thốt lời nào, Trần gia trang chiếm hữu ruộng tốt, cá cua chắc còn béo to hơn nhiều so với nơi này. Tuy ở đây nhìn thấy non nước, cảnh đẹp tuyệt vời nhưng trông nhà cửa thì đã biết ngay nghèo không biết bao nhiêu so với gia trang lúc này.

Một lát sau, trong vịnh đã có bóng người, đó là một người con gái chân đang đạp chiếc chèo sành đỏ sẫm, tay cầm sào dài, uyển chuyển lượn tới lượn lui giữa ngõ hẹp quanh co, Dưới sông đầy rẫy những củ ấu mọc dại, thỉnh thoảng nàng lại cúi xuống nhặt rồi lựa những củ đỏ cho vào chèo. Chẳng mấy chốc, chèo đã được phủ thành một lớp.

Trên đầu nàng đội chiếc lá sen làm mũ, mái tóc đen nhánh bóng mượt buộc sau lưng, tư thế uyển chuyển mà cũng rất phóng khoáng. Lúc ấy nàng ta đã nhìn thấy chiếc xe trên bờ, Liên Hoa cũng nhìn thấy nàng ta, thò người ra gọi hỏi: “Kim Tử tỷ, có thấy mẹ của muội ở đâu không?”

Nàng gái được gọi là Kim Tử ngẩng đầu nhìn, vẫy vẫy tay: “Không thấy đại nương đến. Hoa nhi lại vào thành rồi à?”

“Vâng ạ, kiếm được một mối lớn nè!” Phi Tâm không nhìn rõ mặt con bé, nhưng nghe giọng nói rất đặc ý, lại còn vỗ vỗ cửa sổ được trạm khắc hoa để khoe với người ta: “Nói với mẹ một tiếng là muội dẫn đệ đệ ra ngoài, tối về trễ một tí.”

“Biết rồi!” Nàng gái đáp lại, người cũng dần xa dần theo dòng nước.

Vân Hi kinh ngạc nhìn quang cảnh này, đột nhiên nói: “Người bảo đưa ta đến mò cá, sông này làm sao có thể chứa nổi con thuyền nào.” Đây rõ ràng chỉ là rãnh sông, lại còn rất chật hẹp, khắp nơi mọc đầy các loại thực vật, làm sao có thể chèo thuyền. Hơn nữa, nhìn nơi này như vậy thì làm sao có người chèo nổi thuyền.

“Đi lên phía trước kia chèo được đấy.” Liên Hoa đỏ ửng mặt mày, sợ Vân Hi bảo nó lừa gạt, trong khoảnh khắc ấy giọng nói đã không còn kiên định

như thế nữa, lén nhìn Vân Hi, “Chèo được mà.”

“Cái này chơi thế nào?” Vân Hi nhìn bóng người đã trôi xa đó, trong lòng tự dưng nổi hứng, “Thuyền thì ta cũng ngồi chán rồi, người dạy xem làm cách nào để điều khiển cái chèo này?”

“Vâng được ạ. Nhà tôi có chiếc chèo to, chứa được những hai người!” Liên Hoa nghe thế vội vàng gật đầu, lại bắt đầu huênh hoang, cao giọng nói: “Đại gia lái xe, ngừng đi, đến rồi.”

Phi Tâm vừa xuống xe, một mùi thơm mát phà tới khiến tinh thần nàng sáng khoái hẳn. Rãnh sông trước mắt dần dần bị che khuất bởi một màu xanh nõn. Đối diện là ngọn núi xanh rờn, ở giữa là những ao cá, xa xa có những sườn núi rải rác là từng hộ dân cư. Chốc chốc lại có những người dân trong lòng mang ủng đội nón tre, nhìn thấy cỗ xe ngựa, ai nấy đều dòm ngó từ xa, chẳng dám lại gần, mãi khi thấy Liên Hoa, họ mới cúi đầu bắt đầu bận rộn việc của mình, có lẽ con bé không phải lần đầu kéo được mỗi làm ăn lớn.

“Ao này là của nhà tôi, tí nữa cậu có thể mò hoặc câu, tùy ý cậu, bắt được đều là của cậu hết.” Liên Hoa xuống xe, cởi cả đôi giày đang mang giắt lên eo, chân trần dẫn họ đến phía ao, cho họ nhìn cá trong đó: “Ngài nhìn xem, có cá đấy, cá lớn, không lừa đảo!”

Liên Bằng cũng nhảy xuống theo, thấp hơn Liên Hoa một cái đầu, chẳng mấy chốc nó đã xắn quần lên, tỏ vẻ như thể chỉ cần Vân Hi nói một tiếng mò cá thì sẽ nhảy xuống ngay!

Ao cá không lớn, diện tích chỉ khoảng mười mấy trượng, bên cạnh có một túp lều nhỏ, trên đó treo chiếc đèn lồng rách rưới. Bên ao còn cặp một chiếc xuồng rất nhỏ. Một lát sau, Ưng Thành Hải đã chân trước chân sau chạy đến, nhìn xung quanh rồi khẽ hỏi: “Công tử, xe này đặt ở đâu?”

“Dẫn vào trong kia, hoặc là đậu bên cạnh bờ ao?” Vân Hi chỉ vào túp lều nhỏ đó, “Liên Hoa, người cho ta thuê túp lều đó được không? Tối nay ta sẵn canh ao cá giúp người.”

“Hả? Làm sao dám như vậy?” Liên Hoa chỉ vào túp lều nhỏ đó, chỉ tay về phía trước, “Nhà tôi ở phía trước kia, có nhà trống, tốt hơn nơi này! Nơi này tôi đến ếch kêu lớn tiếng lắm, ngủ không được.”

Phi Tâm nhìn nơi này, mặt mày tái mét. Túp lều này đừng nói chuyện to nhỏ, ngay đến cửa còn không có, chỉ đặt một chiếc chiếu rách. Lại còn tối om, không biết đã bám bao nhiêu bần trong đó. Mà đừng nói đến bần hay không, chỉ mỗi côn trùng đã không chịu thấu, lại còn ở vùng thôn dã, nhiệt độ thấp hơn trong thành, ở một đêm người đã mất nửa mạng trước rồi!

“Chàng, ở nơi này chơi một lúc, tối về có được không? Có lệnh thông hành, chắc sẽ không dám không cho vào đâu chứ?” Phi Tâm kìm nén khá lâu, kéo vạt áo hăn khẽ nói.

Vân Hi quay lại mỉm cười, kéo Phi Tâm lại rồi nói với Liên Hoa, “Người cứ kiểm cái chậu to dạy ta cách chèo đã, túp lều người cứ để mặc cho ta. Mất mát thì ta đền!” Nói xong, ra hiệu với Uông Thành Hải, bản thân hăn thì kéo Phi Tâm đi về phía bên sông, “Chúng ta đi dạo xung quanh, không đi xa!”

Phi Tâm để Vân Hi dẫn đi, bên này cây cỏ sum suê, váy nàng dài và tay áo lại rộng, kéo kéo vén vén rất bất tiện. Liên Hoa vừa gật đầu, Liên Bằng vội vàng chạy sang dẫn đường, rất tinh mắt giảm bằng cỏ phía trước. Bàn Tán lệnh cho thuộc hạ giúp Uông Thành Hải chỉnh lý xe ngựa, hăn thì đi theo Phi Tâm và Vân Hi từ xa. Mẫu ruộng trước mắt này không phân chia trang hộ, thỉnh thoảng có người đi qua đi lại. Nhìn thấy bọn họ đều mỉm cười thân thiện, đường càng đi càng hẹp, có đoạn đường chỉ là một khoảng cách giữa ao và rãnh sông, xe hoàn toàn không đi lọt nơi này.

Chương 20

Hồng bích tôn nhau cùng đùa giỡn

Họ đi được một lúc, đằng trước có một con sông bắt qua, thông với rãnh sông lúc này. Nói là sông thì cũng không phải, chỉ rộng và sâu hơn một tí thôi. Nhìn trái nhìn phải cũng không thấy cầu, chắc sâu lắm cũng chỉ tới eo là cùng. Khi Phi Tâm tiến lên trước, có một người đàn ông đang chuẩn bị lên bờ, ở trần, y phục giày dép đều đội cả trên đầu. Phi Tâm vừa thấy đã hoảng hốt, khẽ la lên rồi nép chặt phía sau Vân Hi.

Vân Hi lúc đầu cũng hơi sửng sốt, người đàn ông đó ngẩng đầu nhìn thấy Liên Bằng, nhìn tiếp thì thấy mấy người lạ đi sang bên này, cũng có chút ngại ngùng, vội lấy áo quần che lại, khẽ chui vào lùm cỏ rậm rạp, miệng hét lên: “Ồi, thối Bằng Tử, chết với đồng ngân lượng thật, dám đưa người đến đây!”

Liên Bằng vội nhón chân lên, la: “Lại ở trần, tôi còn chưa dám ở trần mà ông dám ở trần, làm mợ đây hoảng sợ, gia tử đánh chết ông!”

Vân Hi bất chợt quay sang nhìn Phi Tâm, thấy vẻ mặt hoảng sợ của nàng, không kìm nổi nở nụ cười nơi khóe môi. Dầu sao hãn cũng là người rất có giáo dục, không muốn cười nhạo trước mặt người khác, nên nụ cười đó chỉ chớm nở đối với Phi Tâm. Hãn vượt hàng mành đang nhú lại của nàng rồi khẽ giọng: “Nhập gia tùy tục, là chúng ta đã khiến hãn hoảng sợ!”

Một lúc sau gã đàn ông đó bước ra, co giò bỏ chạy, mặt mành đỏ bừng bừng. Phi Tâm cúi đầu không dám nhìn, tim đập liên tục, và cảm thấy rất ngượng ngùng. Thực ra nàng cũng không nhìn thấy gì nhưng sự vô về của Vân Hi khiến lòng nàng bình tĩnh lại, đúng là họ đã khiến hãn ta hoảng sợ. Người nghèo khó nơi này cứ hay lo sợ sẽ làm vấy bẩn áo quần nên qua sông đều như thế cả.

Không lâu sau, Liên Hoa đội chiếc chậu to chạy tới. Ngoài ra còn có một người đàn bà đi theo. Độ chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, mặc áo vải thô dài, tóc được buộc chặt bằng sợi đai vải hoa màu xanh, thắt lưng còn đeo tạp dề, vừa đi vừa phúi phúi tạp dề. Người đàn bà vóc dáng nhỏ nhắn, ngũ quan cũng thanh tú, xa xa nhìn thấy họ đã nổ cất tiếng chào, mặt mày hớn hở tươi rói: “Chào cậu và mợ!” Tiếng nói bà ta hơi khàn, đậm chất giọng phương nam, “Nơi này rất vui, đằng sau còn có ruộng, tí nữa mò ốc mà ăn. Tối nay ở đây một đêm nhé, có nhà to, sáng sủa rộng rãi.”

“Không quấy rầy đâu, chúng tôi chỉ thèm được ngắm cảnh nơi này. Lúc nãy đã nói với Liên Hoa sẽ ở túp lều trông chừng ao giúp nhà bà.” Vân Hi mỉm cười trả lễ, tuy Liên Hoa chưa giới thiệu, nhưng nhìn dáng vẻ thì chắc là mẫu thân con bé.

Người phụ nữ nhìn thấy hẳn, mắt sáng lên, nhoẻn miệng cười: “Trông cậu thật khôi ngô.”

Phi Tâm thấy lời lẽ bà ấy vô lễ, bất giác nhú mày. Người phụ nữ thấy vẻ mặt Phi Tâm, vội vàng bổ sung: “Mợ đây cũng thật là xinh xắn.”

Phi Tâm không nói gì, còn Vân Hi thì cười bảo: “Vợ tôi da mặt mỏng, đừng chê cười.”

Người phụ nữ khua tay, chỉ vào chiếc chậu của Liên Hoa: “Thứ này không dễ điều khiển, đại gia cẩn thận một tí.” Nói xong quay sang gọi Liên Bằng, “Lát nữa trông cho kỹ vào, đừng chỉ lo chơi.”

xxxxxxxxxxxxxxxx

Phi Tâm nhìn thứ đó một lát, một chiếc chậu chốc lát sẽ ném xuống rãnh sông. Nhìn người ta chèo rất thoải mái, nhưng làm sao có thể tha hồ chơi như vậy được. Nàng cứ mãi kéo vạt áo Vân Hi, muốn khuyên hẳn, nhưng thấy hẳn đang rất có hứng thú, và Bằng Tín bên cạnh cũng chẳng thốt lời nào, khiến nàng cũng chẳng biết khuyên nhủ thế nào.

Rãnh sông quanh co khúc khuỷu này đang chật ních người, rộn lên những tiếng cười đùa hoan hỉ, còn náo nhiệt hơn cả xem kịch. Không đúng, bọn người này đang nhập vai thì đúng hơn, cùng hỉ cùng bi với người diễn, lúc thì hét to, lúc thì than thở, lúc thì kêu gào nhắc nhở. Và người diễn kịch chính là... Vân Hi và Phi Tâm!

Vân Hi đã mồ hôi đầm trán, tay áo xắn đến tận nách, chân trần vén quần đứng trong chiếc chậu, loạng choạng lắc eo, trong tay cầm chiếc sào dài chèo loạn xạ, múa máy hết như đang múa đao trên sân khấu, lúc thì hươ trái lúc thì chống phải, lảo đảo đến khiếp sợ. Phi Tâm ngồi trong chậu, ngồi trong này đã đủ mất mặt, lại còn lo sợ những kẻ đứng nhìn đây ra trên bờ kia. Phi Tâm cảm thấy đây đúng là một kiếp số lớn của nàng, “nổi sĩ nhục to lớn” cũng không thể diễn tả hết được.

Lúc đầu chỉ có vài ba người đi ngang qua thấy thú vị, sau đó bắt đầu hô hào bạn bè đến xem, bỗng chốc nam nam nữ nữ chen đến chật ních. Liên Hoa chèo một chiếc chậu sứ nhỏ bên cạnh chỉ đạo, Liên Bằng thì ngâm cả người dưới nước, chỉ chừa lại cái đầu nhỏ nhăm ở phía sau lưng để bảo vệ và đẩy chậu đi. Thực ra chậu này không chứa nổi hai người, nhưng Liên Hoa muốn làm hài lòng khách hàng, nên đành bắt đệ đệ ở phía sau đẩy theo.

Không chỉ bọn họ, Ưông Thành Hải cũng thành con khỉ lăm lem bùn, lăn đến người dính đầy bùn đất, ở phía sau kéo kéo đẩy đẩy. Thủ phạm đầu não chính là hản! Ban đầu cũng chẳng mấy ai nhòm ngó, sau đó hản cứ đòi xuống giúp một tay, kết quả là chẳng bao lâu sau vướng chân trong đám cỏ trong rãnh, rồi hét to om sòm, kêu rằng có ma nước kéo giò! Khiến Phi Tâm hoảng hốt như ba hồn bảy vía bị đánh tan, rốt cục thì kéo cả bảy người đến xem, cười trêu đến độ Vân Hi hận đến muốn lấy sào nện chết hản!

Con người đều như vậy cả, khi bạn đã phá bỏ được giới hạn cuối cùng của mình thì chẳng còn gì để lo sợ nữa. Lúc bắt đầu Phi Tâm còn cảm thấy đau không chịu thấu, không chỉ mặt nóng bừng như lửa đốt mà còn đau như bị

xé nát tim phổi. Nàng có bao giờ bị người ta vây quanh chỉ trở như vậy chứ, không nói gì đến thể diện nữa, thật sự là khiến nàng triệt để suy sụp!

Thế nhưng, khi thứ tâm lý gọi là đề phòng này bị phá hủy triệt để, khi đám đông bắt đầu chuyển từ xem náo nhiệt sang nhiệt tình chỉ điểm, khi Vân Hi có những tiến bộ nho nhỏ, mọi người đều hô to “Tốt lắm tốt lắm”, Phi Tâm cũng bắt đầu chuyên tâm trong trò chơi này, bởi vì nàng đã chẳng còn sĩ diện nào để bảo vệ nữa, cũng chẳng cần bất kỳ sự e thẹn nào nữa.

Nàng cũng từ từ buông tay chân ra, cố gắng không bò đơ ra tạo sức cản cho hân, khi cơ thể nàng thả lỏng, và dần dần lắc lư theo sự chuyển động của chiếc chậu, Vân Hi cũng dần dà nắm được bí quyết.

Vì thế, khi nàng tuân theo chỉ thị của Liên Bằng, thành công vớt được một đám rong tảo, sau đó dùng sức hất chúng ra, thành công tìm được củ ấu đỏ ngầu trong đám rế đó. Nàng lại cảm thấy niềm vui ngập tràn trong tim, nàng háo hức lôi chúng lên, bất kể tay dính đầy nước bùn, hét to lên: “Có rồi có rồi, tìm được một củ rồi!”

Người trên bờ đều hô theo: “Có rồi có rồi!” Vân Hi mồ hôi đầm đìa, cúi xuống nhìn niềm vui thoát hiện trong mắt Phi Tâm, đúng là vui sướng điên cuồng. Dẫu hứa đưa nàng xuống phía Nam thì nàng cũng chưa hề thể hiện rõ niềm hân hoan như vậy!

Nói thật là lúc này hân bị người ta cười nhạo, ngay đến hân cũng hơi nóng ruột. Không biết dân làng đang nhìn gì mà đáng cười như thế? Liên Hoa chẳng phải thường dắt người ngoài đến chơi sao, cảnh tượng này họ thấy nhiều rồi mới phải chứ. Tự dưng vây đến nhòm ngó bọn họ khiến hân bỗng chột căng thẳng cả người.

Có một lúc Phi Tâm nắm soài người trong chậu, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể lật xuống, sắc mặt trắng đến hoảng sợ. Nhưng nàng đã đỡ dần, hân biết, nàng không bất lực khi bị dồn đến đường cùng, điều này khác hân

trước kia. Nàng đã xông lên! Tuy quá trình đối với nàng mà nói thì có lẽ là một khiếp sợ đáng gờm, nhưng ý chí của nàng đã chịu đựng được sự thử thách lớn nhất. Đối với người khác thì nó chẳng đáng gì, nhưng đối với nàng thì đây là thử thách lớn nhất, còn quan trọng hơn cả đối mặt với cái chết!

Nên giây phút này, nàng mang một vẻ đẹp khiến người ta sửng sốt. Sự ngây thơ lãng mạn bị giam lỏng hai mươi năm nay của nàng, trong khoảnh khắc này, nhộng đã đâm kén thành bướm!

Chương 21

Ôm tình đối thơ cười cùng núi xanh

Vân Hi và Phi Tâm lúc đó đang ngồi trong chậu to, ngừng giữa một góc của rãnh sông. Trong chậu chất đầy củ ấu, hai người ngồi lọt ăn trong đó, áo quần nhăn nhúm chẳng ra gì cả, lại còn đầm đìa mồ hôi và bùn lầy. Thực ra họ cũng không chèo xa lắm, chiếc chậu này khó chịu được sức hai người, thông thường đều chỉ dành cho một người phụ nữ uyển chuyển dùng để hái ấu, nếu không phải Liên Băng đẩy phía sau thì nó đã sớm chìm rồi. Nhưng Vân Hi rất hào hứng trong trò chơi, và Phi Tâm thì cũng nghiệm được niềm vui trong đó.

Phi Tâm lột bỏ lớp vỏ màu đỏ, ăn quả bên trong. Đây là lần đầu tiên nàng ăn uống luộm thuộm như vậy, và cũng là lần đầu tiên có thể phóng túng thoải mái phớt lờ ánh nhìn của mọi người. Có lẽ phải cảm tạ dân làng nơi này, họ rất chân thành, thấy bạn buồn cười thì sẽ cười ồ lên, nhưng không hề có ác ý, bạn không cần phải nghi ngờ động cơ ẩn chứa bên trong. Nếu không phải họ đứng vây quanh ở đây, có lẽ Phi Tâm sẽ xem như đây là hồi ức không đáng để nhớ đến nhất trong đời người, vì nàng đã luôn mất mặt.

Vân Hi cúi nhìn dáng vẻ đang ăn của nàng: Nàng chưa bao giờ tỏ ra trân trọng thức ăn như vậy, ánh mắt cũng rất chân thành. Những củ ấu này là do

bọn họ vất vả vớt được, thật sự không dễ dàng để có được. Lần này chèo không xa nhưng rất mệt mỏi, bụng trở nên đói meo.

“Ca, ca, cho hai người cái này.” Liên Hoa lội theo, tay cầm hai lá sen to, cười tươi dâng tặng. Sau khi trở thành thầy chỉ đạo của Vân Hi, bỗng chốc trở nên thân thiết, không còn gọi là cậu mợ nữa. Con bé lội qua bùn nước, lá sen trong tay tỏa lên mùi hương tươi mát: “Đội lên cho đỡ nắng.”

Vân Hi đưa tay đón lấy, đội lên đầu Phi Tâm một chiếc, khẽ than: “Nơi này tốt lắm!”

“Tốt đúng không?” Liên Hoa cười híp mắt nói, tiện tay đặt một gương sen to vào trong chậu, “Lột ra ăn đi.” Con bé nhỉnh mũi, “Tôi đã nói nơi này tuyệt lắm nhưng bọn họ đều bảo tôi lừa gạt, không chịu đến chơi.”

“Tại sao?” Phi Tâm cầm củ ấu, đầu đội nón lá sen, quay sang nhìn Liên Hoa, tỏ ra rất hứng thú.

“Nơi này hẻo lánh, lại gần núi nữa chứ. Không có cảnh nước tươi đẹp!” Bọn họ đều thích đến hồ, thích chèo thuyền trên sông. Khi ca bảo nơi này không thể chèo thuyền, tôi tưởng ca sẽ bỏ đi. Người trong làng không phải trêu cười hai người, mà do họ chưa thấy ai đến đây chơi trò chèo chậu gỗ. Thực ra ở đây vui lắm, chúng tôi có cả cá, còn có những con dãi đến hơn một thước, không gạt hai người đâu.”

Hồ Thanh Dương rộng rãi, chia cách nhiều tỉnh, có vô số cảnh đẹp, ai lại để ý tới rãnh sông nho nhỏ giữa núi rừng như vậy chứ. Gần đồi núi Trần gia trang là một đồng bằng mênh mông, có ruộng tốt và ao hồ, ép Liên gia trang đến tận nơi heo hút này. Dẫu Liên Hoa miệng lưỡi ngọt dẻo đến thế nào, dẫu có bắt khách ngoại tỉnh ngao du, thì có lẽ họ cũng không thích ở lại lâu. Người dễ tính thì đi vài vòng rồi về, người khó tính, e còn bắt con bé đền tiền. Chả trách có nhiều người đến xem họ chèo như thế, lại còn lớn

tiếng chỉ điểm, đó là thật lòng hy vọng họ sẽ tìm được niềm vui ở đây, mang lại nhiều cơ hội làm ăn cho nơi này!

“Nơi này rất... rất vui!” Phi Tâm đưa củ ấu đã lột xong cho nó. Phi Tâm ngẩng đầu nhìn xung quanh, núi xanh mơn mớn, nước biếc gợn sóng, cánh đồng cỏ thơm ngát, tiếng ếch kêu nơi đáy ao, bỗng chốc tức cảnh sinh tình: “Thanh sơn tác lan thủy thành lũng, đạo hoa hảo tự phương tùng. Điền ngạnh thị tiểu kiều hoàn củng, đường trung ngư du vũ, oa minh nhạc ca nùng...”

(1) Dịch nghĩa: Núi xanh vạch nước thành rãnh, bông lúa như cỏ thơm. Trên ruộng là cầu nhỏ vòng quanh, giữa đê cá tung tăng bơi lội, ếch ca vang lừng.

Vân Hi khẽ mỉm cười, nàng tùy hứng ngâm nga bài “Lâm Giang Tiên” khiến hân cũng trỗi hứng, bất giác cất tiếng đọc tiếp đoạn sau: “Lục bình hồng lãng thủy lí sanh, phù ba hí lộng thanh phong. Ô bồn hà mạo tương bồi phụng, tịnh liên hoa liên băng, hà cảnh dữ thử đồng?” (2)

(2) Dịch nghĩa: Lục bình ầu đỏ nổi trên nước, sóng gợn lăn tăn gió mát rượi. Cùng với chậu gỗ mào sen, Liên Băng Liên Hoa bên cạnh, còn cảnh nào tuyệt như cảnh này?

Phi Tâm nghe xong nhếch môi cười, nụ cười rung động lòng người. Ánh mắt Vân Hi sáng rực, nét mặt dịu dàng. Liên Hoa không nghe hiểu gì, chỉ nghe được hân nhắc đến, Liên Hoa Liên Băng, cũng cười lên: “Ca, hai người đang làm thơ à? Nghe hay quá, cha tôi nói đó là thứ vô dụng, thực ra nghe hay thế cơ mà!”

“Đọc sách vẫn có ích hơn.” Vân Hi quay sang nhìn con bé, “Suốt ngày rong duỗi trong núi sâu, tuy có tự do, nhưng tầm nhìn, tâm tư sẽ hạn hẹp. Bảo huynh đệ người cố học hành, sau này ắt sẽ có thể rời khỏi đây, trông ra thế giới bao la!”

“Đúng thế.” Phi Tâm gật gù, nói “Liên Hoa tuy là nữ nhi, cũng nên biết chữ, hiểu đạo lý, sau này xuất giá thì cũng có thể quản lý nhà cửa cho tốt.” Nàng nhất thời cảm động, ngôn từ tự dưng thốt lên, vừa nói xong, tự mình đã đỏ mặt.

Liên Hoa nghe rồi chợt then thùng, mặt đỏ ửng, đột nhiên đứng dậy, quan sát Vân Hi, hồi lâu mới nói: “Sau này, tôi phải lấy một người có thể để tôi ngủ nướng, chịu dắt tôi đi rong chơi khắp nơi!” Nói rồi, quay lưng hất tay chạy mất.

Phi Tâm mặt mày đỏ bừng bừng, rất lâu sau cũng chẳng biết nên nói gì. Vân Hi cười thành tiếng, đưa tay kéo nàng lại: “Quyện hồng hương lại lại thiên tảo, phương phi trần lý mộng tiêu dao. Phù sinh nan đắc thâm nhân tú, tọa khan thanh sơn xuy yên miếu.” (3)

(3) Dịch nghĩa: Bóng hồng lười nhác đỡ lỗi trời còn sớm, tiêu dao khắp chốn trong cảnh mơ. Cuộc đời hiếm khi được lười nhác nhân say, ngồi ngắm cảnh non xanh yên khói miên man.

Phi Tâm mặt đỏ bừng bừng. Hắn thấy nàng đội chiếc mào sen, hai má ửng hồng. Bỗng chợt nổi hứng, đưa tay âu yếm mặt nàng: “Hà tráo phi tâm diện, xúc mục hồng hồng thúy thúy.” (4)

(4) Dịch nghĩa: Nón sen che mặt Phi Tâm, xanh xanh đỏ đỏ trông thật bắt mắt.

Nàng thần thờ, bởi vì tình này, cảnh này, bởi vì hôm nay nàng phóng khoáng không câu nệ lễ nghi, nên khiến nàng bỗng to gan hơn, kéo vạt áo hắn, không chịu thua đáp lại: “Diệp lạc vân hi thân, mãn nhãn điệp điệp chiêm chiêm.” (5)

(5) Dịch nghĩa: Lá rơi trên người Vân Hi, trông như một chú bướm hoa.

Hắn cười lên, nhìn lại mình, khắp người lá cây bùn lầy lẫm lén, thật giống như một con bướm loang lỗ màu.

Lời Phi Tâm buột miệng thốt ra, nói xong mới cảm thấy mình đã quá hồn xược. Nhưng nàng chưa kịp nghĩ ra lời đối đáp, bóng người chụp xuống, cả thân người hắn bỗng chốc phóng to ngay trước mắt nàng, đôi môi hắn vừa mềm mại vừa dịu dàng, và kèm theo hơi thở gấp của hắn, giây phút ấy, thần trí nàng bay đi đâu mất, chỉ còn lại một mảng trắng xóa!

Buổi tối, họ sang nhà Liên Hoa dùng cơm, lúc ấy cha Liên Hoa cũng về tối. Thì ra đàn ông trong Liên gia trang đa phần đều làm thuê cho Trần gia trang để đổi lấy lương thực. Đất ruộng có thể khai khẩn ở vùng núi này thực sự rất ít, đào ao nuôi cá thì cũng không thể bằng đi làm thuê cho Trần gia trang. Cứ lấy nhà Liên Hoa ra mà nói, sau nhà có mẫu ruộng, nhưng rất nhỏ, gặt hái xong thì còn phải nộp thuế, phần thừa lại cũng chỉ đủ cả nhà ăn. Những vật phẩm sinh hoạt khác thì đành nghĩ thêm cách khác, vì nhà gần rãnh sông, còn có thể đào một ao cá, mà như thế cũng chưa đủ, phải kiêm thêm bán buôn để mưu sinh. Chẳng hạn như bán quạt, chiếu... Không đủ tiền thuê gánh hàng rong, đành bắt con nhỏ chạy rong bán hàng trong thành, lại còn phải lén lút trốn chui nhủi.

Cứ mỗi khi mùa hè đến Liên Hoa thỉnh thoảng tìm được du khách lạ mặt, lên bắt chuyện, nếu thấy được thì dắt họ đến đây. Hai chị em trở thành nha hoàn, sai vặt, xem như là góp chút sức cho gia đình.

Hôm nay vì Liên Hoa bắt được khách to, cả nhà bận đến đầu tắt mặt tối. Liên Bằng chạy ra ao nhà bắt vài con cá trắm, không có con dài cả thước, nhưng cũng không đến nỗi quá bé. Liên Hoa ra ruộng sau nhà mò ốc bươu. Ốc bươu sinh trưởng trong ruộng này có tên là Phúc Thọ Loa, tên nghe rất hay, ốc cũng khá to, chuyên phá hoại lúa ruộng, nên họ thường ra đồng bắt ốc, vừa bảo vệ lúa ruộng vừa có thể lấp đầy bụng.

Những thứ này chẳng đời nào lên được bàn ăn trong đại nội, dù chỉ là nhà bình dân có chút tiền cũng chẳng thèm nó, nên Phi Tâm và Vân Hi gần như chưa bao giờ thấy. Đừng nói đến họ, ngay đến Uông Thành Hải và Thường Phúc cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Bàng Tín trước đây theo cha chinh chiến, không lạ lắm gì với nông trang, nên cũng có thể giới thiệu cho họ, tuy không phải thứ ngon nhưng được cái tươi lạ.

Phi Tâm nhìn những con vật tròn tròn vỏ cứng cáp được xào thành một đĩa to, dùng tăm nĩa thịt bên trong ra thành một nhúm như gân bò, nhích một miếng lên ngửi, cảm thấy tanh mùi đất, cũng không dám ăn nhiều, cẩn thận cắn một miếng nhỏ rồi bỏ xuống. Thấy cả nhà này ăn ngấu nghiến, chẳng mấy chốc đã làm sạch đĩa to. Lúc ấy nàng cũng thấy lạ lùng nữa, bất giác nhìn nhìn bọn họ, cảm thấy bộ dạng của họ thật thú vị.

Thịt cá cũng rất tươi, vì chẳng có gia vị gì cả nên chỉ hấp lên ăn, thế mà lại vẫn thấy rất thơm ngon, và còn một bát canh củ ấu to. Bữa ăn này cũng coi như một bữa phong phú của gia đình họ rồi, ngày thường thì tuyệt nhiên không thể nào ăn con cá này, nhất định phải nuôi cho béo bán lấy tiền. Nay vì bọn họ đến, Liên Hoa Liên Bằng mới được hưởng lộc, đôi má phúng phính, hai mắt tròn xoe, đáng vẻ khi nhìn vào bàn ăn cứ hệt như đang đánh trận.

Vân Hi và Phi Tâm vì lúc trưa ăn một bụng củ ấu nên cũng không thấy đói, hẳn cũng nhìn là chính, ít gắp đĩa, chỉ thử vài miếng. Uông Thành Hải và Thường Phúc dù là nô tài trong cung nhưng thường ngày cũng quen ăn ngon mặc đẹp, những thứ này chẳng có hứng thú, chẳng qua chỉ muốn lấy lòng chủ nhân mà thôi. Bàng Tín và hai thuộc hạ của hắn thì ngược lại, không hề để tâm, ăn một lượt vài bát to. Lần bới cơm sau cùng, Phi Tâm còn thấy khuôn mặt của mẹ Liên Hoa méo xệch, khiến nàng phải lén che miệng cười trộm.

Chương 22

Tâm thông sợi vàng ý u lan

Sau khi dùng bữa, Liên Hoa bắt đầu dụ dỗ Vân Hi lên núi chơi, bảo rằng trên đỉnh núi có thể nhìn thấy hồ Thanh Dương. Cha Liên Hoa trông đáng vẻ bọn họ biết chắc không phải người tầm thường, ăn mặc có thể thay đổi, hành vi cử chỉ thì khó có thể che giấu được phong thái. Với lại, nhìn từ từ đi theo cũng có thể nhận ra, bọn họ thật chẳng phải nô tài ầm thường, nên hẳn giọng ngắt lời Liên Hoa. Vân Hi và ông ta trò chuyện vài câu, thấy Phi Tâm thực sự không quen ở trong nhà này, bèn đưa nàng ra bờ ao dạo chơi. Thực sự thì lúc ấy Phi Tâm không phải chê bẩn, mà chủ yếu là nàng không quen ở chung một nhà với đàn ông lạ, dẫu rằng trong nhà còn không ít người khác, nàng vẫn cảm thấy ngại ngùng.

Trong núi khác với ngoài thị trấn, đêm đến nhà nhà lên đèn. Liên gia trang nghèo khó, dân làng sợ hao dầu, nếu không có gì thì tất cả đều tắt đèn, ra ngoài lúc ấy, một màu đen kịt, ngoại trừ ánh đèn nhấp nháy phía sau nhà Liên Hoa và ánh sáng thấp thoáng ẩn hiện phía trên kia núi. Liên Bằng vác đèn tiền họ, chẳng mấy chốc, xung quanh đã tụ tập nhiều côn trùng, ếch nhái kêu inh ỏi.

Lúc trưa họ chơi thỏa thích xong, Liên Hoa cất công ra sau núi gánh nước sạch về, đun sôi để họ tắm rửa. Liên Hoa biết người giàu có không thích tắm nước lạnh, chắc chê nước sông bẩn.

Tranh thủ lúc họ lột ấu trong chậu, con bé đã đưa đệ đệ đi gánh nước. Hành động này thật sự khiến Vân Hi cảm động, Liên Hoa tuy bé, lẩn lộn trong chốn núi sâu, nhưng thực sự rất lanh lợi và đáng yêu, lại còn rất biết lấy lòng người khác. Nhìn thấy con bé, hẳn cứ cảm giác như nó chính là Phi Tâm tí hon! Nghĩ lại thấy buồn cười, hai người này có thể nói là khác một

trời một vực, nhưng chỉ mỗi điểm quan sát về mặt người khác mà cư xử thì lại thấy rất giống nhau!

Tuy nói rằng nước đã đun sôi, nhưng người vùng này không quen tắm trong thùng. Nơi này chẳng ai kham nổi tiền củi đốt để nấu nước tắm, nên chỉ tắm gội trên sông. Ông Thành Hải nghĩ ra diệu kế, lấy tấm da của chiếc bao phục không thấm nước ra, quấn một vòng to mắc sau nhà, ở trên đó đâm vài lỗ thủng để họ tắm rửa. Vân Hi cảm thấy Liên Hoa gánh nước rất vất vả, bèn nhường nước nóng để một mình Phi Tâm dùng, bản thân hẳn thì chạy theo Liên Bằng ra bờ sông, trần trụi tắm nước sông mát lạnh như bao người đàn ông ở nơi này.

Liên Bằng tiễn họ về đến túp lều bên bờ ao, thấy thấp thoáng có tia sáng lóe lên, nhất thời tò mò: Lều này bằng cỏ, nếu đốt đèn trong đó thì phải ánh đèn phải chập choạng mới đúng, làm sao có thể lóe lên tia sáng ngay ngắn như vậy? Nhưng nó đậm đặc hơn Liên Hoa nên cũng không dám hỏi, nhét đèn lồng vào tay Vân Hi: “Ngủ, ngủ đi. Tôi về.” Nói xong, cúi đầu định bỏ chạy. Vân Hi kéo nó lại: “Cho người cái này, đừng mách với tỷ tỷ của người.” Nói xong, nhét đồ vào tay nó, đưa tay xoa xoa đầu nó. Liên Bằng nheo mắt nhìn theo ánh sáng mờ mịt đó, sờ một lát, giọng run rẩy hỏi: “Thật à, cho tôi thật à?”

“Về nhà nhớ bảo cha người để người đi học. Khi nào gặp lại, ta sẽ thuê người!” Giọng Vân Hi hơi trầm, thái độ thì hoàn toàn không giống đang trò chuyện với một đứa bé, nghiêm nghị như thể đứng trước một đấng nam tử hán.

“Vâng, vâng! Cám ơn đại gia!” Liên Bằng gập người cúi chào rồi quay lưng bỏ chạy.

Vân Hi kéo Phi Tâm vào trong lều, vừa vào Phi Tâm đã giật mình, một túp lều nho nhỏ, bên ngoài và bên trong lại hoàn toàn khác biệt. Ngoại trừ hai người bọn họ, những người khác đều ở trong nhà họ Liên, xe ngựa cũng

kéo vào trong sân sau nhà họ Liên. Nhưng nơi này, Ưông Thành Hải và Thường Phúc đã sửa sang lại, lấy vải vây hết cả túp lều, dựng thành một túp lều nhỏ bên trong. Sàn nhà trải thảm, có đệm ngồi, lại còn có một lò hương khử muỗi côn trùng. Có một chiếc đèn pha lê họ mang theo, trên dưới là hai nửa pha lê hình cầu, bên trong chứa nến. Mặt pha lê trong suốt, khắc thành nhiều mảnh nhỏ, chỉ một ngọn nến cũng đủ khiến túp lều trở nên lung linh.

Phi Tâm nhìn quanh, chợt thấy nghẹn ngào, chẳng trách hẳn không chịu ở trong nhà, hóa ra hẳn đã lo liệu mọi thứ giúp nàng! Nàng không thể nào ở chung với bọn họ, hẳn thật ra chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là nàng luôn bị trói buộc bởi những giới hạn phép tắc. Lúc này nàng thấy túp lều này thực sự tồi tệ không còn gì tồi hơn, tuy cách một khoảng xa, nhưng quá bé và rách nát, khắp nơi bùn lầy, thế mà qua bàn tay quét dọn của họ, nơi này bỗng trở thành một buồng sưởi nhỏ nhắn không vương chút bụi bẩn.

“Nàng chịu vì ta ngồi lên chiếc chậu đó, ta ắt phải suy nghĩ cho nàng.” Hẳn đưa tay sờ vào cổ nàng, bàn tay chạm phải những đốm lồi lõm. Hôm nay nàng đã bị côn trùng chích nhiều rồi, sáng nay hẳn đã phát hiện, cách một lớp áo mà nàng vẫn bị cắn sưng đốm đốm. Nàng nào phải chỉ là ngồi trong chiếc chậu đó, mà là dùng tấm mạng bé bỏng của mình cùng hẳn chơi đùa nơi thôn quê, tâm trạng còn có thể phấn khởi hết u uất, nhưng da non thịt nớt không phải một sớm một chiều hình thành, càng không phải chỉ cần phớt lờ là có thể trở thành mình đồng da sắt!

Hẳn ôm lấy nàng: “Sáng mai sẽ đi, phóng túng một lát cũng đã thỏa nguyện, chúng ta nên quay lại con đường đúng của mình!”

“Tử điều tước cầu bích ti thao, ngọc khuyết đan bệ ngọc tường dao. Lam bào xích đới khốn hùng hổ, long tường phượng triển tường kim lao.” (*) Hẳn khẽ nói, “Dẫu có là nhà tù nạm vàng ngọc, cũng là nơi ở của chúng ta!”

(*) Dịch nghĩa: Chồn tía chim tước bị dải lụa buộc, hạc bay liệng trong lầu vàng ngọc. Áo bào xanh xích đỏ nhốt cộp hùm, rồng bay phượng múa giữa chốn lao tù đất vàng.

Long tường phụng triển tường kim lao! Hãn và nàng đều trải nghiệm hết nhau. Chỉ có nơi đó mới thuộc về họ. Họ có thể vui thích với cảnh non xanh nước biếc trong khoảnh khắc này, nhưng suy cho cùng họ không thuộc về nơi đây. Hãn giác ngộ điều này, nàng cũng như thế. Đây chính là vận mệnh của hãn, cũng là trách nhiệm của hãn, và còn là đỉnh núi hãn một lòng muốn trèo lên, duy chỉ như vậy, ai ở đúng vị thế này, hãn mới có thể cai quản tốt giang sơn của hãn! Vì thế, dầu là lao tù vàng ngọc, rồng vẫn cứ bay liệng!

Nàng ngược nhìn hãn, hít một hơi thật sâu, khoe môi nở nụ cười: “Thỉnh thoảng phóng túng nơi thôn quê, cười ngấm non nước cũng rất tuyệt. Trước đây là do tầm nhìn của thiếp hạn hẹp, nếu không phải nụ cười của dân làng, có lẽ khó lòng phá vỡ chương ngại này. Cảm ơn!”

Hãn khẽ tựa về phía nàng, giọng nói như mơ như ca: “Cảm ơn điều gì?”

“Chèo chèo rất tốt.” Nàng bỗng dừng nói vòng vo, khiến hãn khẽ nhếch môi cười, đưa tay đến eo nàng: “Nàng ngày càng xảo quyệt rồi đấy!” Hãn nói năng nhỏ nhẹ, ngón tay hơi dùng sức véo lên eo nàng. Phi Tâm không kịp né tránh, ây da một tiếng co người lại. Hãn một tay choàng lấy nàng, đè xuống đất, cù một hồi ở vùng eo nàng, khiến nàng thở hỗn hển, cơ thể xoay tới xoay lui, khua tay múa chân, vừa giằng co vừa í ới la.

Hãn đúng là lúc nào cũng khiêu khích giới hạn của nàng, nay khiến nàng tóc tai rũ rượi, vừa giằng co vừa la hét, cười đến thở hỗn hển, miệng không ngừng la: “Đừng, đừng, á á!” Màn đêm tĩnh lặng lúc ấy, ngoại trừ tiếng ếch kêu inh ỏi bên ngoài thì chỉ còn lại tiếng vang vọng trong túp lều, vang xa đến tận chỗ Liên Hoa!

Phi Tâm cởi nửa áo, nằm sấp lên đùi Vân Hi, mặc hăn thoa bạc hà cao mát lạnh cho nàng. Thường Phúc sớm đoán trước chủ nhân hăn sẽ không thích ứng nên đã chuẩn bị sẵn không ít dược cao. Lúc này lưng nàng bị sưng vù lên, có những chỗ còn bị bầm tím. Mũi nơi này thật hung tợn, cách một lớp áo mà vẫn chích nàng ra nông nổi này.

“Khi nãy ăn cơm, thiếp nghe người đàn ông nhà họ Liên ăn nói cũng rất lễ độ, hơn nữa nét bút đầy phong thái, thật đáng tiếc.” Phi Tâm thấy hăn không nói gì, có ý muốn dụ hăn nói chuyện, chuyển bớt sự tập trung của hăn.

“Có gì đáng tiếc? Nuôi con đến tám – chín tuổi mà chẳng biết được một con chữ.” Vân Hi khê hừ một tiếng.

“Thiếp thấy lúc nãy chàng trò chuyện với ông ta có vẻ khá tán thưởng. Thiếp nghĩ rằng, hay là...” Phi Tâm nói được một nửa, chợt lại thấy mình quản quá nhiều rồi, bèn im bật lại ngay.

“Ta thấy hăn vẽ tranh khá tốt, nói năng lễ độ, đúng là có hơi tán thưởng. Nhưng hăn căm ghét tục, lại quá cố chấp, thực sự không thích. Bất kể bản thân không đặc chí thì cũng không nên làm hỏng con cái, đứa nhỏ nhà họ Liên tuy nói năng không nhanh nhẹn, nhưng đó là đứa bé rất thông minh và tỉ mỉ. Buổi trưa khi tắm gội, thấy thanh đao nhỏ của ta có khắc chữ, bèn đỏ mặt xin ta chỉ vài chữ, bảo rằng biết chữ thì sau này sẽ giúp tỷ tỷ tính tiền. Một đứa bé thường phải chạy rong buôn bán, thôi vàng cắc bạc lại không hấp dẫn nó bằng những con chữ, thế mà người làm cha có đầy bụng chữ, chỉ biết oán trách không gặp thời, lại chẳng chịu dạy dỗ con cái!” Vân Hi thấp giọng, vuốt vuốt mái tóc dài của nàng, “Ta biết nàng thấy hăn có học thức, muốn để hăn ra góp sức. Chờ khi ta chấn chỉnh Bình Châu sẽ không sợ bọn đốn mạt làm bừa. Nhưng hăn không dùng được, vợ hăn còn gan dạ hơn hăn!”

“Chàng tặng tiểu đao cho Liên Bằng à?” Phi Tâm nghe xong chợt hỏi.

“Mua ở Giang Đô, không đáng gì.” Vân Hi cười, “Khi nàng tịnh dưỡng trong vườn ta đã ra ngoài dạo. Bên thành đông có lò rèn, làm rất tinh tế, lại rất giữ luật, lần đầu ta không mang phù lệnh, nhất quyết không chịu bán cho ta.”

Phi Tâm lặng thinh một hồi, bỗng cười lên. Vân Hi biết nàng cười điều gì, cố ý lại thọt thọt eo nàng, bắt nàng nói. Nàng rùng mình, nói: “Biết ngay chàng không phải đi dạo không, có cơ hội thì lại bắt đầu khảo sát khảo sát xung quanh. Thiếp không phải cười nhạo, mà là đang khen chàng đấy!”

Vân Hi véo eo nàng, cúi đầu khẽ nói: “Nàng có thể đặt tâm tư này sang chuyện khác được không?” Hai người đang chuyện trò, xa xa bỗng vang tiếng ngựa hí. Đêm hôm khuya khoắt, lại ở vùng quê hẻo lánh, âm thanh rõ rệt hẳn lên! Vân Hi khẽ chăm chú nhìn, đưa tay kéo áo Phi Tâm lên, bế nàng sang một bên, bản thân đứng dậy!

Chương 23

Đốm lửa cuối đêm cất giông tố

Vân Hi cúi người bước khỏi túp lều, Bàng Tín ở phía sau cũng bước ra. Vân Hi nhìn về phía kia, thấy đèn đuốc sáng rực, con đường hẹp kéo thành một hàng đuốc dài. Nhìn xa xa đã thấy một cỗ ngựa to đi tới, có một kẻ đã bước xuống, từng bước tiến sang đây. Vân Hi liếc nhìn, thấy có khoảng bốn mươi người, áo bào dài màu xám, tóc dài búi cao, mặt mày đánh lại, mắt hơi cong cong, mang nụ cười gượng gạo, giọng khàn khàn cất lên: “Các vị đây có phải du khách hôm nay vừa rời thành?”

“Người là ai?” Bàng Tín bước tới, quan sát rồi mở miệng.

“Xin đại gia chớ trách, tiểu nhân là Trần Thọ của Trần gia trang.” Người đó cúi lạy, “Nghe nói các vị đến đây tham quan, lão gia nhà tôi dặn dò tiểu nhân đón các vị sang Trần gia trang gặp mặt.”

“Lời này thật vô nghĩa, bọn ta thích ở đâu thì ở đó, quan phủ không cấm người ta đi chơi, cứ sao lại phải đến gia trang nhà người nói chuyện?” Bàng Tín cười khẩy.

“Đại gia chớ trách, có lẽ đại gia từ bên ngoài đến nên không biết. Nơi này chẳng có gì chơi cả, chốn quê mùa điều ngoa, đại gia nhà tôi là Bảo trưởng vùng này, e sợ khách quý mất vui rồi sẽ cảm thấy dân Bình Châu tính tình lỗ mãng quá quắt.” Kẻ đó cười mỉa.

Vân Hi đột nhiên cười lên, khiến Bàng Tín hơi sững sờ. Vân Hi hơi giãn hàng mày: “Lời này nói đúng trọng tâm rồi nhỉ!” Hắn nghi ngờ nhìn kẻ đó, “Dù bọn ta mắc lừa thì cũng tự trách mình xui rủi. Liên can gì đến Bình Châu? Chắc đã biết bọn ta tới nơi này từ sớm, thế mà cứ phải đợi đến đêm khuya mới mò tới, đúng là lỗ mãng quá quắt!”

“Sao đại gia lại nói như thế?” Kẻ đó nghe xong sững người, mặt hơi trắng bệch, nhưng vẫn cứng miệng, “Đại gia đến đây thì là khách, thực sự buổi sáng bận rộn không chịu được, tiểu nhân vừa rảnh đã vội chạy đến mời. Người trong Liên gia trang xảo quyệt vô cùng, quen thói gạt gẫm lừa tiền. Nếu không có tiểu nhân đến, e sáng mai đại gia sẽ bị bọn người này lừa không thoát được, tiểu nhân thật sự...”

“Người nói bừa!” Bỗng nhiên đằng sau vang đến tiếng la mắng, Liên Hoa tóc tai bù xù chạy đến, trên tay cầm một chiếc sào, chỉ vào hắn mà mắng: “Bọn người mới lừa gạt, đại gia chơi rất vui, dựa vào đâu mà các người đến giành giật?” Lúc đó Liên Bằng cũng từ đâu xuất hiện, tay cầm một chiếc chấu, đứng bên cạnh gạt đầu lia lịa. Mẹ Liên Hoa vội chạy tới, muốn kéo bọn trẻ vào nhà, nét mặt hoảng hốt, nhưng kéo mãi chẳng được, bèn mỉm cười hòa giải: “Đừng nghe lời trẻ con, chúng tôi chỉ muốn...”

Vân Hi không chờ bà ta nói xong đã cất tiếng: “Về bẩm chủ nhân nhà người, hôm nay đã khuya, sáng mai hãy đến đón. Nơi này ba mặt giáp núi, một thung lũng nhỏ, sợ ta chạy mất hay sao?”

“Đại gia thật biết đùa, nơi này sao có thể tá túc, đại gia theo tiểu nhân về thì hơn.” Hãn nói xong, toan tiến lên kéo người đi. Khi ấy phía sau đã có vài kẻ bao vây, toàn những kẻ cao to vạm vỡ, mặt mày hung hãn. Bàng Tín nào để hãn động tay, một cánh tay chìa ngang: “Lời công tử nói người không nghe thấy à? Muốn giết thật sao?”

Vân Hi chẳng động đậy, nhúm mày khẽ cười: “Bộ dạng giả vờ trông cũng không tồi, nhưng lần sau muốn lừa người thì nhớ tỉ mỉ hơn. Ngày mai không cần người đến mời, gặp ở Bình Châu!”

Vừa dứt lời, kẻ đó mặt mày biến sắc, dò xét Vân Hi một hồi, giọng trầm xuống: “Lời đại gia có ý gì?”

Vân Hi mỉm cười nói: “Người mở miệng xưng là Trần gia trang, ta thì chẳng biết Trần gia trang đã trở thành nhà quan từ lúc nào? Nơi thôn quê này có sao phải mang ủng quan nhỉ?” Lời hãn vừa thốt ra, bao nhiêu cặp mắt đều dồn về phía đôi giày của kẻ đó.

Sắc mặt hãn tái lại, bất chợt cười lên: “Tiểu nhân phụng mệnh đến mời, thực sự không dám ra về tay không! Đại gia, tiểu nhân xin đặc tội.” Nói xong, hãn ra tay nhanh như chớp, khuỷu tay đã giở thế vỗ thẳng thừm tới trước ngực Vân Hi.

Vân Hi biết bất kể hãn có nói câu đó hay không, đối phương cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, thôi thì cứ để hãn lộ nguyên hình, sau này sẽ giải quyết! Hãn chẳng ngó ngang đến, Bàng Tín thấy hãn vô lễ, không kiêng kỵ nữa, khuỷu tay gấp lại, đỡ lấy thế tấn công của hãn, đẩy mạnh ra sau, hét lên: “Người thật to gan!”

Bàng Tín vừa ra tay, Quách Trọng An và Trịnh Hoài lập tức hỗ trợ hai bên. Lúc đó Vân Hi khẽ quan sát, thấy kẻ đó hô hào bọn người phía sau, xa xa đuốc sáng dao động, nhất thời không tính nổi có bao nhiêu người. Nhưng vì

nơi này đường hẹp, khó có thể mở rộng vòng vây, hấn khê lùi ra sau, quay sang quát: “Thường Phúc, người đơ ra đó làm gì?”

Tiểu Phúc Tử lúc ấy bị tiếng quát của Vân Hi khiến hấn hoàn hồn, lòng bàn tay túa mồ hôi lạnh. Hấn sống trong cung nhiều năm, tuy từng thấy nhiều cảnh đời, nhưng đều là âm mưu không vấy đau kiếm nhuốm máu tươi, nay ở chốn thôn quê, bất ngờ bị bao vây, đôi chân trở nên run rẩy. Nhưng giọng Vân Hi khiến hấn lập tức tỉnh giấc. Chủ nhân hấn còn đang ở bên trong túp lều, nó nằm sát bờ ao, nhờ tí nữa bọn kia ủa vào thì sẽ rất nguy hiểm. Vì thế hấn thừa loạn nép người chui tọt vào trong. Phi Tâm lúc ấy mặt mày trắng bệch, vừa thấy Thường Phúc, vội chạy vồ về phía hấn, khê hỏi: “Ngoài, ngoài ấy...”

Thường Phúc cố gắng khiến bản thân bình tĩnh, lúc đó cũng chẳng màng nhiều: “Chủ nhân chớ lo, nô tài sẽ ở đây bảo vệ, không sao, không sao đâu!”

Lúc đó bên ngoài đã ầm ĩ lên hết, còn pha lẫn những tiếng chửi mắng của Liên Hoa, rồi cả tiếng nước, dường như có người bị đẩy xuống ao. Phi Tâm rùng mình, rằng lợi không kiểm soát nổi cứ kêu ken két. Quả nhiên đã sơ suất khi quan sát, đối phương đã phát hiện ra, nên nửa đêm đến bắt người!

Ngẫm lại những chi tiết trước đó, một loạt sự việc đã chứng tỏ căn bệnh của Bình Châu – quan thương cấu kết! Đó là vì sao Vân Hi lại nói với Phi Tâm: Nàng đừng lo, ta không vợ đứa cả năm, từ đó nghi ngờ nhà Lạc Chính. Chính là bởi Vân Hi biết rằng với tài trí của Phi Tâm thì nàng đã sớm nhận ra manh mối.

Bình Châu vật giá đắt đỏ, là tại vận chuyển qua lại trên cả đường bộ và đường thủy đã bị quan phủ địa phương bao thầu, cũng chính là Trần gia. Bọn chúng thừa nước đục thả câu, đòi phí vận chuyển cao ngất ngưỡng nên vật giá tăng vọt. Không những thế, Trần gia còn khống chế hầu hết ruộng tốt ở Bình Châu, đẩy giá lương thực lên, thậm chí còn đánh thuế ba phần

mười đối với lượng lúa gạo lớn. Trần gia dám làm thế tất nhiên là vì đã có quan phủ bảo hộ. Ông chủ Thuận An Trai rõ ràng là tên nô tài nhà quan, nhưng sản nghiệp lại thuộc về Trần gia. Nô tài nhà quan cũng có thể có tài sản, sự nghiệp, phú quý nhờ chủ, triều đình không cấm điều này. Nhưng bọn chúng quanh co như thế chỉ có một lý do, lợi dụng Trần gia để rửa khoản tiền mờ ám.

Khu vực Bình Châu ở giữa trung lưu sông Hoài, bờ đông nam hồ Thanh Dương, là vùng đất tam giác có ba dòng chảy. Sườn đồi có thung lũng, thiên thời địa lợi, không như Giang Đô, Hoài An, cứ hễ mưa đến thì lại lo lắng nạn lũ. Mảnh đất phì nhiêu này, sản vật phong phú, xung quanh giáp Giang Đô, Cẩm Đô, Hoa Thành... những vùng giàu sang, buôn bán cực kỳ phồn thịnh. Chỉ nội việc lập cửa ải thu phí không biết quan phủ Bình Châu đã kiếm chác được bao nhiêu ngân lượng rồi. Sau đó đem tiền dồn vào Trần gia, quan phủ sổ sách trong sạch, nếu Vân Hi đại giá đến thì hẳn chỉ thấy khắp vùng ruộng lúa tươi tốt, đường phố chỉnh tề, còn vật giá thì đến khi đó chúng chỉnh lại, không có một tí sơ hở nào. Vân Hi hỏi Liên Hoa về tình hình Giang Đô là bởi hẳn cũng nảy ý nghi ngờ Giang Đô. Nhưng theo lời Liên Hoa, mấy năm nay Giang Đô đều như thế, cảnh phồn vinh có lẽ là thật!

Bởi vì người của Bàng Tín theo dõi ông chủ quán trọ, dẫn đến việc bọn chúng nghi ngờ thân phận của Vân Hi. Nhưng Vân Hi che giấu rất tốt, thông tin hoàng thượng vi hành không hề lộ ra. Bọn chúng chỉ tưởng rằng hẳn là quan phủ hoàng thượng phái đi dò thám trước tình hình, nên mới nửa đêm mò đến tìm họ. Người của Liên gia trang, thoát nhìn biết ngay đã bị dồn ép dữ dội nên hoàn toàn không dám lên tiếng.

Nghĩ đến đó, lại cộng thêm những tiếng leng keng âm ỉ bên ngoài, Phi Tâm càng thấy sợ hãi. Thông thường những kẻ muốn che giấu sự việc, ngộ nhờ thất bại thì chỉ có hai thủ đoạn, thứ nhất chính là tìm cách lôi kéo đối phương, nếu không thành thì sẽ giết người diệt khẩu. Bọn chúng nghiễm

nhiên trở thành thổ hoàng đế vùng này, ngày đại giá của hoàng thượng cận kề, chúng nào cam tâm để xảy ra rắc rối phút cuối? Dù gì cũng không tỏ rõ thân phận, chết tại chốn thôn dã rồi tạo hiện trường tai nạn cũng không khó khăn! Nàng vừa nghĩ, vừa nhìn Thường Phúc, nàng có mang theo ngọc Quý Phi, nhưng thứ này nào có thể tùy tiện mang ra, vả lại nơi này tối đen mực, nhờ bọn này quyết tâm lấy mạng thì chẳng khác nào mang lại nguy hiểm cho hoàng thượng?

Chương 24

Vân khốn đốn, Phi hỗn loạn, hận không có sức

Lúc Phi Tâm đang rối loạn suy tính, chợt bóng người thoát hiện, khiến nàng bầu chặt lấy Thường Phúc. Bỗng nghe âm thanh non nớt: “Mợ à, tôi dẫn mợ chạy trốn!”

Phi Tâm định thần, là Liên Bằng! Thân hình nó nhỏ nhắn nên đã chui lọt vào trong, chẳng có tâm tư nhìn cảnh tượng mới mẻ trong này, chỉ nhìn Phi Tâm, vẻ mặt hào hùng: “Đại gia bảo tôi đưa người chạy trước!” Nó vừa nói xong, chợt nghe tiếng Vân Hi hét bên ngoài: “Đừng thờ ra đó, nhanh lên!”

Liên Bằng đưa tay kéo lấy Phi Tâm, lúc đó nàng cũng không câu nệ, bất chấp mọi thứ chui ra ngoài theo Liên Bằng. Vừa đi ra đã thấy đèn đuốc trước mắt lung lay, người đứng đầy, náo loạn cả lên, chẳng thể phân biệt nổi ai là Bằng Tín, ai là Ưng Thành Hải.

Trước cảnh tượng hoa cả mắt ấy, lại còn vang lên những tiếng tồm tồm, có người la hét, có người gào lên, bỗng dưng có kẻ hô to: “Kéo người đàn bà đó lại!” Khi ấy, Phi Tâm chỉ thấy bóng người nhảy loạn xạ trước mặt, có một bàn tay tóm lấy nàng.

Phi Tâm sợ hãi hét lên, Vân Hi ở ngay bên cạnh túp lều, chỉ chốc lát đã vồ đến gần tên đó, một đấm thoi vào sống mũi hằm, rắc một tiếng, và một tiếng

kêu thảm thiết vang lên, tên đó ngã xuống. Vân Hi túm lấy Liên Bằng: “Nam nhân nói phải giữ lời!” Hắc nói xong, đưa mắt nhìn Phi Tâm, thấy nàng đã sợ đến hồn bay phách lạc, chợt vỗ vỗ nàng: “Không sao, đừng sợ!” Lực vỗ của hắc mạnh, khiến Phi Tâm suýt ngã. Nàng ngẩng đầu nhìn hắc, vừa định mở miệng, hắc đã xô nàng đi, nàng bị Liên Bằng loạng choạng kéo đi. Bất kể có gặp trắc trở hay không, nàng đều hiểu, lúc này là lúc liên lụy người khác nhất, dẫu không chạy thì cũng chỉ trở thành gánh nặng, không giúp ích được gì. Nàng nghiêng chặt răng, để Liên Bằng lôi sang trái chui sang phải, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, chỉ nghe tiếng la ó bên tai, lan tỏa khắp thung lũng. Thường Phúc đi bên cạnh đỡ đường cho nàng, lão đảo nép người chạy theo Liên Bằng.

Chủ đích của bọn này vốn không phải là làm náo loạn nơi này, chẳng qua chỉ muốn nhân đêm hôm mời họ đến thương thuyết. Ngờ đâu để lộ thân phận, kẻ cầm đầu lại bị Bàn Tán đánh đến dở sống dở chết, bọn phía dưới thường ngày đều ngang tàng như trộm cướp, nhất thời chẳng màng mưu sách, hô hào xông lên, ý đông hiệp yếu, muốn bắt người tại trận!

Bàn Tán theo cha đi khắp nơi từ lúc mười tuổi, đã trải qua nhiều sóng gió cuộc đời. Hắc là đệ nhất cao thủ đại nội, võ công tự khắc không cần nói, hai tên thủ hạ cũng không phải hạng xoàng. Nếu địa thế rộng rãi, bọn này không phải là đối thủ, chỉ tiếc nơi này đất hẹp bất lợi, tiến thoái lưỡng nan. Nhất thời bị bọn chúng bao vây tứ phía, đánh loạn xạ trong mớ hỗn độn, nhưng vừa hạ gục một toán, toán khác lại xông lên, túm tay ôm đùi dùng đủ mọi chiêu thức, hại bọn họ phải chiến đấu vất vả.

Liên gia trang phân bố khắp vùng, dưới sườn núi cũng có người ở, nhưng rõ ràng đã bị hà hiếp quá nên nhát gan, tiếng động to như thế mà chẳng có nửa người bước ra can thiệp. Ngay đến Liên Hoa cũng bị mẹ con bé bụm miệng dùng sức lôi về nhà, rồi tiếp tục đi tìm Liên Bằng đã đi đâu mất dạng.

Uông Thành Hải luôn ở cạnh Vân Hi không rời nửa bước, Vân Hi thấy bọn này coi trời bằng vung, dám trắng trợn to gan như thế, lửa giận nguôi ngút, gan hùm lồ lộ, ra tay cũng rất thâm độc.

Uông Thành Hải từ bé đã trưởng thành cùng Vân Hi, cũng có một ít võ công, nhưng lúc đó hắn không dám rời hoàng thượng để chăm lo Quý Phi, dẫu Vân Hi đá hắn mấy cái mà hắn vẫn không chịu đi. Trong lòng hắn hiểu rằng từ khía cạnh lớn mà nói, Quý Phi dù quan trọng thì cũng không quan trọng bằng hoàng thượng. Nếu hoàng thượng có mất mát gì, những kẻ đi theo đường hòng sống sót. Từ khía cạnh bé mà nói, hắn luôn không rời Vân Hi bước nào, không những chăm lo chu đáo ổn thỏa mọi sinh hoạt của Vân Hi, đồng thời cũng nảy sinh tình cảm nồng hậu với Vân Hi. Giây phút này dẫu Vân Hi giết hắn tại chỗ thì hắn cũng phải lo cho an toàn của Vân Hi trước.

Vân Hi vừa dõng theo hướng Phi Tâm chạy, vừa thay nàng chống đỡ những kẻ cản đường để nàng mau chóng thoát thân. Vì thế, mọi người bị phân tán tứ tung, thực ra hắn có thể kéo Phi Tâm chạy theo hướng bờ sông. Nhưng lòng hắn hiểu rõ, hắn mới là mục tiêu. Mọi cử động của hắn đều trở thành đích nhắm của mọi người, tới khi đó cả đám người đuổi theo, không chắc là có thể đảm bảo an toàn cho Phi Tâm.

Do đó, hắn đành cược một ván, cứ để Phi Tâm trốn đến nơi an toàn, bản thân ở đây kéo dài thời gian, bọn người đó cũng chỉ nhằm thẳng hướng hắn mà xông lên, khoảnh khắc ấy hắn vừa tức vừa giận vừa hối hận. Lúc này hắn cũng không rõ cảm xúc trong lòng, chỉ mong rằng Phi Tâm có thể nhanh chóng tìm được nơi ẩn náu an toàn, đừng để bị thương!

Trong khi đó, không biết ngọn đuốc của kẻ nào đã ném vào túp lều, lều cỏ cháy bùng lên, lửa khói khắp nơi, bốn bề sáng rực lên. Vân Hi liếc nhìn, người đẩy cả ra, vây thành một khối. Tối đó Phi Tâm đã thay một chiếc váy trắng, bóng dáng xa xa đó cực kỳ bắt mắt, đã có người giăng co muốn chen lên đó, hòng bắt phụ nữ làm con tin. Thường Phúc không biết từ nơi nào

tìm ra một chiếc sào, giọng điệu ẻo lả vừa la hét vừa đánh đập loạn xạ. Liên Bằng túm chặt tay Phi Tâm không rời, nó biết Phi Tâm chạy chậm nhưng không ngờ nàng lại có thể chạy chậm đến như thế! Nếu chỉ một mình nó thì đã sớm chạy ra được khu núi này rồi.

Nhưng nó lỡ nhận lời với người ta, một bụng nghĩa khí, cảm thấy bản thân có thể được người khác tin cậy nên trở nên vô cùng tích cực. Phi Tâm gần như bị nó lôi đi, lại bị Thường Phúc đẩy tới, đôi chân nặng nề như mang giày sắt. Không phải nàng không muốn chạy mà là cơ thể nàng hoàn toàn không còn sức lực. Nàng hoàn toàn không dám nhìn phía sau, chỉ nghe tiếng hét la, pha lẫn tiếng đấm đá, miệng nàng chốc chốc đã cắn đến chảy máu, chạy theo Liên Bằng nhờ ý chí đó. Sau đó, nàng cảm thấy cơ thể đã không thuộc về nàng rồi, không còn cảm thấy đau nữa, chỉ thấy tim đập điên cuồng. Liên Bằng lôi nàng mãi ra bờ sông, tự mình lội xuống nói: “Mợ à, cố lên, qua khỏi núi này chính là hồ Thanh Dương rồi!”

Phi Tâm ngẩng đầu nhìn bầu trời đen như mực, núi vốn không cao, nói là núi nhưng thực ra chỉ là một gò đất cao, nhưng với sức nàng thì làm sao trèo nổi? Lại bị Liên Bằng kéo qua sông, nước sông ngâm đến người sắp rã rời. Nàng chẳng nói gì, Thường Phúc ở phía sau đẩy nàng đi, phía trước thì bị Liên Bằng kéo tới. Đồi núi này có những cây ăn quả, nhưng dầu sao cũng ít người có thể mua nổi hạt giống cây trồng, nên đa số là cây dại. Phía bên này là đáy cốc, rất ít người qua kẻ lại, chỉ có vài ngôi nhà nhưng đèn đuốc tối om không biết có người hay không.

Liên Bằng biết lúc đó dù có kêu la cầu cứu cũng vô dụng, không phải họ nhẫn tâm mà là họ không lo xuể. Nó đã qua sông, trốn trốn nấp nấp kéo Phi Tâm vào khu rừng. Núi này không dốc nhưng đối với Phi Tâm thì nó là một ngọn núi hiểm trở khó vượt. Thường Phúc không màng tất cả, công Phi Tâm trên lưng, chạy theo Liên Bằng. Âm thanh phía sau trở nên nhỏ dần, hắn không dám nhìn. Hắn không phải Ưông Thành Hải, chủ nhân của hắn là Phi Tâm, mạng của Phi Tâm chính là mạng của hắn, nếu Phi Tâm có

mệnh hệ gì, dầu hoàng thượng an toàn thì cũng sẽ lấy hản ra trút giận. Vì thế lúc này hản hận không thể mọc đôi cánh, chân đạp khóm mây, đành cố gắng hết sức mọn của mình.

Chui rúc theo Liên Bằng một lúc thì đến gần đỉnh núi. Chân Thường Phúc cũng bắt đầu run rẩy. Tuy ban đầu vào cung hản cũng từng làm sai vặt vài năm nhưng sau đó trở thành tổng quản Cúc Tuệ Cung nên cũng trở nên kiêu kỳ hơn. Dù thường hay bị sai bảo nhưng bình thường cũng chỉ cần hô hào đám tiểu thái giám hầu hạ. Núi này dầu không dốc nhưng cộng thêm một người, lúc này còn dồn hết sức chạy, bây giờ bắt đầu mất sức. Bắt đầu lên núi còn nói vài câu an ủi, sau đó chỉ nghe thấy tiếng cấn chặt răng ken két. Hản thở dốc như trâu, âm thanh nghe vang dội hơn trong vùng núi hoang dã này.

“Thả ta xuống.” Phi Tâm đột nhiên nói, âm thanh của nàng nghe thật yếu ớt nhưng lại rất kiên định.

“Chủ nhân, đằng sau... không, không biết bao giờ...” Thường Phúc thở hì hục, chỉ cấn răng nói những từ sau “Ồ... ồ... lên thuyền rồi nói.” Nếu bên ngoài đã là bờ đông hồ Thanh Dương thì chắc chắn phải có bến thuyền. Đến lúc ấy sẽ ra đó trước, Kinh Kỳ Doanh hai ngày tới sẽ đến, có lẽ đã đến nơi rồi. Họ chắc chắn sẽ phong tỏa ven sông, dù không có thuyền thì cũng có thể men theo bờ sông tìm người.

“Trèo lên rồi lại lội xuống, tới lúc đó chết cả làng ở đây!” Phi Tâm đột nhiên vùng vẫy, cất tiếng: “Liên Bằng, ta nhờ người gửi một lá thư, khi nào về ta sẽ tạ ơn!”

Thường Phúc đưa mắt liếc nhìn con đường phía trước, chân run rẩy dữ dội, trong giây phút ấy không đỡ nổi sự vùng vẫy của Phi Tâm, cơ thể nghiêng xuống, Phi Tâm suýt ngã nhào, may nhờ tiểu Liên Bằng bên cạnh kéo lên nên mới đứng vững.

Phi Tâm thẳng thừ tháo bỏ chiếc vòng đeo tay trao cho Thường Phúc: “Lúc trước khi đi, ta bảo người đọc thuộc bản đồ đó. Nơi này là bờ đông hồ Thanh Dương, người biết nên tìm ở đâu rồi chứ! Không cần biết gặp ai, chỉ cần gọi tổng quản ra nói chuyện, bảo họ đưa người đến cứu đại gia!” Phi Tâm cắn chặt răng, gắng gượng chống đỡ bằng chút ý chí đó. Nói xong, cũng không kịp nhìn Thường Phúc, kéo Liên Bằng tới, rút một vật từ thắt lưng xuống: “Người rành đường nhất, lại nhanh nhẹn, biết bơi lội. Người đi về phía hồ, men bờ tây mà đi. Nếu gặp người nào có đeo bảng tên trên đai lưng màu xanh dương thì đưa cái này cho người đó, bảo họ nhanh chóng đến đây.”

Thường Phúc rít một hơi, túi ngằm giữa thắt lưng của Phi Tâm chứa ngọc bội bất ly thân của nàng! Thứ này không thể tùy tiện cho trẻ con, lại còn mới quen biết, thật quá mạo hiểm! Nếu nhờ nó tham lam, bỏ chạy thì chẳng khác nào...

Liên Bằng sờ vật trong tay, ngẩng lên nhìn Phi Tâm: “Mợ, có thật đại gia làm quan không?”

“Đại gia tin người, bảo người đưa ta chạy trốn, chính là vì biết người là kẻ có trách nhiệm, thứ này người tuyệt đối không được tùy tiện đưa cho người khác. Nhớ kỹ, nhất định chỉ có thể đưa cho người nào đeo bảng tên hình chim ưng bay lượn trên đai lưng màu xanh!” Phi Tâm nhìn nó, “Người giúp ta lần này, ta sẽ ghi nhớ ân tình của người suốt đời!”

“Tôi hiểu rồi, mợ cứ yên tâm!” Nói xong, bóng dáng nhỏ nhắn nhanh chóng chạy ào đi, thân hình dẻo dai linh hoạt như thỏ.

Thường Phúc không kéo nó lại, quay sang nhìn Phi Tâm, gương mặt nhăn nhúm lại bắt đầu gào khóc: “Chủ nhân, nô tài thật là một tên vô dụng, để chủ nhân phải cực như thế!”

“Đại gia mới là quan trọng nhất, người phải nhớ lấy điều này, đừng vì ta mà làm hỏng việc, nơi này cách vườn trà không xa, người không có ta sẽ nhanh một chút. Tới khi đó bảo họ đưa người tới cứu, ta chắc chắn không chạy nổi rồi, đành ẩn nấp nơi này, bọn chúng cũng khó mà lục soát tới. Chỉ cần bên Liên Bằng thành công thì sẽ giải được vòng vây này, tới lúc đó người đến tìm ta là được!” Phi Tâm nói, dùng sức xô hẳn đi, “Đừng để ta la mắng người, nuôi người bao nhiêu năm, lúc này không vâng lời à?”

Thường Phúc khóc lên, lau nước mắt mờ mờ trên mặt: “Nô tài đi thật đây. Chủ nhân nấp kỹ vào, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!” Phi Tâm tựa vào gốc cây, mệt mỏi gật đầu.

Nói xong lời đó, nàng chẳng nói từ nào nữa. Áo gấm mỹ vị đã nuôi nàng ra bộ dạng này, cũng chỉ có thể sống mãi nơi tù ngục vàng ngọc, nàng chịu chạy theo Liên Bằng tới đây, tất nhiên không phải vì an toàn của bản thân.

Chương 25

Quỷ kế của Vân Hi vây hãm lang sói

Bên này Vân Hi đang hỗn chiến, hăn liếc thấy bóng Phi Tâm đã biến mất giữa màn đêm, trong lòng khẽ thở phào. Thấy cứ giằng co như vậy cũng không phải là cách, ao cá nhà Liên Hoa đã hết đường, bên kia là rãnh sông đầy bùn. Hăn đang suy ngẫm, bỗng dừng nghe tiếng ngựa hí, xa xa có một bóng người đi trên con đường dài đẹp tối mịt, tiếng nói vang lên : “Dừng tay lại hết!”

Bọn người đó nghe thấy giọng nói này hệt như nghe thấy thánh chỉ, vội vàng dừng tất cả mọi phân tranh. Lúc đó Bàn Tán đã bị sáu, bảy người vây đẩy xuống rãnh sông, một tay tóm thẳng về phía trước, kẻ đó la thất thanh. Bàn Tán thoát vây, vội chạy tới bên cạnh Vân Hi.

Người dẫn đầu đưa một đoàn người đến, bước xuống ngựa, vừa đi vừa đá vào đầu gã đàn ông té lăn bên cạnh: “Đại gia bảo các người thỉnh người chứ không phải bảo các người đánh người! Một lũ không mắt mũi!” Nói xong, đi thẳng đến trước, vừa đi vừa đá, gần như là giẫm lên người khác mà đi. Hắn thấy Vân Hi, vội ngoa nguýt: “Hiếu nhâm hiếu nhâm, nhưng muốn ngài đến trò chuyện, ai ngờ bọn dưới lại làm ra nông nổi này, thật là đáng chết!”

Vân Hi hừ một tiếng: “Hiếu nhâm? E là muốn bọn ta chết thì có!”

“Không dám không dám.” Kẻ đó tướng tá mập mạp, ngẩng nửa đầu lên, mặt tròn trịa, để chòm râu dê, trên đầu quấn khăn, mặc trường sam, bộ dạng rất lịch lãm, “Nay thánh thượng đại giá phía nam, ai không sợ chết mà muốn gây sự chứ? Vốn chỉ định mời đại gia sang gia trang trò chuyện, kết giao bằng hữu. Ai ngờ ra nông nổi này, mong đại gia nể tình, cho bọn tiểu nhân cơ hội bù đắp! Liên gia trang này heo hút quá, không phải nơi để bàn chuyện, rất mong đại gia di giá, thay đổi y sam uống ngụm trà, có tức giận gì thì trút hết, có được không?”

Bàng Tín lúc đó chưa thoát khỏi vòng vây bọn chúng, oán giận đầy bụng, đang định lớn tiếng quát mắng, Vân Hi đột nhiên nhấc chân lên trước một bước: “Nếu đúng là hiếu lắm thì nói rõ ràng thôi. Nhưng chỗ này tính thế nào?”

Bàng Tín giật mình, lúc ấy thái độ Vân Hi thay đổi hẳn, khiến hắn không hiểu đầu đuôi gì cả, đành kìm lại lời muốn nói, đưa mắt nhìn Ưng Thành Hải. Luận suy đoán tâm tư Vân Hi, Bàng Tín tự biết không bằng Ưng Thành Hải, nên nhìn hắn theo thói quen. Nhưng Ưng Thành Hải lúc đó lo quan sát xung quanh, chân mở rộng hình chữ bát, tay vẫn giữ tư thế chưa hạ xuống, hoàn toàn chẳng rảnh rỗi ngó ngang Bàng Tín.

Người kia nghe thế, vội cười dè dặt: “Tất nhiên sẽ đền bù!” Nói xong, móc một tờ ngân phiếu trong thắt lưng ra, lớn tiếng nói: “Bà con cô bác ở đây,

lúc này vô lễ thật sự áy náy!”

Phía sau nhà có tiếng lao nhao, chẳng mấy chốc có hai người bước ra, đó là mẹ Liên Hoa, phía sau là Liên Hoa. Vân Hi thấy gã đàn ông rụt người trong nhà không ra mặt, khẽ cau mày.

Kẻ đó cười mĩa: “Thật xin lỗi đã làm hỏng ao tốt này.” Nói rồi đi tới hai bước, vì chính giữa có Vân Hi đang đứng, hăn cũng không qua, cười đưa tiền cho Vân Hi. Ông Thành Hải bên cạnh đưa tay nhận lấy, hừ một tiếng, quay sang Liên Hoa nói: “Đừng khách sáo với bọn chúng, xem có đủ không?” Ông Thành Hải cũng nhanh chóng cảm nhận được sự thay đổi của Vân Hi, nhưng hăn là kẻ nhạy bén, lập tức thuận theo thái độ chủ nhân.

Liên Hoa soi đèn nhìn xem và giật mình, trên đó ghi rõ là ngân phiếu một trăm lượng! Đừng nói là nó, ngay đến mẹ nó cũng chưa bao giờ nhìn thấy con số lớn thế này, giây phút ấy nó không biết phải phản ứng thế nào, trong lòng vừa mừng mà nỗi lo thì cũng tăng thêm!

Ông Thành Hải thấy vẻ mặt của nó, cho rằng trả ít quá, trợn mắt quay ra sau bảo: “Nuôi cả trăm kẻ hầu, ra tay nhỏ nhen như vậy sao? Thêm vài tờ đi!”

Liên Hoa sợ cuống lên, không dám lên tiếng. Vẻ mặt kẻ đó khẽ nở nụ cười, Vân Hi nhìn thấy bèn hiểu ngay. Hăn tưởng họ mượn cớ vò tiền, chịu nhận thì không khó gì giải quyết. Nay mượn việc ầu đả, cũng có cớ, ra tiền rất sòng phẳng, tội gì không nhận.

Kẻ đó cười đáp: “Đúng là ít thật, hôm nay đi vội vàng thật xấu hổ. Một nơi tốt đẹp như thế mà bị hủy hoại như vậy, phải tính toán chi li các khoản mới đúng. Nơi này không tiện nói chuyện, mời các vị đi cùng nhé?”

Vân Hi vẫn treo nụ cười trên môi: “Tiên sinh xưng hô thế nào? Có phải cũng họ Trần?”

“Tiểu nhân cũng chỉ biết vài ba chữ, làm sao dám nhận xưng hô tiên sinh?” Hắc cười, “Tiểu nhân họ Trịnh, tên Đông Quán. Nay có thể gọi là không đụng độ không quen biết, còn chưa thành giáo?”

“Ta họ Đoàn.” Vân Hi chột đáp. Họ này thật quái, Bàng Tín không hiểu tại sao hắc lại bịa như vậy. Nhưng Ưông Thành Hải thì hiểu hắc, lời Vân Hi nói đều luôn có ẩn ý, nhất là trong tình huống này.

“Đoàn...” Trịnh Đông Quán lăm lăm một hồi, mắt rực sáng, dò hỏi, “Không biết Đoàn gia và Tổng tuần bảy tỉnh – Đoàn Quang Tổ Đoàn lão gia là...”

Vân Hi cười ẩn ý: “Người nói xem?” Ưông Thành Hải hiểu ngay, vùng này chuyên chế độc quyền như vậy, tất nhiên là do bọn họ cấu kết với quan phủ. Các tỉnh lân cận đều nghe phong thanh thì dù không quản cũng nên tâu báo triều đình, thế mà có thể ung dung không lan tin gì đến kinh, tự khắc là bởi có người đỡ đầu! Dù là Đề đốc trung ương cũng khó biết việc ở đây, khó trách Vân Hi bảo họ Đoàn. Hắc cố tình nói lấp lửng, không nói quen, cũng không nói không quen, để mặc gã kia đoán!

“Ồ!” Trịnh Đông Quán vỗ trán, nói rất khéo: “Thật sự đắc tội với Đoàn gia quá. Mau mau xin mời, không biết lúc này có bị thương chỗ nào không? Bọn dưới không mắt mũi, thật khiến tiểu nhân hổ thẹn trong lòng!”

“Thương thì chưa bị, nhưng bị hoảng hồn rồi.” Vân Hi mỉm cười, thấy Bàng Tín vẫn còn đang trong bộ mặt sững sờ rồi quay đi không ngó ngang đến hắc, cất bước tiến lên trước. Liên Hoa phía sau tính nắm lại nhưng không dám, trơ mắt nắm chặt ngân phiếu nhìn bóng Vân Hi bước đi!

“Không phải còn có phu nhân đi cùng sao? Ôi dào, phải làm thế nào đây, chắc sợ khiếp vía rồi nhỉ.” Trịnh Đông Quán nhìn xung quanh, thấy số lượng người chưa đúng.

“Người thật tử tế, chắc các người đã để ý từ lúc ra khỏi thành rồi nhỉ. Phụ nhân gì cơ chứ, đã chê bai nơi này không thèm theo. Vừa này sợ quá chẳng biết chạy đâu mất rồi!” Vân Hi nhướn mày, ung dung bước theo Trịnh Đông Quảng.

Kỳ thực nếu không có kẻ này xuất hiện, hãn cũng không muốn đánh tiếp nữa, phí sức lực mà chẳng thoát khỏi, huống hồ tình trạng căng thẳng kéo dài như vậy thực sự không tí ích lợi đối với họ.

Đến lúc đó chó cùng rứt giậu thì càng khó xử lý. Hãn biết rằng cách giải quyết tốt nhất trong tình hình này chính là trì hoãn! Nếu như xuất hiện kẻ điều đình thì hãn càng bớt phiền toái. Chỉ e rằng vụ này không chỉ dính đến Trần gia trang và Thái thú Bình Châu, ngay đến Tổng tuần bảy tỉnh cũng có phần. Còn những tỉnh bên cạnh có hay không những binh tằm tướng tép thì bây giờ vẫn chưa rõ.

Hãn hiểu rằng nắm giữ thiên hạ khó có thể tránh khỏi những con sâu làm rầu nồi canh. Là một thiên tử, hãn cần phải cân bằng và duy trì sự phát triển cho tổng thể, dùng người tất nhiên nên dùng những người tài đức song toàn, nhưng thực tế là ai cũng có điểm mạnh điểm yếu, tài đức kiêm bị không phải không có, mà là rất hiếm, do đó quan trọng nhất là cách dùng người. Một số kẻ có tài nhưng tham lam thì không hãn không dùng được, Vân Hi cũng không phải không thể bao dung, nhưng tuyệt đối không được đặt vào những vị trí này. Quan địa phương ví như phụ mẫu một vùng, liên quan đến đời sống bá tánh, quan tham chỉ khiến dân sinh oán hận, bóc lột mồ hôi nước mắt bá tánh, chỉ tổ khiến căn cơ một nước lay động. Và hãn không thể tha thứ nhất chính là việc kết bè lập đảng, tạo ra mạng lưới to lớn, không còn bị trói buộc thì sẽ biến thành đại hại!

Bàng Tín thấy thần sắc Vân Hi lãnh đạm, hãn rất muốn cảnh Vân Hi. Ở đây đã như thế này, nhờ theo bọn chúng đi thật thì chẳng biết còn xảy ra chuyện gì. Hãn không phải loại người chỉ cậy nhất thời anh hùng mà cho rằng ta đây dũng cảm, hãn đặt sự an toàn của Vân Hi lên hàng đầu, vì thế khi thấy

Vân Hi tiến thẳng ra, buột miệng nói: “Công tử, trời đã khuya thế này, đi đường khó khăn. Hay nghỉ ngơi chờ sáng sớm mai đi cũng chưa muộn.” Theo lý mà nói, hoàng thượng nhất định không ngốc đến độ buông lời cảnh cáo chỉ vì bọn chúng mềm mỏng!

Vân Hi nhìn phớt Trịnh Đông Quảng rồi quay sang cười với Bàn Tín. Đây là điểm hấn xem đánh giá cao nhất ở Bàn Tín, tuy hấn không thông minh nhưng lại đủ lòng trung thành.

“Không sao, người cũng người ngợm bần lầy, tìm một nơi chỉnh trang lại cũng tốt, người nên đi dạo vòng vòng, để lúc về còn có cái trò chuyện với các huynh đệ chứ?” Vân Hi cười nói.

Bàn Tín cúi đầu suy ngẫm, phớt nhìn Trịnh Đông Quảng đang quay sang nhìn họ, khẽ gật đầu: “Công tử nói phải.”

Ở bên này, Trịnh Hoài và Quách Trọng An cũng đi tới. Trịnh Đông Quảng sai người dẫn ngựa đến. Lúc đó có vài con ngựa kinh hãi chạy tán loạn, nhất thời chưa tìm được, còn có vài con đã chạy rất xa. Một số thủ hạ do Trần Thọ dẫn đến đã bị đạp xuống bần lầy, không nhúc nhích nổi, cũng chẳng biết còn sống hay đã chết. Bàn Tín ra tay nặng nề đối với Trần Thọ, nhưng hấn rất tinh ranh, thừa lúc hoảng loạn đã trốn vào một góc, bây giờ hấn đang được vịn dậy, đầu tơi tả như mảnh vải rách. Trịnh Đông Quảng chẳng thèm ngó ngang tới hấn, chỉ chăm chăm đi theo Vân Hi, lúc thì khen vùng này phong thổ tốt, lúc lại nói về thức ăn phương nam, lúc thì hỏi hấn có bị thương không, lúc lại mắng rủa thủ hạ vô tâm không đoán được ý chủ nhân.

Vân Hi để ngoài tai, trong lòng đang nghĩ đến một việc khác. Hấn muốn đảm bảo Phi Tâm có thể thoát thân trước nên mới ở lại đôi co, trước tiên tất nhiên là vì sự an toàn của Phi Tâm, thứ hai, là vì hấn tin tưởng sự mưu trí của Phi Tâm. Hấn và Phi Tâm có những điểm giống nhau, chính vì lẽ đó,

có những lúc họ đã phối hợp với nhau chặt chẽ mà chẳng cần bàn bạc trước.

Để nàng đi trước cũng là phương pháp duy nhất có thể làm trong hoàn cảnh Phi Tâm hoảng loạn trước tình thế này. Họ quá giống nhau trên phương diện này, có thể nói là hoàn toàn không có thời gian bàn bạc, nhưng vẫn thấu hiểu lẫn nhau!

Vì thế tuy hãn một dạ hai lòng, đôi lúc cũng nói vài lời, tỏ ra rằng mình đang nghiêm túc lắng nghe. Cái trò phỉnh phờ ra vẻ này hãn đã chơi chán từ lúc lên ba rồi. Khi ngựa vừa dẫn đến, lúc thì hãn chê đường tối, lúc thì chê ngựa sốc, lúc thì than đau nhức, lúc lại bảo choáng váng, nói đủ điều để hành hạ chúng một phen! Đường đi chưa bao xa, rắc rối thì nhiều. Ưông Thành Hải luôn hiểu Vân Hi, thấy Vân Hi cố tình phá bình, lập tức hòa vào diễn theo, giở đủ trò vô lại!

Vốn dĩ là đường hẹp đêm đen, lại thêm một trận ẩu đả ban nãy, nơi này đã bị giẫm đạp tung tóe. Những ngọn đèn ban đầu mang đến đã mất gần bảy – tám ngọn, lúc thì giẫm phải hố nước, lúc lại rơi xuống bùn lầy nên chẳng thể đi nhanh, rất lâu sau mà vẫn chưa ra được bên ngoài.

Trịnh Đông Quảng tức sôi ruột, nụ cười trên gương mặt căng đến nhức nhối. Nói thật là thân phận bọn này chưa rõ ràng, cũng chẳng biết nên xử trí thế nào, nhưng ban đầu quả là xảy ra nhiều việc kỳ quặc! Nay lại chẳng tìm ra được hai người kia, trời tối đen như mực, bọn thủ hạ bị thương khá nhiều, nếu lúc này còn quay về phía sau tìm kiếm thì cũng không được. Nhưng tình hình trước mắt tốt nhất nên cẩn thận. Bên trên dặn dò nhất định phải đưa chúng về rồi tính tiếp, song người trong Trần gia trang đã huy động cả, binh lính quan phủ do lúc này phải hộ giá nên thái thú nhất định không chịu điều động đến đây. Đành phải nhờ đến bọn lưu manh, còn lại đều là những kẻ nông dân trong trang, đưa nhiều người đến chỉ sợ hỏng việc. Mặc dù hãn đã sắp xếp sẵn, chắc sắp có người đến tiếp ứng, thế mà đến lúc này vẫn chưa nghe động tĩnh.

Trịnh Đông Quảng chỉ nói rằng bọn nông dân rách việc, trong lòng mắng thầm không thôi, may chủ nhân chính chưa bỏ chạy, đưa về trước rồi tính tiếp.

Chương 26

Bên nhau cho đến khi tình vỡ

Theo kiểu vừa lôi vừa kéo ấy, sau cùng Trịnh Đông Quảng thực sự hết chịu nổi, thẳng tay tóm lấy những kẻ trông không bị thương nặng lắm ra, lần lượt công Vân Hi đi. Vân Hi lúc này lại chê thối chê bẩn, nhất quyết không chịu. Trịnh Đông Quảng nói hết lời ngon ngọt, Vân Hi thấy hăn mặt nổi gân xanh, nên đành nhận lời với vẻ khó chịu. Chẳng bao lâu, hừng đông dần dần ló dạng. Bọn thủ hạ được lệnh của Trịnh Đông Quảng, chia tách họ ra, đặc biệt chiếu cố đến Bàn Tín.

Vân Hi nhìn sắc trời, lại thấy con đường ruộng trước mắt ngày càng rộng rãi, đã có thể đi bằng xe, rồi lại nhìn bọn kia ử dột không sức sống. Cũng đúng, ai lẫn lộn trong bùn lầy cả đêm, dẫm đá cả đêm mà không mệt chứ? Huống hồ đa số bọn chúng đều bị Bàn Tín đánh cho tơi bời, lết thân xác ốm đau trên con đường làng với tốc độ chẳng khác nào đang bò. Hăn bất chợt cất tiếng: “Ôi chao, đã đến lúc rồi đấy!”

Trịnh Đông Quảng đã sớm không còn tâm tư tán gẫu với Vân Hi nữa, mặt hăn thoáng kinh ngạc, vừa ngẩng đầu đã thấy Bàn Tín ở phía sau nhanh chóng nhảy lên. Thoáng cái đã nhảy lên hai ba trượng, thẳng chân đạp vào sau gáy bọn người phía trước! Bọn người đó còn chưa kịp kêu la đã ngã nhào xuống rãnh, nước bùn văng tung tóe. Bọn người bên này đang bò với tốc độ con rùa, bất ngờ bị Bàn Tín khiến cho sừng sốt. Bàn Tín là tinh anh được huấn luyện trong đại nội, đã qua muôn ngàn khổ luyện, tập kích bất ngờ chẳng qua chỉ là chuyện vặt vãnh. Vân Hi chưa dứt lời, Bàn Tín đã đá văng ba người bên cạnh hăn.

Gần như lúc bọn chúng bất thành lĩnh đồng loạt ra tay thì bỗng nghe tiếng huyên náo đằng sau, dường như cả Liên gia trang đột nhiên trở nên gan dạ hơn, cùng nhau xông tới. Bọn chúng cùng quay ra sau, về mặt hoảng hốt.

Bên này, bọn chúng vẫn chưa nhìn rõ tình hình đằng sau, trước mặt đã vang đến tiếng bước chân bách thúc, kèm theo tiếng động ầm ỹ như tiếng mũ và áo giáp.

Đôi mày Vân Hi khẽ dần ra, rất chu đáo, cả hai bên cùng ra tay! Về mặt hấn dụ xuống, tay chân không chút do dự, giật mạnh cổ gã đang công hấn.

Lúc bấy giờ, đối phương đã ngơ ngác đến đờ lại, hoàn toàn không phản ứng kịp trước sự biến động này. Trịnh Đông Quảng vừa phản ứng, hấn còn chưa kịp lên tiếng, đột nhiên trước mặt xuất hiện một luồng lốc xoáy, tiếp đến là một tia sáng lạnh lẽo thoáng qua, kẻ đi đầu tiên đã bất ngờ bị chém đứt đầu! Kẻ đó còn chồm tới trước vài bước mới gục ngã, máu tung tóe lên phần thân, đầu bay ra xa cả trượng

Lần này đã khiến bọn người đó hét toáng lên, hàng ngũ nhanh chóng quay đầu bỏ chạy. Nhưng phía sau đã có người xông tới, tay cầm chiếc chùy to, thấy người là giơ chùy đập, cẳng mấy chốc đã đánh chúng bẹp dí như sợi mì.

Trịnh Đông Quảng đã hoàn toàn sợ phát khiếp, run cầm cập như thể gặp phải quỷ sai, đôi mắt đờ đẫn, thân thể hoàn toàn không nghe sai khiến.

Tả Hàm Thanh nháy xuống ngựa, đoàn phiêu kỵ phía sau bắt đầu giương xích bắt người. Hấn ném thanh đao rướm máu xuống đất, tay không gập xuống quỳ lạy. Chưa chờ hấn trả lời, Vân Hi đã quay người bước đi: “Dậy đi, đừng nhiều lời vô ích.” Nói xong, hấn vội nhìn ra sau, trước mặt là một chàng trai trẻ, độ chừng hai mươi hai – hai mươi ba tuổi, mặt góc cạnh, đôi mày rậm, thân hình cao to, tứ chi có sức, nhìn biết ngay xuất thân từ nhà võ. Chùy to mà có thể sử dụng mạnh mẽ như gió, chùy tuy thô, nhưng lại

phát huy rất tuyệt diệu, cơ bản là một chùy đánh trúng một kẻ. Theo sau hẳn còn có bốn, năm chục người, tất cả đều mặc đoàn y, trông có vẻ là những nông dân trong trang trại, vũ khí gì cũng có. Hẳn nhìn thấy ngay Thường Phúc trong đám người đó, hẳn mặt mày trắng bệch đang chen chúc lên trên, hẳn chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

Hắn đi vài bước qua đó, kẻ cầm chùy vừa thấy hẳn đã thần thờ, nhìn dáng vẻ hẳn một lúc, bỗng dừng ném chùy quỳ xuống: “Thảo, thảo...”

“Người họ Lạc Chính?” Vân Hi trông sắc mặt kinh hãi, căng thẳng của hẳn, bèn hỏi.

“Bẩm, đúng ạ. Thảo dân Lạc Chính Anh.” Hẳn cúi đầu xuống, không dám ngẩng lên, “Thảo dân nhận được tin báo từ công công, bèn đến... đến đây hộ... hộ giá!”

Thường Phúc lúc này cũng chen tới, vội vàng quỳ xuống, nhất thời cũng không dám nói nhiều lời, dân làng phía sau đều quỳ xuống hết. Những kẻ bò lồm cộm trên mặt đất, Tả Hàm Thanh lúc ấy cũng quét sạch hết bọn còn sót lại, kéo người tới trước, miệng hô vạn tuế.

“Lạc Chính Anh? Chẳng phải người là thí sinh đã vượt qua vòng đầu vào Hoài An rồi sao? Không chờ ở Phụng An, đến đây làm gì?” Vân Hi quan sát hẳn cận kề.

“Đợt này...Đợt này vườn trà bận ...bận rộn, thảo dân rảnh rồi... không có việc gì, đến giúp... giúp việc thúc thúc.” Lạc Chính Anh thường ngày không giỏi ăn nói, bây giờ nhìn thấy vua, căng thẳng, tuy trên đường đi Thường Phúc đã dạy hẳn một tràng quy định đáp lời, lúc này hẳn đã quên tuốt.

Vân Hi nở nụ cười đầy ẩn ý, tuy lúc này người hẳn đầu bùn, rách rưới thảm hại, mặt mày nhem nhuốc, tóc tai rối bời, nhưng nụ cười vẫn rất tự tin. Trịnh Đông Quảng ở phía kia đã bị ấn quỳ bẹp xuống, nhưng đã đến nước

này lại thần nhiên hơn. Hắc đã trông thấy nụ cười này, hồi hận vô vàn. Vàng ngọc khó giấu, tại sao hắc lại không phát hiện?

Vân Hi nhìn Tiểu Phúc Tử, nhẹ nhàng cất tiếng: “Người không hầu hạ chủ nhân, chạy đến đây làm gì?”

Thường Phúc nghe hắc hỏi thế, mặt mày tái xanh. Vân Hi thấy vẻ mặt hắc, bất chợt chăm chú nhìn, lời hắc lên: “Nàng ấy đâu?”

Thường Phúc sợ đến đôi chân phát run, Lạc Chính Anh sửng sốt, đột nhiên hỏi: “Hoàng Thượng, Quý Phi nương nương cũng ở đây sao?”

Gân xanh nổi lên trên gương mặt Vân Hi, hắc nghiêng răng ken két hỏi: “Tên khốn này, người đã vứt nàng ấy ở đâu rồi?”

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Lúc bấy giờ khu Đông Loan gần hồ một bên núi đã bị phong tỏa, bá tánh vùng này di chuyển sang phía sườn tây. Kinh Kỳ Doanh nhanh chóng lập doanh trại dưới chân núi, sau đó bắt đầu lục soát từng vùng núi, tìm kiếm tung tích Quý Phi. Tuy không chần chừ chậm trễ nhưng chuẩn bị mọi thứ xong cũng đã gần trưa. Từ sáng sớm Tả Hàm Thanh đã sai một đội kỵ binh nhanh chóng tới giúp, sau đó bộ binh cũng lần lượt đến nơi, tiếp đó là binh lính của Úy Doanh địa phương. Giám sát tỉnh Giang Đông, Tuần lệnh hai tỉnh Hoài Đông – Giang Đông và Văn Hoa Các cùng một số quan văn của Phụng Thượng Quán cũng vội vàng kéo đến. Những người này không ai là không thấp thỏm lo âu, mọi người im bất không dám hé môi.

Vân Hi lúc đó đang ngồi trong doanh trại, Ôn Thành Hải đã hầu hạ hắc thay y phục, xem sơ qua trên người có bị thương tích gì không và chỉnh lý sạch sẽ. Hắc lúc ấy chẳng hề nói nửa lời, chỉ quỳ xuống hầu hạ, vì Vân Hi này giờ luôn đắm chiêu, không hề ngó ngang đến hắc. Hắc biết Vân Hi bây giờ đang là sủng được lên nòng, ai dám đụng vào lúc này thì sẽ chết rất khó

coi, vì vậy mặc dù trong lòng hấn đang hồi hộp như trống gõ những cũng chẳng dám thể hiện ra ngoài.

Thường Phúc thuật lại quá trình xong thì bị Tả Hàm Thanh trối lại. Lúc đó hấn phụng lệnh Phi Tâm cùng Liên Bằng chia làm hai hướng đông tây để tìm cứu binh, hấn cầm chiếc vòng của Phi Tâm, lặn lội xuống núi men theo hướng đông nam bờ sông chạy một quãng, bèn thấy ngay vườn trà như trong bản đồ.

Nơi này đã ra khỏi biên giới Bình Châu, chính là vườn trà của nhà Lạc Chính. Lúc đó Lạc Chính Anh đang giúp việc cho Nhị thúc, Lạc Chính Anh tuy là con trai của bên phòng ba, sau đó được chuyển cho phòng cả, nhưng thực tế thì hấn và Lạc Chính Tân của phòng nhì thân thiết nhất. Vì lúc bé học võ, phụ thân tuy có tìm sư phụ dạy võ cho hấn, nhưng nơi tập luyện đa số là trong vườn trà, và việc trồng trọt, giao dịch mua bán trong vườn trà hầu hết do Lạc Chính Tân quản lý. Khi ấy, Lạc Chính Khoan bận rộn mua bán ở các nơi, thường xuyên vắng nhà, đều do Lạc Chính Tân chăm sóc hấn, vì vậy sau khi trưởng thành hấn vẫn rất thích ở lại bên Nhị thúc. Mỗi mùa vườn trà bận rộn hấn đều giúp đỡ trông nom, do đó khi thấy có kẻ để càn quấy, hấn cầm chùy lên, dẫn theo mấy hộ vệ trong vườn ra.

Thấy đó là một thái giám, người đầy bùn lầy, vẻ mặt hoảng hốt, cầm chiếc vòng nói năng lắp bắp, Lạc Chính Anh đã hiểu ngay. Tuy không nhận ra vật đó cho lắm, nhưng không nói nhiều lời vội tập hợp người giúp việc trong vườn lần theo đường tắt kéo đến giữa đêm hôm. Trước đó Thường Phúc lên núi theo Liên Bằng, hốt hải như chó chết chủ, nào nhớ được rõ, hoàn toàn chẳng nhớ nổi đã để Phi Tâm lại ở nơi nào. Hơn nữa, những lời Phi Tâm nói với hấn trước đó đã khiến hấn hiểu rằng, trước mắt cần phải cứu hoàng thượng rồi mới tập hợp binh lính lực soát, đó là cách tốt nhất. Trước đó hấn đã mệt bỏ hơi tai, Lạc Chính Anh thấy hấn khó có thể đi tiếp, bèn vác hấn đi.

Đoạn đường này của hãn ngắn hơn Liên Bằng khá nhiều, thêm nữa, Lạc Chính Anh là một người tập võ, trong vườn toàn những kẻ trèo đèo vượt suối giỏi, nhưng phía Liên Bằng cũng là thiết kỵ tinh anh, dưới vó ngựa cấp bách, hai bên đều tới nơi cùng một thời điểm. Hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của Phi Tâm!

Phi Tâm biết Liên Bằng lợi nước giỏi, lại là đứa bé quen thuộc địa hình vùng này, dẫu bị quan lính bắt thì cũng sẽ khoan dung hơn chút! Vì thế nàng đã để Liên Bằng đi theo phía hồ, men đường nước ven bờ tây, nhất định sẽ bị quan lính phong tỏa hồ bắt lấy.

Trang phục của Kinh Kỳ Doanh khác với địa phương, Phi Tâm dặn dò kỹ càng rồi mới bảo nó đi. Chuyển đi này của nó sẽ có hai khả năng, một là một Tiên Phong Doanh bắt giữ, hoặc là nó tìm được người của Tiên Phong Doanh, như vậy thì vạn sự đại cát. Hai là nó không may bị quan phủ địa phương thanh lý đường xá bắt giữ, như thế thì đành nghe theo ý trời. Nhưng một đứa bé ăn mặc dân dã như nó, cùng lắm thì bị bắt về nhà phạt tiền, cũng sẽ chẳng làm gì một đứa bé cả, hơn nữa ngọc bội của nàng thì lính địa phương cũng chưa chắc nhìn ra.

Nhưng như thế thì viện trợ của binh lính có thể sẽ trục trặc. Việc này dây dưa khá lớn, Phi Tâm đã không thể tin tưởng quan phủ địa phương. Vì thế để Liên Bằng đi là thích hợp nhất. Còn tại sao nàng dám đặt cược trên người Liên Bằng, đó là vì nàng tin tưởng con mắt nhìn người của hoàng thượng! Nếu đổi lại là nàng, nàng nhất định không dễ dàng tin tưởng như thế, dù rằng đối phương chỉ là một đứa bé ngây ngô chưa biết thế thái nhân tình. Nhưng nếu hoàng thượng đã tin tưởng nó, thậm chí bảo nó đưa Phi Tâm bỏ chạy, vậy thì Phi Tâm đành tin theo!

Cứ chia hai hướng như vậy, dù hướng nào thành công, hoàng thượng đều an toàn hơn, còn nhà Lạc Chính của nàng cũng có một phần công lao! Về phía nàng, bất kể chạy theo bên nào cũng chỉ trở thành gánh nặng mà thôi,

để nâng cao hiệu suất thành công, bỏ rơi bản thân là cách làm đúng đắn nhất!

Lòng Vân Hi lúc này như sóng biển dập dềnh, những điều Phi Tâm nghĩ cũng giống hệt như hần đã nghĩ. Bản đồ hôm đó hần cũng đã xem, nên hần đoán đám đông bá tánh này chính là do nhà Lạc Chính tìm đến. Kế sách phân chia hai đường của Phi Tâm rất đúng, nhưng nàng đã lẫn lộn cả rồi. Nàng hiểu được ý nghĩa việc hần để nàng đi trước, nhưng đã bỏ lỡ tâm ý quan trọng nhất!

Chương 27

Tim dẫn tình, cả hai cùng lưu luyến

“Lá rơi trên người Vân Hi, ngập tràn ái ân mặn nồng.” Vân Hi lặp đi lặp lại câu nói này. Y đã bị lừa bởi câu nói này của nàng, ái ân mặn nồng, nàng chỉ biết câu chữ chứ hoàn toàn không hiểu ý tứ bên trong! Nàng chỉ có tấm lòng trung thành mà không hiểu tình ý, nàng là một tên lừa đảo đầu óc chỉ biết đến mưu toan danh lợi, một đại lừa đảo!

Trước mắt hần, trước mặt hần người qua kẻ lại, những kẻ loay hoay đến rồi lại quỳ, xoáy sâu vào ngọn lửa trong tim hần, khiến tim gan nóng bừng lên. Ngoài kia vắng vắng những tiếng gọi “Quý Phi, Quý Phi”, thời gian cứ thế trôi qua, lòng hần rạo rực như lửa thiêu, không thể nào kiên nhẫn được nữa, đứng phắt dậy, nhắc chân bước ra ngoài: “Gọi Liên Bằng đến đây, bảo nó đưa trăm đi, tất cả binh lính rút về hết!”

Vừa nghe như thế, Bàn Tín bên cạnh còn chưa kịp truyền lời, vài quan văn chờ dưới kia đã quỳ xuống, nhanh nhẩu nói: “Vạn lần không được, hoàng thượng là trụ cột đất nước, không thể để tùy tùng lui xuống, không thể đích thân mạo hiểm, không thể để gặp nạn!” Cấm Thái là nước lớn, chú trọng lễ nghĩa, tôn sùng nho giáo. Quân vi thần cương, lấy lòng trung thành làm đạo đức cao nhất của thần tử.

Và sự thể hiện cao độ của lòng trung thành chính là đặt quốc gia lên hàng đầu, giữ vững nền tảng quốc gia, không tiếc vinh nhục vì sự phồn thịnh vạn đời, không e dè cường quyền, lấy quốc gia làm chủ yếu, không được xu nịnh. Quan văn chết vì khuyên gián, quan võ chết trên chiến trường, đó mới là vinh dự cao nhất của một kẻ tôi thần, còn người được gọi là vua anh minh cũng chính là người biết tiếp thu lời khuyên ngăn, không hành xử theo cảm tính bản thân.

Nay Cẩm Thái phồn thịnh, Tuyên Bình Đế – Sở Vân Hi là vua anh minh trong mắt bọn họ, dưới trị vì của thánh chủ luôn có nhiều danh thần, vị vua anh mua lập nên công tích ngàn năm, danh thần cũng nhờ thánh chủ mà lưu danh sử sách. Và danh thần trước hết phải trung thành, trong triều có không ít người bị bó buộc bởi tư tưởng cổ hủ này. Chế độ đế quốc, hoàng thượng không chỉ là quân chủ, mà còn tượng trưng cho một đất nước, là tất cả nền tảng của quốc gia.

Bây giờ Vân Hi rút hết binh lính về, tự mình lên núi, bọn người này làm sao đồng ý, lập tức quỳ sụp xuống, khiến Vân Hi choáng cả mặt.

“Giờ đang buổi ban trưa, mắt nhìn thấy đỉnh, có nguy hiểm gì cơ chứ? Bây giờ trẫm phải đích thân lên đó xem có nạn gì gặp phải?” Vân Hi ghì giọng xuống, thực sự không muốn nổi cơn tam bành lúc này.

“Hoàng thượng, Quý Phi được thiên ân phù hộ, ắt có thể hóa nguy thành phúc, hóa dữ thành lành, hoàng thượng suốt đêm...” Một người trong số đó vừa mở miệng, Vân Hi đã quát: “Đừng lảm lời với trẫm nữa, bây giờ trẫm nhất định phải lên đó!” Nói xong, cất bước bỏ đi.

“Hoàng thượng vạn vạn không thể... mong hoàng thượng cân nhắc...” Trong doanh trại náo loạn lên. Vân Hi giận quá nhấc chân lên đạp, gào quát: “Thường ngày trẫm nể mặt ác người thì các người coi trẫm là người nộm tùy ý nhào nặn. Còn không mau tránh ra, hôm nay trẫm sẽ lấy đầu các người!” Lời này khiến quan thần hoảng hốt im bất nhưng Tôn Thủ Lễ của

Văn Hoa Các rất cổ hủ, hấn níu chặt chân Vân Hi, nước mắt đầm đìa, run rẩy lên tiếng: “Hoàng thượng thánh minh, tuyệt không thể quá nôn nóng. Lão thần ba đời trung lương, chết có gì đáng sợ? Nếu có thể khiến hoàng thượng coi long thể làm trọng, hồi tâm chuyển ý, dẫu có giết lão thần để xả giận, lão thần cũng cam tâm tình nguyện!”

Vân Hi cúi nhìn, đôi mắt đã đỏ rực. Hấn nhìn bọn người này, bất thành linh đập hấn vắng ra, hét lên: “Bàng Tín, người ngậy người ra đó làm gì? Lễ nào cũng muốn như vậy?” Sau đó lại quát: “Tả Hàm Thanh, trẫm cần bọn người để làm gì?”

Hai câu này đã khiến hai người một trong một ngoài thức tỉnh. Bàng Tín không nói không rằng, xông lên kéo bọn người này lại, bất kể Tôn Thủ Lễ kêu gào đấm ngực.

Mấy đội thân binh của Hành Vụ Thuộc bên cạnh đã sẵn sàng, bọn họ chỉ luôn chờ sai khiến của hoàng thượng, nay nghe hoàng thượng gọi cấp trên của mình, lập tức xông ra, kéo ghì lại, còn có hai người hộ tống hoàng thượng ra khỏi doanh trại.

Ngoài kia Tả Hàm Thanh đã ra hiệu lệnh cho tất cả rút về dưới núi chờ lệnh, sau đó sai người đưa Liên Bằng tới. Liên Bằng trước đó đã sợ đến nhũn chân, một đứa bé nào có thấy cảnh như vậy bao giờ. Vân Hi kéo nó qua, đồng thời giật thanh đao trên thắt lưng của một tùy tùng bên ngoài, lên tiếng: “Người bình tĩnh, không cần sợ ta.”

Liên Bằng bị hấn kéo đến, nhìn dáng vẻ thấy vẻ mặt rất nôn nóng, ánh mắt đầy lo âu, chẳng khác nào những chàng trai sốt rột khác, sự thân thiện trước kia lại trở về, nó hít một hơi rồi gật đầu: “Tôi nhớ chỗ đó, nhưng ở đó chẳng có ai cả!”

“Người đưa ta đến đó xem.” Vân Hi hạ giọng, quay sang nhìn Tả Hàm Thanh và Bàng Tín vừa bước ra: “Trẫm không gọi thì không ai được lên

đó.”

Vừa nói vừa cất bước theo Liên Bằng. Vân Hi trong lòng vừa nôn nóng vừa giận dữ, vừa sốt ruột vừa lo lắng. Hắn chưa bao giờ như thế, chỉ cảm thấy cả người như sắp tan thành mây khói. Ngọn núi thấp như thế, hắn không tin có thể khiến Phi Tâm té ngã, dầu có té ngã xuống hồ thì sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Hắn theo chân Liên Bằng rẽ trái rẽ phải, chui vào trong rừng sâu. Bây giờ nơi này đã có quá nhiều bước chân nên chẳng thấy gì cả, hắn vừa đi vừa quan sát xung quanh, lát sau thấy Liên Bằng chỉ vào một sườn dốc nhỏ: “Chính là nơi này, tối hôm qua mợ đi không nổi, bèn đứng đây nói chuyện.”

Vân Hi nghe thế, bỗng gật đầu, bảo Liên Bằng im lặng, bản thân đi vòng quanh. Đây là một sườn dốc nhỏ, đã khá xa khu dân cư, dưới kia không xa có một mảnh đất trồng rau bỏ phế, có thể vì địa hình hay nguyên nhân nào khác mà nó mọc thành một hồ đầy cỏ, xung quanh có một số cây nhỏ, lớn nhất cũng chỉ cao bằng một người. Hắn lách qua cành cây đi sâu vài bước, đột nhiên gọi to: “Phi Tâm, Phi Tâm!”

Hắn vừa quan sát vừa đi xuống hố đó, hắn biết Phi Tâm tuyệt đối không thể một mình leo lên đỉnh, nên không thể có khả năng trượt chân rơi xuống hồ gì đó.

Phi Tâm rất biết lượng sức, đối với những việc phí sức như thế nàng không dễ dàng thử, càng không cần nói đến tình cảnh lúc đó! Nhưng nếu lăn từ đây xuống thì cũng có cây cối đỡ lại, lăn không xa. Và chắc chắn phải được phát hiện từ lâu mới đúng, dù lúc đó có ngất đi, bây giờ cũng đã khá lâu rồi, lý nào chẳng có chút động tĩnh, trừ phi té chết? Nhưng độ dốc như vậy, khả năng té chết rất thấp, huống chi chẳng có đá lớn, chỉ toàn bùn lầy.

Dẫu rằng lòng đã nóng như lửa đốt, nhưng cũng cố gắng lý trí phân tích. Hãn kiên trì đích thân lên đây, là bởi hãn hiểu nàng, nên nghĩ đến một khả năng khác. Tuy khả năng này khiến lửa giận hãn ngùn ngụt: Nàng tự nộp vào, không muốn người ta tìm thấy!

Hãn vừa bước đến bên hố cỏ, cỏ nơi này mọc rậm rạp, nhưng hiển nhiên lúc này đã bị binh lính giẫm đạp, hãn cũng không muốn quan sát nữa, chỉ cảm thấy vùng này hoàn toàn không có nơi để ẩn nấp, trong lòng rối bời. Hãn vừa bơi tìm vừa hét lên: “Lạc Chính Phi Tâm, ta biết nàng không bị té chết, cũng không ngắt xiu. Nàng không lên tiếng nữa thì ta sẽ sai người san bằng núi này!”

Hãn vừa hét xong, đột nhiên thính tai nghe thấy có âm thanh gì đó gần đó, hãn mắng thầm một câu, mặt nhăn lại, ngẩng đầu nhìn Liên Bằng đang đứng yên, vẫy tay bảo nó xuống trước, bản thân hãn gục xuống hố cỏ, đôi tay bới tung lên. Miếng đất này đã hòa lẫn bùn lầy thành một mảng to.

Hãn dùng hết sức bới đất lên, nhìn thấy một hang nho nhỏ lộ ra, không biết là động do con vật nào đào, rất nhỏ. Hãn nép sát mặt vào, mặc kệ bùn cỏ đầy mặt. Hãn suýt tức chết, nhưng con tim loạn nhịp không vững vàng giờ lại ổn định hơn hãn.

Phi Tâm nằm sấp trong đó, cách hãn khoảng một cánh tay. Cả người nàng chèn trong đó, đôi tay kẹt giữa hai bên, hệt như khúc gỗ. Đầu vùi sát dưới đất, lúc đó đang ngẩng cằm nhìn lên, gương mặt rất bẩn, nhưng đôi mắt vừa to vừa sáng, rõ ràng rất tinh táo!

“Nàng khốn khiếp!” Vân Hi buột miệng chửi mắng, đưa tay muốn kéo nàng, “Bị thương chỗ nào? Ra đây cho ta!” Ngay giờ hãn đã nói năng không đầu đuôi, cũng không biết đây là tâm trạng gì, vừa sốt ruột vừa tức giận, vừa hận vừa xót, hoàn toàn là ngũ vị lẫn lộn, đôi mắt như sắp phun lửa, với tay không tới. Hãn vừa cố gắng dùng sức vừa mắng: “Lúc này bao nhiêu

người tìm kiếm, nàng không lên tiếng? Sao nàng lại chui được vào đó? Có phải nàng muốn chết trong đó, có phải nàng muốn dọa chết ta?”

Phi Tâm nghe vậy, nước mắt rưng rưng, khóc lên: “Thần thiếp y phục rách rưới, xấu mặt quốc thể, nếu để người khác nhìn thấy bộ dạng này chi bằng chết đi cho xong!”

“Nàng vớ vẩn!” Vân Hi miễn cưỡng cũng chỉ có thể chạm tới mặt Phi Tâm, nhưng không thể nào lôi nàng ra được. Vừa sốt ruột vừa mắng câu cửa miệng của Liên Hoa. Hắn trừng mắt nhìn nàng, đột nhiên nghiêng răng ken két: “Đầu óc chỉ toàn tận trung tận trung, danh tiếng danh tiếng. Ta đã bị nàng lừa, biết trước nàng như vậy, có chết cũng không để nàng đi!”

Phi Tâm càng nghe nước mắt càng tuôn dữ dội: “Hoàng thượng bảo thần thiếp đi trước, tuy không nói rõ nhưng thần thiếp cũng biết khinh trọng. Chết là chuyện nhỏ, hộ giá là chuyện lớn. Thần thiếp không thể trở thành gánh nặng, chỉ như thế mới không phụ long ân của thánh thượng đối với thần thiếp!”

“Tam cương ngũ thường, lễ hiếu tín nghĩa nàng đều thuộc lòng. Nàng hoàn toàn không hiểu tại sao ta bảo nàng đi trước! Không hiểu thì không hiểu, tại sao còn lừa ta, nói gì mà ái ân mặn nồng, đại lừa đảo này, ta không tha cho nàng! Nàng xéo ra đây cho ta!” Vân Hi càng nói càng đau lòng, cảm thấy con tim như bị người ta giày xéo, đau đớn sắp chết

Bảo nàng đi trước, an toàn là lý do đầu tiên, tìm viện trợ là thứ yếu. Nàng lại làm ngược, không những làm ngược, nay sợ nhìn ta trông thấy khó coi, nên im bất không thềm lên tiếng. Nếu không phải hấn quá hiếu tậ của nàng nên tự lên tìm chắc nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý chết ở đây, sau cùng được lấy danh vì hy sinh thân mình để cứu hoàng thượng, bảo hấn làm sao chịu nổi?

Hắn tự lên đây, nàng chịu lên tiếng, e cũng không phải vì bản thân nàng, mà là sợ hấn đơn thân phạm hiểm nguy hại quốc gia, cổ hủ hết như mấy lão già kia. So sánh hai thứ, trụ cột quốc gia là việc lớn, danh tiếng là chuyện nhỏ, nên mới chịu lên tiếng! Hắn càng nghĩ càng đau lòng, càng đau lòng càng trở nên trống trải, càng trống trải càng cảm thấy thê lương, nhưng đôi tay vẫn đào bới liên tục, không ngừng đào bới muốn tóm lấy nàng.

“Thần thiếp bị kẹt cứng, không ra được.” Phi Tâm khóc, nghe lời hắn nói, nước mắt càng không thể nào ngớt, “Thần thiếp không lừa hoàng thượng. Quân vi thần cương không giả. Nhưng phu vi thê cương cũng là thật, nhờ hoàng thượng có mệnh hệ gì, không cần xử tội chết, bản thân thần thiếp cũng không muốn sống nữa!”

“Nàng nói gì?” Hắn ghen ngào, trừng mắt nhìn nàng, bỗng cảm thấy đôi tay run rẩy, vẫn cố gắng muốn nắm lấy khuôn mặt nàng.

“Thần thiếp áo quần rách tả tơi, để binh lính cứu thì chẳng ra làm sao cả, lúc đó thần thiếp mất mặt, hoàng thượng cũng khó coi. Thần thiếp nghĩ hoàng thượng nhất định sẽ lên đây, đừng để ai thấy!” Nàng ghen ngào, khóc thút thít, trông thật đáng thương, dùng hết sức đẩy nhưng chẳng thể nào nhích động được, “Kẹt cứng rồi, không động đậy được!”

Câu “Thần thiếp nghĩ hoàng thượng nhất định sẽ lên đây” đó, trong lòng nàng đã nhận định chỉ một người có thể nhìn thấy vẻ thảm hại của nàng, đó chính là hắn! Lời này khiến Vân Hi si cuống, suýt nữa rơi lệ, không lời nói nào khiến hắn cảm thấy trái lòng và xoa dịu bằng lời này.

Đầu ngón tay hắn sờ trúng mặt nàng: “Tự ta lên đây, không ai nhìn thấy. Ta điên rồi hay sao, để người khác thấy vợ mình xấu mặt?”

Nàng muốn gạt đầu, nhưng không gạt nổi, chỉ đành chớp mắt, mắt khẽ nhúc nhích, nước mắt lại rơi. Chưa bao giờ thấy nàng khóc ra nông nỗi này, lòng hắn đau thắt lại: “Nàng cố chịu đựng, ta lấy đao bới đất ra.” Lúc đó,

trong lòng nàng chỉ trông cậy mỗi mình hăn, không còn xem hăn là tượng thần cao quý chỉ có thể bái lạy trong điện thờ, khiến lòng hăn ngập tràn an ủi.

Hăn quỳ úp xuống đất, dùng hết sức đào cái hố đó, cũng không biết do con vật nào đào, đó là một địa đạo dài nhưng không thẳng lắm, xuyên suốt vào trong núi. Hẹp vô cùng, thế mà nàng có thể lùi và chui vào xa như vậy. Hăn vừa đau lòng vừa buồn cười, lại lo lắng không biết nàng có bị thương ở đâu không, sau cùng thanh đao cũng bị hăn đào đến cùn, hăn phải dùng tay để đào. Phi Tâm thấy người hăn lấm lem bùn, ngón tay đào đến chẳng còn thấy rõ màu da. Lúc đó bởi vì hăn đang quỳ úp, nên không thấy được vẻ mặt của hăn, nhưng chốc chốc lại nghe hăn cất tiếng. Lúc thì mắng nàng, lúc lại dỗ dành, nói năng lung tung, hết như gã điên.

Lúc đầu Phi Tâm cảm thấy vô cùng mất mặt, hơn nữa lúc chui vào đây áo quần đã rách hơn phân nửa, nên thà chết chứ không chịu lên tiếng để người ta giải cứu. Nhưng sau đó hoàng thượng đích thân lên đây, nếu không lên tiếng e sẽ khiến hoàng thượng mạo hiểm, vậy thì phạm phải đạo trung thành của nàng, nên nàng đành cắn răng lên tiếng. Nàng thực sự hy vọng hoàng thượng có thể tự lên đây, đừng để ai thấy bộ dạng tơi tả của nàng, dầu sao trước mặt hăn nàng cũng quen bề mặt rồi, nên cũng hơi chai lì.

Nhưng cách nghĩ này xung đột với lễ giáo của nàng khiến nàng không dám nghĩ nhiều. Song, nhìn thấy hăn hoảng đến mặt trắng bệch, có thể nói là bao nhiêu biểu cảm đều lộ ra trên mặt, vừa sốt ruột, vừa sợ hãi, vừa nôn nóng vừa tràn đầy tâm sự, tuy miệng quang quác la mắng, nhưng khiến tim nàng rụng rời cả ra, lại còn vừa lồi vừa kéo, xót xa cho nàng!

Lúc ấy, tim nàng đau thắt lại, chẳng còn cảm giác được cơn đau trên cơ thể, nước mắt thì tuôn mãi không vơi. Những điều đã dạy đã học từ nhỏ, lễ hiếu đại đức, khiến nàng bị trói buộc như một con rối, lại thêm việc vào cung, nửa phần không thể sai sót, lúc nào cũng như bị phủ lớp băng mỏng, luôn cảm thấy thế nhân khinh cuồng, không hiểu quy tắc của gia tộc lớn.

Kép đào biên những vở kịch ví von nhà quyền thế tài tử giai nhân, dầu trên thuyền được hoàng thượng đưa đi xem vài vở, nàng cũng chỉ cười nhạt, cảm thấy sơ hờ trăm bề, không một chút thiết thực, nhưng không hay biết rằng, điều đó quả có thật. Trước mắt có ngay một người!

Vân Hi cố gắng mãi cả một canh giờ mới lôi Phi Tâm ra được, trong quá trình đó dưới kia có kẻ không kiên nhẫn chạy lên đều bị Vân Hi gầm quát đuổi xuống. Phi Tâm một ngày một đêm không hạt gạo giọt nước vào bụng, vừa sợ vừa mệt lại thương tích đầy, trước đó nhờ tính cách quát cường mà cầm cự nổi, đợi đến khi hăn đến lại bắt đầu cảm thấy hơi mê man. Nhưng vì chốc chốc hăn lại cất tiếng, rồi lại la mắng, nàng cũng muốn cố gắng vực dậy tinh thần lắng nghe, mãi đến khi hăn ôm nàng vào lòng, nàng mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, cơ thể không còn cầm cự nổi nữa, bất tỉnh nhân sự!

QUYỂN 4 Mưu kế thâm sâu ôm ấp sông biển, tâm sáng đón mời trăng sao

Chương 1

Mắc bệnh, vinh quang trở về

Phi Tâm quay cuồng, chỉ thấy khắp người lúc thì nhẹ tênh, lúc lại nặng trĩu, lúc thì mềm nhũn, lúc lại cứng đờ, lúc thì nóng sốt không chịu được, lúc thì lạnh thấu xương, hồn vía phiêu bồng, nửa tỉnh nửa mê. Khi tỉnh cũng chỉ thấy những quầng sáng xoay quanh, không nhìn rõ mọi thứ, có lúc cảm giác có người đang nói chuyện, nhưng lại nghe không rõ.

Chờ khi nàng có thể nhìn rõ xung quanh, mê mê man man tỉnh giấc, bỗng dừng cảm thấy xung quanh đang vây quanh bởi rất nhiều người, bên nghe nghe văng vẳng tiếng của Tú Linh: “Mau, mau báo hoàng thượng, nương nương mở mắt rồi.”

Nàng rất muốn mở miệng, nhưng cảm giác âm thanh không theo sai khiến của mình, cứ mắc kẹt nơi cuống họng không chịu ra, cơ thể nặng nề hết sức, một lúc sau nghe thấy những tiếng bước chân, cảm giác có ai đó đỡ nàng dậy, rồi có người xiết lấy cổ tay nàng. Âm thanh đó mới từ từ vụt ra khỏi cuống họng, nhưng là một từ: “Đau!”

Nàng vừa la đau, xung quanh dường như mừng rúm lên, nghe thấy ai đó đang bảo rằng: “Tốt quá tốt quá, biết đau là khỏi rồi.”

Nàng lại bỗng thấy mệt, mí mắt sụp xuống, lại thiếp đi.

Chờ khi nàng tỉnh dậy lần nữa, trước mắt đã sáng sủa lên rất nhiều, không còn là những đốm sáng to nhỏ quay cuồng nữa, mở mắt thấy ngay tấm màn xanh thêu hoa bách hợp, và chiếc tủ tử đàn khắc hoa. Tú Linh đang ngồi bên cạnh, thấy nàng mở mắt, mừng rỡ chạy sang, khẽ hỏi: “Nương nương, cảm thấy đỡ hơn chưa?” Vừa nói, vừa vẩy tay sai người dâng trà.

“Bổn cung...” Phi Tâm nhìn xung quanh, âm thanh vụt khỏi cuống họng, giọng nói rất khàn đục, “Đã bệnh bao lâu rồi?”

“Cả nửa tháng trời rồi.” Tú Linh khước mắt đỏ hoe, “Nương nương lần đầu gặp đại hiểm, dạo trước chẳng nhận ra ai cả, hoàng thượng sợ đến ôm nương nương khóc mãi!”

“Sao cơ? Nửa tháng à?” Bản thân Phi Tâm cũng giật mình, không cảm giác rằng mình đã ngủ lâu như vậy, sao có thể là nửa tháng nhỉ? Lại nghe Tú Linh nhắc hoàng thượng, ngay tức thì cảm thấy trong lòng như cháy bỏng, nóng hừng hực, lại đau thắt.

Tú Linh thấy mặt nàng ửng đỏ, tưởng nàng lại sốt, hối hả sai người gọi thái y đến xem. Phi Tâm vội lên tiếng ngăn: “Khoan hãy vội, bốn cung cảm thấy khá hơn rồi.”

“Nửa tháng nay, hoàng thượng đêm ngày cực nhọc, thuốc đến đều đích thân thử, gầy đi rất nhiều. Hoàng thượng thực sự rất chu đáo, bọn nô tài đây cũng thấy xót xa!” Tú Linh tuy biết được đầu đuôi vụ việc Bình Châu, nhưng nào hay biết những thay đổi trong lòng Phi Tâm, vội vã mách nàng những biểu hiện gần đây của hoàng thượng, ý muốn nhắc nàng sau này uyển chuyển một tí, đừng như trước kia, khiến hoàng thượng tức tối mà bản thân cũng khổ sở.

Nàng ấy vừa nói vừa dâng trà cho Phi Tâm súc miệng, sau đó mang tổ yến bách hợp ra, đồng thời sai người bưng bái. Thời gian này, Phi Tâm chỉ nhờ uống nhân sâm, trước khi về thái y có dặn nếu nương nương tỉnh thì cho uống tí nước canh, bổ cho dạ dày.

“Bây giờ đã đến đâu rồi?” Phi Tâm nhìn gian phòng này, xà nhà cao, cột trụ điêu khắc, rộng rãi thoáng đãng, sàn nhà lát thảm hoa, bày biện lộng lẫy, bỗng nhiên tim đập nhanh hẳn.

“Đã đến Hoài An rồi.” Giọng Vân Hi vang tới, vừa nghe giọng, Tú Linh vội quỳ xuống. Vân Hi đã qua đến gian trong, áo trắng xanh thêu hình rồng, đai lưng chạm trổ hoa văn, thần thái vẫn như vậy, nhưng dáng người nhìn xương hơn, gầy đi khá nhiều, Phi Tâm thấy thế, tim nhói đau, ngỡ người quen cả lẽ nghi.

Thấy y đi tới bên này, vừa định khom người trên giường bái lạy. Hắn sai bước tới, đưa tay giữ lấy bờ vai khẳng khiu của nàng. Bốn mắt nhìn nhau chẳng thốt nên lời. Trận ốm lần này đúng thật là một người bệnh nhưng hai người bị dày vò.

Thế chất nàng vốn yếu ớt, nào kham nổi vất vả? Rong chơi trong núi đã khiến nàng mệt mỏi vô cùng, lại còn trốn chạy trong rừng, sau cùng kẹt vào giữa hang nhỏ, cọ sát đến da thịt trầy xước. Làn da trắng ngần như tuyết của nàng thường ngày chỉ cần va chạm hơi mạnh cũng sẽ bị bầm, ngồi xe ngược dốc mạnh cũng bị thương. Nay chui rúc trong hố cỏ bùn lầy, ví như đem găm lựa cọ vào cành cây cỏ thụ, quan trọng hơn chính là trong lòng không gánh vác nổi trọng trách, khiến nàng ốm một trận như ngọn núi sụp lở.

Lúc bệnh nặng nhất, mở mắt cũng chẳng nhận ra ai, ánh mắt tiêu điều đến xót xa, kim đâm cũng không biết đau, quả thật giống hệt như người chết, sốt đến nóng hừng hực, môi cũng tím ngắt. Hắn nhìn nàng mà trong lòng chột cảm thấy vô vọng, nàng mất cảm giác bị kim đâm nhưng tất cả nỗi đau đều hằn trong tim hắn. Cảm giác này thật khó diễn đạt.

Hai người đều ngó ra, rồi cùng lúc cúi đầu thở một tiếng. Hắn nhìn bộ dạng bị cấm khẩu của nàng, trong mắt ánh lên tia cười: “Đỡ hơn chút chưa?”

“Đỡ nhiều rồi.” Phi Tâm nhìn hắn, lướt luôn những lời cảm tạ ân điển hoàng thượng gì đó. Nói tiếp, “Hoàng thượng có bị thương ở đâu không?”

Ngón tay hắn vuốt nhẹ khuôn mặt nàng: “Không, ta rất tốt.” Nói xong, hắn quay sang bảo Phùng thái y vào, bên này Tú Linh sai người ngăn bình phong, hạ mùng xuống, Phùng thái y vào đến, cẩn thận bắt mạch, bảo rằng không có gì đáng ngại, chỉ cần vài than thuốc bổ sẽ khỏi.

Vân Hi nghe thế cũng yên tâm, lại nghe nói lúc này nàng có ăn ít nước canh, trong lòng cũng có chút mừng rỡ, thấy tinh thần nàng cũng tốt bèn ngồi lại bên giường phiếm chuyện với nàng.

Phi Tâm bệnh nửa tháng nay, Vân Hi chỉ dùng ba ngày để giải quyết vụ việc Bình Châu, chém đầu thị chúng Thái thú Bình Châu, niêm phong gia

tài, triệt để điều tra tông tộc, trừng phạt nghiêm khắc tất cả những kẻ liên can, cách chức, niêm phong gia tài Tổng tuần bảy tỉnh, những quan lại dính líu ít nhiều vào vụ án đều bị áp giải về kinh thành, giao cho Tuyên Luật Viện xử trí.

Thế nhưng Vân Hi lại xử nhẹ Trần gia trang, ngoại trừ hình phạt tương xứng cho những kẻ động thủ hôm đó, trang chủ Trần gia trang – Trần Ân Lộc miễn tội chết, chịu hình phạt lưu đầy, tất cả tài sản tham ô đều bị sung công. Là một địa chủ trong vùng, hăn quả thật tham lam, nhưng quan lại phía trên hăn, hăn cũng có nỗi khổ không thể nào không cúi đầu. Nghiêm trị quan lại, nhẹ phán bình dân, như vậy không chỉ có tác dụng khiến người ta khiếp sợ mà còn có thể củng cố lòng dân.

Quả nhiên, vừa ban bố lệnh xong, bá tánh Bình Châu đã hô to thánh minh, quan lại khắp nơi càng cẩn thận hơn. Vân Hi sai người hợp nhất Trần gia trang và Liên gia trang, đổi tên thành Đông Vi Trang.

Mang đất đai tịch thu của Thái thú ra phân chia lại, gỡ bỏ tất cả lệnh sai, tập trung không được lấy cớ quản lý để trưng thu phí bán rong, tất cả vận chuyển đều lấy theo giá quan giới. Bình Châu được miễn thuế năm ấy, năm sau chỉ nộp thuế theo lệnh triều đình là một phần mười lăm. Đối với Liên Bằng và gia đình có công tương trợ, đặc biệt là chị em Liên Hoa, Liên Bằng, dặn dò gia đình họ Liên ráng nuôi dạy tốt, đừng để phí nhân tài... Đối với dân làng Liên gia trang nhát gan không dám ra tay cứu giúp trước uy quyền Trần gia trang thì đều không trừng phạt.

Như thế, không ai không ngưỡng mộ cả nhà Liên Hoa, chỉ trách bản thân vô mạng không có mắt, không nhìn ra Phật thật, đồng thời cũng xấu hổ vì để mặc người khác hiếp đáp, lạnh nhạt không ra tay cứu giúp. Còn Thái thú kế nhiệm ở Bình Châu, Vân Hi chỉ định quan chức tương ứng đến trình báo.

Sau đó bởi vì Phi Tâm bệnh nặng, hăn không lòng dạ nào ở lâu, chợt nghĩ rằng có lẽ về quê hương không chừng nàng có thể khỏi bệnh nhanh hơn. Bèn khởi hành đại giá sang Hoài An. Mãi đến mười hai tháng bảy mới rời khỏi Bình Châu, đi đường nước lẫn đường bộ, mất khoảng tám, chín ngày, hai mươi tháng bảy đặt chân lên Hoài An, vào ở Thánh Đức Viên phía thành nam! Vân Hi vừa thấy khu vườn, nhất thời cảm khái, đổi hai từ Thánh Đức thành Nam An, đồng thời đích thân ban thưởng biển hiệu.

Phi Tâm nghe hăn nói vậy, cũng không xen lời, ánh mắt sáng rõ. Vân Hi biết điều nàng mong muốn nhất là gì, cố ý không nhắc đến, mặc cho lòng nàng sôi sục như chảo dầu rán. Gắn thích thú nhìn vẻ mặt nàng, cũng không dả động, vừa đưa tay vuốt tóc nàng vừa nói: “Gần đây sức khỏe nàng không tốt, cần phải tịnh dưỡng trong vườn. Nên trẫm quyết định miễn hết tất cả phiền hà, nàng cũng chẳng cần phải gặp ai cả, chỉ lo điều dưỡng cho tốt.”

Phi Tâm vừa nghe đã nôn nóng, muốn đứng lên. Gắn đưa tay ấn xuống: “Vừa tỉnh dậy, đứng lên làm gì?”

“Thần thiếp vài hôm nữa sẽ khỏi ngay thôi.” Phi Tâm vội nói, cố sức viện cớ, “Suốt đoạn đường này Thái hậu cũng mệt mỏi rồi, hai mùa lễ của tháng bảy đều trải qua trên đường, tịnh dưỡng trong vườn không hay lắm! Trung thu này thần thiếp định thiết yến trong vườn, để, để thái hậu vui mừng!”

“Sao có thể như vậy được? Nàng vừa ốm một trận to như thế, chưa hết một tháng cũng không được ra khỏi cửa. Sau Trung thu trẫm phải đến tế lễ ở Cù Hiệp, nàng tịnh dưỡng trong vườn, sau khi ta về thì khởi hành về kinh, nếu lại thêm đau ốm, đường về dài đằng đẵng, làm sao nàng cầm cự nổi?” Hăn càng cười càng gian xảo, “Trẫm biết lần này nàng có công, sau khi trở về sẽ có không thiếu ích lợi cho nàng.”

“Hoàng thượng.” Phi Tâm nhìn vào mắt hăn, khẽ thì thầm, “Thần thiếp biết lỗi rồi, thời gian này đã khiến hoàng thượng vất vả lo lắng, sau này thần

thiếp sẽ không như thế nữa.”

Lời nói này xem như nói đúng trọng tâm, Vân Hi tự khắc hiểu ý nghĩa bên trong của nó. Hắn đưa tay ôm lấy nàng, đặt nàng ngồi vào lòng hắn: “Ôm một trận đúng là hết như bị thay da đổi thịt, nhưng chớ có dăm ba bữa thì trở về nguyên hình đấy!” Nửa tháng nay nàng gầy trơ xương, áo ngủ vốn dĩ vừa vặn nay đã trở nên rộng cả khúc.

“Thần thiếp nhất định sẽ không như vậy nữa.” Phi Tâm nhỏ nhẹ, quay mặt nhìn hắn, “Hoàng thượng, thần thiếp muốn xin ân điển với hoàng thượng.” Hiện giờ nàng yếu ớt vì cơ thể suy nhược, nói lâu cũng mệt mỏi, nhưng thực sự rất muốn nói cho xong chuyện này. Nàng vốn rất muốn gặp mặt người trong gia đình, nếu phụ thân nàng nhận được thánh ân vào đây yết kiến thì nhất định sẽ nở mặt nở mày. Phụ thân khổ tâm bao năm, nàng thân là con cái, không thể tận hiếu, nếu có thể giúp phụ thân nở mặt, sau này mẫu thân cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực trong nhà, nhất thời không kìm được nên bỏ bớt những lời khách sáo.

Hắn thấy nàng không nói những lời khách sáo, cảm giác rất dễ chịu, mỉm cười nói: “Ta hiểu, đã đến nơi này, lẽ nào bất cận nhân tình như thế?” Hắn vuốt mặt nàng, “Hai hôm trước nàng còn hôn mê, nhưng ta đã triệu Lạc Chính Mịch và hai huynh đệ của ông ấy, cha nàng rất khỏe, mặt mày hồng hào, trông còn tươi hơn nàng nữa đấy!”

Nàng nghe không chớp mắt, kích động trong lòng, gương mặt đỏ ửng lên, đến bờ môi cũng đỏ tươi, dù hắn trêu chọc rằng nàng trông già hơn cha nàng thì Phi Tâm cũng không để trong lòng. Hắn thấy vẻ mặt nàng như vậy, cũng khó mà chịu đựng, nhìn sang chỗ khác nói tiếp: “Trẫm đã phong Lạc Chính Mịch làm Cẩm Hương Hầu, vị huynh đệ đó của nàng trẫm thấy hắn rất khá, tuyển chọn trước, cho theo Bàng Tín một thời gian, tới lúc đó cho hắn cùng về kinh!”

Phi Tâm tròn mắt sửng sốt, hoàn toàn không hề nghĩ rằng phụ thân lại có thể nhận được một tước vị! Ngay đến đại gia tộc như Lâm Hiếu đó cũng chẳng qua chỉ là một Hương Hầu, giống với cha nàng hiện giờ, còn Tả Hàm Thanh, quan nhị phẩm nhưng không tước vị, chỉ có thể coi là quan thần chứ không phải hoàng thân quý tộc.

Có tước vị thì chính là hoàng thân quý tộc, bất kể tước vị này thấp đến đâu cũng được, bất kể đất ban thưởng có nghèo nàn đến đâu chẳng nữa, đều là quý tộc! Huống hồ Cẩm Hương vốn không nghèo, lại rất gần Hoài An. Nơi đó ruộng tốt trăm mẫu, dân sinh sung túc! Có tước vị, có đất ban, họ không còn là thương nhân nữa, họ là hoàng thân quý tộc.

Chương 2

Mai kia lên tiếng bái lạy Cẩm Hầu

Chế độ phân chia vương hầu của Cẩm Thái không hoàn toàn giống chế độ cũ, tổng thể mà nói thì chỉ có hai loại tước vị, Vương tước và Hầu tước, tất cả phân chia theo khu vực. Vương tước chia làm ba cấp, cấp cao nhất là Tứ Phương Vương, đó chính là: Đông Lâm, Tây Ninh, Nam Phong, Bắc Hải.

Tước hiệu của bốn vị vương này đặt theo bốn nước được phong, cũng chính là bốn mảnh đất phong đông – tây – nam – bắc rộng lớn ban đầu thời khai quốc của Cẩm Thái. Lúc đầu Tứ vương này sẽ thụ hưởng nước được phong, có quyền lực cực lớn. Được chi phối thu tất cả thuế, bãi miễn quan chức, tự lập doanh trại binh mã trong phạm vi nước được sắc phong.

Thấp hơn Tứ Phương Vương một cấp chính là Lục Thành Vương, tỉ như Hưng Thành Vương đương triều chính là một trong Lục Thành Vương, có quyền sở hữu đất đai trong một thành. Thấp hơn nữa là Quận Vương, Quận Vương thì sẽ lĩnh đất của Quận Thành.

Hầu tước thấp hơn Vương tước, cấp cao nhất trong Hầu tước là Quận Hầu, sau đó đến Huyện Hầu và Hương Hầu. Hương Hầu mặc dù là tước vị thấp nhất nhưng tuyệt đối cũng là một cấp dòng dõi quý tộc.

Nay Cẩm Thái đã thay đổi chế độ sắc phong ban đầu, do trận hỗn chiến giữa các vương hầu trong thời kỳ Vũ Tông, dẫn đến các bậc đế vương sau này cảm nhận sâu sắc vết xe đổ, nên tước bớt quyền lực của vương hầu quý tộc.

Vương hầu vẫn nhận được đất phong nhưng không thể bãi miễn quan chức, không được can thiệp quản lý hành chính địa phương, không được nuôi binh mã, không được tự rèn vũ khí, nhưng có thể hưởng thụ tài sản của vùng đất thụ phong, ngoại trừ một phần giao nộp cho quốc gia, đều có thể tùy ý chi phối, đồng thời triều đình cũng có chế độ ban thưởng bổng lộc nhất định cho vương hầu.

Vì thế, mặc dù cùng một tước vị nhưng giàu – nghèo của vùng đất sắc phong đã tạo ra sự chênh lệch đẳng cấp tài chính giữa các vương hầu, ví dụ như Quận Vương, tước vị của An Dương Quận Vương và Bắc Mộ Quận Vương đều như nhau, nhưng hai vị Quận Vương một giàu một nghèo. An Dương vốn là quận nổi tiếng giàu có, vùng đất Bắc Mộ giáp biên cương rất nghèo nàn, hai vị Quận Vương này hiển nhiên có chênh lệch về mặt tài chính, và một khi phong Vương, nếu không có chức vụ trên người thì phải lập tức đi đến vùng đất phong. Nếu đến một nơi vô cùng nghèo khó, lại không có chức vụ, kỳ thực chẳng khác nào bị lưu vong.

Cẩm Thái có quy định, về cơ bản chỉ phong tông thân làm vương, rất hiếm phong vương cho người khác họ, có một số danh thần lương tướng góp công rất lớn, cũng chỉ được truy phong tước vương hầu sau khi chết.

Như danh tướng Diệp Văn Lương trong thời kỳ tiên đế, ông từng đơn đao xông vào doanh trại của địch lúc nửa đêm, cưỡi ngựa sắt trong tích tắc lấy đầu tướng địch, dũng cảm vô biên. Từng có thơ rằng: “Tinh như hỏa,

nguyệt như đao, do kiến Thành Vương anh hào. Mã sức kim ki Thất Bảo Bí, thân trước bích đằng tử mãng bào. Truy phong khứ, tam thiên lý, cổ thủ thành quan tiểu ngạo. Thùy ngôn Văn Lương An Dương tử, chích khả phủ thân hướng hòa miêu.” (*)

(*) Dịch nghĩa: Ánh sao như ngọn đuốc, mặt trăng như lưỡi đao, hệt như lại thấy Thành Vương anh hào. Ngựa đeo cương vàng, dây thất bảo, người vận Bích Đằng Tử Mãng Bào. Đi như gió, ba nghìn dặm, ngạo mạn cổ thủ cửa thành. Ai bảo Văn Lương đất An Dương chỉ có thể khom người gieo mạ.

Bài thơ này nói về việc danh tướng Diệp Văn Lương, xuất thân nghèo hèn, chẳng qua chỉ là con một nông dân ở An Dương, nhưng vì chiến công hiển hách, cuối cùng được phong làm Vũ Thành Vương! Nhưng thực tế, Diệp Văn Lương tới lúc chết mới được truy phong Vũ Thành Vương, lúc ông còn sống chưa một lần được mặc áo mãng bào tím bạc nhất của một vị Thành Vương. Nhưng điều đó đủ để khiến thiên hạ ngưỡng mộ ông, càng khiến công tích cả đời của ông được lưu truyền trong sử sách.

Mãi đến triều đại của tiên đế, tước vị dần dần trở thành tượng trưng của thân phận, về cơ bản thì quyền hạn đã bị tước giảm rất nhiều. Nhưng đối với những gia tộc khác họ không phải tông thân, được phong tước là tôn vinh cả đời họ đeo đuổi, tướng sĩ chinh chiến sa trường, quan văn cần mẫn quản lý địa phương, chẳng qua cũng chỉ vì bốn từ – công thành danh toại!

Năm nay Tam thúc được chức vụ lo bán buôn cho hoàng gia, hoàng thượng và thương nhân hoàn toàn khác nhau. Trước kia họ cũng mua đất xây vườn trà, xây không ít nhưng những đất đó đều chỉ có quyền sử dụng chứ không có quyền sở hữu, mỗi năm phải nộp thuế cho địa chủ. Đất đai của Cấm Thái, vốn không phải có tiền là có thể mua được.

Hoàng thượng là địa chủ to nhất, Cấm Thái đều là của ngài. Ngài chia đất cho huynh đệ, cháu chắt, thân tín, bọn người đó lại chia đất cho con cháu thân tín của mình, họ lại đem ra cho thuê – bán, thực ra chỉ là bán quyền sử

dụng, ngồi thu thuế là đủ. Ở Cẩm Thái, có đất chính là có tiền, không có đất, bán buôn giỏi giang đến đâu cũng chỉ là lưu dân tiểu thương, hèn mạt nhất xã hội.

Vân Hi nhìn vẻ mặt của nàng, Phi Tâm lúc đó đã xúc động đến cơ thể run bần bật, hệt như người bị sốt rét. Thực ra hẳn đã làm theo từng bước một, phong tước này là lẽ đương nhiên.

Thứ nhất, Phi Tâm thân là Quý Phi, cho phụ thân của nàng một tước vị thì chẳng có gì là quá cả, cũng giống hậu cung hay thích nghe ngóng tình hình trong triều, trong triều cũng thường xuyên quan sát hậu cung để dò thám hỷ nộ của hoàng thượng. Khi hẳn trị Nguyễn thị, luôn cất nhắc Quý Phi, lúc ấy trong triều đã có người dâng tấu xin ban trước cho Lạc Chính Mịch. Tượng trưng cho thể diện hoàng gia, cung nhân của thiên tử, hơn nữa còn là tôn vị như Quý Phi, nhà ngoại khó coi quá cũng không được. Nhưng lúc đó hẳn vẫn luôn kìm lại, đó là tại Phi Tâm chọc hẳn nổi đóa, sau khi xử xong Nguyễn thị, nàng lại dám đòi thanh danh sau khi chết, càng khiến hẳn tức đến phát điên, vì thế đã dẫn xuống không bàn luận.

Thứ hai, nhà Lạc Chính có công, lần Nam tuần này, tuy bảo rằng phú hộ Hoài Nam cùng góp vốn, nhưng Vân Hi đã điều tra, về cơ bản tất cả đều là tiền của nhà Lạc Chính cùng các thương nhân địa phương. Phú hộ vùng này đa số chỉ là treo tên, bỏ mặc nhà Lạc Chính và một số ít thương nhân tự móc túi tiền ra.

Thứ ba, Lạc Chính Anh cứu giá. Điểm này Vân Hi biết, tất cả đều vì lòng trung thành cổ hủ và tật ham thanh danh của Phi Tâm mà ra. Lúc đó đáng lý nên bảo Thường Phúc đến tìm Kinh Kỳ Doanh, sai Liên Bằng dẫn nàng chạy trốn, đây cũng là chủ ý ban đầu của Vân Hi! Nàng vì muốn nhà Lạc Chính góp công, không tiếc coi mình như quân cờ bỏ đi, sai cả hai cùng tìm viện binh. Lúc đó dù không phải Lạc Chính Anh thì cũng là người trong vườn trà Lạc Chính, dầu tính thế nào cũng không thể sót công lao này.

Vân Hi tuy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng hãn cũng không muốn bóc trần, vì thế càng không muốn chìm việc này xuống nữa. Những năm nay, nàng cũng không cầu xin điều gì, thậm chí Lạc Chính Anh tham gia võ thí ở Hoài Nam nàng cũng chẳng nhắc nửa từ, nếu không phải vì hãn luôn quan tâm đến những việc bên nhà nàng, dò hỏi một phen thì chắc hãn hãn cũng chẳng may may biết việc này.

Nay mượn chuyển Nam tuần, hãn sắc phong Lạc Chính Mịch. Quan vị không đổi, chỉ là thêm tước vị. Con người Lạc Chính Mịch tư chất bình bình, tuy là kẻ biết luồn cúi, nhưng may thay tính cẩn trọng nhất gan, vả lại Phi Tâm trong cung luôn cản dận không được sinh sự. Bản thân ông ta cũng là người sĩ diện và ham tiếng tốt, nên dù để ông ta ở vị trí nào cũng chỉ là thêm một kẻ không nhiều mà thiếu một kẻ cũng chẳng ít đi. Về phần Lạc Chính Anh, hãn có một thân thủ tốt, không kém gì võ tướng danh môn, nếu bị mai một sẽ rất đáng tiếc, hơn nữa còn là kẻ thực thà chân chất, giao cho Bàng Tín huấn luyện vài năm ắt sẽ rất khá.

“Nay những gì nàng muốn trăm đều cho nàng cả. Nàng còn đòi ân điển gì, trăm đều đáp ứng hết.” Vân Hi ôm lấy nàng, khẽ nói, “Mùng mười lăm thì không được. Hoàng thân ở tỉnh phía nam này đều đến yết kiến. Quảng Thành Vương còn đưa cả vương phi từ Phụng An sang đây. Thái hậu và Quảng Thành Vương phi là tỉ muội, đã báo trước với trăm là giữ họ lại trò chuyện, tới lúc đó e sẽ rắc rối. Hơn nữa rằm tháng tám là tiết đoàn viên, trăm muốn cùng nàng ngắm trăng, nhờ để một đám người vào, không biết sẽ quấy rầy đến bao giờ. Hay là để qua vài hôm nữa mới gọi họ vào gặp mặt nàng. Nàng muốn gặp người nào, đưa danh sách cho bọn chúng để bọn chúng chuẩn bị là được. Như vậy nàng có thể an tâm tịnh dưỡng chưa?” Hãn nói rất tùy ý, hệt như chỉ là cuộc đối thoại thường ngày giữa hai vợ chồng.

Nàng chẳng nói nên lời, chỉ nhìn hãn chăm chăm. Hãn đã đoán được rằng ân điển nàng muốn lên tiếng xin chính là gặp mặt người nhà! Đầu óc nàng

lòng bùng, rồi rảm không tả xiết. Thanh danh, vinh dự, tất cả những điều nàng khao khát bỗng dưng đều đạt được hết. Lúc khốn khổ, nàng cứ cảm thấy đó là khát vọng cả đời không dám trông chờ, còn bây giờ, dễ dàng đạt được khiến nàng khó có thể phản ứng lại! Hắn nhìn vào đôi mắt nàng, nhất thời không kìm được, bàn tay bất giác lần vào trong vạt áo nàng, kết quả là cơ thể nàng bỗng nhiên căng chặt, khẽ nhú mào, buột miệng khẽ rên. Hắn lập tức hối hận, vội vàng đặt nàng nằm xuống: “Nàng ngủ tiếp đi, nói nhiều cũng sẽ rất mệt. Huống hồ vẫn chưa khỏi hẳn!”

Phi Tâm vì cái chạm gây đau đớn đó mới chợt tỉnh ra, nàng bỗng thấy lạ lùng, tại sao lồng ngực đau như vậy. Nàng đảo mắt nhìn, hắn ngồi bên cạnh thấy thế, chợt cảm giác buồn cười: “Nàng bị thương thật không đúng chỗ, lúc đó cọ xát như vậy, không đau mới lạ!”

Phi Tâm hiểu ra ngay, mặt mày ửng hồng. Hắn lại càng muốn trêu, vén lấy cổ áo nàng: “Để ta xem nào, bây giờ có lành chút nào chưa?”

Phi Tâm ê a định rút lại, cánh tay hắn đã choàng lấy nàng nhưng không trêu đùa nàng nữa, nằm ngay bên cạnh nàng: “Ngủ đi nào, ngủ một giấc. Dừng lại thì sẽ khỏi thôi!” Nói xong, hắn nhắm mắt lại, Phi Tâm nghe hắn nói nhiều như thế, thật ra cũng mệt mỏi. Nhưng chính vì hắn nói nhiều như thế mới khiến tinh thần nàng phấn chấn hơn, chợt nhìn ngũ quan tinh tế của hắn, mùi hương dễ chịu, sắc thái dịu dàng, lại có chút si mê!

Những ngày sau đó, Phi Tâm vẫn tiếp tục an tâm dưỡng bệnh. Phía Bình Châu thỉnh thoảng lại có việc báo cáo, hai hôm nay quan lại bận thu xếp những việc còn lại ở đó, bởi hoàng thượng nay đang ở tỉnh nam, vùng nào còn dám làm việc rề rà. Sau vụ việc Bình Châu, thái hậu cực kỳ phẫn nộ, thứ nhất là nghĩ lại thấy ghê sợ, thứ hai là lo lắng cho hoàng thượng. Theo ý bà thì bọn điều dân dám bắt giữ hoàng thượng đó hoàn toàn không coi vương pháp ra gì, những hành vi che giấu như thế tuyệt không thể tha. Nhưng hoàng thượng đã ban lệnh như vậy, bà cũng chẳng nói làm gì, đành bỏ mặc tất cả, chỉ an hưởng thú vui trong vườn.

Vốn dĩ bà rất tức giận trong lần Phi Tâm cùng hoàng thượng ra ngoài ở Giang Đô mà không chăm nom chu đáo khiến hoàng thượng bị đau bụng. Lần này không những không rút kinh nghiệm mà còn thậm tệ hơn, suýt khiến hoàng thượng gặp nguy. Lại còn nghe nói hoàng thượng không nghe khuyên răn, đích thân chạy lên núi tìm nàng, Quý Phi thật có máu mặt, hoàng thượng chỉ lo thể diện cho nàng ta, bản thân mình thì lăn lộn đến người lấm lem bùn đất, không còn chút thiên uy gì nữa, thật sự khiến thái hậu càng phẫn nộ. Nhưng Phi Tâm còn ốm, bà cũng không dám nói gì nữa, mặc dù lần này Phi Tâm ốm suýt chết, bà cũng chỉ sai thái giám bên cạnh sang hỏi han, mặc kệ thái y điều trị. Dẫu sao cũng có hoàng thượng xem nàng ta là bảo bối, chẳng cần đến thái hậu này thêu hoa trên gấm làm gì.

Phi Tâm biết trong lòng thái hậu khó chịu, nên khi nàng khỏe hơn một chút bèn sang chỗ thái hậu thỉnh tội, ngôn từ cung kính, lễ nghi chu toàn. Thái hậu thấy người ta đã bắc thang để mình xuống, nếu còn đá bỏ thì sẽ khiến hoàng thượng mất vui, nên đành miễn lễ cho nàng, nói vài lời thăm hỏi rồi thôi. Dù gì thời gian gần đây, hoàng thân quốc thích ở các tỉnh phía nam đều đến tiếp giá, có những người ở rất xa, gia quyến cùng đi theo yết kiến thái hậu. Bên cạnh thái hậu hoàn toàn không thiếu người hầu hạ và pha trò, căn bản là chẳng cần đếm xỉa đến nàng.

Như vậy thì Phi Tâm cũng đỡ phiền hà, lại bởi phụ thân nay được phong tước, thân thích và quan địa phương ở phía nam mỗi ngày nhất định cũng qua phủ không ngớt. Phi Tâm không muốn để có chuyện lớn xảy ra lúc này, viện cớ sức khỏe không tốt, miễn gặp tất cả các mệnh phụ (*), bình thường cũng đóng cửa và ít ra vườn dạo, hành xử ngày càng trầm lặng.

(*) mệnh phụ: vợ của quan lại, thân thích...

Chương 3

Trong lòng chan chứa, thanh tịnh an dưỡng

Khôn thảo, bạch chỉ, phối hợp với đương quy, bột trân châu, trộn với hỗn hợp xương rồng, thêm dung dịch kiềm, rất có công hiệu trong việc tẩy sẹo sinh da non. Mười mấy hôm nay Phi Tâm ốm đến thần trí rối loạn, khiến tất cả mọi người đều như người chết ngựa đổ, chỉ lo điều trị nội hoạn, ngoại thương chỉ đắp thuốc bổ của đại nội. Tú Linh theo Phi Tâm vài năm, thực ra cũng rất có tâm đắc trong việc dưỡng da. Chẳng qua vì bệnh tình Phi Tâm nặng quá, quanh giường lại có quá nhiều người, hơn nữa trong lòng Tú Linh cũng đang rất lo sợ nên chẳng quan tâm cho lắm.

Nay Phi Tâm đã đỡ bệnh, ngoại thương thật ra cũng khỏi hết bảy – tám phần, Phi Tâm thường ngày rất chú trọng việc trang điểm dưỡng da của mình, đây là điều nàng đã được dạy trong thuyết công dung ngôn hạnh của phụ nữ. Nữ tử phải đoan trang nghi nhĩ thì mới gọi là có phụ dung (*), phương diện này nàng chưa bao giờ lơ là, thấy vết thương đã dần lành lại nhưng trên người vẫn còn lại sẹo, nhất là khuỷu tay và đầu gối, cả phần ngực nữa. Nên mấy hôm nay Tú Linh đã trộn một ít thảo dược để đắp da cho Phi Tâm.

(*) phụ dung: một trong tứ đức của người phụ nữ: dáng người đàn bà phải hòa nhã, gọn gàng, biết tôn trọng hình thức bản thân

Phi Tâm nằm sấp trên một chiếc ghế dựa lớn, vừa nhìn vu vơ bên ngoài cửa sổ vừa thơ thẩn suy nghĩ. Hôm đó cô lo sai Thường Phúc và Liên Bằng chia nhau đưa tin, bản thân thật sự không thể nhắc chân đi nổi, thấy thấp thoáng ánh đèn dưới núi, nàng vừa sợ vừa lo trong lòng. Nàng không thể nào để bị người ta bắt giữ, khoan hãy nói việc nàng là một phụ nữ, làm sao có thể tùy tiện để đàn ông lôi kéo, mà quan trọng nhất là ngộ nhỡ bọn chúng bắt giữ nàng thì chẳng khác nào khiến hoàng thượng chịu sự khống chế của chúng?

Vì vậy trước mắt nàng bèn tìm một nơi ẩn nấp. Ngờ đâu nàng vừa động đây, dưới chân mất thăng bằng, vừa ngã vừa lăn xuống dưới một đoạn. May thay cỏ cây mọc um tùm, nàng vừa loạng choạng một hồi lại tiếp tục ngã, cứ như vậy cho đến khi rơi vào hố cỏ đó. Nàng vốn chẳng bao giờ nhắc

chân ra khỏi cửa lớn, làm sao có thể đi nổi đường núi như thế này? Nhưng trượt ngã như vậy lại tình cờ giúp nàng tìm thấy cái hang đó, nơi này cỏ mọc rất dài và rất um tùm, nàng trượt ngã ngay xuống dưới, cái hang rộng cao đến thất lưỡng. Khi ấy trời đã tối đen, trong lòng nàng vô cùng lo sợ. Cứ nghe thấy những tiếng côn trùng quái lạ vang khắp núi, trong lúc bất loạn ấy, nàng không suy nghĩ được nhiều nữa. Nàng định chui tọt vào trong nhưng vừa chui đầu vào đã có một mùi hôi xộc tới khiến cô rụt trở ra, với lại trong đó đen kịt, chui đầu vào thì chẳng thấy được một chút ánh sáng nào, cũng không biết trong đó có con côn trùng nào đang sống bất ngờ nhào ra cắn nàng không.

Sau đó bởi vì vị trí của nàng hơi cao một tí nên nhìn thấy những ngọn đuốc lập lòe đang di chuyển sang đây, trong lòng lo sợ bị bắt giữ, nàng bèn không nghĩ ngợi gì, đưa đôi chân vào trong, rồi nhích từng chút vào trong chiếc hang nhỏ đó. Thân hình nàng hơi mảnh dẻ, xương cũng nhỏ nhắn, song đến phần ngực thì không vào nổi. Tuy nàng không phải dạng người rất đầy đặn nhưng thân hình cũng gọi là rất chuẩn. Nàng dùng sức gập khuỷu tay lại, với lại trong lòng vô cùng căng thẳng nên không cảm nhận được cái đau đó nữa. Sau đó càng lúi càng sâu, cho đến khi cả người nàng rụt hết vào trong ấy mới thôi, chờ khi đã chen vào trong đó, nàng mới cảm giác phần trước ngực và sau lưng đau rất lên. Cuối cùng khi Vân Hi đào nàng ra, áo quần đã rách không ra gì nữa, phần lưng chà xát đến máu bết bết, trước ngực cũng chẳng khác hơn bao nhiêu.

Lần gặp nạn này đúng là không nên nghĩ lại, bây giờ Phi Tâm nghĩ lại mà còn cảm thấy sợ hãi. Nhưng nhận được nhiều hơn chính là sự thỏa mãn và hân hoan vì một lần bị thương mà có thể gạt bỏ mây mù thấy trăng thanh.

Điều nàng mong muốn chẳng qua cũng chỉ là như thế mà thôi, nhà Lạc Chính thoát li kiếp con buôn, cuối cùng đã hoàn thành quá độ từ phú sang quý, gia tộc Lạc Chính đã mở ra một chương hoàn toàn mới. Những khó khăn trong quá trình thì không cần phải dông dài nữa, từ năm Tuyên Bình

thứ ba phụ thân đã bắt đầu mua quan chức, đến nay là tháng tám năm Tuyên Bình thứ mười sáu, trải qua mười ba mùa xuân thu, cả nhà Lạc Chính đã cẩn trọng và nhẫn nhịn hết sức để dần đạt được thành tựu hôm nay. Và giai đoạn có thành quả nổi bật nhất chính là năm Tuyên Bình thứ mười hai – từ khi Lạc Chính Phi Tâm vào cung. Sự lựa chọn của phụ thân không sai, không lựa chọn trưởng nữ có thân phận cao hơn mà đã chọn nàng, còn nàng, cũng không khiến phụ thân thất vọng. Nàng là đại công thần đầu tiên của nhà Lạc Chính, là niềm tự hào to nhất của dòng họ Lạc Chính.

Nàng chỉ nghĩ đến những thứ này đã cảm thấy trong lòng rất mãn nguyện, dầu trên người đầy rẫy thương tích cũng xứng đáng. Tất nhiên nàng cũng hiểu, tất cả những thứ này đều do có sự ủng hộ của hoàng thượng, và hẳn là tất cả vốn liếng. Trước kia nàng từng nghĩ rằng, hoàng thượng cướp cô khỏi bàn tay thái hậu là vì hẳn có mục đích giống thái hậu, chẳng qua chỉ vì nhìn thấy sự đeo đuổi danh tiếng cực độ của nàng. Nàng cũng biết hoàng thượng nghi ngờ nàng là tại nàng do thái hậu tuyển chọn, và nàng có thể lên đến chức Quý Phi cũng do có thái hậu bao bọc. Cái chức Quý Phi này do hoàng thượng sắc phong, nhưng hoàng thượng tuân ý chỉ thái hậu. Mà khi ấy nàng không thể không quay sang hướng hẳn, không chỉ vì hẳn là hoàng thượng, mà là vì hẳn đã nắm điểm yếu của nàng.

Hắn lâm hạnh nàng trong vườn hoa, nếu việc này bị lộ, thái hậu dù không phạt nặng nàng thì cũng sẽ bỏ rơi nàng. Nàng đã vào bước đường cùng, không thể không đổi hướng làm việc cho hẳn, dù thái hậu vào cục, mượn tay bà ấy trừ khử bè cánh sau cùng của bà – Ninh Hoa Phu Nhân. Một mũi tên trúng hai con nhạn, khiến Lâm Tuyết Thanh nổi trội lúc ấy cũng chịu vạ lây, trực tiếp xoay đầu mũi tên của cha con họ sang Nguyễn thị! Mượn việc thăng vị cho Tuyết Thanh, triệt để kéo nhà họ Lâm về phía hẳn, trừ khử Nguyễn Đan Thanh – đầu sỏ Nguyễn thị. Vì thế thái hậu buộc phải thoái ẩn, không dò hỏi việc hậu cung. Tiếp đó tự tung tự tác chinh lý hậu cung, trừ khử dần dần tất cả những kẻ không nghe theo, không biết quy tắc, khiến

gia tộc của họ chỉ biết tận tâm làm việc cho hoàng thượng, không còn dám mượn hậu cung để vu lợi. Đồng thời hành động này cũng xoa dịu một số quần thần bậc trung, thể hiện rằng đương kim thánh thượng không phải kẻ không biết đạo lý, không vì nữ sắc mà tôn phong gia tộc.

Từng sự kiện, họ đều phối hợp rất ăn ý, và đồng thời nàng cũng hơi mơ hồ: nhịp bước rất đều, suy nghĩ cũng giống nhau, nhưng không tính chuyện mưu lược, có những điểm nàng lại nhìn không thấu. Sau đó những biểu hiện trong ánh mắt hắc khiến nàng hiểu được đôi chút, nhưng đôi chút này lại là thứ nàng chưa bao giờ tiếp xúc, chưa bao giờ nghĩ đến, thậm chí chưa bao giờ tin tưởng.

Cũng không biết tại sao, dường như bởi vì rời khỏi cung, hắc ngày càng bộc lộ rõ rệt, càng rõ rệt, nàng lại càng sợ hãi, niềm vui vì có được danh tiếng cùng nỗi lo lắng không tên cứ đan xen lẫn nhau, khiến cô ngày càng trở nên bồn chồn.

Lớp thuốc mát rượi đắp trên người rất dễ chịu, nàng vừa nghĩ vãn vợ vừa tiện miệng hỏi: “Sao mấy hôm nay không thấy Thường Phúc?” Tú Linh nghe nàng hỏi, vừa khẽ quạt vừa đáp: “Bẩm nương nương, mấy hôm nay hắc ở trong chuồng ngựa.” Trước đó vì hắc vứt bỏ Quý Phi trong núi, khiến hoàng thượng tức giận, đánh hai mươi hèo rồi quăng vào chuồng ngựa chịu phạt, nên Phi Tâm không nhắc nàng cũng không nói, coi như không có con người này! Lúc này Thường Phúc thừa lúc không người, vào trong vườn cản đường Tú Linh, nước mắt giọt ngấn giọt dài van nài nàng giúp hắc nhắc vài lời với nương nương.

Dẫu sao Tú Linh cũng cùng hắc chung sống nhiều năm, một người điều khiển việc bên trong Cúc Tuệ Cung, một kẻ lo việc bên ngoài, lại thấy hắc mặt mày rũ rượi, bỗng chốc hơi mềm lòng, đang tính nghĩ có nhắc một câu, để Quý Phi xin hoàng thượng một ân điển. Nhưng thấy Phi Tâm nhắm mắt dường thần, cũng không tiện mở lời, ngờ đâu Phi Tâm tự nhớ đến và hỏi han, nàng bèn thừa dịp nói ngay. Tú Linh khẽ vẩy quạt: “Nương nương, cái

tên Thường Phúc vô tích sự này đúng là đáng ghét, đáng chịu đòn roi. Nhưng nường nường tổng cộng chỉ dẫn theo vài người, tới lúc sai vật cũng cần không ít người, hay cứ tạm treo đó để hẩn về hầu hạ, khi nào hồi cung thì xử lý hẩn sau, xem hẩn có rút bài học được chưa!”

Phi Tâm nghe xong khẽ ừ một tiếng, vẫn nói với giọng chậm rãi như trước giờ: “Người sai người gọi hẩn về là được rồi.”

“Ban đầu do hoàng thượng ném hẩn đi, nay nường nường lại đưa hẩn về, chẳng phải là sẽ khiến hoàng thượng mất thể diện? Theo ý nô tì, xin một tiếng với hoàng thượng vẫn hơn.” Tú Linh thận trọng nói. Lúc đó hoàng thượng nổi cơn tam bành, thấy Thường Phúc là điên tiết, đá hẩn một phát ra xa tám trượng, nếu không nể mặt hẩn là người của Quý Phi thì e sớm cho một đao kết liễu. Hoàng thượng đày hẩn đi, dẫu nường nường muốn thả thì cũng phải xin hoàng thượng trước. Bây giờ nường nường bệnh đến hồ đồ rồi, ngay cả điều này cũng quên?

Phi Tâm mỉm cười, hơi nheo mắt nhìn vẻ mặt Tú Linh: “Người theo bốn cung bao nhiêu năm nay, sớm nên biết rằng bốn cung tuyệt đối không làm những điều vượt quy củ. Thường Phúc báo tin cứu giá, có công không lỗi. Huống chi hôm đó là do bốn cung sai hẩn đi, hoàng thượng tự khắc hiểu rõ. Thường Phúc chỉ là tên nô tài, tình cảnh hôm ấy, hẩn chỉ biết tuân mệnh hành sự. Hoàng thượng chẳng qua nhất thời tức giận, nay mọi việc đã qua, tất cả đều kinh hãi nhưng bình an vô sự. Nổi giận lúc đó đã trút, theo ý bốn cung, chuyện nhỏ nhặt như vậy hoàng thượng chắc cũng quên khuấy đi mất. Có sao lại phải nhắc chuyện cũ, người len lén đưa người về là được.”

Tú Linh nghe thế bèn gật đầu, trông thấy thuốc cũng gần xong, nhẹ nhàng lấy sạch lớp thuốc, hầu hạ Phi Tâm tắm tấp. Lúc đó đang giữa trưa, Tú Linh để Phi Tâm nghỉ ngơi, dặn dò cung nữ ngoài rèm cẩn thận hầu hạ, bản thân len lén đi nhận người về.

Phi Tâm cũng không ngủ được, kể từ ngày hai mươi bốn nàng tỉnh dậy, liên tục bảy – tám hôm chẳng đi đâu, chỉ tịnh dưỡng không màng công việc. Ve sầu râm ran ngoài kia, đã vào tháng tám, Hoài An gần đây mưa đã giảm dần, thời tiết oi ả. Khu vườn này mô phỏng kiến trúc phương bắc, nhưng lại chế tạo phù hợp phong cảnh miền nam. Điện các rất cao và rộng, đi theo phong cách phương bắc, bốn bề bằng phẳng, nhưng mái ngói lại thiết kế đường dẫn nước. Dưới mặt đất lấp nhiều mương rãnh nhằm dẫn nước mùa mưa.

Khi vào vườn, do bệnh tình nghiêm trọng, Vân Hi đưa nàng về thẳng nơi ở của hẳn. Nơi này cũng thế, đã trình trước sơ đồ cho Cư An Phủ sắp xếp, tiếp thu bài học lần trước ở Giang Đô, ban đầu An Cư Phủ vốn sắp cho Phi Tâm ở nơi cách hoàng thượng không xa, hai tòa viện lớn về cơ bản dính liền nhau. Nhưng Vân Hi chê chính giữa cách một vườn nhỏ đi lại không tiện nên đã kéo cô vào ở giữa này.

Mấy hôm nay Vân Hi thực sự rất bận rộn, sau ngày hai mươi tháng bảy, hẳn chỉ gặp sơ các quan địa phương, chiếu lệ ban thưởng cho Lạc Chính Mịch và một số đô đốc công trình sông nước, không đi xa. mấy hôm nay mới bắt đầu tuần tra xung quanh, đi về phía nam, hộ giá khá nhiều, ngoại trừ triều thần cùng đến lúc đó, các thân quý địa phương các tỉnh phía nam cũng tiếp giá.

Nhưng bọn người này Vân Hi không dẫn theo hết, một vài người cho về địa phương nhưng một số thì theo từ phía nam đến Hoài An. Quảng Thành Vương là huynh đệ chú bác với tiên đế, phụ thân Quảng Thành Vương có công ủng hộ lập tiên đế, nên đến đời con của ông cũng kế thừa tước hiệu Thành Vương. Chính phi của ông ta chính là đại tỷ của đương kim thái hậu Nguyễn Tinh Hoa, lần thánh thượng nam hạ này, ông vốn phải tiếp giá, còn thái hậu cũng vui mừng vì muốn gặp người thân. Hoàng thượng xét thấy ông đi xa, sức khỏe trước giờ không tốt, lại thêm tuổi tác cũng cao, rất chu

đáo với ông, không cần ông phải vội đến. Vì thế ông chỉ sai con trai trưởng đến Hoài An tiếp giá từ sớm, sau đó bản thân đưa vương phi đến sau.

Vài ngày trước Quảng Thành Vương đã đến, hoàng thượng bèn thiết yến đãi thân quý cùng triều thần, đặc chuẩn Thành Vương cùng Thành Vương Phi vào trong viện, tiện để vương phi đoàn tụ cùng thái hậu.

Chương 4

Lời trách mắng như con trẻ

Phi Tâm tùy ý cầm một quyển sách lên xem, nhất thời cảm thấy tấm rèm lay động, vừa ngẩng đầu đã thấy có người thong thả bước vào. Uông Thành Hải thì lấp ló ở ngoài rèm không xa.

Hai ngày nay Vân Hi ra vào cũng không có đòi hỏi lễ nghi gì, bằng không lại kinh động nàng đi ra tiếp giá, vậy thì không phải là tịnh dưỡng mà là giày vò. Ban đầu Phi Tâm có chút không quen, cảm thấy hăn xuất quỷ nhập thần như vậy, nàng cũng không chu toàn lễ nghi, hiện giờ Quảng Thành Vương lại ở đây, tin đồn truyền ra lại không hay. Nhưng tính tình kia của hăn Phi Tâm cũng hiểu được, nhận ân điển của hăn như vậy qua mấy ngày cũng thành thói quen.

Nàng bỏ sách xuống, đứng lên nghênh đón, cung nhân mỗi người đều bận rộn, người lấy khăn, kẻ thì bưng trà. Nàng thấy hăn đối xiêm y, biết hăn không muốn để cho nàng mệt nhọc, nhất thời trong lòng vô cùng ấm áp. Hăn thấy nàng hôm nay thần sắc đã tốt hơn, lại ngửi thấy hương thơm ngát trên người nàng, cười khê: “Hôm nay đã có thể ngâm nước nóng sao?”

Phi Tâm mang đệm đến để cho hăn ngồi xuống, nhẹ giọng đáp lời: “Thần thiếp hiện giờ chưa ngâm nước nóng được, chỉ là vừa rồi dùng một ít thuốc.”

Vân Hi nhìn thấy một cái khay để trên bàn ở bên cạnh mà vừa rồi Tú Linh đặt ở đó. Hắn tùy ý nhận lấy khăn cùng nữ đưa tới mà lau tay: “Thứ này thật có thể xóa được sẹo không? Hôm trước bôi thử ngọc phù cao lên chân, lát hồi lấy cho nàng xem một chút?”

“Thần thiếp hiện giờ cũng không khác biệt gì nhiều, phần bạch chỉ trên châu này thật hữu hiệu, mấy dấu vết nhỏ bình thường đều xóa được.” Phi Tâm mặt giận là đỏ lên, mấy hôm trước hắn không tới giữa trưa đã trở lại. Đụng phải nàng đang bôi thuốc, kết quả là hắn tự mình làm luôn, ngay cả vết châm trên bắp đùi nàng cũng bị phát hiện, khiến nàng xấu hổ đến chết đi sống lại. Hiện giờ hắn lại để cho người ta mang ngọc phù cao cái gì đó lại đây, nàng cũng thật không chịu nổi.

Hắn hiện tại càng ngày càng kỳ quái, không có việc gì lại lấy việc chinh đồn nàng làm thú vui, càng ngày càng nghiện trò mèo vờn chuột.

Vân Hi thấy nét mặt của nàng thì nghĩ một chút. Bỗng nhiên hắn kéo eo của nàng đứng dậy, làm cho mũi chân nàng phải nhón lên, ngực nghiêng về phía trước, thân thể cũng dán chặt vào hắn. Nàng không thể không ngẩng đầu nhìn hắn, hắn rũ mắt xuống nhìn nàng nói: “Thứ này hiệu quả như vậy, không biết đối với vết thương cũ có hiệu quả hay không?”

“Vết thương cũ? Bao lâu rồi?” Phi Tâm nghe hắn hỏi, nhất thời buột miệng nói ra.

“Trẫm khi còn bé ham chơi, đầu gối từng bị thương, nàng không phát hiện sao?” Vân Hi nhìn nàng chăm chăm, mắt không ngừng lóe lên, đè thấp giọng.

Phi Tâm ngẩn ra, chợt cảm thấy sắc mặt hắn thay đổi không ngừng. Rõ ràng vừa rồi vẻ mặt hắn vẫn còn bình thường, bây giờ lại có chút là lạ, làm cho Phi Tâm có phần ngây ngốc. Nhất thời nàng nghiêm mặt cười, thuận

theo lời hăn: “Thần thiếp tất nhiên là biết. Chẳng qua là sẹo cũ nhiều năm. Sợ rằng...”

Hăn đột nhiên cười một cái. Nhưng nụ cười kia lại khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo. Nụ cười đó trước kia nàng rất quen thuộc, nhưng lúc này lại làm cho nàng cảm thấy rất xa lạ. Hai mắt như sương giá. Nhưng không chỉ có thế, còn có chút đau đớn! Hăn trước kia hỉ nộ vô thường, khiến cho Phi Tâm hoàn toàn không mò ra được suy nghĩ của hăn. Cho nên vừa thấy vua là liền ngây ngốc một nửa. Hăn đã lâu rồi không có như vậy. Bây giờ đột nhiên lại có bộ dáng này, làm sắc mặt Phi Tâm thoáng chốc có chút thâm.

“Lạc Chính Phi Tâm. Nàng là một tên lường gạt!” Hăn bỗng nhiên thì thầm, buông tay ra. Ý thức Phi Tâm bị giọng điệu lạnh lùng này của hăn làm cho rung động mãnh liệt. Lại là một vẻ mặt chết lặng. Hăn hừ nhẹ một tiếng: “Nói đến chuyện buôn bán, trăm thật đúng là không bằng nàng! Đừng nói là một vốn bốn lời. Thật sự là thua lỗ không còn một đồng!” Nói xong, hăn cũng không thèm liếc nàng một cái, quay đầu bỏ đi.

Phi Tâm cả người đều choáng váng, nhất thời không nghĩ ra sao hăn lại trở mặt giờ giọng như vậy. Trong đầu chấn động ầm ầm. Đột nhiên nghĩ đến lời hăn vừa nói, nàng cảm thấy ngực nhức nhối. Nhìn thấy hăn đã đi đến bên cạnh tấm rèm, không biết sao nàng lại có cảm giác hôm nay thế là đã xong rồi. Giữa bọn họ thật sự là đi đời nhà ma. Trong nháy mắt, nàng lại không nghĩ tới nhà Lạc Chính các nàng!

Đầu óc nàng kích động. Nàng buột miệng gào lên: “Hoàng thượng. Hoàng thượng. Thần thiếp có chuyện muốn...” , thấy hăn hoàn toàn không để ý tới, vén rèm đi ra ngoài. Ưng Thành Hải sửng sốt, cũng không biết thế nào. Hiện giờ hoàng thượng đã cùng Quý Phi gấn bó như keo sơn, làm sao thoáng cái lại trở về điểm xuất phát rồi? Hăn vừa định mở miệng đã thấy Quý Phi nhanh như gió chạy qua bên này. Trừ ngày đó ở Đông Loan ra, hăn chưa bao giờ thấy dáng vẻ bất chấp chạy đi của Quý Phi như vậy.

Vân Hi nghe thấy bước chân ở phía sau, nhất thời có chút sững sờ. Nàng trước kia căn bản sẽ không đuổi theo hắn. Trước kia hắn đi thì đi. Nửa năm không đối diện, nàng vẫn thản nhiên như thường. Bây giờ lại đuổi theo hắn, chẳng qua là con vẹt chết bị nấu chín rồi lại bay đi mà thôi. Mấy ngày trước hắn đã đồng ý với nàng, đối xử với nàng thật tốt, cho phép nàng ở nhà mấy ngày.

Hắn cái gì cũng đều đáp ứng nàng, nhưng nàng đền ơn như thế nào? Tiến cung đã hơn bốn năm, vậy mà ngay cả trên người hắn có sẹo hay không đều hoàn toàn không biết gì cả! Hắn đem tình cảm của mình phó thác cho người hoàn toàn không biết yêu, hắn rõ ràng ngu ngốc đến mức hy vọng nàng sẽ tác thành!

Nghĩ như vậy, bước chân hắn lại nhanh thêm mấy phần. Nàng bước càng nhanh thì hắn càng muốn chạy. Không sai, hắn còn muốn ba chân bốn cẳng chạy như điên! Nói hắn không tin nàng cũng được, hắn lúc nào cũng năm lần bảy lượt dò xét, cũng có thể là hắn căn bản không tự tin.

Hắn rất muốn được báo đáp, rất muốn nhìn thấy thành quả. Nhưng càng muốn thì càng hỗn loạn! Từ nhỏ, hắn chỉ biết rằng, càng khát khao lấy được cái gì đó thì càng cần kiên nhẫn gấp bội. Khi đánh mất sự kiên trì, lý trí cũng sẽ bị hủy diệt. Không có Sở Vân Hi, ít nhất hắn vẫn là Tuyên Bình Đế. Không có Lạc Chính Phi Tâm, ít nhất vẫn còn một phi tần có thể hầu hạ hắn. Nếu không, khi tình cảm của Sở Vân Hi càng thêm sâu nặng, mà sự tham lam của nàng càng tăng thêm, không chừng sau này bản thân sẽ trở nên rỗng tuếch. Chỉ biết bồi dưỡng ra một Nguyễn thị thứ hai, đến lúc đó lại nắm toàn bộ tinh thần của Sở Vân Hi trong tay, hắn nên sát phạt như thế nào?

Phi Tâm thấy lúc này hắn đi càng nhanh, trong lòng càng hoảng sợ. Kết quả lúc xông qua tấm rèm, chuỗi châu ngọc thạch anh quật soạt tới, cuốn lấy chân nàng, nàng nhất thời không thấy, chân bị vướng lại, “ai da” một tiếng rồi ngã xuống. Trên nền gạch thanh hoa phát ra một tiếng vang giòn.

Vân Hi bị âm thanh này làm cho vỡ vụn, nhất thời cũng giống như bị chuỗi châu ngọc quấn lấy làm cho bất động. Hắn vội vàng dừng bước, đột nhiên quay đầu lại, thấy nàng cả người đều quỳ rạp trên mặt đất, một chân vẫn còn đứng đưa.

Trong lòng hắn thất điên bát đảo, giậm chân quay lại, miệng lại không được mà mắng: “Nàng chạy cái gì?” Cung nhân bên cạnh vội vàng ba chân bốn cẳng nâng Phi Tâm dậy, Vân Hi thấy lỗ mũi nàng có vết máu, vươn tay ra nâng đầu nàng lên, động tác rất là mềm mại nhưng ngữ khí lại vô cùng châm biếm: “Chạy cái gì mà chạy? Phong hầu cho phụ thân của Quý Phi còn chưa đủ sao?” Hắn đang nói, chợt thấy Phi Tâm đưa tay lại đây, níu lấy ống tay áo của hắn. Lúc này cằm của nàng bị tay hắn giữ lấy, nàng đành phải nhìn lên trời. Nhưng hai tay lại lộn xộn mò mẫm, nắm lấy tay áo không chịu buông ra. Lời thốt ra không phải nhận tội, mà là: “Thần thiếp không dám nhìn.”

Bên cạnh có cung nữ đỡ nàng, còn bọn đi tìm thuốc cầm máu và miếng bông, cũng không hiểu được ý nghĩa lời nói này của Phi Tâm. Phi Tâm nhìn chằm chằm vào trần nhà, bởi vậy nàng mới có dũng khí để nói. Thật ra vừa rồi hắn châm chọc nàng, căn bản nàng cũng không nghe thấy, trong đầu chỉ có cảnh tượng vừa mới vụt qua. Nguyên nhân hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong khi nàng đang suy nghĩ thì “oành” một cái.

Trên đùi hắn không có bị thương, hắn chẳng qua chỉ muốn thăm dò nàng. Thử để ý rằng, nếu là trước kia, có đánh chết nàng cũng không nghĩ tới. Nhưng hiện giờ không giống như vậy, trải qua bao nhiêu sinh tử, nhìn biểu hiện tình cảm trong mắt hắn, nàng chẳng phải ngu ngốc, đương nhiên sẽ nghĩ ra. Chỉ là hắn thay đổi quá nhanh, mà nàng lại thật sự theo không kịp, đợi khi nàng giật mình thì sắc mặt hắn đã biến đổi. Đến khi nàng tiếp lời thì tâm của hắn đã rét lạnh! Hắn không phải đang thăm dò Quý Phi, hắn muốn dò xét Lạc Chính Phi Tâm! Trong nháy mắt, nàng đột nhiên cảm thấy hắn

không phải là hỉ nộ vô thường. Hẩn kỳ thật cũng giống như nàng, đều là ốc sên trong chuyện tình cảm, đụng vào một cái là liền rụt lại.

Hẩn nhìn nàng chăm chăm, không nói gì. Sau một hồi lâu nàng vẫn không nghe thấy hẩn đáp lại, càng trở nên sốt ruột. Cố gắng cúi đầu, nhưng hẩn lại càng đem mặt nàng ngửa lên. Bây giờ không phải là nàng không dám nhìn hẩn, đổi lại là hẩn đang sợ hãi.

“Thần thiếp không dám nhìn.” Nàng lập lại, cũng không quan tâm cung nữ hay thái giám có đứng ở bên cạnh hay không, “Thần thiếp lớn lên đọc nữ thư, trong sách dạy ‘Hầu hạ bậc đế vương, mảy hạ thấp, mắt rũ xuống mà nhìn. Cười không lộ răng, không được run vai. Tránh tôn sùng bản thân, tức là trước mặt ấu đế cũng phải chấp lễ!’ ”

Hẩn không để ý tới nàng, càng thờ ơ thì nàng lại càng sốt ruột, níu chặt tay áo của hẩn không buông ra: “Sau này thần thiếp hiểu rồi, hoàng thượng không thể bỏ qua cho thần thiếp lần này sao?” Lời này rõ ràng đã là mang theo ý cầu khẩn, đầu nàng ngẩng lên thật sự choáng váng. Được một lúc thì các cung nữ cầm đồ đi đến, cũng không dám đưa ở phía trước, chỉ lo nhìn Uông Thành Hải bên cạnh. Uông Thành Hải lặng lẽ nhìn hoàng thượng, cảm giác sắc mặt hẩn cũng không khó coi như trước, nhưng vẫn rất hà khắc. Nhất thời hẩn cũng hiểu được vài phần, dường như lúc này ngược lại không phải là Quý Phi tỏ ra ngốc, mà là hoàng thượng đột nhiên nóng nảy.

Trên đường qua đây, hẩn cũng nghe thấy nhiều, trước kia ở trong cung hẩn cũng coi như là hiểu được tám chín phần. Tuy rằng hẩn là một thái giám, chuyện tế nhị giữa nam nữ cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng kẻ ngoài cuộc thì tỉnh táo, người trong cuộc lại u mê. Thật ra hoàng thượng càng nóng nảy, hẩn cũng càng cảm thấy trong lòng khó chịu. Hoàng thượng làm việc có trật tự, có mưu kế. Trong cung mỹ nữ như mây, đại thần nịnh hót dâng tặng cũng không ít. Nhưng hoàng thượng đối với chuyện nam nữ sống chung tế nhị cũng không giải quyết được, hẩn chưa từng trải qua, cũng chưa từng gặp qua.

Chỉ có đối thủ này là hoàng thượng hận không thể bày mưu tính kế, mấy tên đại nam nhân cộng lại cũng không so được với Quý Phi. Một mặt hoàng thượng vui vẻ trong lòng, vẫn theo thói quen tán thưởng người khác, cũng không biết nên đối phó thế nào mới tốt. Mặt khác vừa lo lắng, lúc nào cũng dò xét, sợ có hạt cát trộn lẫn bên trong.

Quý Phi chỉ có tâm tư với danh tiếng và địa vị, càng khó đoán hơn, nói về lòng trung thành, càng khó phải bàn. Chuyện nam nữ trong chốn lát mà bao nhiêu biến đổi, hoàng thượng một là bị hố, không thì cũng què một cục. Hẳn là hoàng đế, trải qua một thời gian dài, hẳn trở nên gian trá một cách kỳ quái, tự nhiên sẽ càng tỏ ra hỉ nộ vô thường. Ở trong cung nhất định cứ phải tức giận với Quý Phi, hàng ngày không để cho nàng vui. Hai người thật vất vả mới ở một chỗ, từ nay về sau có thể xem như có tiến triển, nhưng hẳn lại cứ muốn tiến vùn vụt. Được, lại bị hố!

Chẳng qua là lần này Ôn Thành Hải nghe ý tứ của Quý Phi nương nương cũng không trách được nàng. Nương nương từ nhỏ đã như vậy, dù thế nào chẳng nữa cũng không thể làm cho tính tình nàng thoáng cái thay đổi đáng kể, cái này cũng là hợp với lẽ thường. Chỉ là lúc này hoàng thượng tâm loạn như ma, y như tiểu hài tử, làm sao quan tâm để chuyện có phải lẽ thường hay không, tự bản thân hẳn đã thất thường rồi!

Chương 5

Cứ bắt bớ mãi thì cũng khó mà cời nút thắt

Ôn Thành Hải cười khố trong lòng, nhất thời sờ mũi một cái rồi tiến lên trước, nói với hoàng thượng: “Nương nương đã nhận sai rồi, hoàng thượng tạm tha một lần đi? Thấy nương nương bệnh nặng vừa mới chuyển biến tốt, bây giờ lại gặp đầu, trời lại nắng gắt, một hồi đổ mồ hôi lại càng thêm nặng.” Ôn Thành Hải thấy trên mặt hoàng thượng có chút trì hoãn, nương nương lại luôn nhu nhược, cho nên mới lại gần thêm mấy câu.

Nhất thời Vân Hi cũng cảm thấy, vừa rồi đột nhiên lại có ý muốn thử nàng, thật là có hơi hẹp hòi muốn gây chuyện. Kỳ thật giống như lúc trước nhìn thấy nàng một thân sáng rọi chạy đến Lai Nhân Cung vậy. Vừa rồi thấy nàng nói đến ngọc phù cao thì vẻ mặt liền lúng túng, quả thật là hai người đều tội lớn ngập trời. Cái bản mặt vốn luôn cứng ngắt không mấy may có tí hứng thú, lúc nào cũng trắng bệch khiến cho hắn muốn kéo dẫn cái sự ương ngạnh này. Nếu là trước kia cũng được, hiện giờ đang bệnh một trận, rõ ràng trước đó đã nói qua rồi. Hắn nói nàng lần này bệnh tật như vậy, ngược lại có xu hướng thay da đổi thịt. Nàng còn nói sẽ không ngộ nguây mà trở về bộ mặt thật, lúc này mới được mấy ngày hả? Thế mà đã lộ nguyên hình rồi! Cho nên hắn mới nhất thời nổi nóng, muốn thử nàng một trận. Kết quả thử một lần liền giống như nuốt phải băng vậy. Lại nói tiếp, đừng nói ở ngoài cung, trước kia ở trong cung, nàng hầu hạ thay quần áo tắm rửa cũng không phải một hai lần. Còn chưa nói đến những chuyện khác, được lắm, hóa ra trong mắt nàng không có lấy nửa điểm quan tâm đến hắn!

Hiện giờ hắn bát nháo như vậy, làm hại Phi Tâm ngã vồ về phía trước, đụng giập đầu. Hắn thật ra cũng đau lòng, thấy nàng chảy máu mũi, lại tỏ thái độ mềm mỏng mà nói. Cộng thêm hắn yên lặng, trong lòng đã bình tĩnh bảy tám phần. Nhưng cái từ “không dám” này vẫn khiến cho hắn không được tự nhiên, ngoài cung đã như vậy, sau khi trở về còn không giống như trước kia?

Cho nên nghe Ôn Thành Hải nói xong, hắn thuận tay đưa xuống, ôm nàng đứng dậy. Tiếp theo một tay cầm lấy thuốc mỡ và vải bông trong tay cung nữ, sải bước quay lại, mở miệng nói: “Không dám đúng không? Trẫm hôm nay cũng không tin là trị không được nàng!” Nói xong, bóng người chợt vụt qua, xoay người kéo rèm lại.

xxxxxxxxxxxxxx

Phi Tâm thấy hắn che rèm lại, nhất thời trong đầu nhảy loạn khác thường. Nhưng lúc này hắn chỉ lo bóp mũi nàng, nàng nhìn nét mặt của hắn, đã

không nhúc nhích được, lại càng không dám nhiều lời, chỉ cảm thấy thuốc mỡ kia đã tán thành bột, khiến cho nàng muốn hắt xì một cái. Nhưng hiện giờ mặt hắc đối diện nàng, nàng không thể không nín. Nhất thời lông mày dựng đứng, mũi cổ quá kỳ lạ.

“Ngựa không chịu nổi thì hắt xì đi, nín cho chết à?” Hắc lẩm bẩm một câu, nhìn nàng không có gì đáng ngại, tùy tiện ném bình thuốc mỡ xuống, dòm nàng: “Thay y phục, hôm nay nàng xem rõ ràng cho trầm. Lần tới hỏi nàng, nói cái gì không dám thì không xong đâu!”

Mặt của Phi Tâm giống hệt một quả mướp đắng. Nàng trề môi ngồi ở bên giường, ban ngày ban mặt lại thay y phục!

Lời này nàng chưa nói ra, nhưng Vân Hi nhìn sắc mặt của nàng liền đoán được ngay, nhất thời nhếch miệng nói: “Không vui đúng không? Ban ngày ban mặt khó coi sao, không hợp quy củ sao? Ta nói cho nàng biết, nàng không vui thì khỏi về nhà! Vậy cái gì Lạc Chính một hai ba bốn năm, toàn bộ rút về Cẩm Hương cho ta!”

Phi Tâm mở to miệng, hắc có thể vô lại như thế này sao! Quân vương không nói đùa, trước kia hắc có làm càn như thế nào, ít nhất nói một là một, tuyệt đối không lật lọng. Cho nên lúc ấy nàng đuổi theo, một chút cũng không nghĩ rằng hắc bởi vì tức giận mà không cho nàng về nhà.

Có lẽ nếu sau này nàng đắc tội hắc, hắc sẽ giận chó đánh mèo, chỉnh lý nhà Lạc Chính. Nhưng nhất định không nói một đằng làm một nẻo như bây giờ. Nhưng hiện tại, hắc căn bản chính là đang uy hiếp người!

Hơn nữa hắc lại bắt đầu “Ta ta ta”. Về mặt Phi Tâm đau khổ. Thấy bộ dạng điên cuồng của hắc, nàng đột nhiên bị kích động muốn cắn hắc một cái. Ngay cả chính nàng cũng bị dọa cho giật mình, cũng không biết có phải là bị hắc làm hư rồi hay không.

“Thần thiếp muốn xin một ân điển.” Phi Tâm nén một lúc lâu, thấp giọng nói.

“Không có ân điển gì hết.” Hắc không cần suy nghĩ liền cự tuyệt. Thấy nàng bị hắc làm cho nghẹn không nói được, nhất thời hắc còn nói: “Thay y phục.”

Phi Tâm cắn chặt răng, đột nhiên nghiêng thân nhìn hắc: “Thần thiếp muốn xin một ân điển!”

“Nàng đã khỏe lại rồi hả?” Vân Hi thấy nàng như vậy liền nghiêng răng.

“Cho dù hoàng thượng muốn dạy dỗ, cũng nên dẫn dắt từng bước, thần thiếp muốn xin ân điển.” Tượng đất cũng có ba phần thổ tính, Phi Tâm thấy cửa này từ nay về sau khó qua, nhưng vẫn hơn hắc lúc trước, không phải nàng cắn răng là có thể miễn cưỡng đi qua. Cho nên ánh mắt nhất thời né tránh, nhưng ngoài miệng thì lại kiên trì. Nàng không ngu ngốc, cứng đầu với hắc một chút, cơ bản chính là để cho hắc dần vật. Nhưng rõ ràng hôm nay hắc muốn đổi cách đùa giỡn nàng, cho nên Phi Tâm càng thêm can đảm.

“Dẫn dắt từng bước nàng cũng có thể bỏ đi, lần này đâu chỉ dẫn dắt từng bước? Nàng muốn xin ân điển, hôm nay còn không có lãi, ngày mai để cho toàn bộ nhà Lạc Chính xéo hết cả đi!” Hắc cũng bắt đầu hồ đồ không phân biệt rõ phải trái.

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Phi Tâm trực tiếp bỏ qua toàn bộ, tức giận với hắc đến mắt trợn trắng. Sau đó nàng lấy một chiếc khăn giấu trong tay áo, nửa khom lưng nhìn về phía hắc, “Đã khiến hoàng thượng ủy khuất rồi, thần thiếp trước xin nhận tội với hoàng thượng.” Nói xong, nàng liền tiến đến gần mặt hắc.

Hắc phát hoảng, theo bản năng đưa tay giữ nàng lại: “Nàng làm cái gì?”

“Che mắt hoàng thượng lại.” Phi Tâm nói xong, hăn thiếu chút nữa là phun ra ngoài, bắt đầu lắp bắp: “Nàng, nàng che mắt ta lại, để làm gì?”

“Bằng không thần thiếp không dám.” Nàng nói với vẻ mặt đáng thương, “Thần thiếp từ nhỏ đã tuân theo gia huấn, phép tắc lễ nghi...”

“Được được được. Che đi che đi!” Vẻ mặt Vân Hi có chút vận vẹo, hăn là mang theo chút hương vị bi thương. Lần này hăn lại bị nàng làm cho hồn vía đảo ngược. Phi Tâm chậm rãi tiến tới, lúc gần kề tay hăn không tự chủ được mà bắt đầu quẩn lấy nàng. Phi Tâm sợ ánh mắt câu hồn này của hăn, kỳ quái trên người, khiến cho trong lòng nàng loạn cả lên. Cho nên nàng cắn răng một cái, cũng không quan tâm tay hăn sờ soạng thế nào, càng hung hăng che kín mắt của hăn lại.

Nàng vẫn còn quẩn hai lớp nữa, Vân Hi bỗng chốc đen mặt. Hăn thật không quen tối om như vậy, nhất thời véo eo nàng: “Hiện tại đã ban ân điển rồi, mau thay y phục. Nàng hãy nhìn cho kỹ, một hồi ta hỏi nàng, đáp không được thì để cho bọn họ cút đi!”

Phi Tâm nghe hăn uy hiếp như vậy, cút đi cút đi cứ văng vẳng bên tai. Nàng vội vàng đáp lời, vừa đáp lời vừa bắt lấy tay hăn: “Hoàng thượng, thần thiếp thay y phục cho ngài.”

“Thay y phục thì nàng vận tay ta làm gì? Phiền nàng thu tay lại.” Nói xong, hăn ôm chầm lấy nàng, tiện thể nằm lên trên giường, cả người nàng té nhào lên người hăn.

Hăn có thể cảm giác được tay của nàng đang run cầm cập, nhưng không thấy nét mặt của nàng nên có chút tiếc nuối. Nhưng trên thực tế những giác quan khác lại trở nên phóng đại, thân thể hăn và nàng kề sát nhau đã nảy sinh biến hóa. Hiện giờ nàng đè ép hăn, hăn cảm giác càng rõ ràng, cả người bắt đầu có chút căng lên.

Sắc mặt Phi Tâm tím ngắt, Vân Hi hiện tại không chỉ thách thức cực hạn của nàng, căn bản chính là khiến cho nàng phá bỏ cái cực hạn này. Bây giờ hẳn không nhìn thấy gì cả, nhưng tay hẳn thì lại không thành thật, đem nàng vân vê qua vân vê lại. Hơn nữa nàng có thể cảm nhận được biến hóa của hẳn, nhất thời tim đập như điên, hai mắt nàng dâng lên vụn lặn dừng khí mới dám nhìn hẳn. Hẳn cảm thấy tay nàng run một hồi lâu cũng không cởi bỏ nút thắt, càng thêm khẩn trương: “Nàng bần thần cái gì? Nhanh lên một chút, bằng không hôm nay khỏi xuống giường!”

Nàng nghe hẳn hồ đồ nói một tràng, thật là mặt đỏ tía tai. Nhưng nàng da mặt mỏng, hẳn thấp giọng chỉ bảo: “Đừng có nằm sấp, bình thường ta làm như thế nào, noi theo mà học!”

Nàng thật muốn khóc, chống lên ngực hẳn chậm rãi đứng dậy, vừa định đến bên cạnh hẳn, hẳn một phen nhấn vào eo nàng: “Ngồi ở chỗ này là tốt rồi, thay y phục nhanh lên một chút, nàng thật ngốc!”

Phi Tâm thật muốn che cái miệng của hẳn lại, nhưng lại không dám. Nhìn chòng chọc cả buổi trời, đột nhiên nàng cắn răng, bắt chước hẳn nín chặt cổ áo của hẳn, dồn sức xé ra hai bên! Nhưng y phục lại không rách, tay thì đau, quan trọng hơn là Vân Hi cảm thấy cổ áo chặt quá, đè nén mà hô to: “Nàng xé thì không xé, túm vớ vẫn cái gì hả? Ngu ngốc ngu ngốc!”

Phi Tâm cảm thấy thật ủy khuất, hẳn nói là bắt chước hẳn. Hẳn chẳng phải thường ngày xé y phục đó sao! Nàng cứ như vậy để cho hẳn gọi ngu ngốc. Nàng bắt đầu phụng chỉ kiểm tra thánh thể thực hư thế nào!

Uông Thành Hải hầu hạ ở bên ngoài rèm, mọi người nghe mà choáng váng, một hồi lại nghe hoàng thượng kêu “Ôi, nàng sờ cái gì vậy?” Sau đó lại không nghe thấy âm thanh đáp lại, phỏng chừng là Quý Phi trả lời vô cùng nhỏ.

Một hồi lại nghe hoàng thượng quát “A, ngu ngốc ngu ngốc, không đúng không đúng!” Tiếp theo lại yên tĩnh, một lát nữa lại nghe hoàng thượng gào lên “Ngứa, Phi Tâm, nàg thử giày vò ta nữa xem?” ... Ban đầu giọng nói vẫn còn thanh, sau lại trở nên khàn khàn, càng về sau lại rên rỉ phóng đảng. Mấy tên thái giám bên cạnh đã muốn mắc nghẹn không nhin được cười, hăn trừng mắt một cái mới bình tĩnh lại được.

Chính hăn cũng dựa vô tường, nhất thời cũng không nhin được, ngực rung vài ba cái. Hoàng thượng từ bốn năm tuổi chưa từng như vậy, lúc này lại giống như một đứa trẻ.

Qua một hồi liền yên tĩnh, một hồi nữa lại nghe hoàng thượng khàn giọng kêu: “Được rồi, ngồi lên.” Lúc này loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Quý Phi, cũng không biết nói cái gì, nhưng đúng là không sai.

Tiếp theo liền nghe hoàng thượng gào thét: “Đó không phải là ngồi lên, không đúng! Ta muốn tháo khăn ra.” Nhất thời lại nghe Quý Phi cắn năn đôi câu, giọng nói vang ra tận đây, như là nói “Đừng tháo” gì gì đó.

Qua một hồi, hoàng thượng lại gào lên: “Ngu ngốc, không đúng. Nàg qua kia ngồi đi? Này... Chạy đằng nào? Nàg còn để cho ta chạy! Nàg quay lại đây!” Tiếp theo liền nghe Quý Phi nhỏ giọng “Á” hai cái, lại yên lặng một hồi lâu, lúc này hai người như đang so tài vậy. Một hồi lại nghe hoàng thượng cắn răng thở gấp khàn khàn: “Nhanh một chút nhanh một chút... A, đại ngu ngốc này! Ta chết ở trong tay nàg!”

Uông Thành Hải lại không nhin được, che miệng lui vài bước, không nghe nổi nữa! Sắc trời đã chuyển sang hoàng hôn, Uông Thành Hải lặng lẽ đi ra ngoài phái người qua phòng khác chuẩn bị nước tắm. Một lát sau, Phùng thái y cũng mang người lại đây bắt mạch như thường lệ, trong chốc lát trà bánh cũng mang lại đây, trong khi Tú Linh còn dẫn theo Thường Phúc đã trở lại. Thường Phúc vừa thấy Uông Thành Hải, có phần sợ hãi.

Uông Thành Hải liếc hắt một cái, biết là Quý Phi gọi tới. Việc này thật ra hoàng thượng đã sớm quên, về sau vẫn là hắt nghĩ Quý Phi bên này thiếu người sai bảo, liền đi cầu tình. Hoàng thượng nghe xong liền nói: “Khi nào Phi Tâm nghĩ tới, tự nhiên sẽ gọi hắt trở về, không cần quan tâm.” Cho nên Uông Thành Hải thấy hắt cũng không để ý, chỉ lo dòm bên trong rèm, nhất thời cũng không có động tĩnh nên cũng không nói lời nào, chỉ kêu Phùng thái y trước tiên nghỉ ngơi trong đại sảnh.

Chương 6

Thốn thức thán tình bày ván cờ trái tim

Tú Linh thấy mọi người hăng hái như vậy, trong lòng liền hiểu ngay. Nàng lặng lẽ nói với Uông Thành Hải bên cạnh: “Vừa trở về đã nghe bên ngoài nói, gia chủ của ta lại ra vẻ thiên uy hả?” Nàng vừa nghe tiểu cung nữ bên ngoài nói nhỏ cho nàng biết, còn nói Quý Phi vừa bị té, đụng đến chảy máu mũi. Trong lòng nàng hốt hoảng, không thể không chạy qua đây hỏi thăm, tìm ai cũng như không nên trực tiếp tìm cái vị có thói quen thận trọng này. Nàng dứt khoát qua đây hỏi, Uông Thành Hải tung phất trần, cười cười: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Chuyện này không phải tốt lắm sao?”

Tú Linh cười theo: “Sau này không thể không nhờ công công giúp đỡ.”

“Chúng ta tất nhiên là hiểu, Linh chường cung không cần quá nhạy cảm như vậy.”

Nói xong, Uông Thành Hải nhìn về phía tấm rèm, bữu mô. Tú Linh thông minh, vội vàng phái người chuẩn bị cho Phi Tâm cái gì đó. Uông Thành Hải tự cho là có thể trông nom được chủ tử của hắt, nhưng vài chuyện của Phi Tâm vẫn là Tú Linh lo mới ổn thỏa.

Thật ra thì hai người không ngủ, làm tổ ở trong rèm. Phi Tâm để cho Vân Hi nghiệm thu thành quả đấy chứ. Làm đi làm lại như vậy, suýt nữa thì lấy đi cái mạng nhỏ của Phi Tâm, mà hắn cũng không tốt hơn được bao nhiêu. Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, dù sao Phi Tâm cũng đã nhớ kỹ mấy dấu hiệu trên người hắn. Trên người hắn có chút vết thương cũ, chỉ có điều không nhiều.

Lớn nhất là một dấu ở sau lưng hắn, trên xương mông một chút. Hơn nữa đã qua một thời gian dài, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không nhìn ra. Trên cẳng chân quả thật cũng có một dấu, nhưng không phải ở trên đầu gối, mà là ở đầu xương, như vậy khi di chuyển hắn có thể không cần để ý. Vết sẹo này tuy rằng không lớn nhưng tương đối rõ ràng.

Tiếp đó là hai dấu trên vai bị nàng cắn, chỗ đó hiển nhiên là hắn không triệu thái y xem, bản thân cũng không coi ra gì. Để lại một dấu nhàn nhạt, nhưng dấu cắn trên cánh tay hồi tháng trước đã không còn. Có lẽ là vết cắn kia không ác quá, dù sao trên vai cũng còn hai dấu, đầu óc nàng choáng váng, miệng cũng không có chùng mực.

Theo như hắn nói, vết thương trên đùi sau thắt lưng là do ngã lúc luyện bắn khi cưỡi ngựa, danh y thuốc tốt trong cung nhiều vô số, qua nhiều năm như vậy lại còn sẹo, có thể thấy được lúc ấy ngã nguy hiểm như thế nào. Nhớ lại vết sẹo của hắn, Phi Tâm có chút thông suốt, có thể tưởng tượng được hắn vô cùng khổ khổ chật vật.

“Trẫm đến tuổi kế vị, lúc còn răng sữa đã biết khắp nơi đều nguy hiểm đáng sợ. Trẫm không có tuổi thơ, nhưng chưa bao giờ vì thế mà cho rằng đó là thiếu sót.” Hắn đưa tay ôm nàng, “Nếu trẫm không tỉnh ngộ, lưu luyện hồn nhiên của trẻ thơ, nhất định là không sống được đến ngày hôm nay.”

Phi Tâm không nói gì, lặng lặng nghe hắn nói. Hắn khẽ vuốt tóc nàng: “Con người thỉnh thoảng cũng không phải tự mình quyết định, thay vì oán

trách ca thán, chỉ bằng xem xét thời thế, tự mình bày mưu tính kế còn tốt hơn, chỉ có lúc ta cũng khó tránh khỏi than thở.”

Phi Tâm nhìn hẩn, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Thần thiếp hiểu.”

“Hiểu?” Hẩn hỏi lại, cười khê. “Ta thấy nàng thật hồ đồ!”

Phi Tâm yên lặng một lúc rồi thấp giọng nói: “Kỳ thật thần thiếp không nên tranh luận với hoàng thượng. Chẳng qua là theo như lời của hoàng thượng vừa mới nãy, thần thiếp quả thật đã lĩnh hội đầy đủ.”

“Ta biết. Nàng đã từng viết. Đời này chỉ nguyện cùng bạc đầu, không cần cúi xin người xót thương.” Hẩn nhìn nàng, cảm thấy thân thể nàng run lên, không khỏi siết chặt nàng. “Ta vẫn chưa trách nàng. Nhưng thật ra bài thơ kia của nàng đột nhiên khiến cho ta hiểu được, thật ra nàng vốn là như thế.”

“Thần thiếp lúc đó không biết gì. Thật là nói khoác mà không biết ngượng. Dưới thần mùa xuân, sao lại không cầu?” Phi Tâm sợ run một hồi, khê nói. “Toàn bộ những gì thần thiếp có được đều do hoàng thượng ban tặng. Nếu thần thiếp không đòi hỏi, làm sao cần...”

“Cần cái gì hả?” Hẩn tiến lại gần, rũ mắt nhìn nàng. “Cần gì mà phải xấu hổ như thế?”

“Không phải.” Nàng nghe giọng hẩn, vội vàng nói, “Nếu thần thiếp không đòi hỏi, sẽ không vì danh tiếng mà rầu rĩ. Giữ lễ tiết như cái gông xiềng vậy. Không khí lúc nào cũng căng thẳng.” Nàng cảm thấy tim đập dồn dập, nhất thời có chút nghẹn, nhưng cuối cùng lại tiếp tục nói, “Nếu là như vậy, có lẽ là hoàng thượng vẫn còn cảm thấy có chút hứng thú!”

“Nếu là như vậy, ta sẽ không gần gũi nàng.” Hẩn nhìn nàng, đưa tay phủ lên mặt nàng. Hẩn gần như có thể nghe được tim nàng đập, dường như cùng đập với hẩn.

“Nếu là như vậy, hồn nhiên ngây thơ một cách tự nhiên tất nhiên là tốt đẹp. Nhưng vào cung sẽ trở thành nhược điểm, đến lúc đó nếu ta muốn thân thiết với nàng hơn, nàng có thể ngăn cản được bao nhiêu? Trẫm có thể thay nàng chặn lại, nhưng không ngăn được tất cả. Nàng bị gì cũng khiến ta bị tổn thương, thay vì như vậy, không bằng sớm xa cách đi!” Hãn lại bắt đầu đồng thời dùng hai cách xưng hô, nhưng đầu óc nàng lúc này vô cùng hiểu rõ.

Hãn khi thì dùng “trẫm” , khi thì dùng “ta” , đó là bởi vì “trẫm” và “ta” tuy là một thể, nhưng lòng thì khác. Hãn cũng là người, có tình cảm, có yêu ghét đơn thuần. Chẳng phải bởi vì mưu đồ, mà là muốn bày tỏ nỗi lòng.

Nhưng chung quy hãn là hoàng đế, hoàng đế sủng ái đúng là kiếm hai lưỡi, được hoàng đế sủng ái đồng thời cũng càng bị nhiều người oán hận. Nếu Lạc Chính Phi Tâm nàng yếu đuối không chịu nổi, là một thiếu nữ ngu ngốc mặc cho người hiếp đáp, như vậy tình cảm từ đáy lòng của Sở Vân Hi chỉ sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén làm tổn thương nàng.

Hoàng đế có thể chống đỡ cho nàng, nhưng không ngăn được vô số lòng đố kỵ. Nếu nàng không thể tự bảo vệ mình, làm sao có thể ở bên cạnh hãn? Hãn ngồi trên kim loan, được đủ loại quan lại lạy chầu, vạn dân kính trọng ngưỡng mộ. Nhưng tình cảm của hãn cũng không thể tùy ý. Là hoàng đế, sủng ái cũng có thể là vũ khí. Nhưng Sở Vân Hi lại nên bảo vệ một chút thành tâm của hãn như thế nào? Có thể có một ngày, cuối cùng hãn cũng độc quyền, quyền vua độc đoán, lại không còn bị triều thần chi phối. Tới lúc đó, hãn sẽ không cần kiêng kỵ cái gì. Nhưng trước đó thì sao? Ai có thể theo hãn đến ngày đó?

Hãn luôn muốn báo đáp, dù chỉ là một phần. Chỉ là nàng vẫn luôn không hiểu, cho nên hãn mới hi vọng vô thường. Thật ra khi ở nhà, nàng đã hiểu được. Chẳng qua lễ tiết khó buông thả, khiến cho hãn đa nghi thấp thỏm. Đây nên trách ai? Nàng vốn là như vậy mà lớn lên, nhất thời khó mà sửa đổi. Nhưng cũng không thể trách hãn, hãn từ nhỏ đã sống trong trung tâm

của âm mưu và quyền tranh, người thân chung quanh tất cả đều như sói như hổ. Người thân như sói như hổ đó! Thân nhất còn như vậy, hã làm sao mà không đa nghi?

Nếu không phải hã kịp thời để cho nàng thay đổi phe cánh, cho dù nàng khôn khéo, sợ là đã thất bại trong kế của Lâm Tuyết Thanh vào năm trước. Từ khi đó, hã muốn báo đáp chính là cái này! Nàng đáng để hã phó thác. Ít nhất, nàng thận trọng vững vàng hơn Đức Phi, thông minh hơn Linh Tần, tự kiềm chế hơn Hoa Mỹ Nhân.

Càng quan trọng hơn là, bọn họ thần giao cách cảm. Nàng có thể hiểu tâm tư của hã, hã cũng có thể hiểu được thỉnh cầu của nàng. Như vậy, lúc hã ngồi ở trên triều đình, ít nhất nàng có thể bảo vệ tâm tư của Sở Vân Hi thật tốt.

Nhưng nàng cũng sợ, tình cảm ở trong lòng người, mỏng manh hay thay đổi ai cũng khó dò. Thật ra hã nói cũng không sai, nàng là thương gia, hiểu được giao dịch là như thế nào. Hã là hoàng đế của Cẩm Thái, ngồi ôm giang sơn, mỹ nhân nhiều vô số. Nếu có một ngày nàng không thể toan tính được nữa, nàng nên có kết cục thế nào?

“Sao nàng không nói gì?” Hã nhìn con người nàng lóe lên, ngón tay vuốt nhẹ ngũ quan của nàng, “Nàng không tin trẫm? Hay là không tin ta?”

Lời này đại khái hàm chứa hai ý, không tin trẫm là quân bề tôi không hiệu quả, vẫn là không tin hã là thật! Nàng khẽ nâng mắt, còn không đợi mở miệng, hã bỗng nhiên kề lại đây, môi nhanh chóng đặt trên chóp mũi nàng: “Nàng đánh cờ với ta đi.”

“Bây giờ?” Phi Tâm ngẩn ra, nhất thời đầu óc có chút mê muội.

“Đúng, ngay bây giờ.” Hã nói xong, hôn lên chóp mũi nàng, “Lúc này nói cái gì cũng vô dụng, nên đánh cuộc một lần định thắng thua. Xem là nàng

có chiêu gì khiến ta yên lòng? Hay là cuối cùng ta vẫn khiến nàng tâm phục khẩu phục!”

Nàng mờ mịt không nói gì, hắc nhân cơ hội tiến về phía môi nàng: “Còn muốn nữa.” Hắc lâm bầm, đầu lưỡi bắt đầu dây dưa nàng. Nàng bị hắc ép tới ngạt thở, nhú mày nói nhỏ: “Đau đầu lắm.”

Hắc cười, thỉnh thoảng lấy hơi rồi sờ mặt nàng: “Nàng thú nhận nhanh ghê nhỉ.” Thân thể nàng nóng hổi, ánh mắt mơ màng: “Thật sự đau đầu, cái mũi cũng đau.”

“Nàng không gạt ta đấy chứ?” Hắc nhìn nét mặt nàng, nhất thời đưa tay ấn vào trán nàng, nhìn chăm chăm mũi nàng.

“Không, thực sự đau.” Nàng lập lại, nàng thật là có chút đau đầu, chẳng qua là... hơi khoa trương một chút mà thôi.

Trong cung cuộc sống biết bao nhàm chán, không tranh đấu chẳng phải là phụ lòng năm tháng đó sao? Huống chi đối thủ này, vẫn là hắc!

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Mùng mười tháng tám, Phi Tâm ăn sáng xong rồi qua chỗ thái hậu thỉnh an. Nhận khẩu dụ của hoàng thượng, cho phép Hoài Quý Phi Lạc Chính Phi Tâm đi An Thành Tây thăm phủ Lạc Chính, lúc này không gọi là về thăm bà con, chẳng qua là coi xét cho kỹ.

Theo lệ của Cấm Thái, đó là đặc chuẩn trở về nhà thăm hỏi của phi tần, cũng cần xây vài cái viên phủ khác phòng khi tiếp giá, tránh cho nhân khẩu quý phủ hỗn tạp, ảnh hưởng đến quốc thể. Hơn nữa hiện giờ Phi Tâm đã tới Nam An Viên ở thành nam Hoài An, thật ra chẳng khác nào là về thăm cha mẹ. Cấm Hương Hầu mới phong Tư Mã Hoài An Lạc Chính Mịch cũng đặc biệt cho phép vào vườn yết kiến, nhưng bởi vì thời điểm cuối tháng bảy hoàng thượng tổ chức yến tiệc cho hoàng thân quốc thích, lúc ấy Lạc Chính

Mịch lấy địa vị hầu tước là có thể ngồi vào vị trí hoàng thất. Chẳng qua là ngày ấy thân thể Phi Tâm không tốt nên cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Vân Hi khi đó đang nghĩ tìm ngày khác cho nàng tự mình tổ chức yến tiệc một lần, nhưng sau nghĩ lại, đã đến cửa nhà rồi, không bằng dứt khoát cho nàng trở về. Một nhà đóng cửa đoàn viên một ngày cũng tự do, dù sao vẫn tốt hơn là ra vườn.

Thái hậu lúc ấy vừa nghe Vân Hi muốn để Phi Tâm về nhà mẹ đẻ ngủ lại một đêm, cảm thấy việc này thật không hợp lễ nghi. Cái nhà kia cả trai lẫn gái huynh đệ con cháu vừa nhiều, nơi ở cũng nhỏ, đến lúc đó truyền ra thì không ổn. Nhưng bà là người từng trải, hiện giờ thấy hai người đang nồng nhiệt, ẩn tình trong mắt Vân Hi trước mặt người khác cũng không có ý che giấu. Bà sao lại khiến hấn mất hứng?

Từ sau mừng mười, trong vườn trên cơ bản đã bắt đầu chuẩn bị cho Trung thu, toàn bộ Hoài An hiện tại cũng giống như kinh thành, hoàng thân quốc thích quan to chỗ nào cũng có. Mà sau Trung thu, ngày mười bảy Vân Hi sẽ bắt đầu chay tịnh (*), không ăn mặn không gần nữ sắc, sau đó sẽ khởi giá đi Cù Hiệp tế Trường Giang và Hoàng Hà.

(*) chay tịnh: thời xưa khi cúng quỷ thần, ăn mặc nghiêm chỉnh, bỏ hẳn mọi đam mê như; không uống rượu, không ăn đồ mặn... biểu thị sự thành kính

Mà ngay từ đầu, Phi Tâm đã dần dần xử lý công việc, gần đây không muốn để người khác lời ong tiếng ve, vả lại là trước khi đến lễ quốc khánh, nàng đã sai mấy viên quan không ngừng chuẩn bị vài thứ gì đó để ăn lễ, bố trí dàn nhạc đệm. Mấy công việc vặt vãnh này thái hậu không muốn để ý, lúc Phi Tâm bệnh thái hậu miễn cưỡng chăm sóc mấy ngày, hiện giờ cũng không tiện quấy rầy bà nữa. Hơn nữa thái hậu có lẽ muốn về nhà, Phi Tâm sớm đi thăm hỏi tình hình, để cho thái hậu tự tại. Cho nên Phi Tâm vô cùng hài lòng, liên tục bài trí đến mừng mười mới rảnh rỗi.

Bởi vì lần này hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn, cho nên Phi Tâm cũng không muốn phô trương quá mức dẫn tới công thần bên ngoài, hoàng thân quốc thích có nhiều chê trách. Nàng cũng không cần nghi giá. Đến giữa trưa, Thường Phúc Tú Linh dẫn theo tổng cộng bốn năm tên nô tài thường dùng, ngồi lên xe, do thuộc hạ của Bàng Tín – Quách Trọng An cũng là huynh đệ nhà Lạc Chính bảo hộ, ra cửa đi về nhà.

Chương 7

Quý Phi nói chuyện lông bông với hoàng đế

Lúc nhận được khẩu dụ thì cả nhà liền vội vàng thu dọn nhà cửa, sai mấy tên sai vặt ra ngoài, chỉ chừa lại vài người có thân phận đẳng hoàng ở nhà. Chính đường sáng sớm đã được dọn dẹp, bỏ mấy đồ trang trí không cần thiết đi, chỉ bố trí đại tọa, bỏ đi toàn bộ ghế khách, đổi toàn bộ hai bên sảnh thành phòng thay quần áo tạm thời của Quý Phi. Hành lang bên ngoài nối liền với chính đường, toàn bộ mái hiên trên lầu đều được chặn lại. Nam bộc được sai đi, chỉ chừa nữ bộc lại. Trên đất toàn bộ đều lót thảm. Sửa sang ổn thỏa xong, mừng mừng cả nhà dậy rất sớm, dựa theo nam nữ mà phân ra, tất cả đều đứng ở sau cửa nhà.

Bởi vì hồi tháng bảy Lạc Chính Mịch được phong tước, theo như quy chế của phủ hầu tước, nếu so với hiện tại thì lớn hơn nơi này rất nhiều. Cho nên người trong nhà Lạc Chính Mịch dự định thương lượng mua nhà để khuếch trương phủ. Nhà Lạc Chính ở vùng này cơ bản đều là địa chủ, có nhiều nhà trống. Thật ra sau khi phong tước, địa phương đã có địa chủ muốn đưa nhà cho hần. Bất quá hần ngại di chuyển, lại tốn kém, hơn nữa không muốn gây động tĩnh gì to tát, khiến cho hoàng thượng cảm thấy nhà bọn họ tùy tiện làm càn.

Nhưng thể diện vẫn phải có, cho nên nhà Lạc Chính quyết định khuếch trương phủ dọc theo bên ngoài nhà mình. Hiện giờ nhà Lạc Chính không

giống ngày xưa, thoát khỏi thương tịch một cách triệt để mà tiến vào hàng ngũ hoàng thân quốc thích. Lạc Chính Tân hiện giờ cũng không cần tìm vườn trà ở khắp nơi, sớm biết được huynh đệ được phong tước, ngày sau trực tiếp đến Cẩm Hương là được. Cho nên chỗ mua bán cũng rất thuận lợi, chỉ chờ hoàng thượng trở về kinh liền chọn ngày lành tháng tốt phá thổ động công.

Phi Tâm dọc đường đã sớm nói rõ với những người đi cùng, cho nên đi rất thuận lợi. Trong lòng nàng vô cùng xúc động, bốn năm rồi không về nhà, thành Hoài An thay đổi như thế nào không rõ. Nhưng nàng luôn nhớ nhà, nghĩ đến bốn năm này, phụ thân đi lại bên ba không ít. Ông cũng sắp năm mươi rồi, hồi còn trẻ vì trong nhà mua bán nên hàng năm đều ở bên ngoài. Hiện giờ lại vì thanh danh gia đình mà thỉnh thoảng bên tâu, dẫn dắt mọi người, quả thật là không dễ dàng.

Hơn nữa nàng cũng rất nhớ hai vị mẫu thân, mẹ cả và mẹ đẻ của nàng. Khi còn ở nhà, đại nương vẫn luôn bồi dưỡng nàng. Mẫu thân tất nhiên là không cần phải nói, bây giờ cuối cùng có thể gặp mặt một lần. Huống chi sau lần này, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại. Cho nên càng gần đến nơi, trong mắt cũng không khỏi rưng rưng nước mắt.

Thấy xe dừng lại, nàng cố nén không nhúc nhích, nghe bên ngoài đúng là giọng nói của phụ thân. Nàng nghe Thường Phúc bên ngoài hô một tiếng: “Đi.” Xe tiếp tục đi chậm rãi, cửa đã mở ra rồi, xe đi thẳng vào sân. Bởi vì cửa sổ khép chặt, nàng nhất thời cũng không nhìn thấy, nhưng nước mắt lại rơi xuống. Tú Linh hiểu được tâm tư của nàng, nhỏ giọng khuyên: “Nương nương, ngày đại hỉ. Đừng nên khổ sở.”

Lúc này Thường Phúc chậm rãi vén rèm xe, trước mắt Phi Tâm, ở bên ngoài, cách hai con ngựa, phụ thân dẫn theo Nhị thúc, Tam thúc, huynh trưởng, Nhị huynh, Tam huynh và ấu đệ, con cháu Nhị Tam thúc đều quỳ trên mặt đất, miệng hô cung kính Quý Phi ngọc phúc kim an. Phụ thân đầu đội mũ chim yến vải sa, mặc áo bào xanh thêu tím, thắt lưng cột một miếng

ngọc chàm. Đây đúng là bào phục của Hầu tước. Vì ở xa, hơn nữa Phi Tâm nước mắt lưng tròng, nhất thời cũng thấy không rõ. Mờ mờ nhìn thấy mũ sa của phụ thân, nàng không nhận được mà rơi lệ.

Sau đó, Thường Phúc vung phát trần hô: “Miễn ~” , mọi người đứng lên khom người lui ra đứng hai bên. Xe tiếp tục đi chậm, cho đến khi tới cửa chính đường, Phi Tâm chậm rãi xuống xe. Đi thẳng vào chỗ ngồi, đây là lần đầu tiên nàng bị lễ nghi này làm cho có chút tâm phiền ý loạn, nhưng lại không thể không chịu đựng. Phụ thân xem trọng nhất điều này, nàng vẫn luôn hiểu rõ.

Sau khi nàng ngồi xuống, nữ quyến trước mặt ở hai bên quỳ xuống. Mặc dù chú cháu đều là chí thân của phụ thân, nhưng phần lớn không có chức quyền mà cũng ngại vì nam nữ khác biệt, cho nên mới quỳ ở ngoại viện, còn tất cả nữ quyến có thể vào nhà chính mà lạy. Phi Tâm thấy đại nương dẫn mẫu thân cùng với hai thím liền rũ mắt xuống. Trang sức và y phục của mẫu thân đều giống như đại nương. Phía sau là hai thím, sau nữa là Ngũ muội của nàng cùng với mấy đường muội. Mọi người một chút cũng không dám ngước mắt, vội vàng quỳ trên mặt đất.

Hai vị tỷ tỷ và Tứ muội của nàng đều đã xuất giá, hiện giờ chỉ có Ngũ muội còn chưa lấy chồng, mấy biểu muội nhà Nhị Tam thúc thì tuổi còn nhỏ. Thấy mọi người bái lạy, Phi Tâm liền đứng dậy qua phòng bên thay quần áo. Nàng hôm nay tuy rằng không cầu nệ lễ nghi, nhưng cũng mặc y phục xuất hành của Quý Phi, thêm trăm oanh tước đỏ vàng, tay áo rộng, búi tóc phượng bát bảo, hai bên là sáu cây trâm cài tóc. Nàng mang hài trúc nạm châu ngọc, tô điểm thêm cho vẻ ngoài kiều diễm, cả người cực kỳ xinh đẹp. Hàng phục tuy rằng không bằng cát phục hoa lệ, trang sức cũng bớt lại, tay áo cũng không rũ xuống đất, vạt áo cũng sẽ không kéo dài, nhưng khi ngồi xuống giữa nhà chính, cũng như một con chim phượng, càng làm cho gia quyến bên dưới một chút cũng không dám nhìn.

Sau khi vào phòng bên, Phi Tâm thay đổi thường phục trong cung. Vẫn là trúc hồng vây mũn kim hoa lệ. Trên đầu cũng thay đổi trang sức, nhưng mà là búi tóc phi phượng, chẳng qua là tháo trâm cài xuống, thay bằng một đóa mẫu đơn lớn, đổi thành trang phục bình thường. Khuôn mặt cũng mộc mạc vài phần, vẫn thoa kim phấn như trước. Lúc này nàng không quay lại chính đường, đằng sau có Tú Linh dìu đi.

Phía nam có bố trí sân vườn, cơ bản đều có nhiều lầu. Đằng trước chính đường, đi qua sân là một tòa tiểu lâu. Phi Tâm rất quen thuộc với nơi này, với từng ngọn cây cọng cỏ. Nhớ lại trước đây, trong lòng nàng lại phạm phòng. Tiểu lâu là nơi dừng chân ngắm cảnh. Phía nam là hoa viên trạch viện xinh xắn. Tòa lầu này nằm ở giữa. Lúc này một tầng đã quét sạch toàn bộ, treo một tấm rèm che, ngăn một tầng này thành hai nửa. Bên trong bố trí đại tọa, bên ngoài trống không.

Sau khi nàng ngồi xuống, cũng xem như có thể lên tiếng.

Nữ quyền trong nhà yết kiến. Hiện giờ đang ở trong nội đường, không cần giữ lễ tiết. Nữ nhân tiến vào. Phi Tâm lại không nhận được, bỗng chốc đứng dậy. Không đợi mọi người quỳ đã quỳ xuống trước, mở miệng nói: “Hai vị mẫu thân cho nữ nhi lạy một xá.”

Mọi người đều sợ tới mức vội vàng quỳ xuống đỡ dậy, miệng run rẩy: “Không được. Không được!” Bên này Tú Linh vội đỡ Phi Tâm dậy, nhẹ giọng nói: “Nương nương. Đứng dậy đi. Hiện giờ nương nương trở về nhà, nên vui mừng mới phải.” Nàng vừa nói vừa đưa tay về phía hai nữ nhân đi đầu. “Hai vị phu nhân xin đứng lên.”

Phi Tâm nhìn đại nương và mẫu thân, nhất thời hai mắt đầm lệ. Đại nương hiện giờ đầu đã bạc, lại thêm nếp nhăn. Mẫu thân cũng vậy. Hai người đều là những phụ nữ tinh tế của miền nam, ngũ quan thanh tú. Đôi mắt đẹp do cuộc sống bươn chải mà khó bảo toàn theo năm tháng. Càng bởi vì nàng vào cung mà các bà lúc nào cũng cẩn thận gấp bội. Càng nghĩ đến lại càng

thấy khổ sở. Nước mắt cũng không dừng được. Các bà thấy nàng quý khí đoan trang tao nhã, không còn nhát gan như năm đó, phong thái lại tăng thêm mấy phần. Mặt mày tất nhiên là vẫn như trước. Da thịt càng thêm trong sáng như ngọc mài. Càng bởi vậy nàng càng phải biết ơn vua, vì đã mang vinh quang vô hạn đến cho cả nhà, để cho nhà Lạc Chính gia nhập hoàng thân quốc thích. Không khỏi bị kích động cắt ngang ý nghĩ, mẹ con các nàng cầm tay nhìn nhau. Đôi mắt đắm lệ chăm chú nhìn đến nghệt thở, tư ý triền miên, ôn lại nhiều chuyện cũ làm cho Phi Tâm thỏa mãn trong lòng. Vừa an ủi vô cùng lại vừa bi thương vô hạn.

Lần này về, đương nhiên là hân hoan nhiều vô kể. Lời nói ôn nhu dịu dàng tất nhiên là không cần nói nhiều. Một nhà đoàn tụ lần này, vui mừng vô biên lại càng không phải nhiều lời. Hơn nữa là nhà của mình, đương nhiên so với chỗ khác thì tự do hơn nhiều. Cho nên Phi Tâm hôm nay hào hứng, đặc biệt vui sướng, ngay cả rượu cũng uống mấy chén.

Tới giờ hội, yến tiệc trong tiêu viện mới kết thúc. Nữ bộc trong nhà đốt đèn dẫn đường, Phi Tâm không ngồi kiệu nhỏ, mấy người Tú Linh chen chúc trở về tiêu lâu nàng ở trước khi xuất giá.

Nơi này cách tiêu viện không xa, hai tầng tường sơn trắng đến đỉnh tiêu lâu. Có một cái sân nhỏ, một tầng hai bên là hành lang vòng quanh, phía sau một loạt phòng xá dùng cho cúng bái. Một tầng là nhà chính, bốn cây cột trụ sơn đỏ, cũng mở ra tám cánh cửa. Bên trong là những tấm bình phong chạm khắc tranh thủy mặc, phía sau là một cái thang lầu xoay tròn. Nơi này còn bố trí cửa sau, trực tiếp thông ra hậu viện.

Thang lầu rất hẹp, hai người căn bản đi song song không được. Tú Linh sợ Phi Tâm vừa rồi uống rượu, lòng bàn chân bất ổn, liền để cho Thường Phúc đi lên trước, sau đó một trước một sau che chở nàng đi. Thang gỗ lầu năm, một bước kê cốt kết. Cho đến lúc lên lầu, trước mắt là một dãy hành lang dài nối thẳng hai bên. Một bên tất cả đều là cửa sổ, hướng về phía vườn. Một bên bố trí phòng ốc, ở giữa là sảnh các, một gian là phòng ngủ, một

gian là phòng sinh hoạt chung, một bên phòng sinh hoạt chung thông với phòng tắm. Hai bên chính là hai gian nhỏ. Ngoại trừ hai gian không có cửa, ba gian khác đều thông, cách nhau bởi tấm rèm.

Tú Linh thấy ở đây ngoại trừ đồ dùng sử dụng hàng ngày, tất cả hoàn toàn không có đồ cổ, cũng không có cầm sắt phẩm cấp các loại. Sử dụng màn trướng trắng thuần, không có hoa văn, trên tường cũng không treo kiệt tác gì. Từ sau khi Phi Tâm xuất giá, nơi này đều không có ai động qua cái gì. Hết thảy đều giữ nguyên hiện trạng, đóng kín lại, chỉ là bình thường có đến quét dọn. Có thể thấy được khuê phòng của Phi Tâm vô cùng khiêm tốn đơn giản.

Tâm tình Phi Tâm rất tốt, mặc dù đêm đã khuya nhưng vẫn chưa buồn ngủ. Thay đổi xiêm y xong, sau khi uống một chén trà, nàng đột nhiên nhớ tới mình đã từng trồng một gốc hoa quế trong hậu viện. Hiện giờ là tháng tám, hương hoa quế thoang thoảng, cả phủ Lạc Chính đều phảng phất hương quế, làm cho nàng không khỏi muốn ra sau nhà xem một tí.

Nàng leo xuống, đi ra ngoài, phía sau lúc này đã không còn ai. Nàng hiện giờ đơn giản chỉ sử dụng đám người Tú Linh. Do bọn họ ở nhà dưới hai bên hành lang, cho nên tiểu viện cũng rất yên tĩnh. Phía sau có một miệng giếng, bên cạnh có một hoa viên nhỏ, đủ loại hoa cỏ. Phi Tâm liếc mắt một cái liền nhìn thấy bụi hoa kia, bốn năm qua cũng đã cao hơn nhiều.

“Bình thường năm sáu năm mới nở hoa.” Phi Tâm nhìn tán cây, nhẹ nhàng nói. Trên mặt đất cũng bày rất nhiều chậu hoa quế, có mấy chậu hoa vàng, mùi hương nồng tỏa ra bốn phía. Nhất thời nàng vừa cười vừa nói, “Trở về chúng ta cũng nên vui vẻ một lần, ủ một vò rượu hoa quế, uống cũng rất ngon.”

Nàng nói chuyện với Tú Linh, lại không nghe thấy mảy may trả lời. Đang lúc Phi Tâm thấy kỳ lạ, bỗng nhiên cảm thấy phía sau có một cơn gió nhẹ. Nàng phát hoảng, còn không đợi quay đầu, một bàn tay đã vòng từ phía sau

tối, che cả miệng nàng lại, nhanh chóng kéo nàng vào trong ngực! Nàng thoáng chốc ngậy ngốc, toàn bộ gáy đã tê rần, thân mình cứng ngắt. Chờ lúc nàng giãy dựa theo bản năng, một giọng nói truyền đến: “Đừng sợ, là ta.”

Cả người Phi Tâm tê dại, sợ đến mức cả người muốn nhũn ra, đợi đến khi đối phương nới lỏng tay, nàng run môi, một hồi lâu mới quay đầu lại, mở nửa mắt, lại không kịp thi lễ: “Hoàng, hoàng... hù dọa, làm thiếp sợ muốn chết.”

Nàng nhất thời sợ hãi, cả khuôn mặt đều trắng bệch. Lời nói cũng quên ý tứ, tay che ngực. Nàng thấy Vân Hi một thân áo choàng màu chàm, hoa văn thêu màu bạc, tóc buộc cao, kết thành đuôi sam thô, phía đuôi cài một viên minh châu.

Từ trước ra sau không có hoa văn rồng nhưng mặc bộ y phục này cũng quá chói mắt. Phi Tâm thấy hắc hơi cau một bên mày, môi cong lên cười như có như không. Nàng sợ hãi cực độ, trực giác cho thấy phía sau lưng là một thân mồ hôi lạnh, hơn nữa hắc lại mang theo bộ dạng làm như nàng phá hỏng trò đùa quái đản của hắc, khiến cho nàng rốt cuộc cũng thốt ra: “Sao lại dọa người như vậy? Còn tưởng là cường đạo!” Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức có chút tỉnh ngộ, nàng vội vàng che miệng không nói nữa. Con người tròn xoe, gương mặt chưa hoàng hôn, lại thêm vài phần xấu hổ.

Chương 8

Cười hả dạ, tăng thêm tình ý

Vân Hi buồn cười nhìn nàng, đưa tay ôm nàng vào trong ngực trâu ghẹo: “Bây giờ binh lính đầy ra, cường đạo cũng chả có cơ hội. Ai bảo nàng phản ứng chậm chạp, làm chuyện ngớ ngẩn với cây cỏ.”

“Hoàng thượng đến khi nào? Sao không nghe ai nói?” Phi Tâm bị hấn kéo một cái, lúc này mới nhớ tới. Nàng nhìn bốn phía, nhưng lại không thấy ai nên vô cùng kinh ngạc.

“Trèo tường vào.” Hấn cười hết sức ngây ngô, Phi Tâm ngược mắt nhìn hấn, nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho tốt. Ặc... Trèo tường... Nàng thật sự không tưởng tượng được hình tượng tôn kính của hấn thành ra cái dạng gì. Nhà của Phi Tâm trái phải đều có mấy phòng ở. Tường đại viện cũng rất cao, huống chi vẫn còn chỗ ở của nhiều người khác. Phi Tâm không biết hấn làm sao tránh được, nói vậy Bàng Tín cũng tới rồi. Nhưng hấn lại còn có thể tìm đến nơi này, cho dù dẫn theo Bàng Tín, việc này cũng có chút...

Vân Hi nhìn cái mặt cáo của nàng, cười cười, cũng không để ý mà nói thật: “Ta có bản đồ.” Chỉ một câu nói đã tháo gỡ nghi hoặc của nàng, nhưng lại làm cho hấn hết chỗ nói rồi. Không ngờ hấn lại đi trèo tường vào giờ này! Cái này mà để cho người ta nhìn thấy rồi truyền ra ngoài, chẳng phải cười đến rụng răng hả?

“Trên đường đi, nàng nói ta phải dựng chuyện để trêu ghẹo người ta. Hiện giờ ta tự mình luyện diễn một phen, ừ, đúng là không phải thật!” Hấn đưa tay vuốt cằm nói.

“Sao lại nói như thế?” Phi Tâm vừa nghe, cộng thêm cảnh tượng quỷ dị này, làm cho nàng hoàn toàn quên sạch chuyện phải hầu hạ hấn.

“Lần trước nghe phú hoa mai, xướng hí kịch, Lý gia có nữ nhi mười lăm tuổi, ngồi vẽ tranh trên đài khắc chim tước. Áo lông cừu bạc hơn tuyết, gương mặt yêu kiều tựa như mai nở. Nàng ngâm nga, vì sao Tiêu lang còn chưa tới?” Giọng điệu Vân Hi kì quái như muốn trêu chọc, Phi Tâm nghe được thì mặt đỏ bừng, giống như càng thêm say.

“Trước không nói Tiêu Thiên Hựu kia là một thư sinh tay trái gà không chặt, đã nói hăn xuất thân luyện võ. Ta cũng không nghĩ ra, hăn võ nghệ cao cường như thế nào mà chui vào hậu viện tiểu lâu sâu như vậy!” Hăn nói xong không nhin được mà cười rộ lên, thấy đầu Phi Tâm sắp bốc khói, đột nhiên hỏi, “Hôm nay về ổn không? Như thế cũng coi như là an tâm đi? Trong nhà đã chuẩn bị gì cho nàng tiêu khiển?”

Phi Tâm nghe xong thì ngẩng đầu nhìn hăn, hăn hỏi một tràng như vậy khiến cho nàng có chút ấm áp, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Tạ hoàng thượng quan tâm, người nhà thiếp rất khỏe, thần thiếp cũng an lòng. Cũng không có gì đặc biệt cả, tìm một cái hí kịch tùy tiện xem. Chẳng qua là cả nhà nói chuyện một tí.” Nàng còn nói, “Hoàng thượng đã đến đây, không bằng đi lên nghỉ ngơi một chút. Thần thiếp chuẩn bị trà cho hoàng thượng!” Nàng quét mắt nhìn ra bên ngoài, “Ngài đuổi Tú Linh đi rồi? Bàng Tín ở ngoài sao?”

“Bàng Tín không có đi. Quách Trọng An là nội ứng của ta.” Hăn cười cười. “Ta để cho Tú Linh dẫn mấy nô tài của nàng ra ngoài đi dạo. Phòng chừng cũng không có ai qua đây nghe nàng lẩm bẩm?”

Phi Tâm nghe xong liền không nói gì nữa, khom người nói: “Vậy mời hoàng thượng lên trên lầu ngồi nhé?”

“Đi lên? Được sao?” Vân Hi hiển nhiên là nghiện pha trò. Mặt Phi Tâm lúc xanh lúc đỏ, miệng thì lẩm bẩm mấy tiếng. Cuối cùng lại lấy lợi ích làm đầu, nàng cắn răng, đưa tay giữ chặt tay áo của hăn: “Nếu hoàng thượng muốn giễu cợt cũng nên đi lên trước. Một hồi để cho tuần tra ban đêm nhìn thấy, lại làm khổ người trong nhà. Đến lúc đó hoàng thượng còn muốn tìm tự do cũng không có!” Nếu hăn đã mò tới, không phải là có ý đồ muốn tìm lạc thú mới mẻ sao? Lớn như vậy lại đứng đây tán dóc để cho người ta phát hiện. Đến lúc đó ngoại trừ nhìn người ta khẩu đầu lạy tạ ra thì cảnh cũng không có mà ngắm. Lời này tất nhiên là nói đến tim đen của Vân Hi. Hăn

nhất thời trở tay nắm giữ nàng: “Vẫn là nương tử ‘thiện giải nhân ý’ (*). Đi thôi.”

(*) "thiện giải nhân ý": hiểu rõ lòng người, tâm ý của người khác

Lúc lên lầu, Vân Hi lấy làm kinh hãi. Thang lầu hẹp như vậy, hẵn nhìn một hồi. Một nữ nhân hơi béo phồng chừng cũng hao chút sức lực. Nam nhân trên cơ bản phải nghiêng người mới có thể lên xuống.

“Cái thang này vừa xoắn lại vừa hẹp. Trước kia nàng thật ở nơi này sao?” Vân Hi nhìn nàng dẫn đường ở phía trước, thoáng lung lay nhưng cũng rất là nhẹ nhàng. Chỉ giống như con bướm lớn nhưng lại làm cho lòng hẵn có chút lay động theo.

“Đúng vậy.” Phi Tâm dẫn hẵn đi lên. “Thần thiếp tám tuổi đã chuyển qua đây. Ở tám năm.”

“Nàng bình thường cũng không thể nào đi xuống sao?” Sau khi đi lên thì hẵn quay lại liếc mắt xem xét một cái, thật sự phải cố gắng xoay mình, không để ý thì cằm đầu té xuống dưới, đúng là không có nói giỡn.

“Mỗi ngày phải đi gặp trưởng bối vấn an nên cũng phải lên xuống.” Phi Tâm nhẹ giọng đáp lời, một bên mở cửa sổ ra, cảnh sắc cả vườn cũng rất là hợp lòng người. Lướt qua đối diện tường viện là một cái hồ sen, lúc này đang phủ đầy lá sen.

Vân Hi đứng bên cạnh nàng nhìn ra bên ngoài, lời của nàng hẵn nghe hiểu được, nàng mỗi ngày ngoại trừ vấn an thì gần ngơ ở đây cả ngày. Tám năm, trước tám tuổi phồng chừng là ở cùng với mẹ đẻ, cũng giống như người thường. Giống như ngồi tù vậy, lòng hiếu kỳ cũng sớm bị dập tắt.

Hẵn nhìn cảnh, xoay người lại đẩy một cánh cửa ra, đây là phòng sinh hoạt trước kia của nàng, dọc theo cửa sổ hành lang còn bày ra một dãy bàn dài, có giấy bút. Bên cạnh còn có hàng thêu bán thành phẩm, một khung vải dài,

có một khung thêu. Mấy thứ này đặt ở đây, cảm giác hồn không bị thời gian làm cho phai nhạt, giống như một khắc trước nàng còn ở đây loay hoay may vá.

“Đây là thần thiếp thêu trước khi rời nhà lên kinh, vốn định mang theo, nhưng về sau hành trình gấp gáp nên không mang kịp. Không thể tin được là bọn họ còn giữ.” Phi Tâm thấy Vân Hi nhìn mà ngẩn người, đưa tay vuốt mặt trúc nói.

Vân Hi nhìn một hồi, đột nhiên chỉ vào nàng nói: “A ~ nàng lại gạt ta!”

Phi Tâm há hốc mồm, cũng không biết hấn lấy mấy từ này ở đâu ra, ngơ ngác nhìn hấn: “Thần thiếp chưa từng lừa hoàng thượng?”

“Lần trước lúc nàng may giày, ta hỏi nàng, nàng nói nàng không giỏi thêu thùa? Nàng xem cái này là cái gì?” Vân Hi nói xong chỉ vào bên kia, một mảnh vải thêu chim yến đùa giỡn hoa mẫu đơn trên búi tóc, trông rất sống động.

Mặt Phi Tâm có chút đỏ ửng, hấn ngay cả cái chuyện thêu giày đều nói ra, nhưng quả thật là nhớ tới chuyện đó. Nhất thời đầu óc có chút biến chuyển, nàng bật thốt lên nói: “Thần thiếp đâu có lừa gạt ngài? Thần thiếp lúc ấy trả lời hoàng thượng, là cung nhân của thần thiếp không am hiểu thêu thùa.”

“Nàng vòng vo cái gì!” Hấn đưa tay kéo nàng lại đây, véo nàng một cái. Nàng vừa tránh vừa nói nhỏ: “Hiện giờ tay nghề của thần thiếp quả thật là không giỏi, aizzz... Hoàng thượng uống trà đi? Thần...”

Vân Hi chỉ nghĩ thấy mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, nước da bởi vì ánh nến mà càng óng ánh. Hơn nữa tóc xõa ra, mặt nhuộm màu hồng đào, khiến cho hấn động tình. Hấn thu tay lại, ôm chặt nàng: “Muộn rồi, đi ngủ thôi!”

Phi Tâm bị hấn huyền não một trận, thở hồng hộc, vừa nghe lời này lại ngây người, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng muốn ở ngủ ở đây?”

Mặt Vân Hi hơi co giật một chút, nhìn chăm chăm nét mặt của nàng: “Cái gì? Mời ta đi lên uống chén trà để cho ta đi phải không?”

Phi Tâm thấy ánh mắt của hấn không bình thường, nhỏ giọng nói: “Buổi tối ít người, cũng thuận lợi, thuận lợi để đi ra ngoài, sao...” Mấy chữ sau cùng của nàng dường như muốn nghẹn lại trong họng.

“Ta có thể đi vào thì cũng có thể đi ra, không cần nàng quản. Ta muốn ngủ ở đây!” Hấn nói xong, tay cũng không rời lỏng, giật dỗi kéo nàng đi về phòng ngủ. Nhưng kết cấu nơi này không quen thuộc, nhất thời còn đi nhầm, đi vào phát hiện là một phòng tắm. Đột nhiên vừa thấy sàn nhà phòng tắm có chút ý tứ, dưới bồn tắm lớn có khe hở bốn phía. Nghĩ cũng phải, nơi này thang lầu rất hẹp, nếu không dùng cách này đưa nước, không chừng té mà chết.

Phi Tâm để cho hấn siết, thấy hấn đi nhầm, sợ hấn lại tức giận liền nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, ở đằng sau, đi qua sảnh là phòng ngủ.” Vân Hi rời lỏng tay buông nàng ra, thuận tay tháo trâm cài tóc của nàng: “Thế mới được, nào có chuyện đến đây lại đuổi người. Thật là đáng ghét!”

Tới phòng ngủ, Vân Hi lúc này mới uống một ngụm trà. Trà là do Tú Linh chuẩn bị từ trước nên bây giờ đã nguội bớt rồi. Nhưng không có cách nào khác gọi người tới, hấn chỉ có thể chịu đựng. Nhưng chất lượng nước Hoài An rất tốt, thật ngọt lạnh, hơn nữa trà nhà Phi Tâm rất ngon. Dù sao hiện giờ trời cũng nóng, Vân Hi uống cũng cảm thấy thích hợp. Uống trà xong, Phi Tâm giúp hấn thay y phục, mới tháo được vài cái nút thắt, đột nhiên nghe thấy tiếng vang từ thang lầu vọng lại, tiếp theo lại nghe được giọng nói của đại nương và mẫu thân. Phi Tâm sợ hết hồn, nhìn nét mặt của Vân Hi, bất thành linh kéo hấn chạy loạn trong phòng. Vân Hi bị nàng kéo xoay

vòng vòng đến choáng váng, nhất thời giữ nàng lại, thấp giọng nói: “Sợ cái gì? Nàng đi ra ngoài đây mấy bà ấy đi chỗ khác là được.”

“Đều thông với nhau cả, chàng ngồi ở đây không được.” Mặt Phi Tâm trắng bệch, kính ngữ các loại cũng quên hết. Cửa sổ đã mở ra, nghe bước chân kia càng ngày càng gần, trong lòng nàng hận không thể vo tròn Vân Hi nhét vào trong chăn. Đột nhiên thấy đầu giường có một cái tủ âm tường, nàng mắt sáng ngời, lôi hẳn đến chỗ cái tủ: “Núp ở bên trong, núp ở bên trong.”

“Không, khỏi cần như vậy...” Vân Hi chỉ thấy buồn cười, thấy nàng thật giống như vụng trộm với nam nhân sợ bị người ta bắt được, cảm thấy vô cùng thú vị. Cho nên hẳn đành mặc kệ nàng lôi qua chỗ cái tủ. Chỗ đó hõm vào trong tường, phía dưới chất mấy tầng đệm chăn, phía trên treo một cây sào, mắc thảm mỏng và vài bộ áo ngủ.

Nàng kéo một cánh cửa ra, cũng không quan tâm hẳn có nguyện ý hay không, trực tiếp đẩy hẳn vào bên trong. Vừa định quay lại đối phó với người nhà, đột nhiên eo nàng bị siết chặt, bị hẳn tự ý kéo vào. Phi Tâm sửng người, lúc phản ứng kịp thì hẳn đã đóng cửa tủ lại, chỉ thấy một khe hở nhỏ. Hẳn nhỏ giọng nói: “Nàng ra ngoài đây mấy bà ấy đi không biết mất bao lâu, không bằng trốn luôn đi.” Mồi hẳn dán sát vành tai nàng, hơi thở nóng bỏng khiến cho nàng có chút ửng đỏ. Hẳn ôm nàng từ phía sau, khom người lại đứng không thẳng rất khó chịu nên quyết định nghiêng người tựa vào tủ rồi ngồi xuống.

Phi Tâm lúc này đã bị hẳn kéo vào, cũng không có cách nào khác. Nghe tiếng bước chân đã rất gần, đúng là giọng của đại nương: “Nương nương đã nghỉ ngơi chưa?” Giọng bà không lớn, nhưng nơi này rất yên tĩnh, cho nên Phi Tâm nghe rất rõ. Đại nương không nghe thấy Phi Tâm đáp lại, còn nói: “Muội muội, chúng ta vẫn là trở về đi? Lão gia biết lại mất hứng, nói chúng ta không biết lễ nghi quy củ, xông bừa vào phòng ngủ của Quý Phi.”

“Lão gia đã sớm đi ngủ rồi, không sao đâu, nếu không ngày mai tỷ tỷ cũng không có cơ hội cùng Tam nha đầu...” Mẫu thân vừa mới nói một nửa đã bị đại nương cắt ngang: “Còn Tam nha đầu cái gì, cái này mà để cho lão gia nghe được thì bị mắng một trận.” Giọng nói của đại nương cao một chút, nhưng cũng lộ ra chút ý cười: “Cũng không biết chủ tớ các nàng đi dạo đâu rồi, trong vườn rõ ràng không có mà?”

“Ừ nhỉ. Hay là chờ trong phòng một chút? Theo ta thấy, thế nào cũng phải thương lượng chuyện này với nương nương. Ta thấy Lăng nhi cũng được, tỷ tỷ luôn yêu mến con bé. Dẫn con bé theo cũng là một chỗ dựa tốt!” Mẫu thân nói xong, nghe thấy bước chân giống như là đi ra giữa phòng.

“Đừng, vẫn là đợi ở đây đi.” Đại nương rốt cuộc có chút sốt ruột, nhất thời thở dài, “Tuy rằng trong nhà tỷ muội vài ba người, nhưng mà chỉ có muội là thật lòng thật dạ với ta. Quý Phi là vinh quang của chúng ta, cũng may mà muội là mẹ ruột của nàng, nếu không thì ta nào có chỗ dừng chân ở đây?”

Vân Hi và Phi Tâm hai người chen chúc ở trong tủ nghe, nhất thời nhắc tới Phi Tâm Vân Hi cười không ngừng: “Trước kia ở nhà, có phải ai cũng mỗi ngày Tam nha đầu thế này Tam nha đầu thế kia?” Lúc này mùi hương như tràn đầy cõi lòng hân, lại chen chúc ở đây, Phi Tâm để cho hân ôm trọn vào trong ngực. Hân thỉnh thoảng lại ngửi hương, thành ra Phi Tâm càng khó mà đứng lên. Nghe các bà nói ở bên ngoài, trong lòng nàng cũng sốt ruột. Bất chấp sự trêu chọc của hân, nàng nhẹ nhàng trả lời: “Làm sao bây giờ? Chàng vừa đuổi Tú Linh đi, hiện tại không có người trông coi chúng ta. Làm sao mà đi ra ngoài đây?”

“Đi ra ngoài làm gì? Nơi này rất tốt.” Vân Hi lăm bắm, vuốt nhẹ gáy và tai nàng, tay cũng bắt đầu men theo eo mà luồn vào trong quần áo.

Chương 9

Khát vọng tình nồng thúc giục trái tim dâng trào

Hai người bên ngoài không nói chuyện, thành ra tiếng tim đập trong đây cũng nghe được rõ ràng. Nàng bị hấn lần mò, không nhìn được mà xoay qua: “Đừng, đừng...”

Vân Hi co hai chân lại, vừa vặn kẹp chặt nàng. Càng lúc càng càn rỡ, Phi Tâm biết tật xấu của hấn. Vân Hi ngậm lấy vành tai nàng, khiến cho nàng ngửa vô cùng.

Chính ngay lúc này, bỗng nhiên nghe bên ngoài nói: “Tỷ tỷ, nếu không chúng ta ra sân nhìn xem, chắc là có thể gặp. Cái này nếu Quý Phi ưng thuận, tiến cử lên hoàng thượng, tỷ tỷ cũng có thể giải tỏa nỗi lòng.”

“Lăng nhi này không cầu tiến, đúng là khiến cho người ta lo lắng. Tính cách kia của con bé cũng đừng khiến cho Quý Phi lo thêm.” Đại nương nói, “Cũng không biết Quý Phi có chịu hay không, thấy nàng rất cao hứng, vốn định nói một câu. Nhưng trước mặt một đồng người thật là bất tiện.”

“Sao lại không chịu? Trong cung nhiều phi tần như vậy, Lăng nhi của chúng ta cũng không thua kém gì. Vả lại, tỷ muội đồng tâm, so với những người kia thì tốt hơn nhiều. Lăng nhi từ nhỏ đã gần gũi thân thiết với mẹ, đến lúc đó vào cung cũng sẽ giúp đỡ phần nào.”

Hai người vừa nghe thì hiểu ngay. Lúc ấy động tác của Vân Hi cứng ngắt, Phi Tâm cũng sửng sốt, nàng thật là không nghĩ tới hai vị mẫu thân của mình lại có tâm sự này. Nếu là trước kia, Phi Tâm nhất định phải nhân cơ hội mà học hỏi. Tiến cử em gái ruột của mình vào cung, hơn nữa hiện tại hoàng thượng đang ở miền nam, gần Thủy Lô Đài, tiến cử bây giờ thật tốt biết bao nhiêu. Huống chi mình bốn năm không sinh được, nếu muội muội có thể hoài thai thì không gì tốt hơn. Nhưng mà lúc này Phi Tâm làm sao còn muốn những chuyện này, chẳng những sẽ không nghĩ tới mà còn cảm thấy buồn phiền.

Vân Hi lại càng buồn, toàn bộ nhà Lạc Chính đều thích dựa dẫm. Có hai người mẹ thế này dạy dỗ, nàng mới thành ra có tính cách như vậy. Đưa một người vào cung còn chưa đủ, hận không thể cả nhà chui vào mới được sao? Hắn cảm thấy Phi Tâm cũng giật mình, làm như nghe thấy, cho là nàng lại động tâm, hắn càng tức giận. Nhất thời hắn buông lỏng tay, muốn đứng dậy, Phi Tâm phát hoảng, vội vàng xoay người ngăn hắn lại Động tác này cực kỳ mờ ám, nhưng Phi Tâm chỉ lo ngăn cản, căn bản không nghĩ nhiều.

“Nàng...” Vân Hi vừa nói một chữ đã bị nàng che miệng lại, bởi vì hắn không đề giọng, quả thật là muốn rướn họng kêu to. Phi Tâm sắp điên rồi, cái gì cũng bất chấp. Phi Tâm không cần nghĩ đến hắn có nói hay không, nhất định là cái gì mà cả nhà các người đều là đám quỷ nịnh hót, lộng quyền mà làm kẻ tiểu nhân, đi ngay, gọi người vào đây cho trẫm nhìn một cái.

Cho nên Phi Tâm căn bản không để cho hắn ồn ào, Vân Hi bị nàng đè ép như vậy lại có phần mất hồn mất vía. Hắn dùng lực xoay nàng lại, cầm tay nàng mở ra, lại đề thấp giọng: “Cả nhà các nàng có phải muốn trèo lên cổ trẫm mới hài lòng hay không? Nàng có phải cũng muốn có người đến đùa nghịch trẫm? Không trách được nàng trước kia lại giở mảnh khốe này, hóa ra...” Hắn nói nhưng không đề giọng xuống. Phi Tâm liều mạng nhào tới, tay kia cũng giơ lên, quả thật giống như đập ruồi bọ. Bởi vì động tác này có phần hơi mạnh, hơn nữa vừa rồi giọng Vân Hi thật cũng hơi cao, hai người bên ngoài nghe được động tĩnh, nhất thời lại mở miệng: “Nương nương?” Vừa nói, vừa đi về phía phòng ngủ bên này, muốn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phi Tâm ra sức che miệng hắn. Theo một chút ánh sáng nhạt xuyên qua, Vân Hi thấy nàng tóc tai bù xù, vẻ mặt hoảng hốt. Mắt trừng tròn trọc, miệng hơi há ra. Hắn để cho nàng che đến ngộp, liền véo vào eo nàng, nàng run một cái. Hắn thừa cơ tách ra, thấp giọng nói: “Nàng còn hạ độc thủ?”

“Thiếp cũng không muốn. Hai người không nói với thiếp.” Phi Tâm nhỏ giọng nói. Giọng nói có chút run. “Thiếp làm sao còn có ý này? Xin chàng

ngàn vạn lần đừng trách móc. Bằng không bây giờ đi ra ngoài. Cha thiếp đã biết rồi, các bà ấy còn có thể làm sao?”

Hắn nhìn nét mặt nàng chăm chăm, đưa tay vén tóc nàng: “Nàng thật sự không muốn sao?”

“Thật sự không muốn.” Phi Tâm nói nhỏ. “Thiếp cũng mới biết được tâm tư của các bà. Kỳ thật thiếp...” Nàng vừa mới nói một nửa, hắn bỗng nhiên giữ gáy nàng, ngăn lời chưa kịp nói ra của nàng lại. Lưỡi hắn luồn qua răng nàng, cuốn lấy nàng thật chặt, tay đã chui vào trong váy nàng.

Bây giờ vừa chen chúc lại vừa buồn bực, Phi Tâm bị tay hắn sờ sát, nhất thời sau ót có phần ngứa ngáy, lại sợ bên ngoài nghe được động tĩnh nên cũng không dám ngọ nguậy. Tay nàng để trước ngực hắn muốn đẩy ra. Một tay hắn nhấn vào gáy nàng, tay kia thì chụp lên ngực nàng. Phi Tâm vô cùng hoảng sợ. Hơi thở nóng rực như muốn thiêu đốt hai người. Nhất thời như bị bệnh lên ban đỏ, đầu óc bắt đầu mơ màng. Nàng có thể nghe được tiếng tim đập của hắn, dữ dội như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lưỡi nàng bị lưỡi hắn cuốn lấy đến phát đau. Đột nhiên thân thể nàng cong mạnh lên. Hắn ôm chặt nàng, rời môi nàng: “Đừng nhúc nhích. Không thì ta mặc kệ.”

Phi Tâm cũng không dám dùng sức tránh nữa. Nước mắt nhanh chóng rơi xuống. Hắn hiện giờ đã không quan tâm. Bên ngoài làm gì còn người! Hắn chống người ngồi chồm hổm, tránh đi khe hở kia, càng đâm sâu vào bên trong. Trong tú quần áo chất đầy gối và chiếu cuộn, hắn dịch chuyển chen chúc, bên trong nhất thời phát ra tiếng kêu cọt kẹt, y như gặp chuột vậy.

Phi Tâm không thấy ánh sáng, lại sợ hai người phụ nữ bên ngoài đi vào lại phát hiện.

Hơn nữa muốn đuổi thẳng khuỷu tay cũng khó khăn, để cho hắn làm càn làm bậy một trận, cũng không biết là chán mền phía sau bị đùn như thế nào.

Mấy bộ y phục đang treo và mấy tấm thảm bị hai người xô dịch như vậy, suýt nữa thì chôn vùi hai người ở bên trong. Hẳn cứ chen chúc như thế, mãi cho đến khi một tia sáng cuối cùng cũng không nhìn thấy, hẳn đưa tay lần mò nàg, cũng không biết là cái gì, trực tiếp nắm chặt rồi mở toạc ra, ném qua một bên, sờ một thứ đen thùi lùì trên vạt áo trước ngực nàg. Tối om thế này cũng hoàn toàn không thể gây trở ngại cho động tác của hẳn, để cho hẳn gỡ bỏ sạch sẽ mọi thứ. Một lúc sau, nàg chỉ cảm thấy hơi thở của hẳn đã trực tiếp phà vào trên da thịt nàg, khiến nàg nóng phát run!

Cái tủ này nhỏ hẹp, dĩ nhiên là hẳn không thể tùy ý như ở nơi khác. Nhưng cái sự nhỏ hẹp này lại làm cho bọn họ chen lấn mà càng thêm thân mật, cũng bởi vì đặc biệt bị đè nén trong một bầu không khí không thoải mái mà hô hấp hai người đều nặng trĩu khác thường.

Phi Tâm nhanh chóng để cho hẳn vo thành một viên tròn, nàg cũng không thấy gì, chỉ cảm thấy hẳn nắm lấy chân nàg đưa sang một bên, sau đó lại xuôi theo cánh tay nàg. Chính hẳn cũng chen chen chúc chúc đụng tới đụng lui. Kết quả chờ đến khi hẳn véo eo nàg, Phi Tâm lập tức cảm giác được thân thể hẳn đang biến đổi. Mắt thì không thấy được, những giác quan khác cũng linh hoạt hơn, tim nàg đập điên cuồng, hơn nữa lúc này khắp nơi đều là đồ đạc, nàg cử động một chút đều khó khăn. Nước mắt rơi lã chã, giọng nói thỏ thẻ như muỗi kêu: “Nếu mà... để cho người ta thấy được thì làm sao bây giờ?” Nàg khóc nức nở, tiếng nói theo hô hấp ra ngoài quẩn rũ lòng người.

Đột nhiên nàg suýt nữa hét chói tai, hẳn căn bản mặc kệ nàg, đầu đã cúi đến ngực trái nàg, dùng răng và đầu lưỡi kích thích chỗ mẫn cảm của nàg, khiến cho cả người nàg dựng đứng cả lên. Hai tay va chạm cào loạn tới lui một trận, nàg lúc này cũng không chống lại, ra sức che miệng mình, đem tiếng hét kia nuốt trở lại trong cổ họng. Tay kia của hẳn thì không cam lòng ở yên mà vân vê nơi mềm mại khác của nàg, càng thêm kích thích nàg!

Cả người nàng như nhũn ra, nàng giãy dựa cố sức che miệng, nước mắt trào ra. Nàng cảm thấy khe hở trước mắt nàng bắt đầu lắc lư, ngay cả tai như cũng bị ù, hoàn toàn không có cách nào chú ý là bên ngoài có còn động tĩnh hay không.

Lúc này bên trong đã muốn nghiêng trời lệch đất, Phi Tâm muốn điên rồi, Vân Hi cũng không vì nơi này chật hẹp mà bất phóng túng. Chẳng những thế, thậm chí càng bởi vì bầu không khí này mà hẳn đặc biệt thêm hưng phấn. Một lúc sau, cả tử quần áo đều kêu kết kết chít chít, giống như bên trong có vạn con chuột chạy tán loạn không đầu không đuôi vậy.

Sau khi Phi Tâm tìm được bả vai hẳn, đầu cũng không biết húc vào cái gì. Tay trái nàng còn che chặt miệng. Chân cũng co lại, nước mắt mờ mờ lặn. Nàng cảm thấy mình như sắp nổ tung, tư thế này làm cho hẳn có thể đi đến tận cùng, như có từng đợt sóng dâng trào phủ lên đầu nàng.

Hắn đột nhiên ngừng động tác, ôm nàng bắt đầu từ từ di chuyển. Lúc nàng ngã xuống, hẳn kéo lấy cánh tay nàng. Hẳn cảm giác được tay trái của nàng đang ra sức kháng cự nên dùng sức kéo tay nàng xuống, đặt vào vị trí tiếp xúc của hai người ở bên dưới. Nàng vùng vẫy muốn rút tay về, hít từng đợt khí, răng như muốn va lộp cộp vào nhau.

“Bây giờ không nhìn thấy gì hết, nàng sợ cái gì?” Hẳn thở hỗn hển, vừa hôn gương mặt đầm mồ hôi và nước mắt của nàng, vừa nói, “Cảm giác thế nào? Chúng ta ở chung một chỗ đấy.”

Nàng muốn trả lời hẳn, nhưng âm thanh thốt ra như bị đập vỡ, nhịp đập hai người cùng nhảy lên, mỗi một lần hạ xuống đều khiến cho nàng không tự chủ được mà sợ hãi. Hẳn cảm thấy thân thể nàng run rẩy, càng lúc càng thít chặt. Việc này như muốn dập tắt niềm vui của hẳn, làm cho hẳn gần như không thể tự kiềm chế được nữa, hẳn cắn răng ôm chặt nàng, mồ hôi hai người hòa lẫn vào nhau. Hẳn bắt đầu chậm rãi ma sát, không cho nàng lên đỉnh. Nàng không thể nhẫn nại, bắt đầu nói sáng, lại muốn đưa tay che

miệng. Hắn làm như biết được, nhanh chóng bám vào người nàng, nói nhỏ: “Nhìn một chút nữa, cùng lên với ta.”

Nàng nghe giọng nói của hắn, càng thêm đè nén đến phát run. Nàng bỗng đưa tay ôm lấy cổ hắn, môi dán bả vai đầm mồ hôi của hắn, nhưng không phải cắn hắn, mà là hôn hắn! Hai người đều nóng rực, thân thể hắn càng siết chặt. Hắn đột nhiên khàn giọng cười, giữ eo nàng mạnh mẽ tiến vào! Nàng thét lớn một tiếng, dây thần kinh như đứt thành đoạn, đầu óc tán loạn. Hắn bắt đầu buông thả, giống như con ngựa hoang đứt dây cương mà điên cuồng. Khoái cảm dờn sông lấp biển làm cho hắn mất hết lý trí, càng lúc càng mãnh liệt.

Phi Tâm bị tần suất không kiểm soát được này làm cho phát điên, ý thức đã bị đập tan. Đột nhiên thân thể hai người đồng thời cứng ngắt, tiếp theo đó là một cơn lạnh run.

Cổ họng hắn bật ra âm thanh buồn bực, như là gào thét, hoặc như thở dài. Phi Tâm cảm thấy mình đã bay lên chín tầng mây, hồn phi phách tán đến sửng sờ, một hồi lâu cũng không thể hạ xuống.

Hắn ôm chặt nàng trong bóng tối, đưa tay sờ mặt nàng, hô hấp bên tai nàng: “Phi Tâm.” Hắn đột nhiên gọi nàng, giọng nói này như vì mê muội mà trở nên kiệt sức. Sau một lúc lâu mà nàng vẫn chưa trả lời hắn, hắn cắn vành tai nàng, lại gọi nàng: “Phi Tâm?”

Nàng có chút hồn bay phách lạc, dường như hiểu được ý hắn: “Là cùng nhau sao?” Nàng cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Hắn nắm chặt cánh tay đang rảnh rỗi của nàng, lại bật ra tiếng cười rầu rĩ: “Đúng vậy...” Lúc này, giọng nói của hắn trong bóng tối đặc biệt mê người, làm cho Phi Tâm cũng không khỏi bật cười ngây ngô. Hắn vừa nghe

thấy nàng cười, thoáng chốc ôm chầm lấy nàng: “Chúng ta đi ra ngoài, ta muốn nhìn thấy nàng.” Nói xong, tay phải đã đẩy cửa ra.

Đây là tử âm tường, bên trong thông với nhau, bên ngoài là một loạt cánh cửa. Theo tiếng đẩy cửa ra, nhất thời đồ đạc bên trong loạt xoạt đổ ào ra ngoài.

Chương 10

Trong lòng miên man vô tận, dài hơn cả giấc mộng

Phi Tâm không nhìn thấy gì cả, lúc kịp phản ứng thì đã bị ánh sáng làm cho chói mắt. Nàng vừa định giãy dụa đẩy đồng đồ trên người ra thì hần đã trực tiếp ôm nàng đi ra ngoài. Cửa sổ trong tất cả các gian phòng đều đã mở ra.

“Mấy bà ấy đã sớm đi rồi.” Vân Hi ban đầu cũng không kịp thích ứng với ánh sáng bên ngoài, nhưng cơn gió nhỏ vừa thổi qua đã lập tức xua đi sự oi bức khắp người.

Hần cúi đầu, hí nửa mắt nhìn Phi Tâm, bỗng nhiên khẽ thốt ra tiếng: “Mặt của nàng sao lại thành như vậy?” Trên mặt nàng bảy tám phần đều có dấu tay, hơn nữa chỉ nhìn sơ qua cũng đã biết là do tay mình véo.

Phi Tâm từ từ nhắm chặt hai mắt, hần hiện giờ lại chạy tới nhà nàng làm chuyện điên rồ, nàng thật cảm thấy thẹn với tổ tiên. Nhưng lúc này nàng lại rã rời, đành phải trần trụi chịu mất mặt để hần ôm ra ngoài. Chỉ còn lại một chiêu cuối cùng, nhắm mắt lại để không thấy phiền nữa. Đột nhiên nghe hần hỏi, nàng cũng không mở mắt mà thốt lên: “Cái gì vậy?”

“Tự nàng xem đi.” Hần thuận tay cầm lấy một cái gương đặt trên bàn trang điểm trước cửa sổ rồi quay qua nàng: “Thành mèo hoa rồi.”

Phi Tâm nhanh chóng mở mắt rồi lại nhanh chóng nhắm lại, cũng không nói gì, làm cho hắn cảm thấy hết sức buồn cười. Hắn ôm nàng đi về phía đại sảnh, lúc buông rèm xuống thì Phi Tâm cảm nhận được, nhất thời trợn mắt nhìn. Hắn lại trần như nhộng chạy tán loạn khắp nơi khiến cho Phi Tâm thật không chịu nổi, không khỏi giãy dụa đứng dậy.

Hắn cười cười không để ý tới, đi thẳng qua sảnh đúng là hướng về phía buồng tắm. Phi Tâm khẽ gọi: “Này, nào có nước...”

“Vừa rồi không có, chút nữa nhất định có. Cái kia không phải hoạt động sao? Có thể lên xuống xoay quanh trục, Tú Linh thấy tất nhiên là biết làm sao để thêm nước?” Vân Hi nhẹ giọng nói xong, quả đúng là vừa vào bên trong đã thấy nóng hôi hổi. Trong phòng tắm có rất nhiều khăn tắm lớn nhỏ các loại, đều là do trong nhà chuẩn bị trước khi tiếp giá. Chẳng qua là phải ngồi chờ nước tới, hắn lại để Tú Linh đi dạo ở xa, nhưng có lẽ nàng ấy đi không xa.

Bọn họ cùng nhau ngâm mình trong nước nóng, cả người Phi Tâm cũng nhanh chóng thoải mái. Hắn vẩy nước xoa mặt nàng, thấp giọng nói: “Làm sao bây giờ? Ngày mai thể nào nàng cũng gặp bọn họ?” Nàng không có phản ứng gì với cái mặt hoa của mình, hắn lại có phần lo lắng thay nàng. Nàng xem trọng mặt mũi như vậy, dù sao không thể nói là đêm hôm khuya khoắt nằm mơ mà tự véo vào mặt mình chứ?

Phi Tâm ngâm trong nước đến độ ngủ gật, lại nghe hắn hỏi, đột nhiên có chút cảm giác được an ủi. Nàng cũng không nghĩ gì, chỉ nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, đánh phấn dày một chút là được.”

Hắn giơ cánh tay nàng lên nhìn trên người nàng. Vừa rồi tối đen lại buồn bực. Thật ra là sợ nàng gặp nguy hiểm. Nhất thời hắn lại nâng nửa người nàng lên. Phi Tâm nhẹ nhàng nằm sấp, cũng không muốn nhúc nhích gì cả. Lực trên tay hắn nhẹ hơn nhiều. Ngón tay vòng quanh người. Hương thơm mát xua đi mùi mồ hôi trên người, làm cho nàng càng thấy buồn ngủ. Mỗi

khi hấn bỏ qua thân phận mà chăm sóc nàng, Phi Tâm cảm thấy mình như mật ong trong chiếc bánh, vừa mềm mại lại ngọt ngào. Lúc đầu thì thấy thật xa lạ lại không quen, hiện giờ thì cứ như vậy mà miễn cưỡng chấp nhận.

Vân Hi thấy nàng như con mèo đang làm ổ, không còn dè dặt như ngày xưa mà càng thêm phong tình. Hấn đưa tay chọc tóc nàng, đột nhiên nói nhỏ: “Ta thấy người nhà nàng cũng không hơn khá hơn bao nhiêu. Những gì nàng nên làm thì đã làm rồi. Về sau vẫn là ít để ý đến bọn họ thì tốt hơn.”

Phi Tâm nghe xong, hơi mở mắt nhìn hấn. Thật ra nàng đã sớm minh bạch. Chính là bởi vì nàng hiểu rõ, cho nên nàng mới nỗ lực phấn đấu. Mười câu trở thành vũ khí có trọng lượng nhất, là công cụ không thể thiếu. Như vậy bọn họ mới có thể chú ý nàng, xem trọng nàng!

Hấn cũng giống như vậy. So với nàng thì hoàn cảnh của hấn càng thêm nguy hiểm đáng sợ. Quyền lợi càng nhiều thì người thân cũng trở nên dữ tợn khác thường. Cho nên hấn cũng có thể hiểu được cảnh ngộ của nàng. Cho dù như vậy, hấn vẫn muốn chăm sóc nàng như thường. Bằng không, hấn cần gì phải đi thăm thái hậu mà không đại khai sát giới? Ngoại trừ việc không muốn gây chấn động ra bên ngoài, còn có tình thân với thái hậu. Mặc dù không phải là huyết thống nhưng dù sao cũng có công ơn nuôi dưỡng. Chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích lớn nhất thì thương yêu một chút cũng tốt. Chẳng qua là không ngờ rằng lại cô đơn lạnh lẽo như vậy. Chỉ thế thôi!

Tình cảm và quyền lợi đan xen, thật thật giả giả. Căn bản không cần thiết phải phân biệt. Có quyền lực thì có tình cảm. Không có quyền lực thì không tình cảm. Sự thật chính là như vậy. Ai nói là dối trá thì chắc là lừa mình dối người!

Hai người bọn họ đều là người thiết thực, cứ khăng khăng như vậy thì mới có thể thân thiết với nhau. Nàng đối đãi với hấn, bỏ lại thân phận quân

thần, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy như tri âm vậy. Một ở trong cung, một ở ngoài cung, đều trải qua những việc tương tự như thế.

Hắn bị ánh mắt này của nàng nhìn muốn thiêu đốt, lại hôn môi nàng: “Nhanh nhanh gả muội muội của nàng ra ngoài, bằng không trăm cũng mặc kệ nàng ta có phải họ Lạc Chính hay không, vẫn sẽ chinh đốn nàng ta như thường!”

Nghe thấy hắn dùng “Trăm” , nàng nhẹ nhàng mở miệng: “Hoàng thượng yên tâm, có thần thiếp ở đây một ngày, chỉ cần cho bọn họ phú quý thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này!” Nàng hiểu được tâm tư của hắn, hắn hận nhất là ngoại thích lộng quyền kết đảng. Hắn có thể phong hầu bá tướng cho người, đương nhiên cũng có thể diệt người thành tro bụi. Hắn tự nhiên cũng sẽ yêu ai yêu cả đường đi, nhưng không có nghĩa là có thể muốn làm gì thì làm. Ít nhất hắn sẽ giữ nàng lại, không phải khiến cho nàng khó chịu mà để cho nàng cảm thấy an ủi. “Lạc Chính” này của nàng, trong mắt hắn đúng là không giống như vậy.

“Nàng vì bọn họ suy nghĩ mọi chuyện, có thể thấy nàng không phải là người không hiểu chuyện. Ta không nhìn lầm!” Hắn mỉm cười, ngón tay khẽ chọt vào lỗ tai, làm cho nàng thấy nhột nhột. Hắn biết rõ, có nàng ở đây một ngày, nàng quyết sẽ không để cho người nhà đụng chạm hắn mà phản nghịch.

Người của nhà Lạc Chính chắc là không hiểu được, trên đời này, hạnh phúc nhất thật ra là làm một nhà giàu không màng thế sự. Chỉ có Phi Tâm biết, mà hắn cũng biết. Hắn cũng rất thèm muốn, nhưng hắn không có số mệnh này! Cũng may mà hắn còn có thể tìm được một người tri âm.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Đang lúc ngoài cửa truyền đến tiếng chim hót lơ thơ, Vân Hi ngồi dậy chuẩn bị đi. Phi Tâm mê man nghe thấy Vân Hi nói chuyện, cái gì mà dậy

rồi thì nhanh về đi. Nàng mơ mơ màng màng trả lời đôi câu, ngọ nguậy đứng dậy muốn hầu hạ hăn thay quần áo.

Lúc này không có nô tài, dù sao nàng cũng không thể nằm ngủ như vậy mà làm ra vẻ mặc kệ hăn. Trước đó lúc tắm rửa nàng đã ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại đã trở lại trên giường, làm cho nàng cảm thấy rất là vô trách nhiệm. Hăn đưa tay ôm nàng một chút: “Ngủ đi, lấy khăn lạnh đắp lên mặt, tối qua chườm lạnh cũng không bớt được bao nhiêu, thật là giống mèo.” Nói xong, hăn xoay người qua tủ quần áo, đêm qua hăn ném hết xiêm y vào trong, bây giờ phải đào lên.

Phi Tâm mơ mơ màng màng, cách rèm che sa mỏng nhìn bóng lưng của hăn, thoáng chốc hoảng hốt nhưng cũng có vài phần ngượng ngùng nhìn hăn, tóc dài xoắn ra đến thắt lưng, che lại những đường cong rắn chắc và đôi chân thon dài. Phi Tâm thấy hăn khom người chui vào trong tủ đào bới, một hồi lại nghe hăn lầm bầm lầu bầu nói: “Ở đâu vậy? Sao không tìm được giày? Hôm qua thế nào lại đi một mình, Uông Thành Hải đáng chết này cũng không nghĩ thay ta... Ôi, nơi này sao lại toàn cột không vậy?”

Nàng nhất thời buồn cười, đêm qua tối như mực hăn cũng không đụng vào. Bây giờ tám cánh cửa mở ra hết bốn năm cái hăn lại đụng vào, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút lo lắng, không khỏi thò đầu ra hỏi: “Hoàng thượng, đụng rồi sao?”

“Nàng tranh thủ ngủ đi? Không thì qua đây giúp ta một cái?” Vân Hi bĩu môi, sau một hồi lâu rốt cuộc cũng đã tìm được y phục và giày trong đồng lộن xộn kia. Hăn vừa mặc quần áo vừa nói, “Lúc ta ra ngoài gọi Tú Linh vào, nàng cũng sớm quay về đi, đừng có ở đây nói chuyện tào lao.”

“Ừm.” Nàng núp ở bên trong trả lời một câu, đầu hăn cũng không chải, quần áo thì nhiều nếp nhăn, thế nhưng Phi Tâm đột nhiên cảm thấy như vậy nhìn cũng thuận mắt. Sau khi hăn mặc đồ xong, lại qua đây hôn nàng, tay

cũng không đứng đắn. Phi Tâm đỏ mặt thở hổn hển, thấy vẻ mặt trứng thối của hân cũng nói không nên lời.

Hân cười cười, xoay người đi ra ngoài. Phi Tâm thấy hân không đi về phía thang lầu, ngược lại đi dọc theo cửa sổ hành lang nhìn xuống, xem xét một chút. Chẳng biết thế nào nàng lại có phần sợ hãi, cũng bất chấp một thân mỗi mết, chồm nửa người về phía hân: “Hoàng...”

“Ta mà leo thang thì mới ngã chết!” Hân quay đầu lại nói, bóng dáng loáng lên một cái liền nhảy ra ngoài. Phi Tâm phát hoảng, nín thở nghe xong, tựa như có vật gì đè nặng xuống, lúc này mới thở ra một hơi.

Một lát sau, Phi Tâm nghe thấy tiếng bước chân, âm thanh này rất quen thuộc, là bước chân của Tú Linh. Lúc này nàng mới hoàn toàn yên lòng, nhưng lại cảm thấy vô cùng khốn khổ mà đứng lên. Nàng cố gắng chống đỡ chờ Tú Linh tiến vào, Tú Linh thấy căn phòng này đã thành một đồng hồ đứng, giống như gặp cướp vậy. Kinh khủng nhất chính là cái tủ kia, toàn bộ mấy cánh cửa đều hỏng, đồ đạc bên trong đổ ra ngoài hơn phân nửa.

Nàng vội vàng chạy tới: “Nương nương, hoàng thượng có Quách Trọng An bảo vệ, không có người biết, không sao đâu.” Nàng cực hiếu tính tình của Phi Tâm, cho nên nói tới điểm mấu chốt trước.

“Đêm qua...” Phi Tâm nghe xong hỏi nhỏ, nhưng chỉ nói được một nửa. Mặc dù vậy, Tú Linh vẫn hiểu được, nàng đáp lời: “Hôm qua Quách Trọng An sai Lạc Chính Anh ra ngoài, mấy nô tì thì vốn ở chỗ tiểu phòng nên nhìn không ra. Nào biết hai vị phu nhân đi vào, sau đó nô tì vội vàng chạy qua đây, mời phu nhân đi xuống, nói nương nương sau khi uống rượu thì đi tản bộ trong vườn, có chuyện gì ngày mai nói sau. Hai vị phu nhân nghe xong liền đi! Sau đó tự nô tì đun nước dẫn lên, cơ quan này xây thật khéo.”

“Người hôm qua lên đây?” Phi Tâm có chút choáng váng, lại có thể may mắn không phát hiện ra hôm qua Tú Linh đã lên đây một chuyến.

“Nô tì không có đi vào trong, đưa mắt ra hiệu cho mấy bà trước cửa lầu.” Tú Linh vội vàng trả lời, thật ra ngày hôm qua nàng có liếc mắt nhìn vào, nhưng không nhìn thấy có người bên trong, nhất thời còn không biết hai người bị giấu đi đâu rồi, suy đi nghĩ lại thì tám phần mười là ở trong tủ này, trong lòng cũng cảm thấy thú vị, chẳng qua là chỉ muốn nhìn thấy mặt mũi của Phi Tâm.

Phi Tâm tất nhiên là hiểu được, Tú Linh cũng không dỗi gặt nàng. Dù sao người trong nhà không biết là được, nàng nghe xong liền hắt xì một cái nói: “Một hồi cũng không cần thu dọn gì hết, âm thầm ném hết đi. Nói là bốn cung thấy cũ nát không thích, để cho bọn họ đổi sang cái mới.” Nàng biết cái này có thu dọn cũng không thu dọn được, cũng không thể đem đi giặt hết được?

“Nô tì hiểu rồi.” Tú Linh cách rèm sa nói, “Trước tiên nương nương hãy nghỉ ngơi đi, một chút sẽ xử lý tốt thôi. Một chút vết tích không có!” Tú Linh nói xong thì hạ rèm xuống, để cho nàng ngủ, còn mình thì từ từ thu dọn bãi chiến trường. Phi Tâm ở bên này cảm thấy an tâm nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Chương 11

Gia sự khó quản lý, tức giận vì muội muội

Phi Tâm tuy mệt mỏi, nhưng vì có chuyện trong lòng nên mới ngủ một chút. Dọn dẹp phòng xong liền gọi người vào đem đi giặt rồi mang qua phòng sinh hoạt, còn Tú Linh thì lo phần trang sức. Phi Tâm quay về phía gương, thấy mặt mũi mình đều đầy dấu ngón tay, nhất thời cho người lấy trà xanh hoa cúc ướp lạnh đắp lên mới cảm thấy ổn hơn một chút. Nàng cũng không tự làm khổ mình, dứt khoát đánh một lớp phấn thật dày, giống như đắp mặt nạ lên. Bột phấn cũng nhanh rớt xuống, Phi Tâm vốn luôn chú trọng trang điểm gương mặt sao cho phù hợp, bây giờ cũng cảm thấy khó

coi như mấy kẻ giả dối vậy. Nhưng nhìn chung vẫn tốt hơn cái mớ dầu ngón tay hỗn độn trên mặt kia.

Nàng thay y phục, sau đó phái Thường Phúc đi gọi hai vị mẫu thân. Nàng biết mình phải có lễ nghi quy củ, đến lúc đó các bà cũng khó mở miệng, hiện giờ hãy để cho các bà dẫn phần tâm tư này trước đã.

Một hồi sau, hai nữ nhân đi theo Thường Phúc đến đây, Phi Tâm không đi vào trong sảnh, trực tiếp cho người đóng cửa sổ để mọi người nói chuyện trong phòng sinh hoạt bên này. Nhà đại nương cũng là thương gia, nhà mẹ họ Lý, nguyên quán Hoài An, ở thị trấn Phụng Thuận ở phía nam, cách nơi này không xa. Mấy năm nay đại nương chăm lo việc nhà có quy củ, cũng liên quan đến nhà mẹ đẻ không ít, hiện giờ cũng là thương nhân giàu có ở Phụng Thuận.

Nhà mẹ của mẫu thân họ Tôn, từ sau khi Phi Tâm vào cung thì tin cũng truyền tới phu nhân. Mẹ mẫu thân vì xem trọng con gái nên cũng dựa vào, lúc ấy phụ thân liền cho mẫu thân làm bình thê (*), tài chính trong nhà cũng để cho mẫu thân quản lý.

(*) bình thê: thiếp có vị trí ngang với vợ cả, con cái cũng có địa vị hơn con của thê thiếp bình thường

Nhưng mẫu thân luôn biết cách làm người, không thay đổi thái độ với đại nương, ngược lại càng thêm thân thiết, luôn cho mình là muối muối. Mọi chuyện trong nhà đều hỏi ý đại nương, khiến cho đại nương có chút cảm động. Thật ra làm như vậy mới là thông minh nhất, huynh đệ nhà mẹ mẫu thân đã sớm phân chia gia sản, không có địa vị nên cũng không lui tới. Có một tỷ tỷ thì đã đi xa rồi. Nhà mẫu thân không gần, dù có nữ nhi là Quý Phi đương triều cũng khó mà nâng đỡ, cho nên tự nguyện nghe theo đại nương mới là thượng sách.

Hai người nắm tay nhau bước vào, vội vàng quỳ xuống dập đầu. Bởi vì xung quanh không có người ngoài, Phi Tâm cũng không muốn nhận lễ nghi này. Nàng tự mình đứng dậy đến đỡ lấy hai vị mẫu thân, cúi người chào nói: “Hai vị đều là mẹ của Phi Tâm, như vậy thì không phải là người ngoài, không cần phải hành lễ như vậy.” Vừa nói, nàng vừa gọi người mang ghế bưng trà.

“Nương nương hiện giờ phượng thể ngọc chất, sao lại dám khinh suất trước mặt nương nương?” Lý thị cười theo, cũng không dám ngẩng đầu nhìn. Tuy là mang ghế đến nhưng cũng không dám ngồi. Trái lại, Tôn thị thấy Phi Tâm, dù sao cũng là cốt nhục của mình, vốn tưởng rằng cả đời này khó gặp, hiện giờ lại đứng ở trước mắt, như là sét đánh xuống, cũng nhìn trộm mấy lần. Càng nhìn thì trong lòng càng thích, càng thích thì ngược lại càng thêm buồn.

“Hôm qua cả nhà đoàn viên, mấy thím và tỷ muội đều ở đây, cũng không tiện nói chuyện cùng hai vị mẫu thân.” Phi Tâm nói, thấy mẹ đẻ gần như sắp khóc, vội vàng đi vào trọng tâm câu chuyện, “Nghe nói mẫu thân tối qua tới đây? Cũng không biết có chuyện gì không?”

Hai vị này trước khi đến đã đoán chừng, chắc là thị nữ của nương nương thấy các bà nên mới báo lại cho nương nương. Nhất thời lại cảm kích tri kỷ của Phi Tâm, đặc biệt gọi các bà tới hỏi. Lý thị nghe xong liền muốn quỳ xuống, Phi Tâm vội để cho Tú Linh đỡ: “Đại nương không cần lại đa lễ, có việc cứ nói, đừng ngại.”

“Nhắc tới chuyện này cũng thấy hơi gấp gáp, nương nương cũng biết đấy. Nha đầu Phi Lăng này giờ cũng đã lớn nhưng lại là mối lo của đại nhân, nhất định không chịu nghe lời phụ mẫu. Thật là muốn để cho nương nương mang đi dạy dỗ một chút, cũng không biết ý kiến của nương nương...” Lý thị cũng không đổi chân, Phi Tâm nhìn xuống đất, mặc dù không biết vào cung mấy năm nay tính tình thay đổi bao nhiêu, nhưng bình thường, bà có chuyện gì muốn nói thì cứ nói, tất nhiên là trong lòng đã có tính toán trước.

“Nếu nữ nhi nhớ không lầm. Hình như là Ngũ muội muội đã sớm đính hôn?” Phi Tâm nghe xong nói. Phi Lăng kém nàng bốn tuổi. Lúc Phi Lăng sinh ra không lâu đã đính ước với con trai Trương gia ở Phụng Thuận. Lúc ấy sở dĩ định hôn sớm hơn so với Phi Tâm là vì Trương gia ở Phụng Thuận là thương nhân kinh doanh đồ cổ có tiếng ở địa phương. Khi đó nhà mẹ đại nương đã sớm có ý lui tới với Trương gia nên đã sớm nguyện kết quan hệ thông gia. Mà phụ thân cũng dự định vứt bỏ con đường làm quan. Trương gia và quan huyện Phụng Thuận đều có quan hệ tốt, hơn nữa lại có tiền. Kết thông gia có thể nhờ Trương gia giúp đỡ về kinh tế. Đúng lúc trong nhà có một tiểu tử cùng năm sinh với Phi Lăng. Phi Lăng lại là con vợ cả. Trương gia đương nhiên là bằng lòng, không nói hai lời. Việc này đã sớm định đoạt.

Cách đó không lâu. Xương Long Đế băng hà, Tuyên Bình Đế đến tuổi kế vị. Hoàng thái hậu buông rèm chấp chính, Đại Tư Mã phụ chính. Năm Tuyên Bình đầu tiên, vì chúc mừng tân đế đăng cơ, cả nước đại xá, mọi việc tương đối thuận tiện. Tới năm Tuyên Bình thứ ba, Trương gia thay phụ thân mở đường, cũng lấy rất nhiều bạc ra giúp đỡ, để cho phụ thân nhận một chức tiểu quan tuần tra, giám sát lương thực. Quan hệ hai nhà luôn vô cùng tốt, qua lại rất nhiều trong thời gian đầu của Tuyên Bình. Tiểu tử Trương gia cứ mấy tháng nửa năm lại qua đây. Tiểu hài tử cũng không biết kiêng dè, từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa. Phi Tâm nhớ lúc mình còn tám chín tuổi đã thấy tiểu tử kia một lần, đang lăn lộn trên hố cỏ làm ngựa cho Phi Lăng cười.

Hiện giờ sinh nhật lần thứ mười sáu của Phi Lăng cũng sắp tới, cũng nên chuẩn bị thành hôn. Lúc này nhất định là muốn nói nhờ nàng giúp đỡ để tiến cung? Rõ ràng là cố tình muốn hủy hôn!

Lý thị thấy Phi Tâm hỏi như vậy, trên mặt có chút ngượng ngùng. Tôn thị thấy thế liền mở miệng nói: “Nương nương rời nhà tính ra đã mấy năm, có nhiều điều không biết. Trương gia kia hiện giờ không thể tiếp tục. Trên

Trương Vọng Thu có hai huynh đệ, nhưng lại không có chí cầu tiến. Chữ không hay võ không giỏi, làm ăn cũng hồ đồ. Trương lão gia năm kia nhiễm bệnh đã qua đời. Mấy người thiếp của hắn thì lại ôm tiền bỏ chạy. Trương Vọng Thu mới mười sáu tuổi, đã sớm không chịu đọc sách, lại chạy khắp nơi mua bán. Nếu thật sự là gả Ngũ muội của con qua nhà đó, không phải là sỉ nhục Phi Lăng sao?”

Phi Tâm thấy khoe mắt đại nương đỏ hoe, đang định mở miệng khuyên thì bỗng nhiên nghe tiếng bước chân thùng thùng đi tới. Không đợi cung nữ bên ngoài mời vào thì giọng nói đã vang lên: “Chuyện của con không cần mọi người xen vào!” Trong giọng nói kia bật ra tiếng thở hồng hộc, Phi Tâm liếc mắt một cái, Tú Linh hiểu ý, vội vàng đi ra ngoài cười nói: “Ngũ tiểu thư? Mau vào nói chuyện. Các người ngăn lại làm cái gì? Không nhìn ra sao.”

Hai nữ nhân trong phòng biến sắc, Lý thị trước mặt Phi Tâm cũng không tiện la rầy. Phi Lăng bước vào, một thân váy áo xanh biếc, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đỏ bừng, đôi mắt to tròn cực kỳ linh động. Nàng không che giấu sự tức giận, rảo bước tiến lên, cũng không quan tâm mẹ mình đang lườm, quỳ gối trước mặt Phi Tâm: “Tam tỷ, tỷ đừng nghe các bà nói bậy. Rõ ràng chính là ngại bần cùng yêu phú quý, muốn trèo cao!”

“Thật không biết ngượng...” Sắc mặt Lý thị tái xanh, muốn nhào qua và miêng nàng. Bởi vì nàng là tiểu nữ nhi của bà, từ nhỏ đã cưng chiều, khiến cho lớn lên mới trở nên như vậy, da mặt dày không biết quy củ.

“Hai vị mẫu thân chớ giận, nữ nhi nói với muội muội mấy câu được không?” Phi Tâm nói xong thản nhiên cười. Các bà hiểu được, tuy rằng muốn nói chuyện nhưng không thể tùy tiện, đành vén áo thi lễ lui ra ngoài.

“Tam tỷ, ta không muốn tiến cung.” Phi Lăng ngẩng đầu nhìn nàng, “Bởi vì Trương lão gia không còn, phụ thân bây giờ lại lật lọng không thừa nhận hôn sự. Ông ấy không nhớ năm đó là ai giúp...”

“Muội câm miệng.” Phi Tâm thấy Phi Lăng càng ngày càng không biết lớn nhỏ, ngay cả phụ thân cũng soi mói. Trong lòng nàng rất không thoải mái, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc: “Sao lại vô lễ thế hả, dù sao cũng là cha mẹ ruột của muội. Ai mượn muội ở đây chỉ điểm?”

Phi Lăng mếu máo, không dám nói nữa. Nàng dù có gan lớn, cũng biết vị trí hiện tại của tỷ tỷ không giống như trước đây, nhưng nàng dù sao tính tình ngay thẳng, trong lòng buồn bực, mắt không khỏi đỏ lên.

Phi Tâm thấy muội muội như thế cũng không mấy dễ chịu. Tuy rằng hủy hôn đúng là do nhà Lạc Chính không đúng, nhưng lại nói, Phi Tâm hiện tại cũng không vui với hôn sự này. Không phải là nàng ngại bản cùng yêu quý, thật ra đại nương nói cũng có lý mấy phần, bất kể động cơ của bà là đau lòng cho nữ nhi hay là cái gì khác.

Hiện giờ gia cảnh Trương gia sa sút, tiểu tử Trương gia kia cả đời này cũng khó quay đầu lại, nếu muội muội quả thật đi theo hắn, cuộc sống sung sướng cũng có giới hạn.

Nữ nhân luôn phải gả đi, lời của cha mẹ phải tuân theo. Cho nên có khi số mệnh của nữ nhân cũng không do mình quyết định. Nhưng xuất giá cũng giống như cùng trượng phu ra sức làm ăn. Nam nhân đi sai đường, khó mà đảm bảo không chịu gian nan, dù cho sau này dựa vào cơ hội và bản lĩnh của mình cũng khó mà thoát được. Nhưng vận mệnh vẫn cực kỳ quan trọng!

Hiện giờ Phi Tâm địa vị cao, nhìn chung vẫn nên mở ra vận may cho muội muội. Cái này là lợi ích do phú quý và danh tiếng mang lại, tuy rằng không biết về sau có vừa ý muội muội hay không nhưng vẫn không thể trở mặt nhìn nàng nhảy vào hố lửa!

“Gia cảnh Trương gia không thể tiến triển, hai huynh đệ ở trên không thể gánh vác, hiện giờ sự nghiệp của cả nhà đều đặt trên vai Trương Vọng Thu.

Muội gả qua đó, mấy chuyện vặt vãnh trong nhà, với tính tình của muội liệu có thể trông coi được sao? Thương nhân chạy buôn chạy bán bên ngoài, quanh năm khó khăn lắm mới có một ngày về nhà. Hiện giờ mẫu thân cũng là suy nghĩ cho muội, muội lại hồ đồ đến tranh cãi ầm ĩ, đây là đạo hiếu của muội sao?” Phi Tâm nhẹ giọng khiển trách nàng, “Theo ta thấy, hôn nhân này không thể tác thành được.”

Phi Lăng trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin được: “Tam tỷ? Ngay cả tỷ cũng nói như vậy?” Nàng đột nhiên cười một tiếng, thấy mặt Phi Tâm dày phấn, “Hóa ra Tam tỷ tiến cung bốn năm, không học được cái gì khác, bái cao đạp thấp, có bản lĩnh làm bộ làm tịch mà cũng tiến bộ nhiều thế!”

Tú Linh và Thường Phúc thấy ánh mắt Phi Tâm nhấp nháy, nhưng đây là chuyện nhà nàng, mở miệng khuyên bảo đúng là không tốt, đành phải cúi đầu giả bộ không nghe thấy!

Phi Tâm ngược lại không tức giận, ngồi trên ghế nhướng mày: “Tùy muội nghĩ như thế nào, hiện giờ thừa dịp hoàng thân quốc thích đều ở đây, ta sẽ chọn một người tương xứng với muội. Tính tình này của muội, vào cung sợ khó mà quản được muội, còn về chuyện của Trương gia, về sau cũng đừng nhắc lại!”

“Tỷ cũng theo chân bọn họ, một khi vênh váo thì lại giương mắt chó coi thường người khác! Đã ức hiếp người lại còn đắc chí, tỷ làm Quý Phi kiểu gì vậy? Ngày ngày cùng một đám nữ nhân tranh đoạt một tên hói đầu, ta khinh tỷ!” Phi Lăng vừa nghe thấy Phi Tâm tuyển chọn một người xứng với mình, trong lòng rét lạnh, nổi giận đùng đùng mới nhất thời táo bạo như vậy. Trong mắt nàng đâu còn quan tâm có phải là Quý Phi hay không, chia tay về phía Phi Tâm mắng, “Lo làm cái thân Quý Phi của tỷ đi, dựa vào cái gì mà quản ta? Ai cần tỷ tìm đám hoàng thân quốc thích thối rửa đó đến?”

“Láo xược!” Phi Tâm bỗng dưng đứng dậy hô to, Phi Lăng mắng mình cũng được, bây giờ ngay cả hoàng thượng cũng dám sao. Phi Tâm luôn dựa

vào cái vẻ ngoài trung thành của mình, sao có thể nhin được chuyện này, “Cho dù người là muội muội của ta, cũng tuyệt đối không thể nói xằng!”

“Ta cứ nói!” Phi Lăng cũng nóng nảy, nhảy chân, “Ta còn nghĩ là tỷ trở về có thể giúp ta một phen, ai ngờ tỷ lại có cùng ý tưởng đen tối với bọn họ! Ta rõ ràng là tin tưởng tỷ, phụ thân đem hai ba người bọn tỷ bán đi làm mồi, bây giờ lại muốn thao túng ta, ta nói cho các người biết, đừng hòng mơ tưởng...”

Nàng chưa nói xong, “bốp” một tiếng giòn vang. Cả người bỗng nhiên bị một cái bạt tai làm cho lảo đảo. Sau khi che mặt một lúc lâu, Phi Lăng vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, từng giọt nước mắt rơi xuống. Đột nhiên nàng giậm chân hô một tiếng: “Ta ghét các người!” Nói xong liền tông cửa xông ra.

Tú Linh và Thường Phúc đưa mắt nhìn nhau, căn bản không dám nói gì. Phi Tâm cũng có chút sững sốt, nhìn lại tay chính mình. Bốn năm không về nhà, vừa trở lại đã đánh muội muội của mình! Nghĩ đến lời Phi Lăng vừa nói, Phi Tâm cũng không biết mùi vị gì. Nàng cũng không suy tính chuyện bị người khác hiểu lầm, tự sửa sai thiện ý của mình thì như thế nào? Thật tình hay giả dối một ngày nào đó nàng có thể hiểu được. Nhưng hiện giờ thấy Phi Lăng rưng rưng nước mắt mà đi như thế, trong lòng nàng lại cực kỳ khó chịu. Chẳng lẽ bản thân thật sự là sai lầm rồi?

Chương 12

Nhất thời hai bên cùng thay đổi

Phi Tâm trở về, mặc lễ phục đến chỗ thái hậu tạ ơn. Vân Hi thấy tuy rằng trên mặt nàng đắp phấn thật dày, không nhìn ra sắc mặt như thế nào, nhưng bởi vì gần đây hai người sớm chiều luôn ở bên nhau, Phi Tâm có gì bất thường hẳn cũng đều nhìn ra. Huống chi, Phi Tâm quay về dù cho có mệt mỏi, nào có nửa điểm không thích thú. Tối qua vẫn còn tốt, thấy mặt nàng

sáng rõ, trở về nhà vui đến mức không thể dùng lời biểu đạt hết được. Hiện giờ lại có cái bộ dáng này, làm cho hăn lại nhin không được mà lo lắng.

Nhưng Vân Hi biết rõ tính tình của nàng, cứ dính đến chuyện nhà là nàng lại cẩn thận, một chút cũng không muốn người ta lời ra tiếng vào. Cho nên hăn trực tiếp để cho Ưông Thành Hải xách Thường Phúc đến hỏi tới hỏi lui, Tú Linh thì luôn đi theo Phi Tâm một tấc cũng không rời nên Thường Phúc liền vui mừng ra vẻ. Hơn nữa gần đây trong lòng hăn luôn sợ hoàng thượng nhắc lại chuyện xưa, càng vâng vâng dạ dạ. Vân Hi vừa hỏi thì hăn lập tức khai sạch, đương nhiên phải bỏ đi cái câu kẻ hói đầu kia.

Khu vườn này diện tích hơn trăm khoảnh, cảnh đẹp rất nhiều, hương thơm tràn sang Phúc Khang Cư chỗ ở của thái hậu một chút, bên trong tất cả đều là cây quế, phẩm cấp nào cũng có, thơm ngát cả vườn. Có một tòa tiểu lâu bát giác lục diện, dựng giữa biển hoa, tên là Cầm Hương Vọng Nguyệt. Sáu mặt đều mắc rèm sa, trong phòng đều đầy hương, là một chỗ ngắm hoa vô cùng tốt. Thái hậu cũng thích nơi này, nói là Trung thu phải thiết yến ở đây.

Vân Hi nghe Thường Phúc nói xong, trong lòng đã hiểu được mấy phần. Nhà Lạc Chính đặt quan hệ thông gia trước, lại chủ động rút lại hôn sự. Đem việc này đưa vào tay Phi Tâm xử lý, hiện giờ lễ bất thành lễ, pháp bất thành pháp. Hơn nữa hôm qua hăn lại đặc biệt dặn nàng, không thể để cho muội muội vào cung. Lúc này Phi Tâm không phiền mới là lạ chứ! Mới về nhà ngủ một đêm, vốn là muốn cho nàng thoải mái, kết quả là mang một mối lo trở về. Lại còn tát vào mặt muội muội, khiến cho bốn năm không gặp lại càng thêm thù hận. Một bên là cha mẹ, một bên là muội muội, thỏa mãn ai cũng đều buồn phiền cả. Nàng bên này phiền muộn, Vân Hi cũng có chút luống cuống. Sớm biết như thế, còn không bằng không cho nàng trở về, chỉ tổ chức tiệc rượu trong vườn cho xong. Cái gọi là gả nữ nhi đi như nước đã hắt đi, nàng vào cung, tương lai cũng vào tông miếu của hoàng tộc. Hiện giờ bên kia còn lòng tham không đáy, cầu cái này xin cái kia, giờ lại

ném củ khoai nóng vào tay nàng, rõ ràng là làm cho người ta cảm thấy trách móc cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Thường Phúc đi được một lúc, Ưông Thành Hải suy nghĩ một chút rồi nói: “Hoàng thượng, việc này là chuyện nhà nường nường. Nường nường cũng là nhất thời phiền lòng, qua rồi thì cũng thôi, hoàng thượng cũng không cần phải quan tâm.”

“Không thể tưởng tượng được trong nhà nàng còn có một nữ nhi như vậy.” Vân Hi khẽ hừ một tiếng, cười như có như không, “Coi như là có can đảm.”

Ưông Thành Hải lúc ấy cũng không dám cười theo, dù sao vừa rồi nghe Thường Phúc nói, Quý Phi vì Ngũ tiểu thư mà tức giận đến động thủ, có thể thấy được lúc ấy Quý Phi đã thành ra cái dạng gì? Lúc ấy thấy Lạc Chính Mịch tiến vào yến kiến, bộ dáng phong độ, nhất thời cũng cảm thấy cả nhà Lạc Chính đều như thế cả, đã ngang ngược lại còn có thể vô lại, miệng thì chua, giọng thì the thé không chịu bỏ qua cho ai.

“Người trở về gọi hai người kia qua đây...” Vân Hi nói xong thì ngoắc tay, gọi Ưông Thành Hải lại đây. Ưông Thành Hải vội vàng cúi đầu kề tai nghe, nghe xong nhất thời ngạc nhiên. Hắn vốn tưởng rằng hoàng thượng nhất định là muốn giúp đỡ Quý Phi, nhưng lại không nghĩ rằng hoàng thượng lại có suy nghĩ này, nhưng lại không dám nói gì, chỉ lo gật đầu vâng dạ.

Vân Hi thấy nét mặt của hắn, mở miệng: “Việc này người làm gọn ghẽ chút. Trước ngày mười lăm mà làm không xong hay lộ ra sơ hở nào, người về sau cũng đừng lượn lờ trước mặt trẫm nữa.”

Ưông Thành Hải vội quỳ: “Nô tài tuân chỉ.”

Phi Tâm mấy ngày nay không phấn khởi lên được. Một cái tát vào buổi trưa ngày mười một đã xoá sạch tâm tình của nàng khi trở về nhà. Sau khi trở về Nam An Viên càng cảm thấy vô vị buồn tẻ. Hiện giờ hoàng thân

quốc thích đều tụ tập ở Nam An. Nếu muốn chọn một người thích hợp để kết thân không phải là việc khó, chỉ cần nàng mở miệng thôi. Mặc cho Phi Lăng có bản lĩnh gì cũng khó mà trở mình trong tay nàng. Nhưng không biết thế nào, nàng không tìm một đối tượng thích hợp cho muội muội, ngược lại lại tò mò với Trương gia, lặng lẽ để cho Tú Linh hỏi chuyện nhà Lạc Chính mấy năm nay.

Lạc Chính Anh thật ra biết cũng không nhiều. Nhưng trong lòng hẩn kính trọng Phi Tâm. Hơn nữa lần này có thể vượt qua vòng hai kỳ thi ở kinh thành, trực tiếp có công việc để làm. Đây hoàn toàn là công lao của Phi Tâm. Tuy rằng hiện tại chỉ là một lang vệ tập sự, nhưng về sau chỉ cần đi theo Phi Tâm thì không lo không thăng tiến được. Lúc Phi Tâm về nhà, Nhị thẩm nước mắt chảy dài, hận không thể moi tim ra đặt trước mặt Phi Tâm. Cho nên Lạc Chính Anh cũng biết gì nói nấy, chỉ cần mình nghe qua thì không giấu giếm gì mà nói hết.

Trước kia Lạc Chính Mịch tựa cửa Trương gia. Chạy tiền đến năm Tuyên Bình thứ ba cũng có được một chức quan. Khi đó là lúc quan hệ giữa Trương gia và nhà Lạc Chính thân thiết nhất. Hai hài tử cũng qua lại rất thân mật. Về sau lớn lên một chút, nam nữ kiêng kỵ, nhưng ngày lễ tết cũng thường xuyên gặp nhau. Những thứ này lúc đó Phi Tâm cũng biết.

Đến năm Tuyên Bình thứ mười hai, Phi Tâm vào cung tuyển tú, đến năm Tuyên Bình thứ mười ba được phong làm Quý Phi. Cùng năm, phụ thân được thăng chức Tư Mã Hoài An. Tháng tám năm Tuyên Bình thứ mười bốn, Lạc Chính Khoan tiếp nhận vườn trà của huynh trưởng mà làm ăn. Lúc đó, Lạc Chính Mịch cũng có bảy tám vườn trà ở Hoài Nam, trở thành người buôn trà độc quyền ở mấy tỉnh phía nam. Tháng hai năm Tuyên Bình thứ mười lăm, Lạc Chính Khoan và một số thương nhân giàu có ở Hoài An tấu trình lên, nguyện ý xây Thánh Đức Viên để mời vua. Tháng hai năm Tuyên Bình thứ mười sáu, Lạc Chính Khoan đến Cư An Phủ, thương lượng buôn bán trà với hoàng thất ở miền nam. Nói cách khác, bắt đầu từ năm

Tuyên Bình thứ mười hai, nhà Lạc Chính phú quý đi đôi, tiếng tăm lên như điều gặp gió.

Nhưng Trương gia thì ngược lại. Vốn là liên thủ chặt chẽ với nhau, đồng mưu vinh hoa càng thêm lợi, huống chi còn có nhà mẹ đại nương ở Phụng Thuận giúp đỡ. Nhưng nam nhân Trương gia lại không sáng sủa mấy. Huynh đệ Trương lão gia năm trước đã ra ở riêng, tìm cách để tự phát triển. Không giống nhà Lạc Chính bọn họ, ba huynh đệ đều hợp lực đồng tâm. Trương lão gia có ba đứa con trai. Con trai trưởng thích đi du ngoạn núi sông, không màng danh lợi. Con trai thứ hai thì phong hoa tuyết nguyệt, quần áo lụa là. Con trai thứ ba là người trước đây đính hôn với Phi Lăng, nhưng lại không nghe lời mà chạy ra ngoài buôn bán. Nhưng từ năm Tuyên Bình thứ mười bốn, sau khi Trương lão gia mắc bệnh qua đời, hai vị huynh trưởng chia gia sản rồi tự ai nấy đi. Mấy người tiểu thiếp không có con cái cũng bỏ bịch lẳng nhăng, lén ôm vàng chạy trốn. Một cái nhà to như vậy cuối cùng chỉ còn lại một cái thùng rỗng.

Năm Tuyên Bình thứ mười lăm, Trương Vọng Thu mang theo một đồng đồ cổ đồ sứ đi về mấy tỉnh phía nam buôn bán, kết quả dọc đường xảy ra chuyện không may, để cho tay chân của đối thủ đến quấy rối, đập vô số đồ của hắn, mất sạch cả vốn gốc. Cuộc mua bán này có sự tham gia của Tôn gia, lần này khiến cho Tôn gia bồi thường nhiều vô kể nên họ vô cùng tức giận. Huynh trưởng của đại nương, cũng chính là người đứng đầu hiện tại của Tôn gia, trong cơn giận dữ không muốn cháu gái mình tương lai lại làm kẻ lót đường. Đại nương nghe huynh trưởng nói xong, cảm thấy tiểu tử này buôn bán không được việc, liên lụy người nhà, bởi vậy liền sinh ra ý từ hôn! Lúc này nhà Lạc Chính đang vội vàng xây vườn, lòng dạ Lạc Chính Mịch đều đặt trên quan trường, căn bản không muốn để ý đến mấy chuyện làm ăn. Lạc Chính Khoan là người làm ăn hiểu rõ đầu đuôi, hơn nữa quyền mua bán chủ yếu đều nằm trong tay hắn. Hắn thấy Trương gia suy tàn khó mà giúp đỡ, huống chi huynh đệ và cháu gái bên này dùng tiền cũng nhiều, sao lại dám đem tiền vung cho người ta?

Nhưng Phi Lăng từ nhỏ đã một lòng yêu mến Trương Vọng Thu này, thấy phu quân tương lai mọi việc đều bất lợi, đâu thể buông tay mà đi. Thứ nhất là kẻ vô tình, thứ hai là ngay cả tình cảm cũng tính toán. Hôm trước thì trộm trang sức, ngày mai thì lấy chút đồ cho hẵn chi tiêu. Thế nào lại để cho đại nương phát hiện, lại càng cảm thấy tiểu tử Trương gia này không phải là người tốt. Chính nữ nhi nhà mình lại ăn cây táo, rào cây sung. Đánh cũng đã đánh rồi, mắng cũng đã mắng rồi, ai ngờ nữ nhi lại cương quyết không nghe.

Lạc Chính Mịch căn bản không quản chuyện này, chỉ để đại nương giải quyết. Đại nương dứt khoát để người ta viết văn thư từ hôn, muốn ép Trương gia rút lại hôn sự. Ai ngờ Trương gia không chịu, cứ nhắc đến kế định năm đó, nhất định phải lấy Phi Lăng. Trương Vọng Thu còn vài ba lần quỳ gối trước cửa, kiên quyết nói không phải nàng thì không cưới! Chuyện này khiến cho đại nương choáng váng cả đầu, bà không phải là người có bản tính độc ác, lại sợ Lạc Chính Mịch nói bà ỷ thế hiếp người quá đáng, tổn hại danh tiếng, bằng không thật sự là đã muốn lấy mạng tiểu tử kia!

Việc này cứ dây dưa đến năm Tuyên Bình thứ mười sáu, hiện giờ Trương gia ngoại trừ chỗ của tổ tiên ở Phụng Thuận không dám đụng, mấy cửa hàng sớm đã làm ăn thất bát. Nhà Lạc Chính vừa không muốn mang tiếng xấu ỷ thế hiếp người, cũng không muốn kết quan hệ thông gia nên dứt khoát nghiêm khắc không cho nữ nhi ra khỏi cửa, lại không quan tâm Trương gia như thế nào. Làm cho Phi Lăng mặt trắng không biết làm gì, mỗi ngày ở nhà ném nôi đập chén, mắng chó đá mèo, không vừa lòng một chút là đi tìm cái chết, càng lúc càng ương bướng. Càng bởi vì phụ thân suốt ngày không để tâm chuyện trong nhà, trong mắt đại nương giận nàng vô cùng nhưng trong lòng thì đau như cắt. Càng cố quái xảo quyết thì không ai dám chọc. Cũng bởi vì Trương gia bên này không giải trừ hôn ước, cũng không có cách nào lại tìm đến nhà hẵn. Nuôi một nữ nhi ở nhà nhưng sống thì ray rứt như có ma chướng trong lòng vậy.

Cho nên lúc này Phi Tâm theo hoàng thượng Nam tuần, nhờ ơn trời có thể đích thân tới phủ Lạc Chính, thật là Bồ Tát mở mắt.

Thứ nhất là muốn mượn cây đại thụ Phi Tâm này dẹp phiên nã này đi. Nếu có thể tiến cử vào cung, để cho nàng chết tâm, Trương gia dù có gan trời cũng không dám cướp người của hoàng thượng. Thứ hai, Phi Tâm bốn năm không sinh đẻ được, hiện giờ được sủng ái, cũng có một người để tâm sự. Hơn nữa lai là tỷ muội cùng nhà, so với người ngoài thì tốt gấp trăm lần. Thứ ba, nếu thật có thể được việc, hoàng thượng nếu có thể vừa mắt, dựa vào địa vị hiện tại của Phi Tâm, muội muội này ít nhất cũng phải lên một chức ngũ tần, cũng có thể là Mỹ Nhân. Kể từ đó, nhà Lạc Chính có thể nói là như mặt trời ban trưa! (*)

(*) mặt trời ban trưa: ý nói rất hưng thịnh

Phi Tâm nghe xong, trong lòng không biết là có tư vị gì. Theo nàng thấy, Trương gia quả thật không thể lập quan hệ thông gia tốt. Trước không nói họ hiện giờ không ra hồn, chỉ là sự giàu có không thể so sánh được với nhà Lạc Chính. Nhưng Trương gia đúng là có ân huệ với nhà Lạc Chính từ trước. Việc này nhà Lạc Chính có lỗi trước, dù sao vẫn nên bồi thường cho Trương gia, giúp họ trở lại ngày xưa. Mà Trương gia cũng nên nhận thức được, không nên làm phiền bằng mọi cách, sớm cầm tiền đi tính chuyện khác.

Nhưng hiện giờ ngẫm lại, nàng chỉ so đo quyền lợi và được mất, lại ném tiểu nhi nữ ra sau đầu. Khó trách lúc ấy muội muội không lựa lời, nhất định cho rằng người khác không nhìn thấy tấm chân tình kia! Nếu là trước kia, Phi Tâm tuyệt đối là không thấy, cho dù nhìn thấy cũng sẽ xì mũi coi thường. Nhưng lúc này, ít nhiều nàng cũng biết được một chút. Chẳng qua là tình cảm dễ thay đổi lại mỏng manh, dù sao cũng là tỷ muội nhà mình, nàng cũng không muốn Phi Lăng chọn con đường này rồi về sau lại hối tiếc.

Cho nên nhất thời nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải? Rốt cuộc là tác thành cho ước nguyện của Phi Lăng, để cho hai người thành hôn? Hay là dứt khoát làm kẻ xấu, chia rẽ đôi uyên ương này, tìm người khác xứng đáng hơn?

Nàng bên này đang lúc khó khăn, ngày mười bốn tháng tám lại nhận được tấu chương của Lạc Chính Mịch, nói Ngũ muội Phi Lăng thuở nhỏ đã đính hôn ở Phụng Thuận. Nàng hiện giờ đã sắp mười sáu tuổi, thừa dịp thánh giá và thái hậu ở đây, lúc Quý Phi về nhà, cho Trương Vọng Thu lấy vợ, đặc biệt nói với Quý Phi, khẩn cầu nương nương chọn ngày lành tháng tốt, đưa Phi Lăng đến Phụng Thuận.

Nàng lúc ấy còn có chút tròn tròn mắt, ai biết hoàng thượng lại cao hứng như thế. Cứ như nói Lạc Chính gia song hỷ lâm môn, Phi Tâm về nhà thăm cha mẹ, Phi Lăng xuất giá. Lúc này để cho Phi Tâm chuẩn bị lễ lộc ban thưởng!

Phi Tâm thoáng nhìn nét mặt của hoàng thượng, trong lòng đã hiểu được mấy phần, việc này đúng là không khỏi liên quan đến hoàng thượng, nhưng tóm lại cũng là chuyện nhà của nhà Lạc Chính, hoàng thượng tuyệt đối không thể nào tự mình ra mặt đi ép nhà Lạc Chính thừa nhận hôn sự này. Dù cho hấn không ra mặt, làm sao phụ thân lại vui sướng mà đáp ứng như thế? Nay đâu chỉ là vui sướng, căn bản còn có chút khẩn cấp.

Phi Tâm suy nghĩ nửa ngày cũng không rõ, thật là không biết hấn rốt cuộc đã dùng biện pháp gì?

Chương 13

Cảnh sáng trong veo trăng soi nước

Ngày mười lăm, đêm Trung thu, trời mát, trăng sáng sao thưa, thánh giá cả thành đều vui. Đêm đó thánh thượng dẫn quần thần đến phía đông Nam An

Viên ngăm trắng rồi làm lễ cúng, thái hậu và Quý Phi cáo mệnh đến Vũ Nguyệt Lâu trước để bái tế nguyệt thần. Sau khi hai yến tiệc bắt đầu, thánh thượng ban thưởng cho quần thần và hoàng thân quốc thích ở Nam An Viên. Thái hậu cũng cho diễn kịch, vô cùng hào hứng. Tiết trời Trung thu, nếu là phương bắc đã sớm chuyển lạnh, nhưng phía nam thì vẫn như giữa hè. Tuy vậy nhưng trời không nóng, gió mát thổi qua, trăng sáng giữa trời, hoa quế tỏa hương, thật là một cảnh đẹp lạ thường.

Hí khúc miền nam không giống miền bắc, có phần thanh lịch tao nhã. Thái hậu đang say sưa thưởng thức, Phi Tâm hầu hạ bên cạnh lại có chút không yên lòng. Mỗi ngày nay trong đầu nàng đều là chuyện nhà, hôm qua nhận được tấu chương của phụ thân lại càng thêm tâm phiền ý loạn. Có thể tưởng tượng được sắc mặt và tâm tình của đại nương, lại trước Tết Trung thu khiến nàng càng phiền muộn. Mà nữ nhân của hoàng thất không được biểu hiện ra ngoài. Nàng nhìn thái hậu nghe hí kịch đến say mê, hơn nữa lại có vương phi của Quảng Thành Vương ở bên cạnh cười nói với bà, tỷ muội đều vui vẻ. Nàng thừa cơ nói người mình không khỏe, xin cáo lui. Thái hậu lúc này có nàng hay không cũng chẳng sao cả, nhất thời nghe xong liền khoát tay nói: “Người đã mệt mỏi rồi, về nghỉ ngơi đi.”

Sau khi cảm tạ, Phi Tâm đứng dậy tiễn giá. Phi Tâm ngồi lên liền qua chỗ Hạo Cảnh Các của hoàng thượng, lúc này mỹ cảnh cả vườn, trái cây đủ mọi mùi thơm, nàng cũng không muốn suy nghĩ gì.

Vừa tới tiền viện Hạo Cảnh Các đã thấy Ôn Thành Hải đứng ở bên ngoài, khiến cho nàng hơi ngẩn ra, không thể tin được hoàng thượng lúc này cũng rời tiệc chạy về đây? Nàng vội vàng bảo mọi người dừng lại, Ôn Thành Hải đến trước mặt nói nhỏ: “Nương nương, hoàng thượng đang ở đây. Nương nương mau vào đi?” Nhất thời hân hoan, tự mình đỡ Phi Tâm xuống vài bước. Phi Tâm nhìn điệu bộ này, có lẽ là nên để mấy người Tú Linh ngăn lại ở bên ngoài.

Nàng từ hôm qua nhận được tấu chương thì liền nín thính, kết quả buổi tối hoàng thượng mời Quảng Thành Vương đi uống rượu, hai chú cháu nào loạn cả đêm cũng không trở về, khiến nàng cào móng suốt đêm. Chuyện khác cũng được, hiện giờ đây là chuyện nhà của nàng, nàng nhất định phải nghĩ thấu đáo hơn. Cho nên nghe xong, nàng cũng không quay đầu lại nhìn, liền tiến vào trong.

Phía sau Hạo Cảnh Các cũng có lầu, cảnh trí trong vườn đều tuyệt hảo.

Vốn là Phi Tâm ở Âm Ba Các, nhưng bởi vì nàng bệnh, kết quả không đến Âm Ba Các. Nàng vừa mới đến chính đường, liền gặp Vân Hi một thân thường phục hoa văn trắng xanh, ngay cả y phục đều thay, quả nhiên là đã trở về rồi. Vừa thấy nàng, hắn liền đưa tay qua kéo nàng: “Nàng thoát thân không được? Đi mau, phía sau đang bày tiệc, lúc này trăng vừa lên trên đỉnh.”

Phi Tâm thấy bộ dáng tràn trề hứng thú của hắn, thật là ngượng ngùng. Nhất thời mặc kệ hắn lôi đi, nàng một thân cát phục thêu hồng, làn váy dài, tay áo cũng dài và rộng, hơn nữa trên đầu cũng cài tóc, có chút bất tiện. Hiện giờ lại cùng đi nhanh với hắn, có phần lão đạo muốn ngã. Hắn quay người lại nhìn nàng, vòng tay ôm lấy nàng. Mặt nàng đỏ lên, nói nhỏ: “Đế thần thiếp đổi xiêm y cái đã?”

“Đợi nàng thay y phục xong thì trăng cũng xuống rồi.” Hắn nói xong liền sai bước, phía sau có một cây cầu bầu bạn với một cái hồ. Liều rữ đầy bờ ao, mấy đoá sen đua nở. Trên cầu liên đăng lấp lánh, hai bên treo lụa hồng vô cùng rực rỡ. Giữa hồ có một tòa tiểu lâu, bốn phía hoa quế tỏa hương, trăng đang lên cao, giống như một chiếc mâm bạc. Có thể nói là cảnh đẹp thơm hương, trăng sáng như bạc.

Thật ra Phi Tâm chẳng còn lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp, ngắm trăng với Vân Hi. Nàng hôm nay trở về trong lòng đều buồn bực. Nhưng lúc này thấy người này cảnh này, nàng nhất thời lại cảm thấy có chút áy náy, không

khỏi lấy hết sức cười nói: “Thật ra nơi này tốt hơn Song Huy Lâu, vẫn là hoàng thượng tinh mắt.”

Hắn đi thẳng đến giữa cầu, ngồi tựa vào lan can, ngẩng đầu nhìn trăng sáng: “Trung thu đúng là ngày đoàn viên. Cho nên phàm là hai bên đều hữu tình. Tuyệt đối không để người ta thân đơn bóng chiếc!”

Nàng nghe hắn nói như vậy, rõ ràng là có hàm ý khác, quyết định mở miệng: “Hoàng thượng...”

“Chính là ta.” Hắn mỉm cười nói thẳng. “Chính là ta làm. Hôm nay hai người bọn họ tuy rằng không thể đoàn viên, nhưng nhìn trăng mà gửi tương tư cho nhau, từ nay không còn người cản trở. Ta có tốt không?” Thấy nàng mù mờ, cũng không biết sao lại thế này, hắn kêu một tiếng “Ái phi”. Hắn cười đều, hơn nữa lại nói ái phi. Sao lại như mạng người khác vậy!

“Hoàng thượng đã không phải người chuyển lời, bọn họ sao lại đáp ứng hôn sự này?” Phi Tâm có chút mơ hồ. Nếu không có người bức bách, dựa vào tính tình của đại nương, làm sao có thể vui vẻ đồng ý như vậy?

“Nàng cũng là người từng trải, sao cũng không hiểu được?” Hắn thấy bộ dạng choáng váng hoảng hốt của nàng, “Muội muội nàng bị đại nương giam lại hơn một năm nay không cho gặp người ta, tình chàng ý thiếp, củi khô gặp lửa. Hai người chạm mặt, lại cho tiểu tử kia thêm một cây đuốc đi vào, nàng nói xem?”

Phi Tâm tái mặt rồi, nàng thật là không nghĩ rằng hoàng thượng có thể sử dụng cách này, quả thật có thể nói là vô sỉ hạ lưu đê hèn! Không trách được sao phụ thân lại nhanh chóng đồng ý như vậy, gạo đã nấu thành cơm, nữ nhi trong nhà một khắc cũng không thể lưu lại. Phụ thân xem trọng thể diện như vậy, lúc biết được chắc là muốn tức chết? ! Nàng nghe thấy rằng mình va lộp cộp, nếu hắn không phải là hoàng thượng, thật muốn đẩy hắn từ trên cầu xuống hồ!

“Nàng muốn đánh ta hả?” Hãn rất nhạy cảm, thấy ánh mắt nàng có chút bất thường, càng vui mừng, “Cách này vừa nhanh lại vừa tốt, vợ chồng người ta còn chưa kịp cảm ơn! Muội muội nàng nói lúc ấy hiểu lầm nàng, không nên mắng nàng như vậy!”

Phi Tâm nghe xong, khóe mắt có chút đỏ. Trong lòng nàng không biết là tư vị gì, nàng cố nén không rơi nước mắt: “Hoàng thượng, việc này cũng nên cùng thần thiếp...”

Vân Hi thu nét mặt lại, đưa tay ôm lấy nàng: “Việc này nếu ta tự mình hỏi nàng, nàng đồng ý sao? Hay là nàng vẫn thuận theo ý trong nhà, đưa nàng ta tiến cung?”

Phi Tâm lắc lắc đầu, cổ họng có chút nghẹn. Hãn tiếp tục nói: “Nàng cảm thấy nàng ta bởi vì mất danh tiết như vậy, sau này nhà mẹ đẻ không ngóc đầu lên được? Chuyện đến đây, nàng cũng hiểu rõ. Danh tiết so với Trương Vọng Thu, không đáng giá một đồng. Nếu nàng thật sự tìm người khác xứng với nàng ta mới chính là hủy hoại nàng ta!”

Phi Tâm sợ run, nhất thời bật thốt lên: “Thần thiếp chỉ là muốn tốt cho muội ấy!”

“Cái gì gọi là tốt cho nàng ta? Nàng cũng không phải nàng ta, nàng làm sao biết như vậy lại không tốt?” Vân Hi nhíu mày, “Nam nhân lúc đầu là người nhà nàng chọn cho nàng ta, hiện giờ lại có cảm tình, hai người nguyện ý ở cùng nhau. Bây giờ lại lật lọng không nhận, cái này gọi là muốn tốt cho nàng ta? Hiện tại bọn họ nguyện ý, sau này dù cho không tốt, cũng chính là do nàng ta chọn. Nàng ta là muội muội của nàng, lại tùy tiện đẩy nàng ta đi chỗ khác, lúc trước năm lần bảy lượt hỏi nàng ta, nhưng nàng ta sẵn lòng! Đến lúc nam nhân kia không cầu tiến, cũng chỉ tự trách mình lúc trước tuổi trẻ kích động, lại chẳng oán được ai! Nhưng nếu nàng thật sự đưa nàng ta qua nhà khác, trước không nói các người hủy hôn không hợp quy củ, còn nói nàng chia rẽ uyên ương, nàng không nghĩ lại với tính tình kia của nàng

ta, ầm ỉ một trận cá chết lưới rách, đến lúc đó cũng là cả nhà Lạc Chính nàng mất mặt!”

Nàng thất thần, nửa câu cũng không nói ra lời, hần đưa tay véo mặt nàng: “Đại nương nàng thật láu cá, chỉ muốn nở mày nở mặt trước mặt nàng, cũng không ngẫm lại đã nuôi dưỡng bảo bối kia như thế nào. Không phải ta xem thường bà ấy, nếu vào cung thật, đừng nói là chính muội muội của nàng, đến lúc đó cùng kéo nàng xuống vũng bùn là còn nhẹ!”

Phi Tâm cũng không dám tranh cãi, tuy rằng lời hần nói nàng có chút tán thành. Nhưng nàng chỉ cảm thấy làm như vậy là không tốt, nàng hiểu thủ đoạn của hần. Định là hoàn toàn thoát khỏi quan hệ với hoàng thất, trường bối trong nhà khẳng định là thủ đoạn của Trương gia, làm sao dám nghĩ đến hoàng thượng. Nhưng cứ như vậy, muội muội lại càng khoái chí, phụ thân không biết đã mất mặt thành dạng gì nữa. Đại nương chắc là ngậm bồ hòn làm ngọt, nhất định là tức giận đến chết đi sống lại.

Chuyện quốc gia đại sự, hần còn có thể trì hoãn hai ngày! Lúc này lại tác thành cho hai người kia, huyên náo khắp cả phủ? Buồn cười nhất là còn phải ra vẻ vui mừng tấu lên, nói nhà Lạc Chính có chuyện vui muốn gả nữ nhi đi! Chuyện từ hôn năm trước vẫn còn ồn ào, sàng qua sàng lại hai ba năm. Bây giờ đột nhiên phải gả nữ nhi, lảng giềng nhìn vào, ai mà không chê cười bọn họ? Nàng càng nghĩ càng phát hoảng, mấy ngày nay lúc nào cũng rầu rĩ, bây giờ thiết muốn mừng người!

Nàng cũng không biết sao lại thế này, mấy ngày nay tính tình nàng rất khác, dễ dàng bốc hỏa nổi giận. Vốn là đối với hoàng thượng ba phần sợ bốn phần dằn dặt, bây giờ cũng khó mà ngăn lại!

“Hai ngày này nàng bị táo nhiệt mùa thu (1) hả?” Hần thấy nét mặt của nàng, mắt nhú lại. Hần hôm nay tâm tình đặc biệt tốt, tốt không tưởng tượng được. Nàng càng như mướp đắng, hần càng cố ý cao hứng. Đột nhiên hần ôm nàng, trịnh trọng nói, “Aizzz, nàng không có đúng không?”

(1) táo nhiệt mùa thu: mùa thu người ta hay bị thiếu nước, ít nước bọt, khát nước, thích ăn thức ăn mát, "táo" (燥) có nghĩa là khô, thiếu nước

Phi Tâm đang thấy hắc cười tươi như hoa, nhất thời nghe hắc hỏi như vậy có chút choáng váng: “Có?”

“Đúng vậy? Nàng giống như nguyệt sự tháng này không tới.” Hắc nói xong, còn vô cùng ôn nhu mà sờ bụng nàng, “Có hả?”

Mặt nàng như bị thiêu đốt: “Không, không, không, không có...” Thái y mỗi ngày đến bắt mạch cũng chưa nói có, hơn nữa tâm bệnh của nàng cũng không phải một hai ngày là có thể khỏi. Tuy rằng mấy tháng trước đã có chút khởi sắc, nhưng hàn khí trong cơ thể trở đi trở lại cũng là bình thường. Phùng thái y cũng từng nói, bệnh này trị rất chậm, một hai năm vẫn chưa lâu, cũng có thể lên đến ba – năm năm. Cho nên, nàng cơ bản cũng đã tuyệt vọng với chính mình rồi.

“Nàng cà lăm cái gì?” Mặt hắc nghiêm chỉnh, “Ta cảm thấy nàng có. Nàng không thấy gần đây nàng phát cáu rõ ra sao?”

Về mặt nàng bối rối, hắc bổ sung thêm: “Ta nghe người ta nói, phụ nữ có thai tính tình không giống như bình thường. Nếu ngày thường hiền lành, lúc mang thai sẽ hay gắt gỏng. Nàng gần đây hay nóng nảy phải không? Không chịu nổi?”

Nàng nghe vậy thấy cũng đúng, gần đây nàng luôn luôn phiền muộn, nhưng là bởi vì chuyện trong nhà âm ỉ! Nhưng cũng không đúng, trước kia nàng còn phiền muộn hơn cũng không thấy như vậy!

Vân Hi thấy nàng càng tỏ ra nghiêm túc, đột nhiên cười to: “Ta nói bậy bạ vậy mà nàng cũng tin hả?”

Phi Tâm vô cùng tức giận, hắc cố làm ra vẻ sững sờ, mà ngay cả nàng cũng không nhìn ra! Hắc là thiên tử, hiện giờ có vui vẻ cách mấy cũng không thể

nói mình “bậy bạ” , để cho người ta nghe được thì còn thể thống gì. Nàng vừa tức vừa then thùng, hơn nữa vừa rồi khó chịu, nhất thời đưa tay ra, đột nhiên đẩy hẳn: “Hoàng thượng cũng quá... A!” Lời còn chưa dứt, cả người hẳn đã ôm nàng lật về phía sau!

Vân Hi ngồi trên lan can cầu, căn bản không đề phòng, hơn nữa lại ôm nàng trong lòng. Nàng đột nhiên đẩy, cả người hẳn ngã về phía sau, hẳn mất thăng bằng, theo bản năng dùng sức ở đầu gối, cả người móc trên lan can mà sững sờ. Phi Tâm ở trong lòng hẳn đã trượt ra hết một nửa, mặt hướng về mặt nước, may nhờ hẳn không buông tay, bằng không nàng đã bị ném vào trong nước! Nàng chỉ cảm thấy đầu cắm xuống dưới, mấy trâm cài tóc trên đầu cũng rớt ra, rơi tõm xuống nước, mái tóc dài của hẳn cũng rũ xuống chạm mặt nước, tóc nàng cũng rớt ra vài sợi, cùng hẳn lắc lư.

Hẳn cũng kinh sợ, không thể bỏ tay ra.

May nhờ hẳn ghì chặt, lúc này thân nàng hướng xuống dưới, mặt hẳn đã đến cổ của nàng. Hẳn đột nhiên hôn cổ nàng, đầu nàng chỉ muốn nhồi máu, váy cũng đã lộn lên hai lớp. Bị hẳn siết chặt eo muốn đứt, tay nàng lúc này mới cào vào vai hẳn. Đột nhiên nàng cảm thấy nhột nhột, không khỏi thét lên một tiếng chói tai: “Mau, mau tới cứu người, cứu giá!”

Vân Hi trực tiếp ấn một dấu hôn lên cổ nàng, hừ nhẹ: “Tĩnh lại đi, không có người đâu.” Hẳn nói xong liền ngẩng mặt nhìn nàng, “Đêm Trung thu tốt lành nàng lại hạ độc thủ, được, ta ném nàng xuống!” Nói xong, hẳn làm bộ muốn buông ra, Phi Tâm lập tức cảm thấy bụng dưới đau quặn, tay nàng đã không còn bắt được vai hẳn, vội vàng kêu: “Đừng đừng, thần thiếp biết tội rồi.” Nàng thấy tóc đã ngâm vào trong nước, sợ tới mức giọng nói cũng bị chệch tiếng, “Thần thiếp sai rồi, thần thiếp hiện tại đúng là bị táo nhiệt, táo nhiệt!”

Hẳn cố ý dùng sức trên hông, nửa người trên lắc lư, tay áo nàng dài, nhất thời run rẩy bay bay như khói. Đột nhiên lòng hẳn chợt rung động, cười

nói: “Ta nhớ đến một cái giếng cổ, nàng đoán được thì chúng ta liền đi lên, còn không thì cứ treo ở đây đi.”

Sắc mặt Phi Tâm tím ngắt, đầu hướng xuống dưới đã khó chịu, hơn nữa tay áo nàng dài, lực ở tay lại không mạnh. Vốn cảm thấy thân mình sẽ lao xuống dưới, trong đầu sao còn nghĩ ngợi được gì nữa. Nước trong hồ vì tóc rũ xuống mà lăn tăn gợn sóng, bóng trăng phản chiếu trên mặt hồ cũng nhún nhú lại, nàng nhìn chăm chăm vào mặt nước, nếu phải nói ra được giếng cổ, căn bản chính là ngay cả hoàng thượng cũng muốn mạng! Nhưng sắc mặt nàng lúc này trắng bệch, cũng không nghĩ nhiều, thét chói tai: “Khi vớt trăng!” (2)

(2) “Khi vớt trăng” : Một con khi theo bầy vào thôn thấy một cái giếng, thò đầu vào xem thì thấy bóng trăng trên mặt nước nên muốn tìm cách vớt trăng, nhưng giếng lại quá sâu. Thế là nó hô hào cho những con khi khác đến móc đuôi nhau mò xuống vớt trăng lên. Kết quả vì nặng quá nên cả đàn rớt xuống giếng rồi... chết (giếng cổ này còn có nhiều dị bản khác)

Hắn nở nụ cười, kéo tay nàng lại, một tay ôm đầu nàng, tiếp theo vòng qua eo nàng, kéo nửa người nàng ngửa lên. Hắn nhảy xuống khỏi lan can, Phi Tâm choáng váng hoa cả mắt, sau một lúc mới định thần lại, nhất thời nghĩ lại mà sợ, thì thào nói: “Hoàng thượng, thần thiếp biết tội. Thần thiếp không nên đẩy, đẩy...”

“Đi thôi. Trăng cũng đã vớt được rồi, nên đi uống mấy chén.” Hắn rũ mắt nhìn nàng, “Nàng phải bồi rượu ta đến say mới thôi, phiền muộn gì đó không nhớ nữa.”

Nàng gật gật đầu: “Đến say mới thôi, đến say mới thôi” Hiển nhiên là không như bình thường!

Trung thu năm Tuyên Bình thứ mười sáu, Phi Tâm và Vân Hi biến thành hai con khi, vớt ánh trăng sáng phản chiếu trong hồ. Chỉ có điều chuyện

này là bí mật giữa hai bọn họ, không truyền ra ngoài!

Chương 14

Trong mộng báo hiệu kết châu thai

Ngày mười bảy tháng tám, hoàng thượng khởi giá đi Cù Hiệp, chủ trì đại lễ khai hiệp (1), khen thưởng cho mấy vị quan lo việc sông ngòi thời tiên đế. Mà Phi Tâm thì ở lại Nam An Viên phụng dưỡng thái hậu. Có lẽ trước đây hai người ở với nhau khá lâu, hăn đột nhiên vừa đi thì Phi Tâm cảm thấy có chút mất mát.

(1) hiệp: eo, eo sông, chỗ hai quả núi kẹp dòng sông ở giữa (thường dùng làm tên đất)

Nếu so với bốn năm rưỡi nàng ở trong cung cộng lại thì từ lúc đến Giang Đô vào tháng sáu, thời gian hai tháng này quẩn quýt bên nhau còn nhiều hơn. Trước kia ở trong cung, tuy rằng mỗi tháng đều lâm hạnh nhưng trên thực tế từ sau năm thứ hai, thái độ của hăn với nàng càng lúc càng quý dị, trung bình một năm chỉ gặp mặt bảy tám lần. Chắc bởi vì tâm tình hăn bất định, Phi Tâm cũng không biết chọc giận hăn lúc nào, đến năm thứ ba, có lúc hăn tức giận mấy tháng không để ý tới nàng. Không giống như hiện giờ, hai tháng đã có hơn phân nửa thời gian là sớm chiều ở bên nhau. Hai tháng này đã dưỡng thành thói quen. Thói quen đấy!

Phi Tâm mỗi ngày đều như cũ, thỉnh an thái hậu, hỏi han ân cần cho tròn đạo hiếu. Bởi vì ở Hoài An, gần phụ thân, nàng cũng thường xuyên ban thưởng vài thứ cho cả nhà thoải mái. Nàng cảm thấy chuyện này của Phi Lăng thật là khiến cho phụ thân mất thể diện, trong lòng mình cũng băn khoăn. Nàng cho người bên Hưng Hoa Các chọn ngày tốt, nói là hai mươi sáu tháng tám là thích hợp nhất.

Vì thế Phi Tâm sai người báo cho phụ thân, ngày hai mươi sáu tháng tám đưa nữ nhi tới Phụng Thuận thành hôn. Ngoài trừ phần thưởng ở Cư An Phủ, nàng lại lén ban cho muội muội một ít trang sức và của hồi môn.

Nàng biết phụ thân đã đủ mất mặt rồi, trong lòng ông ấy vô cùng bề mặt, cảm thấy nữ nhi này làm bại hoại gia phong. Nhưng vốn cũng không thể sơ sài được, Phi Tâm cũng vì lần này muội muội gả cho một thương gia nghèo túng, sau này muốn trở lại ngày xưa, bất luận thế nào cũng không thể thiếu chút tiền vốn. Cho nên nàng để Tú Linh đặc biệt chọn vài món trang sức của mình, cũng bỏ thêm chút tiền của thúc thúc. Thật ra trong cung nàng cũng không tính là dư dả, nhưng mà cũng nên làm hết sức.

Nàng kêu Thường Phúc đưa một phong thư cho Phi Lăng, nói với nàng ta, sau khi thành hôn phải ra sức đi theo Trương Vọng Thu đến chỗ khác phát triển cơ nghiệp. Nàng hiểu rất rõ người nhà của mình, cũng quá hiểu tính tình của đại nương. Đợi khi mình vừa đi, tuy bọn họ thành thân, Trương Vọng Thu kia cũng khó sống yên ổn ở vùng Hoài Nam. Trước không nói hiện giờ các thương nhân giàu có ở vùng Hoài Nam đều nhìn sắc mặt nhà Lạc Chính mà làm ăn, nhà mẹ đẻ đại nương ở Phụng Thuận cũng không phải dễ trêu chọc. Bây giờ bọn họ ngậm bồ hòn, làm sao mà bằng lòng từ bỏ ý đồ? Nhất định phải bảo hẩn đi xa, tính toán những chuyện khác. Tuy rằng bản thân Phi Tâm cũng không xem trọng hôn sự này lắm, nhưng hiện giờ đã như thế. Nói thế nào cũng là máu mủ trong nhà, Phi Tâm thật là không muốn ầm ĩ khó coi.

Phi Lăng cũng nhờ Thường Phúc hồi âm cho nàng, quả đúng là như Vân Hi nói. Phi Lăng tưởng Phi Tâm âm thầm tìm người an bài, cho nên vô cùng biết ơn nàng, cảm thấy áy náy vì hôm trước đã nói những lời ngỗ nghịch. Câu chữ dạt dào tình ý thân thiết, cũng rất có phong cách của tiểu thư khuê các, không hề giống như bị điên. Có thể thấy được mấy năm này, nàng chẳng phải không tuân thủ lễ nghi, mà là bị người trong nhà bắt bớ khống chế, muốn tương tư cũng khổ.

Cứ thế tính tình càng ngày càng ương bướng. Tương tư quả là khiến người ta điên cuồng, thì ra trên đời này cũng có chuyện như vậy!

Lần này xuống phía nam, Phi Tâm thu về rất nhiều lợi ích. Thật ra nàng cũng hiểu được, phần tâm tư này thay đổi khi hồi cung cũng không hẳn là chuyện tốt. Nhưng trong lúc này, nàng há lại có thể tùy theo hoàn cảnh mà thay đổi, nàng vẫn còn lý trí, mưu kế không giảm. Nhưng nếu trở lại cảnh tâm như chặn nước (2) lúc trước, đã khó nay càng thêm khó. Nhưng Phi Tâm chính là Phi Tâm, nàng vĩnh viễn hiểu được bản thân đang ở trong tình huống nào. Có lẽ đây chính là kiếp nạn của nàng, lúc trong lòng nàng ẩn giấu phần ân tình này, nàng cũng biết điều đó.

(2) tâm như chặn nước: “tâm như chỉ thủy”, ý chỉ tâm cảnh bình tĩnh, không chứa tạp niệm. Cụm từ này xuất phát từ bài thơ Tế Lí Thị Lang Văn của Bạch Cư Dị

Nàng biết lúc nàng ở một mình trong cung không thể nào thanh thản dễ chịu, tuy rằng chưa nói đến chuyện tương tư gì đó khiến người ta điên cuồng, nhưng ít ra sẽ giống như hiện giờ vậy, trong lòng vương bận, có chút bất an. Có lẽ có một ngày nàng sẽ học được thói ghen tị, lúc nhìn thấy hân ôn nhu cười với nữ nhân khác, sẽ không còn hâm mộ nữa, mà là đố kỵ.

Tuy rằng hiện tại trong đầu Phi Tâm đối với những nữ nhân này cũng chẳng phải là không thể dễ dàng tha thứ, hơn nữa có người thay nàng chia sẻ một chút cũng tốt. Mỗi khi hân đòi hỏi quá mãnh liệt, nàng chỉ muốn san sẻ với những nữ nhân kia một tí. Mặc dù hiện giờ nàng chỉ đặt giả thiết trong lòng, Phi Tâm cũng không hiểu được nàng như vậy có tính là không thật sự hiểu được cái gọi là yêu, nhưng nàng cho rằng nàng không giống với trước kia. Nàng có thể quan sát hân thấu đáo hơn, cũng hiểu được nguyên nhân mỗi khi hân tức giận. Có lẽ chờ đến khi nàng học được thói ghen tị mới tính đi? Nàng không quen với chuyện tình cảm, có lẽ không thể tự nhiên khống chế và đối đáp, nhưng ít nhất nàng hiểu được. Bất luận nàng có nguyện ý hay không đều phải nhận.

Ngày hai mươi sáu tháng tám, nhà Lạc Chính gả nữ nhi đi lấy chồng. Đội tiền giá chạy dài hết nửa con phố. Tới bến đò cũng có đến mười chiếc thuyền, diễn tấu sáo và trống cực kỳ náo nhiệt. Phi Tâm không thể đi theo nên sai Thường Phúc thay mặt đến chúc mừng. Quan phủ địa phương phú hào trong thành đều tự mình đi chúc mừng trước. Mấy quan to và hoàng thân quốc thích ở Hoài An mặc kệ không có giao tình với nhà Lạc Chính cũng đều e ngại Quý Phi mà đưa quà mừng. Nhất thời cũng coi như là huyên náo rầm rầm rộ rộ.

Phi Tâm đã nhiều ngày cũng muốn lười nhác uể oải. Mỗi ngày ăn uống cũng kém đi. Kết quả tới ngày hai mươi tám tháng tám, Phùng thái y đến thăm nói đã bắt được hỉ mạch. Lần này chắc chắn là không lừa nàng. Nàng vẫn còn nhớ ngày mười lăm tháng tám, Hoàng thượng trước khi đi còn nói đùa nàng có thai. Ai biết nửa tháng không xuất hiện, nàng quả thật là có! Tú Linh và Thường Phúc nghe xong đều run rẩy, nói ông trời thật là có mắt. Không thể tin được chuyện này Quý Phi đi ra ngoài đã hoài long thai!

Ngay cả thái hậu cũng có chút giật mình. Quý Phi hơn bốn năm nay cũng chưa có tin tức. Cũng không biết là có phải do về quê hương hay không. Nơi này khí hậu thích hợp với nàng, lại còn thờ tín! Tuy rằng đã cố gắng nhưng bà vẫn không vui khi thấy địa vị Phi Tâm càng ngày càng cao. Phi tần hoàng thượng tuy nhiều nhưng bụng không thể nào chịu thua kém. Dù sao cũng là cốt nhục hoàng thượng, tự nhiên trong lòng bà cũng có vài phần vui mừng. Sau khi nghe nói thì bà vội vàng tự mình qua đây xem, hỏi thái y hết chuyện này đến chuyện khác.

Phi Tâm nhất thời có chút ngẩn ngơ. Rất lâu sau trên mặt cũng không có biểu cảm gì, cũng không nhìn ra là vui hay buồn. Ngay cả Tú Linh cũng nói Quý Phi có tin vui! Thật ra Tú Linh nói không sai. Nàng đúng là có thai. Nàng rất cao hứng, đến nỗi không biết nên biểu đạt như thế nào. Bốn năm qua nàng luôn ngóng trông có một đứa trẻ cùng hưởng vinh nhục với nàng.

Đây là tất cả hi vọng mà nàng gửi gắm. Chỉ cần có một đứa con thì nàng còn có động lực phấn đấu!

Nếu như nói trước kia nàng chèo chống cho vinh quang của nhà Lạc Chính, như vậy về sau chống đỡ cho nàng chính là cốt nhục trong bụng nàng. Nàng là Lạc Chính Phi Tâm. Nàng sẽ vì thanh danh mà anh dũng chiến đấu, tuyệt đối không dễ dàng nói từ thất bại. Nhưng nàng cũng là một con người. Nàng cũng cần được an ủi. Tình yêu nam nữ quả thật có thể xoa dịu nàng, nhưng tình cảm có thể biến đổi mà không ổn định. Mà cốt nhục do chính mình sinh ra không giống như vậy. Khi nàng không còn giữ được phong thái, không còn được sủng ái nữa, tình cảm hóa thành mây khói, nếu muốn vượt qua cảnh cô độc suốt quãng đời còn lại ở trong cung, khi đó ít nhất nàng còn phải có một đứa con rõ ràng. Đó chính là con của nàng!

Bởi vì hoàng thượng thờ cúng là đại sự, cho nên thái hậu không cho phép gấp gáp báo cho hoàng thượng. Đến tết trùng cửu (3) lúc Vân Hi trở về mới biết. Vân Hi sau khi nghe xong thì phản ứng có thể nói là giống y như Phi Tâm. Trước thì ngây người ra, tiếp theo thì sắc mặt bắt đầu nghiêm lại. Về sau Ôn Thành Hải hỏi Thường Phúc, nói Quý Phi lúc ấy cũng như vậy, không khỏi than thở. Có khi người không tin hai người này là trời sinh một đôi cũng không được, phản ứng quả thật là thần kỳ nhất trí!

(3) tết trùng cửu: mùng chín tháng chín

Vân Hi theo thường lệ đi thỉnh an thái hậu trước, sau đó nói với bà chuyện phong thổ ở Cù Hiệp. Sau khi hoàng thượng đại giá đi Cù Hiệp, thật ra cũng đã bắt đầu chuẩn bị hồi cung. Trong khoảng thời gian này triều đình cũng coi như an bình, không có chuyện gì đặc biệt phát sinh. Các ti các bộ cũng đều đảm nhiệm chức trách yên ổn, có thể thấy lúc trước Vân Hi an bài có hiệu quả. Cách một khoảng thời gian nhất định sẽ có tấu chương đưa tới theo lệ, báo cáo với hoàng thượng công việc trong triều. Hiện giờ hành trình cũng đã kết thúc, cũng nên khởi giá về cung!

Vân Hi buổi tối mới trở lại Hạo Cảnh Các, lúc đi vào, hắn lại cảm thấy tay có chút run. Chính hắn ngẫm lại đều cảm thấy có phần không thể hiểu nổi, con cái được coi là cái gì? Đối với hắn mà nói nó cũng là công cụ, lúc cần thiết cũng có thể không chút do dự mà bóp chết. Nhưng đứa con này không giống như vậy, đây là hắn luôn thật tình mong đợi, khát vọng có được. Có đứa con này, nàng mới có thể càng củng cố địa vị của mình, thậm chí càng tiến thêm một bước. Chỉ có củng cố địa vị nàng mới có thể vui vẻ, cũng chỉ có địa vị vững chắc mới có thể ở bên cạnh hắn.

Hắn vừa đi vào, bỗng chốc chăm chú nhìn. Phi Tâm đã dẫn đám người Tú Linh Thường Phúc quỳ trên mặt đất nghênh giá. Hắn nhìn nét mặt nàng cúi đầu, nói qua loa: “Đứng dậy đi, trong người không tiện. Về sau tất cả đều miễn quỳ!”

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Phi Tâm nghe xong thì để Tú Linh nâng nàng dậy, đi vào bên trong với hoàng thượng. Vân Hi thay đổi xiêm y, uống một chén trà nhỏ, trong suốt quá trình đều nhìn về mặt của Phi Tâm. Hắn thấy nàng thần thái tự nhiên, đúng là có một không hai.

Hiện giờ cũng là bởi vì nàng mang thai, không cần tự mình hầu hạ, đây là đãi ngộ mà phi tần có địa vị cao có được khi mang thai, Phi Tâm cũng không ngoại lệ. Cho đến khi bọn họ đi vào nội đường, chỉ để lại Ưng Thành Hải và Tú Linh hầu hạ xa xa ngoài rèm, Vân Hi lúc này mới giữ vai nàng, khom người dòm mặt nàng.

Phi Tâm bị hắn nhìn không được thoải mái, nhất thời giương mắt, thấy hắn cười với nàng. Quả thật có thể nói là cười đến câu hồn đoạt phách, hết sức quyến rũ lòng người. Nàng cũng không khỏi bật cười, nhẹ giọng nói: “Thật là có.”

Lời nói này của nàng không giống như nói qua giấy tờ. Thật ra hắn cũng biết, nói là hôm mười lăm tháng tám hắn trêu ghẹo nàng. Hắn gật đầu: “Quả thật là ta nói trúng rồi!”

“Hà cố gì phải quỳ bên ngoài như vậy? Khiến cho ta cảm lòng không được mà phải phối hợp với nàng.” Ánh mắt Vân Hi sáng rỡ, lúc này thoát nhìn thì như ánh sao chói lọi, giọng nói cũng trở nên có chút khàn khàn, giống như là ngâm cục đường vậy.

“Tiếp giá vốn là lễ nghi, hoàng thượng không hạ chỉ, thần thiếp tự nhiên phải cúi lạy nghênh đón.” Phi Tâm cũng cười, bất quá vừa rồi hăn mở miệng vàng, không giống như về sau đều miễn lễ. Nàng hiểu tâm tư của thái hậu, bốn năm hầu hạ không uống phí. Thái hậu dù không còn cầm giữ hậu cung cũng là thái hậu, giành chút danh dự cho bà cũng chính là tôn trọng bà. Ít nhất biểu hiện cũng phải đằng hoàng, trong lòng thái hậu thoải mái thì mọi người mới thoải mái. Đứa con kia của nàng cũng có thể bình an phần nào.

Hăn cười cười, tất nhiên là hiểu được ý tứ của nàng. Đưa tay kéo nàng qua, sờ sờ bụng của nàng, cũng bình thường, nhưng hăn có chút gấp rút, hận không thể khiến cho cái bụng này lập tức phình to lên: “Phùng Ý Xương nói thế nào?”

“Không được tốt lắm.” Lúc Phi Tâm nói câu này cũng cười, Vân Hi nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng hiện lên chút đau xót.

Phùng thái y ở trong cung đã mấy chục năm, y thuật cũng cao nhất. Đối nhân xử thế so với y thuật tự nhiên cũng cao hơn một tầng! Trước mặt thái hậu cũng chưa nói gì, chỉ mới chúc mừng.

Nhưng đối với Phi Tâm thì không giống vậy, có nhiều chuyện nói trước vẫn tốt hơn. Từ khi được hoàng thượng giao phó đặc biệt trông nom thân thể của Phi Tâm thì hăn thật sự hiểu được, Quý Phi trong mắt hoàng thượng không giống những người khác. Như vậy đứa con này cũng đặc biệt quý báu, nếu chậm chạp thì cái mạng của hăn cũng coi như xong rồi! Thái y nhắc tới chuyện này, không phải là đặt mạng sống trên lưỡi dao sao? Biết

càng nhiều thì càng khổ. Hãn đã gần đất xa trời, cũng không muốn khi về già lại bị chém.

Hãn sớm đã nói thật với Phi Tâm, hài tử này có điểm bất ổn. Bởi vì Phi Tâm bị hàn khí xâm nhập, khí huyết không thông, không phải chỗ nuôi dưỡng tốt, cho nên đứa con trong bụng tự nhiên sẽ bất ổn. Đương nhiên hãn khéo đưa đẩy, tuy rằng thai không ổn định, nhưng hãn sẽ cố gắng. Phi Tâm hiểu được, nhưng mặc kệ nói như thế nào, ít nhất chứng minh thân thể của nàng cũng có khởi sắc. Có thể có thai, chính là chứng cứ, cũng chứng minh Phùng thái y quả thật có bàn tay kỳ diệu, đã như vậy, người này có thể dùng được.

“Mặc kệ có được hay không, cũng phải giữ lại.” Vân Hi vỗ về vai nàng, “Đừng tưởng rằng hãn cảnh báo trước thì ta có thể dễ dãi với hãn! Lão già này đã đứng đầu nhiều năm, hiện giờ còn phải tiếc cái mạng già như thế. Lúc này nói ra thì không sợ sao?”

Phi Tâm cười: “Nói lời khó nghe thì đắc tội chủ tử, nhưng trước đây hãn có công, dựa vào y thuật của hãn, cho dù đắc tội, chủ tử vẫn muốn dùng hãn. Nhưng nếu không nói những lời khó nghe này, mặc dù nhất thời có thể an tâm, một khi mất long thai thì không còn tác dụng gì nữa cả!” Nàng nhẹ giọng, “Hãn nói như thế, nếu thật có thể giữ được, là công lao của hãn! Nếu giữ không được, là hãn liệu sự như thần. Nói vậy về sau còn phải trông cậy vào hãn! Hãn đã thành tinh rồi, sao lại còn hù dọa hãn?”

Hãn khẽ cúi: “Nàng dùng tâm tư để phán đoán lòng người, vậy mà chuyện nhà cũng không giúp ích được gì.” Hãn thấy nàng muốn mở miệng liền bổ sung thêm, “Ít nhất thời gian này không cần suy nghĩ.” Nói xong, hãn ôm lấy nàng đến bên giường, “Nên nghỉ ngơi thôi, lâu rồi mới được nghỉ một trận.”

“Thần thiếp có phán đoán lòng người cũng không bì kịp hoàng thượng. Chơi cờ với hoàng thượng lúc nào cũng thua một nước.” Phi Tâm mặc hãn

ôm ấp, vẫn luôn nằm trong tấm chăn mỏng. Hiện giờ đã vào tháng chín, đã đến trùng cửu, gió đêm miền nam đã bắt đầu rì rào.

“Chơi cờ nàng thua, những thứ khác nàng chưa từng bị thua.” Hãn ôm chầm lấy nàng, khẽ hừ, đáng vẻ ngủ mà như không ngủ, “Huống chi ván cờ này của ta và nàng, ta xem như cũng hiểu được. Tám phần vẫn là ta thua!”

Phi Tâm nghe xong không khỏi nhìn hãn, thấy hãn nhắm mắt, quyết định cũng không nói lời nào. Một hồi cảm thấy mơ mơ màng màng, hãn vừa trở lại, Phi Tâm liền cảm thấy yên ổn.

Hiện giờ không thể nói là hai người không giống với trước kia, nhưng hai người cũng chẳng phải loại người nói mãi không ngừng. Chẳng qua chỉ là tùy tiện nói vài câu, nhưng nàng cảm thấy như thế đã yên ổn. Hơn nữa khi hãn hứng thú thì vô cùng thoải mái, cười thật tươi, ôm ấp cũng rất dịu dàng. Đương nhiên khi ôm hãn cũng có giới hạn, trước kia Phi Tâm cho rằng hãn không có ưu điểm này. Đặc biệt lúc hãn không thèm quan tâm đến nàng, khi đó hãn ở trong mắt Phi Tâm tựa như yêu quái đang diễn trò! Cách hành động vô cùng tồi tệ này Phi Tâm cũng chỉ dám suy nghĩ một chút ở trong lòng thôi, nhưng lại không dám nghĩ nhiều, sợ ngày nào đó làm cho hãn chịu không nổi mà gọi mình ra!

Nhưng lúc này Phi Tâm cho rằng ưu điểm hiện tại của hãn cũng giống như vậy, bởi vậy càng thêm cảm kích vì đứa con đã đến. Nàng cảm thấy như vậy là tốt nhất, hãn ở bên cạnh nàng, nhưng không thể giày vò nàng! Nàng tự nghĩ lại thì cũng có chút ngượng ngùng, cảm thấy lòng quá tham lam. Thật ra chuyện tốt đẹp nhất hiện giờ là hậu cung giao cho nàng quản lý, nàng được tiếng tốt. Hãn có thể thường xuyên đến thăm nàng, nhưng không cần thường xuyên đến giày vò nàng! Có một hai đứa con, nhiều một chút cũng được. Nàng giúp hãn quản thúc những ty muội kia, như vậy hãn mới có thể an tâm làm hoàng đế tốt! Cái này so với suy nghĩ trước kia của nàng cũng không khác biệt lắm, chẳng qua là hơn một chút. Hãn có thể thường xuyên đến thăm nàng!

Vân Hi rũ mắt nhìn nàng núp ở trong ngực hân giống con mèo nhỏ. Lúc này mắt nhắm, lông mi dài như cánh bướm. Môi khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ, cũng không biết là đang nghĩ cái chuyện tốt đẹp gì nữa?

Chương 15

Thân thể yếu kiều khó dưỡng tâm lại đa sầu

Sau tết trùng cửu, ngày mười lăm tháng chín đại giá, quan viên các tỉnh và hoàng thân quốc thích địa phương đến tiễn giá, hoàng thượng ngự giá hồi cung. Sau khi trở về Hoài An, Hoàng thượng biết được Quý Phi mang thai liền miễn trừ tất cả lễ nghi của Quý Phi, hôm sau các quan viên cũng đến chúc mừng, hoàng thượng vui mừng, ban thưởng yến tiệc mừng tết trùng cửu.

Cả nhà Lạc Chính nghe xong tin này liền quên đi sầu não vì tiểu nữ gả tới Phụng Thuận hôm trước, chuyện không hay đã qua rồi, ít nhất còn có một trụ cột ở lại! Mừng chín tháng chín cả nhà chạy đến tông miếu thắp hương, cầu tổ tiên phù hộ Quý Phi có thể mẫu tử bình an, tốt nhất là sinh được con trai!

Đại giá tới Giang Đô cũng đã là đầu tháng mười, sau đó chuyển sang đường thủy theo đường cũ trở về. Kết quả Phi Tâm từ trung tuần tháng mười bắt đầu phản ứng thai nghén dữ dội, hơn nửa phương bắc cũng đã vào trời thu mát mẻ, ngược gió mà đi, lúc thì dậy sóng, tốc độ không những chậm đi mà cũng có hơi lung lay một chút, khiến cho Phi Tâm nôn hết cả ra, hơn nữa thân thể nàng vốn suy nhược, đầu tháng bảy lại bệnh nặng. Kể từ đó, càng vì vất vả mà sinh bệnh, tới đầu tháng mười một, nàng cảm thấy đau bụng. Sắc mặt Phùng thái y cũng càng thêm nặng nề. Bản thân Phi Tâm cũng biết, có thai vẫn còn chưa kịp vui mừng thì đau xót lại tới.

Mà ngay tại lúc này, trong cung truyền đến tin mừng, Tuấn Tần Mạt Tử Dung ngày mười lăm tháng mười sinh hạ hoàng tử. Thái hậu nghe xong

cực kì vui mừng, đây chính là hoàng trưởng tử của triều đình Tuyên Bình! Vân Hi ngoài mặt vẫn như cũ, đồng ý đi theo công thần báii hạ.

Nhưng Phi Tâm biết trong lòng hẳn không thoải mái. Đối với chuyện này Phi Tâm có chút kỳ quái, từ lúc Tuấn Tần bắt đầu mang thai, Vân Hi tuy rằng cũng tỏ ra vui sướng, nhưng Phi Tâm vẫn cảm thấy hẳn có chút phiền chán. Dọc theo đường đi, thật ra mỗi tháng trong cung đều thường báo tin tới. Ngoài trừ bẩm báo một ít chính sự, còn có một chút thường vụ trong cung. Đức Phi thường xuyên tấu lên tình hình của Tuấn Tần, hơn nữa còn xin chỉ thị của hoàng thượng. Trong khi đó còn cố gắng bày tỏ tư tình thương nhớ các loại với hoàng thượng, viết thật hàm súc.

Nhưng những thứ này trên cơ bản Vân Hi đều trực tiếp ném cho nàng xem, còn bản thân chỉ quan tâm đến chính vụ. Mỗi khi nàng nhắc chuyện này với hẳn, hẳn cũng nhàn nhạt đáp lại vài câu biết rồi. Căn bản không hề quan tâm đến cái thai của Tuấn Tần! Chẳng những không quan tâm, càng về sau thậm chí Phi Tâm cảm thấy hẳn dường như thật phiền chán.

Thật ra thì nói theo gia thế của Tuấn Tần, phụ thân nàng Mạt Linh là thị lang ở Trúc Nghi Đường, là quan tam phẩm. Huynh đệ trong nhà đều theo văn chương, phân công nhau đảm chức ở Tuyên Luật Viện và Phụng Thượng Quán, cả gia tộc đều ở kinh thành Vĩnh An. Từ nhỏ nàng ấy cũng đã được giáo dục theo mẫu mực cung phi, đều vào cung cùng lúc với Linh Tần, được phong làm một trong ngũ tần.

Đối với gia thế của nàng ta mà nói, phong tần coi như là thích hợp. Mà đối với địa vị gia tộc trong triều, lúc nào cũng không cao không thấp, nói chung là bình thường. Phụ thân nàng ta là quan thanh liêm, thường đóng cửa từ chối tiếp khách, không tham gia đảng phái tranh đấu. Người trong nhà ở lại kinh thành không nhiều, quê nhà có ruộng, đã sớm giao cho họ hàng trong dòng tộc.

Mà Tuấn Tần này sau khi tiến cung cũng có thể nói là an phận thủ thường. Cũng không tranh thủ tình cảm quá mức, nàng có tài nấu nướng, nghe nói mấy món chính đều có thể làm, còn biết thêm vài món ăn vặt chính gốc kinh thành. Lúc trước Hoàng thượng chính là bởi vì tay nghề này mà khi già nàng không phải lo không có lộc ăn. Tuy rằng Tuấn Tần luôn có vẻ gần gũi với mấy vị cùng tiến cung, nhưng lúc Hoa Mỹ Nhân gặp chuyện không may, Phi Tâm điều tra, nàng ta vẫn không có nửa phần tham dự. Hơn nữa, nàng ta cũng không hiểu rõ thủ đoạn của Linh Tần.

Theo lý thuyết, một người như vậy có thể xem như an toàn. Cho dù nàng ta có địa vị cao cũng sẽ không có nhiều ảnh hưởng trong triều. Hơn nữa nàng ta hiện tại chẳng qua chỉ là chức tần, cho dù có hoàng trưởng tử cũng không có khả năng leo lên ngôi hậu. Phong Phu Nhân, thậm chí phong phi đều cũng không quá mức. Mặc dù đối với hai bè cánh Tư Đồ và Tư Mã đều không hợp, nhưng sẽ không có dao động gì với việc tranh giành quyền thế. Hoàng thượng vẫn sẽ cân bằng như trước. Theo bình thường mà nói, hẳn nên vui mừng, yên tâm hưởng thụ tình cảm phụ tử mới đúng.

Trừ phi hoàng thượng hoài nghi nguồn gốc của đứa bé này? Càng không thể. Lẫn lộn long duệ là phải tru di cửu tộc. Đừng nói Tuấn Tần không có lá gan cũng không có cơ hội, Lạc Chính Phi Tâm nàng quản lý hậu cung cũng không phải là kẻ bất tài.

Đột nhiên đầu óc Phi Tâm kích động. Trừ phi hoàng thượng cho rằng đứa nhỏ này đến không đúng lúc? Hoàng thượng thật ra chẳng phải nhắm vào đứa trẻ này, cũng không nhắm vào nguyện vọng của Tuấn Tần. Chỉ là ở trong lòng hoàng thượng, đứa bé này không nên có vào lúc này. Nhưng cũng không phải hẳn có thể khống chế khi nào có! Hoặc là, hẳn cho rằng mình có thể khống chế, nhưng lại đi sai kế hoạch?

Dựa vào sự cẩn thận kín đáo của hoàng thượng, hẳn cũng không phải là người qua loa tùy tiện, nếu hẳn đã cho rằng mình có thể khống chế, tất nhiên là sẽ có cách. Cách kia rốt cuộc là gì, Phi Tâm không nghĩ ra. Nhưng

rõ ràng Tuấn Tần là cá lọt lưới. Như vậy, hoàng thượng thờ ơ với nàng ta, thậm chí có chút phiền não đều có thể giải thích.

Phàm là chuyện gì thì luôn luôn có lý do. Con nổi dỗi của hoàng thất, nếu động cơ của hoàng thượng là hy vọng mình đoạn tử tuyệt tôn quả thật có thể nói là trò cười lớn nhất thiên hạ. Trừ phi là hoàng thượng điên rồi, nếu không thì không thể nào có suy nghĩ này.

Càng nghĩ đến chuyện này, Phi Tâm càng lo lắng không thua gì hắc khi hắc thay đổi xưng hô. Lúc hắc không xưng “trẫm”, tình cảm trong lòng sẽ bớt đi tính toán mà thêm nhiều quan tâm. Hai người bọn họ khi ở chung không chỉ là quân thần mà còn có phu thê.

Lúc này nàng đã hiểu, trước kia là nàng quá mức hẹp hòi, cho rằng trên đời này cái gọi là tình chàng ý thiếp đều được bịa ra để lừa gạt người. Nhưng lúc hắc cố giữ thể diện cho nàng, vứt bỏ thân phận của mình đi đào đất, nàng thật sự đã hiểu! Khi nàng bệnh tình nguy kịch, sinh tử khó liệu, hắc sẽ ôm nàng khóc. Tuy rằng nàng chưa thấy tận mắt, nhưng nàng có thể sẽ thấy. Thật sự là đã hiểu! Bởi vì biết rõ, cho nên nàng có thể hiểu nguyên nhân nhiều lúc hắc tức giận, cho nên mới đạp chân đuổi theo mà không tránh né. Cũng là vì đã hiểu, lúc hắc trèo tường vào nhà nàng, tuy rằng không ra thể thống gì nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy ngọt ngào. Lại càng bởi vì đã hiểu, khi hắc nói đến những việc cả hai đã cùng nhau trải qua, còn sục sịt đè nén tình cảm, nàng cũng cảm thấy cảm động lây, hơn nữa cũng thật lòng muốn bảo vệ hắc hơn. Để hắc lúc ở trong cung cũng có thể không che giấu, không đè nén, thật sự để hoàng thượng và Vân Hi hợp lại thành một, không cần lúc nào cũng phải dao động.

Thế nhưng những chuyện này không xung đột gì đến chuyện hắc có nữ nhân khác. Chỉ cần nữ nhân này không ảnh hưởng đến cân bằng hậu cung, nàng cũng không để ý mà chăm sóc các nàng như tỷ muội, cố gắng không để cho các nàng ủy khuất.

Phi Tâm còn nhớ rõ đêm đó, hắc tử nói nên đánh tiếp bàn “Vô tử kỳ”. Đánh cờ là cách mà nàng có thể dẹp yên lòng hắc, hay là hắc vẫn khiến nàng thần phục. Nàng đương nhiên sẽ để hắc an tâm, để việc giải bày tình cảm sẽ không trở thành trở ngại của đế nghiệp. Tuy rằng nàng không ngừng đấu tranh, nhưng nàng không để ý cũng không sợ hãi. Mà nàng nhất định sẽ phục tùng hắc, bởi vì nàng là người trung thành nhất. Bất luận là trung thành với quốc gia hay là trung thành với hắc, nàng đều phải trở thành tấm gương trung thành nhất. Lúc bắt đầu ván cờ này hắc đã chắc thắng không thua, nhưng hắc lại nói mình tám phần thua. Có lẽ là nàng thật sự chưa hiểu hết, hoặc là hoàng thượng lần này không đoán ra?

Gần đây trong người Phi Tâm rất khó chịu, nhưng đầu óc vẫn còn phải dùng. Hiện giờ cũng chưa lên bờ. Lên bờ rồi cũng phải đi lại mười ngày, khi vào kinh cũng đã là tháng mười một, cũng sắp đến sinh nhật của thái hậu, đoán chừng khi về cũng đã qua đầy tháng con trai của Tuấn Tần, tiếp theo lại là lễ vạn thọ của hoàng thượng. Sau đó lại mừng năm mới... Lại còn một chuyện, Đức Phi Lâm Tuyết Thanh nửa năm này cũng không khỏi giận dữ, về sau sợ là khó trở lại quan hệ như lúc trước.

Vân Hi bước vào trong khoang thuyền, thấy nàng ngồi xiêu vẹo trên giường trợn mắt nhìn trời, ngay cả hắc đến đứng trước mặt cũng không nhìn thấy. Cũng biết là nàng đang say sưa suy nghĩ chuyện gì, hắc đưa tay nắm chặt cổ tay nàng. Nàng lúc này mới phản ứng lại, hắc ngồi xuống bên cạnh nàng, thấy thân thể nàng càng ngày càng kém, trong lòng liền buồn bực vô cùng. Hắc đột nhiên ôm chầm nàng, vuốt tóc nàng, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Cái này quả thật là làm khổ người ta, Phùng Ý Xương kia cũng không có bản lĩnh. Thay vì vậy, không bằng...” Hắc lại có điều không nói được, nhất thời dừng một chút, bổ sung một câu, “Nàng đừng hiểu lầm ý của ta, chẳng phải ta không muốn đưa trẻ này. Chỉ là ta không chịu nổi miếng thịt này giày vò cái mạng nhỏ của nàng!” Hắc biết nàng đang rất phiền não, không nhịn được mà phải thêm một câu.

Nước mắt Phi Tâm rơi xuống, nàng thấp giọng nói: “Thần thiếp biết hoàng thượng quan tâm thần thiếp, nhưng thần thiếp muốn giữ lại.” Nàng cắn răng nói, trực giác từng chữ đều khắc trong bụng nàng. Mẹ con liên tâm, cho dù bây giờ chỉ mới là một miếng thịt cũng là bảo bối của nàng. Cho dù có một tia cơ hội nàng cũng muốn giữ.

Vân Hi ôm chặt nàng, mắt hơi nheo lại: “Nếu nàng thật sự muốn ở bên cạnh đứa trẻ này, sau này còn có, không cần phải lấy mạng mình ra đánh cược, chờ về sau khỏe hơn rồi, sinh lại cũng không muộn.”

Phi Tâm trợn tròn mắt, từ trong lòng hắc giấy dựa thoát ra. Nhìn về mặt của hắn, tay có chút run lên: “Hoàng thượng!”

Hắn đưa tay sờ mặt nàng, đột nhiên cười một cái: “Nàng sợ cái gì? Có ta ở đây.”

Nàng lắc đầu nói: “Thần thiếp không sợ, thần thiếp không rõ.”

Vân Hi ôm nàng lại, lúc này mới nghiêng theo nàng: “Ta xem như nhìn ra, nếu nàng thật sự hiểu được, đoán chừng là đã nhắm mắt...”

Phi Tâm sợ tới mức muốn giãy dựa đứng lên đập đầu, cuối cùng khiến cho hắn nén cái câu “chết rồi” kia lại một nửa. Hắn cười cười, trên mặt lướt qua vẻ mặt cười như không cười.

“Nghỉ ngơi đi, nếu đã muốn giữ lại cái thai này thì cũng nên tịnh dưỡng nhiều một chút mới phải. Cả ngày tâm sự nặng nề cũng không phải là chuyện tốt.” Hắn nói xong liền để nàng nằm xuống, vuốt ve tóc nàng: “Sau khi hồi cung, nàng tạm không xử lý chuyện gì cả. Cứ an tâm mà tịnh dưỡng.”

Phi Tâm khẽ lên tiếng, gần đây lao lực nhiều quá, vừa rồi lại suy nghĩ cả buổi trời, đầu óc cũng muốn mệt mỏi. Cũng không cần phải nhiều lời nữa, sau một hồi thì chìm vào giấc ngủ.

Chương 16

Nam tuần trở về, tình vô tận

Mùng sáu tháng mười một, hoàng thượng ngự giá hồi cung, một đường đi qua tám tỉnh sáu châu, tổng cộng ba mươi ba nơi, cuối cùng hết năm tháng lẻ hai mươi ngày. Lúc trở về, theo ý chỉ của thái hậu, nói bởi vì chuyến Nam tuần này đã hao phí không ít, tuyệt đối đừng để ai gia tổ chức tiệc mừng sinh nhật chi cho phung phí nữa. Phi Tâm hiểu rõ, thật ra là thái hậu quá mệt mỏi. Càng quan trọng hơn, năm nay là sinh nhật lần thứ bốn mươi bảy của bà, con số này là điềm xấu, phung phí ăn mừng thì trong lòng bà sẽ không thoải mái. Vân Hi tất nhiên là biết, vì thế thuận theo ý nguyện, nói thái hậu sau khi về vì quá vui sướng, cảm động trước tấm lòng của tiên đế, muốn tưởng niệm tiên đế, bởi vậy tiệc mừng thọ năm nay sẽ cắt giảm hết một nửa theo quy chế, công thần đều nói thánh minh!

Sau khi hồi cung, hoàng thượng tập hợp quần thần, đem chuyện Nam tuần lần này tổng kết lại, ban thưởng cho những công thần đã hoàn thành tốt nhiệm vụ. Thật ra chuyện hoàng thượng gặp nguy hiểm ở Bình Châu đã truyền về triều đình, làm Lâm Hiếu lúc này là hữu thừa tướng Ương Tập Lệnh run lấy bầy. Bình Châu thuộc về mấy tỉnh phía nam, nhưng lại thuộc quản lý của Ương Tập Lệnh, bảy trong tám tỉnh lần này là do Ương Tập Lệnh tiến cử ủy nhiệm. Hiện giờ lại xảy ra một đồng chuyện ở Bình Châu, lại còn có ý đồ bất chính gây đại họa cho hoàng thượng.

Đoàn Quang Tổ kia tuy rằng đã bị cách chức tịch thu tài sản, bản thân bị áp giải về thượng kinh, nhưng lần này lại dính dáng đến Ương Tập Lệnh, cho nên hoàng thượng nhất định lên điện thượng triều, lưng Lâm Hiếu cũng đổ đầy mồ hôi. Hoàng thượng đối với chuyện này chẳng qua là hờ hững, tỏ ý vấn đề này chỉ dừng lại ở Đoàn Quang Tổ, không muốn truy cứu thêm nữa. Cái này tất nhiên là sách lược khống chế quần thần của bậc đế vương, tuy rằng trước đó Ương Tập Lệnh đã từng kiến nghị, nhưng hiện giờ lại cần

như hến. Chủ yếu là hiện tại Ương Tập Lệnh không hợp đối phó với kinh đô cho lắm, không chịu nổi có người bên cạnh hoàng thượng châm ngòi thổi gió, huống chi, cái tên Tả Hàm Thanh kia tự mình thị giá Nam tuần.

Chuyện trên triều tạm thời không nói tới, hiện giờ kinh thành đã vào đông, lúc bọn họ vừa tới Vĩnh An thì tuyết đã rơi. Lúc Phi Tâm ngồi liền đi vào hậu cung, thấy những viên tròn đập vào mắt, bông tuyết tung bay như khói, bởi vì chưa phải là lúc lạnh nhất, tuyết rơi xuống cũng nhanh chóng tan ra, ướt đẫm một mảnh. Nhưng trên cây phủ một tầng tuyết trắng dày, mênh mông như sương mù.

Phi Tâm từ lúc trên đường đã thay y phục bằng da, hơn nữa phía nam ấm áp hơn phương bắc lạnh lẽo, hiện giờ tới đây, cảm thấy sự rối loạn thời tiết đặc biệt rõ ràng, càng e ngại cái lạnh. Nhưng nàng cảm thấy không khí vô cùng mát mẻ, cây cối vẫn xanh tốt, cũng không tiêu điều, có thể thấy được sự ấm áp trước đó trong kinh, cúc nở sum suê, tuyết phủ mềm mại, khiến cho nàng vô cùng thích thú. Nàng đột nhiên cho rằng, tuy là Hoài An tốt hơn nhưng rốt cuộc nơi này mới là nhà nàng!

Nhưng sau khi Phi Tâm trở về hậu cung, nàng cảm thấy bầu không khí này có chút quỷ dị. Vốn cho rằng nửa năm này nàng đi ra ngoài, dựa theo cá tính của Lâm Tuyết Thanh, cho dù không làm mặt lạnh với nàng, nhất định cũng sẽ không nhiệt tình như trước kia. Dù sao trước đây nàng ta hoàn toàn cho rằng có thể cùng đi xuống phía nam, còn lôi kéo Phi Tâm nói với hoàng thượng. Kết quả Phi Tâm không giữ mặt mũi cho nàng ta, chẳng những không giữ, ngược lại còn gặp may nhận được ân điển của quân vương, một mình hầu hạ. Ai cũng đều hận Phi Tâm đến xương tủy.

Nhưng lần này trở lại xem như Phi Tâm đã nghĩ sai rồi, Tuyết Thanh quả thật là mặt hoa đào tháng ba, sắc xuân ấm áp, cười nói dịu dàng. Phi Tâm vừa mới vào Cúc Tuệ Cung ngủ lại, Tuyết Thanh liền dẫn đám phi tần đến hỏi thăm, thứ nhất là chúc mừng Phi Tâm hoài long duệ, thứ hai là ân cần thăm hỏi nàng chuyển này mệt nhọc, thứ ba là khen nàng dũng cảm bảo vệ

hoàng thượng, trí dũng song toàn, giống như là thấy tận mắt. Khen Phi Tâm thành người trung thành có tài có đức nhất từ xưa đến nay, Phi Tâm nghe được thì đầu óc choáng váng luôn.

Phi Tâm nằm nghiêng trên giường, sưởi ấm tay trước lò, trên người khoác thảm lông, trên mặt trang điểm nhạt. Tuy nàng cảm thấy kỳ lạ trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ miễn cưỡng. Hiện giờ Tuấn Tần vừa sinh con, đang ở trong giai đoạn ở cữ nên không có tới. Ninh Hoa Phu Nhân sớm đã ẩn khuất không gặp người, tất nhiên là không còn thấy mặt. Thêm nữa bất quá là Tần, Ngô, Trần cùng với mấy vị Mỹ Nhân. Số còn lại tuy là theo chân Đức Phi tới thăm nhưng bởi vì thân phận có hạn, không thể cho các nàng vào điện.

Phi Tâm vốn không có giao tình gì với mấy vị tần, nhất thời nói chút lời khách sáo, thấy Quý Phi miễn cưỡng, họ cũng cảm thấy không có ý gì, đứng dậy cáo lui. Chỉ còn Đức Phi vẻ mặt gió xuân cùng nàng vui đùa.

“Tỷ tỷ lần này thật có phúc, rốt cuộc là khí hậu phía nam nuôi người, thấy tỷ tỷ càng ngày càng xinh đẹp.” Tuyết Thanh cười khanh khách ngồi ở bên giường, hai mắt sáng rỡ, “Hiện tại tỷ tỷ hoài long thai, tất cả mọi chuyện đều có muội muội trông nom, cũng không thể lại vất vả. Bằng không, trong lòng muội muội sẽ vô cùng áy náy.”

“Vẫn là muội muội đồng cảm. Ta nghĩ chỉ muốn lười biếng một trận, nhưng lại cảm thấy gần đây muội muội làm việc quá sức, trong lòng cũng rất băn khoăn.” Phi Tâm đang có ý này. Gần đây thai nàng bất ổn, mấy chuyện khác hoàng thượng đều gạt ra ngoài. Cho nên lúc trở về nàng cũng muốn thừa cơ tìm một cơ hội thoát thân, đỡ phải chọc người ta tức giận. Cho nên vừa nghe Tuyết Thanh nói như vậy, nàng lập tức nắm tay nàng ta, nhẹ giọng nói.

“Ôi. Nhìn tay tỷ tỷ này, lạnh quá. Mau ủ lại!” Tuyết Thanh vội vã che tay nàng vào trong. “Chuyến này về quả thật là gầy đi không ít. Muội muội nào

có vất vả, không so được với một móng tay của tỷ tỷ. Hiện giờ tỷ tỷ cũng nên nghỉ ngơi. Không thể phiền tỷ tỷ nói chuyện nữa. Ngày mai muội muội lại đến thăm tỷ tỷ.” Nói xong, nàng ta liền đứng lên, bãi giá hồi cung.

Tú Linh và Thường Phúc tiễn nàng ta khỏi Cúc Tuệ Cung rồi mới quay lại, thấy hiện tại Đức Phi hăng say có chút kỳ lạ, nhất thời liền hỏi Tú Thế: “Nửa năm này trong cung có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì. Mỗi ngày bắt quá chỉ là dẫn nô tài đi trông nom một chút. Nhưng mà tháng trước Đức Phi phái người đến. Khi đó Tuấn Tần nương nương đã sinh rồi. Người được phái tới nói, Đức Phi viết một cái phúc thiệp gửi cho Tuấn Tần nương nương. Năm trước nương nương thấy nàng rất khỏe, vừa khéo lại muốn trở mình, liền tới hỏi nơi này có sẵn thiệp hay không, cho Đức Phi nương nương viết phông.” Tú Thế nói tiếp, “Cũng không có chuyện gì.”

“Thứ này chỉ cần tìm người viết là được. Cần gì phải đến đây tìm?” Đầu óc Tú Linh quay vòng.

“Sau đó người cho sao?”

“Ta cũng lười biếng tìm, liền phái người đến ngự được phòng tùy tiện tìm một người biết viết chữ, làm một cái báo cáo cho xong chuyện.” Tú Thế sớm biết rằng chủ tử nhà mình không phải thật tình đối với Đức Phi, kể cả những thứ này.

Thường Phúc ban đầu biết được thì cau mày, nghe nàng nói như vậy thì trì hoãn một chút: “Không có đập phá sao, như thế không còn gì tốt hơn. Hiện giờ chủ tử mang long thai, tuyệt đối phải cẩn thận.”

“Ta đây còn không dè dặt sao?” Tú Thế cười cười, “Tiểu An Tử trước đây cũng nói vậy, hiện giờ nương nương chúng ta không ở nhà, chuyện này vẫn nên thỏa đáng một chút. Đỡ phải để cho người ta bắt được chỗ sai, lại ảnh hưởng đến chủ tử.”

“Coi như người có tiến bộ.” Tú Linh nghe xong nhướn mày, cũng không nói nhiều nữa, vội vàng tiến vào chăm sóc Phi Tâm. Một chút nữa Phùng thái y lại đây, hơn nửa năm không ở trong cung, nàng cũng dự tính để ý một chút cho tốt. Thấy nửa năm này Đức Phi cũng không có động tĩnh gì, nhưng thái độ thì có phần kỳ quái. Đám người này đi theo Phi Tâm đã lâu, giỏi nhất là nhạy cảm, nếu Đức Phi thay đổi sắc mặt cũng là bình thường.

Thường Phúc cười cười: “Theo ta đánh giá, Đức Phi hiện giờ coi như là hiểu chuyện. Chủ tử chúng ta nay không giống ngày xưa, một mình đi theo hoàng thượng thánh giá Nam tuần, lại có công cứu giá. Chủ tử hiện giờ đã là Quý Phi, phong như vậy còn có thể là cái gì? Nếu ta nói, nàng ta cũng nên như vậy, cũng nên thức thời nhiều hơn chút. Trước đây không có bản lĩnh, bây giờ nên nhận thức mới phải.”

“Người còn ít biểu hiện hơn mà! Còn nghĩ về cái chức chương lục Đại tổng quản hả?” Tú Linh liếc hắt một cái, “Người cũng đừng đắc ý quá, nường nường nói chuyện, phạm là thể sự, tất sẽ có nguyên nhân. Sao lại nhận thức cho được?” Nói xong, nàng cũng không để ý đến hắt, tự lo việc của mình. Thật ra trong lòng nàng cũng có vài phần nghĩ thế này, nhưng cuối cùng lại cảm thấy Đức Phi kia có thể an tâm cúi đầu cũng không giống nàng ta như bình thường. Dứt khoát không quản chuyện này nữa, cứ chăm sóc Phi Tâm là tốt nhất.

Mùng sáu đại giá trở về kinh, bởi vì nửa năm không ở trong cung, thánh thượng phải nghỉ ngơi dưỡng sức, cho nên mùng mười mới lên triều, mấy ngày đầu chỉ triệu công thần đến nghị sự, Phi Tâm mùng sáu thì tùy ý đuổi đám cung phi, sớm nghỉ ngơi. Sang ngày thứ hai Tú Linh nói, đêm đó hoàng thượng đến đây, thấy nàng ngủ say, hắt gọi nàng, ngồi ở bên cạnh nàng một chút rồi bãi giá về Phúc Khánh Cung.

Phúc Khánh Cung là chỗ của Tuấn Tần, hiện giờ vị nào sinh hoàng trưởng tử, theo lý phải được tấn phong, mẹ quý nhờ con từ xưa đến giờ không đổi. Nhưng hắt vẫn không có động tĩnh gì, các đại thần đều nhìn mặt nhau. Nhà

mẹ đẻ Tuấn Tần vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn để cho hoàng thượng quyết định. Ngoại trừ chúc mừng hoàng thượng có hoàng tử, Quý Phi hoài long duệ thì không còn chuyện gì khác, ít nhất ngoài mặt cũng hoà hợp êm thấm.

Bảy ngày đầu Phi Tâm còn chưa đứng dậy được, tặng phẩm hoàng thượng ban cho đã đến. Ông Thành Hải tự mình đưa tới đây, cười nói hoàng thượng có thưởng, Quý Phi đang có thai, không cần phải thực hiện lễ nghi ban thưởng. Tiếp theo đó là một loạt thái giám đưa tới, tất cả đều là vài trân bảo ngọc quý cùng y phục lụa là. Cũng không nói là vì cái gì mà ban thưởng, dù sao cũng chỉ là thưởng. Đưa một đồng hồ tới, khiến cho Phi Tâm nhất thời buồn cười.

Hắn thưởng ai thì không cần lý do, nhưng nếu là bởi vì có thai thì nên tấn phong Tuấn Tần mới đúng. Nếu là bởi vì cứu giá, lý do này hắn chẳng bao giờ nghĩ tới. Điểm ấy Phi Tâm vẫn nhìn ra được, vội vàng phái người tiếp đón đám người Ông Thành Hải uống trà, cũng ban thưởng chút tiền.

Sau khi Ông Thành Hải đi, kết quả chưa đến giữa trưa. Vân Hi sắp xếp nghi giá tại đây, bước vào nội điện mà mắt cong cong mang theo ý cười, làm như có cái gì cao hứng lắm, khiến cho Phi Tâm nhất thời cũng cười theo. Hắn ngồi xuống bên giường nàng, cẩn thận xem sắc mặt của nàng: “Hôm nay cảm thấy tốt hơn chứ?”

“Cả ngày hôm nay so với hôm qua thì khá hơn một chút.” Phi Tâm mặc hắn nghiêng ngả, nhẹ giọng nói, “Thần thiếp tạ hoàng thượng ban thưởng.”

“Muội muội nàng ở Hoài An gả đi, ngọn nguồn đầu cơ trục lợi của nàng đều bị quét sạch. Bây giờ ta tiếp tế cho nàng, tránh cho nàng cảm thấy thiệt thòi.” Hắn híp nửa mắt, tâm tình vô cùng thoải mái. Một câu lại khiến mặt Phi Tâm đỏ lên, lời này hắn đã từng nói, phần kia đều đã bị vét sạch. Có lẽ hắn sợ nàng coi trọng sĩ diện quá mức, luôn cảm thấy chuyện đó đã làm hại nhà nàng mất đi một người nên hắn mới nhất thời chạy qua đây. Tuy rằng Phi Tâm sớm đã không còn để tâm chuyện đó, nhưng hiện giờ hắn thưởng

như vậy, làm cho nàng cảm thấy có chút xin lỗi hẳn. Ngày mười lăm hôm đó cuối cùng cũng xong chuyện với hẳn.

“Tâm tình hoàng thượng hôm nay rất tốt?” Phi Tâm đổi chủ đề.

“Tất nhiên là tốt, muôn vàn chuyện tốt không bằng trong nhà tốt. Không cần lại bốn ba, nàng cũng dễ sinh.” Hắc cười, vòng tay ôm nàng, “Đến lúc sinh nhật thái hậu, khi đó Tuấn Tần cũng sang tháng. Trẫm muốn ban thưởng yến tiệc, nàng cũng đến đấy đi?”

“Thần thiếp đương nhiên muốn.” Phi Tâm gật đầu, “Hiện giờ thần thiếp có thể tự mình lo liệu, nếu ngay cả đi đều không đi, sao có thể nói như thế? Chỉ là thần thiếp không đứng dậy nổi...”

Hắc đột nhiên đưa tay xoa mặt nàng: “Sao lại không đứng dậy nổi? Không có việc thì đừng nói những lời không thích nghe. Đừng có động một chút là nguyên rủa bản thân, ngoài mặt trung thành cũng không bằng ra vẻ mẫu mực!”

“Thần thiếp không dám nữa.” Nàng liếc trộm thấy ánh mắt hắc lóe lên, vội vàng gật đầu.

“Gần đây chuyện gì nàng cũng đừng để ý, cứ nghỉ ngơi bình thường là tốt rồi.” Hắc đưa tay sờ bụng nàng, đột nhiên ôm chầm lấy nàng, nói nhỏ, “Bây giờ cũng đã trở về, nàng cũng đừng hiện nguyên hình, bằng không ta giận thật đấy!”

Mặt nàng thoáng đỏ ửng, lặng lẽ dán bên tai hắc: “Sẽ không, thế nào cũng sẽ không. Thần thiếp bây giờ đã hiểu rồi!”

“Nàng còn lâu.” Hắc cười khế, “Dù sao vẫn là một câu kia, giữ không được thì còn có lần kế. Không cần thiết vì lần này mà giày vò cái mạng nhỏ của nàng!”

Nàng gật gật đầu, không mở miệng. Hãn còn nói: “Tâm tư nàng ta đều hiểu được, chống đỡ thế nào cũng tốt. Mấy ngày này nàng cứ lo bồi dưỡng, đến lúc đó mở yến tiệc cứ tới là được.” Nói xong, hãn lại ôm nàng vào trong lòng.

Chương 17

Ngẫu nhiên nổi hứng chơi đùa chọc người khó chơi

“Hoàng thượng!” Phi Tâm thấy hãn muốn leo lên giường, nhất thời đầu nóng lên, miệng kêu gào, hãn định làm gì? Huống chi hiện giờ nàng đang có thai, cũng không thể hâu hạ hãn.

“Nàng kêu gào cái gì?” Hãn trợn trừng mắt nhìn nàng, “Trẫm muốn ngủ trưa!” Nói xong, tay hãn từ từ đẩy chân nàng qua, nằm xuống bên cạnh nàng: “Hai ngày này nàng ngủ đủ rồi, trẫm cộng lại cũng chưa đến hai canh giờ!”

Phi Tâm nghe thấy, trong lòng có chút chua xót. Nàng vội vàng dịch vào bên trong: “Vậy hoàng thượng mau nghỉ ngơi một chút.” Mắt hãn cũng không mở, tay thì ôm lấy nàng, “Nàng đừng lộn xộn, cùng trẫm ngủ một chút.” Hãn vừa nói thầm, vừa như đang ngáy khò khò.

Phi Tâm nhìn khuôn mặt của hãn, thời gian này hãn cũng gầy đi nhiều, má cũng hóp lại. Nhất thời nhìn một chút, nàng cũng thấy buồn phiền. Mọi người nói đế vương tốt, nào có dễ làm? Trừ phi không quan tâm đến sống chết của muôn dân, làm hôn quân chỉ lo tận hưởng cực lạc trần gian, bằng không, cả đời này đều khó nhọc hơn bất kì ai khác.

Năm đó tiên đế vất vả cũng chưa từng phàn nàn, hãn nói, gà chưa gáy mà trẫm đã dậy, sao đã lặn mà trẫm chưa ngủ. Tối nổi hoa cũng không thấy ấm áp, hương trà cũng không thấy thơm. Vải lĩnh tuy đẹp nhưng hai mắt khó nhìn. Món ăn quý và lạ tuy ngon nhưng dạ dày thì khó tiêu hóa. Thật không

bằng phú ông giàu nhất Giang Nam, không màng thế sự, không lo áo cơm, sao mà sung sướng thế?

Phi Tâm vừa nghĩ tới chuyện này, quay qua nhìn bộ dáng hắc đang ngủ. Nàng đã từng nhìn thấy bức họa của Tĩnh Hiến hoàng hậu, cũng chính là mẹ đẻ của hoàng thượng. Khi bà còn sống là Thục Phi, lúc hoàng thượng đăng cơ thì bà đã qua đời, theo lệ truy phong làm hoàng hậu. Đây là một người mười phần đều là mỹ nhân, mà dung mạo của hoàng thượng giống mẹ, lại càng giống tiên đế hơn. Ngũ quan tuấn tú, lúc cau mày cũng đẹp để lạ thường. Càng lớn thì càng bớt đi tính trẻ con, càng thêm anh tuấn. Nhớ lại hắc từ lúc được ba bốn tuổi, mặc dù mình không tận mắt thấy cũng biết hắc có tác phong quan lớn như thế nào. Không nói đùa, khuôn phép lễ nghi đầy đủ. Lại nhớ đến lúc hắc đăng cơ, tiểu hoàng đế được vạn thần bái phục, nếu là hài tử nhà bình thường, nhất định là sẽ sợ tới mức gào khóc. Nhưng thái hậu luôn khen ngợi, hoàng thượng thuở nhỏ có nét của tiên đế, một chút cũng không mất tôn uy của hoàng thất, đại diện đăng cơ, quần thần đều khiếp sợ oai phong của tân đế, ngậm miệng không dám khinh thường.

Nghĩ như vậy, nàng lại nhìn hắc, không khỏi mỉm cười, cũng không hoảng hốt nữa. Nghĩ đến đoạn đường này, hắc khi thì ôn hòa, khi thì quái đản, càng nghĩ đến việc hắc một mình tới tìm nàng, vừa to tiếng vừa thương xót nàng, bộ dáng của hắc khi ra sức đào đất mà lòng tràn ngập ấm áp, cũng bởi vì gương mặt đang yên lặng ngủ trước mắt mà bao nhiêu tình cảm cứ muốn tuôn trào. Lúc này rèm đã buông xuống, bên trong yên tĩnh, hương thơm dạt dào, mấy người Tú Linh cũng đã ra ngoài xa hầu hạ, làm nàng cũng trở nên lớn gan, dùng ngón tay cẩn thận vẽ lên ngũ quan của hắc, từng ngón tay lướt qua, nhất thời chạm vào cằm của hắc, có hơi đâm vào tay. Ngay cả Phi Tâm cũng ngửa ngáy, khiến cho nàng không nhìn được mà bật cười. Tim đập thình thịch, có một niềm vui không nói nên lời.

Nàng xoa xoa một hồi, thấy hắc không có phản ứng gì liền lớn gan sát lại gần nhìn hắc. Lông mi dài mà dày như vậy, đuôi mắt kéo dài, dẫn dụ người

ta sờ một cái. Chóp mũi hất lên, sống mũi thẳng như có thể cầm thước lên đo đc. Nàng như con chuột láu lỉnh cọ cọ vào, bàn tay còn thỉnh thoảng cọ vào hai má và cằm của hắn, nhất thời mắt dừng lại trên bờ môi hắn, lại càng thêm can đảm mà chạm vào, thật mềm mại, mang theo chút đáng yêu, khiến cho nàng không khỏi bất động. Quả thật rất mềm mại, hoàn toàn không giống với đường nét quai hàm của hắn. Nàng lúc này càng dán lại gần, trực giác cho thấy trống ngực muốn dội ra ngoài, trong đầu choáng váng, đột nhiên xúc động muốn hôn một cái.

Chính nàng cũng giật mình, loại cảm giác này giống như ma quỷ, tay nàng như vô hình mà tiến lại gần. Nàng không tự chủ được cũng mím chặt môi. Hắn dĩ nhiên là hôn nàng nhiều vô kể, trước kia thì không cần phải nói, chỉ sợ đến lúc chết mong hắn cả đời đừng tới gặp nàng.

Về sau thì khá hơn một chút, nhưng mỗi khi nàng bị quây đến hôn bay loạn xạ, nào có thể cảm thụ được độ ấm và mềm mại của nơi này. Dù sao lúc này hắn cũng đang ngủ, chạm một tí cũng không sao. Nàng cũng bắt đầu tự tìm cớ cho bản thân, thân thể đã chủ động sát lại gần, cẩn thận chạm một cái. Hắn không có phản ứng, nàng lại không chịu ngừng. Thật là mềm mại mà! Ngay cả mặt đều đã kề sát, cọ vào cằm hắn, có chút ngứa, khiến cho nàng suýt nữa thì bật cười!

Hai ngày này nàng ngủ rất nhiều, bây giờ cũng không buồn ngủ. Hơn nữa ngày thường nàng cũng có thói quen bị giam cầm, cũng không vui đùa, nhưng lúc này lại giống như một đứa trẻ. Nàng đành mặc kệ, lén chui vào trong chăn, híp mắt đùa giỡn đến nghiện. Được một lát thì nàng tiến tới, lúc này đã đối diện với lông mi của hắn, miệng cũng không nhin được mà đối diện với miệng của hắn. Khuôn mặt hai người không giống nhau. Mặt của nàng nhỏ hơn một chút. Ngũ quan sao có thể sát như vậy? Nhất thời nàng lắc lắc đầu. Chóp mũi để dưới mũi của hắn. Môi vừa dán lên không được lâu, đột nhiên cảm thấy miệng bị hắn hấp dẫn một tí! Đầu nàng nổ "oành" một tiếng. Bất thành linh đôi con người mở to nhìn nàng. Nàng thiếu chút

nữa phun ra máu. Đang muốn trốn, ai ngờ phía sau lưng bị ôm chặt. Hắn vặn người lại, nghiêng người điều chỉnh góc độ. Hắn buông lỏng ra, đem toàn bộ đôi môi nàng nuốt vào. Phi Tâm muốn dùng tay đẩy ra, lại bị hắn nắm giữ lấy một tay. Chóp mũi kề sát nàng. Đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào!

Phi Tâm xấu hổ muốn chết, theo bản năng rút tay lại. Nhưng dần dần lại bị xúc cảm kia mê hoặc. Tuy rằng hắn siết chặt nàng không cho nàng động đây, nhưng không giống trước kia, không nói lời nào đã cuốn lấy đầu lưỡi nàng phát đau. Lúc này hắn thật ra như đang trêu đùa nàng. Đầu lưỡi nàng trở nên ngứa ngáy, giống như vừa mút vừa liếm, mãi cho đến khi động tác của hắn bắt đầu chậm lại.

Đôi môi mềm mại mà ấm áp, chóp mũi lúc nào cũng cọ xát tới lui, khiến cho nàng muốn quay lại cảm giác ấy. Vốn ban đầu nàng muốn lui về phía sau, nhưng sau đó lại muốn gần sát hơn một chút. Hắn hiếm khi ôn nhu như vậy, khiến cho nàng mê mết. Chỉ cảm thấy trong lúc gần gũi như vậy lại phảng phất hương thơm, nàng lại càng say mê. Nàng đẩy tay ra. Lúc này hắn cũng nới lỏng tay nàng, nàng từ từ quán lấy cổ hắn.

Vân Hi chỉ cảm thấy mùi hương của nàng xộc vào mũi. Khi hắn tan chảy ở trong miệng, mọi chỗ động chạm đều trơn trượt mềm mại. Lúc nàng cảm thấy hơi đau, đột nhiên trước ngực bị hắn nắm chặt. Nhất thời như bị điện giật, nàng lui lại lấy tay chặn phía trước. Nàng thoáng kinh hãi, không khỏi bắt đầu giãy dụa. Nàng vặn người lại, đột nhiên húc vào hông hắn, khiến cho hắn không khỏi cúi người xuống rên rỉ. Nàng than ôi một tiếng, nhưng vào tai hắn lại trở nên nhu hòa xấu hổ, trong lòng đang buồn bực lại có thể vui sướng. Lúc nàng nhìn thấy bờ môi hắn, ngay cả hắn trợn mắt nhìn nàng cũng chưa phát hiện. Nàng nào có biết khi đó ánh mắt nàng rốt cuộc có bao nhiêu xúc cảm động lòng người! Vừa cẩn thận vừa sợ hãi, trong mắt lại đầy tò mò và chờ mong. Khi nàng trút bỏ cái vỏ của mình, bên trong giống như

búp mầm non mịn tươi đẹp, khiến cho hần nghĩ đến nhụy hoa đầu xuân, vừa thản nhiên lại mềm dẻo, vừa mỏng manh khiến người ta lưu luyến.

Nhìn bộ dáng của nàng lúc này, hần không tự chủ được liền muốn sủng ái, thật sự là sủng ái từ tận đáy lòng. Thân phận hoàng đế làm cho hần luôn cảm thấy hai chữ này bị làm hỏng, nhưng bây giờ hần cũng thấy hai chữ này vô cùng tốt đẹp. Thật ra thì nhìn một chút cũng không có vấn đề gì!

Nàng nghe hần nói, cúi đầu suy nghĩ một hồi: “Không bằng... hoàng thượng đi Lai Nhân Cung?” Nàng cẩn thận đề xuất. Hần nói để cho nàng giải quyết, nhất định là không rộng rãi đến mức để nàng tùy tiện an bài nữ nhân cho hần. Hần luôn bức mình chuyện nàng thu xếp nữ nhân cho hần, giống như nàng là bao vải bố bên cạnh hần vậy. Thật ra trước kia nàng có bồi dưỡng vài tâm phúc, bất quá hiện tại nàng cũng muốn dùng tới, hần vừa lòng ai thì cũng quên đi. Dù sao cũng là chính mình đào tạo, một khi được như thế có mấy người có thể nhớ tới ân huệ khi trước?

Bây giờ hần vừa ý được mấy người, cái gì Hoa Mỹ Nhân Linh Tần các loại, trước mắt đều không còn. Tuần Tần còn đang ở cử, thân thể Hòa Tần thì luôn ốm yếu. Cho nên nàng quét qua một cái, cảm thấy Lâm Tuyết Thanh bây giờ cũng không tệ lắm, hơn nữa trước kia cũng rất hợp lòng hoàng thượng.

Tay Vân Hi có phần cứng ngắt, sắc mặt có chút thay đổi thành ba mùa, từ xuân về hoa nở biến thành gió đông lạnh thấu xương. Hần đưa tay dừng đầu nàng: “Nàng nói cái gì?”

Phi Tâm ngẩng đầu một cái, thấy hần thay đổi sắc mặt, nhất thời rét run: “Vây... vậy hoàng thượng chọn một người đi?” Giao quyền lựa chọn cho hần, chắc không thành vấn đề chứ?

“Nàng bớt nói nhảm đi, nàng gây ra. Hôm nay nàng không giải quyết được thì không xong đâu!” Vân Hi một phen nắm chặt tay nàng, đột nhiên cười,

khiến cho nàng cảm thấy từng cơn gió lạnh ủa tới.

“Thần thiếp giải quyết rồi, hoàng thượng chọn một người đi?” Phi Tâm có ngốc cũng biết hăn đang giận, co đầu rụt cổ nhỏ giọng nói.

“Ta biết mà, thay đổi hoàn cảnh thì nàng bắt đầu hiện nguyên hình.” Hăn căn rắng, “Uống công ta nghĩ nàng còn có chí cầu tiến, nàng vẫn bất trị như vậy!” Nói xong, một tay vòng ra sau cổ nàng ôm sát, một tay kéo tay nàng xuống dưới. Phi Tâm bị hăn tóm lấy, lúc ngón tay tiếp xúc cách lớp vải, trực giác bên trong muốn nhảy lên, nàng sợ tới mức không dám kêu ra tiếng. Nàng để hăn ôm không còn chỗ trốn, vùi đầu vào trong lòng hăn: “Hoàng thượng tha cho thần thiếp đi? Giải quyết như vậy không được.”

“Giải quyết không được, lẽ ra nên trừng trị nàng nghiêm khắc hơn một chút.” Hăn nhất quyết không tha, “Trước tiên chịu đựng... Lại lui, nàng lại lui một cái thử xem!” Hăn lại bắt đầu hồ đồ, Phi Tâm như con gà kêu chíp chíp, quả thật muốn lấy chân đá hăn. Đột nhiên hăn lại cúi đầu hôn nàng, hôn lên trán nàng, rồi lại hôn chóp mũi nàng: “Ta rất khó chịu, đều tại nàng gây ra. Lạc Chính Phi Tâm, chung quy sẽ có một ngày ta sẽ chết ở trong tay nàng!”

Lời của hăn âm ỉm, không tức giận cũng không mỉa mai, nhưng có chút buồn tẻ không nói ra được. Khó chịu chưa chắc chỉ là thân thể của hăn, tại một khắc kia, Phi Tâm chợt tỉnh ngộ ra.

Nàng nhất thời không trốn tránh nữa, cảm thấy môi hăn cọ lên chóp mũi nàng, khẽ nói nhỏ: “Thần thiếp rất sợ.”

Hăn thấy mặt nàng ửng hồng, khiến cho lửa giận vọt lên trong lòng hăn dịu xuống. Mỗi khi nàng và hăn có bất đồng, hăn cũng dễ dàng hưng phấn. Mà lúc này thấy nàng như vậy, hăn càng thêm khó nhịn, hăn khẽ cắn chóp mũi nàng: “Trước đây nàng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, hiện giờ đương nhiên có thể thích nghi chứ?” Giọng nói của hăn mang theo chút âm ỉm,

rất nhẹ nhàng. Hắn đem tay nàng đặt trong lòng bàn tay vo đi vo lại, vân vê gân xanh của nàng.

Phi Tâm há miệng, loại thích nghi này cũng quá khó khăn. Nàng cắn răng cả buổi, nhưng cũng không phải chưa từng thấy qua. Đột nhiên hắn thả tay nàng ra, cởi bỏ vạt áo của nàng, nàng phát hoảng, vội vàng vùng dậy che lại. Hắn nhìn chăm chăm: “Chỉ là xem thôi, không ép buộc nàng đâu.”

Phi Tâm cảm thấy như vậy còn không bằng ép buộc cho rồi, xấu hổ không biết làm thế nào. Nhất thời hắn nói lỏng y phục của nàng, tiểu y đã sớm bị hắn ném sang một bên, bên trong không còn gì cả. Hắn nhìn nàng chăm chăm, đồng tử đen đặc. Mắt nàng cũng chưa mở, cả người cứng lại, hắn lúc này mới nắm tay nàng, nhưng lần này lại hướng về chỗ đai lưng. Phi Tâm khẽ “này” một tiếng, hắn cúi đầu hôn nàng: “Ta chỉ dẫn dắt nàng lần này, lần tới chính nàng làm!”

Đầu óc nàng dội ầm ầm, lần tới? Nàng có chết cũng không muốn chộc hắn.

Chương 18

Trình con trên tiệc mừng thọ

Sau tiệc sinh nhật thái hậu thì còn gần một tháng nữa là đến hoàng thượng, lại vừa vội vàng đại giá trở về không lâu, hơn nữa năm nay thái hậu lại đặc biệt nói không cần làm lớn, hoàng thượng vì phối hợp thái hậu nên cũng giảm đi một nửa chi phí với tiệc mừng sinh nhật của mình. Nhưng dù giảm thế nào thì lễ nghi thiếu nửa điểm cũng không được, sân khấu, đài hát, tiệc đại thọ, ... đều phải có.

Hai mươi tháng mười một, hoàng thượng dẫn nhóm phi tần đến chúc thọ thái hậu, một số con cháu hoàng tộc và nữ quyến đã đến chúc thọ trước, chúng đại quan hoàng thân quốc thích và nữ quyến lĩnh chỉ vào cung bái lạy. Bởi vì đêm trước tiệc mừng thọ thái hậu năm ngoái xảy ra nhiều

chuyện, Đại Tư Mã đột ngột qua đời, hoàng thượng phế hậu, Tuyết Thanh đẻ non, ... khiến cho thái hậu hoàn toàn không có lòng dạ nào mà hưởng lạc. Năm nay tuy rằng bề ngoài ồn ào hơn năm trước một chút, nhưng năm nay thuận lợi hơn, thái hậu vừa Nam tuần về Giang Đô một chuyến, tâm tình cũng dần dần yên ổn.

Lúc thái hậu Nam tuần thì mọi việc không cần hỏi mình, cứ thoải mái tùy ý. Khi ấy hoàng thượng một mình dẫn theo Quý Phi chạy tới Bình Châu, suýt nữa xảy ra chuyện. Vốn dĩ bà buồn bực, nghĩ lại mà sợ, nhưng Phi Tâm bệnh nặng, bà cũng không tiện nói gì nữa. Về sau Phi Tâm lại có thai, thái hậu quyết định cái gì cũng không nói ra. Mỗi ngày bà cũng chỉ hưởng lạc, cũng không quản hậu cung như thế nào, an tâm vượt qua thời gian thái bình. Ngay cả hoàng thượng cũng gạt mẫu thân của hoàng trưởng tử sang một bên không phong thưởng, bà cũng mặc kệ, tùy ý hảnh như thế nào!

Hậu cung vốn bởi vì đối đãi của hoàng thượng với Tuấn Tần mà có chút ý kiến, nhưng vì tiệc mừng sinh nhật của thái hậu sắp tới, hơn nữa Đức Phi gần đây ra sức phoir bày năng lực xử lý trước mặt hoàng thượng và thái hậu, làm sao có thể để cho đám phi tần nói bữa khiến người ta phiền não? Cho nên hết lần này đến lần khác đi tố giác các cung viện, nếu còn rảnh rỗi nói xàm thì sẽ trách phạt! Hiện giờ hoàng thượng vừa trở về, Quý Phi hoài thai cũng khó thị tẩm. Mọi người đương nhiên không muốn bị người ta tìm ra chỗ sai mà giam cầm, bởi vậy cũng không ai dám nói gì, hậu cung thoát nhìn thì vẫn hoà hợp êm thấm. Hai ngày trước là đầy tháng hài tử của Tuấn Tần, Phi Tâm thân mình không được tốt nhưng vẫn đi thăm, muốn được hưởng không khí vui mừng một chút, cũng tốt cho thai của mình. Thấy đứa bé kia tròn trịa như vậy, trong lòng nàng cũng vui vẻ, đặc biệt tặng một chiếc vòng tay khóa vàng cho nó.

Khang công chúa của Ninh Hoa Phu nhân hiện giờ đã một tuổi, cứ luôn ở trong Nghi Hưng Cung. Nghi Hưng Cung ở phía đông nam Thọ Xuân Cung, nơi đó là chỗ con trai con gái vua ở khi còn bé, bình thường sau khi

hài tử được sinh ra không lâu sẽ được nhũ mẫu và cung nữ mang đến đó nuôi đến khi được hai tuổi, thời kì này sẽ không rời mẹ ruột, tiếp theo sẽ được hoàng thượng lệnh cho Cư An Phủ sai bảo mẫu đến giáo dục dạy dỗ, lớn chút nữa sẽ dần dần tăng thêm người theo hầu, lúc này sẽ được mẹ ruột ở bên cạnh chỉ điểm, thêm vào đó sẽ dốc lòng vun xới. Nếu mẹ ruột có địa vị cao, hoặc là hoàng thượng đặc biệt sủng ái, bên dưới làm việc cũng liên đặc biệt tận tâm, có người hầu hạ khắp nơi thì hậu đãi cũng càng thêm nhiều. Cho nên, hài nhi khi còn bé, cùng là huyết mạch của hoàng thất, cùng được nuôi nấng trong Nghi Hưng Cung, nhưng điều kiện lại không giống nhau.

Mẹ đẻ của Khang công chúa Ninh Hoa Phu Nhân tuy rằng sớm đã u cư, nhưng bởi vì thái hậu lúc nào cũng đốc thúc, nô tài nào dám chậm trễ. Phi Tâm trước khi Nam tuần cũng qua thăm vài lần, đứa trẻ này tuy là sinh ra vốn đã có chút kém cỏi, nhưng càng lớn càng đáng yêu. Mà Phi Tâm cũng không tiện đi nhiều, một là không muốn để người ta nói nhiều, hai là không muốn gọi lên phiền muộn khi bản thân đã vào cung nhiều năm mà chưa sinh đẻ được.

Hiện giờ tuy rằng nàng cũng hoài long duệ, nhưng tóm lại là thai này không chắc chắn, trong lòng cũng không ổn định. Cho nên lần này đầy tháng hài tử của Tuấn Tần, vì hoàng thượng không quá để ý, tất cả đều là Cư An Phủ lo liệu tiệc đầy tháng. Cư An Phủ gần đây vì hoàng thượng làm chong chóng đo chiều gió mà thấy hoàng trưởng tử này không vừa ý hoàng thượng, nhất thời cũng liên miễn cưỡng, không sao hăng hái cho được.

Thời gian này, Phi Tâm mặc kệ mọi chuyện, cũng nhờ Đức Phi gắng sức lo liệu, có Đức Phi giải quyết, tiệc rượu cũng vô cùng náo nhiệt. Nhất thời Phi Tâm lại cảm thấy mặc dù không thể nói năng lực làm việc của Đức Phi nửa năm này có thể kéo dài được bao lâu, nhưng xử sự thì khôn khéo hơn so với ngày trước.

Tuy rằng Phi Tâm không để ý tới chuyện lần này, nhưng từ mọi phương diện nàng cũng biết được tình trạng nửa năm nay. Năng lực giải quyết của Đức Phi là hữu hạn, trong cung có thể ổn định, tất cả đều là do hoàng thượng đi vắng, chúng phi tần cũng không buông thả hay hứng thú gì. Hơn nữa các đại thái giám nội phủ đều là người từng trải, có nàng ta hay không thật ra đều giống nhau.

Nhưng tính tình nàng ta rất khôn khéo. Khi Tuấn Tần bắt đầu mang thai, Đức Phi vốn rất không vui, lại không tình nguyện ở lại. Phi Tâm đi miền nam, Đức Phi lại càng mất hứng. Nhưng hai cái đình này trong mắt nàng ta, nàng ta đều hiền lành mà chờ đợi, thật là làm cho Phi Tâm cảm thấy nàng ta càng ngày càng thích nghi.

Có khi Phi Tâm cũng cảm thấy, nếu thái hậu về sau cũng không để ý gì đến chuyện hậu cung nữa, Đức Phi cũng có thể không hẹp hòi mà nhìn thông suốt, vậy cuộc sống yên bình của hậu cung sẽ sớm trong tầm tay. Ngược lại không phải là hai người kia luôn khiến Phi Tâm nhức đầu, chính cái gọi là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, một người khéo léo thì cũng không so được với mọi người một lòng một dạ. Ít nhất là có thể hào phóng mà nhất trí. Dù sao hậu cung to như vậy, sao có thể mọi nơi đều đồng lòng? Chỉ giữ cho mọi người chung sống hòa thuận với nhau, ít nhiều ưu khuyết điểm nàng sẽ không lo lắng mà vất vả.

Ngày hai mươi hai tháng mười một là ngày thứ ba lễ mừng thọ của thái hậu. Cơ bản ngày này chính là lúc mọi người thoải mái một trận. Hoàng thượng thiết yến, chúng phi tần đều vui. Hoàng thượng hiếm khi cao hứng, chúng phi tần sao có thể không đi? Yến hội đặt ngay sau ngự viên Tập Tinh Điện. Trước có đài kịch múa phượng, bên cạnh có một cái ao lớn, cảnh có núi có cây. Bên trong là ngô đồng, bạch quả, thông liễu và hỏa phong. Lúc này là cuối thu, bắt đầu vào đông. Vàng đậm, lửa đỏ, xanh ngắt các loại phong cảnh. Sóng nước trong vắt. Cảnh cũng trở nên khác biệt.

Bữa tiệc lần này không giống như lần trước, phân theo giai cấp, tự mỗi người tìm chỗ ngồi mà bố trí một cái bàn tử đàn tròn lớn chạm khắc ngà voi, giống như dân gian vậy. Tất cả đều ngồi chung một chỗ, hoàng thượng ở giữa, sau đó nhóm phi tần sẽ dựa theo thứ tự mà ngồi vòng quanh hai bên hoàng thượng thành một vòng tròn lớn.

Phi Tâm thân mình bất tiện, ngoại trừ tiệc mừng thọ của thái hậu và hoàng thượng hôm đó thì những cái khác đều không đi. Hơn nữa nàng cũng không thể uống rượu. Cho nên lần này vốn định sắp xếp Tuyết Thanh ngồi ở bên phải hoàng thượng, Tuấn Tần vừa hết thời gian ở cửng ngồi ở bên trái. Ai ngờ Tuyết Thanh nhất định không chịu, không để cho nàng ta và Tuấn Tần ngồi bên cạnh hoàng thượng, một mặt lại vui vẻ hòa nhã, khiến cho Phi Tâm nhất thời có chút ngượng ngùng. Nàng cảm thấy Tuyết Thanh hiện giờ thật sự khác ngày xưa rất nhiều, chính mình cũng không nhìn ra.

Hoàng thượng hôm nay cực kỳ cao hứng. Múa phượng trên đài và mấy màn hí kịch khác đều vô cùng náo nhiệt. Các phi tần vừa mới bắt đầu còn ngồi ở một chỗ, một hồi sau thì nóng lòng muốn thử. Bởi vì Phi Tâm không thể uống rượu, cũng chỉ thay bằng một chút trà. Rượu quá ba tuần, đột nhiên Tuấn Tần lạnh lạnh nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng. Thừa dịp hôm nay là tiệc mừng thọ. Chúng tỳ muội cũng đều ở đây. Thần thiếp đang có một chuyện muốn nhờ.”

Nàng vừa mở miệng, mọi người đều im lặng. Vân Hi bừng chén, mắt hạ xuống: “Chuyện gì?”

Tuấn Tần cười: “Thật ra ngày đó tiệc mừng đầy tháng của hoàng trưởng tử, Quý Phi nương nương thân mình không khỏe nhưng lại đến thăm...”

Phi Tâm vừa nghe nàng nói, nhất thời cũng chăm chú, lại nghe Tuấn Tần tiếp tục nói: “Quý Phi nương nương vô cùng yêu thích hoàng trưởng tử, còn ban cho không ít đồ vật. Thần thiếp từ sau khi sinh cũng khí trệ máu ngưng, cơ thể không được tốt lắm. Thần thiếp muốn... Quý Phi nương

nương đã yêu mến như thế, không bằng mời hoàng thượng làm chủ, giao hoàng trưởng tử cho Quý Phi nương nương, sau này có nương nương săn sóc quản giáo, tất nhiên là tốt hơn so với thần thiếp nhiều.”

Thốt ra lời này, người khác hãy còn kinh ngạc, chiếc đũa trong tay Đức Phi bên phải Phi Tâm rơi xuống bàn. Nàng ta không thể tin được xoay mặt qua, thấy Tuấn Tần đứng lên.

Phi Tâm cũng rất sửng sốt, nhưng nàng rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại, chỉ khẽ mỉm cười, cũng không nói gì. Vân Hi nhìn Tuấn Tần: “Hiện giờ Quý Phi cũng mang thai, hơn nữa, mặc kệ là hài tử nào cũng là cốt nhục của trẫm, ái phi cần gì phải như thế?”

“Hoàng thượng, thần thiếp kiến thức nông cạn, không làm được việc lớn. Không bằng Quý Phi nương nương đoan trang mẫu mực, nếu hoàng trưởng tử có mẫu thân như Quý Phi nương nương đến dạy, so với thần thiếp còn tốt hơn gấp trăm vạn lần. Thần thiếp thấy Quý Phi nương nương yêu thích hoàng trưởng tử, cho nên mượn dịp này, xin hoàng thượng đáp ứng. Thần thiếp tin Quý Phi nương nương nhất định sẽ xem như con mình đẻ ra, hướng chi thần thiếp ở trong cung, cũng không phải là không mong mỏi, tất nhiên lúc nào cũng sẽ trợ giúp Quý Phi nương nương, cho nên, xin hoàng thượng ân điển.” Tuấn Tần quỳ xuống nói.

“Ý Quý Phi như thế nào?” Vân Hi quay sang nhìn Phi Tâm, bên môi mang theo ý cười nhạt.

“Nếu Tuấn Tần đã có lòng tốt, thần thiếp há lại phật ý? Hoàng trưởng tử do Tuấn Tần sinh ra, người trong thiên hạ đều biết, hiện giờ chẳng qua là thần thiếp dạy dỗ thay. Thần thiếp thân là Quý Phi, đang mang huyết mạch hoàng thất, biết rõ luân thường đạo lý thì sẽ hết sức chịu trách nhiệm.” Phi Tâm cúi đầu đứng dậy, nửa cúi người nói.

“Nếu hai người đã đồng ý, trăm liền ưng thuận. Mấy ngày tới mang hết mấy ấn tín của hoàng trưởng tử, toàn bộ những gì liên quan sang Cúc Tuệ Cung. Tất cả các nô tài trông coi hoàng trưởng tử cũng trình lên Quý Phi.” Vân Hi nghe xong liền mở miệng, toàn bộ mấy phi tần đều đứng dậy hưởng ứng, mấy nô tài bên cạnh cũng lập tức ghi chép lại.

Ngày hai mươi hai tháng mười một năm Tuyên Bình thứ mười sáu, hoàng thượng chuẩn tấu Tuấn Tần, giao hoàng trưởng tử sang Cúc Tuệ Cung cho Quý Phi nuôi nấng. Hôm ấy có nhiều cung phi ở đó, thái hậu ngày kế cũng cho phép, nói Quý Phi có tài có đức, có thể đảm đương trọng trách nuôi nấng, nhưng không nhắc tới chuyện Tuấn Tần cảm tạ Quý Phi!

Tuấn Tần khi đó cảm tạ Phi Tâm, Phi Tâm kéo Tuấn Tần nói với Vân Hi: “Lại nói tiếp, hoàng thượng vẫn còn thiếu muội muội một cái phong hào, trước đây bởi vì hoàng thượng bận chuyện mừng thọ, hiện giờ không thể từ chối được.”

Mọi người nghe xong có chút giật mình, chưa từng thấy Quý Phi nói chuyện thoải mái với hoàng thượng như vậy, có thể thấy được nửa năm này thật là có chỗ không rõ ràng.

Hai người đều gọi lên hứng thú, Tuyết Thanh từ lúc nghe Tuấn Tần nói xong thì sắc mặt càng bi thảm. Tuấn Tần nghe thấy thì như bị hù dọa, vội đáp: “Không dám, thần thiếp vạn lần không có ý này.”

“Quý Phi nói là mẹ quý nhờ con, nào có thể không phong hào?” Vân Hi cười tủm tỉm nói, “Chẳng qua là trước đây bận chuyện trong triều, nhưng thật ra trăm nhất thời không nhắc tới. Hiện giờ đã biết dụng ý của Hưng Hoa Các, vẫn chưa ban cho hài tử một cái tên? Không bằng mọi người cùng nhau suy nghĩ một chút, tìm cho hoàng trưởng tử một cái tên hay đi?”

“Thần thiếp tuyệt đối không dám. Từ xưa ban thưởng tên đều do hoàng thượng làm chủ, thần thiếp nào dám đi quá giới hạn.” Tuấn Tần sợ tới mức

vừa muốn quỳ, Phi Tâm dựa thế kéo nàng, nhất thời chúng phi tần rời chỗ ngồi, chúc mừng danh hiệu, nói cái gì đều có. Chỉ có Tuyết Thanh ngơ ngác, Vân Hi nhú mày, cũng nói nói, thừa dịp ngay lúc này, bầu không khí càng lúc càng náo nhiệt. Nhất thời trật tự cũng rối loạn, cũng không biết khi nào thì Ngô Mỹ Nhân đã tiến đến bên cạnh hoàng thượng kính rượu, rượu kính xong cũng không rời đi, chiếm cứ chỗ Tuấn Tần không đứng dậy. Trần Mỹ Nhân kia cam chịu tỏ ra yếu thế, không dám lỗ mãng ngồi vào giữa Đức Phi và hoàng thượng mà ngồi lệch qua bên cạnh hoàng thượng, dâng đồ ăn lên. Lần này thì một ố bùng nổ giống nhau, ngay cả Hòa Tần bình thường nhát gan cũng tiến lại đây, thối phồng chén canh. Thoáng chốc Đức Phi mặt tái mét, Tuấn Tần và Phi Tâm đưa mắt nhìn nhau, Tuấn Tần chỉ liếc mắt một cái rồi vội vàng né tránh, nhưng Phi Tâm nhìn nét mặt kia, thật ra giống như trút được gánh nặng, còn nàng sinh con trai lại như ôm củ khoai lang phỏng tay. Hiện giờ cũng xem như là thoát được!

Chương 19

Tình yêu không thể ký thác, sinh độc ý

Sau khi chuyện này kết thúc, Tuấn Tần lập tức có ý tiến tới, bởi vì Phi Tâm đang có hứng thú. Trên bàn lớn lúc này một nửa trống không, chỗ xa nhất cũng cách hoàng thượng một nửa. Một nửa kia lại chen lấn thành một đống, ngay cả té ngã cũng ép vào trong.

Phi Tâm và Tuấn Tần nói chuyện phiếm mấy câu, thấy nàng ta không yên lòng nên nàng cũng không muốn nói gì nữa. Nàng liền đi nửa vòng tìm một chỗ cách xa ngồi xuống, bưng chén lên nhìn bọn họ.

Ánh mắt Vân Hi quét qua Phi Tâm đang cười híp mắt nhìn bộ dạng bọn họ, hoàn toàn biến mình thành vợ cả, xem một bày tỷ muội nghe lời cùng vui với tướng công, cả nhà một dạng đều hân hoan. Trong lòng hẫng như có luồng lửa vọt lên, nhất thời bừng nàng.

Phi Tâm vốn ngồi rất thoải mái, nhưng nàng luôn luôn nhạy cảm với ánh mắt phi đao của Vân Hi, có khi không nhìn hẳn cũng đột nhiên cảm thấy cả người phát lạnh, khi đó nếu giương mắt nhìn nhất định sẽ thấy ánh mắt hằn như đao kiếm phóng tới. Nàng cầm chén trà nóng lên, đột nhiên toàn thân rùng mình, ánh mắt không động đậy nhưng đã phản ứng kịp, nàng thật sự có chút hí hửng.

Bởi vì vừa rồi nàng nói chuyện với Tuần Tần, hơn nữa Tuyết Thanh đột nhiên sắc mặt trở nên khó coi nên nàng cũng muốn ra khỏi cửa, tuy rằng nàng không rõ Tuần Tần vì sao sinh con trai lại còn sợ đến như vậy. Nhưng Tuần Tần hôm nay rõ ràng đã quy hàng về phía Phi Tâm, mà chuyện này còn phải làm rầm rộ lên, nhất định phải để cho hoàng thượng chứng kiến, để cho các cung viện đều nhìn thấy!

Hài tử này là do nàng ta sinh, chuyện này không đổi được. Nhưng đứa trẻ này về sau ở trong cung của Quý Phi, cho nên tất cả mọi việc đều do Quý Phi giải quyết. Nếu Quý Phi thất bại, con trai của nàng ta cũng không có lấy một tí lợi ích. Bởi vậy rõ ràng là lấy đứa trẻ bắc cầu, tỏ ý từ nay về sau cùng hưởng vinh nhục với Quý Phi.

Chuyện đoạt con trong cung không phải là không có. Tiền triều thậm chí lừa hoàng đế mấy chục năm, đến khi đi rồi mới biết ai là mẹ ruột. Nhưng chiêu này của Tuần Tần cao minh hơn, thừa dịp thai của người còn nhỏ, nam nữ chưa định, trước dâng hoàng trưởng tử lên. Cho dù người sinh con trai cũng chỉ là thứ tử. Hoàng trưởng tử chỉ có một! Gửi con trai cho người làm học trò sẽ trở thành con của Quý Phi, thân phận cao hơn nhiều so với con của Tần. Hiện giờ lại không có hoàng hậu, nếu Quý Phi sinh được con trai, lại tiến thêm một bước, như vậy hoàng trưởng tử đương nhiên trở thành trưởng tử! Lợi ích của Tuần Tần tự nhiên sẽ càng thêm nhiều. Nếu Quý Phi sinh con gái, vậy cũng không tồi, đứa con trai sẽ củng cố địa vị của Quý Phi, kéo dài thời gian nắm quyền của mình. Mà hành động dâng con của Tuần Tần, đương nhiên Quý Phi cũng không thể thiếu cánh tay đắc

lực này. Đơn độc chiến đấu trong cung làm sao bằng kết bè phái mưu sự chứ? Đây là hai bên đều vui vì việc thành chuyện tốt. Tuyết Thanh mất hứng, nguyên nhân rất đơn giản, nàng ta lôi kéo Tuấn Tần thất bại!

Nửa năm này Phi Tâm tuy rằng không biết đã xảy ra cái gì, cũng không hiểu vì sao Tuấn Tần sinh con trai mà không được phong thưởng, thậm chí ép nàng phải đảm bảo như vậy, nhưng có một số việc rất rõ ràng, Tuyết Thanh tự cho là đã nhận được sự ủng hộ của Tuấn Tần, cuối cùng lại bỏ lỡ con cờ này.

Phi Tâm chính là bởi vì suy nghĩ này mà có chút hí hửng, bị Vân Hi vùng phi đao khó chịu qua đây.

Phi Tâm bình tĩnh nâng chén trà nhìn lướt qua, trên mặt Vân Hi không có biểu cảm gì. Nhưng Phi Tâm dù sao cũng đã ở cùng hãn mấy tháng, biết cái vẻ không có biểu tình gì của hãn chính là bức dọc. Nàng khẽ mở miệng: “Ngô Mỹ Nhân, nghe nói muội đánh đàn rất hay. Hiện giờ bên ngoài vừa nghe tiếng đàn sắt, không bằng gảy một khúc giúp vui cho hoàng thượng xem sao?”

Phi Tâm mặc dù mặc kệ các nàng âm ỉ thế nào, nhưng mặc kệ không có nghĩa là không nhìn. Nàng liếc mắt một cái cũng biết trước hết nên dựa vào người nào. Cái gọi là tên bắn chim đầu đàn, chỉ cần đánh trúng trước thì không sợ các nàng không tán ra.

Tất cả mọi người đều không phải là kẻ ngốc, liếc mắt cũng biết Quý Phi không vừa ý, nhất thời đều ngậm miệng dừng động tác lại, thân mình cũng đứng dậy ngăn ngăn. Cả người Ngô Mỹ Nhân nhanh chóng ngã vào lòng Vân Hi, vừa nghe Quý Phi nói, tuy là không quá tình nguyện, nhưng mắt thấy hoàng thượng cũng không có biểu cảm gì, nhất thời cũng ngượng ngùng đứng lên nói: “Quý Phi đã có nhã hứng, thần thiếp liền đàn một khúc.”

Bên này Phi Tâm vừa khẽ cười thì Tuyết Thanh mở miệng: “Theo ta thấy. Đàn như vậy không có ca múa cũng không vui. Bồn cung nghe nói Trần Mỹ Nhân múa rất hay. Chỉ tiếc từ năm trước vẫn không có duyên nhìn thấy. Không bằng Trần Mỹ Nhân múa một khúc. Còn có Hòa Tần muội muội. Nghe nói muội ở Hà Dương có giọng ca trong vắt, hát xướng cực kỳ động lòng người. Không bằng cũng xướng một khúc đi? Tuấn Tần muội muội sẽ đập trống. Cùng nhau thì mới thêm sôi nổi!”

Phi Tâm nghe lời kia có vẻ không đúng. Nàng chỉ ra mặt đánh. Hiện giờ một vị này lại quét sạch cả đám! Cái gọi là trừng trị thủ phạm bất kể ai cũng không chừa, đây mới là biện pháp cân bằng. Người lại đuổi cả đồng người, chính mình ngồi bên người hoàng thượng, rõ ràng là ỷ vào thân phận mà không coi chúng tỳ muội ra gì! Thế này là sao? Khí tiết hỗn loạn, cả một đám người mất hứng.

Phi Tâm cười trong lòng. Đây mới chân chính là Lâm Tuyết Thanh. Một tháng trước thấy nàng ta, thật sự là con đường thẳng quan tiền thuận lợi. Phi Tâm liền không hiểu. Người năm chắt Tuấn Tần thì có gì đặc ý? Cũng không giấu lại cuộc tuyển tú hơn một năm sau. Đến lúc đó lại có nhiều người trẻ tuổi xinh đẹp hơn tiền cung. Rất nhiều người sẽ sinh con trai cho hoàng thượng. Đến lúc đó phải như thế nào mới tốt? Muốn gộp lại thì gộp lại, ít đặc tội với người.

Đây mới là đạo lý vững vàng cho cuộc chiến lâu dài. Mọi người bị đả kích một trận, gộp lại thành một đám. Nàng ta thì hay rồi. Giận chó đánh mèo cả đám. Tội gì?

Quả nhiên tất cả mọi người có chút ngần ngại, nhất thời cũng không biết là nghe hay không nghe. Ngô Mỹ Nhân vui vẻ, noi theo điệu bộ của Đức Phi, chuẩn bị ca múa, toàn bộ biến thành chợ. Vân Hi liếc nhìn nàng: “Nàng đang làm cái gì vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Thần thiếp không phải không thoải mái.” Tuyết Thanh ỷ vào ba phần say, cộng thêm bảy phần bực bội tám phần oán giận, chuyện trước kia toàn đổ bụng. Nhất thời cảm thấy càng lúc càng tức anh ách, nhưng dù sao trước mặt hoàng thượng nàng ta cũng không dám lỗ mãng, liền hít vào một hơi, đặt cái chén xuống bàn, “Thần thiếp chẳng qua là uống hơn hai chén, cho nên tùy tiện nói đùa. Hoàng thượng không thích nghe, thần thiếp không nói thêm lời nào là được.” Nói xong, nàng ta liền đứng dậy, “Thần thiếp đau đầu quá, xin hoàng thượng cho phép thần thiếp hồi cung trước.”

Phi Tâm thấy nét mặt nàng ta càng bực bội không sao nén được, ngay cả chào từ giã rời bàn cũng nghe như đang giận dỗi. Lại thấy trong mắt Vân Hi bày vẻ lo lắng, Phi Tâm cũng có chút phiền muộn. Hôm nay cũng thật là lạ, trước đây bọn họ đều rắc rối khác thường, nhưng hiện tại, nàng thấy hẳn không được thoải mái cũng ảnh hưởng đến cảm xúc của nàng, nhất thời nàng mở miệng: “Nếu mọi người đã say, không bằng đi về nghỉ ngơi trước, ngày mai lại nói chuyện.”

Tuyết Thanh cười lạnh một cái: “Tỷ tỷ đi nam một chuyến, rốt cuộc cũng không giống trước, cũng có thể làm chủ hoàng thượng.”

Lời này vừa nói ra, Phi Tâm há hốc mồm. Đúng vậy, nàng là cái quái gì, ngày thường nàng cũng chưa liều lĩnh thế này. Hôm nay nàng lại dường như vô cùng nhiệt tình, cuối cùng lại để cho Đức Phi gây khó dễ.

“Nàng không phải không thoải mái sao? Không thoải mái thì nàng ấy quan tâm nàng một chút có gì không đúng?” Vân Hi không đợi Phi Tâm mở miệng đã từ từ đứng dậy, sắc mặt cũng trở nên khó coi, “Thế nào? Không muốn đi? Vậy nàng ở lại xem ca múa đi, chẳng phải nàng vừa sắp xếp sao?” Nói xong, hẳn vung tay áo, quay đầu bước đi. Trước khi đi còn kéo theo Phi Tâm, “Nàng ngồi ngơ ngác ở đó làm gì? Đờ phải quấy rầy nhã ý của Đức Phi!” Nói xong, cũng không quản đám người trên điện, hẳn trực tiếp túm Phi Tâm lôi đi, đám nô tài đi sau hai người họ vội vàng chạy theo.

Tuấn Tần căn bản không dám nhìn nét mặt của Đức Phi, lặng lẽ cúi đầu: “Nương nương, thần thiếp cũng cáo lui trước.” Nói xong, cũng không nghe Đức Phi đáp lại, nàng lui lại mấy bước dẫn nô tài rời đi. Nhất thời tùm năm tùm ba đều đi sạch! Có người sợ hãi nghi hoặc, cho rằng cười trộm thật mất mặt, đành chờ xem kịch vui phía sau.

Tuyết Thanh mặt tái mét đứng đó, mấy nô tài đi theo bên người nàng cũng không dám mở miệng. Đợi đến khi mọi người đều đi cả rồi, điện to như vậy chỉ còn lại mỗi một mình nàng, nàng cười lạnh, từ từ ngồi xuống.

Trên mặt nào còn vẻ giận dữ trước đó? Nàng nửa chống tay, thuận tay lấy một cái chén lạnh. Nô tài bên cạnh thấy điệu bộ của nàng như thế, vội vàng châm thêm rượu.

Nàng khẽ nhấp một ngụm, đặt chén xuống: “Bãi giá hồi cung.” Nói xong, thái giám bên người nâng dậy, chậm rãi đi ra ngoài điện. Gió thổi qua, vù vù rét lạnh, trước kia thật là khờ. Nàng than thở trong lòng, khéo môi cong lên, như vậy cũng không tính là muộn!

Lý thị - mẫu thân của Lâm Tuyết Thanh chờ ở điện thờ phụ Lai Nhân Cung đã lâu. Hai ngày này vì tiệc mừng thọ của thái hậu mà quan quyền qua lại chúc mừng rất nhiều. Lý thị vốn có thể mỗi tháng tiến cung một lần, lúc này thừa dịp nhiều người lẫn lộn lui tới, nhất thời đi vòng quanh Lai Nhân Cung. Hiện giờ cửa cung đã sớm đóng, nàng hẳn là chưa về nhà.

Thấy Tuyết Thanh trở về, bà vội vàng đứng dậy nghênh giá. Tuyết Thanh cũng không nói gì, kéo tay mẫu thân đi thẳng vào nội điện. Còn chưa mở miệng, nước mắt đã tuôn trào trước, cổ họng tắc nghẹn: “Mẹ ~”

Lý thị vừa ôm nàng vừa vỗ đầu nàng than thở: “Mẹ sớm đã nói, trong cung không phải là một nơi ở tốt. Con một khi đã vào thì nhất định phải cẩn thận gấp bội. Con cứ khẳng khẳng không tin, liên tiếp té ngã, để cho con đàn bà nhỏ bé kia cười ở trên đầu.”

“Ngày đó mẫu thân nói, Tuấn Tần người này cực kỳ xảo quyết gian trá, nửa điểm cũng không thể tin nàng ta. Nữ nhi không cho là đúng, bữa tiệc hôm nay, nàng ta thật sự đem con trai của mình giao cho tiện nhân kia!” Nước mắt Tuyết Thanh tuôn ào ào, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, “Lúc trước con tiện nhân kia luôn miệng nói, muốn cùng nữ nhi bắt ép nàng ta. Ai ngờ vừa trở về một cái liền xoay chuyển!”

“Lão thất phu Mạt Linh này thật là một kẻ dối trá, nuôi dạy nữ nhi thành một tên gian xảo như vậy.” Lý thị cười lạnh, “Trước đây ta đã nói, nữ nhân này không đáng tin, nàng ta muốn tìm núi lớn tất sẽ không tìm con. Con cũng không suy nghĩ một chút, hoàng thượng đều có thể nghĩ ra cách để khống chế các con, nàng ta sao lại cho rằng có thể dựa vào con?”

“Quả không sai. Cho nên nữ nhi hôm nay không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, quyết định âm ỉ một trận. Thứ nhất là để cho Mạt Tử Dung gặp họa mà bớt kiêu ngạo. Thứ hai là làm cho con tiện nhân Lạc Chính Phi Tâm buồn lòng, cho là con vẫn là đứa ngu xuẩn dễ bị gạt và bị coi thường như hồi trước!” Tuyết Thanh khóc lóc.

“Con của ta, tội gì phải âm ỉ khó coi như vậy? Càng làm cho người ta chê cười!” Lý thị đau lòng thở dài, nhất thời sờ mặt nàng nói.

Tuyết Thanh từ trong ngực mẫu thân ngẩng đầu lên, nước mắt đầm đìa, “Hoàng thượng thật là độc ác, tháng giêng ban hương liệu, cứ tưởng là Lạc Chính Phi Tâm không có. Hóa ra là hắc có lòng dạ này! Hắc căn bản là muốn nâng đỡ cái nhà giàu mới nổi kia làm hoàng hậu! Đáng tiếc, con tiện nhân kia bụng không tốt. Mà Mạt thị lại có! Mạt thị phát hiện hoàng thượng không để tâm, một mực che giấu đến tháng tư mới nói. Khi đó hoàng thượng sắp đi tuần, nàng ta vừa vặn có thể tránh khỏi đầu ngọn gió mà hạ sinh hài tử! Nàng ta tự nhìn thấy tâm tư của hoàng thượng, sợ trở về không chết tử tế được, liền trực tiếp đem đứa nhỏ giao cho con tiện nhân kia nuôi dưỡng. Hoàng thượng thấy nàng thức thời, tất nhiên là tương lai sẽ hậu

thường đại phong, con trai được đảm bảo, địa vị cũng không đổ. Nàng ta tính kế thật khôn khéo!”

Chương 20

Tận tình ủy thác, tựa vào cột nạm vàng

“Lúc ấy nàng ta sợ con bí mật hãm hại nàng ta, liền lấy lòng đem hết mọi mưu kế nói cho con. Con cho rằng nàng ta một lòng dựa dẫm vào con, uống công thay nàng ta trông chừng nửa năm mang thai!” Tuyết Thanh cười lạnh, “Hiện giờ nàng ta phản bội, chuyện này con biết rất rõ. Thay vì sau này để nàng ta lạng lẽ báo đáp hoàng thượng, không bằng tự con ra mặt trước! Hoàng thượng thấy con như vậy, nhất định là biết con cũng hiểu được tâm tư của hần. Hần hay đa nghi, nhưng thấy con ngốc nghếch như vậy sẽ không còn hứng thú. Bây giờ con lại làm trò hề, chỉ biết chê cười, sao còn có thể đề phòng con?” Tuyết Thanh nói xong, nước mắt không ngừng rơi, từ bao giờ mà nàng lại trông đợi vào tình yêu của hần, nguyện ý trở nên xấu xí trước mặt hần? !

Tất cả đều là do hần dạy, ở trong cung này, thay vì cầu xin tình cảm, không bằng cầu xin lợi ích thực tế và quyền lực! Nàng không muốn như thế, dù cho có một chút hy vọng nàng cũng không nguyện ý. Nhưng hần cho nàng một đao trí mạng, sau khi biết hần ban cho xạ hương, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng. Hóa ra ôn hòa sẵn sàng, triền miên quần quýt đều là giả!

Hần không thích oanh bay bướm lượn, cũng không yêu bóng hoa dáng sương. Hần căn bản là chỉ giỏi tính kế, chỉ yêu giang sơn! Chỉ có nữ nhân giỏi tính kế hần mới có thể đặt vào trong mắt, tỷ như Lạc Chính Phi Tâm! Hần muốn bồi dưỡng nữ nhân nhiều mưu đồ nhất trong cung làm hoàng hậu, dùng nữ nhân này ổn định hậu cung. Tất cả yêu thương và tâm ý trong mắt hần đều là cạm bẫy, là nàng trước kia quá ngu ngốc. Còn dần dần mơ tưởng mộng đẹp của tiểu nữ nhi!

Trước kia nàng không rõ, hoàng thượng rốt cuộc thích Lạc Chính Phi Tâm ở điểm nào mà lại có thể mang nàng ta một mình đi Nam tuần. Hiện tại nàng đã biết rõ, chính là thích mưu tính của nàng ta. Nếu tiêu chuẩn chọn nữ nhân của hãn là thế này, vậy thì tốt thôi. Lâm Tuyết Thanh nàng liền cho hãn một ngạc nhiên lớn, cho hãn biết ai mới mưu tính giỏi nhất!

“Hiện giờ nàng ta có thai, con chó có làm chuyện đại đột khiến nàng ta khó xử.” Lý thị nói khẽ, “Nàng ta Nam tuần có công cứu giá, lúc này đúng là như mặt trời đang buổi ban trưa. Giả ngậy giả đại trước cũng tốt, dù sao hoàng trưởng tử hiện tại đang ở trong tay nàng ta. Chuyện xạ hương cũng đã xong rồi, con có biết cũng không làm được gì nữa.”

“Mẫu thân nói có lý, lúc trước con có lấy phụ cấp của nàng ta đưa cho mẫu thân, mẫu thân có từng đối chiếu chữ viết chưa?” Tuyết Thanh gật đầu, nhẹ giọng nói, “Lúc trước nàng ta không phải nhờ nô tài gửi thư cho phụ thân, báo hành tung của hoàng thượng, như thế mới có thể làm cho con gặp mặt hoàng thượng. Về sau lại viết thư đòi tiền của phụ thân, chữ viết trên mấy phong thư này có giống nhau không?”

“Tất cả đều không giống, có thể thấy được nàng ta là một kẻ vô cùng xảo quyệt. Không chịu để lại bút tích thật.” Lý thị lắc đầu, “Con tìm khối tì hưu (*) kia, lúc ấy ta để con giao tín vật cho nàng ta, có thúc thúc của con chuyên làm con dấu ở Ngọc Phường. Chỉ cần có được thì không cần Ngọc Phường nữa, cho dù thúc thúc con có bỏ mạng thì cũng có thể lôi nàng ta xuống ngựa!”

(*) tì hưu: loài dã thú trong sách cổ

“Như thế thì phải trả giá quá lớn, thật là không muốn liên lụy gia thúc.” Tuyết Thanh nghe xong giật mình, nhưng vẫn có chút do dự.

“Con chỉ cần nghĩ đến ngôi vị hoàng hậu là được.” Lý thị nắm tay nàng, “Thường nói, không ai làm tổn thương hổ, nhưng hổ lại hại người. Nàng ta

ngày đó ban ơn, Lâm gia chúng ta tất nhiên sẽ báo đáp. Nhưng sau nàng ta lấy oán trả ơn, đùa nghịch nữ nhi của ta là không được!”

“Diệt trừ nàng ta thì Tuấn Tần cũng ngã theo. Hoàng trưởng tử không có mẹ, tự nhiên sẽ muốn con đến giáo dưỡng. Đến lúc đó con và hoàng thượng nối lại tình xưa, còn sợ không có hài tử sao?” Lý thị cười nói, “Dựa vào ngôi vị Quý Phi mà đòi một khoản tiền lớn. Tham lam thành thói, lung lay nền móng quốc gia. Hoàng thượng có thể khoan dung nàng ta, thái hậu có thể tha thứ sao? Nhớ lại món nợ trước kia, năm đó nàng ta vào cung, phụ thân làm quan căn bản chưa tới ngũ phẩm, lại có thể bon chen vào cung, một lần bay lên đầu càn, còn không phải giống như dựa vào Tuệ Quý Phi năm đó? Nàng ta mượn thái hậu mà đi lên ngôi vị Quý Phi, sau đó lập tức đá văng thái hậu mà dựa vào hoàng thượng. Con chỉ cần ra sức thể hiện món nhân tình này với thái hậu, thái hậu dẫu cho ngày trước không thích con, nhưng so với con đàn bà kia, ít nhất con không được lợi rồi lại phản bội giẫm đạp ân chủ!”

Tuyết Thanh run run một chút: “Nếu nói chuyện này với thái hậu, chẳng phải là liên lụy tới phụ thân?”

“Sợ cái gì. Con không muốn làm hoàng hậu sao?” Lý thị cười nói. “Lâm gia là cho tiền. Nhưng đường đường là Quý Phi đòi, làm hạ thần nào dám không theo? Chúng ta bất quá là nghe theo mà bị bắt. Lòng tham không đáy lại là kẻ đê tiện kia! Việc này ta đã nói qua với thúc thúc con. Mấy năm nay hãn đã vợ vét đủ rồi, từ lâu đã muốn vung tay hưởng thụ. Đến lúc đó tùy tiện sắp đặt một mạng người cho hãn! Về phần cha con. Hãn đúng là tay chân của hoàng thượng. Hoàng thượng còn có thể vì vậy mà không cho con tiện nhân kia chôn cùng sao? Việc này liên quan đến thể diện của hoàng thất, thái hậu tuyệt đối không thể tha thứ!”

Bà kéo tay Lâm Tuyết Thanh: “Con gái. Cái gọi là người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết. Con không cần vướng bận chuyện trong nhà, chỉ cần cẩn thận hành sự đừng để người ta nắm cán. Sau này con thành quốc mẫu,

sợ gì Lâm gia không hưng thịnh?” Bà bổ sung. “Con chỉ cần nhớ kỹ một điểm. Đừng để nhân tình làm hỏng việc. Hoàng thượng dù sao cũng là hoàng thượng. Ở trong lòng hắn, nữ nhân dù cho không bằng giang sơn, một khi con vào cung, cuộc đời này đều là núi đao biển lửa. Nửa phần không thể giữ lấy tình cảm. Chỉ có phượng khắc trên tay, thống nhất hậu cung, dùng mưu lược hơn người ta một bậc, hắn mới có thể nhìn con bằng con mắt khác.”

“Nữ nhi lúc nào cũng nhắc nhở chính mình. Sẽ không hy vọng xa vời nữa.” Tuyết Thanh cười một cái, khôi phục lại vẻ rạng rỡ. Thật ra không cần mẫu thân nói nàng cũng hiểu được. Hoàn toàn hiểu được.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Dọc đường đi Phi Tâm vẫn chưa nói lời nào. Hoàng thượng sao mà bao che cho mình rõ ràng như vậy? Nhưng Phi Tâm cũng hiểu. Nàng đã đón nhận tình cảm của hắn, cũng đồng ý sẽ không bởi vì hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ trong cung mà trở lại nguyên hình. Cho nên, hắn không muốn lại đè nén. Như vậy nàng nên để cho hắn giải toả.

Nhất thời giương mắt, nàng thấy hắn nghi giá đi thẳng về hướng Cúc Tuệ Cung, hắn hiện giờ không muốn đè nén nữa, nhưng tính tình kia của hắn thỉnh thoảng vẫn khiến cho Phi Tâm buồn, nàng bây giờ ngược lại không phải sợ người ta đổ kỵ, nàng chẳng qua là có chút lo lắng cho hắn.

Tuy nói là nàng mặc kệ mọi chuyện, nhưng nàng hiểu được phiền não trong lòng hắn. Nếu bởi vì tranh thủ tình cảm mà khiến cho hậu cung dậy sóng, người bị hại nặng nhất thật ra không phải là Phi Tâm, mà chính là hoàng đế hắn! Phi Tâm tất nhiên biết hắn hiểu, chỉ là có khi phiền muộn lâu ngày ép thành bệnh. Tóm lại nàng là trung thành nhất, bất cứ lúc nào, nàng vẫn sẽ ở cùng hắn đến cuối cùng, chắn gió che mưa, dù cho máu tanh đầy tay cũng không ngại. Chỉ cần vì lợi ích to lớn của quốc gia thì làm, đó chính là minh quân, sẽ không coi là sai.

Tới Cúc Tuệ Cung, Ôn Thành Hải tự mình hầu hạ hắc vào nội điện, thay đổi xiêm y, Phi Tâm dâng trà cho hắc. Đợi đến khi chỉ còn lại hai người, bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên hắc khẽ cười một tiếng. Nàng thấy hắc vẫn chưa có nửa phần vui vẻ, tựa như là quên hết chuyện vừa rồi. Nhất thời nàng đưa trà qua: “Hoàng thượng để cho thần thiếp dự tiệc hôm nay, hoá ra là vì vậy.”

Nhận hài tử của Tuần Tần, xé lớp nguy trang của Đức Phi, đây chính là nguyên nhân hắc để cho nàng đi. Vân Hi căn bản không phải tức giận, hắc biết Đức Phi sớm muộn gì cũng sụp đổ không dùng được, liền mượn cơ trở về. Hắc lúc này cười là vì Phi Tâm bị tâm tình của hắc tác động, trong thoáng chốc lại lỡ lời trong bữa tiệc. Chỉ có điều là nàng nói sai, dẫn tới Đức Phi ghen tị, hắc mới có cơ hội ra mặt. Nàng phạm sai lầm để cho hắc có cơ hội, ngoài nàng ra thì còn ai?

“Tuần Tần thật thông minh, nàng ta lúc trước bảo chỉ có thể sinh đứa con trai này chứ không nuôi nổi. Nhưng nàng ta vẫn kiên trì, bởi vì dù sao đi nữa thì cuối cùng nàng ta không đủ mạnh mẽ.” Vân Hi thấp giọng nói, “Đức Phi còn ngu ngốc hơn, nàng ta cho rằng biết được bí mật này thì Tuần Tần sẽ dựa vào mình. Lại không nghĩ rằng, Tuần Tần sớm đã chọn nàng.”

“Tuần Tần chọn thần thiếp là vì nàng ta sớm nhìn ra được hoàng thượng muốn để cho thần thiếp nuôi dạy hoàng trưởng tử?” Phi Tâm nghe xong có chút hàm hồ, nhất thời giương mắt nhìn.

“Không phải nuôi dạy, mà là hy vọng nàng sinh con.” Vân Hi đưa tay vỗ về bụng của nàng, “Đứa trẻ này tới chậm chút.” Hắc lại cười khẽ, “Bất quá cũng tốt, dù sao đều giống nhau cả.”

Phi Tâm có chút hân hỉ, trước khi có thai ai mà không chế được? Trừ phi hắc sử dụng thủ đoạn đặc biệt gì.

Nhưng nói như vậy, căn bản chính là lấy giang sơn của hắc ra đánh cược!

Vân Hi nhìn nàng một hồi lâu. Phi Tâm để hăn nhìn chòng chọc có chút sợ hãi, nhất thời ngập ngừng: “Thần thiếp nói...”

“Không có, khi đó cũng không biết nàng bị hư hàn thể.” Hăn tựa người nằm ở trên ghế, ôm nàng đặt ở trong lòng, vuốt ve bụng nàng: “Tháng giêng lúc đi hành cung, nàng cố làm ra vẻ nhường Hoàn Thế Các, đến Thê Phụng Các co rụt lại cả ngày không gặp ai, trong lòng ta phiền muộn đến luống cuống.”

“Thần thiếp không có cố làm ra vẻ.” Phi Tâm nghe xong lăm bắm biện bạch một câu.

“Đúng, về sau ta mới biết không có cố làm ra vẻ. Nhưng lúc ấy ta chính là cảm thấy nàng cố làm ra vẻ, nàng giả bộ ba năm, thật là không rõ nàng muốn giả vờ tới khi nào. Cho nên vô cùng buồn phiền!” Vân Hi nói ngoặt đầu này ngoẹo đầu kia, nàng nghe thấy mà choáng váng một trận.

Dù sao hăn đang cực kỳ phiền muộn, hơn nữa nguyên nhân chính là cho rằng nàng đang cố làm ra vẻ. Nhưng nàng không có, lúc ấy nàng chỉ muốn tránh xa một chút, đỡ phải chọc người không muốn gặp. Khi đó là thời điểm nhạy cảm, Tuyết Thanh đẻ non, nàng xin danh tiếng sau khi chết lại bị chửi rửa thậm tệ, yến tiệc giao thừa thì bỏ lại người trên. Nàng gặp phải một chuỗi rắc rối, nếu nàng không trốn xa một chút thì không biết sẽ bị hăn giày vò thành cái dạng gì! Dù sao nàng né cũng không đúng, không né cũng không đúng. Phải mặt dày suốt ngày ở trước mặt hăn xấu hổ cầu xin mới đúng! Đương nhiên lời này Phi Tâm không dám nói, dù sao phiền muộn thì cũng là phiền muộn, cũng là chuyện gần một năm trước rồi!

Nàng cả buổi không nghe thấy hăn nói chuyện, liền mở miệng: “Thần thiếp cố làm ra vẻ, sau đó hoàng thượng buồn phiền thì thế nào?”

Vân Hi rũ mắt nhìn nàng: “Phiền thấy chán, ta có thể như thế nào? Đi đánh nàng một trận không được sao? Tiếp theo nàng sẽ đến tìm ta... Chính nàng

muốn đi đấy chứ!” Hắc đột nhiên đỏ mặt, Phi Tâm liếc một cái liền có chút ngẩn ra, hắc lại có thể then thùng nha!

“Ồ.” Phi Tâm suy nghĩ cẩn thận, đó chính là phiền muộn, vừa lúc không để cho hắc phiền nữa. Hoá ra là sẽ có thai, có thai là chứng minh Tuấn Tần có phúc, Đức Phi khi đó tốt thêm mấy phần, Hoa Mỹ Nhân cũng cam chịu tỏ ra yếu thế. Toàn bộ đều không có thai, Tuấn Tần liền có. Chỉ có thể nói Tuấn Tần người ta có phúc khí, không nhìn ra tâm tư hoàng thượng có liên quan gì.

Hắc thấy mặt nàng dần ra, vẻ nghi hoặc đang chờ hắc giải thích, đột nhiên lửa từ đáy lòng dâng lên: “Nàng đây là phản ứng gì?”

“Thần thiếp không có phản ứng à?” Phi Tâm vẻ mặt kỳ quái.

“Không phản ứng chính là phản ứng tồi tệ nhất, Lạc Chính Phi Tâm đồ đầu heo này!” Nếu không thấy tính tình hiện giờ của nàng, hắc thật muốn nhéo nàng... Cứ nhìn nét mặt ngây ngô dần dần của nàng hắc càng đổ thêm dầu vào lửa, hai nguồn lửa cùng nhau xộc tới!

“Hoàng thượng lạc đề rồi.” Phi Tâm vô cùng nhạy cảm với bộ dáng này của hắc, cẩn thận nhắc nhở hắc.

Vân Hi trừng mắt liếc nàng một cái, đột nhiên đặt nàng trên mặt đất rồi đứng dậy. Phi Tâm thấy hắc bắt đầu giở thói cũ, nhất thời nhức đầu. Nhưng hiện tại nàng thật không muốn chọc giận hắc, chỉ nhẹ giọng nói một câu: “Đều là chuyện cũ, hoàng thượng đừng nóng giận.”

Vân Hi nghiêng răng kèn kẹt, nhưng vừa nghe giọng nói của nàng, lại thật không có cách nào giận nàng. Nhưng nói thêm gì đi nữa, nàng còn có thể có phản ứng gì? Hắc suy nghĩ một chút, chỉ cần lúc này nói một câu kích động nàng sẽ lộ ra sạch sẽ.

“Thần thiếp toàn suy nghĩ cẩn thận.” Phi Tâm thấy hắc không phản ứng, thấp giọng nói thêm. Vân Hi hơi giật mình, nhìn nàng: “Có thật là hiểu được không?”

“Tháng giêng ban hương, chỉ có thần thiếp không có. Hoàng thượng lúc ấy cũng không biết thần thiếp có bệnh, cho nên dùng cách này, muốn cho thần thiếp...” Phi Tâm khẽ ho hai tiếng, giương mắt nhìn hắc. Trong lòng cuồn cuộn một trận, nàng quả thật không thể tin được, nàng căn bản cũng không dám nghĩ tới, hắc lại làm được như thế. Nếu cách này của hắc luôn luôn hữu hiệu, hàn thể của nàng càng khó khỏi, hắc chẳng phải là muốn đoạn tử tuyệt tôn!

Nàng đồng ý với hắc giữ lại phần thật tâm này, lúc này càng làm cho nàng có thêm đau. Nàng không nói được nữa, nàng cảm thấy thẹn, cũng cảm thấy đau. Nàng cho hắc cái gì? Thật ra nàng không trung thành chút nào, nàng chỉ nghĩ đến danh dự của gia đình mình, thanh danh của mình, mặt mũi của mình!

Sự thật đã rất rõ ràng, bởi vì lúc ấy nàng cáo ốm dưỡng bệnh, hắc ban thưởng yến tiệc cho chúng phi tần, ban thưởng hương liệu các loại cho các nàng. Nhưng chỉ duy nhất không có của nàng! Về sau nàng đến chỗ Đức Phi, Đức Phi có nhắc qua, lúc ấy Đức Phi vẫn còn rất vui vẻ. Cho nên bọn họ vẫn luôn không có hài tử, một người đều không có!

Hoặc là Tuấn Tần vẫn luôn không thích hương liệu, lại hoặc là, nàng ta tính ranh thông hiểu mấy thứ này. Cho nên nàng ta luôn luôn không dùng qua hương liệu này, bảo vệ thai nhi trong bụng. Nàng ta cân nhắc hơn thiệt, cho rằng hài tử này bất luận thế nào đều phải sinh ra.

Nhưng nếu muốn giữ được mạng mình và tiền đồ của đứa trẻ này, một khi là con trai, sẽ đem giao cho nữ nhân hoàng thượng muốn sinh con nhất! Cho nên, không được ban hương chỉ có Quý Phi. Tuấn Tần sớm đã định ra đối tượng, cho dù Đức Phi nói cái gì cũng không có khả năng.

Nhưng mà lúc ấy Đức Phi ở lại, nàng ta không thể dung dung tự đắc cho mình thời gian thực hiện. Thậm chí vì kéo dài mà nàng ta đã đem bí mật này nói cho Đức Phi. Cho nên Đức Phi mới có thể chắc chắn như thế, cho rằng Tuấn Tần nhất định sẽ liên thủ với nàng. Hoàng thượng đại yến với phi tần, dâng con trong tiệc, chính là muốn xem còn có ai biết.

Trên thực tế, người khác ngoại trừ kinh ngạc thì không còn phản ứng gì hết. Duy nhất Đức Phi lại khác thường! Kinh ngạc là bình thường, Tuấn Tần thân phận không thấp, không cần thiết mượn con cầu vinh. Nhưng biểu hiện Đức Phi không chỉ có kinh ngạc, đơn giản là phần nộ!

Phi Tâm cảm thấy trong lòng sinh đau, hắt hi vọng nàng sinh hạ hoàng trưởng tử, có thể hợp lễ tiến thêm một bước. Đi lên ngôi vị hoàng hậu, đạt đến vinh quang mà năm mơ nàng cũng không dám nghĩ. Có thể thống nhất hậu cung, làm vạn dân chi mẫu. Tháng giêng ~ tháng giêng là lúc hắt đã có ý tưởng này! Nàng nghĩ đến ven hồ Noãn Ngọc, hồ hiện lên song ảnh, hắt cầm ngón tay hai người, giọt máu dây dưa chung một chỗ!

Khó trách hắt nói, nàng chưa bao giờ đặt lời của hắt ở trong lòng! Quả thật, trong lòng nàng chỉ có thanh danh của nàng, còn có thanh danh mà hoàng thượng có thể cho nàng! Nàng cho tới bây giờ không thấy rõ long bào của nam nhân này, là nàng cô phụ hắt. Mặc dù hắt biết thân thể nàng bị hư hàn cũng không buông tha cho nàng, Lạc Chính Phi Tâm, người thật sự là một đại ngu ngốc!

Nàng muốn mở miệng nói chuyện, miệng vừa hé ra, nước mắt lại trào ra trước. Nàng hít hơi thật nhanh, nàng hiểu được thái độ của hắt, hắt cũng giống như nàng vậy.

Hắt làm như thế, chẳng phải là muốn trao đổi nước mắt của nàng. Hắt ban ơn là hi vọng người ta báo đáp, hắt luôn chờ sự báo đáp của nàng, cũng là muốn nàng thật tình đền ơn! Mà sự thành tâm của nàng là do hắt từng chút

vun tưới bồi dưỡng nên, vốn chôn ở đáy lòng chưa từng vươn lên nảy mầm, hẳn lại nảy nở rõ hơn so với nàng!

Vân Hi thấy nàng cố gắng đè nén nước mắt của mình, ai có thể hiểu nàng hơn so với hẳn, cho nên hẳn không mở miệng. Nàng vươn tay, có chút run, cũng không kéo tay áo của hẳn mà là tay hẳn.

Hẳn dang hai tay cầm tay nàng: “Về sau ta không đành lòng, chính nàng nhìn rồi lo liệu đi?” Giọng hẳn khàn khàn, chuyên sủng thì thế nào? Đoạt con thì sao? Hẳn là hoàng đế, lấy giang sơn mà bỏ tình nghĩa, nhưng lại không bỏ được. Vì lợi ích của vạn dân, vì hạnh phúc của vạn dân mà làm. Như thế dù có sát phạt cũng là ân huệ của vua. Trong mắt hẳn chưa mất lợi ích, chưa mất vận may, cho nên cho dù chuyên sủng thì làm sao? Cho dù hẳn tin tưởng mưu kế của nàng, nhưng không muốn nàng dẫn thân vào nguy hiểm, cho nên phải nhắc nhở nàng, muốn nói cho nàng biết.

Nàng không nói, tay cầm tay mặt đối mặt, nàng cúi đầu gật một cái. Nước mắt cũng rơi theo cái gật đầu của nàng, ở trong lòng nàng, nam nhân sủng ái không bằng ổn định địa vị và nhận được sự tín nhiệm. Bề ngoài xinh đẹp giàu tình cảm vĩnh viễn không bằng năng lực. Cho dù nàng nhìn thấy tình cảm của hẳn cũng chưa bao giờ dự định tranh tới tranh lui. Cho dù tranh đoạt được hẳn cũng không phải là người của một mình người, huống hồ hẳn đó là hẳn có tình ý với người, cũng có thể có tình ý với nữ nhân khác, tuy là lúc này không có nhưng về sau cũng sẽ có. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, hẳn có thể coi trọng đến nước này!

Chương 21

Long sủng to lớn cũng đều là vì yêu

Đức Phi đêm trước náo loạn ở yến tiệc, chọc hoàng thượng giận dữ đến sáng ngày thứ hai. Không để ý tới mọi việc, bệ cung không ra, phạm là có báo sự người đến đều đuổi về. Tiếp theo Đức Phi liền tự dâng tấu lên, nói

với hoàng thượng mình mất lễ nghi mẫu mực, không còn mặt mũi nào quản lý hậu cung, tự phạt lương tháng, tự cấm túc hồi cải. Thái hậu sớm đã buông tay, cái gì cũng không quản, như thế Phi Tâm liền được mời chấp chưởng hậu cung, hoàng thượng chưa nói gì, hai bên tất cả đều chuẩn tấu.

Phi Tâm tuy có chút kinh ngạc với tính tình của Đức Phi, sắc mặt thay đổi không ngừng, nhưng nàng lúc này chấp chưởng hậu cung, bao gồm việc hoàng thượng đáp ứng một cách vui vẻ đều có một nguyên nhân, đó là hai người đều biết, đứa con đầu tiên của bọn họ đã hết mức.

Phi Tâm âm hư khó chữa, cung huyết không đủ, khó có thể giữ thai bồi khí. Chuyện này lúc mới bắt đầu mang thai đã biết, chỉ là nàng vẫn luôn hy vọng, không muốn buông tay sớm. Nhưng lâu ngày, thân thể ngày hư nhược, thai ngày khác thường. Thai nhi ở trong bụng trái lại có hại cho mẹ, khiến nàng càng ngày càng hao mòn. Phò tá thái y mấy ngày trước đã cả gan nói rõ, nếu cứ tiếp tục giữ thai, sợ là sẽ bất lợi với Quý Phi.

Vân Hi biết rõ Phò tá thái y dám lấy cái mạng già nói mấy lời đó, nói rõ thai này sẽ khiến Phi Tâm gặp nguy hiểm. Hắn không muốn lại tiếp tục mạo hiểm, cứ mãi thương lượng với Phi Tâm, nàng lại cứ ngang ngược đòi giữ, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu được. Hiện giờ khí hư hàn không tiêu tan, hoàn toàn không tốt đối với sự phát triển của thai nhi. Đến lúc sinh được, chỉ sợ cũng đoán mệnh khó sống. Nàng tuy là đau đến ruột cắt, cũng cắn răng nhẫn nhịn.

Vân Hi để cho Phò tá thái y chuẩn bị một chút, điều hoà thân thể Quý Phi, tìm thời cơ thích hợp lấy đứa nhỏ ra. Hắn kỳ thật vốn là có tâm tìm cơ hội cho Phi Tâm chấp chưởng hậu cung lúc này, hắn muốn lần này Phi Tâm đẻ non, trở thành Hiền phi vì đế vương mà làm việc đến mệt nhọc, dốc hết tâm huyết đến sẩy thai, thật là một câu chuyện động lòng người!

Vân Hi là một người chuyện gì cũng có thể lợi dụng, coi như là thai nhi đã đi rồi, cũng muốn lợi dụng làm cơ sở đẩy Phi Tâm lên ngôi vị hoàng hậu.

Phi Tâm vẫn chưa có con, cho nên không đủ để lập hậu. Cho dù thay mặt nuôi dạy hoàng trưởng tử, nhưng dù sao không phải do nàng sinh ra. Nhưng nếu nàng có thể có người đứng ra bảo đảm, ít nhất là trên chữ “đức”, nàng đã dư dả. Đứa trẻ này không còn, thật ra là nửa tốt nửa xấu. Mang thai được ít nhất cũng chứng minh, Quý Phi không phải sẽ không sinh. Đợi đến thai khoẻ mạnh, khi đó nàng thăng vị là hợp lẽ.

Hiện giờ Đức Phi náo loạn thành như vậy, vừa vặn cho hẳn một cái lý do.

Hậu cung không thể không người cai quản, cho nên Phi Tâm một lần nữa quản lý hậu cung, hai ngày sau Tuần Tần Mạt Tử Dung thăng lên làm Tỉnh Hoa Phu Nhân, chuyển sang Trường An Cung. Hoàng trưởng tử được ban thưởng tên Khải, sửa thành con của Quý Phi.

Trưa mừng sáu tháng mười hai, lúc Quý Phi đang an bài công việc cho đại lễ mừng thọ ở Cúc Tuệ Cung với các thái giám chưởng sự ở các ti viện thì bị ngã đến bất tỉnh, đến buổi tối, ở Cúc Tuệ Cung cho hay, khi về kinh Quý Phi đang lúc mệt nhọc, sau khi hồi cung thì buồn phiền không nghỉ, khó có thể giữ thai mà sinh non. Hoàng thượng nghe xong liền kinh hãi, lập tức chạy sang Cúc Tuệ Cung an ủi Quý Phi.

Ngày kế. Hoàng thượng sửa phong hào cho Quý Phi, ban thưởng thêm nghi giá hoàng hậu. Tất cả quy chế đều ngang với hoàng hậu. Đồng thời lệnh cho Tỉnh Hoa Phu Nhân tạm thời quản lý chuyện hậu cung, để cho Quý Phi an tâm tịnh dưỡng.

Tỉnh Hoa Phu Nhân mỗi ngày đều đến thăm, đưa thuốc và kim châm cứu. Quý Phi vô cùng cảm động. Hai cung càng ngày càng tình thâm. Hoàng thượng cảm nhận sâu sắc, liền ban cho Tỉnh Hoa Phu Nhân vài thêu vàng viền đỏ, nghi trượng chim yến màu tím, lĩnh một tháng bổng lộc.

Một Tuần Tần vô danh một mực im lặng, hiện giờ lại trở thành một nhân vật hết sức quan trọng trong hậu cung. Hậu cung luôn luôn như thế. Người

kia vừa xuống thì người này lên. Cưỡi ngựa tới lui. Chưa bao giờ thiếu tranh chấp.

Từ lúc Quý Phi theo thánh thượng đi Nam tuần trở về, vinh quang cực điểm không ai sánh bằng. Càng bởi vì sau khi hoàng thượng trở về, thay đổi ân huệ và thông lệ, ngày ngày ở bên cạnh Quý Phi. Sau khi nàng có thai, căn bản không thể thị tẩm. Hoàng thượng hàng ngày chỉ nhìn cũng thấy vui, không để chư phi trong hậu cung vào mắt. Hiện giờ Quý Phi đẻ non, trong mắt hoàng thượng cũng không có người ngoài. Mỗi ngày có việc không đến hậu cung cũng phái người đến hỏi thăm ba bốn lần, sợ nàng lại có sơ xuất. Quý Phi cũng thay đổi tác phong ngày trước, vui vẻ nhận lấy.

Bây giờ thượng vị mới là Tĩnh Hoa Phu Nhân, cùng với Trịnh Phụng Viên trước đây ở Ti Chưởng Cục có công cũng là nhờ Quý Phi. Quý Phi độc chiếm thánh sủng các nàng chỉ làm như không thấy. Đức Phi dứt khoát đóng cửa không ra. Hoà Tần một cây làm chẳng nên non. Trần Ngô hai Mỹ Nhân thấp cổ bé họng. Thái hậu đã sớm không màng đến chuyện hậu cung. Kể từ đó, hậu cung cũng không còn những đợt sóng đổ kị lan tràn hay phát sinh chuyện gì nữa.

Nhưng trong triều lại không được yên bình. Không phải bởi vì hoàng thượng độc sủng Quý Phi khiến cho ngoại thần chê trách. Bọn họ không nhiều chuyện đến nước này. Mà là hoàng thượng sau khi Nam tuần trở về còn có một số tân tú (1) trong triều bắt đầu làm chút chuyện rắc rối. Trước đó, Hưng Hoa Các đã gây nên sóng gió, muốn đuổi Văn Hoa Các ra khỏi cung. Cả đám văn nhân trí thức đánh nhau túi bụi. Đợi hoàng thượng trở về, Đại Tư Mã đương nhiệm, Đông Lâm Vương Sở Tĩnh Hà liền dâng sớ. Ba tì cục trước mắt đều hồng cả. Đầu tiên dâng tấu chương cáo biệt chức Đại Tư Mã. Môn đệ các vùng, bao gồm cả phụ thân của Linh Tần cũng nhiệt liệt hưởng ứng. Có Ương Tập Lệnh của Lâm Hiếu cùng các môn đệ sống chết cũng phụ họa theo. Một đám cự thần bảo thủ náo loạn trên triều đến gà bay chó sủa. Triều thần được mấy phen diễn tiết mục đâm cột!

(1) tân tú: nhân tài xuất sắc mới xuất hiện

Hoàng thượng từ lúc mười sáu tuổi tự mình chấp chính tới nay, sáu bảy năm nay luôn giữ lễ nghi phép tắc, bám lấy lời răn dạy của tổ tiên. Nhưng hiện giờ, một số tân tú hần đê bạt dần dần lớn mạnh, không đặt các lão thần vào mắt, lúc nào cũng xung đột không ít. Hiện giờ lại còn cả gan muốn phế bỏ chế độ ba tì, xây dựng lại nội các, khiến cho đám cựu thần đều muốn lộn ruột, tức giận đến thối râu trừng mắt, mấy lần chạy vào nội cung cầu kiến thái hậu, mời thái hậu chủ trì đại cục!

Thái hậu mặc dù không có biểu hiện gì, vẫn cứ ăn chay, nhưng thái độ trung lập này của bà lại khiến đám cựu thần càng thêm lớn mật, không đến hai ngày lại gây loạn.

Viện hữu thị lang bên ngoài lấy ngôn từ vô lễ, mạo phạm thiên uy, vi phạm luật cũ, đắc tội châu bên dưới mà hạ ngục luận tội, không đợi Lâm Hiếu xin chỉ thị đã đem Vĩnh An thành cái chợ!

Việc này đã dấy lên sóng lớn trong triều, tuy rằng tử địa chỉ là sách cổ, nhưng Tuyên Luật Viện giết gà dọa khỉ như thế đã nói rõ, khiến cho Lâm Hiếu mất mặt chính là khiến cho hoàng thượng mất mặt, cho hần biết lễ nghi cũ là không thể trái, quy tắc của tổ tông tuyệt không thể lung lay!

Cho nên vừa vào tháng mười hai, trên triều đình huyên nào loạn xị bát nháo, Vân Hi biết rõ tân đảng hiện giờ khó thành sự, thái độ phe bảo thủ rất kiên quyết. Lúc này hần dù có sốt ruột cũng tuyệt đối không thể thiên vị mà giúp đỡ, để tránh trong triều hỗn loạn. Tuy rằng chuyện trên triều rất phiền, nhưng hần vừa vào hậu cung liền không có tình cảnh này, chỉ cùng Phi Tâm cầu an.

Mặc dù Phi Tâm không hỏi qua chuyện trong triều, nhưng mạng lưới quan hệ nàng bí mật thêu dệt sao có thể để cho nàng nửa điểm không thấy. Nàng đã sớm biết hoàng thượng chăm lo việc nước, có tâm khai sáng sự nghiệp.

Lần này xuống phía nam lai càng hiểu dân sinh quan trọng. Hiện giờ ba ti quyền lực quá lớn, trên cơ bản là hoàng thượng mất quyền lực, trong đó chỗ có hại lại nhiều hơn có lợi, mà rất nhiều chức cao cơ bản đều thuộc loại chỉ lấy tiền không cần phục vụ, triều đình hàng năm mất không hơn mười vạn để nuôi những tên quan lớn này. Nếu hoàng thượng muốn làm nên chuyện, xoá sạch một Nguyễn thị còn chưa đủ. Cần phải thiết lập bộ máy chính trị một lần nữa, chinh đồn triều thần mới có thể mở ra sự phồn thịnh của Tuyên Bình.

Mà trong khi đó, thái hậu chính là mấu chốt. Thái hậu và tiên đế quan hệ tốt với bề tôi, bọn họ bởi vì phụng dưỡng tiên đế, cho nên có chút tôn trọng với thái hậu. Thái hậu ở phương diện nào đó là đại diện cho tiên đế. Nếu thái hậu không chịu ủng hộ hoàng thượng, như vậy đám lão thần cũng khó dao động. Giết là một cách, nhưng không thể chỉ dùng mỗi cách này. Ân huệ và uy quyền cùng kết hợp mới có thể khiến cho người ta tâm phục khẩu phục. Huống hồ đám lão thần này đều không phải là bè phái bất trung vô nghĩa, mà là bảo thủ. Nếu trắng trợn tru diệt lương thần của tiên đế, chỉ sẽ ảnh hưởng đến uy tính và danh tiếng của hoàng thượng.

Phi Tâm biết hoàng thượng phiền não, nhưng hoàng thượng không đề cập tới, nàng cũng tuyệt đối sẽ không chủ động khiến hấn thêm sâu. Vả lại chuyện trên triều không phải là thứ mà một nữ nhân có thể đàm luận. Cho nên gần đây nàng luôn ra sức lấy lòng thái hậu, tuy rằng nàng biết tình cảnh hiện tại của mình, cũng không thể mong đợi thái hậu sẽ thay đổi cái nhìn với mình. Nhưng tóm lại là ngày càng hoà thuận, chỉ hi vọng có thể làm cho hoàng thượng bớt chút chương ngại.

Vân Hi làm sao không biết tâm tư của nàng, nhưng thấy nàng mỗi ngày kiên cường chống đỡ qua chỗ thái hậu hầu hạ, càng cẩn thận gấp bội, tìm hoa thơm cỏ lạ khắp nơi dâng lên thái hậu. Trong lòng hấn không phải là không cảm thụ được, hấn biết hiện giờ nàng đặt phần tâm tư này ở đây, hoàn toàn đều là vì hấn!

Vừa bước sang tháng mười hai, cả nước công việc lu bù lên, không khí ngày tết càng thêm nồng đậm. Ngày mồng tám tháng chạp vừa qua, cộng thêm lễ vạn thọ, lại nhanh chóng đến ngày lễ ông Táo, giao thừa. Trong hậu cung không một ngày rảnh rỗi, bởi vì hoàng thượng đại giá trở về không lâu, cho nên năm nay không dự tính đi hành cung. Hết thấy đều do trong cung chuẩn bị. Bởi vì gần cuối năm, hoàng thượng cũng không muốn gây thêm chuyện nữa, cho nên đem tất cả đề nghị kịch liệt khó giải quyết trên triều lắng xuống.

Đến lễ vạn thọ, trong cung vô cùng náo nhiệt, do năm trước có chuyện của Đại Tư Mã Nguyễn Đan Thanh mà ảnh hưởng đến tâm tình mọi người. Năm nay tuy rằng Quý Phi cũng đẻ non, nhưng may mà trước đó có hoàng trưởng tử sinh ra, trong cung thêm vui mừng. Hơn nữa năm nay đã xây xong Cù Hiệp, các tỉnh phía nam sẽ không vì lũ lụt mà ưu phiền, hai việc vui này cũng đủ để giảm bớt chuyện Quý Phi đẻ non. Cho nên mới đây, trong cung vẫn khoác lụa hồng (2) , đặc biệt vui mừng.

(2) khoác lụa hồng hay treo lụa màu trước cửa: biểu thị niềm vui

Phi Tâm vì đẻ non mà thân thể gần đây không được tốt, hơn nữa Nam tuần lại mệt mỏi, gần đây còn phụng dưỡng thái hậu, cho nên tuy là vinh sủng đến cực điểm, nhưng khí sắc kém hơn trước kia rất nhiều. Lúc vạn thọ, một số khoản phô trương lãng phí không giảm bớt được, không tránh khỏi lao gân động cốt. Tuy nói là ở trong cung, ra cửa sẽ có người đưa đi, nàng không nên động tay động chân, nhưng nàng lại không chịu nổi cảnh không thể dùng được một phần nhỏ tâm tư và sức lực, thành ra nàng càng ngày càng gầy yếu. Vân Hi nhìn nàng mà đau trong lòng, hận không thể ôm nàng vào trong ngực nuôi dưỡng một năm rưỡi.

Qua lễ vạn thọ thì lại nhanh chóng đến đại điển mừng năm mới, cả nước là vì hai lễ này gần nhau mà vô cùng cao hứng. Hơn nữa cuối năm có thể hoàn thành mọi chuyện, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi hồi sức một cách thoải mái. Trong khoảng thời gian này Tĩnh Hoa Phu Nhân chấp chương khó

khăn, cứ ba ngày liền tìm đến Phi Tâm quyết định. Cho nên Phi Tâm trên thực tế cũng không nhàn rỗi được, bất quá cho rằng khoảng thời gian này cần cố gắng một chút, đợi đến tháng giêng, hoàng thượng cũng có thể sống yên ổn mấy ngày. Nghĩ như thế, làm cho trong lòng nàng cũng lộ ra chút vui mừng.

Đại điển tháng giêng vừa qua, phần lãng phí trong cung cũng không tính là khổng chế được, có điều là các viện trong cung quan hệ tốt, qua lại tiểu yến của nhau.

Nhưng như vậy cũng coi như là ổn định, mấy ngày tháng giêng cũng không có chuyện gì, Vân Hi cũng không cần lên triều, có việc thì liền đi, không có việc liền sớm trở về. Như thế, thời gian hẩn ở chung với Phi Tâm cũng nhiều hơn một chút.

Tuy rằng đã trở về từ đầu tháng mười một, tới hiện tại, hẩn phàm là đi hậu cung đều đến gặp nàng. Nhưng lâu nay đều ngồi một hồi rồi đi, cũng không có nhiều thời gian vui đùa tiêu khiển. Hơn nữa Phi Tâm thân mình không khỏe, đặc biệt từ lúc đẻ non đầu tháng mười hai, hơn nữa nàng vô cùng sợ lạnh, càng ngày càng yếu ớt. Huống chi một tháng này, Phi Tâm luôn bứt rứt trong lòng. Hẩn mong chờ sự xuất hiện của hài tử này đã lâu, cũng là thân thể của nàng không tốt, thật vất vả mới có một đứa lại giữ không được. Cuối cùng vẫn là hẩn đến xoa dịu chống đỡ cho nàng, thay nàng che đậy không nói mà còn mượn việc này thôi phồng đức hạnh của nàng. Trong lòng hẩn khổ sở không thua gì nàng, mà nàng lại khó khăn lắm mới giúp được hẩn một chút! Vân Hi thật là đau đớn chua xót trong lòng, thuộc hạ cũng đứng ngồi không yên.

Chương 22

Hồng nhan tuyết trắng hai tình kẻ vai

Hôm nay hoa mai trong vườn nở vô cùng đẹp, Vân Hi thấy nàng khí sắc không tệ, liền dẫn nhóm phu tử ở Đan Thanh quán đến gặp nàng.

Phi Tâm hôm nay mặc áo bào đỏ tay rộng thêu phượng hoàng, cổ áo viền cáo lông đỏ, hai vạt ống tay áo đều có lông cáo. Nàng vốn đã trắng, hiện giờ tuyết rơi đầy vườn, càng tô điểm thêm vẻ mặt trong sáng của nàng. Y phục màu đỏ được điểm xuyết bằng sắc mai vàng, trước trán nàng có sáu cánh hoa mai, hai mắt tô vàng sáng rỡ. Vân Hi mặc long bào màu tím phủ kim tuyến, viền chồn đen, bên hông buộc dải lụa màu đen. Hắn thấy bộ dạng của nàng, cười nói: “Đều nói là thường phục giống nhau, nhưng nàng mặc lại như cát phục (1), có phải muốn trầm thay bộ khác để làm nền cho nàng không?”

(1) cát phục là một loại lễ phục, mặc trong những dịp đặc biệt, còn thường phục là trang phục mặc thường ngày

“Không dám.” Phi Tâm cũng cười, “Thần thiếp chỉ là muốn đẹp như tranh giống như hoàng thượng, ân điển lớn như vậy, tất nhiên cũng phải ăn mặc rực rỡ hơn một chút.”

Vân Hi thấy nàng cười đến mắt cong lên, đột nhiên vì nàng thuận miệng nói câu này mà có chút ngẩn ra. Nàng thật đúng là cùng hắn đẹp như tranh, khó trách nàng hôm nay kích động như thế, trang điểm đẹp hơn vài phần. Nhất thời hắn đưa tay vòng qua nàng, cách lớp quần áo thật dày, cảm thấy thân nàng chưa đến một vòng tay của mình: “Đợi đến mùa xuân hoa đào nở, nàng lại mặc áo gấm. Chúng ta mặc thường phục vẽ nên cảnh xuân!” Hắn cúi người xuống, ghé vào bên tai nàng, “Chờ đến lúc nàng được phong hậu, đến lúc đó lại vẽ một bức đế hậu đi dạo trong vườn.”

Phi Tâm nghe xong đỏ mặt, hơn nữa hơi thở của hắn lại khiến lỗ tai nàng ngứa ngứa. Nàng hơi co mặt, chuyển hướng đề tài, thấp giọng nói: “Hoàng thượng cảm thấy thần thiếp mặc áo gấm mất lễ nghi, thần thiếp liền đem xiêm y ban thưởng cho người khác.”

“Trẫm nói nàng mất lễ nghi lúc nào?” Hãn nhíu mày, “Bộ kia rất đẹp, may cũng khéo. Sao lại thưởng cho người ta? Một bộ cũng không giữ lại sao?”

Phi Tâm tròn tròn mắt, quan sát hãn một chút, cảm thấy chứng mất trí nhớ này của hãn thật sự là có khả năng. Mùa xuân năm trước, nàng mặc một thân áo gấm, kết quả lại khiến cho Đức Phi gặp hãn. Hãn không nói hai lời đồ chén trà lên người nàng, làm hại nàng mất mặt. Trở về càng nghĩ càng bức bối, nàng dứt khoát đem tặng hết mấy bộ mới cho nô tài để mắt không thấy, tâm không phiền nữa. Bây giờ lại nói bộ xiêm y kia đẹp, Bình Châu hai năm mới có thể làm ra một lượng lớn, nàng sao còn có?

Hãn thấy nàng nhìn hãn không chớp mắt, một hồi lâu mới nhớ ra chuyện này, nhất thời có chút xấu hổ, đột nhiên bấm eo nàng: “Nàng... nàng tự tìm.” Hóa ra hãn cũng có thể lấp bấp, làm cho Phi Tâm cảm thấy kinh ngạc, không khỏi tiến lại gần. Hai người lúc này lấy điện lâu làm cảnh, hoa mai làm nền, đang ngồi trên đại toạ, làm mẫu cho đám phu tử đối diện vẽ tranh.

Vân Hi cảm nhận được hương lan bát nhã toả ra từ người nàng, khẽ liếc mắt: “Nàng còn lại gần nữa thì trẫm sẽ động thủ.”

Phi Tâm thoáng chốc bừng tỉnh, lập tức rút trở về. Nhìn mấy người đang vẽ tranh đối diện, thật ra bọn họ không cần ngồi vẽ như vậy, chẳng qua là nơi này cảnh đẹp, hơn nữa bên cạnh có lò sưởi ấm áp, bốn phía có lầu chắn gió, hai người nhất thời lười di động, liền ngồi ở đây chờ bọn họ vẽ.

Hãn một phen tóm chặt nàng, trong mắt mang theo ý pha trò: “Ai bảo nàng mặc đẹp thế lại không cho trẫm tới xem trước. Mới có một chén trà đã bỏ đi? Lúc đó chỉ muốn kéo hết xiêm y xuống! Trở về nàng phải sai người tìm trong kho. Đoán chừng là vẫn còn. Đến lúc đó chỉnh lại một chút thành kiểu mới. Tới mùa xuân thì vừa vặn mặc lấy.”

Phi Tâm méo miệng nhìn hãn. Đây là lý lẽ gì? Là hãn mỗi ngày kén cá chọn canh ngại nàng mặc cái này khó coi mặc cái kia không đẹp mắt được

không? Nhưng nàng thấy trong nụ cười kia của hắn có ẩn tình, nhất thời liền nói: “Thật ra bộ xiêm y đó quá diễm lệ. Màu tuy tối nhưng lại làm ra đẹp như thế. Thần thiếp cũng không thích lắm.”

“Trẫm thích.” Hắn nhanh chóng tiếp lời. “Nhưng mà nàng phải để cho trẫm xem trước.”

Lông mày nàng nhảy dựng lên. Nàng thở dài: “Thần thiếp nhớ rồi.”

Một hồi thì bức họa được trình lên. Tổng cộng có ba bức. Vân Hi và nàng cùng xem. Phi Tâm thấy ngói xanh, xà chạm trổ, mai hồng kiêu ngạo trên nền tuyết, hết sức động lòng người. Nhưng người trong tranh càng khiến cho nàng cảm thấy ấm áp. Hai người ngồi song song với nhau. Tím đậm đỏ thắm. Long phượng tô điểm cho nhau. Mặt mày sinh động. Đặt phần này trong cảnh ấm áp trên nền giấy, thật muốn đốt cháy lòng nàng.

Vân Hi chỉ vào một bức nói: “Đây là ai vẽ?” Phi Tâm nhất thời dán mắt lại gần, đột nhiên phát hoảng. Bức vẽ này thật to gan. Vẽ Phi Tâm hơi tựa thân vào Vân Hi. Hắn hơi nghiêng người cúi xuống nhìn nàng. Tay áo hai người chồng lên nhau. Thật ra khi đó tay họ đúng là quấn ở một chỗ. Nàng nhất thời ngượng ngùng. Còn không đợi nàng mở miệng, xa xa ở phía sau đã có một quan viên bào phục xám xanh quỳ xuống: “Bẩm hoàng... hoàng thượng. Là... là vi... vi thần vẽ.”

“Vẽ tốt lắm, ban thưởng thêm.”

Vân Hi liếc hắn một cái, cười rộ lên, “Quay về đem danh sách báo lên.” Nói xong hắn quay lại nhìn Phi Tâm, nàng giật mình nhìn hắn cười. Cuối cùng nàng cũng sáng tỏ, chỉ có người kia mới dám thể hiện rõ tình cảm của họ. Hắn đã không muốn tránh người ta nữa, nhưng Đan Thanh phu tử lại dám thêm tình giảm uy? Chỉ phác họa mặt mày, không dám thêm nửa điểm ôm ấp. Người nọ tuy rằng tùy tiện, nhưng lại vô cùng tự nhiên. Mà lúc này đây, hắn chính là cần một bức vẽ tự nhiên như vậy, phác lại từng chút của

bọn họ! Hắn không muốn một bức thường phục như bình thường, mà muốn dưới bộ hoa phục trước cung điện này còn có thể thấy được tình yêu giữa Vân Hi và Phi Tâm.

Một hồi hai người đứng dậy, chậm rãi bước thong thả về hướng Ý Hoa Lâu, ở đây có một gác vẽ, lưu giữ không ít tranh chữ của các danh gia, còn có một vài bút tích Đan Thanh của tiên đế. Vân Hi kéo nàng từ từ qua xem, nhất thời thấy dáng vẻ hào hứng của nàng, liền bảo: “Trẫm vẽ nàng nhé?” Hắn cười, “Nàng giúp trẫm mài mực.”

Phi Tâm sửng sốt một chút, không biết sao lại nhớ tới chuyện xưa ở ngự hoa viên năm ấy. Nhìn thấy bộ dáng Tuyết Thanh khi giúp hắn mài mực, không phải là giống như hiện giờ sao? Nàng lúc ấy vẫn rất hâm mộ, nghĩ rằng nếu có một ngày có thể ở chung với hắn như thế cũng mãn nguyện, ít nhất không cần phải run rẩy kinh hãi là được. Nhưng giờ đây cảnh tượng lại thay đổi, nàng đột nhiên có chút đắng chát. Không biết còn rất nhiều hương vị chua xót này, tình này cảnh này, hắn có thể duy trì được bao lâu?

Hắn cuối cùng vẫn là hoàng đế, hiện giờ tuy rằng mỗi ngày hắn đều chăm sóc nàng, nhưng tóm lại không phải chỉ một mình nàng. Huống chi đoạn đường này còn dài, không ai dám nói, rốt cuộc là có gì hay với hắn. Hơn nữa nữ nhân trong thiên hạ cũng không có mấy người có thể giữ phu quân chỉ ở bên mình lâu dài. Nghĩ như vậy, vui quá hóa buồn cũng tiêu tán hết bảy tám phần.

Hắn nhìn nét mặt của nàng, hai người có khi rất hiểu nhau, từng cái nhìn mày từng tiếng cười của nàng, hắn luôn có thể nhạy cảm mà cho rằng không giống như bình thường. Bây giờ thấy bộ dáng không yên trong lòng của nàng, hắn đưa tay giữ tay nàng: “Nàng không tin trẫm, cũng chưa tới lúc phải nghi ngờ. Lúc này nàng đang nghĩ cái gì?”

Vân Hi đặt ngón tay nàng lên môi mình, không nhẹ không nặng cắn một cái. Nàng hơi đau, vội vàng muốn rút lại, hắn liền giữ lại: “Cũng không biết

là nàng không tin trầm hay là không tin chính mình.”

Lời này đập vào trái tim nàng, nhất thời nàng giương mắt nhìn hần: “Hoàng thượng cũng tin vào tình cảm? Chỉ là thần thiếp lúc này không muốn...”
Phi Tâm nhất thời ngậm miệng, quái, nàng lại buột miệng nói một câu như vậy.

Hần rũ mắt nhìn nàng: “Đợi đến lúc nàng và trầm cùng nhau nhắm mắt, chúng ta sẽ tin.” Nói xong, hần đưa tay ôm nàng, “Lúc này, thề nguyện gì đều vô nghĩa cả!”

Mặt Phi Tâm dán vào áo choàng của hần, lạnh lạnh, nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp. Thật ra hần nói đúng, có hay không phải trải qua mới biết được. Nàng cần gì phải bận lòng vào lúc này, về sau mặc kệ hần đối với ai thật giả thế nào, ít nhất giờ đây hần đối với nàng là thật. Về phần thay đổi hay không, cũng không phải là hần hay nàng có thể định đoạt.

Nàng vào đây, cuộc đời này chỉ ở trong này. Đoạt quyền cũng tốt, đoạt tim của hần cũng được, dù sao nàng sẽ không tùy tiện ngã xuống.

Nàng hít sâu một hơi, chợt nghe hần cười: “Nàng lại nổi lên ý chí chiến đấu gì đấy hả?”

Phi Tâm đỏ mặt, để cho hần nhìn thấu nàng thỉnh thoảng cũng không hay. Nàng quấy người một cái: “Hoàng thượng sao còn chưa về?”

“Đương nhiên về!” Vân Hi nói xong buông nàng ra, “Nàng mài mực đi, trầm bôi dầu bút một chút. Đã lâu không động tới, có chút ngứa tay.”
Hần xoa cổ tay, nhìn mái tóc nàng rũ xuống từng sợi, đột nhiên lại nổi tính, quần lên đầu ngón tay.

Trơn bóng mềm mại mà mang theo hương thơm, khiến cho lòng hần hơi xao động, không nói hai lời liền cầm một chòm tóc của mình vặn lại. Phi Tâm sợ hết hồn, thấy hần như vậy chính là muốn quần cho rối nùi. Nàng

vội vàng đưa tay ra, miệng kêu: “Hoàng thượng đừng làm rộn, một hồi rồi nùi gỡ không ra.”

“Nàng không phải có bản lĩnh tháo ra sao?” Hắc liếc nhìn nàng một cái, tóc hai người đều rất dài, đặc biệt là của nàng, tóc vấn trên tai rũ xuống đến tận thắt lưng. Hắc quần đuôi tóc cả hai thành hai ba vòng thành một gút, buông xuống cũng không có gì đáng ngại, nhưng sẽ không thể cách xa.

Phi Tâm trợn tròn mắt, động tác trên tay hắc cực nhanh, chờ Phi Tâm tìm đến thì phía dưới đã thành một quả cầu nhỏ. Nàng vừa chạm vào liền kích động, hơn nữa câu nói vừa rồi của hắc làm cho nàng nghĩ đến một chuyện.

Có hồi tóc bọn họ vòng vào nhau, kết quả nàng vất vả lắm mới tháo ra được mà hắc vẫn còn nóng nẩy, mắng nàng ngừng lại đi, khiến nàng không biết uốn lượn thế nào mới tốt! Mấy chuyện này đúng là càng làm càng rối, làm nàng muốn nhảy dựng lên.

Vân Hi liếc nàng một cái: “Lúc này nàng tháo ra thử xem, xem trầm không chinh đốn nàng!”

Nàng cúi đầu cầm lấy quả cầu nhỏ, lẩm bẩm nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Không làm phiền đến nàng, nàng quản nó làm chi?” Hắc nói xong bĩu môi, “Mài mực nhanh lên. Một hồi tay lại cứng bây giờ.” Hắc đúng là quần tóc để hoạt động cổ tay, trên mặt lại có vẻ cười như có như không, khiến cho Phi Tâm đành bất đắc dĩ, cầm tay áo ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắc mài mực. Hai chòm tóc quần thành một quả cầu nhỏ, cho nên vừa động một tí là cả hai sẽ cùng động đậy, run thì cùng run. Không được tháo ra, hai người cũng kéo qua kéo lại không ngừng, cũng khó mà ôm ấp tình cảm!

Phi Tâm nhìn bộ dáng hắc khom lưng cầm bút, vốn định bắt chước Tuyết Thanh tới nghiêng vẹo một chút, nhưng nghĩ như vậy nàng lại có phần cứng nhắc, rốt cuộc cũng không được tự nhiên. Ráng sức một nửa cũng không dám, chỉ lo giữ lấy ống tay áo, tay khác thì thay hắc mài mực. Nhìn

vài nét bút phác thảo của hần một hồi, nàng đột nhiên nói: “Hoàng thượng, mấy ngày nữa đến chỗ khác dạo một chút mới được.”

Vân Hi biết nàng có ý gì, nhìn chăm chú một lát: “Tết nhất tới nơi, đừng có chọc trâm không thoải mái! Mới có mấy ngày mà nàng đã sợ rồi?”

“Thần thiếp không có sợ.” Phi Tâm nuốt vào nhả ra một tí, cẩn thận cười theo, “Nếu hoàng thượng cần người, trước hết không phải...” Nàng thấy ánh mắt hần không ổn, nhất thời sợ hần sẽ nổi cáu với nàng.

Vân Hi biết nàng đang nói đến Lâm Tuyết Thanh, hiện giờ đang mượn phụ thân nàng ta cùng đối nghịch với đám lão già hủ bại kia. Bên này nữ nhi của hần mất mặt, giận dữ hơn một tháng không ló đầu ra. Nữ nhân Lâm gia kia mỗi tháng tiến cung phụng dưỡng thái hậu, gặp nữ nhi bị ủy khuất, lại “chăm đầu phong” với Lâm Hiếu (2). Tuy rằng chính bản tính nóng nảy của Lâm Tuyết Thanh giảm bớt đi chuyện của hần, để hần thuận tiện đẩy Phi Tâm lên, nhưng cũng không động được nàng ta, cho dù muốn động, cũng phải chờ công khai chính sách mới rồi nói sau.

(2) “chăm đầu phong” : ý nói thê tử hoặc tình nhân ở bên gối giật giây, can dự vào chuyện nhà trai

Nhưng Vân Hi đều phiên mượn chuyện Phi Tâm an bài nữ nhân cho hần mỗi ngày, lấy quyền lực của hần trao đổi lợi ích. Có khi thậm chí còn làm cho hần cảm thấy hần là cái gì đó, cứ nghĩ đến là khiến cho người ta ghét bỏ. Nhất thời hần hung hăng trừng mắt nhìn nàng: “Nàng bớt can thiệp đi, chân là mọc trên người trẫm, trẫm muốn đi đâu thì đi!”

Phi Tâm rút đầu lại, không dám nói nữa. Một lát sau, nàng lại thì thầm nói nhỏ: “Hoàng thượng qua ngòai một chút cũng được, không cần phải...”

Hần vừa nghe xong, đột nhiên quay đầu nhìn nàng chòng chọc. Vân Hi nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, nhếch môi cười: “Nàng ghen à?”

Phi Tâm sửng sốt một chút, nhất thời ấp a ấp úng: “Thần thiếp ghen lúc nào?”

“VẬY nÀNG ĐANG NHẮC NHỞ TRẦM? NÀNG QUẢN TRẦM PHẢI ĐI QUA ĐÓ NGỒI MỘT CHÚT HAY NÀM MỘT TÍ SAO?” Vân Hi cười càng lúc càng quý dị, càng nói lại càng thô bỉ, khiến cho Phi Tâm vô cùng xấu hổ, nhất thời tay mất lực, hai giọt mực rơi lên vải.

Phi Tâm kìm nén một lúc lâu, nói nhỏ: “Thần thiếp từ nhỏ đã nắm rõ lời dạy của Nữ huấn, biết rõ phải hầu hạ thế nào thì vua mới để ý, tuyệt đối không dám có...”

“ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI.” HẮN THẤY NÀNG LẠI BẮT ĐẦU KHUÔN SÁO, NHƯNG MÀY LÊN, ĐỘT NHIÊN TIẾN LẠI NÓI, “TRẦM CŨNG CẢM THẤY NÊN ĐI, NÀNG NÓI ĐI NÓI LẠI NHƯ VẬY CŨNG NÊN NGHỈ NGƠI.” NÀNG VỪA ĐỊNH GẬT ĐẦU, HẮN LẠI CÀNG GẦN, DÁN BÊN LỖ TAI NÀNG, “CÓ ĐIỀU TRẦM KHÔNG ĐỊNH NGỒI MỘT CHÚT, CHỈ CÓ Ý NGHĨA GÌ CẢ. DÙ SAO NÀNG ĐÃ LÂU NHƯ VẬY KHÔNG BỒI DƯỠNG, TRẦM CŨNG NÊN ĐI GIẢI NHIỆT.”

“Hoàng thượng, hoàng thượng tác chủ là tốt rồi.” Phi Tâm thấy hăn tạm thời nói như vậy cũng không vặn lại nữa, ấp úng cả buổi, tay lại càng dùng sức. Đột nhiên “xoẹt” một cái, một mảnh mực lớn vấy lên, Vân Hi liếc mắt, nhanh tay kéo nàng lui về sau. Mực lổp bốp nhuộm đầy bàn, bức hoạ cũng bị làm hỏng.

Phi Tâm choáng váng, cầm nghiên mực không biết nên làm thế nào cho phải. Vân Hi thấy tay áo nàng dính hai giọt, cười đến mức gập cả người, nhất thời kéo lọn tóc kia của nàng giương lên, vô cùng hài hước. Phi Tâm tím mặt, trong lòng cũng không biết là tư vị gì, nàng cũng không nói chính mình có ghen hay không, nhưng hiện giờ hăn như vậy nàng lại có chút ngượng ngùng, nhất thời đứng ngẩn ngơ ở đó, thì thào hỏi: “Hoàng... hoàng thượng còn... còn vẽ hay không?”

Hắn cười không dừng được, chỉ vào nàng trên bức vẽ: “Xem, Phi Tâm mặt đen!” Phi Tâm đứng đó, há hốc mồm, cũng không biết nên khóc hay cười, dù sao sắc mặt thật sự cũng biến thành đen rồi.

Chương 23

Được sủng ái mới có ghen tị

Từ đó về sau, ít nhất bề ngoài là hoà hợp êm thấm. Cả tháng giêng điều dưỡng dần dần có khởi sắc, hoàng thượng liền đi thăm Tuyết Thanh, tuy rằng lúc ấy hắn và Phi Tâm nói đùa với nhau, nhưng rốt cuộc vẫn qua ngòi một chút.

Tuyết Thanh thấy hoàng thượng tự hạ mình nhân nhượng, tất nhiên sẽ không ngu ngốc làm trò nữa. Nhưng không biết là nàng ta học tấm gương trước kia của Phi Tâm hay sao mà cũng bắt đầu nói về quy củ, bằng không sẽ không chịu ở chung với Vân Hi như trước đây. Vân Hi thấy nàng ta cải chính như thế, hắn cũng bớt phiền toái. Chỉ là nói mấy câu rồi mượn cơ hội thoát thân, tiếp theo lại đi đến chỗ Tĩnh Hoa Phu Nhân xem một tí, đỡ phải lời ra tiếng vào trong cung.

Tháng giêng vừa qua, hoàng thượng lại bắt đầu bận rộn, Tuyết Thanh dần dần xử lý công việc, nhưng cũng không lui tới chỗ Phi Tâm. Phi Tâm biết trong lòng nàng ta đang buồn bực, nếu hiện giờ lại cố gắng thân mật, ngược lại càng khiến cho nàng ta không thoải mái. Cứ thế liền lãnh đạm, ngày thường vẫn cứ nên xã giao như trước, có việc thì vẫn bàn bạc với Tĩnh Hoa Phu Nhân và Tuyết Thanh. Tĩnh Hoa Phu Nhân có chút sợ nàng ta, dù sao vẫn là chuyện kết oán thù lúc trước. Phi Tâm biết việc này chỉ có hoàng thượng ra tay thì mới có hiệu quả, liền để cho Vân Hi đứng giữa làm một chuyện, mừng hai tháng hai tổ chức yến tiệc ở hậu cung, một đồng người cùng nhau dùng bữa, hoàng thượng thưởng cho Tuyết Thanh, nói thời gian trước Đức Phi cũng mệt nhọc. Xem như cho nàng ta chút thể diện, như thế

Tuyết Thanh coi như không tính toán chuyện lúc trước nữa, chuyện cũ không đề cập tới.

Đầu tháng ba hoàng thượng muốn đi du xuân ở ngoại thành phía đông, năm ngoái và năm kia vốn chỉ đi hành cung.

Bởi vì năm nay không đi hành cung nên liền dựa theo lệ cũ. Tháng hai Cự An Phủ và Hành Vụ Thuộc đã sắp xếp mọi việc, cũng chỉ định một số quan viên đi theo. Dạo trước các công thần mới cũ gây loạn một trận trong triều, hoàng thượng tự có kế sách kiểm chế, lần này nhân mã đứng đầu hai ban đều đi theo, xem như trấn an tinh thần hai bên một chút. Ngày tết hai ban gây chuyện, đều đã đánh năm mươi gậy, bên kia cũng không còn chèn ép nữa.

Về phương diện sử dụng thủ đoạn thì Vân Hi đúng là rất có kiên nhẫn, hẳn biết thời cơ chưa tới, hấp tấp nóng vội chỉ mang lại hiệu quả trái ngược. Mùa thu năm trước, hẳn mượn lúc đi Nam tuần, tự mình đi quan sát tình hình vũ lực ở mấy tỉnh miền nam. Sau khi về kinh, ngoại trừ nhà Lạc Chính ra thì còn mang về bảy tám người, sắp xếp đảm nhận chức vụ ở những khâu khác nhau.

Vân Hi thấy thân thể Phi Tâm dần dần khá lên, lúc này vốn cũng muốn mang nàng đi theo cùng. Nhìn thấy đồng bằng đồng cỏ, tâm tình cũng có thể dễ chịu một chút. Nhưng lại nghĩ, Phi Tâm không quen mệt nhọc, hơn nữa cưỡi ngựa phi tên linh tinh gì đó nàng cũng không có nửa điểm hứng thú. Huống chi từ sau tháng mười một, nàng liên tiếp được thưởng thêm lễ vật, hơn nữa hẳn lại xem hậu cung như có lệ, khiến cho người người đổ kỵ. Tuy rằng trong hậu cung không có động tĩnh gì lớn, nhưng hẳn cũng hiểu rõ, bất kỳ việc gì làm quá mức cũng không được, đến lúc đó nàng ở hậu cung chỉ khiến cho người ta đả kích, nàng cũng khó đối phó. Hẳn thật ra nhất thời tha hồ thoải mái, nhưng cũng phải nghĩ đến lập trường của nàng.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Mùng mười tháng ba, hoàng thượng khởi giá đi du xuân ở phía đông. Phi Tâm biết rõ thời gian này nàng quá mức hăng hái, mọi người trước sau không nói nhưng họ không phải là người mù. Thái độ hoàng thượng chuyển biến rõ ràng, thái hậu cho dù hiện tại cái gì cũng không quản, nhưng cũng khó thay đổi cái nhìn với nàng. Nhưng nàng thật sự muốn giúp hoàng thượng vượt qua cửa ải này, dù nàng cũng không biết nên dùng phương pháp gì. Quá nịnh nọt chỉ càng làm cho thái hậu phản cảm, nhưng cứ lạnh nhạt như vậy, chỉ sợ sẽ phát sinh ra chuyện gì.

Cho nên mấy ngày nay Phi Tâm vẫn giữ cái tôi ngày xưa, hết thảy công việc đều làm cẩn thận thỏa đáng không có nửa điểm sai sót, về phần những chuyện khác cũng không quá cố sức như trước, cứ lựa ý hòa theo thái hậu. Bất quá nàng trước hết đề xuống chuyện Ti Chương Cục, trở về đã mấy tháng nhưng vẫn chưa vội vã cho Thường Phúc nhận chức.

Hôm nay Phi Tâm ở thiên điện đùa nghịch hương liệu. Những năm gần đây, chăm bón hương liệu hoa cỏ đã thành thói quen của nàng, cũng là một cách để nàng an tâm định thần. Cung nhân các nơi đều bận rộn. Mọi người đều hiểu tính tình của Quý Phi, cũng không quấy rầy nàng thanh tĩnh. Phi Tâm đang lấy một chiếc lư đồng nhỏ chưng hoa, nhất thời nghe tiếng nói chuyên bên cạnh. Nàng im lặng một hồi, đột nhiên mở miệng nói: “Tú Linh!”

Ngoài điện bỗng yên tĩnh trở lại. Một hồi sau Tú Linh liền lên tiếng trả lời. Phi Tâm buông vật dụng trong tay, nói: “Hôm nay Tú Thế lại không trực ban?”

Tú Linh nghe xong im bật. Phi Tâm thấy nàng lúng túng, biết nàng luôn thân thiết với Tú Thái nên cố ý che chở. Phi Tâm nhướn mày: “Người có chuyện thì nói đi. Ấp a ấp úng nửa thì bốn cung sẽ kêu người đang trực tới.”

Tú Linh nghe xong liền quỳ xuống: “Nương nương. nô tì thật là không dám giấu giếm nương nương. Sáng sớm hôm nay đã không thấy nàng. Tối hôm qua thấy nàng có tâm sự nặng nề, nô tì hỏi nàng cũng không nói. Không biết có phải là thư từ nhà gửi đến khiến cho nàng thêm phiền não hay không.”

Phi Tâm suy nghĩ một chút, nói nhỏ: “Hôm qua lúc nàng ta đang trực lại chạy đi đâu?”

“Hôm qua có một chút chuyện nên chạy qua xem. Cũng không có chuyện gì phát sinh.” Tú Linh trả lời. Phi Tâm biết gần đây hoàng thượng lạnh nhạt với chư cung. Đã nhiều ngày nàng lấy chút đồ chơi ở Cúc Tuệ Cung cùng hưởng với các cung. Ngày hôm qua Tú Thế thật ra có đi ra ngoài một chuyến, nhưng không bao lâu liền trở lại. Tú Linh nghĩ một chút. Hai ngày này Tú Thế đúng là có điểm bất thường. Đêm qua hai mắt đăm đăm. Cũng không biết là có chuyện gì.

Sáng nay không nhìn thấy bóng dáng của nàng, vừa rồi không nhận được oán trách hai câu. Quý Phi thính tai, nghe được một chút, làm cho nàng cũng có chút hối hận, Tú Thế đúng là vẫn luôn đối tốt với nàng, thật là không muốn vì việc này mà bị trách phạt.

Phi Tâm ngẫm lại, chưa nói gì, để tự nàng ta giải quyết bận rộn của mình. Vì thế nàng liền gọi Thường Phúc đến, hỏi mấy ngày qua Thường An làm cái gì. Thường An là thái giám chưởng sự của Cúc Tuệ Cung khi Thường Phúc không ở bên cạnh Phi Tâm. Mấy ngày nay Phi Tâm ổn định người, luôn kêu Thường Phúc ra ngoài, Thường An tất nhiên là hiểu được, gần đây cũng không ra ngoài cung, nhưng hẳn thu xếp chuyện nô tài của các cung phòng ở bên ngoài Cúc Tuệ Cung, cũng không thường vào nội điện.

Thường Phúc vừa nghe xong, vội vàng tố giác toàn bộ những gì mình biết cho Phi Tâm, biết được hai ngày này Thường An vẫn chưa ra khỏi Cúc Tuệ

Cung. Phi Tâm đang suy nghĩ, bỗng nhiên có người báo lại, nói Đại thái giám của Thọ Xuân Cung Mạc Thành Dũng dẫn người qua đây!

Phi Tâm nghe xong không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy đi đến chính điện. Nàng mới vừa đi tới cửa liền gặp Mạc Thành Dũng và mười mấy tên thái giám tiến vào, đám người bên trong nghiễm nhiên thấy Tú Thế đang ở trong đó, khiến cho Tú Linh và Thường Phúc cả kinh sững sốt.

Mạc Thành Dũng vừa thấy Phi Tâm cũng không hành lễ, bước chân vừa dừng lại, phất trần tung lên: “Quý Phi nương nương, nô tài phụng khấu dụ của thái hậu tới đây lấy một món, thứ cho nô tài vô lễ!” Nói xong, hần liền khoát tay, mấy tên thái giám bên cạnh bước lên, đẩy Tú Thế ra sau điện mà đi!

Mạc Thành Dũng phụng chỉ thái hậu mà đến, đương nhiên không cần khách khí với Quý Phi. Hơn nữa tháng tư năm trước, bởi vì Phi Tâm tra rõ chuyện của Ti Chương Cục, kéo hần từ chức Đại tổng quản của Ti Chương Cục xuống. Bây giờ hần nhân cơ hội, không thêm nề mặt. Tất cả mọi người bị hần đột nhiên làm cho buồn bực, nhất thời sắc mặt lộ ra, vừa thầm nghĩ thái hậu cao minh vừa xúi giục thái giám ngang ngược xông vào.

Lúc ấy Tú Linh, Thường Phúc và người của Cúc Tuệ Cung muốn cản lại, nhưng thấy Quý Phi vẫn không nhúc nhích, khí thế đối phương lại ồ ạt, lại nói phụng chỉ của thái hậu, nhất thời cũng đều sững sốt bất động.

Phi Tâm trong nháy mắt có chút khó chịu, nhưng thấy Tú Thế thần sắc hoảng loạn, cơ bản cũng không dám nhìn nàng. Nàng chăm chú nhìn, trong đầu đem hết chuyện mấy tháng qua lọc lại một lần. Lúc này mọi người đã tràn vào nội điện, Phi Tâm im lặng một chút rồi mở miệng: “Không biết thái hậu muốn lấy vật gì? Hà tất phải khiến công công đại giá, thông báo bốn cung một tiếng, bốn cung tất nhiên sẽ đưa qua.”

“Không dám, nô tài cũng là có mang theo chỉ thị. Nếu có gì đắc tội, xin nương nương rộng lượng bao dung. Nô tài xông vào đây, tự nhiên sẽ lĩnh tội với thái hậu.” Mạc Thành Dũng hơi khom người, mắt liếc bốn phía, “Thái hậu lão nhân gia muốn thứ gì, một chút nương nương thấy liền hiểu được.”

Phi Tâm mỉm cười, thấy mấy nô tài bên cạnh bị hù dọa làm mặt trở nên đỏ dẫn, nàng đột nhiên mở miệng kêu: “Tiểu An Tử, còn không mau pha trà cho công công?” Nàng không gọi Thường Phúc và Tú Linh, mà là Thường An. Nhưng Thường An cũng không ở bên người, thậm chí không ở trong chính điện. Làm chương sự, hẳn lúc này lại có thể không đến đây xem.

Thường Phúc nhất thời chưa phát giác, nghe thấy Phi Tâm kêu thế này mới phản ứng lại. Trong lúc đưa mắt nhìn Tú Linh, bỗng nhiên bên ngoài lại báo tin, một tên tiểu thái giám chạy tới, té ngã ở trước cửa cung, sắc mặt tái xanh thê thảm, run rẩy báo: “Nương nương, Thường... Thường... Thường công công treo cổ!”

Một tiếng này khiến cho da đầu Tú Linh tê rần, Thường Phúc mặt xám ngoét. Phi Tâm nghe thấy thì trong lòng chấn động mãnh liệt, lại thấy Mạc Thành Dũng thản nhiên, trong mắt mang theo ý cười. Lúc này lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân, thái giám vừa xông vào đã trở ra, cầm một món đưa về phía Mạc Thành Dũng. Phi Tâm đảo mắt qua, nhất thời tâm như gương sáng, kia đúng là khối hoàng ngọc mẫu thân Lâm Tuyết Thanh lúc trước đưa cho nàng!

Tú Linh vừa thấy thứ này, con người chợt co rụt lại, nhin không được trừng mắt gào với Tú Thế: “Tú Thế ngươi! !! !”

Tú Thế vẻ mặt tuyệt vọng, hai mắt đã không còn thần khí, lúc này lại bị đám thái giám áp tải không thể động đậy. Nàng ta căn bản không dám nhìn Phi Tâm, run môi muốn nói chuyện. Mạc Thành Dũng đã mở miệng trước nàng ta: “Hiện giờ đã tìm được vật, nương nương tất nhiên là hiểu nên bẫm

báo với thái hậu như thế nào. Nô tài xin phục mệnh hồi cung!” Nói xong, hăn tung phất trần, dẫn mọi người nghênh ngang rời đi.

Tú Thế liều mạng giãy dụa mấy cái, quay đầu nhìn mọi người trong điện, đột nhiên cổ họng phát ra một tiếng gào thê lương. Âm thanh này khiến Tú Linh cả kinh run rẩy, sắc mặt Thường Phúc trở nên tái xanh, nhưng hăn phản ứng lẹ, thấy mọi người đã rời khỏi không còn bóng dáng, hăn vội vàng tóm lấy tên tiểu thái giám báo tin Thường An chết vừa rời: “Hăn treo ở đâu? Các người phát hiện lúc nào?” Hăn cắn răng, nín chặt tên tiểu thái giám đang rối loạn.

“Thì... thì... ở hành lang nói... nói... trong phòng tạp vụ ở góc sân.” Tiểu thái giám bị hăn bóp chặt muống nôn, khê kêu, “Nô... nô tài vừa định qua quét dọn thì nhìn... nhìn thấy!”

Tú Linh chán nản nhìn nét mặt của Phi Tâm, bỗng nhiên quỳ xuống, tự vả vào miệng mình: “Nương nương, là nô tì làm hỏng việc, hôm qua không nên để nàng ta ra ngoài! Không nên...” Nàng nói xong liền rơi lệ, chuyện mấy người bọn họ Phi Tâm biết rõ nhất. Vật kia bị lộ, Tú Linh đã phản ứng lại. Thường An đột nhiên tự sát, Tú Thế dẫn người tới lục soát cung. Kết cục này của hai người, cũng chính là kết cục của nàng và Thường Phúc.

Biết quá nhiều, nếu không thể cùng hưởng quang vinh với chủ tử, tất sẽ chôn cùng chủ tử! Nàng tỉnh ngộ ra, cho nên lúc nàng quyết định phò tá Phi Tâm, nàng đã bất chấp hy vọng Phi Tâm có thể vinh hoa không gục ngã, nàng đã sớm không muốn xuất cung, tất cả chuyện xa lạ ngoài cung đều khiến nàng sợ hãi. Mà muốn ở lại trong cung, mắt phải sắc tâm phải sáng, năng lực của chủ tử bao nhiêu thì bản thân phải có dũng khí bấy nhiêu. Lúc nàng quyết định trở thành tay sai của Phi Tâm, ngay cả tính mạng của mình cũng phải dâng lên! Cho nên nàng lúc này rơi lệ, không chỉ hận Tú Thế, cũng là đau xót cho bước đường cùng của bản thân!

Chương 24

Sét đánh nổi lên, phạm thất sát (*)

(*) thất sát: một trong bảy loại giết người

Tú Linh hiểu rất rõ, thái hậu đột nhiên gây khó dễ, giải quyết bọn họ khi hoàng thượng không ở trong cung đã đủ để chứng minh, thái hậu căn bản không cho Quý Phi bất cứ cơ hội nào. Bà muốn miếng ngọc này, mà thứ này là Quý Phi mượn làm chứng cứ liên lạc tài vụ với ngoại thần. Chỉ bằng món này không đủ để làm lớn chuyện, nhưng có Tú Thế làm chứng, còn có Lâm Tuyết Thanh là người trong cuộc. Quý Phi liền hết đường chối cãi!

Có lẽ Lâm Tuyết Thanh kia thật sự rất độc ác, đã thương dịch thủ một ngàn, tự tổn hại tám trăm (1). Nàng căn bản chính là lấy cả Lâm gia lớn nhỏ tuyên chiến với Quý Phi! Khó trách Quý Phi mấy ngày nay không cho Thường An ra ngoài rêu rao, chính là không muốn khiến cho người ngoài nói lời chọc giận Đức Phi. Nhưng mà chậm rồi, sợ là Đức Phi từ lúc Vân Hi ở lưu thủ (2) đã có tâm muốn cùng Quý Phi cá chết lười rách. Thường An không chọn làm người của thái hậu cho đến lúc tự sát, chỉ sợ thái hậu cũng âm thầm tìm người xử lý, mượn cớ chuyện tự sát đổ lên đầu Quý Phi! Bọn họ làm việc cẩn thận kín đáo như thế, đúng là một chút tin tức cũng không lộ. Càng như vậy, càng có thể hiểu ra, Quý Phi lần này muốn lật người là muôn vàn khó khăn.

(1) “đã thương dịch thủ một ngàn, tự tổn hại tám trăm” : tương tự như câu “Sát nhân nhất vạn, tự tổn tam thiên” - diệt được một vạn đối phương, tự mình cũng phải tổn thương ba nghìn, xuất phát từ “Tăng Quảng Hiền Văn” , ý nói trên danh nghĩa là phe mình đạt được thắng lợi nhưng cả hai bên đều thiệt hại

(2) lưu thủ: chỗ vua ở khi đi vi hành

Tú Linh càng hối hận lại càng tuyệt vọng. Sớm biết như thế, cần gì lúc trước ra sức tác hợp cho hoàng thượng và Quý Phi, làm cho Quý Phi một phát lên trời. Cũng không biết, với tính cách của hoàng thượng, Quý Phi liền gặp nước sôi lửa bỏng. Bao nhiêu ánh mắt ghen tị, lúc nào cũng nhìn nàng chòng chọc.

Nàng càng được sủng ái thì càng chòng chất nguy hiểm. Mọi người sao có thể bằng lòng để nàng lên tận mây xanh? Hận chính là, Tú Thế không có giác ngộ, bị dồn ép một cái liền lật lọng cắn chủ, liên lụy mọi người không chết tử tế được. Đau xót chính là, việc này sợ là thái hậu muốn làm lớn chuyện, nhất định sẽ xử trí Quý Phi trước khi hoàng thượng hồi cung. Đến lúc đó trên dưới Cúc Tuệ Cung không ai may mắn thoát khỏi! Đạo lý “lửa nóng sôi dầu, vinh quang cực độ tất sẽ suy”, nàng hiện giờ quả thật cảm nhận một cách sâu sắc!

Trong cung tất nhiên là đầy hiểm cảnh, lúc nào cũng là mũi dao. Quý Phi trước kia như bước trên băng mỏng, khổ tâm tính toán, hiện giờ lại mất hết. Đám nô tài bọn họ giao hết toàn bộ sinh tử vào tay Quý Phi, phú quý như mây giăng một hồi, cuối cùng tất cả đều là ảo tưởng ngu ngốc.

Tú Linh có thể nghĩ ra, Phi Tâm đương nhiên cũng sẽ nghĩ được. Lâm Tuyết Thanh quả nhiên ghê gớm, ngoài mặt thì ra vẻ cá chết lưới rách, Lâm gia hiện giờ cũng khó mà thu được kết quả tốt. Chẳng qua là trên thực tế, nàng ta đi con đường này của thái hậu đã bảo vệ được Lâm gia. Xem ra lần này nàng ta bề cung không ra, bên ngoài thì tỏ ra cáu kỉnh, kỳ thật là ở trong tối bày mưu tính kế để tránh tai mắt của Phi Tâm. Về phần Tú Thế và Thường An, mấy tháng nay có lẽ không yên ổn, là nàng gần đây sa vào cảnh ôm ấp tình cảm không tự thoát ra được, cũng không trách được người ngoài. Mấy ngày nay Tú Thế không ra ngoài, lúc này cũng khó trốn, đúng là nàng rất không cẩn thận!

Mạc Thành Dũng lần này đánh lén, thật ra lại khiến nàng bình tĩnh trở lại. Hiện giờ ngọc đã ở trong tay thái hậu, nàng không biết Lâm Tuyết Thanh

nói gì với thái hậu. Bất quá hiển nhiên không thoát khỏi liên quan đến hai mươi vạn lượng bạc kia! Bây giờ hoàng thượng không ở đây, thái hậu đột nhiên gây khó dễ, với tính cách của thái hậu, không nắm chắc mười phần thì sẽ không như vậy. Phi Tâm rất rõ tình cảnh của mình hiện giờ, càng hiểu thủ đoạn của thái hậu. Nàng từ nhỏ đã biết tính toán thận trọng, cho dù có bị người ta ép đến tận cùng, nàng cũng sẽ cân nhắc thiệt hơn và mưu tính, chỉ là hiện giờ nàng còn có thể mưu tính cái gì? Phi Tâm im lặng một hồi, đột nhiên cười khẽ.

“Người khóc cái gì?” Phi Tâm đảo mắt nhìn Tú Linh, hừ nhẹ một tiếng, “Đóng cửa cung, người và Thường Phúc theo bốn cung trở vào. Phi Tâm nói xong liền đi vào thiền điện, Thường Phúc thấy Phi Tâm bình tĩnh như vậy, cũng không sốt ruột đi giải thích với thái hậu trước. Bây giờ chẳng phải chỉ là một khối ngọc thô sao, nếu nàng nhanh chóng đi nói một câu, có lẽ là còn có thể kéo dài một thời gian. Nhưng nàng như vậy lại giống như là mọi chuyện không liên quan đến mình. Chân Thường Phúc mềm nhũn một nửa, nhất thời hăn cũng không kịp đi xem thi thể Thường An, vội vàng sai người đóng cửa cung, giữ lại vài thái giám chưởng sự trông chừng. Còn mình thì cùng Tú Linh vội vàng theo Phi Tâm vào thiền điện.

“Nương nương, bây giờ chỉ đành phải...” Thường Phúc thấy Phi Tâm ngồi trên ghế, hai mắt đăm đăm, hăn cẩn thận mở miệng nói, “Nương nương vẫn là nên đi Thọ Xuân Cung giải thích với thái hậu mới được.”

“Thái hậu không bao giờ hành động tùy tiện, bây giờ bốn cung qua đó thì phải nói gì? Chẳng lẽ nói với bà ấy có người lừa gạt, rắc tâm đồn ép bốn cung?” Phi Tâm cười một tiếng, “Trong lòng bốn cung đều có tính toán trước. Nếu các người muốn giữ mình, cứ làm theo những gì bốn cung phân phó là được.”

Tú Linh nghe xong liền quỳ rạp xuống đất: “Nương nương. nô tì vừa rồi cũng không phải là...”

“Không sợ sao?” Phi Tâm càng bình tĩnh. Nàng khẽ thở ra một hơi. “Nếu nói không sợ, vậy nguyện cùng bốn cung sống chết có nhau. Nhưng thật ra vẫn khiến cho bốn cung chê cười!”

Hai người im miệng không nói. Thay vì nói Quý Phi mưu tính, không bằng nói là nhìn thấu lòng người. Tình người ấm lạnh. Cái gì giả cái gì thật, trong lòng nàng tự nhiên biết rõ.

“Người sống trăm tuổi, cuối cùng thì vẫn chết. Bốn cung chưa bao giờ e ngại chữ chết này cả. Trước đây mệt mỏi vì danh tiếng, không thể tùy tiện nói chết là chết. Hiện giờ bốn cung không cầu thanh danh, chỉ cầu...” Phi Tâm hơi nhú mào, lại nuốt những lời này trở vào rồi chuyển đề tài. “Tiểu Phúc Tử, người đi lấy giấy bút. Bốn cung muốn để thư lại.” Nàng thấy Thường Phúc quỳ bất động, sắc mặt xám ngoét, nhất thời cười một tiếng: “Bốn cung không phải để lại tuyệt bút. Chẳng qua là để lại chút chứng cứ thôi!”

“Cái gì?” Hai người đều choáng váng, lúc này càng lúc càng lơ mơ, căn bản không rõ Phi Tâm rốt cuộc muốn làm gì.

“Thời gian không nhiều lắm. Tú Linh, người lại đây. Bốn cung dặn dò người nói mấy câu.” Nói xong Phi Tâm vẫy tay với nàng. Thường Phúc đứng dậy đi lấy bút mực. Tú Linh nhất thời tiến lên trước.

Phi Tâm nói rất từ tốn, Tú Linh nghe thấy lại như sấm chớp đì đùng, thấy Phi Tâm vẫn nhẹ nhàng cười như trước, khiến cho nàng hai mắt đăm lệ, không ngừng lắc đầu. Cuối cùng nàng quỳ xuống: “Nương nương, hà cớ gì phải làm như vậy?”

“Các người theo bốn cung năm năm, đơn giản chỉ là tặng phẩm cuối cùng bốn cung ban cho.” Phi Tâm cười nhạt, “Bốn cung không có bản lĩnh bảo vệ Cúc Tuệ Cung, đêm nay để cho Tiểu Phúc Tử đi bẩm báo với thái hậu, dù cho người nói cái gì thái hậu cũng sẽ không buông tha người. Người chỉ

cần dựa theo cái này mà nói, bốn cung đảm bảo các người tạm thời vô sự! Về phần sau này, còn phải xem vận may của các người!”

Tú Linh nhìn Phi Tâm, hồng y nhàn nhạt, trang điểm tự nhiên, tóc đen mềm mại mang theo ẩn tình. Nàng không rõ Quý Phi vì sao muốn làm như vậy, đương nhiên không chỉ có hai tên nô tài Thường Phúc và nàng.

Năm năm này, Tú Linh từ một chương sự bình thường thăng làm chương cung, xuất thân phải hơn nhiều so với các phi tần bậc thấp. Đây là vinh hoa mà nàng dùng sinh mạng để đánh cược, Quý Phi cũng chưa bao giờ thiếu nợ nàng, cho dù có một ngày nàng vì Quý Phi mà bỏ mình, trách cũng chỉ có thể trách nàng dựa sai cây đại thụ. Nàng lớn hơn Quý Phi gần mười tuổi, trong cung gặp nhiều sóng gió, nhưng lúc này, nàng càng lúc càng không hiểu Quý Phi. Quý Phi là loại nữ tử thế nào? Nàng hiện giờ đang cầu khẩn cái gì?

Phi Tâm vẫn cứ như vậy, thản nhiên miễn cưỡng, nụ cười cũng mang theo ba phần mệt mỏi. Nàng tự có sự đẹp đẽ rực rỡ của mình, bây giờ cũng có người nhận ra tâm địa nàng vô cùng hồn nhiên.

Như thế thật không uổng!

xxxxxxxxxxxxxx

Buồng sưởi trong nội điện Thọ Xuân Cung, lúc này sắc xuân ấm áp, ngoài điện ánh mặt trời chói lòà, bên ngoài đào mận tranh hương. Mặc dù mùa xuân đã tới nhưng vẫn còn hơi rét lạnh. Lồng sưởi trong buồng sưởi chưa được dọn, không khí vô cùng ấm áp. Thái hậu Nguyễn Tĩnh Hoa ngồi trên đại toà, hai bên là bình phong chạm trổ hoa văn, bà khép tay áo, trên người còn khoác một chiếc áo bào lông cừu. Lúc này mắt phượng sụp xuống, tuy rằng trong phòng cực ấm nhưng bà còn đang hơi run run. Không phải vì lạnh, là vì bà vô cùng tức giận!

Bà nhìn chăm chăm Phi Tâm đang quỳ gối, hôm nay Phi Tâm lại có thể mặc váy màu lam thêu chỉ bạc. Nàng không ngờ màu lam là màu Nguyễn Tuệ lúc sinh tiền yêu nhất, khiến cho Tinh Hoa nhìn mà trong mắt như có đao, đầy cơn lửa của bà vọt tới cực điểm!

“Ai gia tự thấy mình đối đãi với người không tệ.” Tinh Hoa hồi lâu mới mở miệng, bà mười mấy tuổi đã vào cung, đến nay đã hơn ba mươi năm. Tung hoành ngang dọc trong cung, thấy nhiều âm mưu xảo quyệt. Tuy là bà giận không kiềm chế được, cuối cùng vẫn phải làm thế.

Hiện giờ trong buồng sưởi bốn bề vắng lặng, bên ngoài tất cả đều là tâm phúc của bà. Chỉ là lúc này, bà cũng không còn buông thả tình cảm nữa, nhưng giọng nói có chút run lên, “Giúp người leo lên địa vị cao, cho người một bước lên mây. Nhưng chưa từng nghĩ ai gia lại nuôi một con rắn độc bên người!”

Mùng tám tháng chạp, Đức Phi Lâm Tuyết Thanh mượn cơ qua Thọ Xuân Cung, mật báo với thái hậu, nói Quý Phi từng mượn địa vị cao mà làm càn, cuối mùa xuân năm Tuyên Bình thứ mười lăm đòi ngân lượng của Lâm gia. Hai lần trước chẳng qua chỉ là hơn ngàn bạc trắng cho việc chi tiêu của hậu cung, tới lúc thu, bởi vì Tuyết Thanh đẽ non mà hậu cung lộn xộn một trận, nhưng nàng lại đòi hỏi nhiều, yêu cầu hai mươi vạn lượng của Lâm gia! Quý Phi tuyên bố có thể thu xếp, xui khiến hoàng thượng lập Tuyết Thanh lên phi vị. Tuyết Thanh mất con, sợ bị hãm hại, lại trẻ tuổi không hiểu chuyện, cho rằng Quý Phi thật sự quan tâm đến hậu cung. Thế nhưng trong nhà lại báo tin đã xoay sở ngân lượng giao cho Quý Phi, về sau Tuyết Thanh quả nhiên được phong làm Đức Phi, từ nay Quý Phi nói gì nghe nấy.

Việc này thái hậu nghe xong thì vô cùng hoảng hốt, nhưng lúc ấy bà vẫn chưa tra hỏi hành vi của Quý Phi. Tinh Hoa gần đây bất động là có hai nguyên nhân, thứ nhất, hiện giờ Quý Phi độc thánh sủng, hoàng thượng quý trọng khen ngợi nàng. Bà là người từng trải, lúc Nam tuần hoàng thượng đã cho bà hiểu rõ mọi điều. Sau khi trở về, ánh mắt yêu chiều của hoàng

thượng không còn trốn tránh người khác, lúc này động đến Quý Phi chẳng khác nào gây khó dễ cho hoàng thượng. Thứ hai, chuyện này của Tuyết Thanh cũng không về vang gì, huống chi nàng ta đã bị kẹp chặt hai năm. Tinh Hoa nào không biết đạo lý này? Việc này nói trắng ra là Lâm Tuyết Thanh ghen tị Phi Tâm độc sủng, không ngại nói ra hết chuyện này, rõ ràng là tự làm hại mình lại còn kéo theo Quý Phi. Nhưng nàng ta không có bản lĩnh đó, liền tới mượn tay Tinh Hoa.

Tinh Hoa cũng không ngốc, huống chi bà vẫn luôn chưởng mắt với Lâm Tuyết Thanh. Sao có thể để cho một tiểu nha đầu tùy tiện đùa giỡn? Cho nên, mặc dù Lâm Tuyết Thanh nói sinh động như thật, lại nói lúc ấy trong nhà lấy ngọc làm bằng chứng giao cho Quý Phi, đủ để làm chứng cứ. Tinh Hoa bất quá là lắng nghe, cũng không tỏ vẻ gì liền cho nàng ta đi.

Nhưng việc này Tinh Hoa về sau nghĩ lại, cảm thấy không đơn giản như thế. Nhà Lạc Chính Phi Tâm được nhiều hậu hĩnh, nhà mẹ ruột ở phía nam có thể nói là giàu có sung túc, nàng căn bản không thiếu tiền chi tiêu. Sau khi vào cung, toàn bộ chi phí đều xuất phát từ trong khố quan phủ, chỉ có nhập vào chứ không xuất ra. Nàng nhận bổng lộc của Quý Phi, tương đương quan bổng nhất phẩm. Một năm tính ra cũng có mấy ngàn lượng ghi vào trong sổ sách, hơn nữa hoàng thượng còn ban trợ cấp nhà mẹ, cho dù nàng có đòi tiền rút lút làm lung lạc lòng người, cũng không đáng mạo hiểm đòi ngoại thần một khoản tiền lớn như vậy! Nói nàng mượn Lâm gia mấy ngàn lượng trước để chi tiêu vẫn có thể lý giải, nhưng về sau lại có thể đòi hỏi đến mức này, quả thật là nàng luôn có bản tính dè dặt cẩn thận! Trừ phi có người ở sau lưng nàng giật dây, mà người giật dây, đương nhiên chính là hoàng thượng!

Nếu số tiền này rơi vào trong tay hoàng thượng, động cơ của hoàng thượng khiến cho Tinh Hoa có chút rợn cả tóc gáy. Bàn về thời gian, lúc Quý Phi đòi ngân lượng, khi đó ngoại trừ Tuyết Thanh để non, trước đó còn xảy ra hai chuyện lớn. Chuyện đầu tiên chính là hoàng thượng phế hậu, còn có

một chuyện, chính là Đại Tư Mã Nguyễn Đan Thanh chết bất đắc kỳ tử! Nếu không phải vì có hai chuyện này thúc đẩy, Tinh Hoa căn bản sẽ không động đến thai nhi trong bụng Lâm Tuyết Thanh.

Như thế, Tinh Hoa như đứng đông lửa, như ngồi đông than. Trước khi Nam tuần, Quý Phi đột nhiên dính líu đến chuyện của Ti Chưởng Cục, xin hoàng thượng và Cự An Phủ tra rõ Ti Chưởng Cục. Bởi vì lúc ấy có mấy phi tần bậc thấp tố cáo, như thế mới bãi chức Đại tổng quản của Ti Chưởng Cục, đồng thời cũng là Đại tổng quản Mạc Thành Dũng của bà ở Thọ Xuân Cung.

Ti Chưởng Cục có thể nói vị trí hiểm yếu của các phi tần, các ti bộ phía dưới nằm trong tay mọi việc lớn nhỏ trong hậu cung. Tinh Hoa bắt đầu cảm thấy hành động này của Quý Phi chính là muốn hoàn toàn khống chế hậu cung, từ nay nội phủ có thể phối hợp với nàng bất cứ lúc nào. Nhưng lúc đó Lâm gia liên tục xảy ra chuyện, Tinh Hoa cảm thấy mục đích của nàng không chỉ có như thế, hoặc là muốn giấu giếm chuyện gì trước đó! Nếu thật sự như vậy, hai mươi vạn lượng này không chỉ đơn giản là tiền tham ô cấu kết với ngoại thần!

Vốn bà căn bản không muốn quản chuyện tranh thủ tình cảm của Quý Phi và Đức Phi, mặc cho các nàng cắn nhau còn mình ngồi trên cao xem tuồng. Dù sao Quý Phi đã tham ô, muốn cũng là tiền của Lâm gia, Nguyễn Tinh Hoa bà có liên quan gì? Bà ngồi trên ngôi vị thái hậu cao chót vót không ngã, đủ để đảm bảo hưởng lạc vinh hoa tuổi già thì thôi. Nhưng lúc này một khi đã dính đến Nguyễn Đan Thanh, bà sẽ không lạnh nhạt như vậy nữa.

Chương 25

Mười tính quyết đánh đến cùng

Tinh Hoa ở hậu cung gió táp mưa sa đã ba mươi năm, cho dù không có phụ thân và huynh đệ ở trong triều thì vẫn còn tôn uy của thái hậu. Cho nên từ

cuối tháng chạp đến nay, bà luôn luôn ngấm ngấm điều tra Quý Phi. Quý Phi hiện giờ mê hoặc hoàng thượng mà khiến cho biến giấm chua ở hậu cung dậy sóng, tuy rằng nàng là một tiểu hồ ly, muốn tóm được nàng không dễ dàng như vậy, nhưng cũng không phải là khó như lên trời.

Tinh Hoa âm thầm cho người ta tra xét mấy nô tài bên người Phi Tâm trước, cha mẹ Tú Linh đều đã mất khó có thể khống chế, Thường Phúc thuở nhỏ vào cung sớm đã không còn thân thích. Nhưng thật ra Tú Thế còn có gia đình, bà tìm người bắt chẹt cả nhà Tú Thế giữ ở thượng kinh, khiến cho Tú Thế phải mở miệng. Chuyện hai mươi vạn lượng nàng không hẳn biết rõ, nhưng chuyện khối ngọc thì nàng rất rõ ràng, như thế đối với Nguyễn Tinh Hoa đã đủ vừa lòng.

Bà mượn thời gian lúc hoàng thượng đi du xuân, đột nhiên dẫn người lục soát cung, cố ý chế trụ Tú Thế trước mặt Phi Tâm, khiến cho nàng rối loạn. Cho dù đến lúc đó không lấy được chứng cứ xác thực thì bà vẫn có thứ nói với hoàng thượng.

Quả nhiên, đêm đó một nô tài trong cung nàng - Thường Phúc liền hoảng hồn. Thường Phúc luôn ở trong cung bái cao đạp thấp, có tiếng là cỏ đầu tường (1). Đêm đó hẳn tìm cơ hội chạy khỏi Cúc Tuệ Cung đến mật báo với Tinh Hoa, nhưng mật báo này suýt làm cho Tinh Hoa thổ huyết, giận dữ công tâm!

(1) cỏ đầu tường: ý nói những người mượn gió bẻ măng, a dua, hay hùa theo người khác

Hai mươi vạn lượng, quả nhiên là tiền đứt lót câu hồn âm phủ, hai mươi vạn lượng, đúng là một cái mạng của phụ thân bà Nguyễn Đan Thanh! Lạc Chính Phi Tâm, nữ nhân độc như rắn rết này.

Nàng có thói quen bằng mặt không bằng lòng, lại có thể cả gan làm như thế, ngay cả hoàng thượng cũng bị nàng làm cho mê muội. Nàng ung dung

thần nhiên chuyển chuyện này lên đầu hoàng thượng, khiến cho Tinh Hoa mãi đến mấy ngày trước còn hoài nghi là hoàng thượng giật dây! Trước đây Quý Phi mưu sát triều thần, sau lại đòi một khoản tiền lớn bù vào, bây giờ còn độc sủng hậu cung, tâm địa của nàng ác độc, âm mưu nhiều vô kể không ai ngờ được! Làm cho Tinh Hoa thấy nàng liên hận không thể đánh chết nàng!

“Tháng ba năm kia, người cố ý để lộ đường đi hành cung của hoàng thượng, làm Lâm Tuyết Thanh trước tiên được sắc phong, mượn cơ này ban ơn lấy lòng với Lâm gia. Có chuyện này không?” Tinh Hoa thấy nàng quỳ không nói, chậm rãi đỡ dậy, nhìn chăm chăm nàng mà hỏi.

“Lúc ấy thái hậu bất mãn với thần thiếp đưa Ngô Tần đến ở biệt uyển, trong lòng thần thiếp sợ hãi. Cho nên bắt đắ dĩ trước để cho Đức Phi vào cung, mượn chuyện này dời tầm mắt của thái hậu.” Phi Tâm nặng nề đáp.

“Tốt lắm, vậy người là trách ai gia chấp chương hậu cung, tùy ý phán quyết sống chết của người khác?” Tinh Hoa cười lạnh, trên mặt thêm ba phần cay nghiệt.

“Thần thiếp không dám.” Phi Tâm dập đầu, “Trước mặt thái hậu thần thiếp bất quả chỉ là một hạt bụi nhỏ bé, nào dám trách cứ thái hậu?”

“Tới tháng năm, người trước sau đòi Lâm gia ba ngàn lượng. Có chuyện này không?” Tinh Hoa tiếp tục hỏi.

“Chi tiêu của thần thiếp quá nhiều. Nhà mẹ đẻ ở tận Hoài An, cho nên bắt đắ dĩ mới vay tiền ngoại thần!”

“Mượn? Còn chưa từng?” Thái hậu cười lạnh. “Tới tháng mười một, người lại đòi bạc của Lâm gia. Lần này lấy cơ trợ giúp Lâm Tuyết Thanh trèo lên phi vị, đòi hai mươi vạn lượng. Chuyện này hoá ra là thật!”

Phi Tâm nghe thấy, vội vàng cúi người run giọng nói: “Thần thiếp lúc ấy tình cờ nghe nói hoàng thượng có ý phong phi, nhất thời nổi lên lòng tham. Cho rằng Lâm Tuyết Thanh tất nhiên sẽ bị dụ, tán thành với số tiền này, cho nên...”

“Số tiền này người dùng vào việc gì? Hai mươi vạn lượng. Chắt chiu cũng có thể xây phòng! Người cũng biết. Quan nhất phẩm hiện giờ bổng lộc hàng năm được bao nhiêu?” Nguyễn Tinh Hoa một cước đạp tới, giẫm lên tay Phi Tâm. Nàng đau đến toàn thân run rẩy, cố nén không rút tay về. Mồ hôi lạnh đã toả đầy đầu: “Thần thiếp tự biết tội không thể tha. Nhưng thật là không dám giấu giếm. Thần thiếp vẫn chưa nhận được khoản tiền này, huống chi nếu thần thiếp muốn lấy cũng phải cho người ra ngoài đổi. Hai mươi vạn lượng. Thần thiếp chẳng phải là cho người ra ngoài trên dưới một trăm chuyến mới có thể cầm về hết? Kính xin thái hậu tra cho rõ. Lâm gia cuối cùng chỉ đưa cho thần thiếp hai vạn có thừa, chưa hề đưa cho hai mươi vạn!”

“Người đương nhiên không thu được nhiều như vậy. Phần tiền dư người đã ém đi rồi!” Tinh Hoa nâng chân lên, cũng một cước đạp nàng sang một bên, khiến cho Phi Tâm ngã xuống đất. Bà nhìn gương mặt ngấn lệ của Phi Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người không ngờ rằng, nô tài của người hôm qua đã mật báo với ai gia. Người truyền lại thế nào, điều tra nghe ngóng hành tung của Đại Tư Mã thế nào, nguy hiểm thế nào! Người có biết hoàng thượng trên triều liên tiếp có xung đột với Đại Tư Mã. Hoàng thượng trong lòng phiền muộn, liền mượn cớ này mà động thủ. Ly gián tình mẫu tử của ai gia và hoàng thượng, sau lại mượn chức Quý Phi mà cai quản hậu cung. Hoàng thượng có lòng thương hại người, chuyện gì cũng nói với người trước, liền đòi bạc của Lâm gia bù vào khoản thiếu hụt to đùng của người. Lại mượn cơ hội chương quản Ti Chương Cục. Giấu giếm việc này! Ngay cả ai gia và hoàng thượng đều bị người nắm trong lòng bàn tay. Người thật có bản lĩnh!”

Lạc Chính Phi Tâm ở trong cung có nhiều mạng lưới quen biết, hơn nữa Cúc Tuệ Cung bày biện xa hoa. Nhà mẹ đẻ ở Hoài An chu cấp từ tốn, cho nên nàng liên hợp với ngoại thân, ý đồ điều phụ thân lên phương bắc nhậm chức khác. Lúc ấy công việc của Binh ti và Ương Tập Lệnh tất cả đều do dòng chính Nguyễn thị quyết định. Nàng ngoài mặt không giúp trong nhà thu xếp, lúc đối phó với thái hậu cũng không đề cập tới, nhưng bên trong thì ngầm mượn sức ba ti! Chuyện này có Thường Phúc đưa thư từ tới lui là thật, trong đó có thư nàng gửi cho Lâm Hiếu. Nhưng đáng tiếc, công việc của Lâm Hiếu lúc ấy ở Ương Tập Lệnh vô cùng thất bại, căn bản không thể giúp được nàng.

Nàng liền giận chó đánh mèo lên Nguyễn thị, luôn tùy thời cơ mà động thủ. Mượn lúc hoàng thượng và Nguyễn thị chia mũi nhọn vào nhau, nàng thuê giang hồ ám sát Nguyễn Đan Thanh. Nàng là Quý Phi, mạng giao thiệp vô cùng rộng, lan đến Hưng Hoa Các và Văn Hoa Các cũng không có gì kỳ quái, muốn tra hành tung mỗi ngày của Nguyễn Đan Thanh cũng không khó. Trong nhà nàng kinh doanh lập nghiệp, đám người trong họ trước kia ngao du giang hồ cũng quen nhiều hào hiệp! Nàng sớm đã có âm mưu, để người trong nhà giúp nàng tìm chút hoa thơm cỏ lạ, từ đó mới có thể truyền thêm chút tin tức.

Sau khi Nguyễn Đan Thanh chết bất đắc kỳ tử, hoàng thượng đương nhiên muốn thừa dịp đề bạt tân tú, củng cố phe cánh của mình, đối với cái chết của Nguyễn Đan Thanh đương nhiên sẽ không ra sức truy xét. Nàng có thể mượn chuyện này để tránh lên đầu ngọn gió, đồng thời chuyển hết tầm mắt của mọi người lên người hoàng thượng.

Bởi vì người được lợi nhất đương nhiên là hoàng thượng, Tinh Hoa tất nhiên chỉ biết nghi ngờ hoàng thượng khi hoàng thượng phế hậu. Thái hậu Nguyễn Tinh Hoa e ngại Lâm gia mượn địa vị cao của Tuyết Thanh mà phạm sai lầm, nhưng thật ra là giúp độc phụ nhân này. Làm hại hiềm khích

giữa thái hậu và hoàng thượng càng ngày càng sâu, mẹ con nghi kỵ càng thêm lạnh bạc.

Hoàng thượng là do Tinh Hoa một tay nuôi lớn, mặc dù không phải con ruột nhưng lại hơn hẳn con ruột. Nguyễn Đan Thanh luôn đối xử chí thân với hoàng thượng, tuy rằng quyền thế hấn ngập trời, nhưng chưa bao giờ có ý phản bội. Lúc trước Nguyễn Đan Thanh chết đột ngột, Tinh Hoa đau đến tột cùng, cho rằng hoàng thượng xem nhẹ phần tình cảm lúc trước, khiến cho phụ thân bà chết không minh bạch. Tuy rằng lễ tang vô cùng long trọng, nhưng người đã thành bộ xương khô, bà thân là nữ tử, chỉ có thể trở mặt nhìn. Làm sao bà không đau, làm sao để trái tim không nguội lạnh? Cái thai trong bụng Tuyết Thanh cũng là cốt nhục của hoàng thượng, bà nhất thời phần nộ công tâm, không muốn làm thêm chuyện ngu xuẩn làm cho mẹ con bọn họ ngày càng xa cách.

Hoá ra đều do độc phụ nhân này giở trò! Nghĩ đến hai năm qua, hoàng thượng cung phụng được khen ngợi, mỗi ngày thăm hỏi chưa bao giờ quên, hết sức có hiếu, quan tâm hư hàn hầu hạ dưới gối (2) , làm cho Tinh Hoa hai mắt rướm máu, lệ khóc không ngừng!

(2) hầu hạ dưới gối: ý nói phụng dưỡng cha mẹ

Tinh Hoa ở trong cung ba mươi năm chưa bao giờ động thủ đánh người, bà thân phận tôn quý, căn bản không đáng đích thân trừng trị. Hiện giờ lại thấy kẻ thù giết cha, hận không thể một cước đá chết nàng. Nhưng bà dù sao cũng đã gặp qua bao cơn sóng gió, cho nên đập xong liền kiềm nén lửa giận. Thấy Phi Tâm tóc mai tán loạn, mặt mày xám xịt, bà lạnh lùng nói: “Người không nghĩ tới đi? Mật tín người đưa cho Lâm Hiếu rơi vào tay ai gia. Người nuôi nô tài thế nào cuối cùng tự người nhận lấy hậu quả!”

Phi Tâm cả người run rẩy, nước mắt không ngừng rơi. Nhưng nàng không phải đang sợ, mà là hưng phấn đến phát run! Đây là Lạc Chính Phi Tâm nàng đang lúc xinh đẹp nhất!

Đúng vậy, thư này nàng vừa viết hôm qua. Thái hậu chứng thực với Lâm Hiếu, Lâm Hiếu bịa đặt trước sau gì cũng sẽ thừa nhận. Bởi vì hãn muốn giúp nữ nhi của mình, hãn hận không thể cho Phi Tâm nhiều tội hơn nữa!

Phi Tâm thấu tình đạt lý, nàng hiểu tâm tình của thái hậu lúc này. Thái hậu hận nàng tận xương, nhưng lại ăn năn hiền lành với hoàng thượng! Lúc này ai còn muốn đổ tội cho mình đâu chứ? Lạc Chính Phi Tâm nàng biết, bởi vì lời thỉnh cầu hiện giờ của nàng không hãn là toàn mạng, lại càng không phải là thanh danh. Nàng muốn hi sinh con tốt để giữ con hậu (3), nàng muốn loại bỏ hiềm khích lúc trước giữa thái hậu và hoàng thượng, nàng phải giúp hoàng thượng vượt qua cửa ải này.

(3) hi sinh con tốt để giữ con hậu: thuật ngữ trong đánh cờ, ý nói cho đối phương ăn hết con tốt của mình để giành lấy lợi ích lớn hơn

Chỉ cần có thái hậu ủng hộ, đám cựu thần nông cạn kia tất nhiên sẽ giữ mặt mũi cho thái hậu, tôn kính thái hậu chính là tôn kính tiên đế. Hoàng thượng mở ra cục diện chính trị hoàn toàn mới sẽ không cần trường kỳ khổ chiến!

Nàng đã không thể xoay chuyển lòng tín nhiệm của thái hậu, càng không thể có thể khiến cho thái hậu yêu mến. Cho dù chuyện hai mươi vạn lượng thái hậu có thể nhin, Lâm gia đặt tiền cược đến mức này làm sao dễ dàng bỏ qua? Nếu trực tiếp lật tẩy với người trên thì bê bối của hoàng thất không chỉ đơn giản như vậy. Luật pháp Cấm Thái, tội liên quan đến tham tiền là tội lớn! Đến lúc đó hoàng thượng nên xử trí như thế nào? Mà hoàng thượng và thái hậu trong lúc đó sẽ càng bởi vì nàng mà không thể loại bỏ hiềm khích trong lòng thái hậu. Quan hệ hai người càng ngày càng bế tắc, mặc kệ nàng làm cái gì, ở trong mắt thái hậu đều là tham lam thành thói, là kẻ tiểu nhân sớm mờ chiều mưa tráo trở.

Nàng tuyệt không thể để cho hoàng thượng khó xử, nàng đã không thể lui được nữa, không bằng dứt khoát càng xấu xa. Huống chi bây giờ còn có Lâm gia giúp nàng, khiến nàng đã xấu xa càng thêm xấu xa. Có thể lợi

dụng mạng lưới quan hệ của nàng, bây giờ dùng để trói chặt chính mình, hoàn toàn để cho hoàng thượng phải sạch sẽ. Từ nay về sau, là thái hậu nợ hoàng thượng!

Thái hậu muốn Thường Phúc và Tú Linh làm nhân chứng, hai người bọn họ tạm thời có thể yên tâm. Chuyện này thái hậu sẽ không rêu rao, truyền ra ngoài chỉ biết khiến hoàng thất mất mặt. Quý Phi mưu sát Đại Tư Mã, truyền ra cả nước chính là chuyện cười lớn! Đại Tư Mã thiện chiến, Đại Tư Mã chiến công hiển hách, thế nhưng lại bị Quý Phi ở hậu cung tùy tiện tìm người giết, thái hậu đương nhiên không chịu nổi người này, hoàng thất Tuyên Bình Cầm Thái càng không chịu nổi người này!

Mười bảy tháng ba thái hậu cho người lục soát cung, ngày mười tám tháng ba Quý Phi đến thỉnh an thái hậu, kết quả tới tối mới về. Ngày mười chín tháng ba, Quý Phi lại đi thỉnh an, lần này quả là khuya mới về. Tối ngày hai mươi tháng ba, đột nhiên truyền ra tin Quý Phi nhiễm bệnh. Thái hậu cho thái y đến chẩn bệnh, đồng thời thông cáo các cung, bệnh tình Quý Phi phức tạp, đề phòng lây nhiễm, các cung không cần đi thăm hỏi. mấy ngày nay trong cung không khí quỷ dị, ngay cả Tĩnh Hoa Phu Nhân trước đó đến nhận chức cũng không có tin tức gì. Đột nhiên thoáng cái đã nói Quý Phi bệnh nặng, khiến cho các cung bâng hoàng không ai dám nói gì.

Thái hậu mấy ngày nay tức giận không nhẹ, ngày mười bảy đêm đó, sau khi bà nhận được mật báo, suốt đêm cho người bí mật xuất cung tìm Lâm Hiếu chứng thực thư có thật hay không. Lâm Hiếu lúc này thừa nhận, cũng nói lúc trước Quý Phi lấy món ân tình giúp Tuyết Thanh vào cung để áp chế, muốn hãm điều phụ thân Quý Phi Lạc Chính Mịch tới phương bắc nhậm chức. Nhưng bởi vì Lâm Hiếu lúc ấy ở Ương Tập Lệnh thất bại, không có cách nào giúp nàng. Quý Phi liền đòi tiền của hãm lần nữa, muốn hãm bắt cầu liên lạc với Bình ti các bộ để khai thông quan hệ.

Tĩnh Hoa cả đêm cũng chưa chợp mắt, Lâm Hiếu là một tay hoàng thượng đề bạt, hãm hãm hại Quý Phi được hoàng thượng sủng ái nhất đối với hãm

không có ích lợi gì. Huống hồ chuyện Lâm gia đưa tiền cho Quý Phi, nếu Tuyết Thanh không tự mình bóc trần, căn bản không ai muốn nhắc đến. Chính là Lâm Hiếu, lúc ấy thái hậu cho người hỏi hẵn, hẵn cũng ấp a ấp úng không muốn nhiều lời. Hẳn càng như vậy, thái hậu lại càng cảm thấy việc này là thật. Bởi vì Quý Phi đưa Tuyết Thanh tiến cung, mà Lâm gia cũng không có ích lợi gì cho nàng, Quý Phi hết lần này đến lần khác đòi tiền, Lâm gia cũng chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay. Lâm Tuyết Thanh đồ kỵ sinh ra độc ác, làm việc không dùng đầu óc. Nhưng Tinh Hoa vì vậy mà lôi ra bản án cũ, khiến cho bà thật sự là một đêm trắng cả đầu!

Chương 26

Khóc vì hoàn thành mưu kế, khóc vì hủy hoại tâm huyết

Ngày mười tám tháng ba lúc Quý Phi thỉnh an thái hậu, thái hậu liền chất vấn Quý Phi. Kết quả một tâm phúc của Quý Phi bán đứng không cãi lại. Tuy rằng nàng cự tuyệt không thừa nhận, nhưng trong lòng Tinh Hoa đã có cơ sở. Hôm đó bà bắt giữ Tú Linh, Tú Linh vừa thấy Thường Phúc làm giả nhân chứng, biết giấu giếm nữa sẽ không còn đường sống, dứt khoát nói hết mọi chuyện ra. Tinh Hoa tức giận đến đỏ mặt tía tai, hận không thể giết sạch nhà Lạc Chính, báo thù cho phụ thân!

Nhưng Tinh Hoa biết rõ, việc này bà tuyệt đối không thể nói toạc ra. Thứ nhất, Lâm gia ở trong triều rất có máu mặt, lại do hoàng thượng tự mình đề bạt. Việc này lộ ra ngoài, Lâm gia bị liên lụy, chẳng khác nào hủy đi cái đài của hoàng thượng. Bây giờ nghĩ lại, là bà có lỗi với hoàng thượng, sao lại còn liên lụy hẵn? Thứ hai, Quý Phi tham lam thành thói, đòi một khoản tiền lớn, việc này đúng là làm cho hoàng thất không còn mặt mũi. Đường đường là một Quý Phi của Tuyên Bình lại có thể tham ô lừa gạt hãm hại ngoại thần, dùng bất kỳ thủ đoạn nào. Năm đó là Tinh Hoa một tay tuyển chọn đưa Quý Phi đến bên cạnh hoàng thượng, bây giờ xảy ra chuyện này, vẫn là hoàng thượng bị hổ thẹn. Thứ ba, hành vi ám sát đại thần trong triều,

chuyện này quá ghê gớm, truy xuống dưới thì không chỉ là cả nhà Quý Phi gánh chuyện. Nếu truy lên trên, bởi vì là thái hậu đặc biệt đề bạt, luận xuống dưới, Lâm gia chẳng khác nào gián tiếp cung cấp một khoản bạc để bịt mồm. Cứ thế báo tin cho Văn Hoa Các Hưng Hoa Các, bao gồm những thị vệ cửu môn lúc ấy. Lạc Chính Phi Tâm này là một tiểu tiện nhân, bây giờ lại kéo theo mấy trăm người chôn cùng. Cái gọi là “pháp bất trách chúng” (*), huống chi đối với chuyện rối ren trong triều, thật là không ổn thoả!

(*) “pháp bất trách chúng” : pháp luật không xử được tập thể, cả đám đông làm sai thì luật không trừng trị được

Cho nên Tĩnh Hoa tới ngày mười chín tạm giữ Quý Phi ở Thọ Xuân Cung, nói với bên ngoài là giữ nàng lại để nói chuyện, thật ra là bắt nàng viết thư nhận tội. Tới ngày hai mươi, nói Quý Phi nhiễm bệnh, trước giam lỏng nàng lại, đem hết nô tài lớn nhỏ của Phi Tâm trong cung thay bằng người của Thọ Xuân Cung, giam giữ Thường Phúc, Tú Linh, Tú Thể ở Thọ Xuân Cung. Từ đó một mặt tăng cường thu thập chứng cứ, một mặt cho người cưỡi ngựa đưa thư cho hoàng thượng, để hoàng thượng trở về luận tội.

Sở dĩ bà dùng ngựa thông báo là do bà nghĩ rằng, việc này tuy rằng bà đau nhưng đau nhất là hoàng thượng. Là một tay bà đưa Lạc Chính Phi Tâm đến bên người hãn, là bà cho rằng có thể sắp xếp nữ nhân này làm tai mắt. Là do động cơ ích kỷ của bà hại hoàng thượng! Nếu là một năm trước, bà sẽ không chút do dự mà giải quyết Phi Tâm. Nhưng hiện tại, hoàng thượng trong lòng đau thế nào, bà đương nhiên hiểu được. Trong chuyến đi Nam tuần, hãn vì Lạc Chính Phi Tâm mà có thể nói là liều mạng. Hiện giờ muốn hãn thấy rõ người đàn bà này, chẳng phải là làm vỡ tâm can của hãn? Lúc Tĩnh Hoa viết phong thư này, trăm tình ngổn ngang. Ngày hai mươi nói Quý Phi nhiễm bệnh, kỳ thật bà cũng bệnh liệt giường.

Ngày hai mươi ba hoàng thượng phi ngựa hồi kinh, không cần nghi giá, chỉ mang vài kỵ binh thân tín ngày đêm rong ruổi mà về! Lúc hãn nhận được

mật tín của thái hậu giống như bị sét đánh trên đầu! Hãn vạn lần không nghĩ tới, du xuân vài ngày lại có biến đổi lớn như vậy! Hãn càng không thể chấp nhận, Phi Tâm lại có thể không đợi hãn trở về mà đi nhận tội trước, ôm cái chết của Nguyễn Đan Thanh lên trên người nàng!

Nàng căn bản là có tâm muốn khiến cho mình chết, nàng biết rõ sau khi chuyện ngân lượng bại lộ, Lâm gia sẽ không từ bỏ ý đồ, vì tự bảo vệ mình nhất định sẽ đẩy hết mọi chuyện về nàng. Tới khi đem lên triều xét xử, Lâm gia cũng là kẻ bị hại. Huống hồ Lâm Hiếu hiện tại muốn giúp hãn đổi mới, kẻ này lúc này mà rơi đài, hãn chẳng khác nào mất đi một cánh tay. Nàng liền dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, gánh chịu toàn bộ việc này, từ đó giúp hãn tu bổ quan hệ với thái hậu, chẳng những có thể tu bổ, căn bản sẽ càng hơn trước! Không chỉ có như thế, Lâm gia e ngại chuyện này, nhất định sẽ “người trước ngã xuống, người sau tiến lên” , nguyện làm chó ngựa. Đến lúc đó hãn thi hành tân pháp sẽ như hổ thêm cánh!

Lạc Chính Phi Tâm, nàng thật sự từ đầu đến cuối là một tên khốn kiếp! Chiêu “hi sinh con tốt để giữ con hậu” này nàng đã từng dùng qua, không thể tin được bây giờ nàng lại dùng triệt để như thế! Vân Hi sau khi nhận được thư thì nôn ra máu, đám người Uông Thành Hải sợ tới mức không biết như thế nào cho phải. Ai cũng không biết trong thư viết cái gì mà lại khiến cho hoàng thượng như thế. Vân Hi lúc ấy liền bắt buộc trở về kinh, căn bản không đợi bất kỳ ai chuẩn bị, cứ nhảy lên ngựa mà chạy.

Dọc đường đi, Vân Hi chỉ cảm thấy trong đầu nổ vang không dứt, màn đánh lén này khiến cho ngũ tạng hãn lộn hết cả lên. Hình ảnh phản chiếu trong đầu đều là gương mặt của nàng. Từng lớp chồng chất lên nhau, từng lớp tản ra rồi tụ lại! Lạc Chính Phi Tâm yêu nhất thanh danh, nàng là đồ đối trá. Hiện giờ thanh danh của nàng đâu rồi? Một khi nhận tội, thanh danh của nàng sẽ thành ra cái gì bây giờ? Hãn hiểu được, nàng đem thanh danh của nàng giao cho hãn. Bọn họ giống nhau, đều ban ơn mà mong

người báo ơn. Bây giờ nàng cho hắn ân huệ lớn nhất, sau đó yêu cầu hắn đền ơn. Hắn nợ nàng, muốn lợi dụng thân phận hoàng đế bồi dưỡng tình cảm mẹ con, đối xử tình nghĩa với nàng, dùng hết khả năng mà bảo vệ thanh danh sau khi chết của nàng! Thái hậu sẽ không nói toạc chuyện này ra, chỉ biết giữ kín mà xử trí. Đến lúc đó nàng vẫn giữ được danh tiếng như trước, hắn cũng sẽ bảo toàn Lạc Chính gia một nhà vinh hoa. Kế hoạch sau cùng của nàng, quả thật là bao gồm tất cả mọi người, kể cả hắn!

Phi nước đại một đêm, trong con người Vân Hi chỉ còn lại sương tuyết, nhưng hắn đã bình tĩnh trở lại, kỳ thật hắn không phải bình tĩnh, trong lòng hắn sóng lớn đang cuồng loạn, nhưng ngoài mặt hắn hoàn toàn tỉnh táo.

Một đêm chạy băng băng này đã thử thách mức độ chịu đựng lớn nhất trong lòng hắn. Hắn suy đi nghĩ lại không biết bao nhiêu lần, hoá ra ký ức của hắn hai mươi năm nay, rõ ràng tất cả đều là nàng!

Sau khi vào cung, Vân Hi đã bình tĩnh đến mức đáng sợ. Ưông Thành Hải cả đường chạy muốn chết theo hắn, bây giờ thấy hắn như vậy thì trong lòng càng lúc càng kinh hãi.

Vân Hi đi thẳng đến Cúc Tuệ Cung. Phi Tâm đang ở ngòai xơ xác ở Thế Phương Điện, trong tay bưng một chén nước. Lúc này ở đây lại không có lấy một nửa là nô tài quen thuộc. Mặc Thành Dũng được thái hậu phân phó dẫn người đến tạm trông coi Cúc Tuệ Cung. Hắn biết rõ Phi Tâm đến tận đầu, liền giải toả hết căm hận trong lòng lúc trước. Ở trong cung nếu muốn chinh chết người, có khi căn bản không cần thêm kẻ xấu nữa.

Hai ngày này cơm nước không người quản, y phục chăn mền cũng không ai để ý. Đây chính là đạo lý giậu đổ bìm leo. Bên trong cũng không biết lộn xộn bao nhiêu. Bất quá sau hai ba ngày đã khiến Phi Tâm trông như bệnh thật.

Phi Tâm cũng không có vấn đề gì. Người sắp chết còn quản cơm nước gì nữa. Nhưng nàng sắp chết cũng không chịu nổi bộ dạng rồi bù không sửa soạn gì. Lúc này trang sức vẫn tinh xảo như trước, tóc dài được búi gọn gàng. Mấy ngày nay nàng không thu được tin tức gì, cũng không biết Thường Phúc và Tú Linh Tú Thế như thế nào. Chẳng qua nàng hiểu được, thái hậu sẽ không xử lý bọn họ, muốn giữ họ làm nhân chứng. Về phần sau này, nếu hoàng thượng còn nhớ đến phần tình cảm với nàng lúc đó, tất nhiên sẽ cho bọn họ một con đường sống. Nếu hoàng thượng tức giận chuyện này, nàng cũng không thể làm gì. Tức giận, hẳn nhất định sẽ tức giận. Nàng hiểu hẳn. Việc này đến đột ngột như thế, nàng không thương lượng với hẳn đã tự chủ trương. Với tính tình của hẳn, nhất định sẽ giận! Nhưng nàng không hối hận khi làm như vậy. Nàng chỉ có thể làm như vậy.

Nàng nhìn cái chén trong tay. Nước rất lạnh. Nàng nhẹ nhàng lắc chén đang muốn uống, bỗng nhiên nghe thấy một trận lộn xộn bên ngoài. Tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập hướng về bên này. Nàng hơi ngẩn ra, còn chưa phản ứng kịp đã hoa mắt. Vân Hi nhìn chăm chú đi thẳng về phía nàng. Phi Tâm lắc người muốn đứng dậy. Bỗng nhiên hẳn vung tay lên, hất cái chén trong tay nàng bay đi, xoay người lại đá một cước vào Mạc Thành Dũng. Mạc Thành Dũng căn bản hoàn toàn không có phản ứng. Một cước này khiến bụng hẳn lồm xồm xuống, cả người hẳn bay ra ngoài, mấy tấm bình phong cũng bị ngã. Cả người hẳn cuộn tròn co rụt lại trên mặt đất! Mấy tên thái giám nghênh giá quỳ gối ngoài cửa đều choáng váng, đầu cũng không dám nâng, cũng không ai dám lên tiếng nửa câu.

Vân Hi trước sau cũng không thèm nhìn tới, Uông Thành Hải phất tay dặn người kéo Mạc Thành Dũng ra ngoài, đuổi mấy tên bên cạnh ra ngoài luôn. Vân Hi đá Mạc Thành Dũng xong, xoay người nhìn Phi Tâm chòng chọc, lúc này nàng đã quỳ trên mặt đất, cũng không ngẩng đầu mà dán mắt vào sàn nhà. Vân Hi hí mắt một cái, đưa tay tóm lấy nàng, gần như là kéo nàng đứng dậy, một tay vung mạnh lên, cả người nàng không khống chế được, để cho hẳn kéo đi đến tấm các sau tấm bình phong. Hẳn hung hăng

đẩy nàng vào một góc điện, ấn nàng lên tường. Hai chân Phi Tâm đều rã rời, bất chấp thân đau như nứt ra, nàng liếc nhìn đôi mắt ẩn chứa cuồng phong bão táp của hắn. Quả thật, giống như là điên rồi!

“Nàng cho là trẫm có thể tiếp nhận tình ý của nàng sao? Sau khi nàng chết, trẫm sẽ che mặt nàng lại, lấy tro rơm rạ che miệng, không tiếc bó thi thể lại, kéo thẳng đến Hoài Nam! Còn nữa, chém đầu cả nhà Lạc Chính đem phơi thị chúng!” Vân Hi giữ xương cốt nàng, tựa như sắp bóp nát nàng vậy. Lời này cay nghiệt thấu xương, khiến cho mồ hôi lạnh của Phi Tâm ứa ra. Hai ngày này Phi Tâm vốn ăn không được, lúc này lại bị hắn lôi kéo, dùng lực mạnh đẩy ngã, lập tức bắt đầu nôn ra một trận.

Phi Tâm đột nhiên giãy dụa, hắn đang bóp vụn vai nàng, nàng đau đến mức liên tục hít hơi. Nàng đưa tay tách tay hắn ra, nhất thời vết thương bên tay trái hiện lên! Tay Vân Hi run một chút, đột nhiên hắn buông nàng ra xoay người bước đi. Phi Tâm mắt nổ đom đóm, nhưng nàng vừa thấy hắn xoay người thì phản ứng cực nhanh, vung vẩy nhào qua cản hắn. Nàng loạng choạng mấy bước, đưa tay bắt vạt áo của hắn, lại bị hắn đẩy qua một bên. Cả người Phi Tâm bổ nhào, tay chân đồng thời ôm đùi hắn: “Không, không nên đi!”

Vân Hi rũ mắt nhìn nàng: “Buông ra.” Nói xong, mũi chân hơi nhích lên, đối diện với ngực của nàng.

“Không thể đi!” Phi Tâm cắn răng, tóc đã sớm tán loạn, rối tung cả lên. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nàng biết hắn muốn đi đâu, nàng không thể để cho hắn đi!

“Nàng cút ngay!” Vân Hi đột nhiên khom đầu gối kéo nửa người nàng lên, không đá nàng, trên đùi hơi dùng lực đẩy qua một bên. Phi Tâm lăn hai vòng, lại giãy dụa đứng dậy, hắn đã đi tới cửa điện. Hai mắt nàng tối sầm, trên tay không ngừng cào loạn, cảm thấy miệng tanh mặn vô cùng. Nàng liều mạng gào lên: “Vân Hi, xin chàng đừng đi!” Nói xong, máu trong

miệng đã trào ra, nước mắt cũng theo đó mà rơi! Không nên đi giải thích với thái hậu gì cả, không giúp được nàng mà còn liên lụy hẳn! Nàng cũng không nói nhiều lời như vậy, chỉ là từng giọt nước mắt rơi xuống. Lúc ấy nước mắt ở chỗ thái hậu là giả, nàng tuyệt đối không đau lòng, nàng lúc ấy hoàn toàn đắm chìm trong hưng phấn vì mưu kế được như ý. Nhưng hiện tại, nàng cảm thấy đau đớn muốn chết!

Vân Hi nghe thấy nàng gọi, nàng đang gọi tên của hắn! Trong lòng hắn oán hận vô cùng, cả người khó mà động đậy. Hắn không thể khống chế hành vi của chính mình, nhất thời cảm thấy toàn thân bị chẻ làm hai nửa. Hắn quay đầu nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng như đui mù khó nhìn ra điểm gì. Miệng thì toàn một màu đỏ, cùng với khuôn mặt trắng bệch của nàng tương phản nhau, nhìn thấy mà ghê người!

Chương 27

Xây tình mẫu tử, đập vỡ quân tâm

Ngón tay Vân Hi run rẩy, thân thể lại không nghe lời mà quay lại kéo nàng, Phi Tâm giữ tay áo, nôn khan vài cái, giấy dựa nói: “Đừng đi, đừng đi!”

Vân Hi kéo nàng đứng dậy, đưa tay ôm lấy đầu nàng khẽ cười, hốc mắt ẩm ướt muốn rơi lệ: “Quý Phi mưu lược, trung thành với chủ! Tới chỗ chết vẫn có thể thay trăm lo liệu, trăm đương nhiên tiếp nhận nước cờ kỳ diệu này của nàng. Quý Phi cầu gì được nấy như vậy, trăm từ nay cũng vô tư!”

Phi Tâm nghe lời của hắn, lúc này giọng của hắn nghe qua như là đang phiêu ở trên trời. Nàng thở hỗn hển, da đầu bị hắn kéo phát đau, nàng đưa tay ra: “Thiếp biết chàng giận thiếp, chàng giận thiếp không kéo dài...”

Hắn áp rất sát, thấp giọng nói: “Nước cờ này của nàng quá dở!” Nói xong, hắn hít sâu một hơi, buông đầu nàng ra, hơi nhếch môi khàn giọng, “Nàng rốt cuộc có bao giờ nghĩ tới cảm nhận của ta không?”

Nàng hiểu ý hẩn, muốn gật đầu nhưng không đỡ tay được, đột nhiên ngã quỵ xuống. Hẩn vừa đưa tay đỡ nàng thì cả người run một cái, nước mắt nàng chảy ra, nàng biết hẩn sẽ giận nàng mà nàng còn muốn làm như vậy! Nàng rõ ràng biết, khốn kiếp!

Vân Hi thong thả bước ra khỏi Thế Phương Điện, bên ngoài Mạc Thành Dũng đang quỳ trên mặt đất, bên môi vẫn còn tơ máu. Bên cạnh còn tám thái giám Thọ Xuân Cung đang quỳ, tất cả đều run rẩy. Vân Hi quét mắt liếc hẩn một cái: “Người là người của thái hậu, tự mình cút đến chỗ thái hậu nhận tội đi!”

Mạc Thành Dũng không ngừng dập đầu: “Hoàng thượng tha cho nô tài lần này, nô tài không dám nữa!” Ôn Thành Hải run phất trần, đi qua chỗ hai chân hẩn, miệng ồ lên: “Cho người cút rồi, còn muốn chết hay sao?” Ôn Thành Hải đây là đang giúp hẩn, dù sao cũng tiến cung cùng năm. Tuy rằng hầu hạ chủ tử khác nhau, nhưng hồi trước cũng coi như có chút giao tình.

Tên này theo thái hậu cũng được hai mươi năm, sao lại không có mắt như vậy? Ở Ti Chưởng Cục đã quen thói hà khắc, lại bắt đầu bằng mặt không bằng lòng, đem hết người ở đây trở thành kẻ mù. Quý Phi một ngày không bắt được tội thì nàng vẫn là Quý Phi, cho dù thái hậu để hẩn trông giữ cũng chưa nói cho hẩn diệt chết Quý Phi? Thái hậu còn chưa hành động, hẩn đã “chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng” trước rồi.

Ôn Thành Hải vừa quát xong, Mạc Thành Dũng có chút ấp a ấp úng, lăn ra bên ngoài lui đi, vừa bò vừa nói: “Nô tài tạ hoàng thượng ân điển!”

Vân Hi căn bản không để ý tới hẩn, đi thẳng ra ngoài, ngồi lên liền đi tới Thọ Xuân Cung. Trong lòng hẩn tức giận, trong đầu hẩn tất cả đều là Phi Tâm, nhưng hẩn hiện tại không thể rối loạn. Hẩn muốn tiếp nhận tàn cục của nàng, chơi tiếp nước cờ dở này của nàng! Hẩn không thể để cho nàng chết, nàng mà chết thì cả đời hẩn sống trong bóng ma của nàng. Hẩn không muốn nàng báo đáp như vậy, nàng căn bản là tin tưởng hẩn, nàng không

chịu ý lại hần, nàng thậm chí không muốn cùng hần vượt qua thời gian sau này. Nàng sợ tình cảm đổi thay, không dám đổi mặt hay dùng cách này để ở lại trong lòng hần! Nàng bị ép buộc, tình nào cũng phải giữ, nhưng nàng có cách kéo dài nàng cũng không dùng. Nàng biết rõ hần sẽ giận nàng còn muốn làm, nàng vẫn lựa chọn làm kẻ trung thành nhất! Hần mới không tác thành cho nàng, đời này hần đã quyết định dây dưa với nàng rồi!

Tinh Hoa lúc này đang ngủ ở trên giường, nhất thời nghe hoàng thượng tới, nước mắt lúc ấy liền rơi xuống. Bà mặc dù đã gần năm mươi nhưng luôn tự chăm sóc vô cùng tốt, tựa như người chỉ sắp ba mươi vậy. Nhưng mấy ngày nay đã khiến tóc bà muốn nổi sương trắng, mặt mày cũng nhuộm biết bao thăng trầm.

Lúc Nguyễn Đan Thanh chết, bà tuy rằng đau đớn nhưng không bi thương cùng cực như hiện giờ. Bởi vì tuy rằng phụ thân chết thế nào không rõ, nhưng bà biết đấu tranh chính trị luôn luôn như thế. Nhưng bây giờ, hung thủ đã điều tra rõ, cũng là do một tay bà tạo thành. Phụ thân thành ra như vậy là do tạo nghiệt của bà! Bà không thể chấp nhận, đáy lòng tự trách mình. Loại tra tấn này đúng là sự dẫn dắt mà cuộc đời hơn ba mươi năm trong chốn thâm cung bà chưa bao giờ trải qua. Mà hiện giờ hoàng thượng trở thành người duy nhất bà có thể gửi gắm và dựa vào. Bà tuy là xấu hổ và ân hận nhưng càng thêm hy vọng hần ở bên cạnh. Hai mươi năm công ơn dưỡng dục, nâng đỡ gần bó, hoàng thượng mới là người thân duy nhất của bà ở trong cung này!

Vân Hi chạy vào buồng sưởi. Tinh Hoa đang để cho người ta đỡ ngồi dậy. Thấy hần đang bổ nhào về phía giường, Tinh Hoa lại nhịn không được khóc thành tiếng, ôm cổ hần: “Là ta có lỗi với con!” Bà nói xong, đã khóc thành tiếng, không còn tôn uy thái hậu. Bây giờ bà chính là một người phụ nữ cần được an ủi!

Vân Hi ôm lấy bà, cố nén không rơi lệ. Hần cũng muốn khóc lớn. Hần đau đến tê tâm liệt phế. Thấy thái hậu như thế trong lòng hần càng đau hơn.

Ngoài giang sơn thì các loại tình cảm đều vứt đi cả. Thật thật giả giả. Trong cung mọi người đều dối trá! Nhưng bọn họ cũng là người, cũng có yêu có hận. Quyền lực trước mắt, ai đúng ai sai? Hắn nhớ lúc ở Đông Loan Bình Châu, hắn thuận miệng làm thơ. Áo bào xanh xích đỏ nhốt cộp hùm, rồng bay phượng múa giữa chốn lao tù dát vàng! Rồng bay phượng múa? Bây giờ là rồng tàn phượng bi!

“Nhi thần nhận được mật thư của mẫu hậu mới biết có chuyện như thế trong hậu cung. Không dám bỏ lỡ nên cấp tốc trở về. Nhi thần mới vừa qua Cúc Tuệ Cung...” Vân Hi có chút không nói được. Tinh Hoa giữ hắn ngồi thẳng người, thấy hắn vẻ mặt mỗi mét, cổ nén đau thương, trong lòng càng thêm đau.

Cúc Tuệ Cung cách gần trung đình. Hắn tức giận công tâm tất nhiên sẽ đi qua đó trước. Nhất thời bà đưa tay vỗ về mặt hắn: “Ta cũng là người từng trải. Làm sao lại không nhìn ra được. Con động chân tình với nàng, vì thế ta mới cảm thấy khó chịu. Ta vốn định trực tiếp xử trí nàng, nhưng trước nghĩ sau suy, thật không muốn con lại bởi vậy mà sinh hiềm khích với ta. Là ta xin lỗi con. Đem một cái tai họa vào đây! Bây giờ nàng đã nhận tội. Toàn bộ nô tài của nàng đều bị giữ ở đây. Ta không muốn mọi người biết để thiên hạ cười nhạo, cho nên nói nàng bị bệnh.”

Vân Hi gật đầu, một giọt lệ rơi xuống, đọng trên tay Tinh Hoa. Bà run run, nhè nhẹ vỗ về mặt hắn: “Hoàng thượng, con là hoàng thượng. Trong tay con là muôn dân thiên hạ, có quyền lực cao nhất, là quyền sinh sát, ta tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ ai tổn hại đến nửa điểm thiên uy của con! Cả chuyện này đã điều tra rõ, ta không cho phép truyền ra để tránh tổn hại đến danh dự hoàng thất. Kéo dài mấy ngày, nói nàng bị bệnh khó trị.”

“Ta biết con yêu nàng, trả lại cho nàng một cái thanh danh như vậy, coi như là ân điển của hoàng thượng với nàng, cũng không phụ lòng tâm ý của hoàng thượng. Chuyện quá khứ qua rồi thì thôi, hai ngày này ta cũng nghĩ lại, đến lúc đó triệu Lâm Hiếu vào, nói rõ với nữ nhi của hắn, việc này

hoàng thượng thay hân giấu giếm, nếu sau này có gì thay đổi, đến lúc đó Lạc Chính Phi Tâm đã chết không còn đối chứng, món nợ cũ hai mươi vạn lượng này, cho hân một cái trọng tội làm chuyện phi pháp với triều đình, ăn hối lộ trái pháp luật. Cam đoan Lâm Hiếu kia và Lâm Tuyết Thanh sẽ không dám có nửa điểm lỗi mắng!”

Phi Tâm hiểu bị dồn ép cho đến chết còn có mưu đồ. Thái hậu cũng biết cách mượn người chết như thế nào, từ nay làm cho Lâm Hiếu không dám mảy may có ý bất trung! Thái hậu tất nhiên đau buồn, nhưng bà biết người chết không thể sống lại, trên đỉnh quyền mưu, ai lại không đánh cược số mệnh?

Phi Tâm sợ dĩ nguy tạo thư từ nhắm thẳng vào Lâm Hiếu, là nàng bắt được tâm lý của Lâm Hiếu, mượn nước đẩy thuyền có sao mà không làm? Huống hồ việc Lâm Hiếu căn bản không giúp chuyện điều chức giả dối kia và bản thân hân vô hại.

Nhưng Lâm Hiếu cũng biết rõ, nữ nhi nhà mình vạch trần chuyện này, chính là tạo vết thương trên người hân! Hân là trọng thần của hoàng thượng, là nòng cốt phái duy tân. Hân quan trọng như thế, đã muốn trọng dụng thì sẽ không bởi vì hậu cung tranh chấp mà gây họa lên cả người hân. Nhưng hân đồng thời cũng hiểu được, chuyện này mà thành công hân sẽ nguy hiểm thế nào.

Nhưng lúc ấy thái hậu đã phái người kiểm chứng hân, tên đã trên dây không thể không bắn. Huống hồ chuyện hai mươi vạn lượng đã bị nữ nhi hân vạch trần, hân không thể nào căn ngược lại lời nói bậy của nữ nhi mình. Như vậy chỉ có thể làm theo! Nhưng sau bị thái hậu triệu vào, thái hậu không rêu rao chuyện này, đồng nghĩa giúp hân giữ được Lâm gia. Hơn nữa đến lúc đó hậu táng Quý Phi, cũng là nói cho Lâm Hiếu, Quý Phi bên này như cát bụi đã lắng (1) , từ nay nàng nhập tông miếu hoàng thất, không còn ai đến quấy rối. Nếu hân có hành động gì khác thường, chuyện hai

mười vạn lượng có thể nói là Lâm gia mượn hoàng thương (2) ăn hối lộ! Sở dĩ gọi hần tiến cung gặp nữ nhi cũng là do thái hậu ép buộc.

(1) cát bụi đã lắng: sự việc trải qua nhiều biến hóa hay sóng gió cuối cùng cũng có kết quả

(2) hoàng thương: vật liệu nhà nước đặt mua

Thái hậu tất nhiên là muốn loại trừ hết quyền mưu ứng biến cá nhân của Quý Phi, cũng như sẽ không để cho Đức Phi luôn cúi thủ lợi. Cuối cùng đạt được lợi ích vĩnh viễn là hoàng đế, là Cầm Thái quốc của bọn họ!

Vân Hi nhìn thái hậu, đột nhiên đứng dậy quỳ gối bên giường, Tinh Hoa phát hoảng, vội vàng đưa tay tóm hần. Vân Hi nắm tay Tinh Hoa: “Nhi thần từ lúc ba tuổi đã ở bên người mẫu hậu. Hai mươi mấy năm chưa bao giờ rời xa! Nếu không có mẫu hậu bồi dưỡng, nhi thần tuyệt đối sẽ không có ngày hôm nay. Nếu không có Đại Tư Mã hỗ trợ, sợ là nhi thần đã sớm đổ máu.”

Tinh Hoa lệ rơi đầy mặt, vừa định mở miệng thì Vân Hi cắn răng, hốc mắt đỏ hoe: “Mẹ ruột nhi thần mất sớm, tiên đế bận việc triều chính không có thời gian trông coi. Chỉ có nhi thần và mẫu hậu ở trong cung sống nương tựa lẫn nhau, thân như ruột thịt! Nhi thần cũng không dám quên lời mẫu hậu dạy, lại càng không dám phụ cơ nghiệp tổ tiên. Nhi thần càng biết trách nhiệm của mình! Nếu tội này là thật, trong lòng nhi thần dù luyện tiếc từ bỏ cũng tuyệt đối không thể vì tình mà làm hại quốc gia.”

Tinh Hoa khóc thành tiếng, liên tục gật đầu, nghẹn không nói nên lời. Vân Hi hít sâu một hơi: “Từ lúc nhi thần tự mình chấp chính tới nay, luôn cùng Đại Tư Mã được cái này mất cái kia, khó tránh khỏi có chút xung đột. Việc này thái hậu rõ ràng nhất, nhi thần cũng không nhiều lời nữa. Nhưng Đại Tư Mã có công phụ quốc, càng thêm trung thành bảo vệ chủ, nhi thần chưa bao giờ quên.”

“Ta cũng từng khuyên ông ấy, nhưng ông ấy tính tình cố chấp, luôn không chịu nghe. Ta sớm biết như vậy, ông ấy tất yếu sẽ chọc giận nhiều kẻ thù, nhưng thật là không thể tha thứ...” Tinh Hoa nghe xong, lại càng khóc to hơn.

“Mẫu hậu, nếu nàng thật sự giết hại trọng thần, phá vỡ triều cương, âm mưu gây rối, cho dù nhi thần yêu như trân bảo cũng không thể xong việc như thế, phải lấy tru di cửu tộc làm quốc pháp, càng phải tỏ rõ cho thiên hạ thấy luật lệ không phân biệt giàu nghèo. Cho dù là hoàng thân quốc thích cũng tuyệt đối không thể tha!” Vân Hi nói xong lại rơi nước mắt, “Dựa vào cái gì còn phải thay nàng ta lấp liếm? Nàng uy hiếp đại quan trong triều, nhưng lại ở trong cung tính chuyện mua bán, lừa mẫu hậu và nhi thần chẳng biết gì. Uổng công nhi thần luôn luôn tin nàng, thật là làm cho nhi thần đau đớn đến tột cùng!”

“Việc này toàn bộ là do ta dựng lên, nếu năm đó ta không đem nàng tiến cung cũng sẽ không như thế!” Tinh Hoa khóc lóc, “Nguyễn Đan Thanh đã chết, giết người tùy tiện cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ta ở trong cung mấy năm nay, cũng coi như trải qua chút chuyện, bây giờ trả thù cũng không ích gì. Thế diện hoàng thất quan trọng hơn! Con đừng bởi vì nhất thời phần nộ mà khiến thiên hạ chê cười!”

Những lời này của Vân Hi vô hình trở thành lời an ủi với Tinh Hoa, hoàng thượng cho dù yêu, nhưng vẫn còn cùng bà đứng chung một chỗ. Bọn họ mới là một thể, cùng nhau bảo vệ hoàng quyền Cầm Thái! Bà khóc một hồi thì dần dần yên tĩnh trở lại, thấy sắc mặt Vân Hi chán chường, mắt đầy tơ máu lại càng đau lòng, hắt bây giờ mới đau!

“Mấy năm nay ta ôm đau đớn vì Nguyễn Sở. Trong cung luôn không giống dân gian. Tình nhà nghĩa nước, dù sao vẫn khó lường toàn! Chuyện xưa cũng không cần nhắc lại, về phần nàng, lặng lẽ tự giải quyết cho xong!”

Vân Hi ở Thọ Xuân Cung đến tối, mẹ con hai người nói rất nhiều chuyện, từ chuyện Nam tuần đến chuyện cũ của Vân Hi khi còn nhỏ. Hãn hiểu cảm nhận của thái hậu, thấy bà mấy ngày này giống như già đi mười năm, khiến hãn vài lần bị kích động muốn nói rõ chân tướng với thái hậu.

Thật ra thì thái hậu tình nguyện tin là hãn hại chết Nguyễn Đan Thanh, cũng không chấp nhận kết quả hiện tại này. Hãn và Nguyễn Đan Thanh xung đột gay gắt, là hoàng đế và quyền thần so đo lẫn nhau. Nguyễn Đan Thanh chết trên tay hãn, có thể nói là chết trong tay người nhà. Nhưng chết trên tay một nữ nhân hậu cung có chút buồn cười, thái hậu càng không thể chấp nhận, nữ nhân này là do một tay bà đề lên!

Trên thực tế, vụ án này càng tra thì càng có trăm ngàn chỗ hở. Phi Tâm tuy rằng ngụy tạo rất nhiều bằng chứng để đẩy mũi nhọn về phía nàng, nhưng kỳ thật chẳng thể trót lọt. Hãn từ lúc mười tuổi đã sắp xếp tai mắt ngầm trong phủ Đại Tư Mã, hãn khi đó còn là một đứa trẻ, Nguyễn Đan Thanh hoàn toàn không để hãn vào mắt. Trên có thái hậu buông rèm chấp chính, dưới lại có Đại Tư Mã phụ chính, hãn bất quá chỉ là một con rối mặc hoàng bào mà thôi. Hãn luôn luôn quy củ, khôn khéo ra dáng nhi đồng. Hôm nay thưởng cho Đại Tư Mã một con ngựa gỗ, ngày mai lại thưởng cho Đại Tư Mã một thanh bảo kiếm, Đại Tư Mã cười ha ha lĩnh thưởng. Về sau bắt đầu thưởng người, hãn giống như tiểu hài tử, nói bán cho Đại Tư Mã làm nội quản. Đại Tư Mã cũng tiếp nhận, hoàn toàn là việc không đáng lo. Nuôi ở trong phủ, dần dần lớn lên, lại không biết cái tâm hài tử của sớm đã lớn lên!

Lớn hơn một chút thì không thưởng người nữa, mà là thu thập người có thể xài được ở khắp nơi, dù sao hãn cũng không tự mình chấp chính, thường xuyên mặc thường phục chạy tới lui. Không có việc gì thì đến phủ Đại Tư Mã. Ở trong mắt Nguyễn Đan Thanh, hãn vẫn là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa. Chỉ cần tốn tiền một chút, không thể thông qua nội phủ, đành phải để hai huynh đệ bọn hãn chi tiêu. Hai huynh đệ bọn hãn được hưởng tước cao lộc nhiều lại không có thực quyền, ngoài mặt thì không hỏi tới truyện trong

triều, thực tế là hấn âm thầm bồi dưỡng nhân thủ. Thiên hạ của Sở gia, sao lại để cho Nguyễn gia nắm giữ? Trừng trị Đại Tư Mã như vậy, nếu không phải hấn bừa bãi như thế, Vân Hi cũng không muốn dùng kế sách này.

Thái hậu sở dĩ sẽ tin, chẳng phải bà không đủ thận trọng kín đáo, mà là Phi Tâm lường trước được lòng bà mà thôi! Quý Phi luôn luôn dè dặt cẩn thận, Quý Phi khiêm tốn hành sự không muốn ra mặt, Quý Phi yêu thanh danh còn hơn hết thảy. Đã gần năm năm nàng để lại ấn tượng như vậy cho thái hậu, cho nên, nếu không phải bị bắt đắc dĩ, vì sao nàng lại thừa nhận? Quý Phi yêu nhất luồn cúi, lại xuất thân thương gia, tham lam thành thói từ đó sinh ra tâm địa độc ác bất quá là chuyện bình thường. Cho nên thái hậu tin! Quý Phi đã thừa nhận, bà không cần thiết phải đào sâu hơn, càng đào xuống nữa chẳng qua chỉ là tâm can của bà! Trận này Quý Phi đánh cược triệt để, lại thắng đẹp một màn! Không, kỳ thật là nàng thắng đẹp cho hấn! Nhưng lại làm cho tim của hấn thua không còn một mảnh!

Hấn sao có thể cam tâm? Hấn đã bị đánh lén hoàn toàn không có chuẩn bị, hấn cũng biết bây giờ cầu tình với thái hậu hay giải thích chân tướng đều không có ý nghĩa! Lạc Chính Phi Tâm tên khốn kiếp này, tự bày cho mình một cái tử cục, hấn lại càng muốn đối nghịch với nàng, dồn nàng vào tử địa rồi kéo nàng sống dậy!

Chương 28

Cùng cảm động lây

Vân Hi biết mình không thể nói, nói chỉ khiến nàng chết nhanh hơn, hấn lại không có khả năng tự vá, nhưng nếu hấn vì yêu thành hận, vì giận mà điên cuồng đánh mất lý trí thì càng không thể.

Hấn càng ẩn nhẫn, càng vật lộn, nét mặt càng thâm trầm, giọng nói càng khàn đặc chua chát, càng vắn vẹo nghiêng răng nghiêng lợi thì thái hậu càng cảm thấy có lỗi với hấn! Thái hậu tức giận chuyện này, nhưng trên thực tế

hắn làm hoàng đế lại được lợi. Về phần thái hậu, Phi Tâm thật sự đã gián tiếp thay hoàng thượng loại trừ đối thủ, về phần tham tiền, tham quan ô lại trên đời cũng không thiếu. Rõ là trong cung này sẽ không có mấy người thật sự trong sạch! Nhưng cho dù được lợi cũng không thể nào chịu được một phi tần âm thầm giở trò làm đảo điên triều chính! Một bên là yêu, một bên là hận, hai bên cùng tăng, hoàng thượng không khống chế được! Thái hậu đương nhiên thấy có lỗi với hắn! Cho nên hắn tiếp tục nhịn, nhịn đến xương bể tâm khô cũng phải nhịn. Hắn đau muốn chết là thật, trong lòng căm hận cũng là thật. Chính là hận Lạc Chính Phi Tâm kia, vì một chữ “trung” mà ném tim hắn ra sau đầu!

Hai người nói chuyện một hồi lâu, cuối cùng thái hậu cũng thấy hắn cô đơn đến cực điểm, mới khuyên ngược hắn: “Lúc này không thể nói toạc ra, thứ nhất liên lụy quá nhiều, thứ hai, Lâm gia lúc này không thể ngã. Bây giờ Quý Phi nhận tội, giam lỏng ở trong cung, nói với bên ngoài là bị bệnh. Nói là càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng không trị được cũng không sao. Người này quá mức ác độc, tuyệt đối không thể giữ lại. Nàng phạm tội diệt tộc lớn, vốn nhờ vào thân phận hoàng phi của nàng, vì thể diện hoàng thất nên chỉ xử lý một mình nàng trước. Lạc Chính gia ở Hoài An xa xôi, trước phong kín tin tức, đợi về sau lại tìm cơ hội là được. Về phần Lâm gia, hoàng thượng hỏi kỹ Lâm Hiếu kia, nếu sau này còn không sạch sẽ, trước thay hắn che đậy, không sợ hắn không thành thật! Mấy ngày nữa thì đến lệnh cho vợ Lâm Hiếu không cho nàng qua lại trong cung truyền tin cho Lâm Tuyết Thanh, đợi hoàng thượng hỏi Lâm Hiếu rõ ràng xong sẽ đem cha con bọn họ cùng nhau nói chuyện!”

Thái hậu thấy gương mặt Vân Hi vắn vẹo, sợ hắn nhất thời không nhịn được: “Việc này ta tra mấy hôm nữa, Thường Phúc và Tú Linh theo Quý Phi năm năm, tất nhiên là biết rất nhiều chuyện của nàng. Ta bây giờ cũng già rồi, nghe thấy mà tâm hoảng hơi hụt. Vốn thật không muốn cho con thêm sầu phiền, nhưng dù sao vẫn nên tra kỹ cũng tốt. Con cứ nghỉ ngơi

mấy ngày, đợi tâm tình tốt lên rồi nói sau. Dù sao cũng đừng vì chuyện này mà phá hỏng đại sự!”

Vân Hi hít sâu một hơi, miễn cưỡng gật gật đầu. Hắn muốn chính là những lời này, thái hậu là tra không nổi nữa, nhưng bà không phải là người làm càn. Bà lăn lộn ở trong cung, trải qua bao nhiêu âm mưu xảo quyệt, Lạc Chính Phi Tâm nhận tội này, tất nhiên là liên lụy rất nhiều người. Nhưng thái hậu không tha cho nội tình mà còn muốn kiểm chuyện, trước bắt Phi Tâm, lại khiến cho hoàng thượng tra kỹ, từng bước từng bước, cho dù không thể đưa bọn họ ra ngoài sáng giết cũng không thể giữ lại để hoàng thất bất ổn! Thái hậu giao việc này cho hắn cho thấy bà đã đứng chung một trận tuyến với hắn. Không ngừng nhắc nhở hắn ưu tiên đại sự, đó là muốn hắn không nên bị kích động mà làm càn.

Vân Hi đã bị trúng một gậy, bây giờ hắn cũng không biết nên thay đổi tử cục này thế nào. Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, có thể kéo dài mấy ngày nữa rồi nói sau!

Lúc hắn ra khỏi Thọ Xuân Cung, trước mắt đều đen kịt. Ông Thành Hải thấy hắn lao đảo liền chạy tới đỡ hắn, nhưng hắn lại hất tay ra. Ông Thành Hải theo Vân Hi hai mươi năm, nhìn thấy nào có không đau lòng. Hắn nhất thời bám theo, lệ rơi đầy đất.

Nguyễn Tinh Hoa nhìn bóng lưng tiêu điều của hắn, nằm nghiêng trên giường vô cùng khổ sở. Đợi hoàng thượng đi xa rồi, lúc này Mạc Thành Dũng mới dám tiến vào, quỳ trên mặt đất. Thái hậu nói rất nhiều nên bây giờ cũng có chút dễ chịu, nhưng cũng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, bà nghiêng người để cung nữ xoa bóp chân, vừa uống trà vừa nói: “Sao người trở lại rồi?”

“Thái hậu, buổi trưa lúc nô tài ở Cúc Tuệ Cung đã đụng đến hoàng thượng. Vừa rồi nô tài tự lĩnh hai mươi roi, bây giờ đến đây tạ lỗi với thái hậu.” Mạc Thành Dũng run rẩy nói.

“Coi như người biết điều, đã lĩnh roi rồi thì lo mà dưỡng đi. Ai gia cũng mệt rồi!” Thái hậu quét mắt liếc hắt một cái, cũng biết nguyên cớ chuyện này. Mạc Thành Dũng theo bà hai mươi năm. Tính tình hắt bà hiểu rõ. Nhất định là lúc hoàng thượng trở về thấy hắt “chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng” hà khắc với Quý Phi mà nổi giận.

“Tạ thái hậu.” Mạc Thành Dũng khóc lóc: “Nô tài thấy... thấy thái hậu như vậy nô tài mới khổ sở trong lòng!”

“Ai gia biết.” Thái hậu than nhẹ một tiếng. Mạc Thành Dũng tuy có chút tật xấu nhưng tuyệt đối một lòng với bà. Hắt làm như vậy, chủ yếu không phải bởi vì lúc trước Quý Phi kéo hắt xuống ngựa, là vì hai ngày này độc phụ kia khiến bà tức giận. Hắt hoảng sợ liền đi tìm độc phụ kia trút giận. Việc này thái hậu sáng khoái trong lòng, nhưng bà biết hoàng thượng nhất định không thoải mái.

Bà thản nhiên nhìn hắt: “Ai gia hiểu tâm sự của người. Bất quá ai gia cũng đã nghĩ thông suốt. Từ nay về sau người cũng không cần phải xen vào chuyện ti phủ gì nữa. Cứ an tâm ở lại Thọ Xuân Cung! Hoàng thượng là chủ tử của người. Người chớ có chọc giận hắt. Bằng không, đừng trách ai gia không cảnh báo trước.”

“Nô tài đã hiểu.” Mạc Thành Dũng dập đầu. Hắt đương nhiên hiểu ý tứ của thái hậu. “Nô tài bây giờ cũng chả quản ti phủ gì nữa. Đợi việc này qua rồi thì sẽ yên tâm hầu hạ thái hậu, không muốn nghĩ đến chuyện gì khác.”

“Ừ. Như thế thì đi thôi. Dưỡng hai ngày người đến Cúc Tuệ Cung làm chút chuyện. Đừng làm khó nàng nữa. Dù sao nàng hiện giờ đang bệnh. Như thế cũng coi như ai gia đã tử tế với nàng.”

“Nô tài tuân chỉ.” Mạc Thành Dũng nói xong liền chậm rãi lui ra ngoài.

xxxxxxxxxxxxxxxx

Phi Tâm đang mơ mơ màng màng ngủ, hơi thở nặng nề làm nàng hít thở không thông, cảm giác như bị đè lên khiến nàng tỉnh lại. Hơi thở này nàng quen thuộc, bây giờ lại lẫn mùi rượu, trong bóng tối nàng không thể thấy rõ hân, nhưng mỗi hơi thở của hân đều làm cho nàng thấy lạnh như băng. Nhất thời nàng có cảm giác, bọn họ lại trở về nguyên điểm xa lạ!

Vân Hi theo tần suất hô hấp của nàng thì biết nàng đã tỉnh, động tác của hân càng càn rỡ. Phi Tâm cảm giác được đau đớn, cái cảm giác xé rách thân thể làm nàng sợ hãi chua xót. Sự khô ráp của nàng làm cho nàng cảm bản không thể thừa nhận sự tấn công mạnh mẽ của hân, thân thể theo bản năng bắt đầu căng lên. Nàng giữ chặt đệm giường! Nàng không nhúc nhích cũng không thốt ra tiếng, nàng biết trong lòng hân đang tức giận dữ dội. Cho nên nàng cắn chặt răng, cố chịu đựng như trước.

Nhưng làm sao hân chịu dừng lại, càng lúc càng hung hăng. Phi Tâm cảm thấy càng chịu đựng thì người nàng càng co giật! Có lẽ đã lâu không chịu nổi sự đau đớn này, một lát sau thì hàm răng nàng va lập cập, nàng giãy dụa đẩy hân ra, khẽ nói: “Không được, đau quá!”

“Nàng bây giờ còn là Quý Phi, không có tư cách nói không được!” Hân nắm chặt hai cánh tay nàng giữ trên đỉnh đầu của nàng, nàng siết chặt nắm tay, thân thể thít chặt như muốn rách ra. Đau đến mức cả người toát mồ hôi lạnh, nước mắt nàng không cầm được mà trào ra, nàng giãy dụa vặn vẹo thân hình. Nàng không thể chịu đựng được sự đối xử thô bạo này của hân, cảm giác toàn thân như chẻ thành hai nửa: “Thần thiếp bây giờ không muốn...” Nàng chấn động ầm ầm trong đầu, có phần nói năng lộn xộn.

“Lúc nàng nhận tội có nghĩ tới trăm có muốn hay không?” Hân nghiêng rằng nghiêng lợi, nàng không đủ sức tưởng tượng, mọi việc cũng không nghĩ tới, nếu không thì thân thể mình sẽ không đủ sức chống đỡ nữa! Không thể thừa nhận cũng phải nhận, không muốn cũng phải muốn, không thể cự tuyệt cũng không thể chống cự! Trong lòng hân hiện giờ chính là cảm giác như vậy!

Nàng mở to hai mắt, nhìn thấy đôi mắt sáng quắc của hắc trong bóng tối, hắc dùng phương thức này để cho nàng nhận thức được. Hắc đột nhiên cúi đầu thấp xuống, cắn một cái lên cổ nàng, răng nanh bén nhọn khiến nàng đau đớn. Nàng mặt mũi ngấn lệ nhưng cũng không giẫy dụa nữa, nàng cảm giác được, cái đau này của hắc là đau đến tê tâm liệt phế.

“Nếu chàng là thiếp, chàng sẽ làm như thế nào?” Phi Tâm kinh ngạc, khàn giọng nói. Đây là lời kích động to gan nhất mà nàng từng nói, so với lúc ban ngày gọi thẳng tên của hắc còn lớn mật hơn rất nhiều!

Cơ thể Vân Hi cứng ngắc, động tác cũng dần dần dừng lại. Nàng thở nhẹ một hơi: “Lúc ở Hoài An chàng từng nói với thiếp, đối với Phi Lăng mà nói, danh tiết so với Trương Vọng Thu không đáng giá một đồng! Là chàng nói cho thiếp biết.”

“Nàng dùng cách này để báo đáp, trong mắt nàng chỉ có quân thần không có vợ chồng. Nàng đền cả tính mạng, như vậy lời nói lúc trước của nàng cũng không đáng giá một đồng!” Vân Hi nhả răng ra, trong miệng đã có vị máu. Hắc rơi lệ, hắc rốt cuộc cũng nhịn không được! Cả người nàng run lên, nàng đã đau đớn như thế, lại có thể chống đỡ cho bả vai đừng nóng lên! Phi Tâm khóc đến mờ mắt, xoay cổ tay muốn thoát khỏi hắc, hắc lại càng nắm mạnh hơn, khiến cho nàng không may mắn động đậy được.

“Nếu có thể, thiếp sẽ không làm như vậy.” Nàng khóc, “Nhưng kéo dài càng lâu, lỗ hổng càng nhiều, đến lúc đó còn muốn dùng chiêu này cũng không thể...”

“Không cần nàng quản, nàng quản nhiều như vậy làm gì? Nàng cũng không phải triều thần, nàng trung thành liều chết như vậy có ích gì? Nàng cứ như thế dạy mãi không sửa, nàng cho tới bây giờ chưa từng để ta vào mắt! Nàng là một tên khốn kiếp không có trái tim!” Vân Hi đột nhiên gào lên, hắc chợt buông tay ra chống người dậy, lật nàng nằm ở trên giường.

Phi Tâm cảm thấy thắt lưng bị hấn nhấc lên, thân thể nhanh chóng xông vào, như là bị đao chém ra khiến nàng hét ầm lên. Nàng rút cuộc không kìm được nữa, khóc lớn lên: “Thiếp cũng hy vọng thiếp không có trái tim, như vậy thiếp sẽ không khó chịu...” Nàng nói còn chưa dứt lời, đột nhiên lại bắt đầu nôn ra một trận, sau đó thì ho khù khụ.

Vân Hi tức thì tỉnh táo trở lại, hấn một tay ôm lấy nàng. Phi Tâm xoay người bắt lấy bả vai hấn, khóc thút thít: “Thiếp không còn sống được mấy ngày nữa, chàng đừng tức giận được không?” Nàng rất ít khi dùng thái độ như vậy để nói chuyện, ngoại trừ lần đó nàng đuổi theo đến giáp đầu. Hấn thoáng chốc cảm thấy thần kinh toàn thân đều bị chặc đứt, hấn ôm chặt lấy nàng, nửa chữ cũng nói không nên lời!

Hấn là tức nàng không chịu ỷ lại, nhưng càng tức bản thân hấn hơn. Hấn không nên vội vã hồi cung rồi phát tiết, quên hết tất cả bức nàng đến nước sôi lửa bỏng. Là hấn hoàn toàn không hề chuẩn bị cho nàng cơ hội, nàng trong hiểm cảnh vẫn nghĩ đến phiên nào của hấn! Hấn luôn trách cứ nàng không thấy được tình cảm của hấn, cuối cùng vẫn nàng đem quân thần đặt lên trên đầu. Nhưng thật ra là chính hấn, hấn đã sớm hiểu được, Vân Hi và hoàng đế vĩnh viễn là một chỉnh thể không phân ra được. Là hấn mê muội, để cho nàng cũng mê muội theo hấn, là hấn hại nàng!

Phi Tâm không nói gì nữa, nàng cảm thấy có chút mơ hồ. Cho tới bây giờ nàng cũng không hối hận vì đã làm như vậy, chỉ là có chút tiếc nuối. Nàng rất muốn cùng hấn bước vào mê trận tình cảm, đi nghiệm chứng trên đời này thật sự có loại tình hoài này hay không, nhưng lại không có thời gian!

“Ta sẽ không cho nàng chết, nàng cũng đừng nghĩ làm càn dễ như vậy.”
Vân Hi ôm nàng nói, “Ta và nàng cùng vượt qua!”

Nàng thầm cười một cái, không nói gì, nhưng yên lòng. Nàng yên tâm là vì hấn nói như vậy, có nghĩa là lúc ở Thọ Xuân Cung hấn vẫn chưa nhất thời kích động.

Trước khi đi hẳn cũng nói như vậy, nhưng lúc đó nàng tuyệt đối không yên tâm, rất sợ hẳn sẽ chịu không nổi mà nói thật với thái hậu. Nhưng hẳn đã trở lại, nổi giận bùng bùng còn uống rượu, lại vẫn nói như vậy, đó là chứng minh ở Thọ Xuân Cung hẳn đã kiềm chế đến cực điểm!

“Nàng còn cười nữa ta sẽ giận đấy.” Nàng cười không ra tiếng, nhưng hẳn có thể cảm giác được, bởi vì thân thể của nàng thả lỏng ra. Nàng hơi ngần người, kinh ngạc vì sự miễn cảm đặc biệt của hẳn. Trên người có mùi rượu, nhưng trong lời nói lại không hề có men say. Nàng cuộn tròn trong lòng hẳn, khàn giọng nói: “Thái hậu đồng ý cho thần thiếp mấy ngày?”

Phi Tâm biết rõ, chỉ cần hẳn ở trước mặt thái hậu kiềm nén không nói gì, tuy rằng sự nhẫn nhịn này làm tổn thương đến hẳn, nhưng thái hậu hiển nhiên sẽ đau lòng thẹn thùng, không cần hẳn chủ động nói ra thì thái hậu tất sẽ gia hạn hết mức có thể.

Nhưng chỉ là gia hạn, không thể dễ dàng tha thứ. Hoàng thượng lại yêu một nữ nhân, một khi liên quan đến triều đình giang sơn, tất sẽ không được hoàng thất cho phép! Luận về chuyện tư, nàng mưu sát đại quan trong triều, đại quan lại là cha của thái hậu. Luận về chuyện công, phi tần cấu kết với ngoại thần ám sát trọng thần trong triều, như thế là can thiệp đến vương quyền, đảo điên triều chính tuyệt phải nghiêm trị!

Nhưng chỉ có thể che lấp không thể công khai. Về phần một nhà Lạc Chính, nàng thoái thác tất cả cho hoàng thượng! Coi như là nàng ích kỷ đi, nàng chọn trung thành mà không báo đáp tình cảm của hẳn, lại yêu cầu hẳn nhớ kỹ phần tình cảm không thể ủy thác này mà giữ cho cả nhà nàng được an toàn!

Chương 29

Vân Hi tiếp nhận cục diện, cẩn thận bài bố

“Thái hậu bây giờ muốn trẫm tiếp tục tra!” Vân Hi đột nhiên ngồi dậy, nàng bị dọa, vừa định mở miệng thì hần lại nói nhỏ: “Bên ngoài không có người, cho nàng chút thuốc.” Hần thật sự hối hận vì vừa rồi đã giày vò nàng như vậy, nàng hai ngày nay ăn cơm không ngon, ban ngày lại bị hần làm loạn như vậy đến gầy yếu. Khi hần tới đây lại còn uống rượu, hơn nữa lời của nàng làm cho hần bị kích động, quả thật là rất muốn cái mạng nhỏ của nàng! Trong lòng hần đau, nhưng ngoài miệng lại thản nhiên, thật không ngờ lại khiến nàng khó chịu như vậy.

Phi Tâm nghe xong thì không nói nữa, hần vừa gào lên như thế, nếu không phải đuổi hết người lạ ra, chẳng phải đã phá hư chuyện rồi sao? Nàng bây giờ muốn là một chuyện khác, tiếp tục tra? Càng tra thì lỗ hổng càng nhiều, đến lúc đó thái hậu cũng không tin, loại chuyện này phải nhanh chóng giải quyết thì hai bên mới có lợi. Bằng không những gì nàng làm chẳng phải là uổng phí sao? Chết như vậy sao có thể cam tâm?

Vân Hi nhìn bộ dạng suy đi nghĩ lại của nàng thì có chút không nhịn được: “Nếu nàng muốn chết thì cứ nói thẳng ra, ta bóp chết nàng cho gọn! Chụp cái mũ trung thành lên đầu, đi một nước cờ đỡ, còn bày cái tàn cục này, thật muốn đánh chết nàng!”

Phi Tâm nhìn hần hít sâu một hơi, cổ kiềm chế nước mắt đang trào ra: “Hoàng thượng, chuyện đã đến nước này...”

“Nàng quản ta? Ta mới không thành toàn cho nàng!” Vân Hi rống lên làm nàng rụt cổ lại, mím môi, mặc kệ hần làm cái gì, chỉ cần hần và thái hậu có thể tốt đẹp trở lại, nàng dù có chết cũng có thể nhắm mắt. Nay trong lòng hần đang tức giận, có thể làm càn, nhưng dù sao cũng tốt hơn là kìm nén! Lại nghĩ một chút, thời gian trước đó bọn họ chỉ lo tận hưởng chung sống với nhau, xem nhẹ hoàn cảnh xung quanh. Cứ thế nàng đã trúng một gậy của Lâm Tuyết Thanh, bây giờ cây gậy này lại còn đánh lên đầu hần. Nàng có thể chờ chết ở đây, nhưng hần còn phải giúp kẻ đang hấp hối như nàng giãy dụa! Nghĩ như vậy, trong lòng nàng lại cảm thấy vô cùng thống khổ.

Vân Hi đưa tay ôm chầm nàng, cầm đặt trên vai nàng: “Có khi thật sự là hận nàng chết đi được!”

Phi Tâm cảm thấy đầu vai thấm ướt, cũng khóc lên. Hắn chìa tay lau nước mắt của nàng: “Lúc này còn biết khóc? Ngày đó đắc kể không chừng hưng phấn lắm!”

Phi Tâm nghe xong lại càng khóc to hơn, hắn đoán đúng, nhưng không giống như hắn nói, giống như nàng cả đầu đều nghĩ đến chuyện làm một trung thần! Tuy biết là hắn cố ý, nhưng nàng không nhịn được, dứt khoát hung hăng khóc một trận!

Vân Hi thấy nàng khóc đến muốn nghẹn thì bắt đầu co lại. Từ khi nào nàng đã khóc thành như vậy? Khóc không phải vì sợ chết, quả thật so với đám lão già cổ hủ của Văn Hoa Các còn bảo thủ hơn!

“Chiêu này của nàng chính là chụp cái chết lên người mình, đoán chắc thái hậu nhất định sẽ phần nộ công tâm.” Vân Hi vặn mặt nàng lại, “Nhưng nàng cũng nên biết, nếu thái hậu giải được khúc mắc, nhất định sẽ báo cho trẫm mà không tự ý xử trí nàng! Nàng căn bản chính là bức trẫm giết nàng, nàng muốn ta tự đoạn tuyệt với trái tim của mình!”

Phi Tâm khóc không còn tự kiềm chế được mình nữa. Nàng không ngừng lắc đầu, đưa tay giữ lấy bả vai hắn. Nàng không nghĩ tới chuyện này. Nàng chính là bởi vì thế cục bức bách. Dù sao cũng chết, không bằng trước khi chết lại làm một chuyện tốt cho hắn! Nếu nàng nghĩ như vậy, làm sao sẽ tàn nhẫn như thế! Tuy nói chúng tình dưới giang sơn đều ném đi cả, muốn làm đại sự phải có tâm địa tàn nhẫn, nhưng nàng hiểu trong lòng hắn muốn tình cảm! Nàng làm sao không muốn bầu bạn với hắn lâu dài trong cung. Một là để thay hắn gánh vác cái hậu cung lộn xộn này. Sự ôn hoà nhất thời sẽ được trả công bằng một đời trong sạch. Nàng không oán trách cũng không hối hận! Nàng không phải đến nước này mà còn bám lấy chữ “trung” kia không buông, mà là đã yêu thì phải suy nghĩ cho hắn! Yêu những gì hắn yêu. Hận

những gì hấn hận. Lý tưởng của hấn, nàng nên giúp hấn thành toàn. Chương ngại của hấn, nàng nên diệt trừ cho hấn!

Hấn đang giữ mặt của nàng, nhìn nước mắt nàng chảy ra, bỗng nhiên nói: “Ta hỏi nàng một câu. Nếu ta nghe theo ý của nàng, nàng sẽ vui mừng hay là thương tâm?”

Nàng nhất thời khóc thút thít nhìn hấn, hồi lâu mới lẩm bẩm: “Lòng trung thành thì có thể an tâm. Còn si tâm thì không cần phải hỏi!”

Hấn ghen ngào, gật gật đầu ôm lấy nàng: “Như thế đã đủ rồi!” Hấn nhẹ nhàng xoa đầu nàng. “Phi Tâm. Trong cung giữa chốn quyền mưu rất nhiều người có hai mặt. Một mặt là quyền. Một mặt là tình! Nàng chọn cách nhanh chóng nhận tội là nhìn thấu lòng của thái hậu. Bà đau xót cho tình thân nên mới điều tra tỉ mỉ. Nhưng đừng quên. Bà ngoại trừ tình thân còn có một mặt khác. Bà là thái hậu đương triều!”

“Thiếp biết. Cho nên bà sẽ không nói toạc ra. Cho dù hận cũng phải chú ý đến thể diện của hoàng gia. Như thế ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không liên lụy người thân trong nhà!” Phi Tâm ghen hòng. Nếu bà không phải thái hậu, làm gì phải khổ sở che đậy như thế?

“Cuộc sống trong cung ta rõ ràng nhất. Vì thể diện hoàng thất là thứ yếu, nhưng báo thù cho phụ thân lại càng xếp sau. Chủ yếu là bà không thể tha thứ cho kẻ gian trá!” Vân Hi cười khẽ. “Nàng thừa nhận hai tội. Thứ nhất là lấy phi vị làm cám dỗ, đòi một khoản tiền lớn của Lâm gia, mượn chuyện này mà sắp đặt cho Lâm Tuyết Thanh. Như vậy ở trong mắt thái hậu, tham lam chính là thứ yếu. Mà kiểm soát chuyên quyền chính là chủ yếu. Thứ hai đó là liên kết với ngoại thần, mưu sát trọng thần trong triều. Mà tội này trong mắt hoàng thất càng không thể dung tha. Bất kể người nàng giết là phụ thân của thái hậu, can thiệp triều chính, lung lạc triều thần đều làm lung lay nền tảng quốc gia. Đảo điên triều đình là tội lớn! Làm thái hậu

đương triều, báo thù cho phụ thân tính sau, mà giết gian tặc phải để lên hàng đầu!”

Phi Tâm ngẩng đầu nhìn hăn, hình như có chút tỉnh ngộ. Hăn vuốt lông mày nàng, cười đến vô cùng động lòng người: “Phật nói, thiên địa nhân thần quý là năm vị tiên. Mà đánh nhau với năm vị tiên này vui vô cùng! Kỳ thật chúng ta đều là người giống nhau, đều hiểu thái hậu coi đây chính là thăng thấn. Ta vốn muốn đợi du xuân trở về sẽ tìm một cơ hội để tháo gỡ khúc mắc giữa mẫu tử chúng ta. Bất quá nàng đã muốn làm, tuy là làm một bước hồ đồ, nhưng ta cũng không thể không nhận!”

Hăn nhìn nàng lại muốn rơi lệ, nhất thời xoa mắt nàng: “Ngày đó cho nàng đi đòi tiền, chính là không muốn để cho nàng thuận lợi mọi bề mà thôi.”

Nàng liên tục gật đầu: “Bây giờ sao còn không hiểu được điều này?”

“Trẫm bây giờ tiếp nhận, cái mạng nhỏ của nàng tạm thời yên ổn. Bất quá mấy ngày này nàng chớ có nhàn rồi, có việc muốn phân phó cho nàng.”
Hăn xoa xoa mặt nàng, thu lại thần sắc.

“Nay cáo ốm ở đây, cũng không biết còn có thể làm được chuyện gì nữa?”
Phi Tâm ngẩn người.

“Lúc đi săn ở đông uyển được ngâm trong suối nước nóng. Nay cũng không quản phương thuốc dân gian hay bí mật trong hoàng cung gì nữa, dù sao cũng là ngâm trong suối nước nóng, hiệu quả thì tốt, không có hiệu quả thì coi như giết thời gian cũng không sao.” Hăn nói tiếp, “Một hồi dẫn nàng đi coi, lúc đó nàng cứ thử một chút!”

Phi Tâm nhú mày nhìn hăn cả buổi, bỗng nhiên “oa” một tiếng khóc thê thảm hơn!

xxxxxxxxxxxxxx

Ngày hai mươi ba Vân Hi về triều, ngày hai mươi tư trong triều biết được Quý Phi đột nhiên mắc bệnh nặng, thái hậu lúc này mới cấp bách báo tin cho hoàng thượng. Hoàng thượng đối với Quý Phi tình thâm ý trọng, bỏ cả việc du xuân giục ngựa nhanh chóng trở về. Nhất thời chúng thần cũng thốn thức, Quý Phi tùy giá Nam tuần trở về đúng là nở mày nở mặt vô cùng. Kết quả bởi vì mệt nhọc mà đẻ non, thân thể vẫn suy yếu, nay lại nhiễm bệnh nặng, có thể nói hồng nhan bạc mệnh.

Bởi vì Quý Phi bệnh tình trầm trọng, thái hậu vì để cho Quý Phi dưỡng bệnh mà bắt cả hậu cung không thể quấy rầy. Lại đặc biệt để tổng quản Mạc Thành Dũng của Thọ Xuân Cung trợ giúp xử lý Cúc Tuệ Cung, bởi vì Quý Phi sau khi thêm nghi thức thì đãi ngộ ngang với hoàng hậu, thái giám tổng quản và cung nữ chưởng cung, bao gồm các ti chức nô tài ở dưới đều tăng lệ. Nhưng Quý Phi trong cung vẫn không tăng thêm quy chế, nay bệnh nặng, thái hậu liền tăng thêm người, khuếch trương vật dụng, tỏ vẻ ân sủng.

Bởi vì Quý Phi đột nhiên bệnh nặng mà hoàng thượng mỗi ngày đều như pháo đồng, hai mắt đỏ ngầu khiến người ta e ngại. Như thế, gần đây quần thần bớt phóng túng, không dám phiến não hoàng thượng nửa phần. Các bộ đứng đầu cũng xem sắc mặt, tạm thời đình chiến, một mực lo liệu mọi chuyện để thánh tâm nhẹ lòng. Đặc biệt là Lâm Hiếu, chuyện gì cũng tự mình làm nấy, đôn đốc bộ hạ. Nếu không nhìn trước ngó sau sẽ đụng chạm đến các phe phái cũ, vô cùng đáng trách.

Hắn cứ như vậy, các lão thần cứ khư khư bám lấy luật cũ cũng có chút xấu hổ đến toát mồ hôi, tất nhiên là nói cũng nhiều, tự ai làm việc nấy.

Uông Thành Hải ở bên cạnh nhìn thấy đau lòng mà muốn đụng phải tường, nhưng lúc này hắn cũng nhàn rồi, chuyện của hoàng thượng hắn có vẻ rõ ràng. Cho nên Uông Thành Hải suy nghĩ cạn kẻ một chút, nay muốn trở mình cũng khó như lên trời, tuy có khi trong lòng hoàng thượng nghĩ hắn không lo liệu được, nhưng hắn biết rõ, nếu muốn cho Quý Phi thoát tội rất

khó khăn. Nhưng muốn kim thiền thoát xác (1) cũng không phải là không có cách nào!

(1) kim thiền thoát xác: ví với việc dùng mưu trí trốn thoát không kịp phát hiện

Uông Thành Hải cho rằng hoàng thượng không muốn lập tức sử dụng phương pháp này, trước chuẩn bị một chút cũng tốt, Uông Thành Hải là Đại tổng quản của Cư An Phủ, mấy năm nay bản thân và gia đình cũng được hậu hĩnh, bên ngoài có chỗ ở, chỉ là không học theo những Đại thái giám khác nuôi vợ hoặc nhận con trai để sau này tiếp quản mình. Những chuyện này hần nhìn rất rõ, hần đã muốn tận tâm, đời này “cai đầu dài” (2) của hần đã thắt trên lưng quần của hoàng thượng.

(2) cai đầu dài: ý nói những người đứng đầu lợi dụng chức vụ để thao túng một nơi hay một ngành nghề

Hoàng thượng thì hay rồi, không thiếu được lợi ích của hần, sau này nếu hần may mắn chết trước hoàng thượng, tất nhiên sẽ không thể thiếu người thay hần dẫn đường. Nếu không có cái phúc đó thì vẫn hầu hạ hoàng thượng đến muôn đời, đến lúc đó mưu tính cũng không muộn. Cho nên hần mới không có tâm tư thu xếp con trai giả gì đó bên ngoài cho hần thêm bậc bội. Vinh hoa phú quý, hần coi như là hưởng vô số, thái giám được như hần là đã hết mức, nay hần chỉ hy vọng hoàng thượng cố gắng chú ý đến thân thể của mình, đừng có cả ngày lúc nóng lúc lạnh, hoàng thượng vạn vạn tuế, hần cũng không đi theo lâu dài được.

Cho nên, hần tự mình huy động mạng giao thiệp của mình ở ngoài cung, hoàng thượng ngồi trên ngôi cửu ngũ, bắt đây động rừng. Nhưng hần thì tốt hơn nhiều, phía dưới hần “tam giáo cửu lưu” (3) cái gì cũng không có. Chính hần cũng không động đây, đỡ phải bị người ta nắm cán, mượn Trần Hoài Đức xuất cung mang tin tức đến nhà hần. Cho dù hoàng thượng không cần, hần phải nghĩ trước.

(3) tam giáo cứu lưu: đủ hạng người, đủ các ngành nghề trong xã hội

Ngày hai mươi sáu tháng ba thái hậu ban ý chỉ, thương cảm cho quan quyền của những quan viên lớn tuổi mà miễn trừ cho một số nữ quyền lớn tuổi cáo mệnh, tránh cho các bà vào cung hầu hạ quá mức mệt nhọc. Trong số này cũng có vợ của Lâm Hiếu, mọi người đều tạ ơn rồi không đề cập tới nữa.

Lâm Hiếu trong lòng hiểu rất rõ, gần đây hắn cũng rất sợ hãi, nhưng lúc ấy thư thái hậu đưa đến quý phủ, hắn không nhận cũng thật sự không còn đường lui. Dù sao cũng không thể huy đi cái đài của nữ nhi mình, càng không thể nói thái hậu làm giả đi?

Bây giờ hoàng thượng đã trở lại, hoàng thượng không triệu kiến, hắn cũng không rõ đôi mẫu tử này có ý gì. Mấy lần cố ý tỏ thái độ nhưng khổ nỗi không có cơ hội, hoàng thượng nay khí không thuận, Lâm Hiếu lại nhiều năm lẫn lộn trên chốn quan trường. Năm đó thuộc hạ của Nguyễn Đan Thanh thua thiệt bao nhiêu, làm sao sẽ không tùy mặt gửi lời, lúc này nào dám đi sờ đuôi cọp.

Tối hai mươi tám tháng ba, hoàng thượng đột nhiên tuyên Tả Hàm Thanh vào cung, ba mươi tháng ba, Tả Hàm Thanh phụng chỉ điều binh nhập kinh vào thành Tứ Cửu, thoáng chốc khiến cho quan to cả thành đều bàng hoàng. Hoàng thượng không xuất kinh, lại không có sứ thần ngoại quốc tới chơi, dựa vào cái gì mà đột nhiên đề phòng nghiêm ngặt như vậy. Thấy thỉnh thoảng bên trong thành có binh mã chạy qua, hoàn toàn không biết có ý gì!

Tối mừng hai tháng tư, Đại Tư Mã đương nhiệm Đông Lâm Vương Sở Tịnh Hà đột nhiên nói nhà mình có trộm, đã làm mất miếng tử ngọc phật dâng lên hoàng thượng nên dẫn tùy tùng đến bố trí ở biệt phủ trong kinh thành, tính cả hai phố nam bắc, trong đó còn có phủ trạch của gia đình Lâm Hiếu.

Thái hậu thấy hoàng thượng như thế, nhất định là muốn tra xét chặt chẽ. Lại thấy nét mặt hiện giờ của hoàng thượng rất dọa người, hơn nữa nghe nói hần thường xuyên đến Cúc Tuệ Cung, thỉnh thoảng bên trong truyền ra tiếng khóc tiếng mắng, quăng đĩa ném chén dọa người đến cực điểm. Sau lại càng dứt khoát để cho Uông Thành Hải điều tra nô tài của Càn Nguyên Cung, khiến cho Mạc Thành Dũng mỗi ngày sống không bằng chết, hần sợ hoàng thượng ngày nào đó sẽ trút giận lên người hần! Thái hậu một bên để cho Mạc Thành Dũng tránh xa một chút, đừng chọc phải hoàng thượng nữa, một bên lại sợ hoàng thượng không kiềm chế được lại đụng đến binh đao. Vân Hi mấy ngày gần đây còn kiên quyết đến thăm thái hậu, cười khê an ủi, chỉ cần bà an tâm dưỡng bệnh, những chuyện khác không cần nghĩ nhiều. Việc này càng khiến cho thái hậu vừa khó chịu vừa đau lòng!

QUYỂN 5 Rồng bay lên trời, phượng đậu ngô vàng

Chương 1

Từng bước âm mưu, từng bước lộ tình

Thái hậu biết rõ, việc này mà lộ ra thì khẳng định liên lụy không ít người. Nếu bởi vì Lạc Chính Phi Tâm này mà kinh thành máu chảy thành sông, đại sự của hoàng thượng sẽ khó làm. Cho dù tàn sát cả nhà nàng cũng khó giải được mối hận trong lòng thái hậu!

Tối mừng mười tháng tư, hoàng thượng nhận được mật báo của Tả Hàm Thanh và Sở Tịnh Hà. Dưới sự điều tra nghiêm ngặt của hai vị đại quan đương nhiệm của hai Binh ti, hơn nữa lại đột nhiên bí mật điều tra khiến cho một số người bất an lộ chân tướng. Kết quả lôi ra gần ba mươi quan viên tuyên bố Quý Phi từng tiết lộ nhiều tin tức cho họ, phần nhiều là

những quan viên đang chấp chương Binh ti, đều có quan hệ xa hoặc gần với Nguyễn Đan Thanh. Một số bởi vì e ngại uy phong của Quý Phi mà miễn cưỡng ứng phó, một số thì dứt khoát không quan tâm! Giữa có thư từ vật chứng rất nhiều, càng liên lụy không ít nhân chứng.

Thái hậu đang ở góc điện trong vườn Sướng Tâm, nghe Đông Lâm Vương nói xong thì suýt nữa ngất xỉu. Mạng lưới quan hệ của Quý Phi bà cũng từng nghe qua, nhưng bây giờ lại kéo theo ngần này người, khiến cho đầu bà muốn nổ tung!

Nhưng đang lúc tra tường tận, khiến cho thái hậu chú ý lại là một chuyện liên quan đến Lâm gia. Lâm gia qua lại với Quý Phi là nhiều nhất. Xem ra cũng không đơn giản như lời Lâm Hiếu nói như vậy! Sở Tĩnh Hà cho người âm thầm tra xét sai dịch của Lâm gia ở Ngọc Phường, nói huynh đệ của Lâm Hiếu Lâm Khang đã chết. Sau lại tiếp tục tra, lại phát hiện người này thật ra chưa chết, chẳng qua là tìm một thể thân giả báo tang với quan môn, bởi vì Lâm Hiếu ở kinh thành có địa vị cao, vị quan môn kia không dám đắc tội, trực tiếp tiêu tịch cho xong.

Lâm Khang là môi giới của hoàng thất, bên này Lâm Tuyết Thanh tố cáo Quý Phi, bên kia Lâm Khang giả chết mấy tháng. Như thế lại làm cho thái hậu lại có chút ý tưởng!

Ngoại trừ chuyện này, càng khiến cho thái hậu có chút đứng ngồi không yên là, triển khai việc điều tra vụ án này ra, rất nhiều chuyện đã qua cũng nổi lên mặt nước. Năm đó Nguyễn Đan Thanh quyền thế tận trời, vây cánh trong triều rất nhiều, người hầu tử sĩ nhiều vô số. Liên quan đến Quý Phi, cũng dính dáng rất nhiều chuyện phụ thân lộng quyền ở triều đình, nhục đế khinh quân, giấu giếm rất nhiều chuyện không tấu lên, tự ý sát hại nhiều đối thủ chính trị! Những chuyện này hoàng thượng đều che giấu từng cái, cũng không hề truyền thư với Nguyễn Đan Thanh nửa câu. Hết cuối cùng được truy phong thành Thanh Bình Vương, đại tướng quân trung liệt! Thanh bình, trung liệt...

Năm Tuyên Bình thứ chín, thái hậu lui ra sau tấm màn chính trị. Vân Hi mười sáu tuổi làm sao địch nổi Đại Tư Mã quyền khuynh thiên hạ? Về việc phụ thân lộng quyền ở trong triều, bà cũng sớm có nghe thấy. Bà cũng từng khuyên qua, nhưng phụ thân luôn nói, thánh thượng tuổi còn nhỏ, năm đó hẳn được tiên đế uỷ thác trước giường, tuyệt đối không thể phụ Cấm triều, hẳn nói, đợi hoàng thượng lớn tuổi hơn một chút sẽ từ quan về quê. Nhưng một năm rồi lại một năm, Nguyễn Đan Thanh vẫn như cũ, thường xuyên đối chọi gay gắt với hoàng thượng trên triều. Thái hậu nghe nói qua không ít, nhưng bây giờ không chịu đựng nổi, càng điều tra kỹ lại càng thấy Đại Tư Mã năm đó rành rành... Quả thật, Nguyễn Đan Thanh chưa từng có ý phản nghịch, nhưng hẳn cũng là một quyền thần trong triều khó chứa!

Như thế xem ra hoàng thượng năm đó đề xuống mà không tra, cũng là vì suy nghĩ cho thái hậu! Bà tuy là nữ nhi của Nguyễn Đan Thanh, nhưng lại là hoàng hậu của tiên đế, đương kim thái hậu! Bà đại diện cho sự tôn vinh nhất Cấm triều, thứ bà phải duy trì, vĩnh viễn là hoàng quyền của Cấm triều! Là bà không thể nhận thức được tấm lòng này của hoàng thượng!

Sở Tịnh Hà nhìn nét mặt của thái hậu, quỳ xuống đất nói khẽ: “Lâm Tuyết Thanh thán chấp mật báo với thái hậu, muốn mượn tay thái hậu loại trừ Quý Phi. Nay thái hậu tra một cái, Lâm Hiếu liền đẩy tội nói là bị bức bách, nhưng hẳn rõ ràng đã chuyển qua chuyển lại mấy phen mà không tấu rõ lên, chẳng lẽ là sợ Quý Phi liên lụy đến hẳn? Theo như thần thấy, Quý Phi tham lam không giả. Nhưng sợ là trong đó cũng có huyền cơ!” Sở Tịnh Hà khom người nói, “Đại Tư Mã tiền nhiệm, võ công hơn người, vạn phu chớ địch. Dù tuổi tác đã cao cũng không làm giảm sự anh dũng năm đó. Tuy từng tay sai đâu chỉ trăm ngàn, hộ vệ trong phủ tầng tầng lớp lớp, tử sĩ vô số, sao có thể tùy ý mà vào? Nếu Quý Phi mua chuộc được hào hiệp, cũng khó được việc. Nhưng thật ra Lâm Hiếu vẫn chịu sự áp bức của Nguyễn đại tướng mà âm ức. Thấy Quý Phi tham lam không đủ thì cố ý giết dây. Người đã chết rồi, cuối cùng là người nào gây nên, Quý Phi đang ở trong cung sao

có thể biết được? Cho dù Lâm Hiếu tìm người giết, Quý Phi cho là mình đắc kế cũng không biết chừng!”

“Nay việc này càng tra càng quá sức tưởng tượng, thật là làm cho ai gia tâm loạn như ma.” Cả người Tinh Hoa run rẩy. Sở Tĩnh Hà nói là Quý Phi và Lâm Hiếu. Nhưng từng câu từng chữ này, thái hậu làm sao không rõ. Tuỳ từng tay sai đâu chỉ trăm ngàn? Cái này căn bản chính là đi quá giới hạn! Hộ vệ trong phủ tầng tầng lớp lớp, tử sĩ vô số, cái này định thành mưu nghịch cũng không quá đáng!

Tinh Hoa nhìn hoàng thượng: “Ai gia đã sớm biết. Việc này càng lúc càng không thể tra tường tận. Nhưng nay người đã chết. Quý Phi lại nhận tội. Nên làm thế nào cho phải?”

“Cấu kết với nhiều ngoại thần đã là tội lớn. Lại ngầm ám sát đại quan của triều đình. Há có thể bỏ qua? Cho dù nhi thần yêu nàng, cũng phải báo thù cho mẫu hậu!” Vân Hi hí mắt lại. “Nếu nàng mạnh vì gạo bạo vì tiền dính dáng đến nhiều người như thế, nhất định là có ngoại ứng. Thế nào cũng phải bắt cho được! Nay nội cung đã phong tỏa tin tức. Kinh thành lại ra lệnh cấm nghiêm ngặt hơn. Trong lòng có quỷ tất nhiên sẽ hoảng sợ. Nay lấy không được chứng cứ xác thực thì sẽ bức cho tự hiện!”

Thái hậu càng nghĩ càng thẹn. Nguyễn Đan Thanh đã chết. Chứng cứ trước mắt của Quý Phi hiển nhiên đã không thể giữ được gót chân. Nay lại liên lụy thêm Lâm Hiếu. Như vậy đã nhảy ra rất nhiều nợ cũ trước kia của phụ thân. Chẳng lẽ muốn bà phải báo thù cũ cho phụ thân, lại làm cho phụ thân chết không nhắm mắt. Cuối cùng lại thân bại danh liệt trong lòng đất?

Trước kia hoàng thượng đã năm lần bảy lượt thay bà lấp liếm. Kỳ thật là lo cho tình mẹ con của bọn họ! Là bà nhất thời tức giận mà quên mất lý trí. Việc này hiển nhiên là không liên quan đến hoàng thượng. Bằng không, hẳn đã sớm theo ý bà ban chết cho Quý Phi cho xong việc. Vì lẽ gì lại tra

tới tra lui, cuối cùng ngay cả Lâm Hiếu chính hản đề bạt đều liên lụy đến cái cọc án tử này!

Hoàng thượng. Mấy năm nay, bà thật ra nợ hản rất nhiều!

“Thái hậu. Nếu dựa theo lời Lâm Hiếu trước đây, lúc ấy hản không thể giúp Quý Phi, đành phải đưa tiền cho xong việc. Nhưng khi đó Nguyễn đại tướng đã mất, Lâm Hiếu kế nhiệm hữu thừa của Ương Tập Lệnh. Hản đã có năng lực giúp Quý Phi chuyện này, sao không đền đáp toàn bộ? Không nên đưa một khoản tiền kếch xù khiến người ta nghi ngờ? Theo thần thấy, sợ là Lâm Hiếu kia mới là ngư ông đắc lợi!” Sở Tĩnh Hà căn bản không nhìn sắc mặt co giật của thái hậu, tiếp tục nghiêm túc nói. “Thái hậu. Quý Phi ở trong thâm cung. Thái hậu dễ dàng quản giáo. Nàng còn ở đây một ngày thì Lâm Hiếu kia đoán chừng là bất an ngày đó. Nếu Quý Phi chết, hản sẽ vô tư! Nguyễn đại tướng là hoàng thân quốc thích, lại còn là cha ruột của thái hậu. Nếu có người dám cả gan mưu đồ, hoàng thượng và thần tuyệt không khoan dung. Nhất định phải truy cứu đến cùng!”

Vân Hi híp mắt lại: “Rõ ràng như thế, bây giờ thái hậu triệu nữ nhân kia của Lâm gia tiến cung. Đến lúc đó bà ta nhất định sẽ đi Lai Nhân Cung, xem các nàng sẽ quyết định thế nào! Về phần Lạc Chính Phi Tâm, trước cứ giữ nàng lại, để cho nàng đối chất với Lâm Hiếu. Xem bọn họ nói cái gì!”

Hản thấy vẻ mặt chần chừ bất an của thái hậu thì thấp giọng nói: “Thái hậu, việc này nếu đã muốn tra xét thì phải tra rõ ràng, Tả Hàm Thanh kia rất cương trực, năm đó cho dù không đặc ý cũng sẽ không chịu nói nửa câu thất lễ với Nguyễn gia. Lại càng không thể làm kẻ tiểu nhân đâm bị thóc, chọc bị gạo! Về phần Tĩnh Hà, hản là huynh ruột của nhi thần, cũng là con của thái hậu, làm sao có thể truyền ra chuyện tổn hại đến thiên gia? Đại Tư Mã đã về với cát bụi, bất kể ông ấy đã từng làm cái gì, nhi thần cũng không quên tình ý của ông ấy với nhi thần, cũng không hề so đo, càng không thể ở phía sau phá hư thanh danh của Đại Tư Mã, cũng sẽ không bởi vậy mà làm cho mẫu hậu lại khổ sở đau buồn!”

Thái hậu nghe xong, lại nhin không được mà ôm Vân Hi khóc!

xxxxxxxxxxxxxx

Hậu cung mấy ngày nay vì chuyện Quý Phi đột nhiên nhiễm bệnh mà hoảng sợ, suy đoán không ngừng. Nhưng bởi vì thái hậu tự mình đứng ra lo liệu, căn bản không ai dám loan truyền, mỗi ngày chỉ dựa theo lễ nghi mà hành sự. Tuyết Thanh hiểu rất rõ, cho nên mấy ngày nay nàng và phụ thân mình đều giống nhau, tận tâm hoàn thành trách nhiệm ở hậu cung, cẩn thận xử sự. Việc này sau khi thái hậu tiếp nhận thì giải quyết trong im lặng, giữ kín không nói ra. Ngoài mặt thì tăng thêm người cho Quý Phi ở Cúc Tuệ Cung, trên thực tế là đổi toàn bộ thành người của Thọ Xuân Cung.

Nàng thầm than thủ đoạn của thái hậu cao minh, vốn nàng chỉ muốn vạch trần chuyện hai mươi vạn lượng cho thái hậu tự mình suy diễn, nào có ngờ thái hậu hoặc là bất động, động một cái thì như sấm sét.

Có điều là ngày hôm qua mẫu thân vào cung gặp thái hậu, nàng mới biết được trong kinh mấy ngày nay canh phòng rất nghiêm ngặt. Đông Lâm Vương Sở Tĩnh Hà và Tả Hàm Thanh thỉnh thoảng triệu các quan viên vào hỏi, ngay cả phụ thân cũng phải đến vương phủ. Cũng không biết hoàng thượng muốn làm cái gì mà trên triều vô cùng khẩn trương. Có lẽ là thái hậu lại tìm được chứng cứ gì, hoàng thượng muốn tra rõ. Sợ là Quý Phi căn bản không chỉ tham ô một nhà nàng ta!

Nhưng mà thái hậu chịu đựng cơn tức giận này của Quý Phi rất lâu, chuyện hai mươi vạn lượng bạc vừa lộ ra, sao có thể tùy tiện dừng lại. Quý Phi trước kia ở trong cung cấu kết với người khác, nay lại đưa tay lên triều, hoàng thượng cũng không thể nhin!

Mẫu thân quả nhiên đoán không sai, thái hậu và hoàng thượng cũng không tính rêu rao chuyện này, thứ nhất là vì danh dự của hoàng thất, thứ hai đương nhiên là phụ thân ở trong triều rất có ảnh hưởng.

Như vậy Lâm Tuyết Thanh nàng dĩ nhiên có hứng thú với chuyện này, chỉ cần lần này biểu hiện tốt một chút, đợi chuyện qua rồi, không còn Quý Phi, xem Tĩnh Hoa Phu Nhân kia sẽ tự xử thế nào?

Mấy ngày nay hoàng thượng mỗi ngày đều đi Cúc Tuệ Cung, Tuyết Thanh bắt đầu có điểm khó hiểu. Theo lý thuyết, Quý Phi gạt hoàng thượng lấy bạc của ngoại thần, loại chuyện này là vứt mặt mũi của hoàng thượng. Bây giờ lộ ra, hoàng thượng dù cho không tức chết cũng không nên để ý tới nàng ta nữa mới phải. Huống hồ Quý Phi đã cùng đường bí lối, bức tường mọi người đắp cũng đổ, Thường Phúc Tú Linh dưới nàng ta không cầu xin để tự bảo vệ mình? Không chừng lại lòi ra nhiều chuyện tốt Quý Phi làm trước kia. Hoàng thượng bây giờ còn đến chỗ nàng ta là có ý gì?

Chỉ có điều sau này nàng nghĩ thông suốt lại, không thể nói với bên ngoài là Quý Phi phạm tội, chỉ nói nàng bệnh thôi. Lần trước hoàng thượng hận không thể phóng nàng lên trời, nay đột nhiên thay đổi sắc mặt chẳng phải là làm cho hậu cung nghi ngờ? Nghĩ như thế Tuyết Thanh liền không hề quan cái gì khác nữa, chỉ chuyên tâm để ý mọi chuyện hậu cung rồi thôi. Vào cung hai năm, nàng cũng được lòng. Trước kia là nàng ngu si, còn tưởng là tình nồng ý mật, cứ ngoan ngoãn sẵn sàng thì tốt rồi.

Thật ra thì trong hậu cung này, nữ nhân cũng chia thành ba bảy loại, xinh đẹp giàu tình cảm thì lại to gan, bất quá là hoàng thượng lấy tài nghệ để đùa giỡn mua vui một chút mà thôi. Hay là có nhiều người có thể lèo lái nắm giữ mọi việc, là người bình tĩnh mới có thể ở đây lâu dài. Tuy rằng nàng thật không thích bộ dạng giả tạo này của Phi Tâm, nhưng cũng không thể không thừa nhận đây là con đường để tồn tại lâu dài.

Hoàng thượng có vô số mỹ nhân vây quanh, đủ loại phong tình nên đã sớm không còn thấy mới mẻ, chẳng qua chỉ là nhất thời hứng thú. Loại chuyện lên xuống này nàng cũng đã trải qua, lại xinh đẹp rung động lòng người, thú vị được mấy ngày thì hẳn liền chán ghét. Mẫu thân nói có lý, hẳn là

hoàng thượng, gánh vác cả thiên hạ, muốn ổn định và hoà bình lâu dài, tình yêu nam nữ rốt cuộc phải để sang một bên trước.

Tuy rằng nghĩ như vậy có chút tiếc nuối, nhưng thiên gia chính là như thế, dù sao ngoại trừ chương ngại Quý Phi, sau này làm bạn lâu dài, hoàng thượng tự nhiên sẽ thấy được điểm tốt của nàng. Trước đây chẳng phải Quý Phi lăn lộn gần năm năm mới có chút thành quả sao? Nay nàng tiến cung chỉ mới có hai năm, ngày còn dài nha!

Chương 2

Tuyết Thanh giận dữ nổi cơn mù quáng

Thời tiết dần dần ấm lên, hậu cung so với năm trước thì tiêu điều yên tĩnh rất nhiều, chỉ thấy màu xanh lục nhưng lại không có ngấm hoa xuân như năm rồi, có rất nhiều nữ nhân vui mừng ngắm cảnh. Tuyết Thanh dẫn vài tên nô tài chậm rãi đi dạo ở ngự viên phía trước. Hôm qua vừa có một trận mưa xuân, hôm nay ánh mặt trời vô cùng rực rỡ, rửa trôi màu xanh ngất đở tươi do nước mưa nhào nặn mà phản chiếu màu xanh biếc óng ánh, càng lộ ra vẻ tươi mát trong lành.

Nay thái hậu một lần nữa lại can dự đến công việc của nội cung, Tuyết Thanh bất quá làm ra vẻ khuyến mã (1), mặc dù có chút bận rộn nhưng cũng không phí công.

(1) khuyến mã: chó ngựa, kẻ dưới tự xưng với bề trên

Mấy ngày trước đây nàng có chút lo sợ, loại chuyện này dù sao cũng liên lụy gia môn, Quý Phi mà ngã thì nàng cũng khó mà an tâm. Nhưng thấy thái hậu quyết đoán như thế, ngược lại nàng cũng yên lòng. Tuy rằng chuyện này về sau khó tránh khỏi khiến cho thái hậu bắt được khuỷu tay của Lâm gia, nhưng tóm lại việc này sai ở Quý Phi, Lâm gia chẳng qua là bị lừa gạt, hơn nữa phụ thân ở trong triều rất có chỗ đứng. Chỉ cần sau này

hết lòng báo đáp triều đình, nàng ở hậu cung an phận thủ thường, thái hậu cũng tuyệt đối không tùy tiện lôi nọ cũ ra!

Nàng vừa nghĩ vừa đi thông thả, rẽ sang con đường mòn râm mát lót đầy đá màu, qua bụi cây thược dược, tới gần ven hồ thì bỗng nhiên ngẩn ra. Thấy Ông Thành Hải đang đứng thẳng bên bụi hoa hải đường, bên cạnh là cái đình dù vàng chói của hoàng thượng, một đám tiểu thái giám đang cầm đủ các loại đồ vật đứng ở sau, nhưng lại không thấy hoàng thượng. Nàng theo ánh mắt của Ông Thành Hải thì thấy hoàng thượng đang đứng trên đài ngoài cái đình giữa hồ, một thân thường phục tím đậm thêu chỉ vàng, tóc dài búi lên được giữ bằng trâm đại bàng mực tím. Đuôi tóc dài theo gió nhẹ nhàng lay động. Hắn khoanh tay đứng đó, mắt nhìn mặt nước, nước trong veo lấp lánh trôi lững lờ, phản chiếu màu óng ánh trên chiếc áo của hắn.

Nàng đã lâu không gặp hoàng thượng, hồi mừng hai tháng hai, hoàng thượng ban thưởng yến tiệc cho đàn phi, ở trên tiệc nói chút lời không hay thì sau đó không gặp nữa. Hoàng thượng mỗi ngày đến thỉnh an thái hậu, hạ triều xong thì thời gian sau đó cũng xa cách với nàng. Nhoáng một cái đã hai tháng, kỳ thật từ tháng mười một năm trước hắn về triều đã xa lánh chư cung, có rảnh cũng chỉ gặp Quý Phi, trong mắt lại không chứa người khác. Hắn Nam tuần nửa năm, trở về bốn năm tháng đến lúc này mới gặp Tuyết Thanh, lại có một loại cảm giác trống rỗng nảy sinh. Càng bởi vì mặt nước dao động, phản chiếu hoa văn rồng mà có một loại mùi vị khó gần phảng phất quanh đây.

Thái giám bốn phía nhìn thấy nàng trước, vội vàng khom người hành lễ, miệng nói Đức Phi nương nương. Ông Thành Hải đảo mắt nhìn sang, nhất thời bất động tại chỗ, tung phất trần lên quỳ xuống hành lễ. Tuyết Thanh đi nhanh vài bước, gạt đầu cho hắn đứng dậy. Lúc này Vân Hi nghe thấy giọng nói trên bờ thì quay đầu nhìn qua bên này. Tuyết Thanh đứng ở trên bờ cúi chào: “Thần thiếp không biết thánh giá ở đây, xin hoàng thượng bỏ qua cho sự quấy rầy của thần thiếp.”

Vân Hi cong cong khóe môi: “Thanh nhi từ khi nào đã giữ lễ tiết như vậy? Dù sao cũng đã tới rồi, qua đây đi.”

Tuyết Thanh nghe hắc gọi nàng là “Thanh nhi” như trước, trong lòng vui vẻ. Nàng vội vàng đứng dậy, men theo bóng hoa, hôm nay nàng một thân cung trang vàng nhạt, tay áo vải sa, hai bên thắt lưng hoa văn bướm bướm hồng nhạt, tóc quấn ba vòng, hai bên tết đuôi sam nhỏ. Vừa động bước chân thì cực kỳ tự nhiên hoạt bát. Mặt mày như họa, mắt ngọc mày ngài, phi hoa trục nguyệt lung linh động lòng người.

Tuyết Thanh bước lên cây cầu trên đài nước, cúi người hành lễ: “Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng.” Hiện giờ là giữa trưa, hoàng thượng lại có thể trở về sớm như vậy. Từ cuối tháng ba Quý Phi cáo ốm, hoàng thượng lại không dạo vườn, mỗi ngày bãi triều liên đến thăm Cúc Tuệ Cung. Không thể tin được hôm nay hắc lại có hứng thú? Có lẽ thời gian cũng không nhiều lắm, không cần phải gò bó nữa. Tuyết Thanh nghĩ như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, nhưng may mà việc đã qua, nếu không khẳng định trên mặt sẽ không hề che giấu tâm sự, cho nên nàng vẫn rũ mắt xuống như trước, dáng vẻ cung kính.

“Đứng dậy đi.” Vân Hi thở dài, xoay người vào trong đình. Tuyết Thanh đứng dậy đi theo hắc. Đám nô tài đi theo thấy chủ tử đi qua thì cũng giống như đám người Uông Thành Hải, đều đứng xa xa ở trên bờ chờ truyền lệnh.

Vừa vào tiểu đình, Tuyết Thanh liếc mắt một cái liền nhìn thấy giấy bút bày trên bàn, trong đình đốt lư hương, nhất thời đột nhiên nhớ tới năm đó nàng và hoàng thượng ở đây vẽ tranh. Khi đó trên bờ trăm hoa đua nở, ven hồ chói sáng. Hắc có hứng thú vẽ, liền vẽ ngay giữa hồ. Khi đó bọn họ vẫn luôn làm bạn, tình nồng ý mật. Mặc dù lúc này Tuyết Thanh đã hiểu được, hắc khi đó bất quá nhất thời ham muốn món lạ, còn tâm thì không ở chỗ này. Nhưng hồi tưởng lại, nàng cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Cho dù hắc nhất thời nổi hứng cũng mang đến cho nàng những hồi ức đẹp.

Tuyết Thanh vừa nghĩ vừa nhìn mấy bức hoạ trên bàn, mở miệng cười: “Hoàng thượng hôm nay không biết lại vẽ...” Nàng nói ra một nửa, người đã cứng đờ. Hắn nhìn cảnh xuân cả vườn, nhưng lại vẽ người! Trên tranh là một người hồng y thêu chỉ vàng, búi tóc phượng bay, mày như lá liễu, mắt như châu ngọc, môi đỏ mọng nửa hè, giống như đang cười mỉa. Không phải Lạc Chính Phi Tâm thì còn ai? Hắn cũng không phải chưa bao giờ vẽ người. Nàng từng làm nũng muốn hắn vẽ. Hắn chỉ cười cũng không chịu, chỉ nói mình vẽ không khéo.

Vân Hi không đợi nàng thuận tay cầm một bức tranh gần đó lên xem đã đặt vào hộp sứ men xanh bên cạnh, tự ý ngồi lên ghế mềm cạnh bàn, chậm rãi đưa tay cầm lấy chén trà trên bàn, nửa con mắt cũng không hề nhìn nàng.

Sự lạnh nhạt này của hắn khiến Tuyết Thanh có chút ngượng ngùng. Vừa rồi hắn rõ ràng còn gọi “Thanh nhi”, nay lại giống như nửa câu cũng không thích nói với nàng. Nàng hít sâu một hơi, cố gắng đè xuống cơn sóng đang dâng trào trong lòng, chậm rãi bước qua, khẽ nói: “Hoàng thượng nếu đã khó bỏ Quý Phi. Thần thiếp sẽ tự mình lệnh...”

“Lệnh cái gì? Lệnh cho cha ngươi ngay bây giờ đến nói rõ với thái hậu là hai mươi vạn lượng kia không liên quan đến Quý Phi? Tất cả đều là người vu oan giá họa phải không?” Vân Hi hất mày nhìn nàng. “Ngày đó không phải ngươi có bằng chứng, ngay cả hình dáng đặc thù của tín vật đều nói nửa phần không sai sao? Người sắp đặt mấy tháng trời, không phải là chờ ngày hôm nay sao?”

Tuyết Thanh nghe hắn nói như vậy, trong lòng đau đớn, đôi mắt đỏ lên. Nàng đột nhiên quỳ xuống: “Nàng ấy thật sự đòi hai mươi vạn lượng nhà thần thiếp. Nếu thần thiếp nói bậy nửa câu sẽ bị trời tru đất diệt! Hoàng thượng chỉ chịu tin nàng ấy, lại không chịu tin thần thiếp.”

Vân Hi hừ một tiếng: “Ngươi cũng đã cho rồi, cần gì bây giờ lại nhắc lại chuyện xưa? Ngày đó là ngươi bị cám dỗ vì địa vị cao, có tội tham ô,

chuyện dứt lốt kia cũng gọn ghẽ? Sao người lại còn uỷ khuất?”

“Đúng, thần thiếp thừa nhận lúc ấy bị nàng ấy dụ dỗ, bị mê hoặc vì ngôi vị cao. Cho dù bây giờ hoàng thượng giáng tội, có ban chết cho thần thiếp, thần thiếp cũng không dám có nửa câu oán hận.” Tuyết Thanh rơi lệ, “Thần thiếp vốn là liều chết cũng không muốn nói, làm sao có người muốn tự lật tẩy mình? Huống chi luật lệ nghiêm minh, thần thiếp sao lại không biết đạo lý gây hoạ sẽ liên lụy đến người nhà? Chỉ là thần thiếp bước vào thiên gia, tất nhiên là biết lý lẽ trung nghĩa, đương đầu với ruột thịt vì đại ân đại đức. Trong nhà vì việc này mà đã hơn một năm qua bất an không ngủ được, cha mẹ thần thiếp trong lòng thấy hổ thẹn với hoàng ân, lại e sợ người ta lòng tham không đáy trả thù mà không có chỗ chôn. Thần thiếp vừa không muốn liên lụy cha mẹ, cũng không nhẫn tâm để người nhà lại chịu chèn ép, cho nên dứt khoát nói rõ ra. Việc này đều là do thần thiếp dựng lên, là thần thiếp bất trung bất hiếu liên lụy người nhà đến mức này. Xin hoàng thượng niệm tình xưa, xử lý thần thiếp!”

Lời nói nhẹ nhàng trở nên ứ nghẹn, tiếng như chuông vang, khuôn mặt dịu dàng mà thê lương, nói có tình có lý vô cùng chặt chẽ. Vân Hi rũ mắt nhìn nàng, dung mạo không thay đổi, nhưng sự say mê hấp dẫn đã khác biệt. Hắn uống cạn một hớp trà, nói một lời hai nghĩa: “Có lẽ người nhà người đã nhìn lầm người. Nhưng mà người cũng thật là thích nghi.” Nàng tự có sự ngây ngô xuất trần của riêng mình, nhưng lại đi đến cục diện này, mê muội mất đi cả sự chân thành.

“Là thần thiếp liên lụy người nhà. Thần thiếp vẫn luôn muốn thỉnh tội với thái hậu, nhưng lại không nghĩ lại làm cho lão nhân gia bà đau buồn thảm thiết. Hôm nay nhìn thấy hoàng thượng, thần thiếp chỉ muốn xin hoàng thượng có thể tha thứ cho cha thần thiếp, trừ chuyện đó ra thì không cầu gì khác.” Tuyết Thanh vừa nắc vừa nói.

“Đứng lên đi. Chuyện này coi như không có gì, không cần nhắc lại.” Vân Hi buông chén trà xuống, “Trăm mệt rồi, người cũng không cần ở đây hầu

hạ.”

Tuyết Thanh nghe xong nửa câu đầu thì trong lòng thoáng buông lỏng, nhưng câu kế tiếp của hấn lại muốn đuổi nàng đi. Nhất thời có chút khó chịu, đầu gối nàng hướng về phía trước, nàng nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng, thần thiếp biết hoàng thượng đau lòng. Nhưng thần thiếp cũng từng nếm trải đó thôi? Hoàng thượng đối với Quý Phi tình thâm ý trọng, thần thiếp chưa bao giờ nguyện ý hại nàng. Thần thiếp vẫn thân mật với nàng, tỷ muội tình thâm. Nhưng thần thiếp càng biết cái gì nặng cái gì nhẹ, thần thiếp thân chịu hoàng ân, không dám có nửa điểm phụ lòng!”

Vân Hi nhú mày lại, nửa híp mắt cười một tiếng: “Tỷ muội tình thâm? Theo ý người là, thật ra nói bất cần liên lụy đến người nhà, từ bỏ tỷ muội tình thâm, chỉ muốn trăm thấy rõ bộ mặt của Quý Phi sao? Thật ra người mới là người trung lương nhất?”

Tuyết Thanh cắn răng, thấp giọng nói: “Thần thiếp không dám tự cho mình là người trung lương. Chỉ là không muốn hoàng thượng bị lừa gạt, bị lợi dụng.”

“Trong cung cho tới bây giờ chính là bị người ta lợi dụng và lợi dụng người khác, trăm không thể may mắn thoát khỏi cũng không có gì kỳ quái!” Vân Hi lạnh lùng nói, “Bộ dáng của nàng ấy thế nào, trăm rõ ràng hơn cả người! Người không cần phải ở đây làm bộ làm tịch, nếu đại thắng mà về thì nên vui mừng với thành quả mới phải. Trăm không muốn lại nghe người giảng đạo lý gì cả, cũng không muốn nhìn thấy người!” Nói xong, hấn chợt đứng dậy, nhắc chân bước ra ngoài đình.

Tuyết Thanh tim như bị đao cắt, lệ khóc không dứt. Cho dù Quý Phi tội trạng chồng chất, hấn cũng làm như không thấy. Trong mắt ngoại trừ Quý Phi thì không có ai khác, một khi đã như vậy, lúc trước vì sao còn muốn làm bộ như tình nghĩa sâu đậm với nàng? Nàng thắng cái gì? Nàng rõ ràng đã thua một bước hồ đồ! Nàng thấy hấn đã đi đến mép đình, giãy dụa đứng

dậy: “Nếu hoàng thượng chưa bao giờ may mắn động tình với thần thiếp, nếu hoàng thượng tuyệt đối không để tâm đến tất cả những gì thần thiếp làm vì hoàng thượng, vì sao lúc trước còn muốn...”

Vân Hi xoay người lại nhìn nàng, từng bước từng bước sang đây nói với nàng: “Người làm hết thảy chỉ là vì bản thân mình mà không phải vì trẫm. Người bây giờ tố giác nàng, chính là bởi vì người hận nàng. Người hận nàng vì sao còn muốn học nàng? Học chẳng ra ngô ra khoai gì cả, đáng tiếc cho một cái túi da tốt (2). Nàng ấy làm người đối trá nhưng cũng không che giấu mưu cầu của mình, đam mê thanh danh theo đuổi địa vị cao chính là những gì nàng muốn! Còn người muốn cái gì? Người muốn thứ trẫm không cho người được, người phải đi cướp đoạt những gì trẫm muốn. Người cho là người tiêu diệt nàng thì trẫm có thể trở về với người? Người quả thật ngây thơ đến ngu xuẩn!” Vân Hi càng nói càng giận, có vài phần không kiềm chế được, “Trước kia có lẽ còn mấy phần tình cảm, nhưng nay trẫm và nàng ấy đều không nợ người nửa phần!”

(2) túi da: ví với thân thể con người, mang ý mỉa mai

Lời hăn nói như đao, một đao chí mạng, chém cho hồn vía nàng tan tác tơi bời. Nàng lui lại hai bước, suýt nữa thì va phải cái bàn!

Hoá ra là nàng đã đoán sai rồi, hoàng thượng không phải vô tình, mà hăn đã đem hết tình cảm cho Quý Phi! Nay hăn không thương nàng, không chỉ có không thương thậm chí còn hận nàng. Cho dù nàng lật đổ Quý Phi thì cũng như hai bàn tay trắng! Nàng thật là điên, còn tưởng rằng hăn chính là muốn một người có thể mưu tính ở lại bên cạnh hăn. Kỳ thật không phải, hoàn toàn không phải!

Nước mắt nàng trào ra, nàng mỗi lần đều đoán sai cả, lúc nàng nghĩ hăn có tình thì hăn lại vô tình. Lúc nàng cho rằng hăn vô tình thì hăn lại có tình! Nàng hoàn toàn không nhìn thấu cũng đoán không ra, khi nàng ngây thơ hồn nhiên thì trong cung dạy nàng phải toan tính xảo quyệt, khi nàng mưu

tính thì hẳn lại bắt đầu ghét cay ghét đắng! Chỗ đứng của nàng rốt cuộc ở đâu?

“Chẳng lẽ thần thiếp thích hoàng thượng là sai sao?” Tuyết Thanh thất hồn lạc phách lâm bầm, “Thần thiếp từ nhỏ đã biết là phải vào cung, thần thiếp từ nhỏ chỉ biết, thần thiếp nhất định là phải tiến cung. Bất luận hoàng thượng già hay trẻ, đẹp hay xấu, thần thiếp đều chỉ có thể thích hoàng thượng. Chẳng lẽ như vậy cũng là sai sao?”

Vân Hi nhẹ nhàng cười một tiếng: “Thích một người tất nhiên là không sai, nhưng đôi khi người đó không nhất thiết phải thích lại người!” Nhà Lâm Tuyết Thanh từ nhỏ đã theo mẫu mực cung phi mà dạy nàng, nhưng không dạy nàng làm sao để sinh tồn trong cung, hoặc là cũng có dạy, chỉ có điều là nàng không học được thôi.

Tuyết Thanh ngay cả hoàng thượng đi lúc nào cũng không biết, trước mắt nàng là một mảnh sương mù, cái gì cũng không thấy rõ. Nàng từ trước đến giờ vẫn không nhìn rõ hoàng thượng, cũng không rõ Quý Phi, thậm chí không thấy rõ tấm rèm che trong cung. Nàng không thể phân biệt thật giả, cũng không biết cái gì đúng cái gì sai, hoá ra là nàng vẫn cứ mơ hồ bị lạc ở trong này. Nàng không tranh giành là sai, hài tử đầu tiên hoặc cũng là hài tử duy nhất đã chôn vùi trong sự ngây thơ của nàng. Nàng tranh giành cũng sai, bởi vì nàng làm hại nữ nhân hoàng thượng yêu nhất, hẳn không bao giờ tha thứ cho nàng nữa.

Đợi đến lúc nàng từ từ lấy lại tinh thần thì mặt trời đã ngả về phía tây, ánh tà dương chậm rãi rơi vào đồng tranh vẽ. Nàng đột nhiên khẽ cười, ít nhất nàng thắng một người! Người có tiếng biết đối nhân xử thế trong cung nhất, người cẩn thận nhất - Quý Phi! Nàng không chiếm được hoàng thượng, nhưng Quý Phi cũng không chiếm được. Ít nhất nàng còn có thể tiếp tục ở đây, nhưng Quý Phi lại không có cơ hội nào!

Nghĩ như vậy, nàng bỗng nhiên đưa tay cầm lấy một bức hoạ cuộn tròn, từ từ mở ra xem người trong tranh. Khá cho một vẻ đẹp diễm lệ, đáng điệu nhã nhận độc nhất vô nhị, suốt ngày tính kế người khác, nay cũng ngã vào trong kế hoạch của mình. Trong cung hoá ra chính là một nơi vô tình như vậy, chỗ này là nơi cướp giật, căn bản không có đoá tình ý nào nở hoa!

Chương 3

Trong liên hoàn kế, Phi Tâm vẫn có chân thật

Mạc Thành Dũng đang sai bảo nô tài ở tiền viện ngoài Cúc Tuệ Cung. Mấy ngày qua hoàng thượng và thái hậu cũng đã cảnh cáo hăn. Huống chi bây giờ trong cung này cũng không phải đều là người của Thọ Xuân Cung. Gần đây bởi vì muốn thu dọn lồng sưởi mà phải gỡ màn cửa sổ thay đi, đem một đồng y phục da và áo hai lớp cất ngay ngăn. Lại vì hồi tháng ba có ý chỉ cấp cho Cúc Tuệ Cung thêm quy chế, cho nên tất cả đồ vật đều bày ra không ngừng, khiến cho Cúc Tuệ Cung cực kỳ bận rộn.

Trước đó, hoàng thượng đã lệnh cho Trần Hoài Đức dẫn một đám thái giám cung nữ sang đây. Mạc Thành Dũng cũng không ngốc mà nán lại, hoàng thượng gần đây kinh khủng đến cực điểm, mỗi khi đến Cúc Tuệ Cung liền đập bể một miếng, Mạc Thành Dũng sợ tới mức mỗi ngày đều mong đợi quay về Thọ Xuân Cung.

Cho nên vừa thấy người từ Càn Nguyên Cung tới, hăn nhanh chóng giao hết mấy việc trong nội điện cho Trần Hoài Đức. Còn mình thì ở bên ngoài quản lý nô tài và chuyện thể diện.

Hăn bên này đang bận, đột nhiên bên ngoài có tiểu thái giám báo Đức Phi không dùng nghi lễ mà dẫn vài người qua đây. Mạc Thành Dũng kinh ngạc, thái hậu đã sớm có lệnh không cho các cung đến thăm, nay nàng ta sao lại tới rồi? Hăn nghĩ như vậy nhưng cũng không dám chậm trễ, vội dẫn người ra ngoài nghênh đón. Trước mắt Đức Phi đã tới gần cửa đại điện, hăn

vội vàng quỳ xuống thỉnh an, Tuyết Thanh liếc hắt một cái: “Đứng dậy đi! Quý Phi tỷ tỷ ở đâu? Bốn cung muốn nói chuyện với nàng.”

“Bẩm nương nương, Quý Phi nương nương hôm nay không được khỏe, sợ là không thể quấy rầy.” Mạc Thành Dũng trả lời, “Bây giờ Cúc Tuệ Cung mùi thuốc mấy ngày liền, sợ lại lây cho nương nương, thật không dám tiếp giá.” Nay ở ngoài cung thỉnh thoảng có người qua lại, Mạc Thành Dũng tất nhiên vẫn phải nói mấy lời xã giao. Hắn thấy buồn cười trong lòng, Đức Phi này nay còn có gì để nói với Quý Phi? Ngày đó không phải là nàng ta đến mặt báo sao? Bề ngoài chế giễu còn chưa đủ, thật đúng là còn muốn nhìn người ta tắt thở như thế nào sao?

“Bốn cung và Quý Phi tình thâm, nay bốn cung cũng tâm như lửa đốt vậy. Vừa rồi vừa khéo gặp hoàng thượng, hoàng thượng đến Khải Nguyên Điện nghị sự, không rảnh rồi đến đây mới để cho bốn cung thay hoàng thượng sang thăm Quý Phi một chút, lại mang một bức ngự bút (*) hoàng thượng cho Quý Phi giải buồn. Có lẽ là Quý Phi sẽ thoải mái hơn nhiều.” Tuyết Thanh nói xong, thái giám bên cạnh bày một món đồ lên.

(*) ngự bút: chỉ chữ hoặc tranh tự tay vua vẽ hoặc viết

Mạc Thành Dũng vừa nghe hoàng thượng mang sang đây thì hắn cũng không thể ngăn được Đức Phi để tìm người đi hỏi hoàng thượng, đành phải nghiêng người nói: “Đã như vậy, nương nương nói một chút cũng tốt.”

Trước khi tới Tuyết Thanh đã cho người hỏi qua, hoàng thượng đến Khải Nguyên Điện gặp các công thần, lúc ấy có người của các ban quỳ bên ngoài, nửa khắc hắn cũng không tới được. Huống chi bức họa này thật sự là ngự bút, nàng cũng không nói dối. Chỉ là nàng cũng phải đối phó với thái hậu và hoàng thượng. Những lời hoàng thượng nói với nàng ở tiền ngự viên quả thật khiến nàng đau đớn, như thế mới có suy nghĩ này với Quý Phi. Ngược lại không phải là muốn làm Quý Phi thành ra cái dạng gì, nay canh phòng nghiêm ngặt như vậy, tai mắt nhiều như thế, nàng cũng không thể

làm được gì. Chẳng qua là trông thấy bại tướng dưới tay, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút!

Nàng thấy Mạc Thành Dũng nhường đường liền dẫn vài tên nô tài tiến vào Cúc Tuệ Cung. Vách tường vẫn huy hoàng như trước, thậm chí càng hơn trước, chỉ là bây giờ nơi này có thể xem như tâm cung vậy, phô trương hơn trước rất nhiều.

Nàng đi vào trong, đi qua chính điện đó là một khu vườn ở chính giữa, mái hiên vòng quanh, còn Phi Tâm thì đang ngồi trên ghế quý phi cạnh bụi hoa mẫu đơn râm mát.

Hôm nay nàng mặc một bộ hoa y rực rỡ, càng thêm lộng lẫy hơn so với năm trước khi Tuyết Thanh thấy nàng. Chất liệu có thể sánh với năm ngoái nhưng màu sắc thì khác nhau. Trên thêu tầng tầng mây tím mờ mờ ảo ảo, cổ áo bán nguyệt nho nhỏ. Từ thắt lưng trở xuống bắt đầu xoè ra, vạt áo tất cả đều thêu bướm. Tay áo rộng thêu sen, có tua tơ vàng vòng quanh. Mái tóc đen nhánh được xoa ra, được cài mấy viên đá quý tinh xảo. Mặt mày tất nhiên là tươi tắn như lúc ban đầu. Hơn nữa chẳng những không có nửa phần tiêu tụy mà còn mượt mà hơn trước. Thật là làm cho Tuyết Thanh vô cùng bất ngờ!

Hiện giờ trời đã về chiều, hành lang đã giăng đèn lên. Nàng ngồi đó khiến cho nơi này sáng rõ lên. Phi Tâm đang cầm trà nóng trong tay, lúc này nghe thấy tiếng động thì quay đầu lại, thấy Tuyết Thanh đang đứng ở bậc thềm nhìn nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều có chút giật mình. Một lát sau, Phi Tâm đứng dậy: “Đã tới đây rồi thì vào sảnh ngồi một chút đi?” Nàng nói xong liền đưa chén trà cho Trần Hoài Đức, còn mình thì chậm rãi vào hậu điện.

Tuyết Thanh đi theo nàng, thấy bước chân nàng, bóng dáng nàng vẫn như xưa, hoàn toàn không có cảm giác khổ sở tàn tạ trước khi chết. Nhất thời

nàng ta cũng không biết là tư vị gì. Thấy Phi Tâm đi ở phía trước, những lời nàng muốn nói đều bay hết hơn phân nửa. Chẳng những như vậy mà còn thấy xót thương! Có lẽ Quý Phi đúng là đối trá tham lam thành thói, nhưng thật sự là không quá mức tổn hại đến mình. Chuyện đã thành ra như vậy, ngược lại giống như là nàng ta nợ Phi Tâm. Bản thân lại trở thành kẻ hèn nhất!

Hai người đi vào trong sảnh. Nô tài dâng trà lên. Phi Tâm cho Trần Hoài Đức dẫn người đóng cửa đi ra ngoài. Nơi này chỉ có một cái giường nhỏ hình vuông, gối dựa cũng chỉ có vài cái. Bình phong chung quanh được kéo ra. Trên tường treo bức hoạ Trường Giang và Hoàng Hà. Trên mặt đất là một chiếc lư đồng tử kim toả hương nhàn nhạt. Phi Tâm ngồi lên giường, thấy nét mặt Tuyết Thanh thì khẽ cười: “Hôm nay sao rảnh rồi đến thăm ta vậy?”

“Người thật hận ta sao?” Tuyết Thanh nhếch môi, cuối cùng vẫn không thể đè nén được mà bước tới vài bước, thông thả đến bên cạnh nàng, rũ mắt nhìn nàng: “Bộ dạng này của người quả thật không tệ.”

“Trong cung này chỉ có thành bại.” Phi Tâm tựa vào gối nhìn nàng ta, “Ta cũng không hận người.” Phi Tâm khẽ dừng một chút, tiếp tục nói: “Trước đây ta cũng chưa bao giờ thật tình đối xử với người, về sau cũng sẽ không có người thật lòng thật dạ với người. Tình cảnh này là do người tạo ra, người phải bảo trọng!”

Lời này chạm đến chỗ đau của Tuyết Thanh, nàng ta cắn cắn môi: “Người chưa từng thật tình đối xử với ta, nay người rút cuộc cũng thừa nhận? Nhưng mà chúng ta cùng giả cho một nam nhân, cho nên thế nào cũng không thể là bằng hữu. Về phần sau này có người thật lòng thật dạ với ta hay không, không cần người quan tâm!”

“Thật ra thì thật tình hay giả ý không cần phải dốc sức phân biệt. Có khi chỉ cần người nghĩ thoáng một chút, cuộc sống cũng sẽ không đau khổ như

người suy nghĩ.” Phi Tâm nhìn nàng ta, trông mắt sáng lên, tựa như hiện hữu sự chói lọi thuần túy khác biệt và mê hoặc, “Trong cung không giống như ngoài cung, không được lòng người ta cũng không có nghĩa là định bụng hại người ta. Chẳng qua là sinh tồn, ai mà chả cảm thấy bất an. Ta cũng không có ý châm chọc gì, những lời này, thật ra là những lời thật lòng của ta!”

“Lúc này mà còn nói thật lòng, thật không hiểu người rốt cuộc là thế nào!” Tuyết Thanh nghe xong càng cảm thấy khó chịu, nhất thời hai mắt đỏ ngầu.

“Thật sự ta rất hâm mộ cá tính của người, người tự có sự hồn nhiên xuất trần của mình.” Phi Tâm cười cười, “Ta không giống người, từ nhỏ muốn có sự quan tâm của cha mẹ cũng phải tranh giành với người khác. Trong nhà người đối đãi với người như châu như ngọc, nâng niu trong lòng bàn tay, cho nên người sẽ không người lừa ta gạt, nay nghĩ lại, thật ra người nhà người đã làm hại người.”

Tuyết Thanh nghe xong thì đột nhiên ngẩn ra. Những lời này, làm như đã từng nghe qua! Nàng ta bỗng nhiên cảm thấy trong đầu như bị điện giật, giữa trưa trong hoa viên, hoàng thượng lại có thể nói như vậy! Nhưng khi đó bọn họ rõ ràng là nói chuyện hai mươi vạn lượng!

“Nhà của ta sao lại làm hại ta?” Tuyết Thanh nhất thời không kiềm chế được mà mở miệng, cả người nặng trĩu, chưa phát hiện ra mình đã ngồi xuống bên cạnh Phi Tâm.

“Phụ thân người là trọng thần trong triều, mẫu thân xuất thân danh môn. Hết đời này đến đời khác ở kinh thành, gia thế hiển hách.” Phi Tâm thản nhiên nói, “Người là nữ nhi dòng chính, huynh đệ cùng mẹ ai nấy đều là tinh hoa, từ nhỏ điều kiện của người đã hơn người khác rất nhiều. Dù có những huynh đệ tỷ muội khác, tóm lại vẫn không thể so với người. Bất kỳ vật gì người cũng không cần tranh, tự có người thả ở trước mặt người. Từ nhỏ người đã dựa theo quy củ, cha mẹ dốc lòng vun xới, có tư chất người

trời, hồn nhiên trong sáng. Càng trở mã thì càng hoa nhường nguyệt thẹn, hồng nhan tuyệt sắc. Có thể nói ngàn vạn sủng ái đều tập trung trên người người, người ngoài chỉ có thể ngưỡng mộ, tuyệt đối không có tư cách đánh giá người. Cho nên người cũng không đề phòng với người khác, bởi vì căn bản người không cần. Người tất nhiên là ưu tú hơn bọn họ, mọi thứ đều hợp lẽ. Vào cung, phong vị, được sủng ái, thậm chí còn mẫu nghi thiên hạ, người muốn gì đều dễ như trở bàn tay, không cần cố sức chút nào. Nhưng thật ra không phải vậy, vào cung không chỉ là lấy chồng, trong cung không giống bất kỳ gia đình nào. Mà việc người phải làm, cũng không phải là làm cho hoàng thượng yêu thích.”

“Vì sao lại nói với ta những lời đó, không phải người chưa bao giờ thật lòng với ta sao?” Tuyết Thanh nghe nàng nói xong, đột nhiên mở miệng.

“Người cũng sẽ chết, nói mấy lời lương thiện, khi ta lâm chung cũng được khen mấy câu.” Phi Tâm nhẹ nhàng cười, “Ta đã lui ra khỏi hoả tuyến, về sau không cần tranh giành nữa. Nhưng người không giống vậy, nếu người muốn trường tồn không ngã, trước hết phải tỉnh ngộ. Ta chưa từng thật lòng với người, quả thật đã từng lợi dụng người. Bất quá nay ta và người không ai nợ ai!” Nàng đột nhiên hít mắt lại, “Nếu ta là người, hôm nay căn bản sẽ không đến đây. Thắng thì thắng, tội gì còn muốn tự tìm phiền não!”

Tuyết Thanh sợ run một hồi, bỗng nhiên rơi lệ. Nàng ta nắm lấy tay áo của Phi Tâm: “Người cần gì phải nói với ta những lời này, dối trá đến cực điểm còn làm bộ làm tịch, nói cái gì mà thật lòng, người vốn không biết cái gì là thật lòng!”

Phi Tâm nghe xong mắt cũng ươn ướt, nàng mím môi thầm cười một cái, mở miệng nói: “Quả thật lúc ta biết thì đã chậm rồi. Hôm nay ta nói với người những lời này là biết người thật lòng thương chàng. Nhưng người muốn ở bên cạnh chàng, rõ ràng thật lòng còn chưa đủ! Ở trong cung, chọc thẳng vào địch cũng không phải là phương pháp tốt. Phải hiểu được lấy tình chế độ, tùy cơ ứng biến, giảm bớt mũi nhọn...”

“Người cho rằng người là ai hả? Đừng để ta chê cười! Người không lấy được mới nhường cho ta, ta còn lạ gì!” Tuyết Thanh nghe xong càng khóc rống lên, hận không thể nhào tới đánh nàng một trận.

Phi Tâm thấy bộ dạng của nàng ta như vậy, nghiêng răng duỗi tay ra giữ nàng ta lại: “Lâm Tuyết Thanh, đây là cái tính khí gì của người vậy? Ta nói cho người biết, hôm nay người không nên tới đây. Nếu người muốn cởi bỏ sạch sẽ, đến lúc đó người cứ theo lời ta mà làm!” Nói xong, Phi Tâm cũng mặc kệ nàng ta giãy dụa, kéo lỗ tai nàng ta qua nói mấy câu.

Tuyết Thanh được nâng niu như vậy, làm sao chịu được đau, nhất thời hô hoán lên đưa tay ra, móng tay cào lên vạt áo Phi Tâm, kéo thắt lưng ra. Miệng gào lên: “Ta làm sao mà nghe lời người, ta mới không cần người dạy, người nay là một tên bại tướng, đáng đời người đáng đời người!” Bao nhiêu tức giận tích tụ ngày hôm nay đều xả ra. Phi Tâm cũng mặc kệ, đoán chừng nàng nghe được liền cao giọng hô: “Trần Hoài Đức!”

Trần Hoài Đức nghe thấy Tuyết Thanh kêu la trong phòng đã định đẩy cửa tiến vào, lúc này lại nghe thấy Phi Tâm kêu hấn. Hấn vội vàng đẩy cửa vào, thấy Tuyết Thanh mặt đầy lệ, tóc tai lộn xộn. Hấn rùng mình, khom người xuống, ngoài miệng cũng không khách khí nữa: “Đức Phi nương nương, Quý Phi hiện giờ cũng nên nghỉ ngơi, xin người bãi giá hồi cung!”

Tuyết Thanh bị Phi Tâm kéo lỗ tai đến đỏ bừng, tức giận đến mức biến sắc, lại nghe Trần Hoài Đức đuổi người như vậy thì vung tay áo, không nói gì mà quay đầu bước đi. Phi Tâm thấy bộ dáng kia của nàng ta thì khẽ than thở trong lòng, vì thế cũng không muốn xen vào nữa.

Chương 4

Có linh tê, hai lòng dễ chịu

Một hồi Mạc Thành Dũng tiến vào, trong tay đang cầm một món đồ mà Tuyết Thanh mới vừa mang đến cho nàng: “Vừa rồi hoàng thượng nhờ Đức Phi nương nương mang ngự bút đến cho người.” Phi Tâm nghe xong thì nhận lấy mở ra xem. Thấy rồi thì nước mắt lại không ngừng được, hoá ra là bức hoạ hắc vẽ ở vườn Sướng Tâm. Ngày đó náo loạn cả buổi, cuối cùng mực văng đầy bàn, hắc cũng không hoàn thành bức vẽ.

Trải qua ba tháng, hắc đúng là đã vẽ xong rồi. Y phục mùa đông kia, bộ trâm cài tóc kia, thậm chí dáng người của nàng không sai một ly. Lúc này đưa đến cho nàng xem, thật là khiến nàng đau đớn vô cùng. Vốn nàng cũng không hối hận vì đã làm như thế, dù cho hắc tức giận đến phát điên thì nàng cũng không hối hận. Nhưng mấy ngày nay bình tâm suy nghĩ lại, nàng thật sự cảm thấy thời gian quá ngắn. Nhớ lại lúc Nam tuần, nàng càng cảm thấy bản thân quá mức thận trọng, khiến hắc vô cùng nghi ngờ. Quý Phi không có lỗi với hoàng thượng, tất nhiên là có trời đất chứng giám cho lòng trung thành. Nhưng Lạc Chính Phi Tâm thật có lỗi với tình yêu của Sở Vân Hi, khi chữ trung và chữ ái đối đầu với nhau, nàng phải từ bỏ ánh nhìn sâu đậm kia!

Nàng vừa xem vừa khóc, lại sợ thắm bức họa này mà chà đạp tâm ý của hắc, đưa tay kéo xa khoảng cách. Mấy ngày này, nàng căn bản không muốn rơi lệ trước mặt hắc.

Khó chịu là hắc, chết rồi thì không sao, nhưng còn sống thì khổ. Có khi bản thân lại mong đợi hắc nhanh chóng quên đi, nhưng đáy lòng lại sợ hắc quên mất nàng!

Phi Tâm khổ sở trong lòng, người nào di chuyển trước mặt cũng không để ý. Đột nhiên nàng nghe thấy giọng một nữ nhân vang lên: “Nương nương, cần phải đi rồi.”

Những ngày qua Phi Tâm vô cùng miễn cảm với chữ “đi” này, dường như đại nạn của mình đã đến. Nàng kích động một lúc lâu mới phục hồi tinh

thần lại, chết thì không có gì, chỉ là nàng đột nhiên cảm thấy, ít nhất cũng nên cho nàng gặp hoàng thượng một lần cuối mới phải. Chờ nàng kinh ngạc xong thì trong sảnh vắng vẻ chỉ còn một cung nữ đứng đó, cửa đã đóng kín, khiến cho nàng có chút nháy dựng lên. Phi Tâm cẩn thận cuộn bức tranh lại, cũng không khóc nữa, hít sâu một hơi: “Thái hậu cho người đến dẫn bản cung đi?”

Lúc trước thái hậu rõ ràng đã đồng ý với hoàng thượng cho hẳn thời gian một tháng, nay kỳ hạn một tháng chưa tới. Có lẽ thái hậu cũng không muốn kéo dài nữa, càng lâu sẽ càng khó làm cho hoàng thượng hồi tâm chuyển ý. Dứt khoát trực tiếp kết thúc, đỡ khiến cho mọi người phiền não. Như thế thật ra cũng đúng! Lại nghĩ một chút, cần gì còn muốn gặp hẳn, thấy hẳn lại càng khó chịu mà thôi.

Nàng nhìn cung nữ trước mặt, khá là lạ mặt, gần đây có nhiều gương mặt vào đây, hơn nữa tâm trạng Phi Tâm lúc nào cũng ngẩn ngơ, làm sao nhớ rõ được. Chỉ thấy nàng cung nữ này tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, trắng nõn xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn, dáng người mảnh khảnh, búi tóc đơn giản. Thấy nàng từng tuổi này còn ở lại trong cung, có lẽ là nữ quan ở lâu dài trong cung, nhưng lại mặc y phục Tì tẩm bình thường. Phi Tâm nhìn lướt qua, mở miệng: “Là vải hay là rượu? Dù sao vẫn lấy đi.”

Cung nữ kia che miệng, cũng không quỳ xuống mà cúi người nói: “Mời nương nương dùng rượu trước rồi sau đó dùng vải thì sao?”

“Cái gì?” Phi Tâm có chút sững sờ, hẳn là không phản ứng kịp, nhất thời căn bản không biết nàng cung nữ kia có ý gì? Chọn cái gì cũng như nhau thôi, cần gì phải dùng đến hai hình phạt cho thân thể thêm phiền toái như vậy?

Cung nữ kia lúc này mới dịu dàng cúi đầu nói: “Nô tì chỉ mới làm cung nữ có mười ngày mà thôi. Chả trách nương nương không nhận ra. Chồng nô tì họ Tả. Nhà mẹ đẻ họ Lam.”

“Người. Người là Lam Song Trì!” Phi Tâm nghe xong thì đột nhiên đứng dậy, hai mắt trừng chòng chọc. Vợ của Tả Hàm Thanh, nổi danh là sư tử Hà Đông Lam Song Trì! Lúc ấy Tả Hàm Thanh vì từ chối hoàng thượng ban thưởng người mà suýt nữa làm loạn trong buồng ngủ nàng trên khoang thuyền. Bị Bàng Tín đập đến cắn răng mà vẫn sống chết ôm đúi hoàng thượng. Ông Thành Hải cười đến mức ngã trái ngã phải. Hơn nữa ngay cả Tú Linh đã nghe qua tên tuổi của nàng ta. Chẳng qua là vì Phi Tâm không có hứng thú nghe mấy tin đồn nhảm chán này mà thôi. Sau chuyện đó, Tú Linh đại khái có nói câu chuyện Lam thị nhà họ Tả này. Phi Tâm khi đó mới biết phu nhân Tả Hàm Thanh họ Lam tên Song Trì. Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ rằng nàng ta hôm nay lại có thể liêu lĩnh tới đây!

“Đã khiến nương nương chê cười rồi.” Lam Song Trì nhìn bộ dáng kia của Phi Tâm thật là thú vị, lại thấy thái độ vừa rồi của nàng với chuyện sinh tử thì lại càng cảm thấy hào hứng. “Nương nương không hổ là ‘nữ trung trượng phu’ (1). Có thể thuận miệng nói đến vải và rượu. Thật là làm cho nô tì hết sức bội phục!”

(1) “nữ trung trượng phu” : bậc đàn bà có khí phách

Phi Tâm thấy nàng ta không để tâm mà trêu chọc người khác, nhất thời vừa thẹn lại vừa khó xử, nhưng lại quên muốn hỏi nàng ta cái gì.

“Nô tì theo nhà tôi (2) cũng đã vào kinh hơn ba năm. Bởi vì nhà tôi thăng chức, vốn cũng nên mỗi tháng vào cung tới hầu hạ thái hậu và chư vị nương nương làm lễ ra mắt.” Lam Song Trì nhất thời thu lại vẻ mặt, lúc này mới nghiêm chỉnh cúi người đáp lại. “Chỉ có điều nô tì mang tiếng xấu ở bên ngoài, thái hậu sợ nô tì vào cung thì gặp chuyện nên cũng chưa bao giờ lệnh cho nô tì vào cung.”

(2) nhà tôi: tiếng gọi chồng mình trước người khác

Phi Tâm nghe xong. Trách không được nàng ta thân là nhị phẩm cáo mệnh (3) nhưng Phi Tâm lại chưa bao giờ gặp qua vị Tả phu nhân này. Hoá ra là thái hậu đã nghe qua chuyện của nàng ta. Ngoài cung xem nàng ta là nước lũ và thú dữ (4). Không gặp thì mắt không thấy tâm không phiền.

(3) cáo mệnh: phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến

(4) nước lũ và thú dữ: nguyên văn là “hồng thủy mãnh thú” , thành ngữ này ý nói là có thể ví như tai hoạ ghê gớm

“Hôm đó ngày hai mươi tám tháng ba, hoàng thượng tuyên nhà tôi vào cung, sau đó nô tì mới nghe chiếu vào đại nội. Nay mọi việc đã ổn thỏa, nương nương vẫn là nên dùng chén rượu này trước đi?” Lam Song Trì nói xong thì đưa tay cầm lấy một cái chén, bên trong là một cái chuông nhỏ, bên cạnh là một cái cuộn vải màu trắng!

“Nhị phẩm cáo mệnh đến đưa tiễn trước cũng là thoả đáng.” Phi Tâm nghe xong cười cười, vén tay áo đón lấy cái chén. Nhìn chất lỏng màu hổ phách bên trong, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng nàng, ngũ tạng cuộn cuộn. Những giọt lệ cuối cùng cũng trào ra, nàng hít sâu một hơi, dù sao cũng không thể sa sút hơn được nữa. Trước đây nàng cũng đã nghĩ tới kết cục của mình, đành uống một hơi cạn sạch!

“Tốt! Nương nương thật sự rất thẳng thắn. Nô tì trước đây đi theo nhà tôi trấn giữ biên cương, cũng thấy nhiều anh hào cưỡi ngựa, không chịu vào khuôn phép nam nữ, trường kiếm thiên nhai vô cùng phấn khởi! Nay đến kinh thành Vĩnh An, tuy nói là phú quý độc nhất vô nhị nhưng lại trói chân người ta, thật không có thói quen như vậy. Nhưng mà cung vàng điện ngọc cũng có chân tình, thật khiến cho người ta biết bao vui mừng, biết bao sung sướng.” Lam Song Trì vỗ tay cười nói, “Nương nương không sợ chết, không phải là không yêu mà là vô cùng yêu. Là không đành lòng để hoàng thượng vì nương nương mà bôn ba đau đớn sống không bằng chết! Nương

nường trời sinh nhan sắc xinh đẹp tâm tư mềm mỏng, nhưng cũng có can đảm, khó trách hoàng thượng không thể dứt bỏ!”

“Hoàng thượng?” Phi Tâm ngẩn ra, nhất thời đầu óc quay cuồng. Mấy ngày này Vân Hi hề thấy nàng thì sẽ không hoà nhã, đập vỡ bao nhiêu thứ ở Cúc Tuệ Cung của nàng. Nhưng trong lòng nàng hiểu rất rõ, một nửa là trong bụng vẫn còn tức giận, một nửa là mượn cơn tức này mà diễn trò. Hơn hai mươi năm hãm ở trong cung thật thật giả giả, nàng đương nhiên có thể lý giải hành vi này của hãn, kỳ thật thì có khi không cần phải phân biệt thật hay giả. Gần đây nàng cũng không biết hãn bận cái gì, nàng hỏi Uông Thành Hải hay Trần Hoài Đức thì hai người họ đều đùn đẩy nhau bảo không biết. Thành ra nàng cũng không dám hỏi nhiều, ngày này dù sao cũng đến, việc gì còn phải khiến hãn khó chịu vào lúc này?

Dù sao thì mấy ngày nay hãn cũng ra sức bảo bọc nàng, y như nhồi cho vịt ăn vậy, nàng nay nào dám chọc hãn? Vừa thấy phi đao trong mắt hãn là liều mạng xối cơm, ngay cả dáng vẻ cũng không chú ý nữa. Hãn cho nàng ngâm nước nóng, mỗi ngày nàng đều nghe lời. Nay nhắc tới hoàng thượng, ngược lại càng làm cho Phi Tâm lộn hết cả ruột gan. Quả thật, hãn bôn ba lần qua lần lại như vậy đến gầy yếu, hồn vía lên mây đau khổ đến tột cùng. Nàng không nở, nhưng ở đây nàng còn có thể làm gì, đừng liên lụy ra bên ngoài nữa!

Nghe Lam Song Trì nói như vậy, Phi Tâm nhú mày: “Hôm nay hoàng thượng xuất cung?”

Lam Song Trì cười nói: “Thánh giá hiện giờ đang ở Tả phủ, nường nường và hoàng thượng thật sự là có linh tê (5). Không đến hai câu đã đoán được bảy tám phần! Chả trách hoàng thượng nói, thân ở hai nơi mà tâm thì chung một chỗ, thật là không giả. Hoàng thượng nói nường nường rất sĩ diện hảo, rõ là ban chết mà nường nường cũng không bằng lòng khóc sụt mướt cho người ta chê cười, nhất định phải quyết đoán! Nhưng chỉ có rượu thì không nên chuyện, cho nên cũng phải dùng tới vài!”

(5) linh tê (sừng tê giác) : chuyện xưa kể lại, sừng tê giác màu trắng có thể phản ứng rất nhạy, cho nên gọi là “linh tê” , thường được ví như ngăm hiểu trong lòng, đồng tình với nhau

Phi Tâm quần bách, trừng mắt nhìn cái khay, đột nhiên có phần hiểu ra! Lúc trước nàng khiến hắc trủng một gậy, làm hắc bị giày vò đến chết đi sống lại. Nay hắc đã muốn ở bên cạnh nàng, vốn không nói cho nàng phải làm gì mà để cho nàng tự mình đoán!

Phi Tâm hít một hơi nói: “Rượu cũng uống được, vải cũng cuốn được!” Nói xong, nàng run rẩy đưa tay lấy cuộn vải ra, Lam Song Trì nhú mày nhìn nàng chăm chăm, “Nương nương có thật sự hiểu được ý của hoàng thượng không? Không hỏi gì cả sao?”

“Hỏi nữa chẳng phải là bỏ lỡ thời cơ sao? Giấy bút người đã chuẩn bị cả rồi chứ?” Phi Tâm nói xong, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống. Rượu trong trời đất nàng không rõ lắm, dù sao lúc này cũng chả có gì khác. Nhưng nàng đã hiểu ra, vừa rồi Lâm Tuyết Thanh đến đây, hắc để cho nàng kéo Lâm gia xuống nước, làm lớn chuyện lên, dù sao hiện tại nơi này cũng không riêng gì người của hắc. Nói càng nhiều, truyền tới tai thái hậu kia thì sẽ không còn là thật!

Cho nên mấy ngày qua cơ bản hắc không ở cùng với nàng, cứ tới là đập đồ, như vậy sẽ không có bất kỳ lời thông đồng bịa đặt nào. Còn chuyện vì sao mỗi ngày đều bắt nàng ăn đến buồn ngủ, nhất định là sợ nàng mệt mỏi mà không được bổ dưỡng, đừng để đến lúc đó lại tăng thêm vải để cột vào chân!

xxxxxxxxxxxx

Vân Hi đang ở chính đường của Tả phủ, bên ngoài hợp với tiểu viện và hành lang. Tả Hàm Thanh đứng bên cạnh hắc cùng ngăm sắc trời mù mịt, một hồi lại có người đến báo, nói phu nhân đã trở lại.

Đuổi người ra rồi, Tả Hàm Thanh lại nhìn hoàng thượng một cái: “Hoàng thượng, cũng nên khởi giá hồi cung rồi!”

Vân Hi liếc nhìn hẳn: “Nếu ngày mai không dậy nổi, hoặc là chuyện này bị đồn ra ngoài dù chỉ một chút, trẫm liền chặt đầu cả nhà ngươi.”

“Vi thần sao dám?” Tả Hàm Thanh cúi người, “Một nhà vi thần lớn nhỏ đều nguyện làm chó ngựa cho thánh thượng, thánh thượng đã ban ơn cho vi thần, nường nường cũng có ơn chiếu cố vi thần. Vi thần chết muôn lần cũng không đủ để báo đáp, sao có thể có chút hành vi bất trung bất nghĩa? Việc này trừ tiện nội (6) ra thì không ai ở bên ngoài biết được, hoàng thượng có thể yên tâm. Năm đó vi thần nhận hoàng mệnh trấn giữ biên cương, cũng thấy qua những thứ này. Chính tông hoàng cung, sao có thể nhận biết? Thất trùng thất hoa (7) kia trước đây bọn họ cũng không thể nhận ra. Nhưng tiện nội cũng am hiểu mấy phần! Chỉ là hoàng thượng đột ngột như thế, lại không thông báo trước, sợ là đến lúc đó nường nường...”

(6) tiện nội: cách gọi khiêm nhường với vợ mình

(7) thất trùng thất hoa: chế từ bảy loại trùng độc, bảy loại hoa độc, nghiền nát với nhau rồi nấu mà thành; người trúng độc trước hết sẽ cảm thấy ngứa ngáy như bị bảy con trùng cắn, sau đó sẽ thấy trước mắt hiện lên bảy màu, biến ảo hoa lệ như bảy bông hoa chập chờn

“Vợ ngươi không giấu giếm ngươi chuyện gì chứ?” Vân Hi vừa nghe vừa nhìn hẳn, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Tả Hàm Thanh nghe xong sợ tới mức quỳ xuống đất, vội đáp: “Xin hoàng thượng thứ tội, không liên quan đến tiện nội, là vi thần lảm mồm cứ hỏi nàng mãi!”

“Đứng lên đi, trẫm chưa nói gì cả. Thật ra nó chỉ là thứ yếu, nhưng mà trẫm muốn cam đoan ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra mà thôi.” Vân Hi lại nhìn bầu trời đêm bên ngoài, “Trẫm cũng không hoài nghi sự ứng đối của nàng. Chỉ

cần giữ được một mạng của nàng trước, nhưng người phải nhanh nhanh một chút, chớ để cho tên Lâm Khang kia chạy!”

“Xin hoàng thượng yên tâm, hễ dù có ba đầu sáu tay, vì thần nhất định sẽ bắt hễ về quy án!” Tả Hàm Thanh vội vàng lên tiếng trả lời, “Vì thần quyết không phụ thánh ân!”

Chương 5

Thật thật giả giả khó mà phân

Vân Hi híp mắt, hôm nay hễ giá lâm đến Tả phủ là chuyện mà mọi người đều biết, buổi trưa có nói rõ với hậu, hễ thỉnh thoảng đến phủ của trọng thần cũng không phải là chuyện kỳ quái gì. Huống hồ Tả Hàm Thanh dọc đường cũng có công phụng giá, hơn nữa Tả Hàm Thanh ngoại trừ lãnh binh ra thì cũng rất được lòng nhà bên ngoại, trong nhà cất giữ điển tàng, sách luận vô vô cùng phong phú. Lúc hoàng thượng Nam tuần có nghe hễ nói liền có lòng xem một chút, từ sau khi Quý Phi gặp chuyện không may, tâm tình hoàng thượng không tốt lắm, vào tháng ba Tả Hàm Thanh liền nhân cơ hội cung thỉnh thánh giá.

Ngày hôm qua Tả Hàm Thanh lại nhắc tới, thái hậu liền chủ động nói để cho hoàng thượng ra ngoài đi dạo giải sầu cũng tốt. Dù sao cũng ở kinh thành, hoàng thượng đi ra ngoài một chút cũng không phải chuyện gì ghê gớm. Cho nên hôm nay hoàng thượng lo xong việc trên triều liền dẫn Bàng Tín và Uông Thành Hải xuất cung đến Tả phủ.

Về phần vợ của Tả Hàm Thanh, nàng thân mang cáo mệnh, đầu mỗi tháng vốn nên vào cung phụng dưỡng thái hậu. Nhưng nàng mang tiếng xấu bên ngoài, thái hậu cũng có nghe thấy nên dứt khoát không gặp nàng. Sau Lam Song Trì không vào cung, thái hậu cũng không hỏi đến, coi như không có người như vậy cũng không sao! Đầu tháng tư, thái hậu bởi vì tức giận chuyện này mà thân thể không được tốt, các mệnh phụ đều nhao nhao thỉnh

an phụng dưỡng, lui tới rất nhiều. Lam Song Trì liền tiến cung, mọi người cũng ít khi gặp nàng. Nhưng danh tiếng Tả phu nhân bên ngoài thái hậu cũng có nghe qua, nào có vui gì khi gặp người như vậy, nghe nói nàng tới đây vẫn an cũng không quan tâm, Lam Song Trì liền ở ngoài Thọ Xuân Cung dập đầu rồi thôi. Nhưng mà đó chỉ là một thể thân, mặt nàng thế nào, y phục đổi ra sao cũng không ai nhận ra được.

Ban đầu một đám Trần Hoài Đức năm người vào Cúc Tuệ Cung xử lý, Mạc Thành Dũng sau khi bị hoàng thượng đập một cước thì lại sợ hoàng thượng buồn bực rồi đánh hấn, cũng bởi vì thái hậu phân phó nên cũng không đến gần Phi Tâm nữa, đỡ phải bị người nắm cán. Hơn nữa hoàng thượng thường đến đây, luôn là Uông, Trần cùng với mấy nô tài trong cung mình hầu hạ. Cho nên không được mấy ngày thì bên người Phi Tâm cũng toàn là người đến từ Càn Nguyên Cung. Đã như vậy, phần còn lại đều là hợp lẽ.

Hắn cũng không hoài nghi sự ứng đối của Phi Tâm, chỉ cần một động tác bọn họ đã hiểu lẫn nhau. Như thế chỉ trong nay mai, nàng có thể không tiếc lòng trung thành của mình mà tự mình vào cuộc. Cho nên hiện tại, hắn nên thật long thật dạ mà vào cuộc!

Người này vào lúc chết cũng không sợ, Phi Tâm cũng giống như vậy. Nếu chỉ dựa vào sự gan dạ nhất thời thì cũng có thể có chút sáng khoái. Nhưng nàng lại dùng hết thời gian ngắn ngủi còn lại mà giải quyết hết mọi chuyện trong một lần!

Nàng chỉ cảm thấy hồn xác loạn choạng, tựa như cả người muốn rã ra. Tay chân tê từng đợt, nàng miễn cưỡng nhắm nhin, cổ họng giật giật, sau một hồi lâu mới khẽ “ặc” ra một tiếng.

Nàng giương mắt nhìn, nhưng lại thấy thái hậu ngồi ở bên giường. Tay áo khép lại, sắc mặt u ám nhìn nàng! Phi Tâm kinh ngạc nhìn bà cả buổi, bỗng nhiên giương môi cười: “Thái hậu bà bà!”

Nàng vừa lên tiếng, Nguyễn Tinh Hoa đã chấn động quay cuồng hết bảy tám vòng, cái giọng điệu này, đúng là giọng Hoài An! Phi Tâm vốn vẫn nói giọng Quan Trung. Cầm Thái có lẽ, phàm là quan gia thì phải học nói giọng Quan Trung, bằng không giọng nam điệu bắc sẽ vô cùng kỳ quái, cũng không ra thể thống gì. Lạc Chính Mịch ở Cầm Thái ba năm liền cởi bỏ thân phận thương nhân, sau đó vẫn quản thúc người nhà nghiêm khắc. Phi Tâm vào cung cũng chưa bao giờ nói giọng nam, nay như thế nào... Lại nhìn thấy nét mặt của nàng, hai mắt mờ mịt, đúng là không sâu xa như trước, càng long lanh vài phần!

Tinh Hoa quay đầu nhìn Vân Hi bên cạnh, thấy hai mắt hấn đỏ lên như mang theo huyết lệ, đang nhìn chăm chăm vào vết siết tím đen trên cổ Phi Tâm! Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, may mà bà cũng không nhất thời kích động muốn mạng của Phi Tâm!

Vụ án này mấy ngày trước bà đã không muốn tra nữa. Thật sự là lòi ra quá nhiều nợ cũ trước kia của phụ thân! Tuy rằng đủ loại chứng cứ cho thấy Quý Phi xác thực câu kết với ngoại thần, hơn nữa còn cấu kết nhiều nhất với Lâm gia, nhưng trước đó Thường Phúc Tú Linh đến tố giác. Không thể cân nhắc nhưng cũng không bác bỏ được, thái hậu vẫn luôn không hiểu nổi, vì sao Quý Phi cứ hấp tấp mà vội vàng nhận tội. Quý Phi như vậy mà lại treo cổ tự tử. Hôm nay lại còn thấy tuyệt bút của nàng, thái hậu thật sự là cái gì cũng hiểu ra!

Trước đó có nói Quý Phi bị bệnh để cho thái y đến chẩn bệnh kỳ thật cũng không sao. Cũng không có thái y đến thật. Nhưng đêm qua Mạc Thành Dũng đột nhiên báo lại, nói Quý Phi đột nhiên treo cổ tự tử! Hoàng thượng hôm qua đi Tả phủ. Kết quả hăn vừa đi liền xảy ra chuyện! Vốn hai ngày này tâm trạng thái hậu cũng bất an. Bà theo ý hoàng thượng gọi vợ Lâm Hiếu vào. Không ngờ rằng Lâm Tuyết Thanh kia lại nhanh như vậy, lập tức đứng ngồi không yên, may mà bà đã sớm nhờ Mạc Thành Dũng và Trần Hoài Đức quan tâm một chút!

Thái hậu tuyên thái y vào xem, sau đó chờ hoàng thượng trở về lại khóc một trận với hoàng thượng. Bên kia thái y vật vã hết nửa đêm mới có thể coi như là cứu một mạng người trở về. Kết quả lại là sấm rền đánh xuống. Quý Phi có điểm là lạ, hình như là tức ngực sinh ngốc!

Lần này thái hậu hoảng hồn. Tới buổi sáng, hai người cùng nhau tới xem. Lúc ấy Quý Phi treo cổ tự tử, trên dưới Cúc Tuệ Cung hỗn loạn, đều bận rộn cứu người không để ý đến chuyện khác. Cũng sáng đó, Mạc Thành Dũng mới nhìn thấy có một tờ giấy dưới góc bàn. Hắn nhặt lên xem, đúng là tuyệt bút của Quý Phi. Hắn trình lên cho hai người xem. Vừa thấy thì thái hậu hoàn toàn hiểu ra. Hoàng thượng lại chịu không nổi, cả người lắc lư đảo đảo, nhanh chóng hôn mê bất tỉnh!

Trong lòng thái hậu đau khổ tột cùng. Mấy ngày qua hoàng thượng chịu đựng đến gầy như một bộ xương, ngày ngày bất an.

Thù cũ liên quan đến rắc rối lần này bao nhiêu phần? Nợ cũ của Đại Tư Mã trăm mối chẳng chịt. Điều tra xuống dưới nữa sợ là phải diệt tộc. Thái hậu vừa sợ vừa hối hận. Tuyệt bút này lại làm cho thái hậu khó xử! Cũng không ngờ rằng nàng lại có tấm lòng này!

Nay nàng tỉnh lại, cả người cứ như ngu ngốc vậy, mở miệng ra còn nói giọng nam? Làm sao còn đối mặt với hoàng thượng!

“Người còn nhớ đây là đâu không?” Thái hậu nhìn Phi Tâm, nhẹ giọng mở lời.

“Nhớ rõ mà, thái hậu bà bà!” Phi Tâm nghe bà nói xong thì nở nụ cười, “Cúc Tuệ Cung, đúng không?”

Thái hậu hít nhẹ một hơi, nhất thời đứng dậy, dời tấm bình phong ngăn ở bên giường. Nhìn hoàng thượng một chút, hai người cùng nhau đi ra ngoài, vẫy tay gọi mấy tên thái y đến: “Quý Phi sao lại thành ra như vậy?”

“Mạch tượng Quý Phi không thông, trong họng có đàm, khí huyết kém, ăn không được, thần trí mê sảng...” Phùng thái y quỳ trên mặt đất, vừa mới nói một nửa thì thái hậu đã không còn kiên nhẫn mà đứng dậy: “Ai bảo người nói hết mấy cái này? Chọn những cái quan trọng mà nói.”

“Theo ý kiến của thần, sợ là bị chứng đàm mê (*) !” Mạnh thái y bên cạnh vội vàng nói, “Quý Phi bị đau nhức mà chậm hiểu, nhưng ý thức lại rõ ràng. Cũng không có biểu hiện điên loạn. Sợ là vì quá khó chịu mà nhất thời bị ngẫn đến ứ đọng. Bệnh này không có gì lo ngại, nhưng phải châm cứu trước, uống mấy thang thuốc rồi sẽ khá hơn.”

(*) đàm mê: một chứng bệnh có triệu chứng: thần thức mơ hồ, trong họng có tiếng đàm, tức ngực, nặng thì bất tỉnh hôn mê, rêu trắng dày, mạch hoạt (theo Đông dược)

“Có ổn không? Trẫm còn có chuyện muốn nói với nàng.” Vân Hi càng tỏ ra không kiên nhẫn, thần sắc sốt ruột.

“Cái này...”

Thái hậu thấy mấy lão thái y ai nấy đều vẻ mặt ngượng nghịu, vừa định mở miệng thì đột nhiên nghe tiếng la hét ầm ĩ bên trong. Vân Hi nhú mày: “Lại làm sao vậy?”

Một hồi Ưng Thành Hải điên cuồng chạy lại đây, người đầy mồ hôi: “Nương nương nói đói bụng, muốn ăn canh rau!”

Thái hậu nghe xong thì cực kỳ choáng váng, nửa tháng tới sẽ không có một ngày sống yên ổn. Bà lại càng không dám nhìn nét mặt của hoàng thượng, ngẩng lên thì chính mình cũng khóc!

Hoàng thượng bên này vội vàng an ủi, bao nhiêu chuyện ngập đầu, cứ phát sinh một đồng việc khiến người ta nổi cáu. Hắn ném hết đám thái y ra

ngoài rồi nói: “Mẫu hậu phải chăm sóc thân thể, dù sao cũng đừng để bệnh...”

“Là ai gia không thể hiểu được tấm lòng của con, ngay cả nàng là một người tiến cung năm năm còn hiểu được điều này. Mà ai gia đã gắn bó với con hai mươi năm lại không hiểu! Nàng nhận thức nhanh như vậy, đó là không muốn mẹ con ta xa cách, cũng là coi trọng thể diện của ai gia. Ai gia là người sắp năm mươi, hơn nửa đời người đều ở trong cung, gặp qua bao nhiêu sóng gió. Thế mà lại vì nhất thời cảm hận mà làm khó hoàng thượng!” Thái hậu khóc không được, kéo kéo tay hân, “Nay là Lâm Hiếu cũng được, Quý Phi cũng được, hoặc là hai người hợp mưu cũng được, cũng không quan trọng nữa! Ai gia chẳng qua là thấy khó chịu trong lòng!”

Quý Phi là đầu đuôi ngọn nguồn trong đó, người nhà nàng ở Hoài An chu cấp chậm chạp, cho nên mới cấu kết với ngoại thần tìm chỗ dựa. Nhưng Đại Tư Mã lại không thêm kết giao, mọi người đều bị Đại Tư Mã bức bách nên không dám có hành động gì khác thường. Mặc dù Lâm Hiếu từng chịu ân huệ của nàng lúc ấy cũng vô lực giúp đỡ. Vì vậy nàng mới sinh ra lòng căm ghét, thừa dịp lúc hoàng thượng và Đại Tư Mã đối chọi gay gắt nhất mà diệt trừ Đại Tư Mã! Nàng nhìn trúng Lâm Hiếu, là vì Lâm Hiếu không bao giờ hoà hợp với Đại Tư Mã. Nhà nàng trước kia buôn bán các nơi, cho nên quen nhiều nhân sĩ giang hồ. Nàng sẵn lòng để cho người nhà bắc cầu, cho Lâm Hiếu đi giao thiệp trước.

Nhưng Lâm Hiếu cũng không chấp nhận, nàng không cam lòng, liền hết lần này đến lần khác đòi bạc của Lâm Hiếu. Sau khi Đại Tư Mã chết bất đắc kỳ tử, nàng lại cho là Lâm Hiếu ngoài sáng không đồng ý nhưng ngầm ngầm động thủ, lại mượn cơ hội đề bạt mà đòi thù lao ở Lâm Hiếu, Lâm Hiếu thật sự là trả tiền cho nàng. Sau đó nàng hưởng thụ bạc, Lâm Hiếu được phong chức cao, hai người cũng không qua lại nữa.

Nhưng từ khi nàng và hoàng thượng ngày ngày tình thâm, nàng cũng ngại chuyện này bại lộ ảnh hưởng đến cảm tình của hai người. Muốn chinh đồn

Ti Chưởng Cục, có thể nắm hậu cung trong tay, từ nay về sau chuyện thu chi của nàng sẽ không được tiết lộ. Sau khi cùng hoàng thượng Nam tuần, tình cảm hai người càng thêm sâu nặng, nàng mặc dù ở chỗ thâm cung nhưng cũng biết thiên hạ khó cầm. Nàng vô cùng hối hận vì trước đó đã mượn quyền cao chức trọng mà đòi một khoản bạc lớn. Tới tháng ba Mạc Thành Dũng soát cung tìm ra vật chứng, nàng biết sự việc đã bại lộ, vốn có ý định nhận tội cùng Lâm Hiếu, nhưng ngày đó thư từ qua lại với Lâm Hiếu rất nhiều. Sợ lại liên lụy đến gia đình ở Hoài An, lại nghĩ đến chuyện hoàng thượng nể trọng Lâm Hiếu, cuối cùng lại sợ hoàng thượng khó xử, thái hậu đa tâm, nàng đành không muốn liên lụy người khác, dứt khoát để cho Thường Phúc và Tú Linh đến tố giác với thái hậu, đồng thời nhận tội! Sau lại vì hoàng thượng tra xét cặn kẽ không ngừng, càng lúc càng thấy then với hoàng ân, nay nàng nói hết mọi chuyện ra, nguyện lấy thân để giữ gìn thể diện cho hoàng thất. Người nhà ở Hoài An xa xôi cũng không biết việc này, chỉ khẩn cầu hoàng thượng bảo vệ danh dự gia đình!

Nếu tuyệt bút này viết sớm mấy ngày, thái hậu nửa điểm cũng không tin. Nhưng hiện tại sự tình đã tra ra đến nước này, chứng cứ trước kia của bà cơ bản là trăm ngàn chỗ hở. Mà Thường Phúc và Tú Linh là hai nhân vật mấu chốt, mỗi lần tra hỏi thì trước sau không đồng nhất, mâu thuẫn rất nhiều. Lúc ấy thái hậu tức giận, làm sao nghĩ được nhiều thế này. Nay nghĩ lại, Thường Phúc và Tú Linh đều vào cung từ nhỏ, ở trong cung nhiều năm nên đã sớm biết đạo lý một khi chủ tử thất bại, nô tài cũng sẽ khó sống. Làm sao có thể nhận tội thẳng thừng như vậy?

Quý Phi cho là đã nắm được điểm yếu của Lâm Hiếu, cho nên đúng là có khả năng tham tiền của Lâm Hiếu. Nhưng nàng là một nữ nhân hậu cung, cho dù có bày bố bí mật thậm trọng thế nào đi nữa thì Đại Tư Mã là loại nhân vật nào, làm sao nàng nói giết một cái là giết được? Tra xét lâu như vậy, đủ loại bằng chứng qua lại của phụ thân chất cao như núi, nhân chứng liên lụy chừng hơn trăm người, so với hành vi của Quý Phi càng khiến cho người ta giận sôi gan! Quý Phi tuy là tham lam đáng giận, nhưng lúc này

cũng đã bị làm cho điên khùng ngây ngốc. Nàng chẳng qua vào cung được năm năm, cũng hiểu chuyện này không thể điều tra sạch sẽ, cho nên nguyện ý chết cho xong việc, đỡ phải liên lụy người nhà, không bằng tận trung vì hoàng thượng! Nhưng thật ra Nguyễn Tinh Hoa bà hai mươi năm làm thái hậu lại không rõ đạo lý bụi đất đã lắng, có đào lên cũng vô dụng.

Chương 6

Ngự bút lại thành bằng chứng nói dối

Tinh Hoa càng nghĩ càng thẹn, càng nghĩ càng hối hận. Hoàng thượng là vì Nguyễn gia bọn họ, tận tình tận nghĩa, là bà không đủ khả năng, nay lại còn lòi ra đồng chuyện thối nát của phụ thân mình. Bà càng nghĩ càng thẹn, càng nghĩ càng đau, càng nghĩ càng sợ. Năm đó hoàng thượng không tra là đúng, không tra không phải là vì buông thả hung thủ, căn bản chính là bảo vệ cho Đại Tư Mã!

Đáng hận chính là Lâm Tuyết Thanh kia, nhất thời trong lòng đổ kỵ nổi tâm độc, bất chấp người trong nhà mà nói chuyện ngân lượng này ra. Nay lại muốn bức tử Quý Phi để bảo vệ cả nhà nàng ta! Nếu lúc trước không phải Lâm Tuyết Thanh này ngu xuẩn, Nguyễn Tinh Hoa bà sao có thể ngay cả chuyện của Nguyễn Đan Thanh cũng không biết?

Lúc hoàng thượng Nam tuần thì tình thâm với Quý Phi biết bao, nay lại bức người đến nước này, bảo hoàng thượng làm sao mà chịu nổi?

Tinh Hoa ngồi trong chính điện ở Thọ Xuân Cung, đuổi tất cả mọi người không được phép vào. Vân Hi ngồi bên cạnh, sắc mặt trắng bệch, Tuyết Thanh đang quỳ mặt đầy nước mắt! Tinh Hoa nhìn bộ dạng lạnh lẽo kia của Vân Hi, trong lòng đau xót, đến cả môi của bà cũng co giật!

Mấy ngày này đúng là giày vò mẹ con bọn họ không được yên thân. Tinh Hoa hồi thời tiên đế trấn giữ hậu cung, phi tần của tiên đế cũng không

thiếu, nhưng mà không làm cho người ta đau đầu tan nát cõi lòng như bây giờ. Bà chưa đầy mười sáu tuổi đã vĩnh viễn bước vào chốn cấm cung, khi đó tiên đế còn ở đông cung, sau khi tiên đế đăng cơ, mỹ nữ vô số khắp cung phòng, từ lúc Thục Phi vào cung, tiêu phòng của Nguyễn Tinh Hoa bà bắt đầu vắng lặng. Tiên đế độc sủng Thục Phi, khi đó bà làm sao không đau, làm sao không hận? Bà từ trẻ đã vào cung, toàn tâm toàn ý dốc thân vào hoàng thất, phải trả giá bao nhiêu mồ hôi và máu vì hậu cung, nói bao nhiêu lời dịu dàng vì tiên đế, nhưng lại không ngăn được Thục Phi xinh đẹp!

Tiên đế từng có một lần muốn phế bà mà lập Thục Phi làm hậu, may mà bà không có chỗ thất đức, lại có cái đỉnh của Nguyễn gia ở phía sau mới miễn cưỡng giữ được địa vị! Từ lần đó về sau, bà cũng nản lòng thoái chí. Thục Phi chỉ có thể sống trong sự sủng ái của tiên đế, mỏng manh như bông hoa trong phòng ấm. Màu sắc hậu cung thế nào, tiên đế sao có thể một lòng lâu dài? Thục Phi sau lại buồn bức không vui, sinh hạ Vân Hi không đến hai năm thì sinh bệnh.

Vân Hi là con út của tiên đế, khi đó tiên đế ngày càng bệnh đến hôn mê bất tỉnh, trong triều hỗn loạn không yên. Chư vương vì tranh ngôi vị thái tử mà bận túi bụi, nào có người trông nom đứa con nhỏ nhỏ này! Bà không hề so đo hiềm khích lúc trước, đem Vân Hi về nuôi. Đương nhiên, bà có mưu đồ của bà, nhưng trong đó cũng có phần dịu dàng. Đứa nhỏ này trở thành vũ khí đánh thép nhất của bà, lúc ấy bà chỉ biết, chỉ có giúp Vân Hi thượng vị, bà mới có thể giữ được vinh hoa của Nguyễn gia! Bà không có con trai, một thái hậu không có con trai, hoàng tử nào leo lên được ngôi vị hoàng đế cũng không tôn kính bà như Vân Hi do tự tay bà nuôi lớn!

Và lại lúc đó, một số hoàng tử lớn tuổi hơn, tỷ như huynh trưởng của Vân Hi và thứ huynh vẫn luôn có hiềm khích với Nguyễn gia, lại có thủ đoạn lung lạc lòng người. Nếu bất kỳ ai trong bọn họ thượng vị, làm sao sẽ để

một quả phụ không con như bà vào mắt? Nhưng mà khi đó, hai vị kia cũng khó làm nên chuyện. Dù sao bọn họ đã trưởng thành, ai cũng dè chừng.

Lúc ấy thời cuộc hỗn loạn, hai người bọn họ một không giỏi, hai cũng không phải là con dòng chính, trong triều phản đối nổi lên bốn phía cũng khó dè xuống. Là bà hiểu thiệt hơn, từ đó chu toàn, làm cho bọn họ sống mái với nhau trên triều đình lưỡng bại câu thương (1), không bằng lui về phía sau, quay đầu lại ủng hộ vị ấu đệ của mình! Ủng hộ Vân Hi, ít nhất là bọn họ cũng là ruột thịt cùng mẹ, còn hơn những huynh đệ khác, thậm chí đối với bọn họ mà nói vị ấu đệ này cũng có chút lợi ích. Có hai vị vương tướng chống đỡ, hơn nữa với thế lực của Nguyễn gia, thế này mới làm cho Vân Hi chưa đầy bảy tuổi lên ngôi vị hoàng đế.

(1) lưỡng bại câu thương: hai bên cùng thiệt hại

Nếu như năm đó bà chỉ nhớ rõ ân oán cá nhân, chỉ nhớ rõ năm đó Thục Phi này là tình địch làm tổn thương đến bà, sao có thể có bà của ngày hôm nay?

Ở trong cung, quyền mưu và tình cảm không thể tách rời nhau. Có tình có ý rõ ràng hoặc là chỉ biết quyền mưu đều không đủ! Bà và Vân Hi có thể nói đúng là lợi dụng lẫn nhau. Nhưng tuyệt đối không thể xem nhẹ tình mẹ con giữa bọn họ.

Những chuyện cũ này đã rất lâu rồi bà không nghĩ tới nữa. Bây giờ nhớ lại, trong cung chính là như vậy. Ai cũng như thế. Ai có thể đáng thương hơn ai? Lâm Tuyết Thanh kia bắt quá vào cung hai năm. Năm đầu cho nàng ta nở mày nở mặt thì thôi, bắt mãi một tí là bắt đầu gây sóng gió. Thật không chịu nổi cái tật ngu xuẩn này. Tình Hoa sống đến ngày hôm nay cũng theo nàng ta náo loạn một trận như vậy. Không nên lôi ra mấy chuyện làm khó hoàng thượng. Suýt nữa thì phá hỏng tính toán bà đã khổ tâm hơn hai mươi năm!

Trước kia Tinh Hoa vẫn cảm thấy, tuy rằng phụ thân chuyên quyền nhưng ít ra trung thành. Chiến công hiển hách của ông cũng trợ giúp cho hoàng đế. Hoàng thượng không nên tuyệt tình như thế, đẩy phụ thân vào chỗ chết không minh bạch. Nhưng hiện giờ tra xét mới biết. Phụ thân quả thật không có ý làm phản, nhưng lại tự tung tự tác hoàng thất không thể dung tha. Độc bá như vậy quy vào tội tru di tam tộc cũng không quá đáng. Hoàng thượng không tra không phải là vì tuyệt tình. Đúng là hăn nghĩ đến tình mẫu tử với bà! Trong cung không phải giang hồ, sao có thể báo ân báo oán thoải mái? Bao nhiêu ân ân oán oán căn bản không đáng nói. Quý Phi lúc ấy nhận tội là sợ khó mà nói rõ, liên lụy quá nhiều, cuối cùng thân bại danh liệt lại còn liên lụy danh dự gia đình. Nàng e ngại tình mẫu tử của bọn họ lại bởi vậy mà tăng hiềm khích. Không bằng một nhà nàng gánh chịu. Bản thân mình chết là xong!

Là bà không nghĩ thấu đến nhường này. Thấy Quý Phi nhận tội liền giận không kiềm được. Cũng không thể nhận ra phần tâm tư này của Quý Phi! Chập tối hôm qua Lâm Tuyết Thanh lại đây náo loạn với Quý Phi. Kết quả buổi tối Quý Phi liền treo lên xà nhà! May mà phát hiện sớm, bằng không thì không cứu kịp.

Tinh Hoa càng thêm tức giận. Đức Phi này ngu xuẩn, thành sự thì thiếu mà bại sự có thừa. Mẹ nàng ta vừa vào cung, nàng ta lập tức động thủ. Có lẽ Lâm gia nàng ta cũng chả sạch sẽ gì! Muốn bức tử Quý Phi, mượn chuyện này cho xong việc! Nàng ta thật to gan. Giả truyền thánh chỉ giả tạo ngự bút. Nay lại còn muốn bức tử Quý Phi.

Tuyết Thanh tất nhiên không thừa nhận, nàng chỉ nói đó là ngự bút của hoàng thượng ban tặng nên có hảo tâm đưa qua. Vốn là Quý Phi muốn gặp hoàng thượng một lần, ai ngờ lại bị bức chết, lúc Tuyết Thanh chạy đi Quý Phi vẫn mạnh khỏe, chư vị đều nhìn thấy, cái gì nàng cũng không mang theo, vừa bước vào cung liền giao cho Mạc Thành Dũng! Nàng vừa nói vừa

khóc, nói với Mạc Thành Dũng bức hoạ ngự bút kia của hoàng thượng chính nàng thấy trong đình, khóc đến hoa lê đọng mưa.

Tinh Hoa cười lạnh trong lòng, lại nhìn cái mà nàng ta gọi là “ngự bút” kia: “Thật ra vẽ rất sinh động, cũng không biết con vẽ ai. Đúng là không tồi chút nào.” Tinh Hoa nhìn thoáng qua hoàng thượng, “Đáng tiếc hoàng thượng là ai gia từ nhỏ nuôi lớn, hẳn chưa bao giờ vẽ người, chỉ thiên về đài các, ngẫu nhiên cũng vẽ chút cảnh sơn thủy! Chuyện này không chỉ có ai gia biết, cận thần Văn Hoa Hưng Hoa, phu tử Đan Thanh, Trân Soạn hai các ai mà không biết? Nếu bút tích kia là của hoàng thượng, vậy dàn hoa trong lầu làm sao có thể không có sức sống thế này?” Bà nói xong thì ném bức tranh xuống, trừng mắt nhìn gương mặt sừng sốt của Tuyết Thanh.

“Người không tin sao? Ai gia có thể nói bậy bạ ở đây? Người đường đường là Đức Phi, trước mặt ai gia và hoàng thượng có thể dứt khoát, trợn mắt nói dối hết chuyện này đến chuyện khác. Thật là mất hết mặt mũi thiên triều đại quốc!” Tinh Hoa nhìn sắc mặt của nàng ta, nàng ta chẳng qua vào cung chỉ hơn hai năm, nào có thể biết những chuyện này, tự cho là áo tiên không thấy vết chỉ khâu (2) , thật ra lại có trăm ngàn chỗ hở.

(2) áo tiên không thấy vết chỉ khâu: nguyên văn là “thiên y vô phùng” , ý nói sự vật vô cùng chu đáo, không có chút sơ hở nào

“Người giả truyền thánh chỉ, lại mang vải đến cho nàng. Một nô tài như Mạc Thành Dũng dám soát người của người sao? Người bước vào Cúc Tuệ Cung, đuổi hết nô tài ra, nói lời ác ôn khiến nàng mất hết hy vọng! Việc này ai gia đã cảnh cáo chư cung, Quý Phi bệnh nặng không được đến thăm. Tuy nói nàng sống không còn bao lâu nữa, cũng không tới phiên người tới đòi mạng!” Tinh Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, “Quý Phi lấy hai mươi vạn lượng bạc không sạch sẽ, Lâm gia các người càng không sạch sẽ!”

Đầu Tuyết Thanh nổ ầm, hoàng thượng sẽ không vẽ người? ! Mọi người trong cung lại có thể nói hoàng thượng không vẽ người! Hẳn cố ý, hẳn bố

trí để nàng chui vào.

Quý Phi sớm muộn gì đều phải chết, hãn cứu không được, cho nên có chết cũng phải kéo theo một người để báo thù cho nàng!

Nàng khóc không ra nước mắt, đầu óc như sét đánh. Bên tai bỗng nhiên vang lên lời nói của Phi Tâm ngày hôm qua, từ nay về sau, cũng sẽ không có người thật tình đối xử với người! Nàng càng nghĩ càng bi thương, nàng không sợ chết, hãn giáng tội ban chết nàng đều không có một câu oán hận. Nhưng hãn dùng cách này, hãn căn bản là nói với nàng, từ đầu đến cuối nàng rõ ràng là một kẻ ngu xuẩn!

Hoàng thượng giống Quý Phi, dùng một hành động này nói thẳng cho nàng biết. Trước mặt nàng tối sầm, từng mảng xoay tròn. Ngày hôm qua nàng nói dối là hoàng thượng đưa qua, nhưng món này là thật, huống hồ lại là bức họa Quý Phi. Hoàng thượng cho dù biết, mắng vài câu cũng được, có nói ra cũng không được gì. Cho nên hôm nay thái hậu truyền nàng, biết được Quý Phi đêm qua treo cổ tự tử, nàng có chút bất ngờ nhưng cũng không sợ hãi. Nhưng nàng không thể tin được đúng là như thế!

Nàng nhớ tới lời nói của Phi Tâm, quả thật Phi Tâm nói đúng. Nàng từ nhỏ đã thuận buồm xuôi gió, cho nên nàng ngu ngốc! Bây giờ mặc kệ nói như thế nào đều vô dụng, nàng có giả bộ bình tĩnh nói mạch lạc cũng vô dụng. Chứng cứ ở đây, hoàng thượng không vẽ người, bức họa này là giả!

Mất hết hy vọng là cảm giác gì, cuối cùng nàng cũng cảm nhận được rồi! Đúng lúc này, nàng đột nhiên nhớ tới lời nói cuối cùng của Phi Tâm, cả người không khỏi run rẩy. Run từ đầu đến chân, nước mắt cũng trào ra, nàng nay giả vờ nhẫn nhịn cũng đủ rồi. Kỳ thật giả dạng thành một bộ dáng khác thật sự quá mệt mỏi, Quý Phi lại có thể bắt chước Quý Phi tiền nhiệm ba năm! Nàng càng khóc càng đau, mặt mày vo thành một nắm, làm cho thái hậu cũng sửng sốt một chút. Mới vừa khóc cũng thật là tội nghiệp, nhưng lại không giống như bây giờ, quả thật là không cần nữa!

“Thần thiếp chán ghét nàng ta, nàng ta vẫn cứ lợi dụng thần thiếp. Nàng ta không thật lòng thật dạ đối xử với thần thiếp, trong lòng thần thiếp tức giận muốn đi mắng chửi nàng ta! Những chuyện khác thần thiếp hoàn toàn không biết!” Tuyết Thanh đột nhiên khàn giọng, “Bức hoạ là lấy ở trong đình, thần thiếp cũng không thấy hoàng thượng vẽ, chỉ thấy hoàng thượng nhìn. Hoàng thượng lại nói lời lạnh nhạt với thần thiếp, thần thiếp tức giận quá liền lấy bức tranh này đi tìm nàng ta. Cũng có lý do thoái thác với nô tài! Ai ngờ thấy nàng ta, thần thiếp lại cảm thấy nàng ta đáng thương, không mắng gì cả. Là nàng ta nhéo tai thần thiếp, thần thiếp lúc này mới nóng nảy đánh nàng ta hai cái. Tai thần thiếp cũng bị nàng ta nhéo đến đỏ, thần thiếp thật sự không có lấy thuốc hại nàng, nàng ta không còn sống được bao lâu nữa, thần thiếp hại nàng ta để làm gì! Hu hu hu ~!” Tuyết Thanh khóc đến mềm nhũn, té trên mặt đất, quỳ cũng quỳ không được.

Thái hậu thấy vậy thì bình tĩnh trở lại, đây mới chân chính là Lâm Tuyết Thanh, không hiểu tâm cơ, chỉ bằng sự đổ kỵ mà làm càn. Muốn giận liền giận, muốn cười liền cười. Có lẽ nàng ta vào cung hai năm, thấy nàng ta từng bước lên mây xanh, cha nàng ta có mưu đồ cũng sẽ không nói toàn bộ cho nàng ta biết, tội gì phải liên lụy đến nữ nhi? Nếu Lâm Tuyết Thanh biết chân tướng, nào dám tố cáo như vậy? Nhất thời bà nhìn hoàng thượng: “Nhìn nàng ta như vậy cũng không giống như là có thể tin tưởng được. Thật sự là ai gia trước kia không nhìn rõ người, hoàng thượng muốn xử trí như thế nào ai gia cũng không dị nghị. Chuyện đã loạn đến nước này, ai gia đã già rồi, không quản mấy chuyện này nữa!” Người liên quan là phụ thân của bà, bà càng tra càng đau. Nay mới biết, hoàng thượng mới là người duy nhất bà có thể dựa vào.

“Bất kể nói gì đi nữa, giả truyền thánh chỉ cũng là sự thật. Người về trước đi, không có khẩu dụ của trẫm không được ra khỏi Lai Nhân Cung.” Vân Hi nhìn Lâm Tuyết Thanh, hừ lạnh một tiếng rồi không nhìn nàng nữa.

Chương 7

Xoay chuyển vòng vòng cuối cùng cũng có thể thoát được tử cục

Ngày hai mươi tháng tư, bắt được thân tín của Lâm Khang, đã nhận tội dưới nghiêm hình. Nói là tháng mười một năm ngoái, Lâm Hiếu cho thuê tử đến gặp hãn, nói Đức Phi muốn dùng chuyện hai mươi vạn lượng bạc năm kia kéo Quý Phi xuống ngựa. Lâm Khang sợ bị liên lụy, liền tìm cách trốn tránh tới tháng giêng, sau đó giả chết trốn đi nơi khác. Đồng ý là tiền bạc tất cả đều là từ trong sổ sách của Lâm Khang mà ra, nhưng giấy bạc thì giao cho anh trai, số dư còn lại thì không biết.

Hoàng thượng cho truyền Lâm Hiếu, hỏi hãn những chuyện đã qua trước mặt thái hậu. Lâm Hiếu vô cùng e ngại, chỉ lên trời thề thốt chưa từng may tham dự chuyện giết Đại Tư Mã. Lâm Hiếu thừa nhận có qua lại với Quý Phi, nhưng hãn dù sao cũng chỉ là một ngoại thần, nữ nhi nhà mình đã tiến cung. Tội gì phải trợ giúp Quý Phi không chỗ dựa không quyền thế làm chuyện đại nghịch này? Cho nên lúc ấy hãn căn bản không đáp ứng, nhưng Quý Phi lúc trước có ân với hãn, hãn cũng không tiện làm mất thể diện Quý Phi, cho nên đưa tiền cho xong chuyện! Huống hồ hãn luôn không hoà hợp với Đại Tư Mã là việc mà mọi người đều biết, Đại Tư Mã cũng rất phòng bị hãn và các môn đệ của hãn. Đừng nói tung ra hai mươi vạn bạc, cho dù trăm vạn cũng khó động đến Đại Tư Mã.

Thái hậu nghe nói cả nhà của Lâm Hiếu ở kinh thành, hãn làm thì đúng là bất tiện, nhưng huynh đệ hãn thì làm rất dễ dàng. Huynh đệ hãn là hoàng thương, lại trông giữ núi ngọc của hoàng thất, hàng năm ngân lượng qua tay đâu chỉ trăm vạn? Nếu chỉ là sợ chuyện hai mươi vạn lượng lòi ra thì vì lẽ gì mà lại rao tin giả chết? Hơn nữa nếu Lâm Hiếu thật sự không làm cái gì, số tiền Quý Phi muốn lớn như vậy mà hãn cũng đồng ý cho?

Đủ thấy di thư của Quý Phi là thật, Quý Phi đúng là nổi lên sát tâm, nhưng Lâm Hiếu không đáp ứng nàng cũng đành chịu. Nhưng ngay sau đó Đại Tư Mã bỏ mình, Quý Phi cho là Lâm Hiếu làm, cho nên mượn chuyện này mà đòi tiền của Lâm Hiếu! Lúc trước Quý Phi nhận tội là muốn chuyện hai

mười vạn lượng trở nên mơ hồ, lo sợ giết cả gia đình. Huống chi nguyên nhân sâu xa hơn là không muốn hoàng thượng khó xử, dứt khoát tự mình nhận tội cho xong chuyện!

Nhưng Lâm Khang chạy trốn, Lâm Hiếu bên này chỉ tay lên trời thề cũng không thừa nhận. Di thư mà Quý Phi viết cũng chỉ có thể làm bằng chứng phụ, dù sao Quý Phi không chính mắt nhìn thấy Lâm Hiếu mua kẻ giết người! Và lại mấy ngày qua tra tường tận, muốn Đại Tư Mã chết đâu chỉ có một mình Lâm Hiếu? Không có chứng cứ, Lâm Hiếu hiện giờ lại không thừa nhận, hơn nữa việc này cũng không thể đem lên tông đường thẩm tra, càng không thể đưa qua ngự hình ti ở kinh thành, bằng không sợ là không giữ được thanh danh phụ thân!

Tuy rằng Lâm Hiếu có khả năng giết dây huynh đệ, nhưng đoán chừng cũng liên quan đến các quan viên khác. Sợ là lên công đường lại lôi ra trăm lỗi hồng, lúc đó phụ thân qua lại đủ loại người, người người oán trách. Đến lúc đó hoàng thượng có tâm giúp bà che lấp cũng khó làm!

Nếu chỉ giết Lâm Hiếu, vậy đại sự của hoàng thượng phải do ai dẫn đầu? Nếu hoàng thượng vì bà mà giết Lâm Hiếu, những quan viên hiểu rõ nội tình tất nhiên là biết Lâm Hiếu chết như thế nào! Đến lúc đó không chỉ khiến hoàng thượng khó xử, thái hậu bà sợ là có ngàn người chỉ điểm! Huống chi nay hoàng thượng vì bà mà dẫn vật như vậy, sao bà có thể nhẫn tâm đi phá hư đại sự của hoàng thượng?

Quý Phi đúng là có tình có nghĩa với hoàng thượng. Đều biết buông tha cái tôi mà giữ đại cục. Lâm Hiếu kia làm sao không trung thành? Đại Tư Mã nhiều lần phạm thánh, độc đoán chuyên quyền. Về công về tư ngoại trừ làm phản tặc thì cũng không có gì không thể làm.

Việc này vốn là không đề cập tới nữa. Nhưng Lâm Tuyết Thanh không thể khoan dung, liền tố giác chuyện Quý Phi lấy tiền. Quý Phi cũng biết liên lụy Lâm Hiếu càng nhiều thì triều đình sẽ càng gặp nhiều trở ngại. Cái gì

cũng chưa nói với gia đình, nàng liền nhận tội với thái hậu. Đại Tư Mã lộng quyền như thế, hoàng thượng vẫn còn nhớ đến tình cảm trước kia. Nay Quý Phi như vậy, hoàng thượng sao có thể không đau! Mà làm thái hậu đương triều, bà sao lại nhẫn tâm ép hoàng thượng chặt cánh tay của mình?

Coi như là Lâm Hiếu làm thì thế nào? Kẻ địch của phụ thân nhiều vô kể, thiên hạ không thể đếm nổi. Sau khi phụ thân chết, không có mấy người nói tốt cho ông. Vụ án này vốn chưa thể giải quyết, điều tra nữa thì vẫn là hoàng thất vị tổn hại, vẫn là thể diện của Nguyễn gia. Còn có cái gì có thể tra hỏi?

xxxxxxxxxxxxxx

Phi Tâm ngẩng đầu nhìn Vân Hi. Mấy ngày không gặp, hắc tiều tụy rất nhiều. Mắt cũng lõm vào, càng trở nên xa xăm. Hắc khom người ngồi bên cạnh ao Bách Hương. Bên này có mấy cái ao nhỏ. Phi Tâm lúc này đang ngâm mình trong ao thuốc. Nhiệt độ trong ao này cực ấm. Một hồi cả trán lấm tấm mồ hôi.

Mấy ngày nay vết hằn trên cổ nàng đã dần dần phai bớt, nhưng vẫn còn vết thâm xanh tím, nhìn thấy mà ghê người. Vân Hi rũ mắt lau mồ hôi cho nàng: “Mùi can khương trộn với đẳng sâm đúng là không dễ ngủ cho lắm.”

Một tháng qua, thấy hắc vì nàng mà lao tâm khổ tứ chạy ngược chạy xuôi, Phi Tâm nhìn đau lòng cũng không dám ra vẻ quá khó chịu. Nhất thời nàng ghé vào tai hắc mở miệng: “Nhưng thật ra đổ mồ hôi lại cảm thấy thoải mái, có lẽ là hữu hiệu.”

Vân Hi hơi nhếch môi cười cười: “Trước đó không nói cho nàng biết muốn làm gì, không ngờ lá thư này của nàng lại vừa vắn như thế. Nay thái hậu đã không muốn tra xét nữa, năm đó bà ở trong hậu cung, chỉ nghe nói chút chuyện Đại Tư Mã hống hách, cũng không biết sự thật trong đó! Huống hồ khi đó quần thần đều kiêng kỵ Nguyễn Đan Thanh, làm sao dám nói nhiều

với bà. Bất quá nay không giống vậy, tội của Nguyễn Đan Thanh diệt tộc cũng không quá. Nay bà cuối cùng cũng hiểu được!”

“Đây là khi đó hoàng thượng nói, đời người phải có hai mặt.” Phi Tâm gật đầu, “Thái hậu hiện giờ cũng phải bảo vệ thanh danh của Nguyễn Đan Thanh.”

“Đúng vậy, nay nàng đẩy hết mọi chuyện sang Lâm Hiếu, hẳn đều có cách ứng đối. Nếu thái hậu muốn báo thù, thật sự phải giết Lâm Hiếu, sợ là trong triều sẽ có biến!” Tả Hàm Thanh tìm được Lâm Khang, chỉ là không giao cho thái hậu thôi. Lâm Hiếu hiểu rõ nhất, tiền đồ và sinh mạng chỉ có thể thắt trên người hoàng đế mà không phải trên người thái hậu.

Phi Tâm không lên tiếng, thái hậu hiện giờ nhất định đã nhìn lại những chuyện hoàng thượng làm trước kia. Hoàng thượng cuối cùng cũng gỡ vụ án này ra như vậy, khiến cho bản thân thái hậu thấy rõ sự thật mà không tra xuống nữa. Tuy nói mấy ngày nay nàng chỉ lo giả ngây giả dại, nhưng nàng cũng không biết tình hình bên ngoài.

Nhưng ngày mười sáu tháng tư hôm đó Lam Song Trì vào đây, nàng đã hiểu rõ mảnh khoé của hắn. Tra xét nghiêm ngặt cũng không nói rõ chuyện gì, khiến cho tất cả quần thần đều kinh sợ. Nhanh chóng lôi ra một đồng quan viên liên quan tới nàng, làm cho thái hậu không thể nào xuống tay, do đó không cần nói rõ, bằng chứng trước đó của Phi Tâm cũng tự sụp đổ, Lâm Hiếu dần dần lộ mặt. Tuyết Thanh vừa xuất hiện, Phi Tâm liền muốn chết, thái hậu càng nghĩ vòng vo, đại án giết người này rõ ràng rơi vào tay Lâm gia. Lâm Khang giả chết lánh nạn chỉ càng khiến thái hậu hoài nghi, làm sao có thể chỉ vì hai mươi vạn lượng?

Vân Hi lại thay nàng lau mồ hôi: “Nàng đã muốn tỏ rõ lòng trung thành, vậy thì lòng trung thành này sẽ không chỉ mình trầm thấy! Nay thái hậu cũng nhìn thấy. Chứng cứ nàng tham dự mưu sát Đại Tư Mã không đủ thuyết phục, nhưng nàng tham tiền và cấu kết ngoại thần là hai chuyện

không thể bỏ qua. Coi như nàng đoán trúng ý đồ của trẫm mà giả vờ rất phù hợp, như vậy chuyện kế tiếp không nhắc lại cũng không sao. Chỉ hại nàng đau khổ!”

Phi Tâm lắc đầu, khóc to lên, hiểu rõ ý tứ của hân, lúc ấy hân không hề nói gì với nàng, lại còn khảo nghiệm linh tê hai người. Nhưng nàng biết rõ tâm lý của thái hậu, thái hậu có thể nhận sự trung thành của nàng, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cho chuyện lộng quyền của nàng. Hậu cung Tuyên Bình không chấp nhận được loại nữ nhân này! Thái hậu hiện giờ đang xoắn ruột khoét gan, hoàng thượng bất chấp tất cả giúp thái hậu kiểm tra lại giữ mặt mũi cho bà, tình càng thêm thâm. Không có Nguyễn thị, hoàng thất chính là chỗ duy nhất thái hậu có thể dựa vào. Không có hoàng thượng, ai còn có thể tôn kính bà như thế? Hơn ba mươi năm mưa gió, bà trải qua bao nhiêu cảnh cốt nhục tương tàn? Báo thù là chuyện thứ yếu, làm sao để cân bằng mới quan trọng hơn!

Nhưng tóm lại là vẫn không cam lòng, hung thủ ngay tại trước mắt, nhưng bởi vì là trọng thần nên không thể xử trí. Nhưng Quý Phi mượn quyền mưu lợi kia còn đang trong cung, nữ nhân như vậy rất nguy hiểm. Nay hoàng thượng lại có tình cảm với nàng, nếu có một ngày hoàng thượng lại yêu người khác, trong lòng nàng sinh hận, có thể gây họa hơn Lâm Tuyết Thanh kia rất nhiều. Cho nên thái hậu một khi đã mở được khúc mắc, bắt đầu suy nghĩ cho hoàng thượng, tất nhiên là sẽ đề phòng nàng nghiêm ngặt!

Nhưng nàng trở nên ngu ngốc, thái hậu cũng không thể hỏi nàng chuyện gì, bằng không nếu thật muốn hỏi nàng chuyện hai mươi vạn lượng thế nào, nàng cũng không có cách nào giao ra!

Phi Tâm khóc thút thít hỏi: “Lúc ấy Lam Song Trì cho thiếp uống cái gì vậy? Thiếp cũng chưa kịp hỏi.”

“Cái kia là bảo vệ tâm mạch, sợ nàng giả chết không ổn! Nhân tiện cho mạch tượng của nàng khác thường, giúp nàng giả bộ giống một chút!” Vân

Hi nắm tay nàng, có chút run lên, “Thân thể này của nàng thật là làm cho người ta lo lắng, nhưng ta biết nàng tuyệt đối có thể xuống tay. Chỉ sợ vạn nhất...”

Tuy nói nàng không giết Nguyễn Đan Thanh, nhưng cũng nổi lên mưu tâm, hơn nữa còn lung lạc ngoại thần. Hẳn không lôi ra những người có thể đem bằng chứng Nguyễn Đan Thanh chuyên quyền trình lên trước mặt thái hậu. Nhưng một khi lôi ra, vậy nàng ở trong mắt thái hậu khẳng định là một nữ nhân cực kỳ nguy hiểm đối với hoàng thất! Giống như lời hẳn nói, con người có hai mặt, nếu thái hậu có hiềm khích với hẳn, hai người sẽ rất khó một lòng vì lợi ích chung của hoàng quyền. Nhưng nếu thái hậu không có hiềm khích với hẳn, như vậy làm nữ nhân tôn quý nhất hậu cung, thái hậu có trách nhiệm cũng như có quyền thanh trừ toàn bộ những người gây tổn hại đến hoàng quyền!

Hẳn đối với nàng tình ngày càng sâu, thái hậu càng cảm thấy Phi Tâm nguy hiểm. Nơi này cũng không phải dân gian, cũng không phải con trai thích dạng nữ nhân gì là có thể. Nơi này là cung đình, là nơi tập trung hoàng quyền! Cho nên nàng tạm thời ngờ nghếch như vậy, đánh mất sự sắc sảo của mình, thế thì thái hậu cũng an tâm.

Sắc mặt Phi Tâm bị hấp đến đỏ bừng, nhưng lại bối rối nhìn hẳn mỉm cười. Vân Hi đưa tay sờ sờ mặt nàng, thấy đã đến giờ, duỗi tay mang nàng ra khỏi ao, đứng lên đi thông thả mấy bước, thả vào trong một ao suối trong, nơi này nhiệt độ thấp hơn một chút: “Bây giờ nàng không cần giao nộp gì cả, dứt khoát trị hết căn bệnh này đi. Nếu cái bụng của nàng hằng hái một chút, lại mang thai một đứa, vậy thì phải hết sức cẩn thận!”

Phi Tâm tròn mắt, hẳn lại đang nói bậy bạ gì đấy. Bụng nàng không hằng hái được, hẳn rõ ràng nhất! Hẳn xoa xoa mặt nàng: “Cho nên cho nàng chữa trị gấp đôi, trị xong rồi, làm sao sợ không mang thai được?”

“Cái này sao có thể nói chính xác được?” Phi Tâm thì thào nói.

“Nàng dễ sinh dễ nuôi thì thôi, giả vờ ngu ngốc một chút là được.” Hãn nhìn toàn thân nàng ửng đỏ, vô cùng mê người, thật muốn xách lên cắn một cái.

Phi Tâm rụt cổ lại: “Thần thiếp muốn giả bộ, nhưng mà rất khó.”

Vân Hi cầm lấy tay nàng, thấy lỗ châm trên tay nàng, thâm tím một mảng lớn. Cái bệnh tức ngực ngờ nghẹn này động chạm kinh mạch dẫn đến hao tổn tâm huyết, cho nên mấy ngày nay nàng phải chịu châm mấy mũi.

Nàng không chịu nổi châm cứu, trên tay đầy dấu xanh tím, làm cho hãn đau đến phát hoảng, nhất thời hãn cắn răng: “Khó cũng phải giả bộ, trước kia nàng bắt chước Nguyễn Tuệ, giả vờ ba năm, thật sự rất giống. Bây giờ nàng tiếp tục giả bộ cho ta, giả ngu qua hết thời gian này là được. Ta bị giày vò mệt như thế, nàng đừng có mơ tưởng đến cái chết! Bằng không, một nhà Lạc Chính ai ta cũng không giữ lại, cho nàng không có nửa cái danh tốt nào!”

Chương 8

Lòng trung thành và nhu tình, cả hai đều dứt khoát

Phi Tâm đầy nước mắt, gật gật đầu, nửa câu cũng không nói. Vân Hi vỗ về tay nàng: “Hôm đó Lâm Tuyết Thanh đến, nàng nói gì với nàng ta?”

Phi Tâm sững sốt, lẩm bẩm nói: “Chưa nói gì cả.”

“Chưa nói gì thì nàng ta thế nào đột nhiên lại giống như thường ngày vậy?” Vân Hi rũ mắt liếc nàng, “Nàng ta có thể tự mình giác ngộ mới lạ? Rốt cuộc là nói cái gì?”

“Vẫn còn ngây thơ!” Phi Tâm khẽ nhú mày, cúi mắt: “Lúc ấy hoàng thượng cũng không nói cho thần thiếp tin tức gì. Nàng ta đột nhiên tới gặp

thần thiếp, thần thiếp liền nói vài câu với nàng ta...”

“Lạc Chính Phi Tâm!” Vân Hi trừng mắt nhìn nàng, bỗng nhiên gọi tên nàng, đưa tay giữ lấy mặt nàng, “Nàng bày trò an bài ta, nàng chết rồi còn quản ta ở với ai? Sao nàng lại nhiều chuyện như vậy?”

Phi Tâm bị hấn bóp đến méo miệng, đành cầm lấy ngón tay hấn: “Thần thiếp có thể lý giải tâm tư của thái hậu, nếu như đổi lại là thần thiếp nắm chắc, cũng hy vọng bên cạnh hoàng thượng sẽ có nhiều người lòng dạ đao búa, dù sao ở trong cung...”

Hấn nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng, “Ta nói rồi, đời này nàng đừng có uống công nữa, nàng nghe không hiểu sao? Ta vốn tưởng rằng sau khi Nam tuần trở về nàng sẽ thật sự thích nghi. Lại không nghĩ rằng... nàng lại không muốn ở trong cung với ta đến già, sợ có một ngày sẽ có người khác theo gót...”

“Lúc chết là thời điểm con người nghĩ nhiều nhất, nếu hỏi thần thiếp hối hận điều gì cuối cùng, chỉ hối hận lúc ở Hoài Nam không thể si tâm đến tận cùng!” Nàng xoay mặt nhìn hấn, nước mắt rơi lã chã, “Thần thiếp biết hoàng thượng chắc chắn sẽ bảo vệ cả nhà thần thiếp, điểm ấy không cần lo lắng. Thái hậu chỉ biết che đậy, thần thiếp sau khi chết cũng có thể ký thác! Nhưng điều hối hận cuối cùng, chính là không thể nắm chặt thời gian mấy tháng kia!”

Vân Hi đột nhiên cười một tiếng, hốc mắt có chút đỏ lên: “Nàng bớt vừa dấm vừa xoa lại đi! Nàng cũng không nhất định phải hối hận, ngày đó nàng tiến cung là vì thanh danh gia đình.” Hấn nhìn nàng, ngón tay khẽ lướt qua khuôn mặt nàng, “Nay là vì ta đi?”

Nói xong, hấn lấy một tay quạt nước mắt nàng, sự ướt át khiến cả người hấn cũng ẩm ướt theo. Hấn cũng không quản, nhìn đôi mắt ngấn lệ của nàng, nhẹ nhàng đặt môi lên môi nàng, lát sau thì bao phủ lấy. Nhắm nháp

từng chút sự mềm mại của nàng, nhớ kỹ hương vị của nàng. Hắn chậm rãi lay động sự đáp ứng của nàng, như là lần đó nàng đột nhiên tò mò với gương mặt của hắn, vừa ôn nhu như một cái đầm nước, lại lạnh băng tựa như một hũ rượu.

Phi Tâm quấn chặt cổ hắn, học hắn đi tìm ấm áp mà dây dưa. Nàng càng đi sâu hơn một chút, còn muốn chủ động hơn cả hắn. Là hắn dạy nàng cái gì là niềm vui, cái gì là thật tâm, cái gì là tình yêu!

Nàng vẫn luôn không có gì để thích hoặc là không thích. Đều là mẫu thân thích, phụ thân thích. Càng chưa nói tới yêu và không yêu. Thật hay giả nàng đều chưa bao giờ phân biệt. Nhưng mà bây giờ hắn dạy cho nàng, dùng rất nhiều cách khiến cho nàng tích lũy từng chút mà sâu tận xương tủy. Có yêu sẽ đau. Nhưng mà chân thật!

Vân Hi cảm giác được sự đáp lại của nàng. Lưỡi nàng lướt qua răng của hắn, khiến hắn cảm thấy hàm răng cũng trở nên tê dại mềm nhũn. Hắn ôm chặt nàng. Bất luận như thế nào cũng không bỏ ra được. Hắn làm sao dễ dàng bằng lòng thả ra. Hắn không thể không giữ nàng bên cạnh. Hắn mệt chết đi sống lại như vậy mới nhìn thấy một chút thành quả. Nếu thật sự là thả nàng ra, một mình Ưng Thành Hải có thể làm được. Cần gì phải như thế? Nhưng sao có thể để nàng rời xa như vậy? Cho nên, hắn thà rằng đi một con đường khó khăn hơn.

Hai người ôm nhau. Hắn đưa tay vuốt ve nàng. Nàng mềm mại mà tinh tế khiến cho người khác dâng lên lửa nóng! Muốn cho thái hậu nhìn ra lòng trung thành của nàng. Muốn cho thái hậu nhìn thấy tình cảm của hắn. Làm cho thái hậu biết, nếu hắn không có nữ nhân này thì hắn sẽ chết mất một nửa! Nay thái hậu đã biết. Sự thật có thật có giả, liên lụy gần ba mươi quan viên. Nhìn như là Quý Phi tham lam cấu kết, nhưng về sau theo ngày mà sâu hơn, thái hậu sẽ nhìn ra. Quý Phi muốn tin tức toàn diện để có thể nắm giữ. Mưu đồ chỉ là thứ yếu. Nàng ở trong cung vung tiền lung lạc lòng

người, cũng không phải là nàng muốn âm mưu cái gì. Nàng trước hết muốn phòng thủ trong cung. Những chuyện này quả là thật.

Hắn chính là thấy rõ điểm này mới tuyệt đối tín nhiệm nàng. Cho nên, hắn cũng muốn làm cho thái hậu thấy rõ!

Nàng muốn chu toàn, trước giả ngu lẫn lộn qua thời gian này rồi nói sau. Như vậy chuyện mượn quyền đòi tiền sẽ không cần nhắc lại! Bọn họ vĩnh viễn là đồng bọn tốt nhất. Không cần mở miệng cũng có thể hiểu được lẫn nhau!

Mặt mũi của Phi Tâm ra sao, hắn rõ ràng nhất. Nàng đối nhân xử thế cổ hủ, tư tưởng nhàm chán, thái độ tiêu cực, cách thức thụ động, từng nhược điểm trong tính cách của nàng hắn rõ hơn ai hết. Về sau hắn nắm giữ những nhược điểm này của nàng, làm cho nàng thay đổi từng chút. Mỗi khi nàng có chút tiến bộ nho nhỏ là hắn vô cùng thích thú. Cứ như vậy tích lũy từng chút trong lòng hắn.

Nàng xử sự thận trọng, tâm tư tỉ mỉ, có tầm nhìn xa trông rộng, quyết đoán sắc bén, mà những ưu điểm này của nàng hắn cũng rõ ràng, càng bởi vì thấy nàng một lòng trung thành, làm cho hắn hoàn toàn tín nhiệm nàng. Hắn có thể an tâm ở bên cạnh nàng, bởi vì nàng có âm mưu và lòng tham, lại yêu thích quyền thế, hắn cũng hoàn toàn yên tâm với nàng. Trên đời này, ai có thể làm cho hắn hoàn toàn tín nhiệm, hoàn toàn buông bỏ lòng nghi kỵ, chỉ có duy nhất một mình nàng!

Vân Hi điều tra nghiêm ngặt như vậy, tuy rằng vô cùng mệt mỏi nhưng cũng có thể thuận tiện làm một chuyện. Gần đây hắn muốn cho đám quần thần khiếp sợ. Mà Lâm Hiếu, hắn tư lợi xung đột với Đại Tư Mã, lại âm thầm qua lại với Quý Phi, cuối cùng để cho hắn gánh hết là thích hợp nhất. Lâm Hiếu hiểu lòng người, hiểu quyền mưu, có tài cán lại có đôi mắt tinh tường. Quả thật hắn có một chút tật xấu, tham lam xa xỉ, cho nên lúc ấy Vân Hi để cho huynh đệ của hắn nắm giữ Ngọc Phường, như vậy mấy năm

nay, Vân Hi biết rõ trong lòng những lợi ích thu được từ hoàng thất. Nếu Lâm Hiếu lúc này không phối hợp thì chết càng khó coi. Vì nữ nhi của hãn đã phá chuyện của hãn trước rồi!

Muốn âm mưu thì phải hiểu lòng người. Phi Tâm lúc ấy chính là nhìn thấu tâm tư của thái hậu mà nhanh chóng nhận tội, nhanh chóng kết thúc vụ án. Đem hết oán hận chuyển hết lên người nàng, hi sinh con tốt mà giữ con hậu, làm cho tình cảm mẹ con của thái hậu và hoàng thượng được bồi đắp.

Mà hãn bây giờ lại bắt đầu từ phía bên kia của thái hậu, so với việc báo thù cho Nguyễn Đan Thanh, tra ra hung phạm tiến hành trừng trị, quan trọng hơn là, bà cần duy trì hào quang của những công thần Nguyễn gia những năm gần đây! Kết quả ván cờ mà Phi Tâm sắp đặt, truy đuổi đến cùng, từng chuyện lộ ra, khiến cho thái hậu hiểu sâu hơn, dưới cơn chém giết này là hoàng quyền và lòng người giãy dụa!

Đầu tháng mười hai năm ngoái, từ sau khi có thai thân thể nàng vẫn không tốt, hãn có tâm cho nàng an dưỡng, đè nén cảm xúc không chạm vào nàng. Ai ngờ đến tháng ba xảy ra chuyện này, hôm đó trở về, lòng hãn nóng như lửa đốt, tinh thần tan tác, suy nghĩ luống cuống. Dưới cơn đau đớn, thầm nghĩ cũng làm cho nàng cảm động lây. Trong lúc đó, nàng suýt nữa mất cái mạng nhỏ của mình trong tay hãn, hãn nào có nửa phần khuây khỏa? Về sau, lúc tới Cúc Tuệ Cung thăm nàng, lúc ấy Mạc Thành Dũng và một đám nô tài Thọ Xuân Cung đã ở đó, vì tránh cho mượn cớ mà không thể ở cùng với nàng, bất quá cứ đến đó là đập đồ, tức giận mắng mỏ, một nửa là vì diễn trò, một nửa là nhìn nàng một cái cũng có thể yên tâm. Một tháng này, có thể nói là cuộc sống hằng ngày của hãn không ngày nào yên ổn. Hãn đem vụ án này vòng tới vòng lui, làm cho nàng thoát tội, nàng phối hợp thoả đáng. Nay giả vờ ngu ngốc một chút để qua mũi nhọn này, để tâm can của hãn vốn treo lơ lửng có thể trở về mấy phần. Tâm tư yên tĩnh, hơi ấm mềm mại thoáng chốc dấy lên ngọn lửa của hãn.

Hơn nữa nàng lúc này lại khó mà nhu thuận, không hề để ý đến trật tự mà chọc hấn tổn hơi thừa lời, thật là làm cho máu hấn càng thêm sôi sục. Hấn cảm giác được tay nàng xoa nhẹ trên gáy hấn, khiến cho cả người hấn đều muốn quẩn quýt si mê nàng. Hiện giờ bốn phía là ôn tuyền ấm nóng, cho dù không uống rượu cũng đã muốn làm người ta say túy lúy. Hấn cúi xuống hôn nàng, tay không một khắc rảnh rỗi dao động giữa hai chân nàng, càng trêu chọc nàng mềm nhũn nóng bỏng.

Phi Tâm chỉ cảm thấy mắt không nhìn rõ, ngón tay vô thức cời khuy cài áo của hấn, lúc này có mặt đất ở sau lưng chống đỡ. Nhưng tay lại không chính xác, sờ loạn cả buổi cũng không cời được, hấn căn bản không có ý giúp nàng một tay, chỉ lo vuốt ve mỗi tấc da tấc thịt của nàng như lửa đốt. Nàng cảm thấy con mèo nhỏ trong lòng đang cào loạn đến tê dại, tứ chi có phần không nghe theo sự điều khiển, tay không khỏi quào loạn vạt áo của hấn, nhất thời vén một mảnh vạt áo lên.

Trong lúc giật mình, nàng nghe thấy tiếng cười của hấn, đầu của hấn chôn trên gáy nàng. Nụ cười này khiến Phi Tâm có chút phục hồi tinh thần lại. Nàng phát hiện một tay đang ôm lấy cổ hấn, tay kia thì ra sức túm chặt vạt áo của hấn, chân cũng đã vòng lên hông hấn! Phi Tâm then thùng, cả người run lấy bầy, nàng vừa muốn buông tay thu chân thì đột nhiên cả người bị kinh hãi suýt kêu thành tiếng. Tay hấn đang giữ trên chân nàng, ngón tay khiêu khích khiến nàng run bần bật, thân mình có chút mất khống chế, cổ họng mê sảng. Hấn ngậm lấy vành tai của nàng, thêu thào bên tai nàng: “Nàng biết sai rồi sao?”

Phi Tâm vừa nghe lời này của hấn xong, nước mắt nhanh chóng trào ra. Thân thể hấn căng cứng lên, hơi thở nóng bỏng bao phủ cả nàng, tay nàng cũng không thể nắm chặt, chỉ cảm như có luồng điện vọt lên tận óc, da thịt cũng trở nên tê dại. Hấn đột nhiên buông môi nàng ra, ngẩng đầu lên nhìn nàng, đáy mắt trong veo cũng đã đen ngòm không thấy đáy, hấn nhìn sắc mặt nhợt nhạt của nàng, môi cọ lên chóp mũi nàng. Trán nàng đầm mồ hôi,

kéo theo cả người đều hồng ửng đến mê người. Ánh mắt nàng mờ mịt một mảnh, cổ họng nghẹn ngào sau một lúc mới bật thốt ra: “Biết sai rồi!” Giọng nói oa oa, thầm nghĩ muốn ăn tươi nuốt sống nàng!

Chương 9

Hùng tâm tráng chí Tuyên Bình phồn thịnh

Ngày hai mươi bốn tháng tư, hoàng thượng ban chỉ truy bắt Lâm Khang giả chết, kê biên tài sản của Lâm Khang và sung công toàn bộ. Nguyên nhân là Lâm Khang mượn hoàng thượng mưu lợi mà làm hàng nhái, tham lam lương phẩm, bản thân lại bán ra bên ngoài lấy tiền riêng. Số lượng rất lớn, liên lụy rất nhiều. Càng quen biết nhiều người trong giang hồ, cùng nhau cấu kết, âm thầm cường nô xưng bá một phương! Sau khi bị người ta tố cáo thì e ngại luật pháp, bỏ nhà chạy trốn. Lâm Hiếu làm quan ở kinh thành, không biết nhiều về hành trình của người đệ đệ này. Đã sớm ra ở riêng, tự mình lập nghiệp. Lúc Đông Lâm Vương phụng chỉ mật tra, Lâm Hiếu biết tội không tránh được họ hàng, liền bày tỏ lòng trung thành ra. Nhưng dù sao cũng đã chịu tổn thất nên phạt bổng lộc ba năm, giáng chức, khiển trách lấy lệ.

Thật ra thì trong lòng mọi người đều rõ ràng, chẳng qua chỉ là muốn ra vẻ kết thúc mà thôi. Những quan viên lúc ấy bị Đông Lâm Vương tra hỏi đều hiểu được là ngầm tra chuyện gia sản Nguyễn gia năm đó, nhưng ai cũng không chịu nói thêm cái gì, bởi vì trong đó liên lụy đến người trong cung. Ai không bị tra hỏi tuy rằng không biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng người nào lẫn lộn trên quan trường lại không rõ đạo lý nghe nhiều nói ít? Huống hồ binh mã vào thành Tứ Cửu cũng không trở ra, ngược lại giống như là vẫn còn chuyện gì đó, làm cho chúng quan viên vô cùng sợ hãi.

Mà sau đó lại truyền ra tin Quý Phi dần dần khỏi bệnh, cuối cùng chuyển nguy thành an, nhất thời chúng quan lại liên tục chúc mừng hoàng thượng, một trận này trên dưới triều đình đều hoảng sợ không chịu nổi một ngày. Sau khi biết được việc này, thấy hoàng thượng cũng thêm vui, trong lòng ai nấy đều được trấn an rất nhiều.

Lâm Hiếu lúc này đang quỳ gối trong ngự thư phòng ở Khải Nguyên Điện, Vân Hi thì đùa bỡn với nắp trà, nhếch môi dưới: “Lâm đại nhân gần đây chịu khổ rồi.”

“Không dám.” Lâm Hiếu vội vàng đáp, “Vi thần thân chịu hoàng ân, lẽ ra phải thành tâm cống hiến sức lực cho hoàng thượng! Hồi tháng ba nói với thái hậu như vậy là bất đắc dĩ, còn xin hoàng thượng...”

“Trăm ngày đó du xuân, người đóng giữ ở triều đình. Thái hậu cầm mật tín tìm người, người cũng không có cách nào! Trăm cũng không trách người.” Vân Hi cười cười, “Đứng dậy nói đi.”

“Tạ hoàng thượng!” Lâm Hiếu nói xong liền đứng dậy, xoay người đứng bên cạnh Vân Hi, “Nguyễn Đan Thanh kia vẫn luôn coi thường thánh thượng, độc đoán chuyên quyền. Muốn hãm chết đâu chỉ trăm ngàn? Thần đúng là không có bản lĩnh kia, nếu không thần đã sớm động thủ! Thần chỉ là một văn sinh, cũng chưa từng qua lại với giang hồ. Làm sao lại có thể là địch thủ của đại tướng quân kia? Nhưng mà thần luôn luôn xích mích với hắn, khiến cho thái hậu nay muốn bắt thần làm phép! Dù sao bây giờ cũng không còn chứng cứ, thái hậu nghĩ ngợi thế nào cũng không sao, hoàng thượng đã cho Nguyễn Đan Thanh một cái danh tốt, đã để lại mấy phần tình cảm cho Nguyễn gia. Thái hậu lão nhân gia sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ thông suốt.”

“Coi như người thông minh hiểu chuyện.” Vân Hi nhìn nụ cười trên vẻ mặt của hắn, nhất thời cũng cười theo, “Mưu sát đại quan nhất phẩm, nhưng mà

tội liên đới là tội lớn, thái hậu hiện giờ cho rằng tám phần là người, chuyện này người cũng không để ý?”

“Thần vì hoàng thượng, máu chảy đầu rơi cũng sẽ không tiếc. Chỉ cần hoàng thượng và thái hậu hòa thuận, bản thân thần có là gì đâu. Đừng nói lấy đi một cái Ngọc Phường của huynh đệ thần, bãi một cái chức, cho dù hoàng thượng muốn lấy đầu thần làm cầu đá, thần cũng cam tâm tình nguyện!” Lâm Hiếu cười gượng, chờ đến cơ hội liền vượt môn ngựa. Cái bộ mặt này là muốn cho Tả Hàm Thanh nhìn thấy, nhất định là muốn mắng hằn nịnh bợ tinh ranh. Lâm Hiếu luôn không hòa hợp với Tả Hàm Thanh, chuyện này Vân Hi đã sớm biết, nhưng hai người một văn một võ mới có lợi, cho nên bình thường mấy xung đột nhỏ hằn cũng không quản. Nếu làm lớn chuyện hơn một chút thì cứ hòa giải là được. Ngự thần đế vương sao có thể chừa thần hòa thuận tùy ý, buộc phải cột vào hoàng đế. Như thế mới có lợi, mới không chế tốt, cùng nhau mưu sự vì hoàng thất!

“Ngày đó Đông Lâm Vương nói trong nhà mất trộm, phong tỏa cả hai con phố. Sau đó vương gia triệu thần tới gặp, thần liền biết nhất định là trong cung có chuyện. Nhắc tới chuyện này cũng là thần sai. Tiểu nữ ở nhà, mẫu thân nàng vô cùng yêu thương. Thần bận chính vụ cũng không để ý gia sự. Lại không nghĩ rằng... Hoàng thượng. Người hiểu rõ thần nhất. Thần mắc kẹt chuyện nhà vợ trong cung. Ngày đó, Quý Phi có ơn với thần. Thần cho nàng tiền tiêu cũng là cam tâm tình nguyện, cũng chưa bao giờ muốn nhắc lại việc này! Huống hồ việc này, trong nhà thần cũng không vẽ vang gì. Dựa vào cái gì mà muốn bắt người ta để bị chê cười? Lúc thần biết thì đã đến tháng giêng. Sợ huynh đệ gặp khó khăn liền tiêu tịch hằn chữa đường sống. Ai ngờ đến tháng ba, thái hậu đột nhiên cho thần xem một phong thư suốt cả đêm. Lúc ấy cũng chỉ thuận theo ý thái hậu. Nào biết đâu rằng thái hậu lại lôi chuyện này ra!”

“Trẫm tất nhiên là hiểu người. Cũng là bởi vì người qua lại thư từ với Quý Phi nhiều nhất. Nhất định là không thua kém người lúc trước đâu. Đỡ phải

cứ dây dưa mãi không ngừng. Thái hậu nhất định sẽ tra rõ việc này. Tất nhiên là không chịu tin một mình Quý Phi làm. Trẫm cũng không thể không đáp ứng bà. Bà là thái hậu của trẫm. Dù sao trẫm cũng phải cho bà một câu trả lời thỏa đáng! Huống chi lúc này trẫm dự định sẽ thúc đẩy thể chế mới. Thái hậu lão nhân gia mà không ra mặt, đám thủ lễ kia sẽ không chịu cúi đầu. Bế tắc không thể kéo dài! Không bằng mượn chuyện lần này làm cho Tả Hàm Thanh mang binh tiến vào, thuận tiện dắt mấy lão già này ra. Nhiều người như vậy, dù sao cũng khó chất vấn. Nguyễn Đan Thanh đã chết hơn một năm. Thái hậu lúc này chẳng qua là muốn minh bạch thôi.” Vân Hi xoa lông mày. “Tên huynh đệ kia của người, trước để hẳn đi Dạ Quốc hai năm. Đợi sự tình ổn định rồi hãy trở về. Về phần nữ nhi của người, trẫm sẽ niệm tình người mà không tính toán với nàng. Cũng sắp đến đoan ngo, đến lúc đó người tiến cung khuyên nhủ nàng là được.”

Lâm Hiếu nghe xong lại quỳ xuống: “Tạ hoàng thượng ân điển. Thần nhất định sẽ ra sức dâng quân lực thúc đẩy thể chế mới. Tuyệt đối không làm cho hoàng thượng thất vọng.”

xxxxxxxxxxxx

Vụ án này đã âm ỉ một tháng nay. Một tháng này hoàng thượng bị nấu như đến gãy rộp hẳn đi. Quý Phi bị tức ngực trở nên ngờ nghệch, nay vẫn còn tịnh dưỡng trong Cúc Tuệ Cung. Đến cuối tháng tư, sau khi cứu được Quý Phi khỏi cổ tự tử trong cung thì cả người nàng cũng thay đổi, cũng không nhớ được ai. Hỏi cái gì cũng đều mạch lạc rõ ràng, nhưng chỉ là phản ứng chậm nửa nhịp. Thái y thi châm mấy hồi nàng mới biết kêu đau. Đói bụng sẽ ăn, mệt nhọc sẽ ngủ. Một chút cũng không hăng hái nhanh trí! Nhưng mà không ngốc, nói cái gì cũng đều hiểu được.

Tĩnh Hoa cũng không rõ là chuyện gì xảy ra, người nói nàng là giả vờ đi? Nàng giả bộ như vậy có ý gì? Hỏi nàng chuyện tiền bạc thì nàng cũng thừa nhận, đã nói là thu được rồi. Nếu không phải vì trốn tránh chuyện tiền bạc, màn giả vờ này căn bản vô nghĩa! Cho nên Tĩnh Hoa nghĩ lại hồi lâu, tám

phần là lúc ấy bị kích động, nhất thời muốn chết lại bất thành, cho nên tinh thần có chút hoảng hốt. Như thế, một bên thật cảm thấy có lỗi với hoàng thượng, nhưng bên kia lại nghĩ, thật ra thì như vậy cũng tốt, Quý Phi phần chần từ sáng đến tối suốt cả ngày cũng không sao, mỗi ngày bớt tính kẻ người khác khiến Tinh Hoa không yên thân được.

Tuy nói là vụ án này tra được đến cuối cùng, Tinh Hoa cũng nhìn ra Quý Phi, bao gồm cả Lâm Hiếu quả thật đều có lòng trung thành, nhưng hai người kia đều không chậm trễ, Quý Phi và Lâm Hiếu đúng là càng giống như hai cha con. Thông qua việc giúp Lâm Tuyết Thanh vào cung, hai con hồ ly này sau đó liền cấu kết với nhau. Một người thì tham quyền, người kia thì tham tiền. Nhìn đúng thời cơ, một người được số bạc lớn, thuận tiện chế phục Lâm Tuyết Thanh ngu ngốc này làm đầu mũi thương, một người thì trừ bỏ được đối thủ, tiến vào nhóm đại quan.

Nay tuy nói Quý Phi không thông minh lanh lợi như thường ngày, nhưng không có thủ đoạn gì đó cũng là an ổn. Nữ nhân trong cung, dù sao vẫn cứ khuôn phép một chút là được. Quý Phi trước kia có năng lực chấp chưởng hậu cung, nhưng rất có khả năng tính kế. Nay quan hệ giữa nàng và hoàng thượng tốt như vậy, trung thành cũng là hiển nhiên. Nếu có một ngày hoàng thượng yêu người khác, nàng cũng là một nữ nhân, nếu sinh lòng đổ kỵ thì còn đáng sợ hơn Lâm Tuyết Thanh kia, chi bằng như vậy thì có thể ổn thỏa hơn nhiều.

Bởi vậy, Tinh Hoa cũng không quá hăng say với bệnh tình của Quý Phi, có thái y chữa trị nhưng cũng không đặc biệt giám sát. Nhưng thật ra hoàng thượng lại đau xót sốt ruột, cả ngày xách thái y ra mắng chửi khiến cho ai nấy đều như chim sợ cành cong.

Tinh Hoa gần đây trong lòng trăm nỗi lo, chuyện cũ rõ ràng như vậy lại không chịu nổi mà hồi tưởng lại. Bà cũng dần dần già đi, thân là thái hậu tôn quý. Nay chỉ có thể kìm lại, như vậy mới có thể vinh danh vô tận. Phụ thân đã chết, nhưng cuối cùng tuổi già cũng phải gìn giữ, một chút tin tức

cũng không thể truyền ra ngoài triều đình. Quyền thần có kết cục này cũng xem như tốt, Cấm Thái lập triều trăm năm, hướng về lòng dân, quyền thần tày trời như vậy thì thế nào? Thật muốn thay vua đổi chúa, đừng nói chúng thần cũng khó dời đi, làm sao đảo ngược thiên hạ?

Năm đó cho dù Vũ Tông không nói, chư vương hỗn chiến, tuy là hoàng thất tự mình hại mình, cuối cùng cũng là từng bước từng bước thân bại danh liệt. Từ xưa tới nay vốn xem trọng đạo nghĩa lễ phép. Vô cớ xuất binh, đó là Sở gia tự tranh giành với nhau, cũng khó bảo vệ được dòng chính của hoàng thất, huống chi lại là những người khác họ? Phụ thân lại lộng quyền, sớm muộn gì cũng để lại ác danh loạn thần tặc tử muôn đời. Phụ thân từng than thở, đẩy lùi dòng nước xiết (*) có biết bao gian nan, đã quen được tâng bốc lâu như vậy, căn bản là bút không ra. Bà cũng từng khuyên phụ thân kìm tâm tính lại, hoàng thượng ngày càng lớn, đừng có bày ra bộ dạng trưởng bối như ngày xưa nữa, đến lúc đó hãn khó coi, càng dễ bị người ta nắm cán. Tiếc rằng phụ thân cương liệt cả đời, lúc nào cũng tranh biện khiến cho hoàng thượng lâm vào thế bí, dẫn đến kẻ địch trong triều ngày càng nhiều!

(*) đẩy lùi dòng nước xiết: ở đây ý nói một người đang thuận lợi trên chốn quan trường thì đột nhiên từ chức

Nay cũng coi như ổn rồi, Nguyễn thị thoát quyền vẫn có vinh hoa như trước, về phần Lâm Hiếu, chờ hoàng thượng dùng xong, hãn cũng khó trốn khỏi bàn tay của bà! Hoàng thượng ngày càng cẩn thận, đây là giang sơn của hãn, bản thân cần gì còn muốn làm ra vẻ không hưởng phúc mà tranh giành cao thấp với hãn? Giữ được hãn, bà vĩnh viễn là hoàng thái hậu, tôn vinh vô hạn, Nguyễn gia cũng nhờ bà mà lưu danh ngàn đời. Cho dù sau này ngoại thích thế gia có vào trong sách, Nguyễn thị cũng là trung thần lương tướng hướng về Sở gia, có sao mà không làm?

Sau đó mọi việc hậu cung đã xong, hoàng thượng làm gì bà cũng không muốn xen vào nữa, nay hoàng thượng có ý muốn bãi bỏ tam công, trọng

chỉnh nội các, lập lại lục viện nội các, thi hành thể chế mới. Lỗ hổng của tam công đã tồn tại từ lâu. Từ thời tiên đế đã có ý này. Chẳng qua là lúc ấy nam bắc thường xuyên có binh loạn, tiến trình ở Cù Hiệp khi đó còn khó khăn. Tiên đế muốn dựa vào sức mạnh của cận thần nên phải bảo vệ lợi ích của bọn họ, cho nên vẫn cứ dè xuống mà chưa động! Nay Tuyên Bình cường thịnh, miền nam xưng hàng, biên giới phía bắc yên ổn. Tiên đế cùng cực cả đời để gây dựng nền móng cho hoàng thượng, hoàng thượng lúc này không tiến hành thì còn đợi đến khi nào?

Chỉ là hồi trước, bởi vì mẹ con bọn họ có hiềm khích với nhau mà bà thờ ơ ngồi nhìn. Đám cự thần thân thiết với Nguyễn thị, đi theo tiên đế nhiều năm, há lại để con trai lay động cương pháp của lão tử? Trên triều xảy ra nhiều tranh chấp, quần thần nghi ngờ trù tính, hoàng thượng thận trọng vững vàng mà không quyết định, đúng là muốn chờ thời cơ. Nay thái hậu trải qua việc này, đã nghĩ thông suốt. Vì thế đến lúc đại yến đoan ngọc mừng năm tháng năm, bà tuyên triệu tất cả lão thần vào cung ban thưởng, lấy tình cảm của tiên đế mà tác động, lấy tôn sư thái hậu mà thiết đãi, lấy thiên hạ dân sinh trước mắt mà quan tâm, lấy sự vĩnh cửu của Cầm triều mà truyền đạt. Tình cảm lay động thì sẽ tác động đến suy nghĩ, xúc động vì tiên đế rõ ràng như thế, trải qua mấy phen rơi lệ, ai nấy đều thổn thức.

Không lấy lợi ích nhỏ mà tính kế, chỉ lấy lợi ích to lớn của dân sinh thiên triều mà làm, thái hậu nói những lời rung động thông suốt như thế, các lão thần đều xấu hổ, tuy là trong lòng vẫn còn phần nộ, nhưng sự tôn kính với hoàng thái hậu thì không thể gác lại, tôn kính thái hậu chính là tôn kính tiên đế, bọn họ đều là cự thần của tiên đế, tất nhiên sẽ tuân theo cương pháp của bề tôi, như thế mới không phụ sự ủy thác trước giường nằm đó của tiên đế.

Chương 10

Đâu chịu xoàng xĩnh giữ giang sơn

Vân Hi lúc này đang ngồi trong ngự thư phòng ở Khải Nguyên Điện, tết đoan ngọ trong cung vô cùng náo nhiệt, Phi Tâm vẫn cáo ốm, tới yến tiệc đoan ngọ của hậu cung cũng không xuất hiện. Tuy rằng tháo gỡ cái tử cục này của Phi Tâm khiến hần vô cùng mệt mỏi, thương tâm lao can suýt nữa thì chết rồi, nhưng cuối cùng kết quả vẫn thoả đáng. Cũng chính nhờ mưu kế này mà làm cho thái hậu hoàn toàn hiểu được, khi bà tiến cung, lợi ích của bà và hoàng tộc không thể phân chia! Phi Tâm và hần đều nhìn ra sự uy hiếp của thái hậu, chỉ là vẫn không thể buông được chuyện Nguyễn Đan Thanh năm đó. Hần cũng từng nghĩ tới, đợi bố trí chu đáo xong, cho thái hậu yên tâm rồi, hai người trong lúc đó cũng sẽ không vì những chuyện đã qua mà đau buồn!

Phi Tâm là vì Lâm Tuyết Thanh bức bách mà không kịp thu xếp bằng chứng, đơn giản nhận tội đánh nhanh thắng nhanh, thừa dịp thái hậu còn rối loạn mà nhanh chóng chấm dứt chuyện này. Vậy thì hần vừa đánh tiếp ván cờ của nàng, vừa bảo vệ nàng, có thể khiến thái hậu nhìn ra tấm lòng “bảo vệ”. Mà càng phải kéo dài chuyện này, để cho thái hậu tự mình nhận ra mấu chốt trong đó.

Nay có thái hậu tương trợ, lão thần sẽ dao động. Lâm Hiếu thừa cơ xông lên, bất cần sống chết bản thân, không ngại kết thù mà xoắn xuýt làm khó nhiều bè đảng. Vân Hi hiện giờ tay cầm hai vị ca ca ruột, Đông Lâm Bắc Hải, nhất thiết phải dựa vào Vân Hi mà bảo toàn an nguy, dĩ nhiên sẽ thân thiết với hần.

Đông Lâm Vương đã ba lần tấu lên, xin từ chức Đại Tư Mã. Bắc Hải Vương đã ở tại đất phong của mình bắt đầu từ tháng năm, bất chấp cự thần ngăn cản mà thi hành chính sách tập điền mới!

Phương pháp tập điền so với chế độ tích trữ thời tiên đế càng thêm hợp lý, lại còn trợ giúp dân sinh. Bắc Hải Vương bằng lòng đưa ra ngàn khoảnh ruộng ở phía bắc, giúp triều đình tiên nghiệm phương pháp. Nếu có chút thành công thì cũng là thành quả của dân, đến lúc đó dù có phản đối cũng

vô dụng. Đông Lâm Vương dẫn đầu xin từ chức, Kinh Kỳ Doanh và Hồ Kỳ Bình tương trợ lẫn nhau. Tiến hành đồng bộ, cục diện giằng co sắp mở ra.

Vân Hi biết, coi trọng cả cương và nhu, trước kia hãn vẫn dùng chính sách dụ dỗ, lấy tình mà động, bài trí thiệt hơn, hiểu rõ lấy đạo nghĩa thân ái, nay thái hậu không lấy thân phận vi tôn, tự hạ mình thỉnh cầu các lão thần. Mặt mũi hoàng thất đã cho đủ rồi, nếu các lão hủ không thông lẽ phải, vậy thì dùng sách lược phong lôi. Đến lúc đó tóm một người làm gương, móc lấy gan mật dưới đồ đao tanh mùi máu! Hãn đã kế vị mười bảy năm, mười bảy năm rồi! Hãn kế vị từ khi còn bé, không trải qua giai đoạn thái tử, căn bản không có thời gian bồi dưỡng đẳng chúng của mình. Hết thấy đều là do dưới sự cường chế từng tí của Đại Tư Mã mà thành! Hãn ngược mang sông biển, mắt thấy chúng sinh, nhẩn nhẹn quá nhiều đến đau đớn. Nay ai dám cản trở hãn, vậy thì vĩnh viễn không thể xoay mình!

Vân Hi từ hồi tháng ba đã mượn việc tra lại chuyện của Nguyễn Đan Thanh mà cho Tả Hàm Thanh điều binh, kỳ thật chính là chuẩn bị cho việc thay đổi thể chế mới lúc này. Thái hậu tra được, sau cùng tận lực quá mức mệt mỏi, đấu tranh chính trị chưa từng phân biệt đúng hay sai. Dem chuyện này xé ra làm cho thái hậu thấy rõ cũng tốt, làm nữ nhân Nguyễn gia, bà đã làm được hết thấy những gì nên làm. Nhưng hiện giờ bà là thái hậu Cấm triều, bà đang đứng ở trung tâm quyền lực của Sở thị! Tuy rằng quá mệt mỏi nhưng xem như kiên định. Lúc trước việc này hãn không muốn tra kỹ càng, cũng không phải tìm không ra người quyết làm cam chịu, mà là hãn không muốn làm cho Nguyễn gia quá khó coi.

Phi Tâm đem tính mạng và vinh hoa phú quý của bản thân và gia đình, đến cả thanh danh đều thắt lên người hãn, hãn sao lại không thể thành minh quân muôn đời, thiên thu vạn thế khiến người kính mộ? Bè cánh tranh mưu chém giết, ân uy cũng mở ra tử cục. Khi hãn nắm quyền, hãn muốn thu tóm đất bắc thống nhất thiên hạ, làm cho Cấm triều hưng thịnh, Tuyên Bình của hãn đời đời ở trên đỉnh cao! Non xanh tuổi trong, mây nhàn hạc rồi

khiến người ta vô cùng hâm mộ, nhưng hẳn không có cái số này. Một khi đã như vậy, kim lao thành tường ở đây để cho đời sau chiêm ngưỡng, lưu lại tiếng thơm muôn đời!

Thường Phúc và Tú Linh đã trở về Cúc Tuệ Cung, lúc hẳn trở về thái hậu đã chuyển hai người kia sang cho hẳn. Nay Quý Phi thoát chết, hai người vô tội tất nhiên sẽ trở về. Tên Thường Phúc này đã không còn quan trọng. Lần trước ở Đông Loan Phi Tâm đã tự vứt bỏ một lần. Thường Phúc ngoan ngoãn đi báo tin ngay! Lúc này thì hay rồi. Đổi lại, Phi Tâm rốt cuộc cũng nhận thức người. Năm năm này đem hai người kia thành cái gì cũng cam tâm tình nguyện làm. Nhưng Vân Hi vẫn giận đến ngứa răng. Nếu không phải hẳn nghĩ Phi Tâm về sau còn dùng bọn họ, hẳn sớm đã chặt đầu bọn họ!

Vân Hi sau đó có hỏi bọn họ, cũng biết tường tận chuyện xảy ra trước đó. Phi Tâm căn bản là không hề phòng bị mới rơi vào tình cảnh bị thái hậu đánh một cái trở tay không kịp. Rõ ràng có thể trở mình đến nước này, làm cho ván cờ này hoàn toàn đi theo ý của nàng. Thường An tự sát lúc thái hậu lục soát cung, tám phần cũng là do thái hậu an bài, sáng sớm đã có thể siết cổ hẳn cho chết, cố ý để tiểu thái giám ở đó trình báo, bức Phi Tâm tự đẩy mình lên đầu trận tuyến! Không qua mấy ngày thái hậu đã bí mật xử tử Tú Thế. Nàng đã vô dụng rồi.

Thường Phúc và Tú Linh lại ra vẻ tay sai. Một hồi thổ lộ một chút với thái hậu, một hồi lại nói hàm hàm hồ hồ. Đối phó mấy ngày đến khi hoàng thượng trở về. Hơn nữa hai người này ở trong cung có chút thể diện. Thái hậu vốn là muốn xử trí, cùng đồng tuần chung với Phi Tâm. Như vậy có vẻ sạch sẽ. Không giống Tú Thế Thường An. Chương sự bình thường, mất thì mất. Mạng người ở trong cung chính là như vậy, không đáng giá một đồng. Mặc kệ là chủ tử hay là nô tài đều giống nhau!

“Hoàng thượng. Canh bốn rồi, cũng nên nghỉ ngơi thôi.” Uông Thành Hải thấy ánh mắt hẳn ngần ngợ, biết hẳn lại đang lo lắng cho Quý Phi, nhất thời

trong lòng cũng chua xót. Đặt vào dân gian cũng không tin. Hoàng thượng còn không đủ sức bảo vệ ai sao? Muốn ai sống ai chết không phải là một câu thôi sao? Tay nắm quyền sinh sát trong thiên hạ, dường như không chuyện gì không làm được. Vậy mà không thể bảo vệ người được! Mà đúng là bởi vậy, hắn mới càng đau. Hoàng thượng đau xót, Uông Thành Hải đi theo cũng đau. Hắn là đau lòng cho hoàng thượng. Nay sự tình có thể đi đến nước này là đã rất tốt. Uông Thành Hải lúc trước còn chuẩn bị đưa Quý Phi xuất cung. Chỉ là bây giờ Quý Phi giả ngu ngơ khờ khạo cũng không biết đến khi nào. Trong lòng hắn cũng hiểu được. Nữ nhân này đang bị giam giữ trong hậu cung cũng không có cách nào.

Trước thì cứ giả vờ thôi, chờ qua một thời gian thì chuyện này cũng coi như phai dần. Chỉ là nhìn hoàng thượng như thế, thật sự là khiến hắn kim châm muối xót. Chính sự hoàng thượng một chút cũng không chậm trễ, nhưng ăn uống thì biếng nhác, hơn nữa gần đây bởi vì chuyện hậu cung mà hoàng thượng hỉ nộ vô thường, khiến hắn cũng hết sức đau lòng.

“Đổi trà, trăm bây giờ nghỉ ngơi không được.” Vân Hi nghe hắn mở miệng thì định thần lại, mắt dừng trên mấy quyển sổ xếp trên bàn. Hiện giờ tên Tôn Thủ Lễ ồn ào của Văn Hoa Các vẫn còn rất vui mừng, hắn là lão thần ba triều, lúc này như vậy căn bản chính là buộc Vân Hi khai đao với hắn.

Nhưng tiên đế từng khen hắn, nói hai chữ “Thủ Lễ” tên quả không sai. Hắn ở Văn Hoa Các nhiều năm như vậy, cũng coi là cẩn trọng, nhưng mà cố chấp khó sửa, quả thật vô cùng cố hủ. Quy định tổ tiên đặt ra dứt khoát không thể trái! Lúc này cầm đao chặt hắn, trái lại chính là thành toàn cho hắn lấy thân thủ cương. Lão đầu tử này căn bản chính là cố ý! Hắn ngay cả thể diện của thái hậu cũng không cho, tất nhiên là không để hoàng đế vào mắt.

Uông Thành Hải nghe xong, vội vàng đổi một chén trà nóng khác lên trên án, không dám ngăm trộm trên án có gì, chỉ đứng thẳng bên cạnh hầu hạ. Một lát sau, Lâm Hiếu cầu kiến bên ngoài. Hắn là trọng thần bên người

hoàng thượng, luôn ra vào Khải Nguyên Điện Càn Nguyên Cung không ai ngăn lại. Cho nên đều là đến ngoài cửa, mới có tiểu thái giám lặng lẽ nói với Ôn Thành Hải.

Ôn Thành Hải thấy trời đã tối, Lâm Hiếu sao còn ở trong cung chưa ra ngoài? Lại đây tám phần là nói những chuyện gần đây ở trên triều. Nhất thời lại sợ nói không xong, ép hoàng thượng hôm nay lại cả đêm không ngủ. Hắn đang lo, Vân Hi ngồi ở sau án đã mở miệng: “Để hắn vào đi.” , rồi lại lướt qua Ôn Thành Hải, “Trẫm tất nhiên là hiểu được ý của người.” Lời nói tuy thản nhiên, nhưng nước mắt Ôn Thành Hải đã nhanh chóng rơi xuống, nhất thời hắn há miệng định quỳ, bên kia Lâm Hiếu đã cúi đầu khom người tiến vào, quỳ xuống trước án: “Vi thần cung thỉnh hoàng thượng thánh an.”

“Chuẩn bị thế nào?” Vân Hi cầm chén trà lên uống một hớp.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần đã theo sự phân phó của hoàng thượng: mừng tết đoàn ngộ, hôm nay trong nhà vi thần thiết yến nói một chút với bọn họ. Nay Tuyên Luật Viện, Long An Các, Trúc Nghi Đường bên kia cũng gần như nhau. Không mấy ngày nữa sẽ liên danh tấu lên! Bọn họ bên này nội bộ có chút thay đổi, cứ thế mà thành. Chẳng qua là hôm nay Tôn đại nhân không chịu đến. Vi thần mời mấy chuyển, đều nói là bị bệnh.” Lâm Hiếu cẩn thận nói.

“Vậy chính là muốn chơi đến cùng với trẫm.” Vân Hi nghe xong cười cười.

“Theo ý kiến của thần, người này không thể không dùng mưu. Nay đệ tử của hắn phần lớn đều đồng ý dừng lại, còn hắn chết cũng không mở miệng, khiến cho mấy người trung lập mấy ngày nay lại bắt đầu dao động. Không bằng mượn chuyện này làm gương, cúng tế cho chế độ mới!” Lâm Hiếu nói xong, gần đây hắn vẫn tiên phong, bây giờ lại mượn sức các bộ trung tầng, ý đồ khiến cho bọn họ nội loạn. Hết thảy mọi chuyện đều là hắn làm trước, trong triều đã có không ít kẻ địch. Nếu chính sách mới bất thành, phe phái

bảo thủ lại lên đài lần nữa, hẳn nhất định sẽ bị chụp cái mũ gian thần nịnh nọt quân vương. Cho nên lúc này hẳn đã thông suốt, lại càng không thể quay đầu cầu xin sự bảo vệ.

Uông Thành Hải ở bên cạnh nghe thấy mà trong lòng cười lạnh, bản thân còn khó lay chuyển, mượn tay hoàng thượng diệt trừ người khác. Tôn Thủ Lễ là huân thần (1) ba triều, hoàng thượng khai đao với hẳn, không phải làm cho một đám học cứu (2) tâm lạnh sao?

(1) huân thần: bề tôi có công lao

(2) học cứu: chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho

“Tiên đế từng tán thưởng hẳn, hẳn lại là lão thần ba triều, trăm cho hẳn dường lão cũng là lẽ phải.” Vân Hi hơi nhướn mày, liếc nhìn Lâm Hiếu đang vội vàng rút cổ lại, sau lưng đều là mồ hôi lạnh. Không phải hẳn không cố gắng, cách gì cũng đã dùng, lão đầu tử kia thật sự rất phiền phức.

“Hẳn năm nay đã hơn sáu mươi rồi phải không?” Vân Hi quay sang nhìn Uông Thành Hải. Uông Thành Hải đáp lời: “Bẩm hoàng thượng, Tôn đại nhân sang năm mới thì sẽ được bảy mươi.”

“Người đến bảy mươi xưa nay hiếm thấy, như thế cũng coi như mãn thọ.” Hẳn nói xong khẽ vuốt mày. Uông Thành Hải nhìn ra ý tứ kia của hẳn, sẽ không phải là giết chết lão già kia đấy chứ? Nhưng lúc này hẳn chết một cách kỳ diệu không rõ, hay là muốn hoàng thượng bên này ra tay. Lần này không giống với chuyện của Nguyễn Đan Thanh. Lúc đó ai có thể nghĩ tới Nguyễn Đan Thanh lại chết vào một cái. Còn chuyện này không giống chút nào, trên triều bao nhiêu cặp mắt nhìn hoàng thượng. Lão già chỉ cần chết oan chết uổng, lập tức mọi người đều hiểu được, vậy thì không bằng trực tiếp chém hẳn một nhát luôn đi.

“Lâm Hiếu, người lại đây.” Nét mặt Vân Hi có chút quỷ dị, một ngón tay giơ lên ngoắc hắt lại.

Lâm Hiếu sững sốt một chút, vội vàng tiến tới. Vân Hi đứng dậy, men theo bậc thềm đi thông thả đến bên cạnh hắt, cúi người xuống nói với hắt hai câu. Lâm Hiếu nghe xong liên tục gật đầu.

“Gần đây người không cần để ý đến hắt, cái gì nên nghĩ thì nghĩ, cái gì nên tấu thì tấu. Cứ để hắt âm ỉ đi! Nếu có thể kéo dài đến lúc đó, người cứ như vậy là được, quá một chút cũng không hề gì.” Nói xong, hắt hơi hất cằm, Lâm Hiếu khom người lui ra ngoài.

Vân Hi híp mắt nhìn rèm buông xuống, Tôn Thủ Lễ cổ hủ này có nhiều điểm rất giống Phi Tâm. Muốn hắt tức chết cũng không khó! Huống chi hắt đã gần đất xa trời, đến lúc đó một chút cũng không liên quan đến Vân Hi, chỉ là Tôn lão đầu đã đến lúc thôi. Người càng dè chừng hắt, hắt còn càng coi như mình đang có vấn đề. Cứ đối nghịch với hắt, bản thân hắt sẽ bức bối, càng tức càng tốt.

Vân Hi quay đầu nhìn ánh mắt úp mở của Uông Thành Hải, hừ một tiếng: “Thật ra thì như vậy cũng tốt, nếu Phi Tâm không trải qua những chuyện này, sợ là tính tình của nàng cũng khó thay đổi, đến lúc đó lại giống như Tôn Thủ Lễ. Cổ hủ thôi rửa một đám!”

Uông Thành Hải than thở trong lòng, lại nghĩ tới, lúc nào cũng có thể nghĩ tới.

Chương 11

Tính tình thay đổi là vì quân vương

Trong khoảng thời gian này, Phi Tâm luôn ở Cúc Tuệ Cung không đi ra ngoài, trước đây bắt chước Nguyễn Tuệ hoàn hảo, thân danh môn, cử chỉ

quy tắc lễ độ, chỉ cần giả vờ thỏa đáng một chút là ổn. Nhưng bây giờ lại không giống như vậy, nàng cũng không thật sự tới mức ỷ ngạnh ngu ngốc, cũng không biết làm thế nào mới thích hợp. Cũng chỉ là phản ứng chậm một chút, ánh mắt thu lại, bộ dáng nghiêm chỉnh bình thường không hề ngượng ngùng, chỉ đành phải như vậy thôi!

Bây giờ trên dưới Cúc Tuệ Cung, ngoại trừ Thường Phúc Tú Linh, phần lớn những người khác là Càn Nguyên Cung bên kia phái tới. Trần Hoài Đức trở về Càn Nguyên Cung, Mạc Thành Dũng cũng trở về Thọ Xuân Cung. Toàn bộ Cúc Tuệ Cung nửa điểm không biết cũng đều bị điều đi nơi khác. Chẳng qua Trần Hoài Đức được phái tới chỉ làm chút thường vụ, chủ yếu chuyện Phi Tâm vẫn là dựa vào Thường Phúc Tú Linh.

Dù sao bây giờ nàng không cần phải quản nhiều, trước cứ lẩn lộn qua trận này rồi nói sau. Nay nàng như vậy, thái hậu thật ra càng thêm hồ thẹn với hoàng thượng, thỉnh thoảng cũng bắt nô tài qua đây xem nàng. Thật hay giả Phi Tâm cũng không thèm để ý, nàng cứ giả vờ một cách tự nhiên thôi.

Nhưng một tháng tới thật sự là giày vò người ta đến chết, Phi Tâm trước kia cũng chưa từng trải trật khổ sở như thế. Nhưng gần đây nàng đau muốn chết, một cước kia của thái hậu, đập nàng đến bây giờ vẫn còn dấu vết chưa phai. Hơn nữa lão thái y đến châm cứu, châm nàng tê tê. Nàng nhẫn nhịn một hồi, sau đó lại quang quác kêu đau, trừng to mắt khóc sụt sùi, Tú Linh đứng một bên nhìn cũng đau lòng không kém! Lúc trước nếu không nhờ Quý Phi, thái hậu sớm đã ném bọn họ cho Diêm Vương lão gia rồi! Nay lão thiên gia mở mắt, hoàng thượng xem như chuyển hướng thành công, nhưng Quý Phi lại phải giả ngu để tránh mũi nhọn!

Bọn họ ở trong cung đã lâu, hiểu rõ nhất là “đao thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”. Thái hậu tất nhiên sẽ vì mảnh tình phân với hoàng thượng mà không trừng trị Quý Phi thế nào, Quý Phi có thể ỷ vào thánh sủng không cần đề cập tới. Nhưng thái hậu nhất định phải canh phòng nghiêm ngặt Quý

Phi, nếu Quý Phi khôn khéo như trước, đến lúc đó trong cung nếu trong lòng có mưa gió thì thái hậu sẽ khó giữ nổi.

Huống chi trong cung ai cũng có tâm tư, giống như quả pháo sáng Lâm Tuyết Thanh kia vậy, không biết khi nào thì bắn, nàng ta lại là đương sự! Vạn nhất nàng ta để lộ tin, người bên ngoài biết Quý Phi đắc tội như thế mà có thể vô sự, làm sao không sinh hận? Tục ngữ có câu, hai tay khó địch lại bốn tay, mảnh hổ khó địch cả đàn sói. Trong hậu cung này, bất cần một chút cũng không được!

Chẳng thà trước tiên tránh mũi nhọn này. Sau khi tính tình thay đổi, ít hôm nữa hoặc chờ đến khi Quý Phi có con sẽ ổn thoả. Ngay sau đó tuy rằng hoàng thượng giam cầm Lâm Tuyết Thanh, nhưng hiển nhiên có Lâm gia ở phía sau chống đỡ, hoàng thượng sẽ không tính toán với nàng ta. Tết đoàn ngộ ngày đó, hoàng thượng ban thưởng yến tiệc xong, lại ân chuẩn Lâm Hiếu đi vườn Sướng Tâm một chuyến, để cho Lâm Tuyết Thanh ra gặp phụ thân một lần! Tú Linh Thường Phúc vì chuyện này mà không có lời thôi, vẫn không dám đi ra ngoài hóng hớt tin tức, nhưng nhìn ra ý này, sợ là Lâm Tuyết Thanh kia không quá vài ngày là được thả ra!

Thái hậu chú ý đến thể diện, che đậy cực kỳ nghiêm mật, chỉ nói với bên ngoài Quý Phi bị bệnh, nay đã ổn định nhưng vẫn phải tịnh dưỡng. Mà Đức Phi kia là vì động thánh giá nên tạm thời cấm chường! Cho nên chư cung cũng đều không biết một tháng này thật ra lại vén ra vụ án cũ lớn như thế!

Phi Tâm lúc này đã ngâm thuốc xong, đang ngồi trên giường trong tấm điện, đoàn ngộ vừa qua, thời tiết càng ngày càng nóng. Nàng mỗi ngày đều ngâm trong thuốc can khương đương quy đảng sâm vô cùng khổ sở, còn phải trang bị rượu vàng cho Phụng Ý Xương phối thuốc, làm nàng táo khí mấy ngày liền. Phi Tâm cũng không biết phương thuốc này có tác dụng hay không, nhưng sau khi trải qua việc này, theo lời Vân Hi nói chính là nợ hấn ba kiếp. Phi Tâm làm sao còn dám tính toán so đo với hấn, hấn vừa ý như thế nào thì như thế ấy, Phi Tâm nửa chữ cũng không dám có. Nhưng trước

kia nàng đã nhiều năm không có thai, sao có thể tránh đầu sóng ngọn gió lần này mà có đại vận đó?

Đang ngẩn ngơ, bỗng nhiên Tú Linh tiến vào: “Nương nương, hoàng thượng qua đây rồi.” Phi Tâm nghe xong liền đứng dậy để nàng chải đầu nghênh giá. Mỗi ngày nay nàng cũng không đi ra ngoài, chải đầu vô cùng đơn giản, bình thường chỉ búi kiểu tùng vãn. Nhiều khi phiền phức, nàng liền nói không thích, nói ngại nặng. Y phục cũng bắt đầu chọn mấy màu sáng sủa điểm lệ, nhưng kiểu dáng hoa văn thì bình thường, không quá phức tạp. Trước kia nàng cũng ăn uống không kiểu cách, với việc trang điểm cũng không hăng hái hơn nửa phần.

Từ sau khi thái hậu biết, nghĩ tới nghĩ lui tính tình nàng thật sự thay đổi, ngay cả chút thói quen đều có điểm khác. Hơn nữa có khi thái hậu cũng lại đây xem nàng, hỏi nàng việc gì cũng đều nhớ rõ, nhưng đối với chuyện tháng này thì đầu óc có chút mê muội.

Thái y nói chính là tâm mê huyết ngưng. Lúc ấy nàng treo cổ tự tử, trên cổ có dấu tím đen. Thái hậu xem xong thì hoảng hồn. Thầm nghĩ nàng có thể sống lại coi như là vô cùng may mắn, bà lập tức cái gì cũng tùy theo ý nàng. Thấy nàng nói chuyện có chút lộn xộn, thái hậu cũng đơn giản không đề cập tới. Nhất thời nói chút chuyện đã qua, nàng có phần nắm được, nhưng phần nhiều là huyện Nam tuần. Thái hậu nghe xong thì trong lòng vô cùng khó chịu, nghĩ đến Nam tuần thật ra là thời gian bà vui vẻ nhất!

Miệng nàng luôn mang theo chút giọng miền nam, nghe dịu dàng mà ngây ngấy. Có khi thái hậu thậm chí còn luôn miệng thay đổi! Tú Linh thay nàng chải đầu, thay một bộ váy xòe toàn thân xanh nhạt, đỡ nàng ra bên ngoài.

Vân Hi vừa vào thì thấy nàng đứng ở ngoài cửa điện tiếp giá. Mỗi ngày này cuối cùng cũng yên tĩnh một chút. Nàng coi như là tịnh dưỡng. Cũng không biết là ngâm thuốc thể nào mà mặt hình như có chút đỏ ửng, hơn nữa còn rất sáng. Cộng thêm nàng hiện giờ cũng không câu nệ cứng nhắc,

không còn là vừa thấy hấn không đúng thì ra vẻ nghiêm chỉnh giống một lão phu tử! Sau khi Nam tuần thì vốn vẫn tốt hơn nhiều. Nhưng tóm lại là ở trong cung, nàng vẫn không được tự nhiên. Song, trải qua việc này, nàng cũng có chút thay đổi. Cho nên hấn nhìn thấy cũng thuận mắt. Hấn lau tay, bưng trà uống một ngụm, cẩn thận xem xét nét mặt nàng không mở miệng.

Phi Tâm bị hấn nhìn có phần không được tự nhiên, nhất thời đỏ mặt nói giọng nam: “Gần đây cũng không biết thế nào mà thần thiếp cảm thấy thiếu nước. Hoàng thượng...”

Vân Hi hất mày, nhìn khuôn mặt nàng lúng túng ửng hồng, mấy ngày qua vì chuyện chính sách mới, căn bản ngay cả thời gian uống trà hấn cũng không có, nay còn phải mỗi ngày mượn cớ thăm “bệnh nhân” mà chạy đến đây, khiến cho Phi Tâm cảm thấy vô cùng có lỗi với hấn.

“Trẫm thấy cách này có lẽ có chút hữu dụng, xem khí sắc nàng bây giờ tốt hơn trước nhiều!” Vân Hi vuốt mặt nàng, rũ mắt cười: “Gần đây không có nhiều thời gian với nàng, bản thân nàng ở trong cung cẩn thận chút. Đợi đến khi có thời gian rảnh rồi, chúng ta sẽ sum vầy!”

Nàng gật gật đầu, đột nhiên đưa tay nắm tay hấn, vươn người ghé vào bên tai hấn: “Đến lúc đó thần thiếp tự mình ủ một vò rượu hoa quế, đến Trung thu cùng nhau uống rượu đi?”

Vân Hi nghe xong nở nụ cười, ánh mắt sáng lên, xoay người hôn lên đuôi lông mày nàng: “Vốn là dè dặt không được, nhưng mà nay xem ra nàng không phải là bị kích động mà không chịu thông suốt.”

Nàng càng thêm lúng túng, nói nhỏ: “Thần thiếp nhớ rõ rồi, hoàng thượng yên tâm đi!”

Hai người tán gẫu một hồi, Vân Hi bên này lại muốn đi. Tháng trước hấn bị giày vò đến chết đi sống lại, cả người gầy rộc hấn đi, Phi Tâm nhìn mà đau lòng, vội vàng bảo Tú Linh làm vài món ở Cúc Tuệ Cung cho hấn dùng

chút. Hai ngày này tuy nói hăn cũng sốt ruột đến phát bực, nhưng cuối cùng chuyện hậu cung cũng đã xong, hăn coi như là giải sầu bớt, chẳng qua là mấy món ăn này, hăn vẫn nể tình ăn hai chén cơm rồi mới đi.

Uông Thành Hải đứng ở bên cạnh, trong lòng cũng vui mừng. Ngày thường đi theo hoàng thượng, gặp chuyện như vậy thì dễ gì nghe lời mà ăn? Phiền muộn cái gì gác lại cái gì, ai dám khuyên hăn? Còn phải thức thơi mà xem sắc mặt, bằng không hăn sẽ nóng nảy đập người. Rốt cuộc vẫn là Quý Phi nương nương tốt hơn nhiều, cũng giảm bớt phiền não của hăn!

Lúc Vân Hi đi, Uông Thành Hải thấy đúng thời cơ, liền qua đây nói với Phi Tâm: “Nương nương, người có rảnh thì ra đằng trước nhìn một cái đi!”

Phi Tâm sững sốt một chút, không thể vào Khải Nguyên Điện, nhưng mà năm trước nàng bám lấy cầu xin hoàng thượng hạ chỉ, sau đó lại đem quy củ tổ tông ra nói. Nay nàng sao có thể gây thêm chuyện? Hiện tại hăn chạy qua đây một chuyến đã thật sự là chuyên sùng, huống chi lúc này nàng vẫn còn nợ tiền chưa rõ!

Uông Thành Hải cũng không rảnh, ánh mắt sâu xa liếc nhìn Tú Linh, sau đó thì điên cuồng chạy theo Vân Hi. Tú Linh cúi người thu dọn chén đĩa, tự mình đỡ Phi Tâm đi vào thiền điện, vừa đi vừa nói với Phi Tâm: “Nương nương, Uông công công nói có lý. Người nghĩ đi, nay người bị bệnh, ngay cả hương liệu phương thuốc gì cũng không dâng lên. Chúng ta ở đây, tuy rằng người thay đổi không ít, nhưng cũng thường đổi mặt. Họ đều nói nương nương không bằng như trước! Nhưng mà phong cách y phục thay đổi là vì tính tình. Người nói có đúng hay không?”

Phi Tâm đặc biệt chú ý thần thái cử chỉ mình gần đây, cho nên những nô tài trong cung cũng đều nói nàng có chút bất thường.

Nhưng nàng cảm thấy cần phải kiên quyết hơn một chút. Thứ nhất, không có cái tiêu chuẩn nào nàng không ham học. Thứ hai, nàng trở nên quá cứng

nhắc cũng không ổn. Có khi phản ứng chậm một chút, nói chuyện phải gồng người thì thôi, đối với một số thói quen sinh hoạt ít thay đổi cũng tốt. Dù sao trước kia ở nhà nàng cũng giống như vậy! Nhưng bây giờ Tú Linh nói, nàng cũng cảm thấy có lý. Nhưng nếu thật sự phải chạy đến Khải Nguyên Điện có ổn không? Hoàng thượng nay chính vụ bận rộn, một nữ nhân như nàng không có việc gì thì đến đó làm gì? Huống chi nơi đó ngoại thần ra vào, nàng đi cũng khó coi.

Tú Linh thấy nàng còn chần chờ như vậy, trong lòng nôn nóng. Chủ tớ ba người bọn họ có thể thoát khỏi khó khăn, hoàng thượng có công lớn nhất! Hơn nữa Tú Linh xem như hiểu được, vẻ vang cũng vô dụng. Cho dù tốt hơn nữa, tốt nhất là làm cho nương nương lập tức leo lên vị trí hoàng hậu! Danh chính ngôn thuận giữ phượng ấn, hậu cung có chủ nhân, thái hậu cũng chỉ có thể ở trong Thọ Xuân Cung nghỉ ngơi.

Bằng không, nếu lại chấp chưởng hậu cung, cho dù chỉ thiếu một cái danh thì vẫn không giống! Phu Nhân và phi tần, chỉ kém một bậc, nhưng phải đứng khom người chu toàn lễ nghi. Hoàng hậu và phi tần, cũng chỉ kém một bậc, nhưng phi tần phải quỳ!

Nay hoàng thượng đã rất nỗ lực, hể nhàn rồi là chạy tới. Bản thân Quý Phi trải qua việc này, cũng càng hiểu được tâm ý của hoàng thượng, mỗi ngày đều cười híp mắt với hoàng thượng không câu nệ trốn tránh gì nữa. Nhưng đây chính là thời cơ tốt, mượn lần xoay chuyển mà dứt khoát xưng bá. Thứ nhất là để cho thái hậu hiểu được, Quý Phi nay không bằng trước khi bệnh. Thứ hai, cũng có thể xúc tiến tình cảm không phải sao?

“Nương nương, người ngẫm lại đi. Trước kia người quy củ lễ độ nhất, thái hậu lúc đó chẳng phải không để vào mắt sao? Nay bà lại cứ để bụng chuyện này. Hơn nữa Lai Nhân Cung kia, thấy Quý Phi không ngã, làm sao dám lòe mặt ra?” Tú Linh nhẹ giọng nói xong, đôi mắt đỏ hoe, “Nương nương ngày thường không thích nghe mấy lời giả tạo kia, nhưng lời này nô tì phải nói! Bây giờ nô tì trải qua chuyện này cũng đã thông suốt mấy phần, cái gì phú

quý không phú quý. Nương nương lúc này gặp đại họa còn muốn cứu nô tì và Tiểu Phúc Tử, nô tì ở trong cung mười năm, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy không nhìn sai người! Về sau, nô tì dù sao cũng ở cùng với nương nương. Nương nương, lời nói đại bất kính này, nếu nương nương là hoàng hậu, vậy thì sẽ luân phiên quyết định với thái hậu? Cho dù hoàng hậu có tội, cũng chỉ có hoàng thượng mới có thể xử trí! Nhưng nếu phi tần có tội, chẳng những hoàng thượng mà cả hoàng hậu thái hậu, ai mà không thể xử trí? Hoàng thượng bây giờ đồng lòng với người, sớm đã nói muốn nâng nương nương lên. Nhưng nương nương cũng phải tốn chút khí lực, sao có thể để cho hoàng thượng một mình đi đầu? Như thế, đừng nói có lỗi với phần tình cảm này của hoàng thượng. Chỉ một mình cái cửa của thái hậu, nương nương cũng khó đi qua! Bà không tính toán với hoàng thượng, nguyện ý giúp hoàng thượng hoàn thành đại sự. Nhưng tính tình kia của thái hậu người hiểu rõ nhất, bằng không người và hoàng thượng cũng sẽ không tránh được trận này, người nói có đúng không.”

“Tính tình bốn cung cũng không thay đổi, nhưng thật ra người thay đổi không ít.” Phi Tâm cười cười, nhìn nàng, “Nhưng mà những lời người nói là thật! Bốn cung lúc trước thật sự không có trái tim, chỉ muốn một lòng vì hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng vui bốn cung thế nào cũng đồng ý. Nhưng trải qua sinh tử, bốn cung đã lĩnh ngộ một phen, chết rồi cũng không hề gì, chỉ là còn sống thì khổ sở khó khăn! Bởi vì bốn cung nhét mình vào trong vỏ, kết quả làm cho hoàng thượng không thể sống yên ổn cả nửa tháng trời. Về sau, bốn cung tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu ngốc này nữa! Chỉ có điều, tạm thời không đi Khải Nguyên Điện được.”

“Nương nương, người còn sợ kẻ khác nhìn khó coi?” Tú Linh vội vàng đáp lại, “Người...”

“Thật ra, vừa rồi nghe người nói bốn cung cũng nghĩ lại một chút, lợi dụng Khải Nguyên Điện để chứng minh tính tình bốn cung thay đổi cũng là một cách. Nhưng không ổn! Thứ nhất, hiện tại hoàng thượng vội vàng thúc đẩy

thế chế mới, ngoại thần ra vào nhiều. Đến lúc đó bốn cung xông vào, ngoại thần nhìn thấy, đả đảo bốn cung, nói với hoàng thượng thì không được. Cho nên tạm thời không đi! Muốn cho người ta biết tính tình khác biệt, đầu cũng không ổn, tốt nhất là ở Thọ Xuân Cung!” Phi Tâm híp mắt, ngả thế nào, đứng lên ra sao, hoàng thượng và nàng đều biết cách, bắt đầu từ lúc bắt tay vào chuyện Nguyễn Đan Thanh, mở ra khúc mắc của thái hậu. Cho dù lúc ấy bà không bức đến nước này, hoàng thượng sớm muộn gì cũng sẽ thổ lộ tâm tình với thái hậu! Nàng và hoàng thượng học được điểm này, làm tổ ở trong cung tránh né mà không nhìn ra quả thật không phải là kế lâu dài.

“Hả? Nường nường, chuyện này rất nguy hiểm đi?” Tú Linh nghe thấy thì sợ hãi, “Người lại làm cho bà nhìn ra cái gì nữa, còn không bằng chờ bà đi chinh lý Lai Nhân Cung rồi nói sau!”

“Lúc này chưa nói, người sốt ruột cái gì? Hai ngày này, người chọn vài cung nữ vừa mới tiến cung, mặt mày sinh động chút. Qua một thời gian, chúng ta lại đến Thọ Xuân Cung!” Phi Tâm hơi nhếch môi, thấp giọng nói.

Tú Linh thấy vẻ mặt này của Phi Tâm, chỉ biết nàng có chủ ý, vì thế cũng không nói nữa.

Chương 12

Vân Hi muốn thúc đẩy chính sách mới

Ngày qua một ngày, đảo mắt một cái đã bước vào tháng sáu. Gần đây hoàng thượng cơ bản đều lo chính vụ, Tôn Thủ Lễ bên kia không mở miệng, hoàng thượng dứt khoát không quan tâm đến lão, trên triều hăn cũng không đồng ý, lão có đến cũng không để ý đến lão, khiến Tôn Thủ Lễ tức giận đến thất điên bát đảo!

Lâm Hiếu càng lúc càng hăng hái, liên tiếp dâng tấu chương, mượn Ương Tập Lệnh lệnh giật dây hoàng thượng, bắt đầu tiến hành thể chế mới ở mấy châu trực thuộc, do Lâm Hiếu tự mình giám sát. Hoàng thượng liên tục bãi chức vài lão thần của Văn Hoa Các và Tuyên Luật Viện, để hữu thừa tướng Minh Quang Viễn của Tuyên Luật Viện và Đại học sĩ Diệp Đào của Văn Hoa Các dần dần thượng vị.

Minh Quang Viễn, Diệp Đào, Lâm Hiếu, Tả Hàm Thanh, Tôn Khang Lĩnh. Những người này đều là số ít tân tú của triều đình, ưu khuyết điểm đều có, nhưng mục tiêu quyền lợi đều giống nhau, chủ trương thi hành chính sách mới. Hơn nữa nòng cốt hoàng thất Đông Lâm, Bắc Hải hai vị vương gia bên này, cùng với tướng thủ thành ở biên thủy, ví dụ như đám người phụ thân Linh Tần đã dần dần làm nên trò trống!

Phái bảo thủ như Tôn Thủ Lễ của Văn Hoa Các, Thành Trọng Huy của Tuyên Luật Viện, Viên Khang Tú của Trúc Nghi Đường, cùng với đại tướng Trần Thanh, những người này là cự thần đi theo tiên đế nhiều năm, có người tuổi cũng lớn, không muốn đánh mất tuổi già. Sau khi nghe thái hậu khuyên xong thì có người dứt khoát buông tay mặc kệ, xin về ở ẩn. Cũng có người ồm ờ giữ thể diện cho thái hậu, mặc cho sự an bài của hoàng thượng. Cho dù có thể chống đỡ thì cũng chống đỡ không được lâu.

Đến giữa tháng sáu, hoàng thượng bắt được thủ hạ của Trần Thanh làm điểm yếu, có người mật báo hãm hại. Hoàng thượng mượn việc này mà thôi phòng lên, trực tiếp khai đao, bắt đầu giết gà dọa khỉ. Cuối cùng liên lụy quan viên văn võ mười mấy người, thoáng cái quét sạch đám trợ thủ đắc lực của Trần Thanh!

Lần này Trần Thanh tổn thương nguyên khí, nản lòng thoái chí đóng cửa cấm tư. Binh ti bên này không cầm cự được, Văn Hoa Các có ồn ào cũng vô dụng. Tôn Thủ Lễ mấy lần yêu cầu gặp hoàng thượng đứng ra bảo đảm cho Trần Thanh, đều bị chặn ngoài cửa khóc lóc không ích gì, lại còn tăng thêm cơn tức đến sinh bệnh, hơn nữa Lâm Hiếu động một tí là châm chọc

khiêu khích, làm cho gương mặt già nua của hắn ném đi nơi nào, đến cuối tháng thật sự là bị bệnh không dậy nổi, thời gian không còn nhiều.

Thái hậu thấy hoàng thượng xử lý thỏa đáng như thế, không có gì để bận lòng nữa. Nhưng có một việc bà thật phiền não, trước đoan ngo đã tấu lên, lẽ ra sớm nên hạ chỉ để cho một số nơi bớt dị nghị, nay hoàng thượng thỉnh thoảng đến hậu cung chỉ tới hai nơi, một nơi chính là Cúc Tuệ Cung, một nơi chính là Thọ Xuân Cung. Đến Thọ Xuân Cung chỉ là nhìn xem thái hậu có bằng con đến nhìn một cái hay không thôi.

Mà Cúc Tuệ Cung kia, Quý Phi bệnh một chút không khởi sắc, thái hậu thấy thái y cũng trị không hết, hơn nữa nghe nói tính tình Quý Phi càng lúc càng thay đổi. Trước kia yêu tìm hoa cỏ nay cũng không, trước kia là một người tĩnh lặng, nay lại thích náo nhiệt. Không có việc gì cũng bắt mấy tên tiểu thái giám ở trước điện sau điện múa may nghi lễ cho nàng ngồi nhìn, cao hứng vỗ tay cười khanh khách, hành vi thật sự kỳ quái. Có khi thái hậu phái người qua, gặp được thì nói với thái hậu hôm nay Quý Phi lại làm trò vui gì.

Quý Phi từ cuối tháng tư thì ít ra khỏi cung, đến giờ mới bắt đầu dần dần hoạt động hơn chút. Trung tuần tháng sáu mới nghiêm chỉnh bình tĩnh trở lại, mỗi ngày lúc đến thỉnh an thái hậu cũng nhìn ra bộ dáng thay đổi của nàng, ánh mắt loạn chuyển chứ không ổn định như hồi trước. Khi nói chuyện thì mềm mại ngây ngấy, giống như cả người còn đắm chìm trong thời gian Nam tuần khó có thể thoát ra. Sở thích y phục dường như cũng có biến hóa, cũng không phải là có chỗ không hợp, chỉ là cảm thấy cả người sáng sủa hẳn lên.

Tĩnh Hoa cho rằng Quý Phi hiện giờ ăn uống gì cũng không ý kiến, bớt tính kế cũng khiến người ta an tâm. Nhưng mà hoàng thượng thấy Quý Phi như vậy, suốt ngày ở trên triều cũng không yên được. Hơn nữa nay bộ dáng Quý Phi như thế, cũng có thể không quan trọng, chuyện Đức Phi kia đã làm cho hoàng thượng giam giữ một tháng, đầu tháng sáu cũng đã thả ra.

Chẳng qua là tóm lại vì việc này mà khiến cho Tĩnh Hoa và hoàng thượng không được vui, tạm không cho nàng xử lý công việc, để cho Tĩnh Hoa Phu Nhân lo liệu. Nhưng Tĩnh Hoa Phu Nhân lại quá phiền phức. Phàm là có chút chuyện đều đến Thọ Xuân Cung xin ý chỉ, làm thái hậu bức mình vô cùng!

Ba tháng náo loạn như vậy, giày vò đến tháng năm mới yên tĩnh. Thái hậu nay nào có tinh thần để ý đến chuyện gì? Thấy Tĩnh Hoa Phu Nhân không chịu đảm đương, Đức Phi kia Tĩnh Hoa càng nhìn càng phiền. Có khi ngẫm lại, nếu là Quý Phi vẫn còn ổn, ít nhất còn có thể chống đỡ được tình cảnh này, đỡ cho bà phải suy nghĩ. Cho dù Quý Phi lại xảo quyết, bà ở hậu cung dán mắt nhìn cũng được, dù sao cũng không giống Tĩnh Hoa Phu Nhân này. Hận không thể có chuyện lớn hơn một chút để đến xin ý chỉ. Nửa điểm cũng không chịu quyết đoán!

Hoàng thượng ngoại trừ hai cung này thì không qua lại hậu cung nữa, hoàn toàn gạt bỏ đám nữ nhân sang một bên! Lúc trước khi Quý Phi chưa xảy ra chuyện, tốt xấu hẳn còn sang các cung nhìn một cái. Nhưng bây giờ như vậy, ngược lại càng thêm tình ý của hai người.

Thái hậu ban đầu thấy không sao, về sau đến tháng sáu vẫn như vậy thì có chút bất an. Tuy nói hiện tại hoàng thượng đã có hoàng trưởng tử, nhưng một đứa trẻ sao biết ngày sau thế nào. Làm sao có thể đảm bảo? Tuy nói Quý Phi được sủng ái, nhưng bụng Quý Phi lại không có tiến triển. Hoàng thượng cứ để mặc chuyện con nối dõi cũng làm rối loạn nền tảng lập quốc.

Sở dĩ Tĩnh Hoa vẫn nhẫn nhịn đến tháng sáu là muốn củng cố quan hệ với hoàng thượng. Nói bao nhiêu lời hay, cái gì cũng gạt đầu, thảo luận chuyện tuyển tú. Bởi vì bàn bạc chậm một chút mà việc ra thông lệnh xuống dưới có thời gian chuẩn bị. Như vậy đến tháng ba cũng có phần rề rà. Dứt khoát chuyển sang cuối cuối mùa xuân năm sau, để quan viên các nơi chuẩn bị, tập hợp những nữ tử vừa đến tuổi tiến cử vào cung.

Việc này hoàng thượng cũng không quá hăng say, thái hậu không còn cách nào, đành phải tự mình lo liệu lần nữa. Nay tính tình Quý Phi thay đổi lớn, thật sự không thể xử lý công việc. Đơn giản cứ nhịn trước đã, nhớ đến sổ sách Đức Phi ghi lại trước đó, để cho Đức Phi và Tĩnh Hoa Phu Nhân cùng nhau sắp xếp.

Thời gian gần đây, hậu cung bởi vì hoàng thượng bỏ rơi mà khóc ròng. Đức Phi làm tâm hoàng thượng rét lạnh, nhiều khi hoàng thượng vào gặp thái hậu có lúc đụng phải, cũng làm như không thấy nàng ta.

Thái hậu thấy đám nữ nhân hậu cung này không ai có thể giữ được tâm hoàng thượng, thầm mắng các nàng chả có tài cán gì, ngoài ra cũng chỉ đem hy vọng gửi hết lên lần tuyển tú này. Từ lúc hoàng thượng tự mình chấp chính tới nay, năm Tuyên Bình thứ mười hai và thứ mười lăm tổng cộng tuyển tú có hai lần. Nhưng lần đầu tiên trên cơ bản là lo cho nền móng của Nguyễn thị, lần thứ hai là giữ thể diện cho thế gia. Mấy năm nay trong triều biến hóa, hoàng thượng bận bịu suốt cả ngày. Lần tuyển tú thứ ba này nhất định là phải chọn mấy người vừa ý!

Đầu tháng bảy hoàng thượng ban chỉ, các nơi vôi vàng thông cáo, ghi chép tịch (1) lại. Bắt đầu sơ tuyển ở địa phương trước, sau đó tập trung lại để tuyển chọn. Lần Tuyên Bình tuyển tú thứ ba lại bắt đầu tiến hành sôi nổi. Đối với chuyện này hoàng thượng ngoại trừ để người ta dự tính thì căn bản mặc kệ, tùy thái hậu, Đức Phi và Tĩnh Hoa Phu Nhân lo liệu. Thế gia đại tộc đưa con gái vào cung để củng cố căn cơ của bọn họ, hoàng thất mượn chuyện này đạt được mục đích quyền lợi tương liên. Từ xưa đến nay, hậu cung vẫn chấp nhất như vậy. Hơn nữa ngoại trừ việc làm phong phú hậu cung còn phụ trách thiết lập quan hệ thông gia với tôn thất hoàng thân quốc thích, cùng với đảm nhận chức trách nữ quan trong hậu cung.

(1) tịch: quan hệ lệ thuộc giữa cá nhân đối với nhà nước hoặc một tổ chức

Việc tuyển chọn thường rườm rà, hậu cung thời gian trước bởi vì Quý Phi đột nhiên bị bệnh mà hoảng sợ một trận, khiến cho các cung cũng không dám mù quáng mà ganh tỵ. Tuy rằng chuyện này đối với chư phi hậu cung mà nói những mỹ nhân địch thủ mới này tràn vào không đáng kể, nhưng dù cho nói như thế nào, cuối cùng chỉ có một chuyện, hiện giờ cũng nên náo nhiệt một tí. Hơn nữa tháng sau lại là Trung thu, các ti phủ cũng vì ngày hội truyền thống này mà công việc bù lu bù loa cả lên. Thái hậu lần này muốn làm dễ xem một chút, cũng là thêm một niềm vui cho thể chế mới, lại xua tan sầu phiền gần đây!

Tuấn Tần Mạt thị từ lúc phó thác trưởng tử cho Quý Phi thì được thăng làm Tĩnh Hoa Phu Nhân. Vốn chiêu này của nàng ôm lấy Quý Phi, lại làm cho hoàng thượng vừa lòng, tuy nói đắc tội Đức Phi, nhưng tóm lại lợi nhiều hơn hại. Nàng từ nhỏ đã khắc sâu tinh túy đạo lý trung dung (2) của phụ thân, tự biết hậu cung cao thủ tập hợp, muốn một mình độc diễn khác gì người si nói mộng. Thay vì lao vào chiến đấu, không bằng dựa vào một cây cổ thụ. Nhưng ai ngờ Quý Phi tháng ba đột nhiên nhiễm bệnh, tới tháng tư sau khi tốt hơn một chút thì cả người đúng là thay hình đổi dạng. Thêm Đức Phi lại không biết vì chuyện gì mà chọc giận hoàng thượng, bị giam cả một tháng, đến đầu tháng sáu mới được thả ra.

(2) trung dung: một chủ trương của Nho gia, nghĩa là giữ cho sự việc ở mức trung hòa

Mạt thị nghĩ lại, tuy nói thái hậu và hoàng thượng rất kín miệng, trong cung không ai dám truyền. Nhưng nàng cảm thấy, việc này hiển nhiên không chỉ Quý Phi sinh bệnh đơn giản như vậy.

Nay Quý Phi không để ý tới chuyện gì, Đức Phi thất sủng, nhưng thật ra là thời cơ tốt. Mấy tâm phúc dưới nàng cũng khuyên nàng thừa dịp này mà khoe tài với thái hậu.

Nhưng Mạt thị từ lúc ban hương năm trước đã nhận ra, hoàng thượng đối với Quý Phi tuyệt đối không chỉ là nhất thời sủng ái. Từ lúc đó hoàng thượng căn bản chính là đã muốn chuẩn bị nâng đỡ Quý Phi làm hậu. Năm trước hoàng thượng mang Quý Phi Nam tuần, nhanh chóng phong cho phụ thân của Quý Phi làm Cẩm Hương Hầu, là cố ý đề cao gia thế Quý Phi, năm trước Quý Phi sinh non, càng làm cho Quý Phi hiền đức truyền tụng khắp thiên hạ, không ai không biết đương kim Quý Phi là một nữ tử tài đức vẹn toàn lại cung hiếu song toàn.

Sợ là hồi tháng ba, Đức Phi đổ kị chuyên sủng, oán hận như mặt trời ban trưa. Không biết mượn chuyện gì mà bắt thóp Quý Phi, nhị hồ tương tranh, mặc dù ngoài mặt không rõ thiệt hại, nhưng hiển nhiên Đức Phi sau đó đã sụp đổ. Tuy không biết Quý Phi là bị bệnh thật hay giả vờ, nhưng mặc kệ là thật là giả, ra mặt lúc này không phải là một chuyện tốt đẹp gì! Cho nên Mạt thị giả vờ ngây ngô, hết thấy đều phải do thái hậu tác chủ, một chút cũng không muốn lộ đầu ra. Chỉ dán mắt giám sát nhóm nô tài của hoàng trưởng tử, những cái khác thì thờ ơ.

Nàng chẳng qua là muốn sống tiếp trong cung này, ngày sau có chỗ nương tựa. Hoàng thượng nhìn thấy tất nhiên là tốt, không thấy thì nàng cũng không cần phải để tâm. Nàng không có thủ đoạn và bản lĩnh chấp chưởng hậu cung của Quý Phi, cũng không chứa chan tình nồng như Đức Phi, muốn ở cùng hoàng thượng. Nàng tự biết nàng không có cái mệnh kia, cũng không tranh cái đỉnh cao kia. Nàng chẳng qua sớm biết vào cung đó là số mệnh, không muốn chết già trong cung không ai hỏi kết cục. Nay Đức Phi tuy rằng thất sủng, nhưng địa vị còn đó, đã nhận ra nàng một kẻ tiểu nhân nịnh nọt, Quý Phi hiện nay bệnh cũng không rồi rãi che chở nàng. Thái hậu là một lòng hướng về hoàng thượng, mà hoàng thượng nay chỉ hỏi quốc sự không để ý tới hậu cung. Cho nên làm cho nàng càng ngày càng khổ sở, thầm nghĩ nhanh chóng tuyển tú, giải quyết khó khăn của nàng đi!

Chương 13

Bộ mặt mới của Phi Tâm, Tinh Hoa thấy quái lạ

Trung tuần tháng bảy Tôn Thủ Lễ chết bệnh, lấy lễ nghi quận hầu mà nhập liệm. Cùng tháng, chủ yếu tiến hành thể chế mới với bốn mục bên dưới. Thứ nhất, bãi bỏ chế độ tam công, thiết lập lại nội các lục viện, Tuyên Bình không cần đại quan nhất phẩm nữa, quan viên cao nhất là viện thủ lục viện, là nhị phẩm. Lục viện hợp nhất với thuộc hạ của tam công, các viện thủ đều trực tiếp chịu trách nhiệm với hoàng đế. Bố trí viện giám sát, hình ngục ti, ngục kiểm ti giám sát việc chấp hành pháp luật, song song với lục viện, các ti thủ cũng trực tiếp chịu trách nhiệm với hoàng đế, giám sát lục viện chấp pháp.

Thứ hai, mở rộng mua bán ruộng đất quốc hữu, người giao dịch cần trình báo và nộp thuế cho nhà nước. Trước kia ruộng đất đều bị pháp luật hạn chế, không được mua bán, cứ thế lén lút mua bán, không có ích gì cho đất nước. Hoặc là còn ngang ngược chiếm lấy, lung lay nền tảng quốc gia. Lập ra tiêu chuẩn mua bán ruộng đất, quy định trình tự giao dịch nghiêm khắc, Ương Tập Lệnh các nơi quản lý cẩn thận, có người giám sát.

Thứ ba, xoá bỏ những trọng hình tàn khốc như lăng trì, chém ngang lưng, ngũ xa phanh thây, giảm điều lệ tội diệt tộc từ mười chín điều xuống còn chín điều.

Thứ tư, khoa cử cả nước mở rộng cho mọi tầng lớp, người xuất thân tiện tịch cũng có thể tham gia, không cần được địa phương đề cử.

Trong khi chính sách mới có một số chỗ áp chế quyền lợi của quý tộc, lại làm dịu đi mâu thuẫn giữa quý tộc và bình dân. Cầm Thái đã trải qua sáu triều, Tuyên Bình là triều thứ bảy, sáu triều trước đó đã có một chút rắc rối khó gỡ của thế gia vọng tộc. Thi hành chính sách mới, hạn chế bớt đặc quyền của thế gia vọng tộc, đồng thời cũng làm sức mạnh của tầng lớp bình dân mới ra đời xuất hiện.

Cầm Thái cần những tài năng mới mẻ mới có thể lâu dài, Vân Hi biết rõ, sau khi Cầm Thái trải qua một màn rung chuyển võ tông, sau khi ba triều khôi phục nguyên khí quả thật tăng thêm quốc lực rất nhiều. Nhưng đồng thời cũng nảy sinh rất nhiều tệ nạn, mà hẳn một khi muốn có chút thành tựu giữ lấy cơ nghiệp trước thì càng phải cố gắng.

Hiện giờ nhân khẩu cả nước tăng nhanh, từ lúc khai triều đã nhiều lên gấp bốn, đang ra sức mở rộng nông tang (*), đồng thời nâng cao kỹ thuật nông nghiệp, cũng đẩy mạnh điều phối các hạng mục kinh tế nhằm bảo đảm sự phồn vinh lâu dài của nhà nước.

(*) nông tang: nghề làm ruộng và nghề nuôi tằm

Trên cơ sở này, đương nhiên còn cần bành trướng lãnh thổ. Dân sinh cửa bắc bất ổn, bởi vì gần đất bắc vắng vẻ, thiết kỵ thường xuyên quấy nhiễu dân chúng, những mảnh đất màu mỡ dần dần bị xói mòn.

Cứ duy trì sách lược hòa thân, như thế sẽ tiêu hao rất nhiều bạc trắng. Tiên đế lúc tại vị áp dụng sách lược trước nam sau bắc. Phía nam không có cửa ải hiểm yếu nào, có nhiều uy hiếp hơn bọn hôn quân vô đạo Dạ Loan quốc ở phía bắc, là thời cơ tốt để dân không lừa thừa, bình định phía nam. Cho nên trước phải khiến cho các nước ở phía nam quy phục, đồng thời dụ đi quan hệ với phương bắc. Nay, miền nam đã phục tùng, lòng dân hướng về triều, tiến lên phía bắc là chuyện sớm muộn.

Vân Hi dự tính lấy ba năm làm hạn định, trước thúc đẩy chính sách mới mà thu gọn lòng dân, tuyển chọn nhân tài. Như thế ý đồ bành trướng về phía bắc sẽ đạt được mục đích thống nhất thiên hạ.

Gần đây thái hậu bận bịu dán mắt vào nội phủ chuẩn bị cho việc tuyển tú sang năm. Trước kia Phi Tâm bắt chước Nguyễn Tuệ ba năm. Nay sự giả vờ hai tháng này đối với nàng mà nói cũng không xem như khổ sở, hơn nữa nàng cố ý không để tâm đến việc gì, cũng không có tài cán như trước, một

mục không để ý đến chuyện hậu cung hiện giờ, mượn chuyện này mà thanh nhàn điều dưỡng thân thể.

Sau ba năm lại tuyển tú, đối với việc này nàng đã sớm tỉnh ngộ. Nhưng gần đây nàng có chút lo sợ không yên. Phấn hồng kiều nhan. Ba năm gần đây tất cả đều xinh đẹp. Hoàng thượng không phải của một mình nàng. Nàng thậm chí không biết hăn khi nào sẽ chán nàng toàn bộ! Kỳ thật hăn nói không sai. Nàng chính là sợ hãi, sợ nhất không phải là tranh đấu, mà là năm tháng dài đằng đằng này! Lúc vô tình, hai chữ khoan dung tất nhiên là gió thoảng mây bay. Lúc hữu tình, khoan dung chính là sự giãy vò trái tim! Một mặt nàng có chút hoảng sợ, nhưng về phương diện khác lại có chút vui vẻ! Thật ra thì nàng rất giống Vân Hi, đều không phải là người cam tâm tình nguyện tẻ nhạt tầm thường. Gió giục mây vần, càng dễ kích thích mà nổi lên ý chí chiến đấu!

Với tư cách là Phi Tâm, nàng biết rõ đám nữ nhân sắp vào đây sẽ khảo nghiệm tình cảm của nàng với Vân Hi. Thật ra như vậy cũng không phải là chuyện xấu. Trên đời này rốt cuộc có tình cảm không đổi thay không, hăn có thể oanh bay bướm lượn mà đánh mất sự cố chấp bây giờ hay không, đều có thời gian nghiệm chứng cho nàng. Đây cũng không phải nàng lo sợ không yên mà có thể khống chế! Nếu hăn có thể ở giữa phấn hồng mà gìn giữ tấm chân tình với nàng như trước, vậy thì sự si tâm của nàng đến lúc nhắm mắt xuôi tay mới có thể an tâm!

Mà với tư cách là Quý Phi dưới tay thái hậu, khoảng thời gian này vừa vặn là thời cơ tốt để nàng thoát khỏi tình cảnh kia! Nàng không thể hiện tài cán gì, giả ngu lâu ngày, Quý Phi lộng quyền tham tiền trước kia trong mắt thái hậu dần phai nhạt.

Nhưng đồng thời, mấy chuyện vặt vãnh trong hậu cung sẽ làm thái hậu nghĩ đến nàng ngày xưa. Trước kia nàng cố gắng chu toàn thể nào, ở trong mắt thái hậu đều không tốt. Tóm lại là nàng có mục đích. Tóm lại là nàng mưu đồ ngày càng nhiều. Nhưng chọn nàng trở lại có bao nhiêu phức tạp.

Từ chuyện Tĩnh Hoa Phu Nhân hiến con, nàng đã hiểu rõ cá tính của Mạt thị. Nữ nhân này chỉ muốn giữ vững vinh hoa, căn bản không hề có ý định hô phong hoán vũ trong hậu cung. Về phần Lâm Tuyết Thanh, Phi Tâm nghe nói từ tháng sáu sau khi được thả ra thì hiểu chuyện nhu thuận hơn nhiều. Chắc là Lâm Hiếu sau khi gặp con gái thì chỉ điểm với nàng ta. Chẳng qua là nay Lâm Hiếu ở trong mắt thái hậu là kẻ thù giết Nguyễn Đan Thanh. Lâm Tuyết Thanh ở trong mắt thái hậu cũng rất khó xoay người. Chỉ cần nàng ta về sau thành thật không sinh sự, Phi Tâm cũng không muốn kiếm chuyện với nàng ta. Về phần năng lực của nàng ta, Phi Tâm cũng hiểu rõ!

Cho nên Phi Tâm vẫn mượn bệnh tật mà không để ý đến chuyện gì cả, chỉ do thái hậu dẫn dắt Đức Phi và Tĩnh Hoa Phu Nhân ba người lao lực không ngớt. Vân Hi thời gian này vẫn bận chuyện chính sách mới, nào có thời gian rảnh rỗi quản mấy chuyện này? Hiện giờ là thời khắc mấu chốt, cả nước trên dưới đều có rất nhiều vấn đề, hăn suốt ngày vất vả, có khi cực kỳ mệt mỏi, uống chén trà nhỏ cũng nhớ tới Phi Tâm! Bắt đầu từ khi nào, quan sát từng điểm khác biệt nhỏ nhất của nàng đã trở thành thú vui của hăn. Ngay cả khi thấy nàng cố làm ra vẻ, hoặc là toàn tâm toàn ý vén lên nguồn cơn, mặc kệ là lý do gì, chung quy đều khiến hăn thích thú.

Trên đời chỉ có sự tin tưởng là khó đạt nhất, huống chi đây là gia đình đế vương nặng nề nghi kỵ! Cho dù là mẫu tử cũng phải đo tâm tư, huynh đệ cũng tính kế lẫn nhau, về phần phu thê, đồng sàng dị mộng là vô số kể. Nhưng nếu cầu thiên nhai tương tri, thân ở hai nơi mà lòng ở một chỗ, giờ tay nhắc chân là linh tê hiện ra, không mở miệng mà ý tứ rõ ràng, chỉ có trái tim mới ngăn được tình loạn. Nếu cầu xin những thứ này, trước kia thì đúng là trò cười, nay bản thân đã gặp, há có thể buông tay?

Nói trắng ra là, hăn chẳng qua cũng chỉ là một con người bình thường, nay chỉ muốn gần gũi với một người! Từ sau khi cứu được cái mạng nhỏ của nàng ra khỏi tử cục, hăn ngay cả hứng thú gặp dịp thì chơi còn không có.

Là hẳn buộc nàng động tâm, nay, cho dù diễn trò với nàng cũng thấy không được. Trong cung mỹ nhân rất nhiều, giữa vụn bụi hoa, một chút phản ứng không thật thì cũng là giả.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng, thật sự là không phản ứng gì. Huống chi mấy thứ mỹ sắc này, từ khi hẳn mười hai mười ba tuổi, bao nhiêu loại khác nhau liên tiếp khiến hẳn cũng có chút chết lặng. Mà sau đó, hẳn thâm nghĩ thống trị thiên hạ còn khó hơn giả vờ cái gì! Trên đời mỹ nữ bao nhiêu, rục rờ sắc thái mê loạn mắt người. Thấy nhiều rồi, chán chường trong mắt cũng trào dâng.

Có khi thậm chí còn nghĩ xa xôi, chưa tới hai ba mươi năm, bọn họ đều già đi, nếu nàng có thể cho hẳn thêm vài nữ nhân, hẳn không làm thất vọng cơ nghiệp tổ tông thì thôi. Chẳng qua chỉ là một đôi người phàm, đến già có thể hưởng mấy năm hạnh phúc yên tĩnh, như thế cả đời đã mãn nguyện! Không phụ hẳn đe dọa dụ dỗ nàng, cũng không phụ nàng trung thành mềm mỏng với hẳn!

Nay nàng giả vờ cũng đã ba tháng, trong lòng hẳn hiểu được, nàng cố ý chông chênh gánh nặng làm cho thái hậu nhớ lại trước đây nàng tốt như thế nào. Cũng không phải hẳn không nên khen nàng. Dứt bỏ tình cảm không nói, từ sau khi nàng xử lý công việc tới nay, hậu cung đều gọn gàng ngăn nắp. Tác phong giải quyết công việc của nàng vô cùng giống hẳn, khi gạt bỏ đối lập, hai người đều đối việc chứ không đối người, nhưng mục đích cũng không vì cá nhân mà là để cân bằng toàn bộ hậu cung. Nàng có chút cổ hủ, cứ để ý đến trật tự, không giống hẳn thường xuyên vùng kiếm tìm chiến thắng trong nguy hiểm. Nhưng tóm lại mà nói, vẫn là một người vô cùng đáng tin cậy, hơn nữa còn thích đáng làm chủ mẫu.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Nguyễn Tinh Hoa nhìn Phi Tâm đang ngồi bên dưới, mấy ngày nay mỗi nàng nàng đều đến thỉnh an, nhưng mà ngày nào cũng mang đến cảm giác

mới lạ cho Tinh Hoa. Hôm nay nàng mặc một bộ váy xanh biếc khảm sa chỉ bạc, búi tóc thắt bảo cuộn vòng như xoáy nước, từng tầng một vòng lên đỉnh. Không dùng trâm cài tóc mà lấy hai dây tua đính hạt lượn quanh, dây tua buông xuống sau đầu, nhẹ nhàng đong đưa theo động tác của nàng.

Nàng thanh thoát xinh đẹp đi tới, mảnh khảnh thướt tha, ngũ quan rực rỡ như lúc ban đầu. Chẳng qua là không giống bộ dạng mỏng manh yếu đuối của nàng nửa năm trước, gần đây hoàng thượng bận bịu chân không chạm đất, hiếm khi bầu bạn với nàng. Nhưng nàng cũng không phải không tán gẫu, nghe nói cả ngày đều tìm được chuyện vui để làm, khiến thái hậu cảm thấy nàng thật ra đang quăng tay hưởng phúc!

Hậu cung luôn luôn như thế, nay Quý Phi vẫn độc sủng như trước, nô tài bên dưới nào không dám tận tâm hầu hạ? Cho dù thủ đoạn không bằng trước kia, cũng không xen vào chuyện các ti phủ nữa. Nhưng ai cũng biết, hoàng thượng cứ đến hậu cung là nhất định sẽ đi thăm Cúc Tuệ Cung.

Nhìn hăng hái như vậy, quả thật so với ba tháng trước chỉ thêm cứng cáp chứ không có suy. Nay nàng mắt to linh động, dáng vẻ nhìn quanh, con người loạn chuyển không có một khắc cố định. Khi nàng cười, phong tình so với ngày trước tăng thêm vô số. Lúc này nhìn lại, nửa phần cũng không có bóng dáng Nguyễn Tuệ, nhưng thật ra Lạc Chính Phi Tâm vốn chính là như thế! Bộ dáng như vậy, lại càng câu hồn hoàng thượng rời khỏi thân thể ba thước, trước kia Tinh Hoa thật sự là không phát hiện ra, Lạc Chính Phi Tâm này còn có hương vị bách mị thơm ngát như thế!

Đôi mắt Phi Tâm quyến rũ, khóe mắt vênh lên. Cho nên nàng luôn vẽ đường màu trắng trên khóe mắt, che sự khúm núm thủy mị kia lại, lại có vẻ xơ xác cứng nhắc hơn rất nhiều. Môi nhếch lên cực mỏng, mặt cũng nhọn. Nay nàng ăn vận đậm nhạt hơn so với thường ngày, đôi mắt kia động một tí có thể nói câu hồn đoạt phách, ngay cả Tinh Hoa đều nhin không được muốn nhìn nàng vài lần. Hơn nữa nàng hiện giờ mập lên chút, gương mặt y

như trứng ngỗng vậy, chủ yếu ở động tác và thần thái, làm cho Tinh Hoa cảm thấy nay nàng càng tỏ ra kiều diễm.

“Mấy ngày nay xem khí sắc người cũng không tệ. Thời gian trước người nói choáng váng đầu óc, cứ suy nghĩ là đau đầu. Hôm nay nóng như vậy, sao giữa trưa lại tới đây?” Tinh Hoa nhướn mày, nâng chén trà ngọc bích trong tay, “Về bệnh này của người, ai gia cũng hỏi qua mấy vị lão thủ thái y viện, sợ là khó trị khỏi. Trước kia đột nhiên nói giọng nam, chỉ sợ cũng bởi vì căn bệnh này mà ra. Nay xem người nói chuyện thuận lợi hơn, trong lòng ai gia cũng an tâm không ít.”

“Thần thiếp bị bệnh đã lâu, đã phiền thái hậu chăm sóc. Nay thần thiếp cũng thấy tốt hơn nhiều, cũng không có chỗ gì không ổn.” Phi Tâm khẽ cười, mắt lại nhìn chăm chăm mâm hoa quả trên bàn. Tinh Hoa có chút sợ run, nói là tốt hơn nhiều, hể tí là nói giọng nam. Nhưng làm sao mà cứ nhìn như không tốt, trước kia nàng có bao giờ nhìn chăm chăm vào đồ ăn như thế đâu.

Chương 14

Hồn nhiên xuất trần khiến người thương yêu

Thái hậu thấy buồn cười, lại nhìn mâm hoa quả bày trên bàn, tất cả đều được ghim tằm. Bà thuận tay ghim một miếng dưa hấu đưa qua: “Quý Phi nay thật ra thay đổi không ít, trước kia làm sao ăn mấy thứ này?”

Phi Tâm thấy vậy thì cười đưa tay nhận lấy, có chút ngượng ngùng, mặt đỏ ửng: “Hôm nay trời nóng quá, cho nên cổ họng thần thiếp cũng có chút khó chịu!” Nàng vừa nói, vừa cầm lấy cây tằm dưa miếng dưa hấu bỏ vào miệng. Thật ra thì gần đây là vì mấy thang thuốc kia mà làm cho nàng thiếu nước, nhưng mà ở trước mặt thái hậu phải diễn kịch một phen.

Thái hậu thấy nàng như vậy, sự hồ thẹn đối với hoàng thượng lại tăng thêm mấy phần. Trước đây Quý Phi tuy rằng hay tính kế, nhưng tóm lại mấy năm nay không gây ra chuyện rắc rối gì. Lúc trước nhận tội cũng là không muốn liên lụy ra rộng thêm. Cho dù nàng qua lại với ngoại thần, nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì. Trái lại sau cùng nửa điểm cũng không đề cập đến chuyện phụ thân, nay ngẫm lại, thật ra chuyện tham lam trước đây cũng là thứ yếu.

Nhất thời nhìn nàng ăn không ngừng, tắm không rời tay, tự giác ghim vào hết nửa mâm. Chén trà trong tay cũng hướng lên trời, Phi Tâm trước kia cũng không ăn uống thế này, hễ bày biện trong cung cũng là vì thêm hương hoa quả. Thấy nàng bất kể dưa hấu, vải, đào, hạnh hay là dưa ngọt, ai đưa cũng không từ chối, càng ăn càng hưng phấn, hai mắt đều cong thành trăng lưỡi liềm!

Thái hậu thấy bộ dáng an nhàn của nàng như vậy, quả thật đáng yêu hơn ngày trước rất nhiều. Bà cảm thấy mấy lời dò xét của mình có chút tiểu nhân, mấy người bên thái y viện đều nói, mạch tượng Quý Phi ứ nghẹn, tâm trệ khó tán. Vả lại bà thỉnh thoảng cho người qua Cúc Tuệ Cung do thám, mỗi lần đều như thế, nhưng lại không giống như là giả bộ! Trước kia nàng giả trang Nguyễn Tuệ, nhưng Nguyễn Tuệ xuất thân thế gia đại tộc, cho nên khi giả vờ thì đơn giản chỉ thu lại chân mày, tính ra thì rất nhỏ nhặt. Huống chi nàng giả vờ lúc này quả thật không có ý nghĩa gì!

“Gần đây lo nghĩ ngợi cho tốt, cũng không cần phải quản mấy chuyện vặt vãnh phức tạp. Đợi người khác hơn chút thì xử lý công việc cũng không muộn.” Thái hậu nhìn nàng, thấp giọng nói, “Chuyện lúc trước nói cũng được. Nhưng mà tóm lại phải nhắc nhở người, nữ nhân hậu cung an phận chút là chuyện đầu tiên, suy cho cùng thì không phải là chuyện nữ nhân nên quản.”

“Thần thiếp biết rồi, về sau sẽ không quản mấy chuyện này nữa.” Phi Tâm chớp mắt nhìn, thấp giọng nói, “Thái hậu, thần thiếp bằng lòng đem tiền trả

lại cho Lâm đại nhân. Thái hậu đừng vì chuyện này mà tức giận được không?”

Thái hậu nghe xong nhất thời ghen ngào, lắc đầu nói: “Quên đi, đã nói đừng nhắc tới thì nói lại làm cái gì?” Đều nói con người trải qua sinh tử, tính tình luôn luôn thay đổi. Nay nàng nói như vậy, càng làm cho thái hậu có phần nào ruột, nhà Lạc Chính là hào phú ở Hoài Nam, một cái Nam An Viên cũng xây được, hai mươi vạn lượng có là cái gì đâu? Lúc trước nàng mượn chuyện này mà đòi tiền Lâm gia, nghe thấy mà giật mình, cuối cùng nàng che đậy âm mưu ngầm ở bên trong. Nay còn muốn, phỏng chừng nàng chỉ là mượn cơ hội trả tiền, về phần số bạc này, sợ là nàng quen nhiều hào phú, ở nhà cũng quen miệng mà thôi, căn bản không nghĩ quá nhiều!

“Thần thiếp không phải là muốn làm trái nguyện vọng của thái hậu, là thái hậu lần trước hỏi thần thiếp số tiền này đâu rồi. Thần thiếp thật là không nhớ rõ, đơn giản trả lại cho Lâm đại nhân, về sau sẽ không dám có suy nghĩ này nữa!” Phi Tâm nghe xong ngập ngừng nói, “Trước kia thần thiếp có thói quen tiêu tiền như nước, lại luôn muốn có tiếng tốt với nô tài nên cũng không tiếc. Ngày đó hoàng thượng ban thưởng trái cây, phái hai mươi tên nô tài đến bưng mâm. Thần thiếp một chút cũng không dám đặc tội, một người cho năm lượng, tiền nhiều vô kể! Sau lại thật sự không có tiền, mới muốn thêm từ chỗ ngoại thần.”

Thái hậu nghe xong lại ngẩn ra, trong lòng kích động mà muốn bật cười ra tiếng. Ngày trước Phi Tâm nào dám nói những lời này. Việc này thái hậu biết rõ. Không chỉ có hoàng thượng trải qua chuyện đó, bà cũng từng như thế. Lúc ấy Phi Tâm vung vãi tiền bạc. Ai cũng biết Quý Phi này tiêu tiền không tiếc. Có khi rơi vào tai Tinh Hoa, bà nghe xong thật sự không cho là đúng, cho rằng nữ nhân này chạy đến hậu mà kết giao với người khác. Một bộ nhà giàu mới nổi. Có khi còn cố ý cho một đồng nô tài qua chỗ nàng đòi thưởng. Bây giờ nghĩ lại, thật ra lại cảm thấy bị kẹp giữa mẹ con bọn họ đúng là khó xử.

Nàng vừa nói xong, bên ngoài đột nhiên có tiếng vang lên: “Nàng không phải tâm trí không được tốt sao? Sao bây giờ lại nhớ đến mấy chuyện hư hỏng này?”

Thái hậu vừa ngẩng đầu lên thì gặp Vân Hi đang đen mặt tiến vào. Hẳn qua đây cũng không cần thông báo. Trừ phi thái hậu có việc thì mới dặn nô tài trước, bằng không hoàng thượng sẽ lạng lẽ tiến vào. Người nào dám ngăn đón? Trên người hần còn mặc triều phục, hoa văn rồng uốn lượn vàng sẫm, trên đầu cột quan, vừa thấy thì biết bãi triều xong thì đi thẳng qua đây. Kết quả lại nghe thấy mấy lời của Phi Tâm, hần liền mất hứng!

Lời của Vân Hi khiến Phi Tâm sợ tới mức nhảy dựng lên. Không nghĩ rằng hần lại chạy tới đây. Kết quả thì nàng đang nói bậy, nhưng lại để cho hần nghe thấy! Nhất thời thái hậu mở miệng nói: “Hoàng thượng cũng không cần để ý. Nói giỡn một chút thôi. Ai gia cũng buồn. Bây giờ chỉ nghe chuyện vui mà thôi!”

Vân Hi trừng mắt nhìn Phi Tâm. Tính kể tỉ mỉ thật, nhưng thật ra không lòi đuôi. Nhưng còn sự sắp xếp của hần thì sao! Cứ nhất định phải bươi móc tới lui chuyện hai mươi vạn lượng thì mới chịu nghỉ!

Phi Tâm vội vàng đứng dậy quỳ xuống dập đầu, Vân Hi mấy ngày nay bận quá, việc nhiều đến mức không có thời gian đi thăm hậu cung. Vốn lẽ phải vô cùng nhớ mong, lúc ấy hần đi Cúc Tuệ Cung trước, biết được nàng vọt tới chỗ thái hậu thì nhanh chóng chạy qua đây. Nay thấy rồi lại nóng ruột nóng gan, hần vẫn luôn nhìn chăm chăm cái đầu của nàng. Hôm nay là cái kiểu tóc gì vậy? Thiệt kỳ quái y như sừng trâu!

Thái hậu nhìn ánh mắt Vân Hi, trong lòng cũng hiểu được mười phần. Hần thật sự đang phát cáu sao? Hai mắt sắp toét ra rồi!

“Hoàng thượng hôm nay sao lại rảnh rỗi sang đây? Hiếm khi có dịp rảnh, giận dữ làm cái gì? Nàng bị bệnh không được lạnh lẽo, nhớ tới cái gì thì nói

cái đó, cần gì phải so đo?” Thái hậu nói xong, mắt liếc Vân Hi, ý là còn không nhanh chóng miễn lễ cho nàng đứng lên?

Vân Hi nghe thái hậu nói vậy, nhất thời trong lòng lấy làm ngạc nhiên, lại nhìn thấy thái hậu dùng ánh mắt ra hiệu cho hắt. Hắt hơi chần chừ, ngồi xuống bên cạnh thái hậu nói: “Đứng dậy đi! Trẫm thấy nàng càng bệnh càng lợi hại. Cái gì nên nhớ thì không nhớ được, không nên nhớ thì toàn nhớ kỹ! Đã không được lành lặn thì cứ lo dưỡng thân. Món nợ lúc trước còn chưa rõ ràng, còn chạy tới đây cầu xin cái gì?”

Phi Tâm được Tú Linh chậm rãi đỡ dậy, hai mắt rũ xuống không dám nói nửa câu.

Tĩnh Hoa cười cười: “Nay cũng không có gì, mấy tháng nay hoàng thượng nhất định là quá nhạy cảm rồi!”

Vân Hi nghe mà khẽ động, Phi Tâm trong mắt thái hậu là một người vô cùng cẩn thận. Nay chiêu này của nàng quả nhiên là hữu hiệu, không hề kiêng kỵ mà tán dóc trước mặt thái hậu, nhưng thật ra là làm cho thái hậu bắt đầu giảm bớt sự đề phòng.

Phi Tâm lúc đang nói nhảm thì bị Vân Hi chộp được, trong lòng cũng có chút áy náy. Nàng trái lại không muốn bám lấy món nợ trước kia của hắt, chỉ là bây giờ thẳng thắn thành khẩn với thái hậu như vậy là hữu hiệu nhất. Nàng cũng không dám liếc lung tung, chỉ ngoan ngoãn đứng bên cạnh Vân Hi, nghe hai người kia nói chút lời quan tâm.

Vân Hi nghe xong cười, chốc lát lại nói chuyện phiếm với thái hậu mấy câu, thấy cặp mắt thái hậu có phần mơ màng, biết bà gần đây có thói quen ngủ trưa nên liền đứng dậy rời Thọ Xuân Cung.

Vừa ra khỏi thì hàm răng hắt cũng ngứa ngứa, nhìn bộ dáng Phi Tâm tự nhiên bước chân lộn xộn theo sau hắt, hôm nay nắng chết người, bên ngoài ve sầu kêu chói tai, ngay cả lá cây cũng bị mặt trời nướng héo. Vậy mà

nàng lại rảnh rồi chạy qua bên này! Hai người ra khỏi Thọ Xuân Cung, xe kéo một trước một sau đã tới trước ngự viên. Gần ven hồ, gió nhẹ thổi qua tạo cảm giác mát mẻ. Trên mặt hồ bông súng nổi lênh bênh, lúc này lá xanh gợn sóng, liễu trên bờ rủ xuống óng ánh. Vân Hi đuổi hết mọi người ra, lập tức dắt nàng đi qua thủy đài trên cầu.

Rõ ràng nàng bình tĩnh như thường, thật sự là nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, ánh mắt hưng phấn, cười tươi tự nhiên, trước mặt thái hậu cũng không có nửa điểm sơ hở là lời khen ngợi tốt nhất cho sự diễn kịch của nàng. Nhưng nàng vừa đứng trước mặt hắn, càng sôi nổi như thế thì hắn càng khó kiềm chế. Kỹ xảo của nàng đúng là tuyệt diệu, càng gặp nguy không loạn, hắn lại càng là bình tĩnh không được. Bảo nàng bớt qua Thọ Xuân Cung nàng không nghe, hôm nay bị hắn tóm gáy thật đúng là tức chết người!

Hắn kéo nàng đi một mạch, đi đến giữa đài thì quay đầu lại, thấy nàng há miệng híp mắt, tua rua trên đầu cọ cọ khiến tim hắn hơi ngứa. Đã quen nhìn bộ dạng trước kia của nàng, nay nàng chuyển sang bộ dạng khác như vậy lại làm trống ngực hắn lỡ mất mấy nhịp. Gần đây bởi vì chuyện chính sách mới, hắn vừa bận rộn vừa mệt. Nghĩ nàng khó có thể giả trang xoay tròn chuyển đất như vậy, không được cũng có thể sang Khải Nguyên Điện thăm hắn một cái. Ai ngờ nàng thật sự không đến, không đến là không đến, nay lại còn tung tăng chạy qua Thọ Xuân Cung! Cái đồ không có lương tâm!

Phi Tâm bị hắn nhéo đến đau, đột nhiên bả vai run lên, không cần ngẩng đầu cũng biết hắn đang phi đao! Hồi tháng năm, Tú Linh giục nàng đi Khải Nguyên Điện đùa nghịch ngây ngô, nhưng nàng cảm thấy, khó nhất là phải đánh hạ được Thọ Xuân Cung. Cái bộ dáng này trước hết phải để cho thái hậu ở Thọ Xuân Cung xem, hơn nữa không lộ kẽ hở mới là việc cấp bách. Cho nên nàng tìm mấy người mặt mày sinh động, cẩn thận quan sát học hỏi một tháng. Lúc trung tuần tháng sáu nàng bắt đầu đánh bạo, hôm nay cũng có chút thành tựu.

Nhưng hần gần đây lại cực kỳ bận bịu, mỗi ngày đều cùng công thần nghị sự đến đêm khuya, nàng muốn chờ hần có thời gian sẽ sang nói chuyện với hần. Ai ngờ hôm nay hần bất thành linh đánh vào, làm nàng lúc ấy vô cùng hốt hoảng!

“Có phải nàng cố ý gây khó dễ cho trẫm phải không?” Vân Hi kéo nàng lao thẳng đến giữa tiểu đình mới buông tay ra, nàng gần đây ngâm trong thang thuốc kia không chịu được nóng, chỉ mới mấy bước mà vẻ mặt đỏ bừng. Phi Tâm nghe ngữ điệu tức giận của hần, nhất thời cũng không dám biện bạch, ngoan ngoãn chờ hần trút hết cơn giận.

“Bây giờ đầu óc nàng mơ hồ, giữa trưa không ngủ chạy đến đây làm gì?” Hần vươn một ngón tay chọt vào đầu nàng, làm nàng hoảng hốt. Gần đây nóng muốn chết, trong vườn nửa bóng người cũng không có, mèo khắp nơi cũng đi nghỉ, “Lời trẫm nói nàng không nghe lọt câu nào, vài ngày không thấy nàng, nàng lại bắt đầu làm bừa! Nàng đội cái sừng trâu này lên đầu thì đẹp để cái gì hả?”

Chương 15

Trong rét lạnh lại có lửa sáng

Phi Tâm bị Vân Hi chọt đến choáng váng, cộng thêm nắng nóng không chịu nổi, tuy nói đang ở giữa hồ, gió thổi rì rào nhưng trong lòng tựa như có kiến lửa bò qua. Nàng bị hần mắng mà then thùng, hần đè giọng xuống một chút, đứng ở bên hồ cũng có thể nghe được. Nàng lui lại hai bước, thấy hần tiến lên ép chọt đầu nàng, sét đánh ngang mày gì đó cũng không quản, đưa tay bắt lấy tay áo của hần: “Thần... thần thiếp đi ăn... ăn chực.”

“Nàng nói cái gì?” Vân Hi nghe mà suýt ngất, quả thật không thể tin vào lỗ tai của mình.

“Ăn chực...” Phi Tâm tím mặt, ấp a ấp úng cả buổi mới nói ra hai chữ.

“Nàng không phải thật sự bị bệnh đó chứ?” Hân có chút lo lắng, đưa tay sờ sờ sau gáy nàng. Nàng lắc lắc đầu, nhả mặt nói: “Thang thuốc kia đừng dùng nữa được không? Thần thiếp sắp bị thiêu rồi.”

Vân Hi cúi đầu nhìn gương mặt nàng đang vo thành quả mướp đắng, đột nhiên ôm nàng cười! Thoáng chốc lại quên sạch sẽ những lời nàng nói trước đó! Bởi vì gần đây nàng điều trị gấp đôi, bên trong thì dùng thuốc của Phùng Ý Xương, còn lại bên ngoài thì dùng dược liệu can khương đẳng sâm đương quy ngâm trong nước nóng. Vân Hi lại bỏ toàn bộ mấy món sống nguội quanh nàng, lần này, trong Cúc Tuệ Cung một chút trái cây cũng không có. Trước kia phân phát sang đây cũng chỉ là bày thêm hương, nay Tú Linh nghiêm khắc chấp hành chỉ thị của hoàng thượng, ngay cả bày biện cũng không. Về sau vào hạ, đừng nói sống nguội gì đó, cả trà cũng phải kỵ. Nước ô mai ướp lạnh, hạt sen ngân nhĩ các loại càng không thấy ở Cúc Tuệ Cung!

Phi Tâm bị thiêu nóng đến chân, cả ngày đều đứng ngồi không yên, ít ngày trước thì đánh bạo qua chỗ thái hậu một chuyến, nhìn thấy mâm hoa quả. Trước kia mấy thứ này nàng nào để vào mắt, gần đây nàng bị nóng đến phát hoảng, liền mượn diễn trò mà hôm nay mặt dày thêm mấy lớp nhào vào ăn. Tú Linh thấy cũng không dám ngăn cản nàng, để nàng ăn hơn nửa mâm vào bụng!

Lúc này lại bị Vân Hi quở trách đến nghẹn mặt ra, bất đắc dĩ nàng mới nói hết sự thật. Chính nàng cũng vô cùng ngượng ngùng, nhưng thang thuốc này thật sự là thiêu cháy người khác.

Nàng cũng không tiện chạy đến những nơi khác trong cung ăn uống, đành phải qua chỗ thái hậu! Thứ nhất là mượn chuyện này chứng minh bản thân không giống trước kia, thứ hai cũng có thể thỏa mãn một chút ham muốn ăn uống!

Vân Hi quả thật là cười không được, cho dù là đi ăn chực cũng phải một công đôi việc không thể làm lờ. Nhưng cười thì vẫn cười, bộ dáng nàng như vậy làm cho hắc cũng có phần lo lắng. Hắc trước đây sai Phùng Ý Xương săn sóc thân thể Phi Tâm xong cũng phái Mạnh Lao Tán đến cùng giải quyết với Phùng Ý Xương, nếu Quý Phi có cái gì không ổn thì cần phải nói cho hắc biết trước, tuyệt đối không được mảy may chậm trễ. Nhưng mấy ngày nay, Phùng Ý Xương cũng không lại đây, hắc nghĩ cũng không có chuyện gì.

Thấy bộ dạng của nàng như ngồi trên chảo lửa, hắc cũng bắt đầu nóng ruột nóng gan, không khỏi đưa tay ôm nàng, vỗ về bụng nàng nửa đùa nửa thật nói: “Hay là có đi?”

Phi Tâm nghe xong ngẩng đầu. Nhớ lại lần trước, hắc nói nàng có, kết quả nửa tháng sau nàng thật sự có. Lúc này nghe vậy, trong lòng liền nhảy loạn. Hắc nhìn sắc mặt của nàng, tâm trạng càng rạo rực. Hôm nay này búi tóc sừng trâu, lại vô cùng hoạt bát.

“Phùng Ý Xương mấy ngày nay nói thế nào?” Hắc vừa nói vào đề vừa đưa tay ngoắc Ưông Thành Hải bên hồ. Ưông Thành Hải hiểu ý, vội vàng dẫn người mang ô lớn qua nghênh đón.

“Cũng chưa nói gì, lúc ấy ngâm thuốc hắc cũng nói ổn thoả. Nhưng tiến hành cùng lúc thần thiếp thật sự là khó nhin. Hắc nói tích hàn khó lọc là ngoài nóng trong hư. Giải nhiệt trừ lửa một chút cũng không chịu ra. Thần thiếp nghĩ nhẫn nại một tí cũng không sao. Nhưng mấy ngày nay thời tiết nóng thật, lại càng khó nhin.” Phi Tâm thành thật khai báo. Chốc lát đám người Ưông Thành Hải lại đây, hai người liền theo tán ô đi ra ngoài, đi đến Cúc Tuệ Cung.

Vân Hi vừa đến Cúc Tuệ Cung thì cho người đi tìm Phùng Ý Xương tới hỏi, mặt khác lại sai Tú Linh tắm rửa thay y phục cho Phi Tâm trước. Ưông Thành Hải cũng hầu hạ thay xiêm y cho Vân Hi. Nay Vân Hi rồi rảnh chạy

qua đây, Ôn Thành Hải cũng đem một vài món của hoàng thượng đặt ở đó, đỡ phải mỗi lần sang lại phái người chạy tới chạy lui phiền phức. Kỳ thật cung điện xây trên đài cao, vừa cao vừa rộng, hơn nữa lại có lớp đá dày, cách nhiệt chống hàn rất tốt. Mỗi khi tới giữa hè, cho dù không bày băng thì cũng rất thông thoáng mát mẻ. Phi Tâm thân hư thể hàn, luôn ngại lạnh không sợ nóng. Lúc nóng nhất cũng không dùng băng. Ban đêm cũng chuẩn bị một ít chăn mỏng. Nay nàng táo khí mấy ngày liền như vậy, đừng nói là đuổi lạnh, cái nóng lại hiện ra!

Một hồi Phùng Ý Xương lại đây, sau khi thỉnh an hoàng thượng, Vân Hi hỏi hẩn bệnh tình gần đây của Quý Phi. Thấy hẩn vẻ mặt ấp úng, trong lòng có phần không được tự nhiên, hẩn liền đứng dậy đi ra đại sảnh. Ôn Thành Hải thấy ý kia của hẩn, vội vàng đuổi người ra xa. Vân Hi trở lại nhìn Phùng Ý Xương: “Trẫm đã nói không biết bao nhiêu lần. Có chuyện gì người phải báo lại ngay. Người là tai điếc hay là chē mệnh dài?”

“Vi thần không dám.” Phùng Ý Xương nghe xong thì vội vã quỳ xuống, thấp giọng nói. “Thật ra thì Quý Phi cũng không hẩn là bệnh. Chỉ là cần bồi dưỡng một chút!”

“Cái gì?” Vân Hi híp mắt, nhất thời không phản ứng kịp.

Phùng Ý Xương thân là viện thủ Thái y viện, thật ra cho hẩn đảm nhận việc săn sóc tẩm bổ thể này mà nói cũng có chút không biết trọng nhân tài. Nhưng mà sự uỷ nhiệm của hoàng thượng, hẩn tất nhiên là phải tuân theo. Thật ra thì can khương đảng sâm đương quy kia kết hợp với thực dược làm thuốc, hơn nữa tư âm của hẩn vô cùng có lợi với chứng âm hư. Ngoài thì thông mồ hôi bức hàn, trong thì điều kinh thuận khí, hai bên bổ sung cho nhau, mấy tháng nay Quý Phi rõ ràng tốt hơn năm trước rất nhiều.

Nhưng bởi vì hoàng thượng thỉnh thoảng qua Cúc Tuệ Cung, nhóm nô tài bên dưới đều cẩn thận làm việc. Ti thiện bên kia thấy Quý Phi nay được sủng ái, mặc dù Quý Phi không để tâm cũng muốn nhanh chóng nịnh bợ.

Quý Phi nay cáo ốm điều dưỡng, bọn họ ở đầu kia liền phối hợp, hôm nay đưa một chén gà đen đương quy cách thủy, ngày mai chuẩn bị một chút đông trùng hạ thảo. Mấy thứ này tất nhiên đều là thánh phẩm tư âm bổ khí, hơn nữa lại còn là thứ tốt bổ ấm. Ban đầu Phùng Ý Xương cảm thấy ăn chút cũng không có gì, nhưng mấy ngày kế tiếp, Quý Phi còn ăn lót dạ! Nhưng tóm lại là không có gì đáng ngại, huống chi loại nóng này Phùng Ý Xương nào dám tùy tiện đưa nàng thuốc điều tiết? Cho nên cũng không tiện trả lời nàng, hơn nữa nàng gần đây lại kỵ sống nguội, cũng không biết bị táo khí mấy ngày liền?

Vân Hi nghe Phùng Ý Xương huyền thuyên cả buổi mới hiểu được, đột nhiên trong lòng kích động muốn cười sằng sặc! Lạc Chính Phi Tâm nàng cũng có ngày hôm nay!

xxxxxxxxxxxx

Phi Tâm thay đổi xiêm y xong thì thấy thiên điện bên này đã không còn người. Nàng liền đi đến tấm điện phía sau, thấy Uông Thành Hải đang đứng trông chừng bên ngoài rèm, bên trong im ắng không hề có tiếng động. Cách lớp rèm trong suốt, nhìn vào bên trong trướng, nhất thời nàng hạ giọng: “Hoàng thượng ngủ rồi sao?”

“Nay ngày dài đêm ngắn, vừa rồi hoàng thượng ngồi một tí thì mộng寐.” Uông Thành Hải nhỏ giọng chép miệng, đưa tay vén rèm để nàng đi vào.

Phi Tâm nghe xong thì đau lòng, nhẹ nhàng xách váy, thuận tay cầm một chiếc quạt tròn chỉ bạc ở trên bàn trang điểm. Gần đây chính sách mới được triển khai, công việc các nơi dồn dập đủ loại. Đợi mọi việc đi vào khuôn khổ, sợ cũng non nửa năm. Hơn nữa cái này coi như là thuận lợi, nếu không, quý tộc các nơi ầm ĩ thì phiền toái. Trên tinh thần này, hẳn chịu đựng qua hết năm nay mới có thể thở phào.

Một thời gian trước, trong ngoài đều ồn ào, hăn không có một khắc yên lòng. Nay nàng trốn ở đây tránh đầu ngọn gió, cả ngày ăn ngủ đến mập, hăn lại ngày ngày hốc hác, nàng sao lại không đau lòng? Không phải là nàng không muốn đến Khải Nguyên Điện thăm hăn, cũng không phải nàng ngại sĩ diện. Chẳng qua là nàng muốn giải quyết Thọ Xuân Cung trước, hăn đỡ phải vương bận phiền não.

Nàng vén rèm lên, ngồi bên cạnh hăn, nhẹ nhàng quạt cho hăn. Năm nay thật sự rất nóng, so với năm rồi nóng hơn nhiều. Phi Tâm mặc một bộ váy dài chỉ bạc mở rộng tà áo, áo hơi rộng, búi tóc tùng vãn. Thấy bộ dáng bình thân của hăn, nàng cũng an tĩnh hơn rất nhiều. Trước kia nàng lúc nào cũng bám lấy quy củ không buông, cứ gò bó không được tự nhiên làm cho hăn cũng khó mà thư thả, lãng phí rất nhiều thời gian. Nàng nhất thời nghiêng người tựa vào, tay này mới thì đổi sang tay kia, duỗi cánh tay vòng qua người hăn mà quạt. Gió nhẹ phất qua, mang theo rất nhiều hồi ức.

Đột nhiên hăn nghiêng người dựa vào một chút, đưa tay ôm thắt lưng nàng, mặt ghé vào bên cạnh nàng nói nhỏ: “Hôm nay lại dùng hương gì vậy?”

Bởi vì những lời này gợi nhớ rất nhiều chuyện đã qua, Phi Tâm nhấp môi cười cười: “Một chút đàn hương, bây giờ cũng không dám phối nhiều hương cho lắm.”

Hăn cười một tiếng, ôm nàng xoay người mang nàng đến bên giường, tay xoa nhẹ mặt nàng: “Về sau nàng ít ăn mấy món lạnh chút, vừa rồi Phùng Ý Xương nói, sống nguội vẫn nên kỵ.”

Hăn bắt quá chỉ là đầu ngón tay khẽ vuốt, Phi Tâm đã có phần tê tê, cảm thấy quái dị. Nàng nào dám nhìn ánh mắt của hăn, chỉ rũ mắt xuống đáp lời: “Đã không có gì, thần thiếp cứ phải nhịn thôi.”

Vân Hi thấy nàng như vậy, càng cảm thấy buồn cười, đưa tay cầm lấy cây quạt trong tay nàng, thuận tay ném một cái: “Nhịn một chút đi, rồi sẽ ổn

thôi.” Nói xong, hần nửa muốn nửa không ôm chặt nàng lại, tựa vào ngực nàng.

Phi Tâm cả người kinh hãi, lập tức như mềm nhũn ra. Cảm giác quái dị kia đang trào dâng lộn xộn không ngớt, nhịp tim thoáng chốc tăng tiết tấu, khiến hô hấp của nàng càng thêm dồn dập. Càng không muốn nhìn hần, nhưng cứ như không nghe lời vậy, mắt không khỏi nhìn hần. Thân thể cũng tự chủ dán vào người hần một chút!

Nếu Phùng thái y đã nói không có chuyện gì, vậy thuốc kia đúng là vô dụng mới đúng. Nhưng hiện tại Phi Tâm cũng không biết là mình đang diễn kịch rất nhập tâm hay là nàng có chỗ bất thường, mỗi ngày đều hồn vía lên mây. Nay hần nằm ở bên cạnh, nàng nhiều lần nói với bản thân không thể quấy rầy hần, nhưng vẫn không khống chế được mà dán người qua!

“Nàng dồn ta làm gì?” Vân Hi biết rõ nàng bây giờ không nén nổi mà chọc ghẹo, tay còn cố ý quấy luyến sau hai bên tai nàng, hần hiểu nàng rất rõ, sau tai nàng vô cùng mẫn cảm. Như là đang đẩy nàng ra, lại làm cho nàng càng khó nhịn.

Phi Tâm cảm thấy trong đầu mình có hai người đang đánh nhau, người bình thường thì đang bị người kỳ lạ kia đánh đến thoi thóp! Tim nàng đập như trống châu, cái cảm giác nóng bức thiếu nước mấy ngày liền lại hăng hái vọt lên, giống như ăn toàn bộ dưa hấu cũng không có tác dụng. Cả người nàng co lại, đột nhiên nâng nửa người tiến lại gần, mở to mắt nhìn Vân Hi, ngón tay tìm tòi trên cổ áo hần.

Chương 16

Buông thả nghiêng tình, dồi dào tận mỹ

Vân Hi thật sự rất bội phục nàng, nếu hần bồi dưỡng quá trớn giống nàng thì sao có thể nhẫn nại như vậy, buồn cười nhất là nàng cho rằng ăn chút

hoa quả thì có thể tiêu trừ, nhất định phải chạy đến chỗ thái hậu ăn chực! Nhất thời thấy nàng mắt mở to như chứa đầy ý xuân, mặt đỏ bừng vô cùng mê người, dùng ánh mắt câu hồn trước giờ chưa có ngăm nhìn hăn. Hăn bất chấp sự bận rộn mấy ngày qua, nay nàng ở ngay bên người, lại còn nhìn hăn như vậy, suýt nữa thì hăn không khống chế được.

Có khi chính hăn cảm thấy thật kỳ quái, thấy nàng hăn mất kiểm soát, nói không được liền vọt lửa lên. Nàng trêu đùa thiêu đốt hăn, có khi nàng lại rất nhu thuận. Ngay cả khi nàng không làm gì, trừng mắt ngăm người hăn cũng muốn vọt theo!

“Làm gì?” Vân Hi nín bụng cười, cố nén nhìn nàng, vẻ mặt không rõ ý gì.

“Hoàng... hoàng thượng mệt sao?” Phi Tâm tự mình tìm cớ nói chuyện với hăn, dùng sức ra hiệu cho hăn bảo không có hiệu quả. Càng làm càng khiến Phi Tâm cảm thấy mất mặt, nàng vốn chỉ là một người da mặt cực mỏng. Nàng thật sự cho rằng Phùng Ý Xương đã dùng sai thuốc với nàng, nhưng hiện giờ hoàng thượng đều nói không thành vấn đề, nàng cũng không dám kháng cự mà không ăn.

“Ừ, rất mệt.” Vân Hi nói xong, đưa tay xoa gáy nàng hai cái. Nàng càng thấy khổ sở, nhanh chóng nằm úp sấp trên người hăn, nhất thời nghe hăn nói mệt, nàng cũng không nói gì nữa. Ngón tay tìm tòi trước cổ áo hăn, tựa như muốn kéo chỉ ra. Vân Hi thấy vẻ mặt nàng vắn vẹo như thế, biết đầu óc nàng bây giờ đã muốn vo tròn thành một khối, trước kia nàng vừa thấy hăn thì trở nên dần dần, sau đó thường xuyên trưng ra bản mặt mướp đắng cả buổi trời. Lúc ấy hăn nhìn thấy thì cực kỳ tức giận, nay thấy chỉ muốn cười to lên.

Phi Tâm ghen một lúc lâu, thân thể không nghe lời, tựa trên người hăn không đứng dậy. Thấy hăn nằm yên một chỗ cạn sức lực, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng đòi bại. Nhưng hăn cứ xoa nhẹ sau gáy nàng làm nàng khó chịu nổi, bộ dáng hăn lại làm nàng không muốn rời mắt, quả thật có thể

nói là sắc đẹp làm người ta u mê, cả người không ngồi dậy nổi. Tay nàng khiêu khích một hồi, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nàng khẽ nói: “Hoàng thượng, thần thiếp giúp ngài xoa bóp nhé? Như vậy sẽ xua bớt mệt mỏi.”

Hắn sờ mặt nàng, nở nụ cười vô cùng mê người, thấy ánh mắt Phi Tâm có phần đắm đắm. Hắn đưa tay kéo dây lưng của nàng ra, nhẹ nhàng trêu đùa trên mặt nàng, thấp giọng nói: “Hôm nay sao nàng lại biết điều như vậy? Gần đây thật sự là rất mệt, mấy ngày qua đều chưa ngủ quá một canh giờ.”

Hắn thuận miệng nói vậy làm nàng vô cùng áy náy, ngày đó bận rộn đến trời tối mịt, nay thiết lập nội các lục viện, một số cận thần cả ngày tới báo chuyện, hắn luôn giải quyết trong cùng một ngày mà không ngủ. Hiện giờ càng bởi vì tiến hành chính sách mới, so với mấy năm trước thì nhiều việc hơn gấp mấy lần, thật sự là ngay cả thời gian ngủ đều không có. Nàng cả ngày ăn uống ngủ nghỉ, mọi việc không để ý tới đã là hưởng thụ, dựa vào cái gì mà lúc này lại làm phiền hắn? Ngày thường trung thành trời đất còn có thể chứng giám, thế này thì là trung thành gì chứ?

Nghĩ như vậy, nàng cho rằng cơn lửa nóng trong lòng đúng là không nên, nhất thời giẫy dụa chống nửa người dậy: “Thần thiếp biết hoàng thượng thường xuyên vất vả, luôn muốn hết lòng. Hay là hoàng thượng lên trước đi, dù sao ngồi cứng vai như vậy cũng không tiện. Thần thiếp giúp ngài xoa bóp nhé? Thả lỏng gân cốt một lát, qua một canh giờ lại kêu dậy!”

Vân Hi nhìn vẻ mặt nàng mà ngượng ngùng. Quả thật là đã bị nàng ảnh hưởng. Nhất thời hắn cũng có chút áy náy. Hắn bắt nàng ký sống nguội, nay lại luân phiên tắm bồn. Tiết đại thử (*) hàng tháng mỗi ngày đều ngâm thuốc giầy vò người. Nay còn trêu chọc nàng thật sự là quá mức! Hắn đưa tay ôm lấy cổ nàng, vuốt ve lông mày nàng nói: “Gần đây nàng bị thiếu nước đến phát hoả. Phùng Ý Xương nào dám nói với nàng chuyện này? Bản thân nàng cũng không biết làm sao ăn hoa quả có thể tiêu trừ? Buổi chiều không đi nữa. Ở đây với nàng nhé?”

(*) tiết đại thử: ngày nóng, một trong 24 tiết, khoảng 22,23,24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc

Phi Tâm nghe xong, suy ngẫm cả buổi. Nhất thời cổ họng nghẹn ngào, một câu cũng không biết nói gì. Đầu cũng sắp bốc khói đến nơi. Hắn nói chưa dứt lời, cả người nàng như là bị vạ con sâu chui vào căn khó chịu. Mặt tím ngắt, gương mặt thẹn thùng cũng nhanh chóng méo mó!

Vân Hi nhìn sắc mặt nàng thì khẽ cười: “Giữa ta và nàng còn gì không thể nói? Tội gì phải quanh co? Kìm nén đến mức bản thân nhột nhạt. Lúc trước chẳng phải nàng nói đó sao? Cứ giữ đạo bề tôi trước, sau đó hãy nói đến phu thê?” Phi Tâm nghẹn lời, nhanh chóng rơi lệ. Lời nàng nói trước đây còn văng vẳng bên tai. Nàng chưa bao giờ quên! Nàng luôn đặt tình cảm dưới lòng trung thành nhưng chưa bao giờ vứt bỏ. Tóm lại là nàng vẫn luôn mắc nợ Vân Hi! Hắn luôn uy hiếp dụ dỗ, coi như là bao nhiêu mảnh khé đều giờ ra hết. Nàng mà còn gò bó nhả nhó nữa thì thật vô nghĩa!

Nàng đưa tay ôm lấy cổ hắn. Hơi thở nóng bỏng phun ra sau gáy hắn, thân hình khẽ run mà thì thầm: “Chàng ôm thiếp một cái đi? Một hồi thiếp sẽ giúp chàng xoa bóp!”

Hắn bật cười, vòng tay ôm nàng: “Làm gì? Khao ta sao?”

Nàng cũng cười đến mê muội, tay cởi nút buộc của hắn mà có chút run run. Nhưng dù sao cũng không giống trước kia, nóng lòng lừa gạt hắn. Hắn nhìn bộ dáng của nàng, tay ở sau gáy nàng xoa nhẹ nhàng. Nàng thật kỳ lạ. Gáy hõm xuống mà ngại ngứa, sờ một cái thì liền rên rỉ rụt lại. Hắn chuyển sang vuốt tai nàng. Nàng hiển nhiên càng thích động chạm ở đây. Xoa xoa như con mèo nhỏ vậy. Mặt nàng càng đỏ bừng. Nàng cũng chủ động tiến tới hôn hắn. Hắn cũng không di chuyển, mặc cho nàng khoan khoái dụ dỗ. Bởi vì nàng vẫn luôn thụ động, cho nên hắn luôn thúc ép nàng. Để nàng bày bố rồi kéo nàng lên. Để nàng lần lượt thách thức cực hạn của hắn.

Thật ra thì bây giờ hần hiểu rất rõ, tầm bố chỉ là thứ yếu. Để nàng bình thần, buông tay chân ra. Vốn với hần cũng không có gì. Nàng chẳng qua là có thói quen nhạy cảm lại cẩn thận, như con ốc sên chậm rãi di chuyển về phía trước. Nàng lại là một người đa tâm, suy nghĩ nhiều, trước sau đều lo sợ. Càng bởi vì thói quen của nàng tất cả đều đặt hần lên đầu, đạo quân thần nghĩa phu thê tựa như hai ngọn núi đè lên người nàng, nàng càng trèo lên, càng sợ ngày sau ngã đau! Kỳ thật giữa bọn họ đã sớm phân biệt lẫn nhau!

Hần vỗ về sau lưng nàng, đem xúc cảm trắng mịn kia in vào chỗ sâu nhất dưới đáy lòng. Bàn tay xoa nhẹ lên vai nàng, nàng khẽ run một chút, hần rầu rĩ cười một tiếng: “Nàng vẫn là nên tiến bộ thêm một tí, không bằng hôm nay sẽ dạy nàng một lần?”

Nàng thả lỏng người ra, che đi hơi thở nóng bỏng và ngọn lửa khó nén trên mặt. Môi nàng lướt qua cằm hần, dọc theo sườn mặt cho đến bên tia, thở hỗn hển: “Hay là ôn tập cái cũ trước đi?” Nói xong, răng nàng nhẹ nhàng khép mở, ngậm lấy vành tai hần, ngón tay xoa nhẹ lên hầu kết của hần, khiến cả người hần khẽ chấn động, nhanh chóng quấn nàng thật chặt, tay vén y phục nàng lên hơn phân nửa, sự mềm mại này làm ngọn lửa trong người hần vọt lên. Hần để nàng vận vê cực kỳ dễ chịu, rồi thở dài một tiếng: “Nàng càng lúc càng thích nghi, rõ ràng ta không có dạy nàng!” Nói xong, chân hần vòng lên, kẹp chặt nàng, thật muốn khảm nàng vào trong xương cốt. Tay hần dao động sau lưng nàng, theo đường cong của nàng hướng về giữa hai chân nàng. Gần đây bởi vì nàng chẳng quản chuyện gì, cả ngày điều dưỡng bổ thân, thân thể mượt mà, chạm vào vô cùng mềm mại.

Thân thể nàng hơi run lên, hơi thở trên người, đầu ngón tay chạm vào nơi nóng bỏng bên tai hần, lời nói mê mị khiến hần vô cùng hưng phấn.

“Nàng càng ngày càng hay đấy, ta thấy thuốc này dùng tốt lắm.” Hần quấn chặt nàng, cười rộ lên. Trước kia nàng bị hàn khí bức bách, hơn nữa nàng

lại rất để ý đến trật tự quy củ, thân thể cứng nhắc thô ráp khó thông. Về sau khá lên thì như yêu tinh câu hồn. Cả người đều duyên dáng hoàn mỹ.

Mặt nàng nóng hầm hập, lúc này nàng đang chôn mặt trên gáy, hết sức chuyên chú cắn cổ hắn. Tay giao du trước ngực hắn, cảm nhận đường cong rõ nét đối lập với nàng. Nhất thời nghe hắn trêu chọc, càng khiến nàng không có dũng khí ngẩng mặt lên, nhưng thân thể như được kích lệ, càng thêm mềm mại quẩn quýt si mê. Môi nàng ngậm dải tai hắn, chớp mũi phả ra hơi thở nóng hổi, đồng thời ngón tay sờ đến chỗ nổi lên trên ngực hắn rồi vân vê. Căn bản chính là mấy động tác học được từ hắn hiện giờ đều được tiến hành trên người hắn!

Cả người hắn thoáng chốc vỡ vụn, một cảm giác sáng khoái vọt lên sau ót hắn, tê dại như bị điện giật. Hắn xoay người đặt nàng dưới thân, ngón tay thừa cơ dò xét vào sâu bên trong, cả mặt nàng nhăn nhúm lại, da thịt hồng hào phơi ra cực kỳ mê người. Nàng khẽ nhếch mắt, lông mi chớp chớp như trào nước mắt ra, hắn nhìn chăm chăm sóng mắt nàng. Mỗi khi nàng toát ra vẻ yêu kiều quyến rũ này, hắn muốn tiến vào trong cơ thể nàng không bao giờ thả ra nữa.

Nàng kéo lấy cổ hắn, cả người cong lên như con rắn nhẹ nhàng uốn éo, đầu ngửa ra sau, cổ cong duyên dáng. Hắn cúi đầu xuống cắn nhẹ lên cổ nàng một cái.

“Nhanh, thả lỏng một chút. Bằng không một hồi nàng sẽ đau!” Hắn nhẹ nhàng hôn lên chớp mũi nàng. Hắn có thể cảm giác được lưỡi vào nóng bỏng chật hẹp kia đang co rút lại, kẹp chặt ngón tay của hắn, khiến hắn tê dại từ ngón tay truyền đến nửa người, bụng càng trướng lên. Hắn siết chặt nàng, chà xát da thịt nàng, hắn đã vô cùng khó nhịn, sắp hỏng mất rồi. Lúc này Phi Tâm ở trong lòng hắn như một con rắn nhỏ, mỗi một lần nhẹ nhàng vắn vẹo đều làm cho hắn không thể tự dè xuống.

Có khi hấn rất mệt mỏi, trên triều cực kỳ bận rộn. Bị người dồn nén lâu dài phải đi tìm kích thích mới có thể thả lỏng, đuổi hoa rượt bướm cũng là một loại kích thích, nhưng thời gian dài quá cũng không có ý nghĩa. Lại cảm thấy lúc ở cùng với nàng sẽ vô cùng hưng phấn. Thời gian đầu thì thật khó hiểu, chỉ là thấy nàng như vậy thì không đè nén được, nàng càng trốn tránh hấn lại càng dồn ép. Mà nay, càng phát hiện nàng lại có thể phóng đại niềm vui này lên, làm hấn có khi vô cùng yên ổn, mà có khi lại cực kỳ trào dâng! Càng quen thuộc hơi thở của nàng lại càng ngây ngất, càng hiểu rõ nàng lại càng say mê, tình nồng khắc cốt, tinh thần mềm nhũn ra. Tại nơi lợi ích quyền mưu tranh đoạt ghê gớm nhất, cũng không ngại tình cảm phát sinh của hấn, chẳng những không ngại, ngược lại càng bùng nổ!

Nàng ôm chặt hấn, cảm giác mỗi như tê dại đang dừng lại. Nhưng bởi vì hấn đè thấp giọng, trong lòng lại hóa thành ghềnh thác, sự ấm áp chạy khắp tứ chi trăm cốt. Nàng cho tới bây giờ đều không thích thứ gì hoặc là không có gì để thích, nhưng hấn dạy cho nàng. Là hấn bức nàng, ngay cả chính nàng cũng không tin có thật sự tồn tại hay không, lần này thật đã phóng đại lên lòng trung thành của nàng, cho nên nàng nguyện ý chịu tiếng xấu thay cho hấn, chết vì hấn. Mà hiện tại, không chỉ có như thế, nàng càng nguyện ý cùng hấn tan thành tro bụi, chỉ khi đối mặt với hấn, đem tất cả giáo điều để ra sau đầu, nàng cũng hy vọng hấn có thể hạnh phúc giống như nàng, ở trong cung này không hiu quạnh!

Phi Tâm dán chặt vào người hấn, thân thể phủ trên người hấn, càng nhiều hoa lửa, như là nở rộ ra một đóa đẹp nhất, quyến rũ hấn nuốt trọn hương thơm của nàng. Nàng hôn lên bờ môi hấn, nói nhỏ: “Không sao, thiếp muốn đi cùng với chàng!”

Hấn nhìn ánh mắt của nàng, nàng không khóc, chỉ là hốc mắt ẩm ướt. Hấn ôm chặt nàng, môi cong lên, hấn không lên tiếng nữa, mặc cho hôn vía bị cuốn sạch. Cùng đi, cùng nàng!

Chương 17

Ái tình mặc sức thêm vui

Trong Cúc Tuệ Cung, trăm ao hồ thơm mát chiếm giữ hết cả một góc tẩm điện, cái hồ lớn nhất ở tẩm điện bốn bề cá ngậm ngọc trai không ngừng ào ào nước chảy, chụp đèn bốn phía đều hạ xuống, tạm đưa vào một góc điện. Dù là như vậy, giọng nói Vân Hi vẫn mơ hồ truyền tới lúc cao lúc thấp, làm cho Ưông Thành Hải và Tú Linh đợi truyền lệnh ở bên ngoài hai mặt nhìn nhau, Thường Phúc ở bên cạnh cũng nghiêng mặt, Tú Linh dùng sức cầu Thường Phúc, gần như đá hắt đi ra ngoài.

Ưông Thành Hải trợn tròn mắt, sao nghe tiếng động này như là hoàng thượng đang bị ngược đãi nhỉ? Khi nào thì nghe thấy hoàng thượng kêu gào như vậy? Hoàng thượng hạ triều xong liền kéo Quý Phi từ chỗ thái hậu trở về, hai người lập tức giấu mình trong tẩm điện. Tú Linh đã sớm phái người chuẩn bị nước nóng chờ tắm, sau hai người lại từ tiền sảnh đi thẳng vào. Không bao lâu liền nghe âm thanh như vậy, rất dọa người. Ưông Thành Hải cũng không dám vọt vào xem, thấy Tú Linh tím mặt, biểu tình cổ quái, hai người cũng không dám đứng xa, sợ một hồi gọi người. Tú Linh nghe càng sợ hãi, trước kia Quý Phi thị tẩm, nào có âm thanh như vậy? Sau đó Quý Phi đều mệt chết khiếp, ngủ thiếp đi, mọi việc không để ý tới. Mới vừa rồi hai người ở bên kia đã giày vò nhau, lúc này làm sao ngâm nước nóng xong hoàng thượng lại kêu gào? Đừng nói thật sự là cho thuốc sai rồi, Quý Phi có cái gì kỳ lạ đi?

Ở bên ngoài mấy người này thấp tha thấp thỏm, Vân Hi ở bên trong có thể nói đúng là chết đi sống lại! Hắn cũng không biết Phi Tâm lại tay nghề này, có thể khiến bắp thịt cứng ngắc của hắn trở nên vô cùng sáng khoái! Hắn không muốn kêu la, nhưng cái cảm giác vừa đau vừa thoải mái này thật sự làm hắn nhịn không được. Cho dù là thái y viện cũng không ngờ kỹ thuật của nàng lại tốt như vậy!

Cả người hắc lúc này đều nằm ở trên tháp, trên lưng phủ một chiếc khăn nhung. Phi Tâm quỳ gối trên lưng hắc, đầu gối và khuỷu tay đều dùng lực! Tìm chính xác vị trí huyết vị của hắc, luyện ngón tay cứng cáp một chút cũng không sao!

“Ông trời..., đồ chết tiệt này, nàng lại có thể giấu ta lâu như vậy... Không nói cho ta biết!” Cổ họng Vân Hi phát ra tiếng rầu rĩ buồn bực, nhưng lại thở dài vô cùng vui sướng.

“Thì mới học qua thôi.” Phi Tâm cũng cắn răng, bắt đầu lạc giọng. Đầu đầy mồ hôi, hao hết nửa sức lực, chỉ là ngón tay không được rành, sau lưng hắc y như tấm sắt vậy. Mấy tháng nay hắc thật sự rất mệt, thái y viện bên kia nào dám xoa bóp hắc như vậy? Vốn nàng cũng không dám, hơn nữa mỗi lần hắc nổi lên cái tính chả thềm ngó ngang gì, Phi Tâm đều bị hắc chính chết đi sống lại, cho dù có lá gan này cũng không có khí lực.

Nhưng hôm nay quả thật không giống vậy, gió nhẹ ấm áp làm cho Phi Tâm có chút được sủng mà lo, không có tê liệt như trước kia. Hơn nữa nàng đã đồng ý với hắc, muốn giúp hắc xoa tan mệt mỏi bằng bất cứ giá nào.

Nàng biết hắc chịu gào lên, lúc trước khi nàng học căn bản không cơ hội phát huy trên người mẫu thân, ai lại chịu nổi sự xoa bóp như vậy, cũng không thể kiên nhẫn ngồi cứng nhắc như thế. Chẳng qua là học một chút điểm huyết, luyện tập một tí.

Về sau vào cung tay nghề này cũng trở nên vô dụng, lực ở tay cũng không còn mạnh. Cho nên bây giờ chỉ có thể dùng khuỷu tay và đầu gối thay thế! Nàng biết hắc ngày thường hạ triều xong cũng khó sống yên ổn, gần đây rất nhiều chuyện, từng đám công thần tới gặp không ngớt. Các viện đều phải thiết lập lại từ đầu, chuyện các nơi lại quá nhiều. Hắc phải thuận theo trước rồi mới từ từ điều hòa ngồi lâu, lưng luôn cứng ngắc. Khí lực cũng khó buông lỏng, bên dưới rất đau. Lúc này đau nhức, lát hồi thư thái là do Phi

Tâm căn bản mắt điếc tai ngơ với tiếng la của hắc, một lòng chỉ muốn giúp hắc dễ chịu mới thôi!

Sau khi xoa bóp xong bả vai hắc, Phi Tâm chuyển đầu ngón tay sang thắt lưng hắc. Phần này nàng không dám dùng khuỷu tay. Vân Hi bắt đầu để hai tay dưới cằm. Được nàng ấn bấm nhào nặn, xương cốt hắc thả lỏng ra. Thấp hơi nghiêng tựa vào vách tường điện, chiếc mâm khô ráo được đặt trên bàn. Sát tường là một chiếc kệ chạm trổ hoa văn, trên đó có bày một ít sách. Hắc thuận tay rút ra mấy quyển xem. Chẳng qua chỉ là “Lễ ký” , “Ngôn huấn” các loại, hắc thấp giọng nói: “Mấy cái này nàng thuộc lâu lâu rồi còn xem làm gì? Mỗi ngày có thời gian rảnh ngâm nước nóng thì lại không được?” Phi Tâm mơ hồ không rõ. Vân Hi lắc lắc đầu. Hắc vừa nói vừa thuận tay đẩy một cái, vô tình lại lướt qua khe hở trên tháp, đột nhiên sờ sờ một cái. Đầu ngón tay kéo ra một thứ! Hắc nhìn thoáng qua, nhất thời mắt mở to ra, ý cười lộ lên.

Hắc chống khuỷu tay nghiêng đầu, quay mắt sang nhìn bóng lưng của nàng. Tóc dài xõa ra vô cùng động lòng người. Nàng cột một chiếc áo dài rộng, lúc này đã tuột ra hết một nửa. Da thịt nửa ẩn nửa lộ điểm vài vết hồng. Mỗi lần thấy nàng như vậy, cả người hắc như chìm đắm trong say mê!

Đối với nàng mà nói, nàng lớn lên trong mấy lời lẽ nghĩa giáo huấn đó, nay có thể vì hắc như thế đã là cực kỳ không dễ. Nàng ít khi chủ động lấy một lần. Hắc tất nhiên là phải phối hợp. Vô tình thế nào mà dẫn lại được sự điên cuồng ngày trước, cùng nàng hưởng thụ tư vị dịu dàng mềm mại. Nay thấy nàng hăng hái như vậy, trong lòng hắc tựa như tràn ngập hương thơm say ngất khó nói nên lời.

“Thuốc kia nàng vẫn cứ tiếp tục dùng đi. Ta thấy nàng tốt hơn nhiều lắm. Bắt đầu điều trị từ tháng ba năm trước, cũng đã hơn một năm. Cuối tháng tám năm ngoái cũng thấy có chút hiệu quả. Rốt cuộc là khỏe hơn ngày trước rất nhiều.” Hắc nhìn bóng lưng nàng, mở miệng nói.

Phi Tâm nghe xong liền đáp lại. Thật ra thì nàng cũng hiểu được quả thật là như thế. Năm trước từng có thai, tuy nói là cuối cùng không thể giữ được, nhưng tóm lại là khỏe hơn nhiều. Điều dưỡng đến hôm nay, nếu nàng lại ham lạnh thì sẽ trở đi trở lại. Chẳng phải là phụ một phần tâm ý đó sao?

Vân Hi nói tiếp: “Dưa hấu tuy mát, vải và nhãn tuy ngọt nhưng dễ bị thiếu nước, hạnh mận linh tinh gì đó cũng không tốt cho việc điều dưỡng, tóm lại là dùng một ít thôi. Nhưng mà lần trước bắt nàng kiêng kỵ mọi thứ cũng đã qua rồi, đại thử không bị thiếu nước thì sao? Đến lúc đó để bọn họ làm mấy món ngọt ngọt ẩm ẩm bổ khí cho nàng, rốt cuộc có thể khá hơn chút!”

Nàng nghe xong thì cảm thấy vô cùng ấm áp, tuy rằng lần điều dưỡng này nàng hiểu rất rõ, nhưng từ nhỏ đến lớn, không có ai căn dặn tỉ mỉ với nàng như thế, nay bản thân hẳn cũng vì bận rộn mà bất chấp sức khỏe, tóm lại là vẫn nghĩ cho nàng rất nhiều. Nhất thời nước mắt nàng nhanh chóng trào ra.

“Phi Tâm, nói chuyện với nàng đó, nghiêng răng nghiêng lợi làm gì hả?” Hãn bỗng nhiên mở miệng gọi nàng, tuy chỉ thấy bóng lưng nàng, nhưng lại tựa như thấy tận mắt sắc mặt của nàng vậy.

Phi Tâm sửng sốt một chút, xoay nửa người quay mặt lại, trán đầy mồ hôi, mặt mũi cũng sáng lên, hai mắt rướm lệ cũng không nói lời nào.

“Nàng vẫn còn bị nóng sao? Sao lại hăng say như vậy?” Cả người hẳn cũng nhanh chóng nghiêng qua, khiến nàng ngồi chênh vênh. Hãn nhìn nàng, mặt cười tủm tỉm.

Nàng ngẩn người, mặt căng ra, có chút ngượng ngùng. Nàng muốn xuống dưới, cánh tay hẳn chụp tới, thừa cơ kéo nàng lại, đột nhiên nét mặt trở nên có chút quỷ dị: “Nàng còn giấu giếm cái gì? Bây giờ còn không mau mau khai nộp?” Cả người hẳn lúc này đều thư thái và thoải mái. Sự phiền muộn lo âu chuyện trên triều mấy ngày qua đều phân tán sạch sẽ, tranh thủ thời gian nửa ngày vô cùng quý giá này!

“Không có.” Nàng vội vàng đáp lại, ánh mắt lấp lánh. Nàng khẽ thì thầm: “Còn chỗ nào đau nhức nữa không, xoa bóp một tí nữa nhé?”

“Không được, vẫn là giúp nàng nghiêm chỉnh. Bằng không qua hai ngày nàng lại bất chấp mấy lời cảnh nhắ của ta rồi phọt máu mũi!” Hắ cười, lau đi những giọt mồ hôi ẩm ướt trên mặt nàng, cứ nhìn chòng chọc khiến nàng vô cùng quẫn bách.

Nàng gãi mũi, ngượng ngùng cười gượng: “Không... không cần.”

“Quả thật là không giao ra sao?” Hắ càng rặng rỡ, một tay chống người nhìn nàng, một hồi lại nhướn mày lên, nói quanh quẩn mấy lời ban nãy. Một cánh tay khác sờ soạng ở phía sau, lấy một thứ thật mỏng đưa ra trước mặt Phi Tâm: “Thứ này nàng lấy từ đâu ra?”

Phi Tâm đỡ ra, liếc mắt nhìn qua thì cảm thấy hình như đã từng nhìn thấy nó, bỗng nhiên nghĩ đến một trang sách lúc ẩn lúc hiện, thoáng chốc cả gương mặt đều tím ngắt.

Nàng ghen hòng, giống như khiến người ta muốn vặn cổ. Thấy hắ cầm quyển sách kia mở ra làm hai, nhất thời gương mặt nàng có chút vặn vẹo.

Vân Hi vẫn cười, nhìn nàng rụt người lại, vẩy sách nói: “Nàng có tài này từ bao giờ vậy? Sao không thấy nàng diễn tập cho ta coi?”

Lời này của hắ lại càng khiến nàng không còn mặt mũi, cả người thẹn quá thành giận. Cái cảm giác muốn độn thổ kia đang lớn dần, nhưng lại ép nàng thể hiện tiềm lực vô tận. Thân mình nàng cứng ngắc trong lòng hắ, nhưng trông mắt lại như quả lắc đồng hồ nhìn chăm chăm trang sách làm hắ nổi máu trêu chọc kia. Mãi đến khi hắ vô tình đưa quyển sách đến trước mặt nàng, hai tay Phi Tâm đột nhiên tìm tòi, chọt vung tay mạnh mẽ như con cọp dữ chụp lấy, lại càng giống một con mèo hoang, la lên mấy tiếng rồi xé trang giấy!

Trong lúc được nàng xoa bóp, Vân Hi vô tình sờ ra kẽ hở trên giường. Thật ra thì trong cung cũng cúng Phật Hoan Hi (*), trong phòng có bộ sách thuật dưỡng sinh như vậy cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua là nàng lại có thể mò ra được một quyển, thật sự là làm cho hấn hết sức kinh ngạc, nhất thời lòi ra trêu chọc nàng.

(*) Phật Hoan Hi: là một trong số những bức tượng thờ Phật của phái Mật tông. Phật Hoan Hi có hình thù của đôi trai gái loã thể, tượng trưng cho sự thoát tục.

Kết quả Phi Tâm hoàn toàn không nhịn được, hơn nữa gần đây bởi vì nàng tẩm bổ mà thiếu nước, tính tình cũng khó kiềm chế được. Nhưng Vân Hi căn bản không nghĩ rằng tay nàng lại có thể nhanh như vậy, hơn nữa lại còn nuốt gan hùm mật gấu, hủy diệt chứng cứ ngay trước mặt hấn! Khi hấn vẫn còn đang ngẩn người, đồng giấy vụn trước mắt đã tung bay! Nàng còn trừng mắt, mặt tím ngắt, thở hổn hển!

Lúc ấy hấn hất lông mày lên, siết chặt nàng lại. Phi Tâm nào dám nhìn hấn nửa phần, chỉ cảm thấy trống ngực đập điên cuồng, nàng dùng một chút sức mạnh cuối cùng xé mấy trang sách kia ra, cả người muốn mềm nhũn. Hấn ghì nàng lại, nàng bị kích động. Còn không đợi nàng phản ứng lại, hấn đã hí mắt nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng: “Ta còn chưa có nhìn thì nàng đã xé? ! Ngược lại là nàng đấy! Nàng quả quyết là ta nhìn xong rồi mới bày ra cái bộ dạng này với ta!” Hấn nói xong, thoáng chốc ngồi dậy, lắc lư tay chân của nàng. Mới vừa rồi hấn là vì phối hợp với nàng nên căn bản không dám hành xử tùy tiện, nay để nàng xoa bóp cả người thư thái, lúc này ngọn lửa kìm nén hồi lâu đã dâng cao. Hấn chợt kéo Phi Tâm xuống giường, Phi Tâm sợ tới mức uốn éo loạn xạ, cổ họng không nhịn được mà muốn kêu oang oang!

Phi Tâm kêu một cái, Tú Linh bên ngoài vô cùng sốt ruột, mới vừa rồi là hoàng thượng kêu to, nay lại đổi thành Quý Phi. Hơn nữa âm thanh đó không to, nhưng cực kỳ chói tai, làm như vô cùng thâm hiểm vậy. Cách cửa

điện tường dày như thế, tiếng nước chảy hỗn tạp đều có thể nghe, có thể nhận ra nường nường dùng nhiều lực lắm! Nàng và Uông Thành Hải đều ở bên ngoài giậm chân, tiếng gì nghe mãi cũng không đúng, cứ mơ mơ hồ hồ, khiến cho hai người vô cùng lo lắng, nghi ngờ chủ tử đối phương có gì kỳ lạ! Đương nhiên Uông Thành Hải càng cứng rắn hơn chút, Tú Linh lại không dám hó hé gì mà trờng hăn, nhưng mà cũng sẵn lòng lui ra xa nửa bước.

Chương 18

Cùng nhau nhìn lại quá khứ (1)

Qua một hồi lại không nghe thấy động tĩnh gì, Tú Linh ở bên ngoài bắt đầu luống cuống, cứ thế mà muốn vọt vào, khiến Thường Phúc ôm cổ. Thường Phúc thấp giọng kêu: “Bà nội của ta, người yên tĩnh một chút đi? Chủ tử chúng ta có được ngày hôm nay không dễ! Người đừng có đi vào phá hư chuyện!”

Tú Linh thấy Uông Thành Hải dán lỗ tai vào, vô cùng chuyên tâm nghe ngóng ở góc tường. Sắc mặt nàng càng tím ngắt, thật là không còn cách nào khác, đành phải vịn lỗ tai Thường Phúc cho hả giận. Thường Phúc đau đến mức mặt muốn biến dạng, trờng mắt nói: “Người định vịn nô tài chết sao? Đến lúc đó đừng để nô tài lại dôi sấm vào trong cung cho người coi!” Hăn cố ý nhấn mạnh chữ “nô tài” làm Tú Linh tức giận đến mắt trợn trắng!

Bên ngoài náo loạn cả buổi, yên tĩnh một hồi, bỗng nhiên Uông Thành Hải vẫy tay với Tú Linh, hăn nghe thấy bên trong hình như có tiếng hoàng thượng gọi người. Tú Linh vừa thấy đã bỏ Thường Phúc lại mà đi qua, Uông Thành Hải bên này vội vàng sai người bưng trà bánh giao cho Tú Linh.

Hoàng thượng luôn luôn để Uông Thành Hải tự mình xử lý. Nhưng bên trong có Quý Phi, Uông Thành Hải to gan đi vào thật rất không tiện. Thật

ra thì Uông Thành Hải cảm thấy thói quen này của Quý Phi rất có ý tứ, chủ tử trong cung phần lớn trước khi tiến cung đều là hào môn quý tộc, Quý Phi ở nhà cũng là hô nô gọi tì. Nô tài cũng là một loại tài sản, có thể tùy ý sử dụng và phá hủy. Vào trong cung, quy chế cấp bậc càng thêm nghiêm minh, địa vị không ngừng tăng lên, nô tài bên người chỉ nhiều không ít, hầu hạ chủ tử khó tránh khỏi động chạm, chủ tử chỉ cần hưởng thụ thì thôi, làm sao để ý chuyện khác? Huống hồ thái giám đã tận tâm, dồi dào sức lực hơn cung nữ, có một số chủ tử lại càng dựa vào thái giám, căn bản không cần kiêng kỵ trước mặt nô tài! Nhưng Quý Phi lại cực kỳ sĩ diện hảo, hơn nữa lại không quen để thái giám hầu hạ bên người. Uông Thành Hải đương nhiên biết điểm này của nàng, dứt khoát để cho Tú Linh tự mình đi vào.

Bên góc điện đều là ao hồ, lớn một cái, nhỏ có bốn năm cái, còn có tú y phục hai mặt cùng gác lửng sánh đôi với suối nước nóng thơm mát. Lúc này Tú Linh đi vào, nhìn rèm sa rủ xuống, như sương như khói. Nàng không dám đi ra xa nhìn, chỉ mơ hồ thấy trên đài bên cạnh ao có bóng người! Vân Hi đang gối đầu lên thạch đài, nhắm hai mắt nghỉ ngơi, Phi Tâm đang ngủ thiếp bên cạnh hắt. Mới vừa rồi hai người ồn ào một trận, làm hại hắt lại muốn nàng, cuối cùng nàng ngay cả tắm cũng chưa tắm, cứ để hắt vắt khăn nóng xoa xoa rồi ngủ.

Nằm trên nền đá nóng rất mệt, thân thể Phi Tâm mềm nhũn thành ghềnh, hơi nóng khoan khoái, cả người cứ như tan chảy vậy, không bao lâu thì ngủ thiếp đi. Vân Hi ngủ một lúc thì cảm thấy miệng khô, vừa rồi hai người ẩm ỉ trên tháp thành một đồng lộn xộn, vốn chuẩn bị trà rượu ngon gấp mấy lần, nhất thời thấy nàng ngủ, hắt liền muốn uống trà.

Tú Linh chậm rãi bưng trà qua, Phi Tâm đang khoác áo choàng tắm của Vân Hi. Nàng đang ngủ trong lòng Vân Hi, vừa hay giúp hắt che một chút cảnh xuân! Chỉ có điều hắt cũng không để ý, Vân Hi từ nhỏ lớn lên ở trong cung, không ngại để lộ thân thể ở trước mặt nô tài, huống hồ hoàng đế lâm hạnh phi tần, đều phải được ghi chép lại. Nô tài ở trong mắt hắt trên cơ bản

chính là công cụ có mục đích. Lại nói tiếp, mấy năm nay hắn cũng đã bồi dưỡng một ít cảm tình với Ông Thành Hải. Hắn có vẻ tịch mịch, thái hậu năm đó tuy rằng dẫn hắn vào trong tâm cung nuôi nấng, nhưng dù sao cũng không thể như cha mẹ dân gian đối với con cái bình thường, từ nhỏ bên người hắn đã có nhiều nhóm nô tài lượn quanh, chỉ có chủ tớ không có bằng hữu. Nhưng thật ra Ông Thành Hải trước đây thái hậu thấy hắn lớn hơn hoàng thượng mấy tuổi, để lại bên người hoàng thượng chơi đùa lâu dài cũng được, cũng là bồi dưỡng một người ăn ý. Ông Thành Hải rất hiểu việc nhìn sắc mặt Vân Hi, không giống như nô tài khác một mực chỉ biết nghênh đón không hề thích thú. Hơn nữa đối với phương diện sinh hoạt của Vân Hi, sự chăm sóc của hắn có thể nói là vô cùng tỉ mỉ chu đáo, tạo thành thói quen cho Vân Hi.

Vân Hi biết một số tật xấu của Phi Tâm, vẫn cho nàng mấy bộ màu sắc và kiểu dáng phối hợp khác nhau. Hắn thuận tay chộp tới cũng không phân biệt là của ai. Có khi cũng không biết vì sao, hắn không tự chủ được mà nhân nhượng một ít thói quen nhỏ của nàng mà hắn cho rằng không cần thiết. Ngay cả Tú Linh cũng thấy, ngoại trừ kích động thì cũng có chút cảm động!

Trước kia hoàng thượng cứ nổi tính thì chẳng ngó ngang gì tới, làm sao còn phân biệt được chính điện thiên điện phòng khách hành lang? Chỉ để ý niềm vui của bản thân, mặc kệ chết sống của Quý Phi. Quý Phi gãy răng nuốt máu (*), ba năm vùng vẫy cũng không chịu để cho nô tài tới gần người. Quý Phi ngoài mặt hoà nhã, hoàng thượng cũng không chịu cho nàng thể diện. Thái hậu lại từng bước ép sát, một mực lấy Quý Phi làm đầu thương, Quý Phi đạp chân lên vách núi, không một ngày sống yên ổn. Thường Phúc nói không sai, Quý Phi có được hôm nay quả không dễ!

(*) gãy răng nuốt máu: thành ngữ ý nói trải qua sự đau đớn, mất mát vô cùng lớn

Vân Hi nhìn lướt qua bên trong trà, đưa tay cầm lấy một chén nhấp một ngụm: “Trầm ngủ ở đây một lát, tạm thời không ra.” Tú Linh gật đầu, nhẹ giọng đề nghị: “Vậy không bằng nô tì đưa thêm một chút nước sạch cho hoàng thượng?” Vân Hi đáp lại, nằm xuống sát bên Phi Tâm. Trong Càn Nguyên Cung cũng có một khối đá nóng như vậy, lớn hơn của nàng rất nhiều, chẳng qua hắc đã lâu không nằm ngủ trên đó. Hôm nay đột nhiên cảm thấy, cho dù ở trong cung cũng có thể cảm nhận được tinh khí núi non tươi đẹp, muốn xem đang mang tâm tình gì! Kiếp phù du bận rộn, nhưng thỉnh thoảng tranh thủ thời gian thật là sáng khoái khôn cùng!

xxxxxxxxxxxx

Phi Tâm ngày trước không ngủ trên khối đá này. Nàng ngại cứng. Có khi miễn cưỡng nằm một lát đã thấy muốn đi rồi. Nhưng hôm nay nàng lại có thể ngủ một giấc thoải mái như vậy, một chút cũng không cảm thấy cần. Thậm chí còn có tác dụng tựa như giải lao. Khó trách mọi người nói đây thật tốt! Vân Hi cười nhìn nàng. Một thân biếng nhác, vẻ mặt đầy xuân tình. Quả thật người nhìn đến mê muội!

“Ngủ một buổi, lại ra nhiều mồ hôi. Ngâm một hồi đi!” Nói xong, hắc ôm nàng, thong thả đi đến bên cạnh ao, ngồi xuống dọc theo bậc thềm. Ngang lưng hắc là một chỗ nước xoáy, dòng nước dội lên Phi Tâm đang làm tổ trong lòng hắc. Hí nửa mắt ngâm dần trong nước lại có chút buồn ngủ. Nước ấm quả là thích hợp. Không giống như ao thuốc nóng kia, bên trong còn mang theo hương sen hương lan nhàn nhạt. Hơn nữa vừa rồi nàng cũng quá mệt mỏi, chỉ dựa vào một tí sức lực mà chống đỡ. Hắc ôm nàng cũng có phần nửa mê nửa tỉnh. Đưa một chén nước hoa hồng cho nàng từ từ uống hai ngụm giải mệt. Cơ bắp đường cong cả người hắc đều thả lỏng ra. Năm tay nàng lượn qua lượn lại trong nước, giống như một đứa trẻ nghịch nước: “Nàng nghĩ thế nào mà xem loại sách này?” Hắc vẫn tò mò, cúi đầu nhìn nét mặt thẹn thùng của nàng.

Phi Tâm vừa mới tỉnh lại, cũng cúi đầu không nhìn hẳn. Im lặng một hồi nàng mới nói khẽ: “Sách kia là hơn hai năm trước thần thiếp để Thường Phúc tìm giúp! Sau lại không biết ném ở đâu nên cũng không tìm ra. Ai ngờ lại rơi trong khe hở!” Mặt nàng đỏ tía, nàng thì thào. “Lúc ấy” là trước khi tiến cung, là vì muốn bắt chước Tuệ Quý Phi lâu dài. Thái hậu muốn mượn nàng lấy được tâm hoàng thượng, vì lúc ấy chỉ có Ninh Hoa Phu Nhân hộ giá. Nhưng nàng tiến cung hai năm cũng không có thành tích gì. Tuy rằng hoàng thượng theo ý của thái hậu, cũng lập nàng làm Quý Phi, nhưng thái độ với nàng không lạnh không nóng. Cả ngày chơi đùa với hoa, thái hậu cũng thấy nàng không có năng lực!

Sau lại đơn giản sai Phi Tâm làm chút việc loại trừ đám phi tần. Rõ ràng đã muốn vứt bỏ nàng. Trước lợi dụng địa vị cao của Phi Tâm đả kích một số phi tần bà không vừa mắt. Cũng như lại lấy một người khác tùy tiện làm nàng xuống đài.

Phi Tâm nhìn ra ý đồ của thái hậu, nhưng nàng lại không thể phản kháng. Biết rõ còn tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng rơi vào kết cục thân bại danh liệt, cho nên lúc ấy nàng một bên bồi dưỡng một vài nữ tử địa vị thấp nhưng có chí khí, một bên lại tỏ ý với một số ngoại thần căm ghét Nguyễn thị. Hết thấy đều là vì có thể tận lực giữ lại địa vị không ngã! Đương nhiên nàng cũng tự mình tìm hiểu nguyên nhân, cho rằng hoàng thượng phiền muộn nàng chủ yếu cũng là bởi vì nàng cứ trầm lặng mà không tỏ ra thích thú gì. Tú Linh và Thường Phúc cũng vì thế mà thỉnh thoảng khuyên nàng sửa đổi, nàng lúc ấy cũng nhân nhượng cả buổi mới để cho Thường Phúc chuẩn bị quyển sách để nàng học một chút. Nhưng tính tình kia của nàng được dạy dỗ mười mấy năm, sao có thể nói sửa liền sửa? Chỉ nhìn hai mắt cũng đã khinh bỉ bản thân, trong đầu toàn là những thứ phi lễ chớ nhìn, rốt cuộc là không để nửa điểm vào mắt, dứt khoát vẫn là đi đúng đường của mình. Nào biết hôm nay lại làm cho hãn giở giọng như vậy!

Vân Hi cầm tay nàng nói khẽ: “Lần trước, bởi vì tra bản án cũ kia mà ta kéo hết đám ngoại thần có liên quan với nàng ra, tuy nói là thái hậu vô cùng kinh hoàng nhưng về sau cũng không có ai lại mượn việc này tìm nợ cũ!”

Nàng hiểu ý hẩn, một lần đơn giản sạch sẽ, về sau chớ lật lại vụ này. Nhất thời nàng dựa vào vai hẩn nói: “Thần thiếp có thể làm Quý Phi, cũng là nhờ vào sự chèo chống của thái hậu. Nếu không có thái hậu, thần thiếp tuyệt đối không có ngày hôm nay! Về sau thái hậu cảm thấy thần thiếp vô năng, cũng không thể giữ được tâm hoàng thượng, thần thiếp sợ thái hậu sẽ có một ngày tức giận, cho nên...” Phi Tâm mím môi, giương mắt nhìn hẩn, nói tiếp, “Thần thiếp nghĩ rằng chết già ở trong cung này cũng được, cuối cùng triều đình có thể gia phong cho phụ thân.”

Hẩn cúi đầu nhìn nàng, nay hẩn tất nhiên là hiểu ra. Nàng bắt chước Nguyễn Tuệ, là cách duy nhất có thể giúp nàng tồn tại ở đây. Nàng chỉ muốn ở đây đến già, đến chết. Thứ nàng muốn, chỉ dùng cả đời mình đổi lấy nền tảng vinh quang của nhà Lạc Chính. Vào cung lâu dài, triều đình sẽ căn cứ vào thời gian phi tần ở trong cung mà dần dần gia phong cho gia tộc, đến khi chết lại phong thêm một lần. Nàng muốn trụ ở đây, có thể chết nhưng không thể ngã, cho dù phải chết cũng phải chết trong quang vinh!

Hẩn quần tóc nàng lại, đen nhánh trơn mềm nhưng vững chắc. Những chuyện này, nàng cũng không chịu nói, là hẩn về sau từ từ mới hiểu được. Tình cảm với nàng càng sâu, hẩn càng hiểu rõ. Nay nghe nàng nói, lại càng thêm nhận thức một chuyện khác trong lòng. Nàng chịu nói với hẩn, chỉ biết nói với hẩn!

“Năm đó trước khi tiến cung, chỉ là muốn nếu có thể qua ba vòng vào hoàng cung, cho dù không được sắc phong thì kém nhất cũng có thể làm một nữ quan, phân đến Lục thượng làm việc vài năm, đến lúc đó trong nhà cũng có thể thêm thể diện. Nếu có thể khá hơn chút, hoặc là có thể được chỉ hôn cho hoàng thân quốc thích, cả nhà cũng coi như bầu vút được hoàng

thân. Còn nếu khá hơn nữa...” Nàng hơi cười cười, dung nhan hết sức động lòng người, “Những thứ thần thiếp và cả nhà muốn đều quá đơn giản, nào biết vừa tới hoàng thành, ti nha trong phủ ngoại trú liền ném bài tử ra. Thần thiếp mang theo rất nhiều tiền, lại không biết chuẩn bị như thế nào! Lúc ở quan dịch, thần thiếp cứ nghĩ trong nhà đang tha thiết chờ đợi, lúc ấy đã cho rằng coi như chết thật rồi!”

“Ai ngờ không quá vài ngày, trong cung lại tới nữa, nói có tú nữ trúng tuyển vì bị bệnh mà thoát bài, cho người ta bổ sung thay vào. Thần thiếp chỉ cho là vận khí quá tốt, làm sao biết được là thái hậu thấy thần thiếp trong danh sách thì cố ý đề bạt!” Phi Tâm nửa khép mắt thì thầm, “Gặp thái hậu, thần thiếp liền hiểu được. Tiến cung là cơ hội duy nhất của thần thiếp, nhưng lần này vừa vào lại khó gặp gió êm sóng lặng. Nếu bởi vì e ngại mà không chịu, làm sao có mặt mũi gặp người nhà ở Hoài An!”

Thời gian trôi qua, đầu mùa xuân năm Tuyên Bình thứ mười hai, nàng mang theo hy vọng của một nhà ngàn dặm xa xôi mà đến. Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng bước ra khỏi gia môn, lần đầu tiên, cho dù đi hơn ngàn dặm về phía bắc, đi vào trung tâm giàu có nhất, hoa lệ nhất Cẩm Thái!

Chương 19

Cùng nhau nhìn lại quá khứ (2)

Đến kinh thành Vĩnh An, sầm uất phồn thịnh không cần phải nói. Bên trong hoàng thành, nhà cửa chỗ nào cũng có, vương phủ cao quý, thế gia đại tộc, danh môn quý thích, đều ở kinh đô! Ở Hoài An, nàng có thể đứng đầu trúng tuyển, nhưng đến kinh thành, Hoài An lại được tính là cái gì? Chẳng qua chỉ là một cái xó nhỏ nhỏ giữa hàng ngàn hàng vạn miếng đất.

Tú nữ các nơi đưa đến đều là danh môn khuê tú. Nàng chỉ là một nữ nhi của tiểu quan giám sát lương thực, nội phủ ném bài tử của nàng, dù sao cũng hợp lý!

Phi Tâm vẫn nhớ rõ ngày đó gặp thái hậu, trong cung vòng quanh uốn lượn, thềm cao điện dày, ngói xanh tường đỏ, trong cung cũng nói, hai bên đều là đèn lồng ngọc lưu ly. Nơi này từng ngọn cây cọng cỏ, từng cục gạch từng viên gỏi, đều khắc ghi cao quý và tôn vinh, cũng chứng kiến hèn mọn và suy bại. Nơi này có thể thực hiện tất cả giấc mộng của nàng, đi trên con đường đến Thọ Xuân Cung này, tuy là làm cho lưng nàng đổ mồ hôi lạnh, nhưng nhiệt huyết trong lòng lại sôi trào. Là sợ hãi hay là kích động, lúc này nàng đã không thể xác định được nữa. Nàng chỉ biết, nàng, nhất định phải ở đây!

Chỉ có ở lại, nhà Lạc Chính mới có hy vọng. Chỉ có ở lại, mười sáu năm nàng khổ sở chống đỡ mới có ý nghĩa! Cho nên, mặc kệ là lý do gì, nàng nhất định phải bám trụ nơi hoa lệ nhất, dùng hết toàn lực mà ở lại.

Thái hậu nói, nàng trời sinh giống Tuệ Quý Phi đã mất, cho nên đặc biệt muốn nàng vào đây, xem như cho hoàng thượng chút an ủi. Phi Tâm cũng không ngu ngốc, sự tình đương nhiên không chỉ có như thế. Nếu không, thái hậu không cần phải tự mình tiếp xúc với một nữ nhi tiểu quan trông coi lương thực ở miền nam, vô quyền vô thế. Đây là cơ hội duy nhất để nàng bước vào bên trong nơi ngói xanh tường đỏ này, cho dù muốn nàng làm cái gì, nàng cũng đều vâng theo!

Quả nhiên, ba vòng tuyển chọn thuận lợi thông qua. Trở thành người cuối cùng trong số tám – mười người được điểm phong, chịu sự huấn luyện cung quy ở Khánh Tường Điện, trừ cái đó ra, nàng còn phải học tập mỗi lời nói mỗi hành động của Tuệ Quý Phi, thần thái cử chỉ, muốn nàng vui cười, giọng nói dáng điệu thế nào đều giống như thật. Những cô gái kia ở cùng nàng, thiên tư bách mỹ, oanh bay bướm lượn. Các nàng thường xuyên bàn luận chưa bao giờ gặp mặt thánh thượng, nói thánh thượng tuổi tương đương với các nàng. Nàng lại không nghĩ giống với các nàng! Chẳng qua đây là chuyện mà nàng không thể chọn, nay nàng chỉ là con cờ trong tay người khác. Nhưng tuy là binh sĩ nhỏ nhất, nàng cũng biết bày mưu tính kế.

Nếu nàng đã vào đây thì sẽ không dễ dàng ngã xuống, làm quân cờ của ai cũng không sao cả, bị người lợi dụng cũng không hề gì. Từ khi nàng bước vào cấm cung, trống trận đã đánh vang!

Vân Hi rũ mắt nhìn sắc mặt của nàng, lời của nàng làm cho hắn trở lại mùa xuân năm năm trước! Thật ra thì hắn giống như nàng, bọn họ đều như là bị tầng tầng lớp lớp mãnh thú bao vây cẩn thận che giấu nanh vuốt của mình, cố sức ra vẻ nhu thuận hay sáng rõ, đè xuống lo lắng trong lòng. Lúc mới gặp nàng hắn đã hiểu được ý đồ của thái hậu. Hắn cũng không ngại bên người tất cả đều là nữ nhân có dụng tâm kín đáo, trong cung luôn luôn như thế, thật thật giả giả cũng không cần phải phân biệt quá rõ ràng. Trong cung không tranh đấu thì sẽ bỏ mạng, kẻ yếu vĩnh viễn sẽ bị giẫm đạp.

Nàng bắt chước Nguyễn Tuệ thật ra khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái. Ánh mắt của nàng chưa bao giờ nhìn hắn! Nàng vào cung làm phi, mưu cầu địa vị cao, không ngại làm thể thân, không ngại trở thành đao phủ của thái hậu, cũng không nhìn hắn? Nàng tiến cung, nhiệm vụ hàng đầu là mượn hình ảnh người khác lấy được thánh tâm, lại đạt được mục đích khổng chế của hắn. Đây đương nhiên là thái hậu tình nguyện, nhưng đây cũng là chuyện nàng nhất định phải hoàn thành cho thái hậu khi tiến cung. Nhưng mà sau khi nàng được phong Chiêu Hoa Phu Nhân, nàng dường như đem càng nhiều tinh lực đặt trong hoàn cảnh mới mà ném hết những thứ khác ra sau đầu. Cùng tiến cung với nàng, còn có mười người, mỹ nhân trong cung cũng tăng thêm rất nhiều. Hắn chờ xem nàng sẽ tung ra mảnh khố gì, thế mà nàng không nhúc nhích cả một năm trời!

Vân Hi nhớ lại thì mỉm cười: “Lúc trước nếu nàng không như thế, sẽ không có ta và nàng cận kề nhau ngày hôm nay.” Khẽ thở dài một tiếng, đột nhiên nhớ tới chuyện nàng sắp xếp ở trong Thọ Xuân Cung, hắn liền nói: “Năm đó mấy chuyện hư hỏng này nàng cũng đều nhớ được hết, vậy mà chuyện hai mươi vạn lượng lại không ổn thỏa được?”

Phi Tâm đỏ mặt, cúi đầu xuống: “Lúc trước vào đây nghe người ta nói, trong cung bất cứ cung nữ nào đều có thể so với một tiểu thư thích tự phụ, làm sao nhìn ra món tiền nhỏ này? Cho nên phàm là khen thưởng đều năm lượng mười lượng, hơi có diện mạo thì hai ba mươi? Về sau mới biết, nô tài trong cung, tất cả lớn nhỏ đều coi như hơn vạn người, sao chịu được phần thưởng như vậy? Hoàng thượng ngày đó nhìn thần thiếp không vừa mắt, cứ muốn chèn ép thần thiếp không cách nào sống yên ổn. Làm sao dùng đao thương? Mấy lần thưởng tiền cho thần thiếp xong, thần thiếp liền không còn một xu dính túi!”

Vân Hi nghe vậy thì mặt phát sốt. Ngày đó cố ý muốn trị nàng, cố tình thưởng không bao nhiêu tiền, bảo một đồng người sang chỗ nàng đòi thưởng. Ai đến nàng cũng không từ chối. Không tới một năm, nàng đã nghèo mặt rệp! Lúc đó hẳn xem đây là thú vui. Bây giờ ngẫm lại, hẳn cũng không biết lúc ấy mình nổi cơn điên gì nữa.

“Thần thiếp khi đó cũng sợ bị lột da, nhưng mà luôn luôn sĩ diện. Không muốn nhất là tổn hại đến danh dự gia đình. Lúc ấy cũng không biết ai đã thổi tin đồn, nói phụ thân thần thiếp là thương nhân bán trà, dựa vào hàng giả khắp nơi mà đi lừa gạt người ta.” Phi Tâm vừa nói vừa chăm chú nhìn Vân Hi, khiến hẳn nghiêng răng nghiêng lợi muốn vôn vôn nàng.

“Ai bảo nàng không tươi cười cho ta nhìn? Thấy ta thì y như gặp quỷ vậy. Ta giết cả nhà nàng sao?” Vân Hi cuối cùng không nhịn được, đưa tay nhéo mặt nàng. “Ngày nào nàng cũng chỉ biết nịnh bợ thái hậu và một đám tỷ tỷ muội muội thân cận. Sao nàng không đem đầu óc đi vào chính đạo? Còn nói có thể? Vậy thì năng lực của nàng sẽ không có chỗ dùng!”

“Chàng kéo thiếp từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Trong cung nhiều người như vậy, lúc đó truyền ra lại nói thiếp là tiện nhân! Nếu chàng đã chán ghét thiếp thì không cần để ý đến thiếp làm gì. Dù sao chàng cũng không đếm xỉa đến thiếp. Thái hậu cũng sẽ cho rằng thiếp vô năng. Sớm muộn gì thiếp cũng sẽ trả hết nợ, một chút cũng không bắt tay chàng!” Phi

Tâm đột nhiên khóc lóc, tức giận ném cái chén trong tay vào trong ao. Nàng há miệng cũng không tự xưng “thần thiếp”. Nhất thời nói hết những chuyện chan chứa trong lòng, hơn nữa gần đây nàng lại bị táo khí, tính tình lại không dè nén được. Vừa nói, nước mắt nàng lại trào ra, thoáng chốc khiến hân ngậy đại. Chưa bao giờ thấy nàng khóc lóc om sòm phát cáu như vậy. Đúng là khiến hân ngượng ngùng, nửa câu cũng không nói được!

Phi Tâm khóc một hồi, đột nhiên cảm thấy bản thân mình hơi có phần quá mức, lại hít một hơi. Lén liếc hân một cái, nàng nói: “Không đề cập đến những chuyện này nữa nhé? Nói thêm nữa chàng lại tức giận.”

Vân Hi cúi đầu nhìn nàng, tay vẩy nước xoa mặt nàng. Hân khẽ cười: “Không tức giận, nàng chịu nói ra như vậy ta không tức giận gì hết.” Hân ôm chầm lấy nàng, “Thật ra thì nàng học được trăm ngàn thứ, chỉ có không học được làm nũng lấy lòng nam nhân thế nào. Ta cũng học trăm ngàn thứ, chỉ không học được thật lòng thật dạ đối xử với một nữ nhân ra sao!”

Nàng ngẩn ngơ một hồi, tựa vào hân khóc. Vân Hi cười, mắt đã có phần ẩm ướt: “Cuối cùng học được cũng tốt! Về sau chúng ta kề vai với nhau, bên ngoài tất cả đều là giả cũng chẳng hề gì, tóm lại là không đánh mất sự chân thật!” Bắt đầu từ khi nào, hân cũng không biết. Hoặc là từ lúc phong nàng làm Quý Phi! Khi đó sắc phong hân tâm không cam tình không nguyện, bởi vì hân nghĩ đến thái hậu. Lúc ấy nàng ở trong mắt hân chẳng qua chỉ là một tên ngu ngốc ngụy trang thành Nguyễn Tuệ. Hân cười thầm trong lòng, cười thầm thái hậu tự cho là đặc kế, cười thầm Phi Tâm tự cho là có thể mượn chuyện này mà lên đời! Từ Phu Nhân đến Quý Phi, nàng giả vờ một năm, cứ giả vờ đi, xem khi nào nàng sẽ lộ ra mặt mũi thật của mình. Xuất thân thương nhân gian trá xảo quyệt, làm sao xứng đáng cùng hân sánh vai trong cung vàng điện ngọc? Thuận theo ý thái hậu, để cho nàng làm Quý Phi, chờ xem bộ dạng đặc chí ngu xuẩn của một tên tiểu nhân sẽ đập nàng một cước xuống thế nào!

Nhưng mà hẩn tính sai rồi, là Quý Phi cố tình như thế. Sau đó hẩn từ từ phát hiện nguyên nhân nàng vẫn không nhìn hẩn. Ngoài mặt thì ra vẻ sợ sệt, hóa ra là chưa bao giờ để hẩn vào mắt! Trong mắt nàng chỉ có danh dự gia đình, chỉ có đoan trang hiền đức. Nàng giả vờ như vậy không phải là vì muốn hẩn cắn câu, chỉ là chỉ có thể giả vờ thì mới có thể tiếp tục trụ ở đây. Thời gian càng dài, sự kiên nhẫn của hẩn càng vơi bớt, thấy nàng không thuận theo thì tức giận! Hẩn thậm chí còn có cảm giác rằng nàng không chỉ sợ hẩn mà còn có phần chán ghét hẩn, ánh mắt né tránh không chịu nhìn hẩn, hẩn cứ lại gần thì nàng lại như con chuột hoảng loạn trên chiếc thuyền sắp chìm! Nàng lại có thể có dũng khí chán ghét hẩn? Rốt cuộc nàng có biết mình giữ thân phận gì hay không? Một bên muốn mượn việc trụ ở đây để đề cao thể diện cho nhà Lạc Chính, một bên còn dám chán ghét hẩn, quả thật là một nữ nhân đàn độn!

Cho nên càng phải trị nàng, nàng càng sợ cái gì hẩn liền chinh cái đó. Thái độ của Vân Hi đối với nữ nhân luôn luôn ôn hòa, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, ít nhất biểu hiện luôn nhã nhặn. Duy trì hậu cung giống như duy trì triều đình vậy, mọi người hòa thuận cũng ít sinh sự. Lâu ngày, cái gì thích hay không thích cũng đều không sao cả, tóm lại là có chút tình cảm. Nhưng đối với Phi Tâm, hẩn không ôn hòa nổi. Cũng không biết vì sao, đã không mềm mỏng được lại càng hay tức giận. Về sau, thấy vẻ mặt sống không bằng chết của nàng, hẩn cũng khó chịu theo. Chinh nàng xong rồi, hẩn cũng không thoải mái, ngược lại càng phẫn nộ.

Sau cùng hẩn mới hiểu ra, Lạc Chính Phi Tâm căn bản chính là thiên ma tinh trong lòng hẩn. Bọn họ quá giống nhau, có khi thậm chí như là một khối, cho nên nàng khó chịu hẩn cũng khó chịu theo. Cho nên hẩn làm cho nàng hiểu ra, dạy dỗ cũng tốt uy hiếp cũng tốt, dù sao cũng hiểu được. Không thể để một mình hẩn tự oán tự đau!

Nếu nàng không hiểu khó khăn của bọn họ cũng được. Hiểu được rồi, lại gài bẫy nàng. Ai có thể hiểu nàng hơn hẩn, nàng nhất định sẽ liều lĩnh vì

hắn! Cũng chính là vì hiểu rõ, hắn mới càng đau. Phi Tâm cảm thấy cánh tay hắn càng siết chặt, không khỏi dán chặt hơn một chút, im lặng ở trong lòng hắn nói không ra lời.

Đang lúc hai người không nói gì, đột nhiên nghe thấy cửa điện có tiếng vang, cách mấy cái chụp đèn mơ hồ còn thấy bóng người lắc lư, thỉnh thoảng còn có tiếng ho khan. Phi Tâm vừa nghe thấy thì ước chừng là đang trước có chuyện, Uông Thành Hải sợ lỡ chính sự nên làm chút tiếng động cho người ta để ý. Nàng vội vàng đứng dậy giúp hắn mặc y phục, Vân Hi ôm nàng không động dậy, cao giọng nói: “Chuyện gì, mau nói đi.”

Uông Thành Hải đáp lại: “Hoàng thượng, Tĩnh Hoa Phu Nhân qua đây thăm Quý Phi nương nương, đang đợi ở trước điện!”

Vân Hi nghe xong thì bực mình: “Đế Thường Phúc ra ngoài đuổi nàng ta đi!” Hắn vừa đưa tay xoa đầu nàng vừa nói, “Thật đáng ghét, khó có được thời gian nửa ngày rảnh rồi đến đây tụ họp, không được bao lâu thì lại qua đây thăm!”

Phi Tâm nhìn vẻ mặt của hắn, xem ra hắn hiện giờ ngay cả muốn giả vờ hăng hái cũng không nổi. Nhưng đây là trong cung, cũng không phải nàng là phi tần duy nhất, cứ tiếp tục như vậy cũng không hay!

Chương 20

Chữ tình muốn tìm duy nhất

Phi Tâm nghĩ thêm một chút rồi đột nhiên nói: “Hoàng thượng...”

“Nàng có thể rộng lượng như thế, sao ta còn không thoải mái chứ?” Vân Hi ngắt lời nàng, hắn biết nàng muốn nói gì, nhất thời nhìn bộ dạng nhú mày của nàng.

Phi Tâm đỏ mặt cười cười: “Nếu không động tâm, không dám nói đến những chuyện khác, rộng lượng đối với người khác rất dễ dàng. Nhưng rõ là động tâm, nào có nghĩ nhiều, hai chữ bao dung phải nhin!” Nàng nhấp môi dưới, “Ngược lại không phải thiếp là đồ háo danh, cũng không phải cố ý muốn nói chuyện trái lương tâm. Lần đó thiếp cho rằng thiếp sắp chết, nên có lòng để cho Tuyết Thanh giữ chàng lại, cho nên mới nói một tí với nàng ta. Tưởng rằng nàng ta cuối cùng là thật tâm, như thế thiếp cũng sống yên ổn.”

Phi Tâm thấy hần muốn mở miệng thì vội vàng nắm chặt tay hần: “Đêm mười sáu tháng tư giả vờ treo cổ tự tử, thấy Tả phu nhân mới hiểu ra. Về sau chàng cũng mắng thiếp, chê thiếp đến chết cũng phải an bài người cho chàng, níu lấy cái danh hiền đức không chịu thả! Thật ra thì tình này đổi hay không đổi, chúng ta đều không đoán được, ngày dài mới có thể chứng minh. Bất quá thiếp chỉ là muốn định lòng chàng, trăm phương ngàn kế cũng tuyệt đối không hời hợt!”

Vân Hi nhìn nàng cười một cái: “Bây giờ nàng cũng coi như là trở về từ cõi chết, không uống công bệnh trận này!”

Mặt Phi Tâm càng đỏ, nàng tiếp tục nói: “Tâm chàng đã ở đây, cuối cùng thiếp cũng nên thông cảm một chút. Cho dù đi qua chỗ khác...”

“Không phải có được tiếng tốt dễ dàng lắm sao?” Hần cười càng lúc càng kỳ quái, “Nếu có ngày ta bốc hơi đi vụng trộm, nàng chớ có đến tìm ta khóc lóc!”

Phi Tâm vô cùng lúng túng, trừng mắt ghen một lúc lâu mới nói: “Nếu là như vậy...”

Hần thấy nàng toàn thân ngâm trong nước nóng, hơi nước lượn lờ ấm áp như sương mù, càng toát ra vẻ mê người. Đưa tay ôm hông nàng để nàng nửa nằm, hần rũ mắt nhìn nàng: “Nếu là như vậy, nàng phải như thế nào?”

Phi Tâm kinh ngạc nhìn hăn, nhẹ nhàng nói: “Để thiếp nghĩ một chút. Thiếp cũng không biết như thế nào cho phải...”

Vân Hi phủ tay lên môi nàng: “Ta biết nàng nhất định có thể chịu đựng. Dù có chịu đựng đến chết nàng cũng chịu. Không phải nàng vô tình, cũng không phải nàng khoan dung. Mà là trung thành đến cốt tủy! Nhưng ta không muốn để nàng lại thông cảm những thứ này, cho dù ta biết rõ nàng hoàn toàn có thể chịu đựng hơn được nữa. Trước kia nàng nói rất đúng. Tất cả đều không đáng giá một đồng! Ngự sách triều đình cũng không nhất định phải nhờ đến hậu cung. Tóm lại là đừng nghĩ nữa!”

Nàng nhìn ánh mắt của hăn rồi hít vào một hơi: “Thật ra thì chàng không muốn giả bộ, thiếp cũng không muốn để chàng giả bộ. Bằng không cứ dứt khoát quên đi. Thay vì để người ta nói hoàng thượng thiên vị Quý Phi bỏ rơi các cung khác, không bằng để thần thiếp mê hoặc thánh tâm, nhận lấy ác danh yêu nghiệt ngang ngược bá sủng.”

Vân Hi cắn răng: “Nàng nghỉ ngơi không được hai tháng lại bắt đầu phạm vào tật xấu!”

“Vậy thì không phải hoàng thượng lạnh nhạt chư cung mà là thần thiếp không thể khoan dung. Hoàng thượng lại có thể dễ dàng tha thứ cho thần thiếp, đủ để chứng minh hoàng thượng tình dài không quên người cũ! Hoàng thượng có thể mượn chuyện này mà chèn ép nhà Lạc Chính, để cho bọn họ cả đời không thể mượn nữ nhân mà tiến thêm được nữa. Cả nhà Lạc Chính thiếp cũng có thể được bảo vệ. Chỉ phú quý không làm nên. Thái hậu thấy gia thế thần thiếp không được việc gì cũng sẽ quên hết mấy chuyện kia. Thiếp và chàng có thể làm bạn lâu dài trong cung!” Phi Tâm đưa tay tìm tội bên dưới người hăn, “Chúng ta đều là những người thiết thực nhất, đương nhiên muốn kết quả tốt nhất. Như vậy có thể nhìn xem: Đời này dù không thể gắn bó, tình này sẽ không đổi thay!”

Vân Hi im lặng nhìn nàng nổi lên từ trong ao, vén chiếc khăn nhung lên rồi mới lên tiếng: “Thanh danh của nàng không thể ném đi. Ác danh này cũng không để nàng gánh! Nàng có thể thương lượng trước với ta cũng coi như minh mẫn. Ghen tị chính là thất đức. Đến lúc đó bàn luận trên triều cũng rất khó.”

“Thiếp không cần.” Phi Tâm nhìn hắn, “Không cần thanh danh cũng được!”

“Nàng để ý thanh danh nhất, sao lại không cần? Bảo nàng ở lại đây, cũng không phải là để nàng giữ lại tiếng xấu!” Hắn cười cười, “Lúc trước năm lần bảy lượt ra hiệu cho nàng, nàng đều phản ứng không kịp. Bây giờ tiếng tốt hay mạng sống đều hiểu rõ, tiếng tốt còn thân hơn cả cha ruột nàng!”

Phi Tâm then thùng, rũ mắt xuống. Hắn buông nàng ra, cầm lấy áo choàng trên kệ, Phi Tâm vừa thấy thì thuận tay khoác vào thay hắn. Hắn vừa xuyên tay áo vừa nói: “Năm trước ban tước cho phụ thân nàng, bởi vì chuyện sinh non kia mà gấp rút, hiền đức của nàng vậy là đủ rồi. Nay chỉ còn thiếu một đứa trẻ thôi! Về điểm này đúng là món nợ dai dẳng, cứ canh cánh trong lòng thái hậu. Bà vì thể diện hoàng thất, cho dù tức tối ở trong bụng cũng sẽ không nói ra. Bây giờ nàng vì tức ngực ngu ngốc mà tính tình khác trước, ta hôm nay thăm nàng cũng như thường ngày giúp nàng vui vẻ vậy, lại còn nói tốt cho nàng. Có thể thấy cách của nàng đúng là hữu hiệu! Vất vả lắm mới đi đến nước này, sao có thể đột nhiên trở thành đàn bà ghen ghét đồ kỵ? Lam Song Trì kia mang tiếng xấu bên ngoài đã không tính toán rồi, không cần mỗi tháng tiến cung hầu hạ chủ tử. Nhưng nàng ta chẳng qua là quan quyền, hơn nữa lại là chính thê của Tả Hàm Thanh. Nay nàng làm như vậy, thiên hạ làm sao chấp nhận một người ghen tị không khoan dung làm quốc mẫu? Lúc lập hậu, nào không có tiếng phản đối nổi lên bốn phía? Đừng có làm hỏng thanh danh của nàng! Trong hậu cung này, ta muốn thế nào thì cứ thế ấy đi, ta không muốn lại còn cưỡng ép ta? Hơn nữa, ta có thể lo được mấy người? Ai không rõ tâm tư của ai? Làm sao còn tận lực?”

Hắn thấy nàng rũ mày, lấy khăn phủ lên đầu hắn. Bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại, cần cổ mảnh khảnh trắng sáng lộ ra độ cong hoàn mỹ. Sau một lúc vẫn không nghe thấy nàng đáp lại, hắn nhất thời ôm cổ nàng: “Bên ngoài phiền thật, nàng cũng đừng thừa dịp lúc ta không có thời gian rảnh rồi thì làm vậy! Chú ý của nàng, đừng tưởng là ta không biết!”

“Không dám.” Phi Tâm nghe xong ngẩng đầu đáp lại, “Chàng không muốn giả vờ thì đừng giả vờ, thiếp cũng không muốn để chàng đi. Chàng không muốn để thiếp thất đức thì không mất đức, nhưng thiếp cũng không muốn để chàng mang tiếng xấu khiến quần thần chê trách. Thiếp sẽ tự tìm biện pháp thích đáng!”

“Nàng cho rằng thích đáng, nhưng ta lại cảm thấy rất không thích đáng!” Hắn cau mày, lúc này thần thái hắn phần chấn, ánh mắt đen láy mà sáng lên, tóc dài xoã xuống hơi ướt, làm cho ngũ quan càng rõ nét. Phi Tâm nhìn thấy thì nhất thời mặt đỏ, hơi nhấp môi: “Tóm lại là không làm chuyện ngu xuẩn trước kia nữa vẫn không được?”

“Nữa?” Hắn hất mày, “Đến lúc đó nàng đừng trách ta tàn nhẫn với nàng!”

Nàng rụt cổ một cái, cười gượng: “Nhớ rõ rồi, một hồi thiếp tự mình xuống bếp làm điểm tâm được không?”

Vân Hi có phần sững sốt, vẻ mặt nàng thật sự rất chân chó, khiến tinh thần hắn ngẩn ngơ. Nay nàng cũng học được bộ dạng lấy nhu thắng cương này, nhưng lại khiến lòng hắn tê tê. Quả thật, nàng là người cứng nhắc, tính tình chán ngắt. Lời nói thì nhạt nhẽo, tất cả kỹ năng đều rất bình thường. Nhưng mà hắn lại cứ một mực bị nàng hấp dẫn. Bởi vì hắn càng lúc càng thấy giống hắn. Đặc biệt lúc bắt đầu giải quyết chuyện hậu cung với nàng, từng cách xử sự của nàng đều làm cho hắn cảm thấy quen thuộc. Cảm giác quen thuộc kỳ diệu như vậy là khiến hắn từng bước mê muội!

Phi Tâm giúp hẩn mặc áo choàng rồi tự mình khoác một bộ. Lúc này mới gọi người vào hầu hạ, hai người cùng nhau đi ra ngoài. Vân Hi thật sự là không đi ra đằng trước nữa, sau đó thì dùng bữa tối với Phi Tâm ở Cúc Tuệ Cung. Vân Hi để cho Uông Thành Hải đem hết mấy quyển sổ nghị sự trong viện nội các đến xem, Phi Tâm ở bên cạnh giúp hẩn đổi trà mài mực. Hai người không nói gì, tạo nên bầu không khí yên tĩnh nhẹ nhàng khiến người ta vô cùng thoải mái. Vân Hi hôm nay cũng không thức quá muộn, đến giờ thì tự giác đi ngủ. Uông Thành Hải cảm động đến mức muốn đập đầu với Phi Tâm, thừa dịp lúc Vân Hi xem sổ, Uông Thành Hải liền lặng lẽ giật dây Phi Tâm một phen. Thêm mắm thêm muối nói là gần đây Vân Hi ăn uống bất thường thế nào, thường xuyên khó ngủ các loại. Lúc nói đã xúc động, còn cực kỳ đau lòng lấy tay áo lau khóe mắt. Nói xong Phi Tâm đau hết cả ruột gan, mặt mũi co rút lại.

Sáng sớm hôm sau, Vân Hi ngủ dậy thì vội vã lên triều. Phi Tâm bây giờ thảnh an thái hậu cũng không cần đi sớm như hồi trước. Nàng vô cùng hiểu rõ thói quen sinh hoạt của thái hậu, cố ý chần chừ vào lúc bà rảnh rỗi, hơn nữa trên cơ bản mỗi lần đến đều có chỗ khác nhau, cũng không phải quy luật đặc biệt gì, như vậy vừa không khiến thái hậu cảm thấy vô lễ xác xược, vừa có thể để bà có thời gian có người chăm sóc. So với trước kia, quy củ mới càng làm cho thái hậu hưởng thụ.

Nhưng nàng vẫn là một người cực chu đáo, quan sát Vân Hi ăn chút cháo tồ yến mới để hẩn đi. Qua giờ thìn, một số phi tần các cung theo thường lệ lại đây ân cần thăm hỏi, Phi Tâm cũng không phải ai cũng gặp. Nay nàng mượn cơ cáo bệnh, cũng không cần phải đoan trang như ngày thường, có khi đơn giản triệu vào mấy người vui vẻ một hồi, nhưng mà ngày nào cũng như thế, trên cơ bản là xem tâm tình. Tuỳ ý hơn rất nhiều so với ngày trước! Lâm Tuyết Thanh từ sau khi được thả ra hồi tháng sáu thì không thấy qua lại Cúc Tuệ Cung. Nhưng Tĩnh Hoa Phu Nhân vẫn như cũ, mỗi ngày đều lại đây thăm hỏi một chút, chập tối hôm qua nàng lại đây không gặp người. Hôm nay nàng vừa trở về từ chỗ thái hậu thì liền đến Cúc Tuệ

Cung, Phi Tâm vẫn có vẻ thân thiết với nàng, Tĩnh Hoa Phu Nhân thấy bộ dạng nàng như vậy quả là không giống với thường ngày, nhưng rất cuộc không ổn chỗ nào Tĩnh Hoa Phu Nhân cũng nói không nên lời. Cũng không giống như là giả bộ, đúng là sau khi bệnh nặng người này đều vui mừng ham thích hẳn lên. Coi như cả người đã nghĩ thoáng, không hề bắt lễ mà còn hiền hoà hân hoan hơn nhiều!

Nàng tham kiến Phi Tâm, hai người tán gẫu mấy câu thì Tĩnh Hoa Phu Nhân lấy ra một toa thuốc: “Mấy ngày trước nhờ phụ thân tìm một toa, nói là có thể thông khí bổ huyết, rất hữu hiệu với việc trệ mạch khí ngưng. Cũng không biết có tác dụng hay không, hôm qua đã cầm tới đưa cho tỷ tỷ. Kết quả tỷ tỷ ngủ, cũng không tiện quấy rầy. Hôm nay tỷ tỷ nhìn một chút, nếu có thể thì để thái y phối thuốc uống một lần!”

Phi cười nhận lấy, Tĩnh Hoa Phu Nhân thật sự rất khôn khéo, nếu là chuẩn bị thuốc thì cái gì nàng cũng rõ. Nhưng đưa toa thuốc thì không giống vậy, qua tay thái y, phối thuốc gì vẫn là công của Tĩnh Hoa Phu Nhân, uống không được cũng không phải lỗi của nàng. Phi Tâm nhìn một chút rồi nói: “Nay đã trị được mấy tháng, hiện giờ cũng không thấy có gì không ổn. Cho dù không giống trước kia nhưng cái gì cũng đều nhớ. Chỉ là đầu óc không được tốt, phiền muội muội đã bận rộn lại còn phải nghĩ cho!”

“Tỷ tỷ sao lại nói vậy? Thật ra thì hiện giờ cũng không có gì, việc tuyển tú kia sang năm mới bắt đầu ra sức, bất quá chỉ điểm trước để các phủ chuẩn bị thôi. Nhưng thật ra là việc Trung thu, thái hậu muốn làm tốt một chút, cho nên cũng không dám qua loa. Tỷ tỷ thấy đấy, muội không giỏi chuyện quản lý, bắt chước làm khuyến mã thôi. Năm trước, tỷ tỷ mang thai cực nhọc cũng không giữ được, thân thể này vẫn bình thường, muội chỉ ngóng mong tỷ tỷ sớm khá hơn chút. Tỷ muội chúng ta cùng nhau ở đây lâu dài!” Tĩnh Hoa Phu Nhân nói xong thì khoé mắt đỏ lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng chân thật.

Chương 21

Ngây thơ cũng có thể tự bảo vệ được mình

Phi Tâm làm sao không nghe ra ý tứ của nàng, chỉ nhếch miệng hỏi: “Gần đây ta cũng không đến Nghi Hưng Cung, nghe nói Khải nhi lần trước ho khan về đêm. Thay ta mắng đám nô tài kia một trận, hoàng trưởng tử sao có thể không cẩn thận như vậy, rồi để cho Phùng thái y đến xem. Nay trời nóng, buổi tối mát mẻ, chúng ta cùng nhau đi thăm một chút?”

Tĩnh Hoa Phu Nhân đợi lời này của nàng đã lâu, thấy Phi Tâm trừng mắt dựng mày làm ra vẻ bất mãn thay nàng thì trong lòng vô cùng cao hứng, Quý Phi trước kia cũng không như vậy, nói chuyện đều mang theo mấy lời cũ rích. Bây giờ nàng lại tỏ ra coi trọng hoàng trưởng tử như vậy, đúng là làm cho Tĩnh Hoa Phu Nhân cầu còn không được. Nắm chặt tay Phi Tâm, nàng nói: “Tỷ tỷ thương cảm như thế, trong lòng muội rất cảm kích. Nếu không nhờ tỷ tỷ, muội nào có bản lĩnh mời Phùng thái y qua xem bệnh đâu chứ!”

“Có ta đây, muội muội rất tốt với ta, ta nào không biết đạo lý. Mấy ngày nay muội muội chạy tới chạy lui không bớt lo lắng. Ta nay tuy rằng cũng không nhớ được nhiều chuyện vặt vãnh lắm, nhưng đây là chuyện đại sự! Ta nhất định phải để ý một chút, cho dù có khi trở bệnh nhớ không được, cũng không phải còn có Tú Linh nhắc nhở đó sao?” Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn Tú Linh. Tú Linh vội vàng lại đây thi lễ: “Phu Nhân không cần lo lắng, nương nương nay tuy hơi loạn trí nhưng hoàng trưởng tử ai lại không hết lòng hết dạ? Đó cũng là chuyện quan trọng của nô tì!”

“Khải nhi lớn lên thật đáng yêu, ta cũng rất thích. Đến lúc đó ai không cẩn thận, muội muội cứ việc tới tìm ta, ta sẽ ra mặt với muội muội!” Phi Tâm nói vậy, Tĩnh Hoa Phu Nhân nghe xong thì càng thêm phấn chấn. Đúng là

không giống Quý Phi ngày trước. Trước kia mà nói như thế, nàng có chết cũng sẽ không nói. Nàng cũng chưa bao giờ ra mặt!

Tĩnh Hoa Phu Nhân đi rồi, Phi Tâm mới thuận tay đưa toa thuốc cho Thường Phúc, bày nghi giá đến Thọ Xuân Cung. Lúc này thái hậu vừa mới dùng bữa sáng xong, đang thưởng thức hoa cỏ. Lúc Phi Tâm sang, quả nhiên thái hậu đang ở trong điện cắt tỉa một chậu Trường Thanh. Phi Tâm hôm nay mặc một bộ váy xòe hoa văn tử đinh hương, búi tóc rũ xuống được cài trâm duyên dáng. Nàng cầm trong tay một giỏ hoa cắm đầy cúc bách nhật, thạch lựu, hoa dành dành các loại, lá cây xanh ngắt trong trẻo, vô cùng tươi mới thú vị. Nàng thỉnh an thái hậu xong thì chớp mắt đưa qua: “Thái hậu, người xem có đẹp không?”

Thái hậu cười nhìn một chút: “Ừ, ai gia thấy không tệ. Người làm sao?”

“Là thần thiếp mới học với nô tài, cái đầu tiên tới tặng cho thái hậu!” Phi Tâm cười cong mắt, chỉ vào chậu Trường Thanh trong tay bà, “Có đẹp hơn cái này không?”

“Cái chậu này là phụ thân người năm ngoái lẫn lộn mấy chuyến mới tìm ra. Người cũng không nhớ rõ?” Thái hậu nghe xong thì nở nụ cười, nhận lấy giỏ hoa đặt trên đài cao.

“Thật không?” Phi Tâm nghe xong thì khom người nhìn một cái, ánh mắt hốt hoảng. Thái hậu kéo tay nàng: “Đừng nhìn nữa, đoán chừng người cũng không nhớ rõ. Giỏ hoa này của người rất đẹp, một hồi treo ở tấm điện đi!”

So với Phi Tâm trước kia, thái hậu càng vui khi nàng bị bệnh như vậy. Không có đầu óc, nghĩ cái gì nói cái đó khiến người ta cảm thấy yên tâm không ít.

“Thái hậu. Có chuyện thần thiếp muốn nói với người.” Phi Tâm kéo bà đến trước tháp bên cửa sổ, “Hoàng trưởng tử mấy ngày trước bị nhiễm lạnh, ho khan nhiều làm Tĩnh Hoa Phu Nhân rất lo lắng. Thần thiếp cảm thấy hiện

giờ thời tiết nóng quá. Tiểu hài tử phải chú ý một chút, cần tránh gió đêm. Thần thiếp muốn mấy ngày này đến Nghi Hưng Cung ở. Chờ nó khoẻ hơn lại trở về!”

Thái hậu nghe xong thì không khỏi giương mắt nhìn nàng. Không ngờ rằng nàng lại có phần tâm tư này. Trước kia nàng chỉ quan tâm đến sĩ diện, giỏi nhất là nắm người trong tay. Nhưng nay đại cục thế nào nàng mặc kệ, lại rất dễ tâm tới từng việc nhỏ! Nhưng quan tâm chăm sóc như vậy, đứa trẻ này không phải nàng sinh. Nàng tuy bệnh có ngốc cũng hiểu được, nhưng mà có thể khoan dung như thế!

“Thái hậu gần đây cũng mệt mỏi rồi. Thần thiếp cũng giúp không được cái gì. Tĩnh Hoa Phu Nhân phải giúp thái hậu xử lý, sợ là cũng không chu toàn được. Thần thiếp lại quá nhàn rồi, không bằng thăm nó mấy ngày. Nhưng mà không có sự đồng ý của thái hậu, thần thiếp cũng không dám tùy tiện đi ngay!” Phi Tâm nhìn thái hậu, “Được không?”

“Người không nói với hoàng thượng sao?” Thái hậu nghe xong hỏi.

“Hoàng thượng rất mệt, phía trước lại nhiều việc. Thần thiếp không muốn chàng quan tâm, nghe Uông Thành Hải nói gần đây chàng đều khó thoát thân. Con chàng, bất kể là ai sinh, thần thiếp đều săn sóc như con mình. Thăm mấy ngày, thái hậu cũng có thể bớt lo. Hơn nữa trưởng công chúa cũng sắp hai tuổi, thần thiếp hôm kia học được mấy kỹ năng tết tóc, chơi đùa với con bé một tí!” Phi Tâm nói xong nở nụ cười, những lời này của nàng là thật tâm.

“Không ngờ rằng người có thể nghĩ được như vậy, ai gia trước kia không nhìn ra.” Thái hậu than nhỏ, “Gần đây ai gia không còn tinh lực ngày trước, chuyện gì cũng khó chu toàn. Đem đứa trẻ giao cho người, dù sao vẫn tốt hơn giao cho Lâm Tuyết Thanh kia, nàng ta lớn như vậy cũng không thể khoan dung cho một đứa trẻ? Ngẫm lại chuyện này, thật sự là đáng giận!”

“Cũng không có gì, dù sao cũng là thần thiếp cầm tiền nhà nàng ta. Còn nàng ta là được!” Phi Tâm nghe xong bĩu môi.

“Không đề cập tới chuyện này nữa.” Thái hậu nói xong cười cười, “Người qua ở hai ngày cũng tốt, bản thân người nay cũng không lạnh lẽo, vẫn nên cẩn thận chút. Hoàng thượng rất cuộc vẫn để ý người, ai gia nào có nhìn không ra. Bảo dưỡng cho tốt, đến lúc đó sinh cho hoàng thượng thêm mấy đứa nữa là được!”

Khuôn mặt nhăn nhó của Phi Tâm hơi phỉếm hồng, thái hậu cười nói: “Nay cũng hiếm khi qua lại trong hậu cung. Bất quá có qua cũng chỉ thăm người, tóm lại vẫn tốt với người hơn những người khác rất nhiều. Bây giờ ai gia cũng không muốn nghĩ đến mấy chuyện cũ năm xưa nữa, hậu cung yên ổn một chút, bớt rắc rối là được!”

Phi Tâm nghe xong gật gật đầu: “Thái hậu người cứ yên tâm đi, thần thiếp về sau sẽ không quản chuyện hậu cung nữa. Thần thiếp mỗi ngày đều đến xem người, nói chuyện phiếm với người, đi thăm đứa trẻ. Cuộc sống thật sự rất thanh thản!”

“Như vậy là tốt nhất, thật ra thì cả đời người cũng không gì hơn cái này, muốn mở mang hơn chút không phải là chuyện không thể!” Thái hậu cảm thán một tiếng, “Không nói mấy chuyện phiền chán này nữa, hôm nay Mạc Thành Dũng xách hai con chim biết nói đến, chúng ta qua xem một lát đi?”

“Thật sao? Con vẹt kia của thần thiếp dạy hai tháng chỉ biết nói hai chữ.” Phi Tâm vừa nghe thấy thì sáng mắt, vội vàng lôi kéo thái hậu đi ngay. Thái hậu cười rộ lên: “Nay người cũng mê những thứ này, trước kia chưa bao giờ chơi.”

“Hiện tại thấy rất thú vị, tuy rằng chúng nó chỉ biết nói hai chữ, nhưng cũng biết biểu diễn cho vui. Có thể ở chỗ thái hậu người được hay không?” Phi Tâm hưng phấn, mặt mày hớn hởi lại khiến thái hậu càng thêm vui

mừng, không khỏi trêu chọc nàng: “Tính cái gì vậy? Hai con này không chỉ biết nói, còn biết đọc cả thơ đấy. Còn có thể giương cánh cầm vật, thật sự rất thú vị!”

Nô tài bên cạnh thấy thái hậu và Quý Phi nói chuyện vô cùng vui vẻ, vừa nói vừa cười không giống như ngày trước, ngay cả Mạc Thành Dũng thấy cũng cực kỳ vui mừng. Nay Quý Phi như vậy, tất nhiên không phải chuyện xấu. Thái hậu bây giờ cũng đã không còn như trước, cũng không muốn xen vào mấy chuyện lật vật nữa, chỉ thích vui vẻ ở hậu cung. Quý Phi hiện giờ vừa vạm vỡ với tính cách của bà, rất được lòng bà!

Phi Tâm qua Nghi Hưng Cung ở mấy ngày, bởi vì có nàng ở đây, đám nô tài cũng cực kỳ cẩn thận. Nàng cũng mượn thời gian rỗi rảnh này mà chăm sóc hai đứa trẻ thật tốt. Trước kia nàng không dám tới thăm trưởng công chúa thường xuyên, sợ người ta bàn tán. Hình ảnh nàng quyền cao chức trọng đã đi sâu vào lòng người, mỗi lần làm chuyện gì đều khiến người ta suy diễn. Nay có thể buông tay chân ra, ưu tiên mỗi trái tim của mình.

Vân Hi vẫn bề bộn nhiều việc, nhưng mỗi ngày đều phái người đến hỏi thăm tình hình. Nghe nói Phi Tâm đến ở Nghi Hưng Cung, trong lòng hẳn hiểu ra, lấy chuyện này làm cho thái hậu triệt để bỏ qua sự phòng bị là thứ yếu, mượn cơ hội này mà tận tâm một lần là sự thật. Chủ yếu là vì hẳn, nàng thay hẳn làm rất nhiều chuyện, nàng không muốn hẳn vương bận chuyện hậu cung vụn vặt, nay có thể giúp hẳn phân ưu cũng chính là như thế, hiểu thuận với thái hậu, thay hẳn trông nom ấu tử.

Vân Hi phần lớn hạ triều liền đến Khải Nguyên Điện, công thần lui tới rất nhiều, chỗ nào cũng có chuyện để bàn. Nay chính sách mới vừa được mở rộng, luôn có một số hoàng thân quốc thích địa phương bất mãn bằng mặt không bằng lòng, mỗi ngày đều vô cùng kịch liệt, hẳn nửa khắc cũng không thể chậm trễ. Có khi vô cùng nhớ nàng, nhưng khổ nỗi lại bận rộn khó mà chạy trở về. Mà trở về thì phải quay vội lại đây, rất là giày vò tâm can. Hẳn

cứ nghĩ đến là khó chịu, thật muốn ăn dấm chua với thái hậu và hài tử của mình!

Hắn cũng mệt muốn chết, một ngày chuyện lớn chuyện nhỏ mấy trăm chuyện, sốt ruột phát cáu cũng sắp nổi lửa, nàng sao lại không biết sang đây thăm hắn một lần?

Bên này hắn đang thầm mắng Phi Tâm không có lương tâm, dòm một quyển sổ con liền vọt lửa. Lúc này đột nhiên có một cái khay bày chén sứ thanh hoa đưa tới, hắn đã cực kỳ buồn bực, tay ai lại đưa ngang tầm mắt hắn, giọng cũng không có, khuỷu tay vừa nhấc đã muốn đẩy ra một phen!

Hắn vừa định đẩy cái khay ra, bỗng nhiên liếc mắt nhìn đôi tay kia, thoáng chốc cảm thấy vô cùng quen thuộc, nhất thời trong lòng liền nhảy dựng lên. Bọn họ thỉnh thoảng sẽ có linh tê, nhưng nàng ngờ nghệch như vậy thì có thể chứ! Sẽ không thật sự như vậy đi? Tim hắn đập rộn lên, giọng nói chấn động nóng bỏng, khiến cho ánh mắt hắn không tự chủ được mà nâng về phía trước! Vừa thấy cặp mắt kia, cả người hiếm suýt nữa nhảy vọt lên. Phi Tâm đang cười khanh khách nhìn hắn, trong tay bưng khay.

Nàng mặc một thân trang phục hè của cung nữ cấp thấp, váy hồng nhạt, tay áo hẹp, không có đồ trang sức. Búi tóc đơn giản, son phấn nhàn nhạt, đôi mắt ngậm sương. Thoáng chốc hắn nhớ tới hai năm trước, nàng thoát thân từ Khải Nguyên Điện đi ra ngoài cũng là mặc loại y phục này. Nhất thời sóng lòng hắn dâng trào vùng lên!

Nàng cũng chưa bao giờ tới đây thăm hắn, cho dù thời gian này cáo ốm, tính tình đại biến cũng không đến. Vừa rồi hắn nhớ tới, còn hận đến ngứa răng, chỉ nói nàng là kẻ vô lương tâm. Nhưng hôm nay đột nhiên chạy tới, lại làm cho hắn có cảm giác mê ly. Hắn trừng mắt nhìn nàng: “Sao nàng lại giả trang thành như vậy?”

Phi Tâm cười không đáp, chỉ cầm chén đưa cho hắn: “Hạt sen bách hợp, giải nhiệt rất tốt. Hoàng thượng dùng chút đi?”

Vân Hi kinh ngạc, chỉ lo nhìn chăm chăm nàng, đưa tay nhận lấy. Phi Tâm đứng cúi đầu bên cạnh hắn, không đợi hắn mở miệng đã bổ sung một câu: “Hai ngày trước thần thiếp sang Nghi Hưng Cung, hôm nay mới trở về. Đây là thần thiếp tự tay làm, thần thiếp vừa thử, hoàng thượng dùng chút đi?”

Vân Hi cúi đầu nhìn nước canh trong chén, trong veo lóng lánh, khoe môi hắn nhếch lên. Hắn rót cả chén vào trong miệng. Phi Tâm nhìn hắn, một ngày không gặp như cách ba thu là hương vị gì, nay nàng đã cảm thụ triệt để. Trong ngoài thư phòng ở Khải Nguyên Điện, tất cả đều là hơi thở của hắn. Càng gần hắn thêm một phần, hương thơm thanh nhã nhàn nhạt kia càng thấm đượm. Lượn quanh thân hồn nàng, từng li từng tí đều là sự nhớ mong!

Chương 22

Cùng nhau vén rèm cung, cả hai cùng yên lòng

Phi Tâm thấy Vân Hi uống cạn, nhất thời lại bưng khay đến nhận chén. Vân Hi đặt chén xuống, đưa tay kéo nàng lại: “Nàng không phải không chịu đến sao? Không phải sợ người ta nói lời ong tiếng ve sao? Sao hôm nay lại có can đảm vậy?”

Nàng cười tủm tỉm nhìn hắn, bỗng muốn đứng dậy bỏ chạy. Hắn ôm lấy nàng: “Đã đến đây sao còn muốn chạy?”

“Không chạy...” Nàng để hắn kéo suýt nữa thì ngã trên người hắn, vừa chống vừa nói hai chữ. Hắn vì sự mềm mại của nàng mà có phần không kiềm chế được, bàn tay cách lớp xiêm y đã muốn phủ lên ngực trái của nàng. Ngày hè quần áo phong phanh, thoáng chốc độ ấm lòng bàn tay hắn

cùng với xúc cảm kia làm cho Phi Tâm tím mặt. Còn không đợi nàng phản ứng lại, bên ngoài đã nghe thấy Uông Thành Hải giương cổ họng: “Minh đại nhân, ngài chờ một chút?”

Trong lúc Vân Hi giật mình, đột nhiên trong lòng không còn ai, Phi Tâm quả thật giống như luyện gân cốt vậy. Cả người chột tuột xuống dưới, theo chân hần trực tiếp chui xuống dưới án. Một loạt động tác liền mạch, Vân Hi kinh hãi tròn tròn mắt. Hoàn toàn không nghĩ tới nàng lại có thể nhanh nhẹn như vậy! Hần chỉ nhanh chóng bừng tỉnh, thu lại tâm trạng nói: “Quang Viễn vào đi.”

Uông Thành Hải có chút kinh ngạc, hần vừa để Quý Phi lặng lẽ vào đây. Còn chưa qua thời gian một chén trà nhỏ, nửa điểm cũng không nghe thấy động tĩnh. Hoàng thượng sao có thể để cho người ta vào trong? Thư phòng ở Khải Nguyên Điện không có cửa sau, cũng không thông với hành lang, hần vừa vội vàng phái tiểu thái giám đi châm trà, vừa vội vàng dẫn Minh Quang Viễn tiến vào, vừa thấy trong điện trống không, hần liếc nhìn về phía tháp bên song cửa sổ, tấm bình phong nửa mở nửa khép cũng nhìn một cái không sót gì. Hần phỏng đoán có lẽ Quý Phi lại chui xuống dưới, nhất thời cũng buồn cười, liếc trộm hoàng thượng, nhưng lại thấy Vân Hi đang hung hăng trừng hần!

Uông Thành Hải sợ tới mức mềm nhũn cả chân, cũng không biết là ý gì. Vốn lẽ hần rất đặc ý, ngày đó suy diễn để khuấy động ruột gan Quý Phi, hôm nay Quý Phi giả trang thành tiểu cung nữ của Cúc Tuệ Cung đến đây. Hần lặng lẽ đưa người vào trong, cảm thấy nhất định hoàng thượng sẽ cao hứng, ai ngờ lại dùng mắt đâm hần!

Uông Thành Hải không dám nhìn nửa phần, cúi mắt đứng bên cạnh hầu hạ. Vân Hi ngồi sau đại án, cảm thấy Phi Tâm dựa vào chân hần phát run. Thoáng chốc lại khiến hần thấy khó chịu, cũng tại Uông Thành Hải chết tiệt, trước đó không chịu nói một tiếng!

Minh Quang Viễn tấu trình lên, hắn không thể không định thần lại. Vân Hi là người công tư rõ ràng, hắn biết rõ giai đoạn này quan trọng thế nào đối với Cẩm triều. Huống chi hắn hiểu rõ Phi Tâm một lòng hy vọng hắn có thể làm được, trở thành một hoàng đế tốt không phụ giang sơn dân chúng. Đây không chỉ có trách nhiệm của cá nhân hắn, mà cũng là nguyện vọng của Phi Tâm!

Vân Hi cố gắng giữ tinh thần nghe Minh Quang Viễn tấu trình, không bao lâu sau, cảm thấy chỗ chân trái không còn run nữa khiến hắn cũng yên lòng. Phỏng chừng là Phi Tâm tỉnh táo lại, ngồi ở đó tựa vào hắn. Như vậy hắn liền thu tâm trạng lại, một lát lại chọn mấy tấu chương trọng yếu công thần các nơi tấu lên mà bàn luận. Hắn có thể cảm giác được nàng đang ngoan ngoãn làm tổ ở bên trong, đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, cho dù vì nàng mà bốc hỏa, lúc này đột nhiên lại như say rượu, ánh mắt hắn càng ấm áp mà bình tĩnh trở lại.

Một đám người nói chừng một canh giờ, đợi đi hết rồi, hắn vội vàng khom lưng xuống nhìn nàng, vừa thấy thì hắn cười rộ lên. Phi Tâm đang ôm đầu gối ngủ thiếp đi, người dựa vào chân hắn, hắn vừa động thì nàng có phần nghiêng qua, ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo như một đứa trẻ.

Hắn đưa tay muốn ôm nàng chuyển lại đây. Hắn nhìn mà động lòng nở nụ cười. Nàng lim dim lui người vào trong: “Không được...”

“Đến đây đi. Đều đi cả rồi.” Hắn giương môi cười, nhanh chóng kéo nàng ra ngoài. Hắn trừng Uông Thành Hải. Uông Thành Hải bị dọa muốn lui, Vân Hi lại nói: “Tìm y phục thái giám đến đây.”

Phi Tâm đang làm tổ ở bên trong há hốc mồm. Không đợi nàng phản ứng lại, hắn cúi người xuống nhìn nàng: “Giả trang thái giám đi? Cũng là ý hay!”

Mặt nàng cọ cọ thẹn thùng, nhưng mà hiểu được ý của hắn. Nhất thời nàng ngượng ngùng cười cười: “Được. Được đó.”

Vân Hi dứt khoát khom người cùng chui xuống án. Phi Tâm vừa thấy vẻ mặt quý dị của hắn thì lập tức kích động vùng dậy. Lại nghĩ đến cái tính cổ quái của hắn, cả người bắt đầu phát run. Hắn chống người sang đây nhìn vẻ mặt của nàng. Nụ cười tuy rằng kỳ quái nhưng rất là câu người. Song giọng nói lại rất bình thường: “Một hồi nàng đổi xiêm y. Ra phía sau chờ ta.” Ít ngày trước bọn họ có nói ở Cúc Tuệ Cung. Nàng từng nói những chuyện này “không tốt”. Ngay sau đó tình cảnh này dễ dàng khiến hắn hưng phấn. Nay dù sao cũng không muốn để nàng chịu đựng khổ sở hơn nữa! Tuy là mắng nàng không có lương tâm, tuy là nhớ nàng đến cuống lên, nhưng kỳ thật trước kia nàng không đến là đúng.

Hắn không muốn để cho nàng thất đức. Ngoại thần lui tới rất nhiều. Dù cho nàng giả trang thành cung nữ ra vào cũng bất tiện. Bất quá nếu đã tới đây, hắn làm sao chịu thả người đi như vậy?

Sau một lát, Ôn Thành Hải tự mình mang đến một bộ y phục thái giám xanh xám lại đây. Phi Tâm luôn rất sợ hắn nhìn chăm chăm nàng thay y phục, luôn cảm thấy ánh mắt kia của hắn ghim trên người nàng không được tự nhiên. Lúc này Phi Tâm cảm thấy mặc hay không mặc quần áo cũng không có gì khác biệt, huống chi lúc này vẫn còn là ban ngày. Nhưng rõ ràng hôm nay nàng giả trang cung nữ khơi dậy hứng thú của hắn, còn có lòng xem nàng từ cung nữ thành thái giám thế nào. Nhất thời hắn ngoẹo đầu ra sau án, chống khuỷu tay hào hứng chờ nàng biểu diễn!

Phi Tâm lại sợ Ôn Thành Hải bên ngoài gọi tên đại nhân gì, lại không dám nhìn hắn, cũng không dám đưa tay kéo màn che lại. Nàng chột hít một hơi, động tác vô cùng thuần thục, tuột váy trên người ra, sau đó nhanh chóng khoác bào phục lên người, làm cho tóc mai tán loạn, mặt đỏ lên. Thấy ánh mắt hắn càng sâu xa chăm chú, ngay cả ngón tay cũng có phần cứng ngắc.

Phi Tâm đổi xiêm y xong rồi, có chút không được vừa vặn, chỗ kích thước lưng áo cài đai lưng vẫn còn rộng, tay áo có chút dài. Nàng tùy tiện búi tóc lại, ngồi ở trên tháp bắt đầu đổi giày.

Bên cạnh còn có một cái mũ xanh đen thái giám hay đội, còn có một cây phát trần chuôi ngắn. Vân Hi nhìn động tác của nàng, hô hấp càng dồn dập, ngón tay hơi gập lại. Vốn là nhịn xuống kích động muốn túm chặt nàng, nhưng ánh mắt lại luôn liếc trộm nàng. Nay nàng thay bộ y phục này, mặc dù che hết sự long lanh nhưng càng thêm thanh khiết, càng không giống như ngày trước.

Thình thoảng nhìn ánh mắt của nàng, ngay cả Vân Hi cũng có cảm giác, lần này nàng nguy trang cũng không phải hoàn toàn đều là giả. Sau lần đó, cả người nàng thật sự rực rỡ hẳn lên. Có khi không thấy người, nhớ cũng không được. Nay người ở trước mắt thì lại nhớ muốn chết, làm cho hẳn cũng không biết nên làm thế nào cho phải!

Phi Tâm xoắn tóc dài ra, tùy tiện quấn lên đỉnh đầu, sau đó lấy mũ giữ lại. Nơi này cũng không có gương, chính nàng cũng không biết bị méo, nàng đưa lưng về hướng Vân Hi thắt dây lưng. Đang lúc vật vờ, bỗng nhiên có cánh tay vặn nàng lại, Phi Tâm đúng là không biết hẳn đã đứng sau lưng nàng từ khi nào.

Hắn rũ mắt, tay tiếp tục công việc của nàng, thay nàng cột chắc mũ lại. Phi Tâm kinh ngạc nhìn hẳn, tay không khỏi buông xuống bên hông hẳn. Hẳn thay nàng điều chỉnh mũ, nhìn nàng cười dịu dàng: “Được rồi.”

Phi Tâm nhìn nụ cười của hẳn, nhất thời chìm đắm trong nhu tình của hẳn. Nàng cũng không khỏi cười một cái! Nàng cười như vậy, hẳn khổ sở lắm mới thu hồi linh hồn nhỏ bé bay đi mất hơn phân nửa.

Vân Hi hít sâu một hơi rồi thì thầm: “Một hồi nàng và Uông Thành Hải ra phía sau đi.” Vừa rồi như vậy mà cũng có thể ngủ được, mấy ngày nay nhất

định nàng cũng không thoải mái gì.

“Hoàng thượng, thần thiếp có chuyện muốn tâu...” Phi Tâm thấp giọng nói, mỗi lần thấy hân mê mỗi như vậy, nàng lại không thể chia sẻ, chỉ làm nước canh thì sao có thể hóa giải sầu phiền trong lòng hân? Mỗi lần đến đây, lòng trung thành kia lại bắt đầu rục rịch. Trước kia, nàng muốn dựa vào lòng trung thành này mà giữ vững địa vị của mình. Nhưng nàng biết rõ bốn phận cung phi, cho dù nàng thu thập tin tức khắp nơi cũng không can thiệp bài trí được, lại càng không thể phát biểu ý kiến gì. Ngoại trừ một lần trên đường Nam tuần, nàng một chút cũng không muốn vượt giới hạn. Mà nay, lòng trung thành của nàng lại được sự chân tình của nàng dẫn dắt, khiến cho nàng có khi quên hết bốn phận. Nhưng vừa mở miệng là sợ hãi, dù sao không phải là chuyện nàng có thể quản mà tùy ý bình luận!

“Trước khi ngủ thì nghe được rồi sao?” Vân Hi hất mày mỉm cười, “Lúc trước có nói tay nàng dài, dù sao vẫn tin nàng, có chuyện gì nàng cứ nói thẳng đi!”

“Mấy cửa hiệu trong nhà thần thiếp trải rộng khắp miền nam. Nay Tam thúc nhận chức hoàng thượng, càng thêm mở rộng. Nhị thúc năm trước đã tiếp nhận chức hội trưởng liên hội tổng thương ở địa phương, thêm cả hiệu buôn nhà mẹ đẻ đại nương ở Phụng Thuận. Hiện giờ tất cả thương nhân lớn nhỏ ở các tỉnh phía nam, tuy là không thuận theo nhà Lạc Chính nhưng vẫn giữ vài phần mặt mũi.” Phi Tâm nói tiếp, “Nay hoàng thượng thúc đẩy chính sách mới, ruộng đất từ kế tục lâu dài biến thành phân phát, dân chúng vô cùng ủng hộ. Về phần những thương nhân nhiều tiền nhưng địa vị thấp thì càng là một chuyện tốt! Hoàng thân quốc thích cường hào ở địa phương chỉ nhìn thấy lợi ích nhỏ, coi nhẹ lâu dài. Dĩ nhiên là chim yến tước không hiểu chí thiên nga, cũng là do bọn họ không đặt mình ở vị trí này! Hoàng thượng nay ra sức triển khai chính sách mới, nhất định là phải lập cường điển, những người không phục sẽ nghiêm khắc truy xét. Nhưng người ta

thường nói, duy trì thì phải cân nhắc, trị dài mà an lâu. Trị người, lấy đức mà phục, theo thành quả mà thuận. Cho nên...”

Phi Tâm đang chậm rãi nói, bỗng nhiên thấy sắc mặt Vân Hi kỳ lạ, thiếu chút nữa thì cắn cả đầu lưỡi mình. Nàng cười gượng: “Thần thiếp là giới phụ nhân, kiến thức nông cạn, ngôn ngữ nhàm chán, thật sự là...”

“Ừ, vốn là nói rất tốt, hai câu cuối cùng có chút dư thừa.” Vân Hi cười cười, đột nhiên xoay người đi ra trước án nhật một tờ sớ đưa cho nàng. Phi Tâm hoảng sợ, sắc mặt nhất thời trắng bệch, liên tục lui về phía sau, suýt nữa thì đụng vào góc tháp.

“Nói gì thì cũng đã nói rồi, không bằng ở đây làm thêm bước cuối đi?” Vân Hi rũ mắt nhìn nàng, “Trẫm cho nàng xem, nàng xem một cái coi sao?”

Phi Tâm nhìn ánh mắt của hần, nhất thời thở ra một hơi. Nhắm mắt nhận lấy rồi lật ra xem, vừa thấy trên mặt là lời phê đỏ chót, quả nhiên hần đã phê xong tờ sớ này. Nàng nhìn một chút, môi nở nụ cười yếu ớt. Nàng khẽ nói: “Hóa ra hoàng thượng đã sớm nghĩ tới!”

“Về nhà Lạc Chính, trẫm đã sớm nghĩ xong.” Hần nhìn nàng khép tờ sớ lại, “Chúng ta cứ nghĩ như vậy đi, như thế là tốt nhất! Chỉ là thời cơ chưa tới, đến lúc thích hợp, tất nhiên sẽ cho nàng gửi thư tới Hoài An, công lao này không thiếu được phần nàng!”

Trong lòng nàng ấm áp, mắt mờ mịt như ngậm sương. Hần nghĩ tất nhiên là chu toàn và thỏa đáng hơn nàng, triều đình và hậu cung, hần vĩnh viễn có cách duy trì sự cân bằng. Hần tất nhiên là cao thủ trong đó, âm mưu tự nhiên mà tới. Cho nên, ngay từ đầu, cho dù không giao chiến với hần nhưng vẫn sợ hần như trước. Bởi vì trong lúc đấu tranh bản năng đã nói cho nàng biết, nếu va chạm với hần sẽ thất bại thảm hại. Cho dù hần không dùng tới quyền thế và địa vị của mình, nàng vẫn không phải là đối thủ.

Nàng chưa bao giờ hoài nghi tài hoa của hắc, hắc có khả năng trị quốc, vĩnh viễn hiểu được cơ hội thích hợp giành lấy hiệu quả tốt nhất. Hắc vĩnh viễn sẽ không chỉ dựa vào hỉ nộ bản thân mà dùng người tắc trách, hắc vĩnh viễn biết loại người nào thích hợp nhất cho bộ phận nào. Tỷ như, cả nhà Lạc Chính! Quyền mưu và tình cảm ở hậu cung không thể tách rời, nếu nhìn không thấu điểm này, như vậy sẽ rất khó sinh tồn ở đây. Ở điểm này, hai người bọn họ đều giống nhau!

Chương 23

Ánh trăng lòa xòa tiêu mất hồn

Vân Hi ôm chầm nàng kéo lên trên tháp, tựa vào đệm dày nhìn hàng cây bên ngoài qua lớp màn cửa sổ. Bàn tay hắc đặt trên bụng nàng: “Đợi thời cơ thích hợp sẽ gửi thư đi Hoài An, sau đó nàng nghĩ thế nào thì thuyết phục phụ thân nàng là được!”

“Điểm ấy hoàng thượng yên tâm, thần thiếp tất nhiên là có biện pháp.” Phi Tâm nhìn tay hắc, nhất thời có chút lúng túng. Hắc vừa nói xong, trong lòng nàng đã hiểu ra, lại có chút buồn bực.

“Bây giờ nàng không hiểu sai ý ta, vậy thì cũng không cần nhiều lời. Gần đây nàng sang Nghi Hưng Cung chăm sóc cũng mệt nhọc, một hồi ngủ một chút đi.” Vân Hi khẽ nói xong, tay cũng không buông nàng ra, ôm cả người nàng vào trong ngực. Vừa mới sửa mũ lệch xong, mắt hắc nửa mở nửa khép có vẻ buồn ngủ.

Hai người đang im lặng, một lát sau nghe thấy bên ngoài lại có tiếng ồn ào náo động, Vân Hi biết lại có một đám muốn vào, liền để cho Uông Thành Hải tiến vào, dẫn Phi Tâm ra khỏi thư phòng Khải Nguyên Điện, ra ngoài từ sau cửa nhỏ.

Xung quanh Khải Nguyên Điện hiện giờ bố trí chỗ nghị sự cho nội các, công thần được triệu vào không ít, hơn nữa còn có quan tả hữu các vụ lui tới rất nhiều!

Phi Tâm ít ngày trước nghe Uông Thành Hải nói thì sau đó động tâm can, hôm nay nàng tìm một thời cơ hiếm có, giả trang thành cung nữ mà tới. Nhưng Khải Nguyên Điện bên này cung nữ cũng ít hơn, thái giám thì tương đối nhiều. Tuy nói lúc đi ra Phi Tâm cũng có chút lo lắng, vừa rồi đi vào là một cung nữ, một hồi vòng ra lại là một tiểu thái giám. Nhưng rất nhanh đã chứng minh sự lo lắng này của nàng là dư thừa, nô tài ra vào không ít, các phòng trực ban đều có, căn bản không có ai để ý.

Tẩm điện Khải Nguyên Điện thì ít hơn nhiều, tất cả đồ dùng vẫn rất đầy đủ. Nô tài bên trong vừa thấy Uông Thành Hải đến thì khom mình hành lễ, Uông Thành Hải liếc mắt đuổi mọi người ra rồi mới dẫn Phi Tâm qua tẩm sương bên này.

“Nương nương, nếu không thì chốc nữa nô tài sai người báo tin cho Tú Linh và Thường Phúc?” Uông Thành Hải biết một số thói quen nhỏ của Phi Tâm, vừa tự tay bưng trà đến cho nàng vừa hỏi.

“Không cần.” Phi Tâm nghe xong thì vội đáp, nhiều người trái lại càng thêm phức tạp.

Uông Thành Hải nghe xong thì cũng không nói gì nữa, thu xếp cho nàng ra phía trước hầu hạ hoàng thượng. Phi Tâm ngồi trên tháp bên cửa sổ, ngay cả trên bàn cũng bày một chồng tử thư (*). Cách lớp màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đúng là sân vườn xanh ngắt một mảnh, còn có mấy bụi ngô đồng, lúc này ve sầu đã ngân vang. Đã bước vào tháng tám, vừa qua lập thu. Sớm muộn gì cũng có thể lạnh chút, buổi trưa hiện giờ vẫn nóng dọa người.

(*) tử thư: như các sách Lão tử, Mặc tử, Tuân tử, Hàn Phi tử

Lúc này trong điện rất yên tĩnh. Cũng không có ai tới đây quấy rầy nàng. Lúc Ông Thành Hải vừa đi thì có để lại một ít trà cho nàng. Tóm lại nơi này không phải Cúc Tuệ Cung. Nàng cũng không dám đi dạo lung tung, nhất thời nghiêng qua bên tháp. Bất tri bất giác không ngờ là ngủ thiếp đi.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Phi Tâm là vì cảm thấy tê dại mà tỉnh dậy. Đang mở mắt thì chạm vào đôi mắt đen kịt sáng rỡ của Vân Hi. Tay hắn đã dò vào trong vạt áo khiến nàng tỉnh lại. Môi cong lên nở nụ cười. Cánh tay khác nâng gáy nàng lên, kéo cả người nàng vào trong lòng hắn. Trời đã tối đen. Phòng bên ngoài đã thấp đèn. Dư quang rọi vào đây thành một mảnh mờ mịt. Vậy mà mắt hắn thêm chói lọi như đốm lửa nhỏ, trở nên quý mị phong tình.

Phi Tâm khẽ mở miệng. Không đợi nàng nói chuyện, hắn đã cúi xuống hôn nàng. Ôm cả người nàng vào trong ngực làm cho hai tay vô cùng thuận tiện. Ngựa quen đường cũ đi tìm chỗ mẫn cảm trên cơ thể nàng. Hơi thở hắn nóng hừng hực, làm cho nàng không tự chủ được mà đưa tay vòng qua cổ hắn, đáp lại sự nhiệt tình của hắn.

Hắn quấn quýt môi lưỡi nàng, cảm thụ hương thơm mềm mại kia. Nuốt trọn những lời nói mê lí nhí của nàng. Mê luyến hóa ra có mùi vị như thế này, như là một chất độc không thể ức chế được. Cho dù có bị đục ruồng hết linh hồn cũng có thể nghiệm! Mãi đến khi nàng hơi run rẩy mới từ hôn sâu chuyển thành cắn nhỏ. Tay phủ lên hai má nàng, tựa như nhanh chóng hòa tan ngọn lửa đang thiêu đốt ở trong lòng hắn.

“Vừa rồi Ông Thành Hải nói nàng ngủ say nên không có gọi nàng dậy. Đã qua giờ Dậu canh ba. Buổi tối nàng cũng chưa ăn gì phải không?” Hắn vừa nói vừa đưa tay giúp nàng sửa sang lại y phục.

Phi Tâm sau một lúc lâu mới chậm rãi ngồi dậy, nghe bên ngoài có động tĩnh liền ngửi thấy mùi cơm. Cúi đầu thấy bên cạnh có tấm chăn, phồng

chừng là vừa rồi Uông Thành Hải lại đây đưa cho nàng. Lại nhìn ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối đen nhưng đèn lồng trên hành lang đã tắt. Nhất thời quay người nhìn hăn, đối diện với cặp mắt đen nhánh của hăn khiến tim nàng đập dồn dập.

“Thần thiếp cũng không biết như thế nào, cứ thế mà ngủ thiếp đi.” Phi Tâm hỗn loạn mở mắt thì thào, thấy thời giờ cũng không còn sớm. Hăn mỗi ngày sớm tối chăm về thật sự rất mệt mỏi. Nàng nói xong liền ngồi dậy: “Thần thiếp hầu hạ hoàng thượng dùng bữa ăn khuya.”

Vân Hi buông tay nàng ra: “Hai ngày này nàng cũng không nhàn rồi, một hồi cũng không tiện trở về. Hôm nay chịu khó ngủ ở đây một đêm, sáng mai sẽ cho Tú Linh phái người lạng lẽ đem đồ của nàng lại đây.”

Nàng nghe xong thì tròn tròn mắt, mũi trên đầu cũng lệch hăn sang một bên, nhìn vô cùng buồn cười. Chính nàng còn chưa thấy, chỉ nghe thấy lời hăn nói thì cực kỳ kinh ngạc, hôm nay không quay về cũng được. Một hồi đến giờ, thì vệ các nơi đi qua, nàng cũng thật sự rất khó đi. Nhưng cũng không thể dọn hết đồ tới đây chứ? Biểu tình kia làm cho hăn lại muốn một tay kéo nàng ấn vào trong ngực vân vê một trận!

“Nàng để một vài món ở đây, dù sao cũng thuận tiện. Cũng không phải nói bắt nàng ở đây không cho nàng đi, nàng sợ cái gì?” Hăn mở to mắt đứng dậy, bấm một cái vào gáy nàng. Nàng lập tức rụt cổ y như tên trộm, cộng với bộ y phục trên người nàng càng thêm buồn cười.

“Cũng không phải là sợ cái gì.” Phi Tâm liếc hăn một cái, nhìn sắc mặt của hăn. Thật ra thì hăn là một người cực kỳ thối nát, có khi chăm sóc nàng khiến nàng có thói quen được nuông chiều, cho dù bây giờ phải giả vờ thay đổi tính nết, về phương diện sinh hoạt cũng không khác biệt mấy. Hôm nay nàng lạng lẽ giả trang thành cung nữ lại đây, ngoại thần nhìn thấy cũng không ra cái gì.

Nhưng bản thân mình không dùng đồ ở đây, cũng không tiện phái người sang Cúc Tuệ Cung chuẩn bị. Trong lòng hăn nhớ đến mấy thứ này, đồ dùng của phi tần lại để hoàng thượng cho người đi lấy thật sự là trái với lệ thường, tuy rằng nghe hăn nói tùy ý như vậy thì vô cùng kinh ngạc, nhưng trong lòng thì hết sức ngọt ngào.

Vân Hi thấy nàng mơ mơ màng màng, hơn nữa nàng vừa tỉnh lại, còn có phần giật mình nói mới, lại bởi vì vừa rồi hăn trêu chọc mà mặt đỏ ửng, môi cũng là cực kỳ xinh đẹp ướm át. Nhìn thế nào thì cũng có vị mê người hơn cả thức ăn bên ngoài! Hăn có rất nhiều việc phải làm, một mặt lại biết rõ một số thói quen sinh hoạt của nàng, về phương diện khác, đem đồ của nàng để ở đây, nàng cũng đỡ phải chạy hơn hai chuyến. Nếu không có mấy chuyện bữa bộn của hậu cung này, hăn ngược lại thật sự rất hy vọng nàng có thể ở đây. Cung điện to như vậy, mấy ngàn gian điện phòng, kỳ thật bất quá chỉ có thể ở một chỗ mà thôi!

Phi Tâm là cung phi được nghiêm chỉnh huấn luyện, lúc trước nàng vừa thấy hăn thì sợ hãi, đầu cứ ngẩn ngơ, thần kinh tê liệt. Nay không còn sợ nữa, trước mắt nàng vô cùng dịu dàng ngoan ngoãn, làm cho hăn không khỏi nghĩ đến lần ở nhà trọ Bình Châu, cứ như một đôi vợ chồng bình thường tự nhiên hòa thuận. Cho dù lúc này không nói, cũng không cảm thấy xấu hổ. Để hăn mấy ngày liên tiếp mệt mỏi phiền não, thoáng chốc cũng tan biến mà khoan khoái dễ chịu!

Trước kia hai người không tìm được lời nói thích hợp, tóm lại là nói không đến ba câu thì hăn đã nổ tung. Nay không cần nhiều lời, một ánh mắt liền biết yêu cầu của nhau. Vốn là vì hôm nay Phi Tâm đặc biệt tới đây một chuyến, làm hăn có phần như thiêu như đốt. Nhưng lúc này nàng lại tận tâm hầu hạ, sự nóng ruột lại biến thành bình tĩnh như nước. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, hăn đã bị nàng ảnh hưởng và kiểm chế, thần kinh của hăn như bị ngón tay nàng dẫn dắt, toàn bộ hành động đều theo tần suất của nàng!

Chỉ có điều, khi hân ôm nàng trong lòng, sự mãnh liệt dừng lại một cách khó khăn. Nơi này không bằng Càn Nguyên Cung hay Cúc Tuệ Cung, bên ngoài đại điện là sân vườn, cây bạch quả ngô đồng vì gió đêm thổi qua mà sột soạt đập vào cửa sổ, mà ánh trăng thì như luồng bạc đang gột rửa.

Vân Hi phủ lên từng tắc da tắc thịt của nàng, quen thuộc như thế nhưng sao mà mới mẻ. Mỗi một biểu tình của nàng đều được hân thu hết vào trong đáy mắt, lúc này nàng như một dòng xuân thủy, nhưng lại mang vẻ mềm mại đáng yêu kiều diễm. Hai mắt đắp lên một tầng hơi nước, mày khê cau lại. Vì hân vuốt ve không chịu nổi mà thở gấp, càng toát ra vẻ trắng mịn dịu dàng. Nàng như một con yêu tinh nhỏ, làm cho người ta hít thở không thông, làm cho đáy lòng tương tư cứ như có con rắn độc đang cuộn tròn bầu vú.

Hân khi thì ôn nhu khi thì tùy tiện, khiến Phi Tâm càng thêm tê dại ngứa ngáy, hân hôn sau tai nàng, cả người nàng hoàn toàn tê dại, nàng vô lực tê liệt mặc hân dẫn dắt mặc hân dụ hoặc. Hôm nay bên ngoài có ánh trăng, phản chiếu màu trắng bạc đầy đất, làm tấm chăn bên giường cũng óng ánh màu sáng nhạt. Hân không chịu buông rèm xuống, nói rằng quá nóng. Ban đầu Phi Tâm vô cùng khấn nguyện, nhưng lúc này đột nhiên cảm thấy sao lốm đốm đầy trời mà mê người. Gió đêm êm dịu giống như cái lưỡi khê liếm, bóng cây sa la càng như then thùng mỉm cười.

Hân từ từ giầy vò nàng, cái loại tra tấn ngọt ngào này làm cho ý thức của nàng như là ngọc lưu ly vỡ nát lóng lánh. Trước mắt nàng cũng bắt đầu sinh ra ảo ảnh, sao đầy trời thoáng chốc ập xuống như mưa, uốn lượn đan chéo vào nhau như áng mây chiều lấp lánh! Ngay cả cơn gió nhẹ dịu dàng kia cũng trở nên ma mị dưới ngón tay của hân, làm cho âm thanh bật ra từ răng môi nàng vỡ vụn uyển chuyển, như là nỉ non như là rên rỉ.

Tươi mới như búp mầm sau cơn mưa, nhu mì như hoa quỳnh nở rộ trong đêm tối dưới ánh trăng, mồ hôi nàng thấm ướt cả thân thể như được mạ thêm một tầng trắng bạc, lại mềm mại khó có thể tin được. Hân có thể cảm

giác được nàng đang xoắn lại thật chặt, nóng bỏng khiến hân không dừng được. Giọng nói líu ríu của nàng càng thêm quyến rũ, như là mở ra tiếng sáo của ma môn, thiêu đốt thần hồn của hân.

Mỗi một lần phản ứng của nàng đều khác nhau, mà lần này, nàng lại mang theo vẻ phong tình yêu mị đục khoét hết cả xương cốt của hân. Bởi vì quay về phía sân vườn, các giác quan của nàng đã đi ngược với ý chí của nàng với tốc độ nhanh nhất, thân thể của nàng đáp lại làm hân càng thêm kích thích hơn nữa. Làm cho hân muốn nặn nàng ra, một ngụm ăn sạch nàng!

Phi Tâm rất lâu cũng chưa phục hồi tinh thần lại, thấy thân thể thất tan bát tác bay lượn trên không trung. Mãi đến khi tim đập có quy luật tác động đến lồng ngực của nàng, nhịp điệu trống ngực dần dần khớp ghép hồn phách của nàng trở lại. Thân thể nàng kề sát trước ngực hân, tiết tấu quả tim của hai người lại có thể nhịp nhàng như một! Đêm đã sâu, gió đêm đầu thu có hơi lạnh lẽo, lay động vén nhẹ rèm sa, dây kết vàng óng bên cạnh rủ xuống tạo ra quang ảnh động lòng người.

Vân Hi đưa tay sờ sau gáy nàng, nàng hơi rụt lại, hân càng ôm nàng chặt hơn. Gió nhẹ thổi qua, nàng khẽ run lên, không phải vì lạnh, mà là da thịt vô cùng mẫn cảm. Hân dùng chân kéo chần đến đắp cho nàng, im lặng một chút rồi thấp giọng hỏi: “Ngày mai có đến đây không?” Hân rất ít khi hỏi, trừ phi tâm tình của hân cực tốt, lúc này giọng nói lại hơi biếng nhác, giống như gió dịu dàng xoa mặt. Khiến cho Phi Tâm cảm thấy không khỏi ngửa ngáy!

Hân híp mắt nhìn ánh trăng bên ngoài, “Sắp tới Trung thu rồi! Hai ngày này trăng sáng quá!”

Phi Tâm có chút ngỡ ngàng, cái giường này đối diện là cửa sổ, dựa vào tháp, trăng trên trời thấp nơi này thành ngân quang. Vân Hi cúi đầu nhìn nàng, nàng cúi đầu chôn trong ngực hân không nhúc nhích, làm cho hân nhìn không được cười rộ lên: “Hỏi nàng đó, ngày mai nàng có đến hay

không?” Hần nói xong thì nâng mặt nàng lên, thấy đôi mắt nàng chứa chan chứa từng giọt nước mê người, khiến hần nhìn không được lại hôn xuống.

Cổ họng nàng nghẹn cả buổi, cuối cùng cũng bật ra một chữ: “Đến!”

Chương 24

Tuyết Thanh cảm nhận được mối nguy

Thái hậu Nguyễn Tinh Hoa vừa vắn nấp trà vừa nhìn Lâm Tuyết Thanh đứng ở bên cạnh, bởi vì vạch trần bản án cũ mà sau hơn một tháng, nàng ta coi như có vẻ thành thật. Vào dịp tết đoàn ngọ, Lâm Hiếu vào cung một chuyến, hoàng thượng để cho Lâm Tuyết Thanh đến vườn Sương Tâm gặp phụ thân nàng ta một lần. Phỏng chừng là Lâm Hiếu cũng nói với nàng ta, cho nên từ sau tháng sáu thì có vẻ quy củ.

Nhưng hiện tại Tinh Hoa không hề may mắn có thiện cảm với nàng ta. Bỏ qua chuyện phụ thân nàng ta không nói, chỉ mỗi việc nàng ta không biết khoan dung Tinh Hoa đã vô cùng phản cảm! Phi Tâm đúng là tham tiền, nhưng ít ra nàng còn rộng lượng. Nhưng Lâm Tuyết Thanh này, từ khi tiến cung hai năm trước đã không hoà hợp với hậu cung. Đầu tiên là thường xuyên đối chọi gay gắt với Hoa Mỹ Nhân cùng tiến cung với nàng ta, nàng ta mượn chức cao mà khiến cho Hoa Mỹ Nhân mất mặt. Kết quả cuối cùng Hoa Mỹ Nhân xảy ra chuyện, Hoa gia không nói hai lời mà chĩa mũi nhọn thẳng vào Lâm Tuyết Thanh, xúi cái tên lỗ mãng Tả Hàm Thanh kia vào đây.

Chuyện trước đây, thái hậu cũng hiểu rõ ra, Quý Đức song phi đồng thời chấp chưởng hậu cung, bắt lỗi Hoa Mỹ Nhân xử trí nàng, cũng là Quý Phi và Đức Phi cùng nhau đảm đương. Nhưng chính là bởi vì Đức Phi luôn thích gây chuyện, kết quả Hoa gia liền cho rằng Lâm gia mượn nữ nhi muốn độc bá triều đình. Phi Tâm đúng là xảo quyệt, nhắm ngay nhược

điểm của Lâm Tuyết Thanh, nhưng đồng thời cũng bóc trần bản tính ghen tị của Lâm Tuyết Thanh.

Lâm Tuyết Thanh này là ai được sủng ái thì nàng ta hận người đấy, Tuấn Tần hoài thai, nàng ta trở về Lai Nhân Cung liền đập nô tài, việc này Tinh Hoa cũng có nghe thấy! Về sau lúc Nam tuần, Tinh Hoa vốn định khuyên hoàng thượng mang nàng ta theo, đỡ phải ở lại trong cung gài bẫy mẹ con Tuấn Tần. Nhưng bởi vì lúc đó Tinh Hoa lười quản mấy chuyện tranh đua ghen tuông này, đơn giản cũng không để ý. Đợi cho Tuấn Tần bình yên sinh con xong, Tinh Hoa còn thay đổi cái nhìn với Lâm Tuyết Thanh, cảm thấy đứa nhỏ này có chút tiến bộ. Ai ngờ bước sang năm mới, tháng ba liền xảy ra chuyện này!

Tinh Hoa cũng là đi từng bước một mà có ngày hôm nay, hậu cung phân tranh bà sao lại không biết? Năm đó Thục Phi được sủng ái nhất hậu cung, căn bản không để hoàng hậu như bà vào mắt. Bà và Thục Phi có thể nói oán hận chất chứa ngày càng sâu. Nhưng cuối cùng, bà cũng buông xuống hận thù lúc trước, nuôi nấng ấu tử của Thục Phi, thậm chí đưa nó lên ngôi vị hoàng đế! Đúng vậy, ở đây liên quan đến quyền mưu lợi ích, nhưng nếu bà có tầm nhìn thiện cận như Lâm Tuyết Thanh, không để ý đến đại cục, nếu bà cứ luẩn quẩn trong lòng không bỏ xuống được, không thể chịu khổ, làm sao có thể làm được đại sự, có được địa vị ngày hôm nay? Nay, nữ nhân năm đó tiên đế sủng ái qua cũng không còn được quan tâm, một người cũng không làm khó bà. Những ân oán đã qua bà cũng không muốn lật lại, đều không phải là bà khoan dung độ lượng, mà là ở trong cung nhiều chuyện phải biết nhẫn nhịn.

Ở trong cung, quyền mưu và tình cảm không bao giờ phân biệt. Mà trong cung tranh giành tình nhân cũng không vì một nam nhân đơn giản như vậy! Hoàng thượng thích ai chỉ có hoàng thượng mới có thể làm chủ. Đừng nói ở trong cung, ra bên ngoài, nhà nào mà không năm thê bảy thiếp? Lâm Tuyết Thanh là một phi tần hậu cung, nếu ngay cả điểm ấy cũng không giác

ngộ được, ai dám đứng chung với nàng ta? Nói cách khác, nếu hoàng thượng thật sự đưa nàng ta lên làm hoàng hậu, vậy nàng ta chẳng phải sẽ hại chết toàn bộ nữ nhân trong hậu cung?

Thật ra thì chuyện này lòi ra cũng tốt, có nhược điểm này bóp ở trong tay, Tĩnh Hoa về sau cũng có thể khống chế được. Đức Phi bây giờ cũng vậy!

Tĩnh Hoa sớm đã căn dặn nhóm nô tài bên Nghi Hưng Cung, phàm là Đức Phi đưa cho đứa nhỏ cái gì thì phải đưa đến Thọ Xuân Cung cho bà xem qua. Tĩnh Hoa cảm thấy nữ nhân này còn khó khống chế hơn cả Phi Tâm, trước kia Phi Tâm làm chuyện gì đều có nguyên nhân, mà nàng ta thì căn bản thì có tính hay làm càn. Tĩnh Hoa cũng không muốn ngày đó bức nàng ta điên, lại hãm hại một đứa con của hoàng thượng!

Nhưng gần đây Lâm Tuyết Thanh thật ra lại có nề nếp hơn nhiều, Tĩnh Hoa Phu Nhân không chịu ra mặt, Lâm Tuyết Thanh tiếp nhận chuyện hậu cung. Mọi chuyện đều lựa ý hòa theo thái hậu, chẳng qua là nghe nói gần đây nàng ta đối người ở Ti Chưởng Cục. Trong lòng Tĩnh Hoa hiểu được, Phi Tâm từ lúc bắt đầu quản lý chuyện vật chư cung vào năm Tuyên Bình thứ mười ba, cũng âm thầm bồi dưỡng không ít người trong các điện phòng. Nay vua nào triều thần nấy, Lâm Tuyết Thanh không động được chủ tử thì động tới thuộc hạ, muốn hủy đi cái đài của Phi Tâm.

Đối với chuyện này Tĩnh Hoa cũng không quan tâm. Nô tài bên dưới ai lên ai xuống không liên quan gì đến bà. Dù sao bây giờ tinh lực không được như lúc trước. Hơn nữa từ sau vụ âm ỉ hồi tháng ba, bà cũng không muốn xen vào những chuyện tạp vụ này nữa. Chỉ cần hậu cung được quản lý thỏa đáng, ai nắm quyền cũng không hề gì. Mấy chuyện nhỏ ấy bà không để ý tới!

Mấy tháng qua vì chuyện chính sách mới mà hoàng thượng cực kỳ bận rộn, hiếm khi đến hậu cung. Tĩnh Hoa thầm nghĩ đến Trung thu nên làm náo nhiệt chút, cũng có thể làm cho hoàng thượng tiêu khiển mấy phần, giải bớt

sầu phiền. Tinh Hoa Phu Nhân không muốn ra tay giải quyết, cho nên mấy ngày nay Tuyết Thanh thường xuyên tới đây báo cáo. Hôm nay vừa lúc nói đến chuyện yến tiệc Trung thu trong cung.

Chỉ là Tinh Hoa mấy ngày này trong lòng cũng kìm nén chút chuyện. Mấy hôm trước, Mạc Thành Dũng nói với Tinh Hoa, có tiểu thái giám nhìn thấy Quý Phi đến Khải Nguyên Điện. Tinh Hoa vừa nghe xong, thật cảm thấy Quý Phi này tính tình thay đổi, cũng bắt đầu thích kẻ cận hoàng thượng. Nhưng bà cũng chẳng thật sự để ý. Hoàng thượng hiện tại thích Quý Phi. Nàng tự nguyện thân cận một chút cũng không có gì. Nhưng Tinh Hoa cũng thấy không được hay cho lắm. Nơi đó dù sao cũng là chỗ ngoại thần ra vào, cứ chạy qua chạy lại cũng không hợp lẽ.

Bà đang suy nghĩ thì có người đến báo, nói Quý Phi đến thỉnh an, người đang đứng đợi ở bên ngoài. Tinh Hoa nghe xong thì cho truyền vào. Tuyết Thanh đã vài tháng không gặp Phi Tâm. Trước khi xảy ra chuyện, Tuyết Thanh không thoải mái trong lòng, nàng ta cái gì cũng chưa nói. Nhưng sau đó Phi Tâm treo cổ tự tử, quả nhiên là nàng ta! Nhưng việc này nàng ta cũng nói không nên lời. Càng bởi vì về sau phụ thân vào cung, nói chuyện một phen với nàng ta, làm cho nàng ta lần đầu tiên cảm thấy có mối nguy từ lúc tiến cung tới nay!

Tuyết Thanh từ nhỏ gia cảnh ưu việt. Cho tới bây giờ nàng ta không cần phải tranh đoạt với ai. Ông ngoại nàng ta Lý Hưng là hộ quốc đại tướng quân. Năm đó là tướng soái dưới trướng danh tướng Diệp Văn Lương, có thể xem như danh tướng cùng vai lứa với Nguyễn Đan Thanh. Khi đó Nguyễn Đan Thanh theo phụ thân đi trấn giữ phía nam. Lý Hưng ra bắc. Nhưng thời tiên đế chính sách đối ngoại là bình định phía nam trước, với phía bắc thì dùng thái độ hòa hoãn. Cho nên Nguyễn gia nhờ chuyện bình nam mà chiến công hiển hách. Mà Lý Hưng vẫn ở miền bắc công trạng không rõ ràng. Nhưng thời tiên đế ít danh tướng. Lý Hưng cũng hoàn toàn không hổ là một vị trong số đó. Sau triều Xương Long bắt đầu tấn công về

phía nam. Cho nên võ tướng đạt được chiến công dần dần tăng nhiều. Các văn thần có công trạng tước vị cũng cao hơn. Lúc ấy các đại thế gia như là Nguyễn, Lý, Cỗ, Trần nhờ thế mà nên!

Lý Hưng vào năm đầu Tuyên Bình ốm chết, sau đó thì truy phong hộ quốc đại tướng, Lý gia và Lâm gia mấy đời thân nhau, Nhưng thời kỳ triều Xương Long, người Lý gia vì là võ tướng mà hiển hách hơn Lâm gia. Tới thế hệ của Lý Hưng, bất luận là tước hiệu hay địa vị đều cao hơn Lâm gia.

Nữ nhi của Lý Hưng Lý thị, cũng chính là mẫu thân của Lâm Tuyết Thanh, năm đó gả cho Lâm Hiếu, kỳ thật chẳng khác nào bị gả. Mà Lâm Hiếu sở dĩ có thể vào triều làm quan, cũng là nhờ quan hệ thông gia với Lý gia. Lâm Hiếu là một lòng một dạ ra sức ở quan trường, đối với chuyện múa hát và sắc đẹp cũng không tốn nhiều tâm tư. Hơn nữa hễ từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã với Lý thị, tình cảm hai người cũng tương đối thâm thiết. Lâm Hiếu về sau trong nhà có vài thiếp thất, cũng là hồi môn và nữ nhân Lý thị đích thân chọn lựa mang đến.

Lâm Hiếu đúng là chưa bao giờ quản việc nhà, tất cả đều giao cho một mình Lý thị đảm đương. Lý thị là người hung hãn, tôi tớ vô cùng sợ hãi. Hơn nữa bà ta liên tục sinh cho Lâm Hiếu hai đứa con trai, mà hai đứa con trai này về sau cũng cực kỳ ưu tú, trở thành sức mạnh Lâm gia không thể thiếu. Bởi vậy địa vị Lý thị càng thêm vững chắc, cũng không đem nhóm đàn bà nhỏ bé không chỗ nương tựa này để vào mắt.

Lâm Tuyết Thanh là đứa con thứ ba của Lý thị, từ nhỏ đã lớn lên dưới ô dù của Lý thị. Hoàn cảnh ưu việt không cần phải nói, hơn nữa nàng ta trời sinh da tuyết mặt hoa, Lý thị có thể nói yêu như hòn ngọc quý trên tay, trong nhà nào có người dám trêu chọc nàng ta? Cho nên mới dưỡng nàng ta thành ra tính nết như vậy!

Sau khi việc này lộ ra, Lâm Hiếu vào cung tâm sự với nàng ta một lần. Lâm Hiếu lăn lộn trong quan trường nhiều năm, thanh sắc khuyến mãi (*)

có thể nói là thấy vô số, về phần âm mưu tính kế thì càng chả lạ lùng gì. Sau thời kỳ triều Xương Long, khi đó hãn đứng đầu quan trường, cũng có nhiệt huyết trung thành sẵn sàng góp sức cho triều đình. Đáng tiếc khi đó Xương Long Đế lại dựa vào Nguyễn thị, trên cơ bản không có cơ hội cho hãn phát huy báo đáp. Hãn cũng buồn bực không vừa lòng, tuổi trẻ quý báu đều toi công uổng phí.

(*) thanh sắc khuyển mã: “thanh” chỉ ca hát, “sắc” chỉ sắc đẹp, “khuyển” chỉ thú chơi chó của nhà giàu, “ngựa” chỉ thú cưỡi ngựa, nguyên thành ngữ ý nói lối sống hưởng thụ phóng đãng thối nát của giai cấp thống trị ngày trước

Lâm Hiếu có ưu điểm: quan điểm chính trị, sau khi Tuyên Bình Đế đăng cơ, thế lực Nguyễn gia càng không thể vẫn hồi. Tiểu hoàng đế ở trong tay Nguyễn gia mà lớn lên, quan viên trong triều đều phụ họa theo Nguyễn thị.

Nhưng Lâm Hiếu lại có thể hiểu tầm nhìn sâu xa của tiểu hoàng đế, hãn biết rõ lúc đó đối nghịch với Nguyễn gia sẽ có hậu quả gì. Bao nhiêu người không dám đem của quý giá đặt trên người đứa trẻ này! Nhưng hãn dám, lấy tính mạng bản thân và gia đình không tiếc mọi thứ để cầu tiền đồ. Công danh lợi lộc trên đời, ai mà không muốn công thành danh toại!

Hãn trúng, quả nhiên không nhìn lầm. Tuyên Bình Đế không phải là để cho người ta ức hiếp, dưới vẻ ngây thơ con trẻ đã biết lo xa nghĩ rộng. Mà hãn dẫn theo Lâm gia, triều Tuyên Bình vinh quang lừng lẫy, bước qua thời kỳ Xương Long Đế ảm ức buồn phiền! Tuy rằng hãn cũng không còn trẻ, nhưng kiếp sống chính trị chính là như thế, còn trẻ ai mà chả muốn thành công, nhưng phải xem thời cơ, xem phương hướng chính trị.

Đưa Lâm Tuyết Thanh vào cung, từng bước thiết lập quan hệ thông gia với hoàng thất. Từ nay về sau Lâm gia không cần dựa vào Lý gia, có thể mở mang trời đất của chính mình! Nhưng Lâm Hiếu cảm thụ sâu sắc, sau khi nữ nhi tiến cung, hoàng thượng mượn nàng mà đề bạt địa vị Lâm gia là đã

đạt được mục tiêu. Như vậy nữ nhi này sống hay chết đều không chỉ ảnh hưởng đến Lâm gia, mà là chuyện thật của hoàng thân quốc thích. Mà làm một người cha, những chuyện có thể làm vì con gái chính là tận lực giúp nàng sống bình an ở trong cung.

Lâm gia không chỉ có một mình Tuyết Thanh, Lâm gia từ trên xuống dưới hơn trăm miệng người, nàng còn có hai vị huynh đệ làm quan trong triều. Tuyết Thanh có thể được sủng ái tất nhiên là tốt, không chiếm được cũng không có cách nào. Đây không phải là chuyện Lâm Hiếu có thể nhúng tay vào.

Đứng đầu cả nhà, hẳn chỉ đành phải suy xét toàn diện. Thái hậu đã miễn cho Lý thị cáo mệnh, về sau bà không thể lại vào cung. Về phần Tuyết Thanh, chỉ có thể để nàng ta tự giải quyết cho tốt!

Có người cha nào không hy vọng con gái của mình có thể gả đi thật ổn thỏa, có thể đạt được hạnh phúc lớn nhất. Nhưng mấy chuyện này có thể do cha mẹ làm chủ? Trong cung không giống bên ngoài, trong cung đấu đá có khi càng thêm ghê gớm. Không phải hẳn nhãn tâm không muốn quản, mà là hẳn quản không được!

Tuyết Thanh lúc đầu nghe thì vô cùng rét lạnh, nàng không ngờ phụ thân thế nhưng lại nói với nàng như vậy. Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, phụ thân cũng có sự bất đắc dĩ của ông, chẳng qua nàng chưa bao giờ nhận thức được mà thôi! Tự giải quyết cho tốt, vậy cũng chính là mặc kệ nàng, cũng quản không được nàng! Trước kia mẫu thân là ô dù của nàng, nhưng hiện tại mẫu thân không thể bảo vệ nàng. Đúng như Lạc Chính Phi Tâm nói, về sau cũng không có ai thật lòng thật dạ đối đãi với nàng.

Chương 25

Cứ một năm Trung thu lại tới

Tuyết Thanh nghĩ một chút, lúc trước Lạc Chính Phi Tâm nói không sai, nàng quá ưu việt, đều cho rằng là chuyện đương nhiên. Trước kia nàng thật sự rất ngu xuẩn, tùy tiện phỏng đoán thiên tâm mà không lần nào đoán trúng. Hiện giờ Lạc Chính Phi Tâm là người hăn yêu, nàng lại đi trêu chọc chẳng phải là tự rước lấy cái chết? Lại không cam tâm có thể làm được gì, chỉ có thể nhịn! Trước kia nàng không muốn nhịn cũng sẽ không nhịn, nhưng trải qua việc này, nàng coi như là học được một ít. Thứ nhất, nàng không nên đối đầu với Quý Phi đang lúc như mặt trời ban trưa, lúc lên lúc xuống, địch mạnh ta yếu. Tình yêu của hoàng thượng có thể kéo dài bao lâu? Nàng quả thật quá xúc động, không nhịn được cơn giận nhất thời này. Thứ hai, nàng tố cáo với thái hậu, trước đó chuẩn bị mấy tháng, thật ra thì căn bản chưa hăn là âm mưu. Chỉ có thể nói là dương mưu! Trước kia đi tố giác người khác cũng bại lộ chính mình, hiện giờ Quý Phi không ngã, mà đối thủ một mất một còn của nàng lại ngã trước.

Chuyện Quý Phi mấy ngày nay đến Khải Nguyên Điện là nô tài của nàng thăm dò được. Chiêu thuật của Quý Phi cũng không có gì cao minh, cách quần người như vậy, Lâm Tuyết Thanh nàng cũng biết. Không phải là cho tiền, bày ra bộ dạng bình dị gần gũi sao? Quý Phi giả trang thành tiểu thái giám, ra ra vào vào Khải Nguyên Điện mấy lần, Uông Thành Hải dẫn qua tất nhiên là êm thấm không có trở ngại. Ban ngày còn làm ra vẻ không có việc gì chạy đến thỉnh an thái hậu, nói nói cười cười với bà! Người khác nói nàng bị choáng váng đến ngờ ngạc, Lâm Tuyết Thanh cũng không tin!

Cho nên Tuyết Thanh cố ý cho người đem tin tức truyền đến tai thái hậu, nàng bây giờ cũng không ngốc, không dự định mật báo cái chuyện ngu ngốc kia. Quý Phi không chịu sáng tỏ mà còn phóng túng, chính là không muốn để cho ngoại thần bàn luận, căn bản vẫn cứ khiến thái hậu bức mình!

Thái hậu hai ngày này không có động tĩnh gì, nhưng trải qua việc này, Tuyết Thanh cũng coi như hiểu biết tính tình thái hậu. Ngoài mặt bà không

có thái độ gì, nhưng trong lòng nhất định sẽ khá chu toàn, bà chắc chắn sẽ cho Mạc Thành Dũng đi điều tra kỹ càng!

Lâm Tuyết Thanh đương nhiên biết rõ, mấy việc vặt vãnh này đối với Lạc Chính Phi Tâm bản chất cũng không thương tổn mấy. Nhưng nàng chính là nhìn không vừa mắt cái loại nữ nhân dối trá thành tính này, vừa giả ngu lừa thái hậu quên đi món nợ lúc trước, vừa độc chiếm hoàng thượng câu dẫn hấn mất hồn mất vía!

Một hồi Phi Tâm lại đây, nhìn thấy Lâm Tuyết Thanh đứng bên cạnh thái hậu. Nàng chỉ coi như không thấy, đi thẳng đến chỗ thái hậu hành lễ. Tuyết Thanh vốn muốn hành lễ với nàng, ai ngờ Phi Tâm trở mặt, trực tiếp quay đầu sang chỗ thái hậu.

Thái hậu rất để ý mấy chi tiết nhỏ nhặt này, nhất thời nhếch môi cười thầm. Quý Phi trước kia nhất quyết sẽ không đi Khải Nguyên Điện, quy củ lúc trước vẫn là nàng xin chỉ thị của hoàng thượng. Hơn nữa lúc mới tiến cung, cũng đang lúc nàng không hiểu lấy lòng hoàng thượng, ba năm cũng chưa có chiến tích gì, làm cho thái hậu dần dần mất kiên nhẫn với nàng. Hơn nữa Quý Phi này giỏi nhất là ra vẻ bề ngoài, mặc kệ nội tâm phiền muộn hay hận thù gì, ít nhất ngoài mặt đều sẽ không làm cho người ta gây khó dễ. Nhưng hiện giờ, quả thật nàng khác trước kia một trời một vực!

“Hai ngày này người cứ sáng sớm lại qua chỗ ai gia, sau khi hồi cung cũng không thấy người đi dạo xung quanh, bận chuyện gì vậy?” Tinh Hoa chỉ vào ghế dựa cho nàng ngồi xuống, mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Tuyết Thanh rũ mắt đứng đó, vừa rồi Phi Tâm đến đây cho nàng thấy, nàng cũng không hề có nửa điểm tỏ ra bất mãn. Cũng nhìn đăm đăm, chỉ nghe Phi Tâm sắp xếp!

Phi Tâm nhìn thoáng qua Lâm Tuyết Thanh rồi lại gần Tinh Hoa, khép tay lại nhỏ giọng nói: “Thần thiếp đi tìm hoàng thượng!”

Tĩnh Hoa nhìn nàng, ý cười trong mắt lộ ra: “Ai gia cũng không phải là không cho người thân cận với hoàng thượng. Nhưng cứ như vậy, bên ngoài nhìn vào không hay. Người cũng nên giữ chút thể diện cho bản thân!”

Tuyết Thanh có chút không thể tin được. Bà thế mà lại nói thẳng ra, hơn nữa vẻ mặt lại tràn trề đắc ý, khiến cho Tuyết Thanh như đổ thêm dầu vào lửa! Trước kia nàng gây chuyện trời long đất lở, tính tình cũng không thay đổi, làm cho người ta không vừa mắt. Nhưng hiện tại bộ dạng này càng làm cho người khác cảm thấy gai mắt!

“Thần thiếp giả trang thành người khác rồi mới đi.” Phi Tâm lại tỏ vẻ.
“Giả trang thái giám!”

“Người. Người đứa nhỏ này!” Tĩnh Hoa nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên bật cười. “Giả cái kia làm gì? Còn sợ người chê cười người hay sao?”

“Ha ha. Thật ra thì cũng không phải. Thần thiếp giả rất khá! Hoàng thượng thấy rất vui!” Phi Tâm có chút ngượng ngùng, mặt đỏ ửng.

Tĩnh Hoa thấy gương mặt nàng gần đây càng long lanh, hơn nữa biểu cảm kia lại càng mang theo vẻ quyến rũ. Nhất thời nhìn lướt qua Lâm Tuyết Thanh, thấy mặt nàng ta không có biểu cảm gì, không lộ ra ngoài như trước kia.

Tĩnh Hoa cười khẽ một tiếng: “Giả trang thế nào cũng thế, hoàng thượng có việc bận, người cũng nên bớt qua đó.” Phi Tâm chọc cười, trong lòng Tĩnh Hoa cũng có vẻ dễ chịu, dứt khoát nói thẳng.

“Không đi thì thần thiếp sang chỗ thái hậu trò chuyện!” Phi Tâm gật gật đầu đáp lại, “Sắp đến Trung thu, ngày hôm qua hoàng thượng nói với thần thiếp sẽ đến bầu bạn với người!”

Tĩnh Hoa nghe xong thì cảm thấy vô cùng ấm áp, gật đầu nói: “Gần đây hoàng thượng bận vô cùng, ai gia cũng rất đau lòng. Người đi thăm một

chút kỳ thật cũng tốt. Bằng không hẳn lại không chịu ăn uống, dám nô tài cũng không dám khuyên, sợ bị đả thương thân thể cũng không tốt.”

Vừa nói, bà vừa bàn chút thú vui mình thích hôm Trung thu với Tuyết Thanh, tán gẫu với hai người bạn họ một lúc rồi để các nàng tự đi!

Phi Tâm mấy ngày qua giả trang thành tiểu thái giám đến Khải Nguyên Điện, tuy rằng ngoại thần tất nhiên là không nhìn ra được, nhưng nàng biết khó giữ nổi tâm tư của hậu cung, cho nên nàng dứt khoát thú nhận, cho dù thái hậu không hỏi, nàng cũng dự định sẽ nói. Nàng hiểu thái hậu, giải thích với bà, đúng là bởi vì tâm tư bà quá nhiều, để ý đến từng chi tiết nhỏ. Hiện giờ nàng nói thật trước mới có thể thu được hiệu quả tốt nhất. Ngụy trang trước mặt người khôn khéo, thử thách không phải là kỹ thuật diễn, mà là có thể dự đoán được tâm tư của đối phương! Ra vẻ ngây thơ, đây là lời lúc trước nàng ra sức nói cho Lâm Tuyết Thanh hiểu. Câu này của nàng là thật lòng, nhưng Lâm Tuyết Thanh chỉ dùng một lần!

Bất quá không có vấn đề gì, hiện tại bản thân Phi Tâm cũng giống như vậy. Thật ra thì mấy tháng qua, nàng đã dần dần thích thú, hoặc là trong lúc đó, nàng đè nén tính tình thật, nhân cơ hội này mà thả ra! Chỉ là lần này, nàng càng thêm minh mẫn, không bị che mắt nữa.

Sau khi trở lại Cúc Tuệ Cung, Thường Phúc ở Cúc Tuệ Cung nói vừa rồi ti phủ đưa lựa tháng này tới. Trước Trung thu Bình Châu đưa vào đại nội một mớ, ti phủ liền vội vàng phái người phân cho các cung, trong đó có sáu cuộn gấm.

Bây giờ Phi Tâm nhận lệ của hoàng hậu, ngoại trừ tăng thêm bạc, lựa là các khoản cũng theo lệ mà tăng thêm quy chế. Lúc trước vài gấm phân đến Cúc Tuệ Cung là hai cuộn, tất cả đều là màu hồng nhạt. Hiện giờ thêm lệ, màu nào cũng hai cuộn, màu hồng đào, màu mây tím, màu nhũ đỏ bạc. Phi Tâm không nhìn cuốn sổ trong tay Thường Phúc, chỉ nghe Thường Phúc báo cáo những thứ gì, tháng này lại đưa người tới, vân vân. Nàng miễn cưỡng

ngiên ngả trên tháp, thấp giọng phân phó: “Đem màu nhũ đỏ bạc này đưa một cuộn đến Tường An Cung đi.”

Thường Phúc nghe xong sửng sốt, màu này là khó có nhất. Tơ tằm xuất sắc nhất đã khó, lại còn dệt lớp lớp vải bố rồi thấm màu dần dần. Dân gian căn bản nhiều tiền nhiều bạc cũng khó tìm! Chủ tử Tường An Cung kia chỉ biết liếm gót ý lại, hoàn toàn không muốn ra mặt vì Quý Phi, cần gì cho nàng ta món tốt này? Nhưng hăn hiểu được, Quý Phi làm việc luôn có nguyên nhân, tuyệt đối không làm bừa. Tuy rằng bây giờ tính tình nàng thay đổi, nhưng mà ở trong Cúc Tuệ Cung cũng đổi tính rất nhiều so với ngày trước, nhưng cũng không có nghĩa Quý Phi khờ thật. Cho nên hăn cũng chưa nói gì, chỉ gật đầu đáp ứng, vẫy tay phái người bọc gói lại đi đến Tường An Cung.

Phi Tâm từ từ nhắm hai mắt lại ngủ, bây giờ nàng không để ý tới chuyện gì, Thường Phúc và Tú Linh cũng không giống trước. Từ sau khi không còn Thường An và Tú Thế, nàng nhất thời cũng không tìm được người có thể dùng được, thời cơ chưa tới, nàng phải chờ đến khi thái hậu hoàn toàn loại bớt sự phòng bị với nàng, điểm ấy nàng phải kiên nhẫn. Tuy rằng phải xu nịnh rất nhiều, nhưng Phi Tâm tất nhiên biết tin tức trong đó thật thật giả giả, không đủ để tin hết. Tĩnh Hoa Phu Nhân dựa vào nàng, lại cùng Đức Phi quản lý hậu cung. Nàng ta không muốn xung đột với Đức Phi, vậy thì cứ nhượng bộ mọi chuyện, nhưng nàng ta cũng là người thông minh, biết bản thân đang đứng ở phe cánh nào. Là người thông minh cũng nên hiểu được, mấy chuyện tốt đẹp cũng nên giữ lại, không thể chỉ ngồi mát ăn bát vàng!

xxxxxxxxxxxxxxxx

Hoàng thượng gần đây vì chuyện chính sách mới mà vô cùng mệt mỏi, cho nên đại yển Trung thu năm nay, thái hậu đặc biệt lệnh cho các phủ làm yến hội hậu cung cực kỳ náo nhiệt, để hoàng thượng có thể thoải mái một chút. Ngoại trừ chờ ca múa truyền thống thì tăng thêm các loại hình nghệ thuật

dân gian như xiếc ảo thuật, hí kịch, biểu diễn trong vườn Liễm Diễm Điện và Hưng Hoa Lô, đèn màu đu đưa, hoa cúc nở rộ, trong vườn trong điện một mảnh khó phân, hoa sen chén quý trong điện rực rỡ đủ màu, thảm đỏ trụ vàng, hai bên bàn tiệc triển khai ra thẳng ngoài điện.

Tất cả phi tần đều đến tham gia, bởi vì gần đây hoàng thượng hầu như ít khi đến hậu cung, cho nên lần này mọi người đặc biệt nhảy cẫng lên, phi tần không khỏi trang điểm lộng lẫy, xinh đẹp kiều diễm. Các loại trò chơi so với năm trước càng thêm sôi nổi, trong Liễm Diễm Điện hoa vờn bướm lượn, đẹp không sao tả xiết!

Vân Hi theo thường lệ ứng phó với đám công thần rồi mới sang đây.

Các phi tần ngồi ở bên trái thái hậu và hoàng thượng, Quý Phi ngồi ở phía bên phải. Nhưng vị trí hơi gần sân khấu một chút! Về sự bài trí này, Lâm Tuyết Thanh cực kỳ bất mãn, song phi đều ngang nhau, nhưng Phi Tâm lại ngồi gần bệ hơn, chính là xếp thứ tự Quý trước Đức.

Phi Tâm hôm nay một thân dịch y (*) màu đỏ, chỉ có cổ áo và cổ tay áo có hoa văn, nhìn tổng thể thì cơ bản không có gì khác với y phục của hoàng hậu! Tuyết Thanh một thân cẩm bào màu tím lưu ly điểm hoa hồng tay áo rộng, cổ áo và eo được chế tác rất độc đáo. Tuy rằng đều là cung trang có tay áo rộng, lung linh lấp lánh nhưng chi tiết tinh xảo hơn chút, rõ là muốn ăn bận áp đảo hoa thơm cỏ lạ.

(*) dịch y: lễ phục cao nhất của hậu phi, bởi vì có hoa văn chim và gà gô (“dịch” : gà gô) mà có tên như vậy

Bây giờ hoàng thượng bận bịu chuyện trên triều mà không đến hậu cung, càng bởi vì vụ án cũ hồi tháng ba mà làm cho hoàng thượng càng tỏ ra lãnh đạm với Tuyết Thanh. Nhưng Tuyết Thanh từ sau khi nói chuyện với phụ thân thì quả thật cảm thấy mối nguy, cho nên định bụng hôm nay phải loại bỏ cái vận đen này!

Phi Tâm cũng không biết sao lại thế này, mấy màn tranh đoạt này nàng thấy qua vô số. Mọi lần nàng đều là người đứng xem, quan tâm nhất đơn giản là làm sao không đánh mất thể diện. Về phần người khác tranh như thế nào, nàng cho dù nhìn không quen cũng không để ý tới, cùng lắm khinh bỉ trong lòng một chút thôi!

Nhưng mà hôm nay, lúc nàng ngồi xuống bàn tiệc thì có phần bức mình thoái chí, nói không nên lời. Đợi lúc hoàng thượng vừa tiến vào, hoa thơm cỏ lạ trước mắt tơ bông tán loạn, trên mặt Vân Hi lại mang theo nụ cười biếng nhác theo thói quen, trong lòng nàng lại không biết là tư vị gì. Nghĩ đến mà chính nàng còn khinh bỉ bản thân, còn nói vì hãn mà cái gì cũng có thể nhịn, tình cảnh này lại bị cho là cái gì? Nghĩ như vậy, lá gan trung thành kia lại nhú lên, nhưng tóm lại vẫn không thoải mái như trước kia.

Chương 26

Yến hội chẳng mấy yên bình

Theo thường lệ, các cung đều phải chuẩn bị lễ vật hoặc là tự mình tập hí khúc ca múa để góp vui, ai nấy đều nhiệt tình. Hôm nay đến tham dự, có thể nhìn ra, từ cách trang điểm và y phục cũng thấy phong phú mê mị. Trước kia hoàng thượng tương đối vừa ý thì cũng mạnh dạn thể hiện, Hoa Mỹ Nhân từng nhảy múa uốn éo như rắn mà thắt lưng cũng như bị chặt đứt.

Lúc ấy Phi Tâm cũng có mặt, nhìn thấy mà mặt đỏ như máu, bản thân thiếu điều muốn chạy trốn chết. Bây giờ nàng luôn tịnh dưỡng ở Cúc Tuệ Cung, mọi việc không để ý tới, cũng không biết có phải ra vẻ hồn nhiên lâu ngày mà thấy vui thật, hay là cảm xúc thật sự, lúc này nhưng lại tuôn trào ra! Không phải vậy thì chính là diễn, thái hậu sao có thể dễ dàng lừa gạt. Thật ra thì không phải diễn trò, là nàng bất tri bất giác đã thành thật!

Bây giờ Đức Phi và Tĩnh Hoa Phu Nhân cùng nhau giám sát hậu cung, Đức Phi hiện tại thu lại cơn tức trong lòng, lúc nào cũng lựa ý hòa theo thái hậu.

Hơn nữa hoàng thượng lúc này bận rộn muốn phát khùng lên, căn bản không đếm xỉa đến chuyện hậu cung.

Tĩnh Hoa đã sớm phân phó các cung chớ có ngồi lộn xộn, cứ theo yến tiệc lần trước là tốt rồi! Tiệc lần này cũng cho các cung có thời gian thể hiện, nhất thời lễ vật các cung đều được trình lên, hà bao túi hương tinh xảo, thi tử ca phú các loại đủ cả, ngoại trừ mấy thứ này thì các cung đều trình diễn nghệ thuật. Tĩnh Hoa Phu Nhân cũng bớt phóng túng lại, chỉ vỗ trống một đoạn ngắn. Nhưng nàng dù sao cũng là một người thông minh, lúc vừa bắt đầu thì đã đổi sam. Mặc trên người chính là loại gấm Phi Tâm tặng cho nàng, tay áo hoa sen tầng tầng như sóng vô hạn, vạt áo xoay xoay như mây khói. Lúc ấy hai ánh mắt Đức Phi bốc hỏa, mà dáng vẻ mọi người thì khác nhau! Phi Tâm tuy rằng không làm lão tăng ngồi thiền không di chuyển không động đậy như ngày trước nhưng vẫn biết mượn cơ hội này mà nhìn sắc mặt mỗi người.

Trước kia nàng không có hứng thú tranh đua, mà nếu có ý muốn tranh, ông trời cũng sẽ không cho nàng cơ hội, khiến cho nàng cảm thấy hết sức không thú vị! Hơn nữa sau khi Vân Hi đến thì cũng không biết là hấn chê nàng không thú vị hay là chuyện rượu nàng hứa hẹn trước đó, dù sao thì hấn cũng không để ý tới nàng. Từ lúc đi vào điện đến lúc ngồi xuống, nếu không phải nói chuyện phiếm với thái hậu thì cũng lười biếng xem ca múa trong điện, coi nàng như trong suốt vậy!

Hấn gạt nàng sang một bên, Phi Tâm như ngồi trên đồng lửa. Nàng ngấm hấn mấy lần, thấy hấn vừa nói vừa cười nhìn Ngô Mỹ Nhân múa mắt đi mà lại. Phi Tâm vốn rất ảo não, lúc này sự vô lễ cũng có thể hiện rõ ra. Bây giờ nhìn đôi mắt quyến rũ của hấn mà ngọn lửa trong đầu cọ tới cọ lui muốn vọt ra, tay cầm chén rượu cũng run run. Nàng có phần giận dữ, dường như cái gì sống nguội cũng muốn bỏ vào trong miệng. Một hồi Tú Linh thấy nàng ăn nhiều quá mức, lại tới thêm rượu cho nàng. Nàng nhìn chén rượu trái cây trong tay nhưng không uống, lại đổi một chén rượu

trắng! Thường Phúc cũng không dám khuyen nhủ, chỉ đành đứng đấy trông chừng nàng. Nàng ở bên này không vui, xách cả bình rượu đổ ra tô, mượn rượu tưới buồn!

Ngô Mỹ Nhân múa hơn phân nửa thời gian, Lâm Tuyết Thanh lại cúi người lên trên điện, lặng lẽ ra ngoài cửa điện.

Phi Tâm cũng biết nhất định nàng ta có chuẩn bị, lại càng cảm thấy mình không có tài cán gì. Thật ra thì trước đó Phi Tâm cũng chuẩn bị, lúc ấy ngoại trừ muốn ủ một vò rượu ra thì còn muốn tăng can đảm múa một điệu. Nhưng khổ luyện mấy tháng, trước khi đến lúc thì vẫn còn nhút nhát, hôm nay thấy mọi người như vậy, càng thấy thẹn thùng!

Ngô Mỹ Nhân múa xong, một loạt thị nữ thái giám theo tiết tấu trong nháy mắt cất giọng. Ngoài điện đã vang lên nhạc khúc. Một nhóm chín vũ cơ áo trắng điểm xuyên hoa hồng, di chuyển như làn sóng, đang ôm lấy Tuyết Thanh tựa như tiên nữ từ trên cung trăng xuống! Nàng ta một thân áo lụa tuyết trắng, ống tay áo đính chuỗi thủy tinh óng ánh. Trên trán đeo vòng thủy tinh trong suốt, càng lộ vẻ mặt ngọc mảy ngài! Phi Tâm nhìn sững sờ, lại liếc trộm Vân Hi, thấy vẻ mặt hân cũng có chút ngẩn ngơ. Trong lòng chợt đau nhói. Ghen tị hóa ra là tư vị này. Nàng thật sự là hiểu rồi!

Phi Tâm nhìn một chút, mắt cũng ẩm ướt. Nhìn điệu múa lượn vòng kia, lướt qua thành áng mây lớn. Nàng cầm chén rượu, cong khuỷu tay đang muốn uống, đột nhiên cánh tay nàng run lên. Chén rượu không đổ vào trong miệng, mà toàn bộ đều đổ lên trên mặt. Nàng hoảng hồn bừng tỉnh lau mắt. Thường Phúc bên cạnh cũng đỡ lấy, thấp giọng hỏi: “Nương nương?”

Phi Tâm tiến lại gần bậc thềm. Bên này Tiểu Phúc Tử đỡ nàng mở lời. Tinh Hoa quay đầu lại nhìn nàng, mới vừa rồi thấy nàng bỗng nhiên rót một chén rượu. Tinh Hoa cho là nàng đã say rồi. Gần đây Phi Tâm ăn uống thả cửa, cho nên lần này đặc biệt phân phó cho nô tài đừng để nhiều rượu ở chỗ

nàng ngồi, nhưng mà lại để rất nhiều trái cây tươi ngon cho nàng! Kết quả vừa khai tiệc, miệng nàng đã không nhàn rồi. Ăn rồi lại uống rồi lại ăn, khiến cho Tinh Hoa càng nhìn càng vui. Quả thật là khác trước!

Vân Hi vừa thấy, thấp giọng nói: “Mẫu hậu cho nàng trở về đi, tránh cho một hồi say rượu đến phát điên, quấy rầy niềm vui của mẫu hậu.” Đợi Tinh Hoa phân phó xong, hần đứng dậy đi qua chỗ nàng. Chư phi ngồi trên điện vừa thấy hoàng thượng đứng dậy thì cũng vội vàng đứng dậy theo. Tinh Hoa giơ tay, ý bảo mọi người tiếp tục vui vẻ. Nhưng Lâm Tuyết Thanh đang múa, thoáng chốc lại lung tung không có trật tự!

Phi Tâm liếc mắt. Thật ra thì nàng cũng không say. Chẳng qua là cảm thấy không còn mặt mũi nào. Thường Phúc vừa mới đỡ lấy thì nàng như muốn mượn dốc xuống lừa, muốn nhân cơ hội chuồn đi. Nhưng không ngờ lại có bóng người thoáng vụt qua, Vân Hi lại vọt tới. Phi Tâm bị hần kéo tay, không thể không đứng dậy. Vừa nhắc mắt đã thấy hần lườm nàng! Phi Tâm bị khiếp sợ, thiếu chút nữa không giả bộ được. Vừa định đứng dậy nói chuyện thì lại nghe hần thì thầm: “Nàng dám tỉnh lại thử xem!”

Phi Tâm vừa nghe, lập tức nhắm mắt lại. Phịch một cái, cả người bỗng đảo về phía trước bất tỉnh. Nàng nghĩ không nên ngã về phía sau, ngộ nhờ hần không đỡ nàng chẳng phải là rất mất mặt?

Vân Hi nghiêng răng nghiêng lợi. Đã sớm đồng ý với hần muốn đích thân chưng cất rượu, nhưng cái đồ nhát gan này đến bữa tiệc thì bắt đầu nơm nớp lo sợ. Hôm nay toi công tới thì thôi, còn làm ra cái bộ dạng ăn uống thả cửa, thứ gì cũng không liên quan tới nàng!

Vốn hần cũng đã nghĩ xong, nếu nàng ngã về phía sau thì hần sẽ đưa tay tóm ngực nàng cho nàng mất mặt! Nhưng nàng cũng coi như là thông minh mà ngã về phía trước, Vân Hi tức giận muốn đẩy nàng về phía Thường Phúc, nhưng kệp cả buổi vẫn chưa ra tay! Ánh mắt hần nhìn nàng chột loé, hần vòng qua hành lang bên góc điện, đi thẳng ra sau điện, lên liền trở về.

Phi Tâm giả vờ nhắm hai mắt, ngửi thấy mùi đàn hương trên người hần, đột nhiên bao nhiêu phiền muộn vì thiếu nước đều tan thành mây khói. Nàng nắm chặt y phục của hần, hơi mở nửa con mắt, thấy hần chống khuỷu tay như có điều gì suy nghĩ. Nàng vội vàng nhắm mắt lại, không nhìn hần nữa. Đột nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu nặng trĩu, bàn tay hần phủ lên, không động đậy cũng không nói lời nào. Phi Tâm không khỏi mở mắt, giương mắt nhìn hần cười với nàng, một nụ cười phong tình vạn chủng nhưng như từng cơn gió lạnh!

Mặt nàng nhất thời đỏ ửng, bất tri bất giác, tính tình nàng đại biến không còn là diễn kịch nữa, mà là nàng thật sự thay đổi! Trước kia nàng chưa hề biết, cũng sẽ không hiểu tâm tình. thế mà lúc này lại muốn tuôn trào ra! Nếu chẳng qua chỉ là diễn kịch, thái hậu làm sao có thể dễ dàng lừa gạt. Thật ra thì không phải là diễn, mà vô tình nó đã thành thật!

“Thần thiếp cũng chuẩn bị.” Phi Tâm hít sâu một hơi, thấp giọng nói. Nàng không muốn để hần hiểu lầm nữa, cũng không muốn có hiểu lầm nào khác, “Rượu kia ủ chả ngon tí nào!”

“Trẫm biết nàng không chịu lấy, không phải là nó không ngon, mà là không đạt đến tiêu chuẩn của nàng!” Vân Hi vỗ về mặt nàng, khen ngợi một hơi, hần kỳ thật biết rõ. Chẳng qua vừa rồi, hần cũng có chút làm bừa thôi! Hoá ra giữa nam nữ khó khống chế tính tình nóng nảy như vậy, lúc nào cũng chui tới chui lui quấy nhiễu người!

Hần vỗ về đầu nàng, đột nhiên còn nói: “Mấy lễ vật này, chỉ coi trọng tấm lòng, cũng không nhất định phải ưu việt! Người cho và người nhận đều có lòng cũng không sao!”

Nàng thật sự nhìn hần, nàng cũng vừa học được!

xxxxxxxxxxxxxx

Vào nội điện Cúc Tuệ Cung, Vân Hi liền bị Phi Tâm ấn đến phòng khách sau điện ngồi xuống. Hắn nhất thời không rõ tình hình mà nhìn nàng, nàng mím môi cười: “Thần thiếp chuẩn bị như vậy, vốn ngại trình ra. Mấy năm nay thần thiếp thật sự là tay nghề không quen, cho nên hoàng thượng nói rất đúng, hoàng thượng chờ một chút nhé!” Vừa nói vừa dẫn Tú Linh ra ngoài chuẩn bị.

Vân Hi nghe xong thì trong lòng không khỏi nhảy loạn một trận. Thấy nàng cười lui ra ngoài, nhất thời hắn nói nhỏ: “Không phải rượu sao?” Mới vừa rồi ở Liễm Diễm Điện, thấy nàng ngồi xuống không lấy cái gì ra, hắn cũng không lấy làm lạ. Nhưng hắn nhớ mấy tháng trước nàng từng đáp ứng với hắn, tự nhiên trong đầu nghĩ một chút. Mấy ngày đầu tháng tám, Phi Tâm lại đây thăm hắn mấy hôm. Có nàng ở đó, chuyện ăn uống của hắn cũng bình thường trở lại, nàng thấy hắn bận rộn cũng rất đau lòng. Nấu canh, hầu hạ hết sức thoả đáng, mấy ngày kia cũng vô cùng ngoan ngoãn, không còn động một tí là lại nói đến quy củ, chọc hắn tổn hơi thừa lời.

Hắn vừa hưởng thụ trong đầu, vừa không muốn nàng để người ta lời ra tiếng vào như vậy. Bây giờ cũng thật sự kỳ quái, trước kia nàng bắt lẽ thì hắn liền đập nàng một cước. Bây giờ nàng buông tay chân ra, hắn lại không nổi, hơn nữa còn sợ nàng gây ra thị phi khiến nàng khó xử.

Bản thân hắn không muốn giả bộ, thật ra thì hắn biết, cho dù hắn giả bộ hư tình giả ý với đám nữ nhân kia, nàng cũng chắc chắn thông cảm, nhất định là nhịn được. Nàng sống ở hậu cung cũng có thể an toàn chút! Nhưng hắn chính là không muốn để nàng phải nhịn, cứ nghĩ nàng nhịn đến bức bối thì hắn cũng khó chịu theo!

Nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải lâu dài. Trên đời làm sao có một đôi một chết một sống như bọn họ? Thăm nghĩ muốn thủ một chỗ cũng phải ngó trước ngó sau, phiền não không dứt! Nhất thời càng có chút chờ mong, một hồi lại nghe thấy bên ngoài có tiếng sáo, âm trầm nuốt trọn, hơn nữa điệu hát lại có chút thê lương, nghe thấy mà trong lòng lại dấy lên chua xót.

Mấy ngày này lại tấu ca khúc này, Vân Hi đang trách mắng trong lòng, bỗng nhiên mắt hơi đông lại, men theo tiếng chuông lạnh lạnh bên tai, vòng theo sóng biển mà đến!

Chương 27

Lăng vũ phiên phi mang con tới

Trong lúc Vân Hi đang giật mình, mắt nhìn thấy đúng là hai lá sen lớn, người cầm lá uốn lượn, xoay vòng mà đến, chỉ thấy tay người cầm lá và đôi chân trắng như tuyết lộ ra. Trên cổ tay, mắt cá chân đều đeo chuông nhỏ, lúc giậm chân thì tiếng chuông leng keng thoáng chốc đem khúc nhạc sáo trở nên dịu dàng. Trong lúc tấu khúc thì bên ngoài cửa điện đột nhiên lại nổi lên âm thanh khác, hai âm cùng quần quýt chọt chậm chọt nhanh, mà người cầm lá sen vẫn cứ một mực biểu diễn sau tấm bình phong, ào ào xẹt qua tấm rèm trong suốt đập vào mắt Vân Hi. Lá sen bỗng nhiên chia ra rồi lại hợp. Chỉ thấy trong lúc bóng lá hợp tan là bóng người xanh biếc. Không đợi thấy rõ người, chọt phiến lá to hất ra, đồng thời người ẩn núp sau chiếc lá hoàn toàn hiện ra.

Vân Hi chết lặng người, không có dải tơ không có lụa là không có điệp y. Phi Tâm vác sau lưng một cái giỏ trúc nhỏ, tóc dài được vấn cao thành kiểu xoáy nước, hết như một con ốc bươu vàng. Ông trời ơi, hắn lại có ý nghĩ như vậy! Nàng cột tua rua xanh biếc, uốn quanh mà lên. Trên người cũng mặc y phục xanh biếc, phần trên là áo ngắn, lộ ra một nửa cánh tay, còn váy thì quần quanh đầu gối, tua rua bên dưới như ẩn như hiện. Chiếc váy như được nhiều mảnh váy vụn hợp lại, đính lông khổng tước, chồng chéo lên nhau thành lưới hình chữ thập, hất một cái là tung lên, có đen có trắng, trở nên óng ánh nhẹ nhàng.

Cái bộ áo liền quần này ở đâu ra vậy? Nhất định là nàng phải hao tổn rất nhiều thời gian mới làm được. Vân Hi nhìn nàng, nhất thời đôi mắt chăm

chú sâu thẳm. Nàng luôn là như vậy, tập trung tinh thần chuẩn bị xong xuôi hết rồi, sau cùng lại không chịu lấy ra.

Uống công mệt nhọc một trận! Hôm nay hẳn sang đây nhìn, như vậy mấy năm trước, nàng ít nhiều cũng từng muốn nỗ lực lấy lòng, cuối cùng đều là bởi vì nàng nhất thời nhụt chí mà bỏ lỡ cơ hội! Thật đúng là cái vật nhỏ giầy vò lòng người đến đâu!

Nàng kiễng chân trái vòng quanh, hướng về phía trước, tiếng chuông và tiếng sáo tương hợp. Ngón tay khẽ nắn lại, hai mắt theo ngón tay mà di động, trong lúc thân thể vụt qua, dường như chân đạp lên sóng. Khom lưng nâng người đong đưa, bỗng nhiên xoay tròn kẹp ngón tay lại. Cánh tay gấp lại, ngừng một lát rồi mở ra, bên hông khẽ lắc. Sáo tấu cùng tì bà, nàng xòe tay ra, lật lá mở rộng. Chân vặn eo di chuyển như con thỏ đang chạy trốn. Thân mình nhỏ nhắn mềm mại, ngón chân xoay vòng như con sóng xanh biếc đang cuộn trào.

Hắn lạ mắt say mê, tình ái dâng trào. Kỹ thuật múa của nàng đương nhiên là chẳng cao siêu gì, nhưng quan trọng là, trong lúc múa nàng hết sức tập trung, mắt to linh hoạt sống động, đuổi theo đầu ngón tay mở ra rồi thu lại, gương mặt lại vui vẻ nhu mì. Cung vàng điện ngọc thăm dò, xà trạm cột họa, nhưng trong mắt Vân Hi lại trở về Đông Loan Bình Châu!

“Trong nước bèo xanh ấu đỏ, sóng ghềnh đùa gió mát. Ô bồn cũng có thể sánh với hoa...” Vân Hi nhìn nàng, từ mắt nàng nhìn theo tay của nàng, niềm vui dâng lên. Nàng cứ cười như vậy, một nụ cười bình thường như thế mà sao xán lạn rực rỡ, khiến hắn hít thở không thông!

Tiếng sáo du dương, trong trẻo như tiếng mưa, cuối cùng lại phảng phất mang theo mùi hương của mùa mưa. Tiếng chuông lanh lảnh, leng keng vang dội tựa như tiếng cười êm tai. Ca múa hẳn đã thấy qua rất nhiều, tất nhiên cũng biết cái hay của nó. Bất luận là loại hình nghệ thuật nào, nếu có

hồn phách chính là câu dẫn người. Mà cái hồn phách này, chỉ có hần nhìn là u mê!

Phi Tâm lúc này đã quên hết giáo điều lễ phép, cả người trần trề say sưa, khiến nàng càng mùa càng uyển chuyển càng tự do, từ đó tứ chi dẻo dai thả lỏng, hoàn toàn chìm đắm trong non xanh nước biếc.

Trong cung không có củ ấu đỏ, nhưng đầu ngón tay nàng đã hóa thành hình. Ở đây cũng không có ô bồn cũ kỹ, nhưng nàng đập lên thảm đỏ, như lạch ngòi róc rách không ngừng dòng đưa.

Quan trọng nhất là phải dựa vào chính mình mà ra sức thực hiện. Nàng biết rõ đạo lý này, và vẫn luôn làm như vậy. Nhưng mà vẫn không thể, cũng không dám làm. Chính là trái tim của hần! Trước kia nàng luôn cảm thấy, lòng dạ nam nhân là không thể khống chế được, cứ dao động không ngừng. Thay vì cầu xin sự sủng ái, không bằng dùng năng lực đổi lấy một nơi sống yên ổn. Nhưng lần này, là hần thật lòng cho nàng cơ hội thứ hai. Có thể tiếp tục đứng ở chỗ này, hần có thể gần gũi với nữ nhân khác vốn cũng là điều hợp lý. Hần hứa hẹn với nàng thì nàng nhất định phải lượng thứ! Nhưng hần bây giờ không muốn như vậy. Hần không làm là do hần không muốn dùng tình cảm của mình làm vật đổi chác. Chấp nhận lòng trung thành của nàng, đồng thời cũng hứa hẹn với nàng. Nàng phải vì lời hứa này mà phấn đấu, có cái gì mà buông tay?

Trong lòng nàng nghĩ đến một cảnh tượng. Nàng vào cung học múa, khổ sở học hơn một năm, nhưng về sau cũng bỏ phí. Mấy tháng qua nàng lại bắt đầu kéo gân cốt lần nữa, tuy rằng rất đau nhưng nàng có thể nhịn. Nàng không thiếu nhất chính là sự nhẫn nại và kiên trì.

Cho tới bây giờ nàng đều không sợ tranh đấu! Trước kia nàng không muốn tranh là vì nàng không dám, mà cũng không cho là nó hữu dụng. Nhưng bây giờ thấy Vân Hi bận rộn trên triều như vậy, hần có thể buông lỏng hết thân thể xác và tinh thần cũng không giống như những chuyện mà nàng

từng trải qua. Bọn họ vĩnh viễn giúp đỡ và mang ơn lẫn nhau. Ở trong cung này sống nương tựa vào nhau!

Vân Hi vẫn đang nhìn nàng. Hãn muốn khóc, càng muốn ôm nàng! Mấy tháng trước, lúc nàng trở về nói phải cất một vò rượu, nàng đã cho hãn một sự ngạc nhiên lớn. Cuối cùng nàng cũng khiến hãn kinh hãi, cho dù lúc này nàng phải nguy trang để thoát khỏi hình ảnh hư hỏng ăn sâu bén rễ trong lòng thái hậu. Không chỉ vì chính nàng mà cũng vì chính hãn! Nàng luôn luôn đặt hãn ở trên nàng! Với thái độ xử sự cẩn trọng kín đáo của nàng, nhất định nàng có thể nghĩ đến tất cả mà làm. Hãn có thể cảm nhận được tâm tình nàng thế nào. Hãn muốn đền ơn chỗ nào, nàng sẽ càng vì hãn gấp bội!

Kết thúc khúc nhạc, Phi Tâm mặt đỏ như máu. Thật ra thì dù cho chỉ biểu diễn trước mặt Vân Hi, trống ngực nàng vẫn đập như điên, tứ chi nàng cũng bắt đầu ngứa ran. Nhưng nàng chính là như vậy, thực chất nàng cũng giống như Vân Hi, hai người đều cực kỳ hiếu chiến! Hãn luôn khiêu chiến cực hạn của nàng, bây giờ nàng bố trí cái cửa ải khó khăn này, cũng chính là cực hạn của nàng!

Lúc này mấy tên nô tài tấu nhạc ngoài điện mới dám đi vào, quỳ gối sau lưng Phi Tâm. Đằng sau đứng là Thường Phúc và Tú Linh, Thường Phúc vẫn cầm một chiếc áo khoác dài dự định phủ thêm cho Phi Tâm! Phi Tâm cảm thấy dưới chân như là đang giẫm lên bông vải vậy, gương mặt nóng ran đau nhức, không biết là do rượu uống vào ban này xộc lên đầu hay là nàng xoay nhiều vòng quá mà có phần choáng váng. Đang lúc bình tĩnh lại, thấy hãn đưa tay về phía nàng, nàng vừa định đi qua đón lấy, đột nhiên cảm thấy trước mắt trời nghiêng đất ngã!

Vân Hi ôm lấy nàng, bất chợt Phi Tâm cảm thấy trên đỉnh đầu và trong ngực có cơn nóng từ cổ họng trào ra, pha lẫn mùi rượu khiến nàng buồn nôn. Vân Hi phát giác được sự khác thường của nàng, vội vàng vỗ lưng nàng: “Chỗ nào không thoải mái? Đau đầu sao?”

Phi Tâm thấy ấm áp trong lòng, nhìn long bào ánh kim hắt mặt hôm nay thật chói mắt khiến người ta mê say. Nàng giương mắt, nhìn thấy con người của hắc cũng đổi thành màu tím sậm động lòng người. Nàng cười một tiếng, dè mạnh cơn buồn nôn xuống. Vừa định mở miệng thì bất thành lình có sức mạnh từ đâu xông tới, nàng vùng vằng muốn đẩy hắc, hắc vừa thấy thì lập tức kéo nàng ngồi xuống đối diện: “Gọi Phùng Ý Xương qua đây!”

xxxxxxxxxxxx

Thái hậu nghe thái giám tấu trình xong thì hất mày hoa mắt cười rộ lên: “Chả trách gần đây tham ăn như vậy, vừa rồi uống có mấy chén thì đã say. Ai gia còn nghĩ Phi Tâm bây giờ tính tình khác trước, nhưng tóm lại cũng không có gì to tát, hóa ra là có thật!” Bà vừa nói vừa cười cong mắt, vịn vào Mạc Thành Dũng rời khỏi Liễm Diễm Điện, ngồi liền tới Cúc Tuệ Cung. Quý Phi bây giờ mọi thứ đều hợp ý bà, chỉ có cái bụng là chả có động tĩnh gì, khiến bà có phần chán nản.

Năm ngoái Phi Tâm cũng mệt nhọc, kết quả đứa bé khó khăn lắm mới có được lại không giữ nổi. Việc này Tinh Hoa nhớ tới vẫn còn cảm thán mấy lần. Nhưng bây giờ ngay cả sự chán chường này cũng mất, lễ Trung thu vừa rồi thật sự là hả lòng hả dạ!

Phi Tâm và Vân Hi nhìn nhau, cả hai ai cũng không lên tiếng. Có! Thật sự có! Vân Hi thật sự là vừa kích động vừa sợ! Vừa rồi Phi Tâm uống mấy chén, lại còn tung chân nhảy một điệu. Hắc muốn ôm nàng cũng phải thận trọng, giống như nàng là món đồ sứ dễ vỡ vậy! Lại mắng Phùng Ý Xương một trận, ngày nào cũng bắt mạch, có hỉ cũng không biết? Phùng Ý Xương có khổ khó nói, hỉ mạch này lộ lúc nào hắc cũng không biết. Kinh nguyệt trì hoãn không hắc là có, cần phải có hỉ mạch lộ ra thì mới chính xác được. Nhỡ đâu nói bậy, hoàng thượng không vui thì chả phải là muốn lấy đầu hắc? Nhưng dù sao Vân Hi vẫn mừng rỡ như điên, không làm càn là được rồi, cho nên mắng chửi đôi câu cũng không sao, Phùng Ý Xương nghe vậy

rồi thôi. Vân Hi vuốt nhẹ tay nàng, vừa rồi nàng nhảy múa hẳn đã muốn khóc, bây giờ nghe xong chuyện này mắt hẳn lại càng khó chịu.

Sau đó Tinh Hoa dẫn người lại đây xem, vừa thấy hai người thì không khỏi tự trách: “Chao ôi, cũng là ai gia không cần thận. Thấy con bé ăn uống là lạ như vậy, nguyệt sự cũng không có! Thật là...” Vừa nói, bà vừa ngồi bên mép giường nhìn Phi Tâm cười.

Thấy Phi Tâm mím môi, lệ ở vành mắt nén không được, thảng trước không có tới, nhưng không có tới cũng không nhất định là có, huống chi hỉ mạch cũng không phải lộ ngay! Thái y không dám xác định, bản thân nàng cũng không thấy khó chịu. Hơn nữa gần đây nàng được tắm bổ quá mức, bị táo khí mấy ngày liền. Cho nên nàng còn tưởng là do thuốc bổ. Trước kia nàng đối với mấy thứ sống nguội và hoa quả cũng không có hứng thú, bây giờ cũng vì thiếu nước mới ăn nhiều, ai ngờ là có thật! Cái bụng nàng từ khi hư thai vào năm trước, dường hơn nửa năm, kết quả vừa đến tháng tám, lại còn là Trung thu!

Mang thai rồi, thái hậu cũng mất hứng. Quý Phi thích luôn cúi mang thai, trèo càng cao sẽ càng ngông cuồng nâng đỡ nhà mình! Nhưng năm nay không giống vậy, thái hậu rất cao hứng, nét mặt kia còn cao hứng hơn cả bọn họ. Thật sự là khiến hoàng thượng hài lòng, Phi Tâm cũng cảm thấy hạnh phúc!

Trung thu năm Tuyên Bình thứ mười bảy, hoàng thượng và thái hậu cuối cùng cũng yên tâm, tha hồ hưởng thụ tình cảm mẹ con! Mà nàng cũng mang đến cho mình và Vân Hi niềm vui lớn nhất, trong bụng nàng, lại lần nữa có thêm một sinh mạng!

Chương 28

Vân Phi hữu tình càng thêm mưu kế

Tinh Hoa còn nói rất nhiều thứ cần phải chú ý, sau đó dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt, hai người ở lại, còn mình được Mạc Thành Dũng đỡ rời khỏi!

Vân Hi đuổi hết người ra rồi mới hỏi Phùng Ý Xương: “Có thể giữ được không? Đừng có lại kiếm cái gì để lấp liếm!” Chuyện trước kia Vân Hi một chút vẫn chưa quên.

“Lần này chắc chắn, hỉ mạch tuy chỉ mới lộ ra nhưng có vẻ ổn định. Hoàng thượng và nương nương yên tâm đi. Nay hư hàn của nương nương cũng như người bình thường vậy, có thể dưỡng thai.” Phùng Ý Xương vừa nghe xong vội vàng quỳ xuống nói, “Vi thần trở về phối mấy thang thuốc giữ thai, nương nương cứ cách bảy ngày lại dùng một thang, bớt mệt nhọc, thêm niềm vui, bổ sung thêm thuốc bổ. Vi thần sẽ cẩn thận!”

“Mấy lời này là do người nói, đừng để đến lúc đó lại lấy hư hàn của nàng làm lý do!” Vân Hi rũ mắt nhìn hắn.

“Vi thần tất nhiên là hiểu điều này.” Phùng Ý Xương vội vã dập đầu.

Phùng thái y đi rồi, Vân Hi nhìn Phi Tâm, khẽ thở dài một tiếng, cúi người ôm chầm lấy nàng: “Nàng nghe rồi đó, bớt mệt nhọc, thêm niềm vui, gần đây đừng nghĩ ngợi gì nữa! Tim nàng chia làm tám van ta tất nhiên là biết. Mấy ngày này nàng làm càn như thế, vì thái hậu, vì ta, lại là vì...”

“Chàng cứ yên tâm, chỉ cần cái bụng này hăng hái một tí, tất nhiên là sẽ ổn.” Phi Tâm tựa vào lòng hắn, “Thiếp không gánh tiếng xấu này, cũng không cho chàng gánh. Cách này chàng nhất định phải nghe theo thiếp, không cần lo nữa!”

Vân Hi cúi đầu, ngón tay móc lấy ngón tay nàng, nhìn hai người quăn tay lại. Sau một lúc lâu hắn mới nói nhỏ: “Trước khi đăng cơ, trăm cúng tế trước linh cữu của tiên đế. Một ngày một đêm, không ăn không uống!”

Phi Tâm hít vào một hơi, hiểu được ý của hắn. Lúc ấy hắn chỉ là một đứa trẻ chưa đến bảy tuổi, đã phòng bị đến nước này. Khi đó bất cứ lúc nào cũng sẽ có người hại hắn, âm mưu bất cứ lúc nào cũng có thể thành dương mưu. Trước khi khoác long bào lên người, bên ngoài tâm cung tất cả đều là nguy hiểm! Lúc ấy tiên đế băng hà, tân đế trước khi đăng cơ đều phải theo lệ Cấm Thái mà phải cúng tế trước linh cữu tiên đế một ngày một đêm. Hắn chỉ mới là một đứa trẻ, đã biết rõ thiệt hơn! Đứa trẻ nhịn không được đói khát, nhưng hắn có thể chịu được.

“Nếu như nàng không để ý tới chuyện trong hậu cung, cũng như lúc ở Tiên Ân Điện vậy!” Vân Hi hôn lên cổ nàng.

“Phốt lờ mọi chuyện không có nghĩa là mặc cho người ta muốn làm gì thì làm. Chàng không tin thiếp thì cứ lo việc trên triều đình là được. Đợi đến khi chính sách mới tiến hành ổn thoả, thiếp sẽ cho chàng một hậu cung sạch sẽ!” Phi Tâm thấp giọng nói. “Thiếp nghĩ gì đều không thể gạt được chàng. Nhưng lần này thiếp quyết không chỉ lo một đầu. Chàng không cần lo. Cứ theo ý thiếp, được không?”

“Ta hiểu nàng rất rõ. Nào có thể không tin? Ta và nàng cũng không là vì phổ độ chúng sinh mới gửi hồn người sống, tội gì bỏ qua chuyện tốt như vậy? Hậu cung từ xưa chính là như thế. Người nào đáng thương, người nào lại không thể thương hại?” Vân Hi khẽ hừ một tiếng, nhàn nhạt nói.

“Lúc làm người vô tình, đối với ai cũng là vô tình. Làm người hữu tình, tất nhiên cũng sẽ nhận thức nhiều hơn.” Phi Tâm cười cười. “Trước khi thiếp bước vào cửa cung thì chẳng quan tâm đến chuyện máu tanh đầy tay. Đi vào nơi này, không có thị phi chỉ có thành bại! Chàng yên tâm đi. Chính sách mới vừa mới bắt đầu, chàng nửa phần cũng không được sai. Ngày sau chàng thành minh quân muôn thuở, thiếp cũng có thể thơm lây!”

“Đồ ngốc.” Hắn cười khẽ. “Ta lúc này lo lắng thì sẽ bị loạn. Loại tâm tình này ngăn không được. Cứ để nó từ từ đi thôi!”

Nước mắt nàng rơi xuống. Lo lắng thì sẽ bị loạn! Đúng vậy. Không sáng suốt, không có năng lực thì lo lắng sẽ bị loạn!

“Thiếp muốn một đứa con gái.” Phi Tâm nhẹ nhàng nói, đưa tay sờ bụng mình.

“Còn ta lại muốn con trai.” Hắc cười nửa tỉnh nửa mê như say rượu, “Nàng sinh cho ta một đôi trai gái, giống như Liên Hoa Liên Bằng vậy, lúu rúu thêm vui!”

xxxxxxxxxxxxxxxx

Tin Quý Phi mang thai lần nữa truyền ra rất nhanh, hoàng thượng mặt rồng hớn hở, qua lễ Trung thu, ngày mười sáu tháng tám lại ban thưởng tiệc cho quần thần. Chính sách mới thi hành được một tháng, rất nhiều rồi ren. Gần một tháng qua quần thần cũng đi sớm về muộn vô cùng mỗi một! Nay truyền ra tin Quý Phi có thai, quần thần cũng cao hứng theo!

Triều đình thời gian qua luôn theo chiều gió ở hậu cung mà động, Quý Phi từ tháng năm năm trước đi theo Nam tuần, trên đường từng cứu giá có công. Lúc trở về lại nhận thêm hoàng trưởng tử, chỉ còn cách ngôi vị hoàng hậu một bước. Sau bởi vì lo chuyện hậu cung vất vả, mệt mỏi mà sinh non, lại bệnh nặng không dậy nổi. Hiền đức như thế đã truyền khắp thiên hạ!

Tháng năm lúc thân thể Quý Phi ổn định, đã có công thần tấu lên, nói nay trung cung trống không, vua không có hoàng hậu, vẫn là chuyện đáng tiếc. Quý Phi đức tuệ đoan hiền, thức lễ thủ quy, là phi tần mẫu mực, xứng đáng làm mẫu nghi thiên hạ, đứng đầu hậu cung, được vạn dân kính ngưỡng! Lúc ấy hoàng thượng nói từng đồng ý với thái hậu, không có con thì không lập. Quý Phi tuy rằng hiền đức, nhưng vẫn chưa có con, cho nên gác lại mà không lập. Tới Trung thu tháng tám lại truyền ra tin vui Quý Phi mang thai, tấu sớ xin lập Quý Phi làm hậu ngày càng nhiều. Ngay cả thái hậu ở hậu cung cũng có nghe thấy!

Rồi sau đó hậu cung như nổi gió, Quý Phi bắt đầu từ năm trước đã như mặt trời ban trưa. Tuy rằng bị bệnh mấy tháng, dẫn đến chứng tức ngực ngờ nghêch, cử thể tính tình khác thường, nhưng vinh sủng không suy. Cho nên tuy rằng Quý Phi bây giờ không hề hỏi đến chuyện vật, nhưng trên thực tế mạng lưới quan hệ của Phi Tâm trước kia chỉ thêm dày chứ không thưa.

Nhưng Phi Tâm nay không dùng mạng lưới quan hệ này để khống chế hậu cung nữa, mà là dùng những người này để biết được một số tin tức. Thường Phúc và Tú Linh biết nàng phạm là làm gì tất có nguyên nhân, hơn nữa gần đây bởi vì thái hậu đối với Quý Phi ngày càng loại trừ sự phòng bị, quan hệ với Quý Phi ngày càng chuyển biến tốt. Hơn nữa vào dịp Trung thu, Quý Phi có thai, ngay cả thái hậu đều đặc biệt dặn dò hậu cung, không được chọc Quý Phi không thoải mái. Mặc kệ Cúc Tuệ Cung muốn cái gì, nhất thiết phải sắp xếp toàn diện! Lời này tương đương thả cho Cúc Tuệ Cung thêm một cây đuốc, đến nỗi ngay cả Thường Phúc Tú Linh cũng có chút can đảm, mượn thời gian Quý Phi mang thai mà muốn thêm nhiều món, dần dần bắt đầu chạy chọt, thu thập một số tin tức cho Phi Tâm!

Hậu cung bởi vì Quý Phi có thai, cũng liên tiếp đến chúc mừng, lúc trước đám người Trịnh Phụng Viên có công ở Ti Chương Cục cũng dần dần đánh bạo đi đi lại lại. Trịnh Phụng Viên lúc ấy sở dĩ liều lĩnh như vậy đến dựa vào Phi Tâm là vì địa vị nàng ta rất thấp lại không được sủng ái, hơn nữa vào cung đã mấy năm, sợ bị chuyển khỏi cấm cung Hằng Vĩnh ném tới biệt uyển chết sống không biết. Hơn nữa phụ thân nàng bệnh chết, mẫu thân bơ vơ không chỗ nương tựa, nàng dứt khoát giao tim, chỉ theo thể Quý Phi mà lên. Nhưng về sau Quý Phi đột nhiên cùng thánh giá Nam tuần, quả thật khiến cho Trịnh Phụng Viên sợ hãi rất lâu, thứ nhất là sợ nô tài ti phủ trả thù, thứ hai là sợ Quý Phi đả kích Đức Phi. Trên thực tế, lúc Quý Phi bồi giá Nam tuần, Đức Phi đã muốn mượn cơ hội đuổi mấy người các nàng đi, để ngừa Quý Phi trở về bồi dưỡng các nàng hòng thân cận hoàng thượng.

Nhưng người của Ti Chưởng Cục e ngại Quý Phi trở về đánh lại, vẫn bằng mặt không bằng lòng, dồn nén mà không chấp hành. Nhưng cuộc sống của mấy người Trịnh Phụng Viên này cũng không được tốt lắm.

Trong hậu cung, chủ tử không thể không chỗ dựa còn không bằng nô tài. Huống chi loại chuyện của Ti Chưởng Cục, đắc tội với người ta, Trịnh Phụng Viên sợ nhất chính là qua cầu rút ván, Quý Phi lợi dụng mình xong thì một cước đạp ra!

Nhưng cũng may sau khi Quý Phi trở về cũng không quên công của nàng, còn phân phó người mang đồ sang Dục Cảnh Cung để bày tỏ sự quan tâm với đám người Trịnh Phụng Viên. Cứ như vậy đám nô tài cũng không dám đối xử hời hợt với các nàng, nhưng nào biết Quý Phi lại bị bệnh, thoáng cái chuyện hậu cung lại rơi vào tay Đức Phi. Mấy người các nàng nơm nớp lo sợ, sợ có người tới bắt các nàng chuyển cung.

Hơn nữa lần trước thái hậu cũng không cho ai đến Cúc Tuệ Cung thăm, mãi đến tháng năm Quý Phi mới dần dần tốt lên. Nhưng tính tình lại thay đổi rất nhiều, nhiều người cũng không biết đây là tình huống gì, cũng không dám tùy tiện qua lại, chỉ theo lệ mỗi ngày đến thỉnh an, có khi gặp Quý Phi có khi không gặp, thật sự làm cho các nàng không ngày nào là không phập phồng lo sợ. Nhưng đến tháng tám Quý Phi có thai, đối xử với mọi người càng hoà nhã. Mấy người các nàng tuy rằng địa vị thấp, nhưng Quý Phi cũng thường xuyên gặp, thỉnh thoảng còn hỏi chuyện sinh hoạt thế nào, cho dù hoàng thượng không sung hạnh, địa vị cũng thấp, tuyền tú sang năm lại sắp tới, nhưng Ti Chưởng Cục bên kia cũng không dám bắt các nàng chuyển cung!

Lâm Tuyết Thanh sau khi nghe tin Phi Tâm mang thai thì bị chọc tức đến ngã bệnh, trước kia chưa từng nhin qua cơn tức này, thấy ai được sung ái nàng liền đi tranh đoạt. Nhưng nay nàng ta ra vẻ bình tĩnh như núi bất động, thật sự là nhin đến mức ngũ tạng bị thiêu đốt. Hoàng thượng nay cũng biết là thật hay giả, dù sao một tháng cũng chỉ đến hậu cung hai ba

chuyển. Đến đây không phải đi Thọ Xuân Cung mà là đi Cúc Tuệ Cung, người khác đừng hòng thấy nửa cái mặt của hắc! Tuy nói bây giờ nàng ta chấp chưởng hậu cung, nhưng chẳng mấy ai đến tìm nàng ta.

Nay mọi người như ruồi nhặng theo mùi hôi, nghiêng về một phía đi Cúc Tuệ Cung!

Nàng ta đương nhiên biết rõ, có khi cho dù chạy tiền cũng không nhất định có thể thu được lòng người. Nàng ta không biết Phi Tâm lúc trước làm sao làm được, càng cảm thấy trong cung khổ sở vô cùng! Hoá ra ở trong kẻ hở gian nan như vậy, nay nàng ta không thể nhận thức được, không cảm thụ được, thậm chí ngay cả không nghĩ ngợi gì cũng chật vật, nàng ta làm sao lại không bệnh?

Tháng tám vừa qua, thời tiết dần dần chuyển lạnh, vào tháng năm, người ở Cúc Tuệ Cung có sự thay đổi lớn. Thường An và Tú Thế đều đã chết, thái giám chưởng sự và cung nữ mới tới đều là người của Càn Nguyên Cung, cũng coi như thỏa đáng. Dịp Trung thu Phi Tâm lại hoài thai, thái hậu sợ không ổn, liền điều mấy nô tài đã ở lâu đến hầu hạ nàng. Thái hậu để cho chính nàng chọn, nàng liền chọn Ôn Thành Phương, rồi dẫn theo mấy người bên dưới hắc lại đây hầu hạ.

Tên nô tài trong cung có quy định, những người có chữ “Thành” ở giữa, trên cơ bản đều vào cung đã hai mươi năm, thậm chí còn nhiều hơn, bởi vì công việc khác nhau, có tốt như Ôn Thành Hải, Mạc Thành Dũng, có kém như Lương Thành Quán, Tôn Thành Viễn. Cũng có bình thường, giống Ôn Thành Phương vậy.

Thật ra thì không cần phải xuất sắc hay bản lĩnh gì, chỉ cần khôn khéo. Căn bản không cần phải quá tận lực đập đầu trước chủ tử, sau này đỡ phải rước cả họa vào thân. Cứ xong việc là được rồi, thị phi bình thường cũng đều mặc kệ không tham dự.

Ôn Thành Phương chính là một người trong số đó, đang làm nhiệm vụ, đến phiên cung này phải đi cung kia. Nếu hắc cảm thấy cung kia có nguy hiểm thì đơn giản giả bệnh hoặc là biến thành bệnh thật thương thật, tịnh dưỡng một chút mặc kệ chuyện gì đang xảy ra.

QUYỂN 6 Trong cung đình, một đôi hữu tình kề nhau

Chương 1

Sinh tình kết ý trong tĩnh lặng

Khi đó Phi Tâm quản lý sự vụ, hắc chỉ là một viên quan nhỏ trong ngự ti, cũng chuyên quản lý ti cục nuôi dưỡng sủng vật trân thú của hoàng thất, làm mấy chuyện không lớn cũng không nhỏ. Sau được điều đến Thượng Trân Các, chuyên quản lý cất giữ một số báu vật quý giá của hoàng tộc. Lúc hắc ở Thượng Trân Các thật ra có gặp Phi Tâm mấy lần, Phi Tâm cảm thấy người này rất hiếu quy củ, làm việc cũng rất có chừng mực. Tuy có lòng muốn chiêu mộ hắc, nhưng hắc cũng không quá mưu cầu danh lợi, Phi Tâm cũng không muốn ép buộc hắc, đơn giản cũng không sao.

Thái hậu rất có ấn tượng với người này, biết hắc là không thích nhất là gây chuyện, cộng thêm có vẻ hiếu khuôn phép. Hơn nữa trước kia cũng không có quan hệ quá gần gũi với các cung, thấy Phi Tâm chỉ định hắc, cảm thấy nay Phi Tâm thật sự là rất khác trước. Trước kia Phi Tâm tuyển người, đều là chọn những người ham thích công danh lợi lộc có chí tiến thủ. Sử dụng loại người này rất nguy hiểm, nhưng tương đối dễ dàng thao túng. Nhưng với Ôn Thành Phương, tuy rằng chắc chắn, nhưng không thích luôn cúi giành phần thắng, rất khó ràng buộc quan hệ với lợi ích sống chết. Nhất thời thái hậu cảm thán, cũng liền đồng ý! Vì thế Ôn Thành Phương liền đến

Cúc Tuệ Cung làm thái giám chương sự. Thái hậu lại điều một cung nữ sang đó làm cung nữ chương sự!

Sở dĩ Phi Tâm chọn hẳn chính là bởi vì hiện tại nàng không để ý tới chuyện gì cả. Tuy rằng bây giờ các cung đều hòa theo nàng, nhưng nàng không chắc lòng dạ khó lường, Ôn Thành Phương năm đó không muốn nàng sử dụng, tất nhiên cũng không muốn bị ai sử dụng. Thời cơ này giai đoạn này, dùng người như vậy gánh một phần trách nhiệm là ổn thoả nhất!

Ôn Thành Phương đương nhiên không ngốc, ý chỉ thái hậu đã hạ xuống. Hẳn đương nhiên sẽ chọn mấy tiểu thái giám theo mình trước sau như một phái sang đây, cứ thu xếp thoả đáng ở Cúc Tuệ Cung, đỡ phải gây phiền toái cho mình!

Sau khi Phi Tâm cho Ôn Thành Phương làm chương sự thì sai Thường Phúc ra ngoài thu thập một số tin tức mà trước kia nàng chẳng thèm nghe cũng không muốn biết, nay nàng làm như vậy không phải vì chế ngự hậu cung, bồi dưỡng nữ nhân làm bạn với hoàng thượng, mà là vì nàng đã hứa hẹn với hẳn!

Nay tính cách của nàng phù hợp với yêu cầu của thái hậu, như vậy đã không còn là chương ngại tâm lý trong lòng thái hậu. Đây là điểm quan trọng nhất, Phi Tâm thấy rất rõ. Cho nên ngoại trừ biểu hiện ngây thơ, mỗi ngày càng tỏ ra thân thiết với hoàng thượng, nàng vẫn chưa bày ra sự quan tâm với chuyện gì khác. Như vậy ở trong mắt thái hậu, nàng tuyệt đối an toàn, cho dù hoàng thượng tỏ vẻ quá mức sủng ái nàng, thái hậu cũng có thể dễ dàng tha thứ.

Chỉ có nhìn thấu lòng người, biết mưu tính mới có thể thắng tiến. Bằng không, cho dù nghĩ thật nói thật thì cũng không dễ dàng được chấp nhận.

Tuy rằng diễn kịch, nhưng nàng vẫn ngày ngày sống vui vẻ. Nàng có thể không kiêng nể gì ánh mắt của người khác. Trước kia nàng vẫn luôn hâm

mộ đám người tô son trát phấn luôn để lộ chân tình, nay, nàng cũng có thể làm được như thế! Trên sân khấu cũng có chân tình của nàng. Thật và giả, cho tới bây giờ nàng cũng chưa bao giờ phân biệt, bởi vì trong lòng nàng vốn đã rõ ràng!

xxxxxxxxxxxxxxxx

Trung thu qua đi, bước vào tháng chín, tiết trời ngày một chuyển lạnh.

Mặc dù hoa đã không còn nở rộ như mùa hạ, nhưng cũng có không ít cây bày ra vẻ rực rỡ khác. Ngô đồng cũng như hoa hạnh toát ra vẻ lung linh. Phong đỏ cũng đẹp như ráng chiều. Hợp với hoa cúc, hải đường, phù dung, hàn lan làm cho cảnh thu trong cung tuyệt không tiêu điều.

Tiết trùng cửu vừa qua, Cúc Tuệ Cung vẫn còn bày rất nhiều chậu hoa cúc, loại nào cũng có. Vì hợp thời, ngay cả rèm cửa sổ cũng đổi thành màu xanh da trời hoa văn cúc, rọi phong đỏ bên ngoài vô cùng sáng rõ.

Gần đây các cung qua lại Cúc Tuệ Cung có vẻ nhiều, tặng lễ vật cũng không ít, Phi Tâm để cho Ôn Thành Phương quản lý mấy món quà này, cũng sắp xếp công việc cho cung phòng các nơi trong Cúc Tuệ Cung. Ôn Thành Phương ở trong cung lâu như vậy, Quý Phi nay lại mang long thai. Chỉ hai việc này thôi đã khiến hần lo lắng đề phòng rất nhiều. Lễ vật các cung đều được phân ra kỹ càng, xuất xứ ở đâu cũng phải điều tra rõ. Nhạy cảm một chút thì có thể tìm đủ mọi lý do để từ chối nhận. Tóm lại là không hề muốn xảy ra rắc rối nào! Ti tiện mỗi ngày đều dựa theo thực đơn mà nấu những món ăn cho Phi Tâm trong thời kỳ thai nghén. Hần cũng đặc biệt điều nô tài của mình đi qua xem. Phải cho người đi mấy chuyến nhìn chòng chọc mới chịu yên tâm.

Phi Tâm sớm biết Ôn Thành Phương là người như vậy, xem trọng nhất là không muốn gây ra thị phi. Hần rất cẩn thận, bằng không ở trong cung hai mươi năm, hần hiếm khi lên xuống, vẫn vững như bàn thạch, còn có thể

không phụ họa theo các cung. Ôn Thành Phương tuyệt đối là cao thủ. Bây giờ đem việc này giao cho hãn quân, là có thể cho Thường Phúc Tú Linh dừng tay chân.

Vốn là Vân Hi tính điều Trần Hoài Đức sang đây giúp đỡ nàng một thời gian. Nhưng Phi Tâm cảm thấy như vậy không ổn. Thứ nhất là thái hậu vì tỏ vẻ chiếu cố mà đã điều một đại cung nữ bên người sang đây làm cung nữ chưởng sự. Nếu hoàng thượng lại điều người lại đây, vậy không phải ngay cả thái hậu cũng không tin nổi? Thứ hai là nơi này có Ôn Thành Phương. Nhiều người lại để cho Ôn Thành Phương nhân cơ hội thoát thân.

Vân Hi tuy rằng vương bận trong lòng, nhưng tóm lại là biết nàng tự có cách chu toàn. Vì thế cứ tùy nàng, bất quá là thường xuyên phái người lại đây hỏi thăm một chút.

Một tháng này, Phi Tâm cũng không có bất kỳ phản ứng nào của thời kỳ thai nghén, khẩu vị cũng coi như không tệ. Tuy nói hiện giờ các món rau vô cùng phong phú, nhưng thời gian này nàng cũng không dám ăn uống tùy tiện nữa, một chút sống nguội vẫn cứ kiêng kỵ.

Vừa dùng xong yến thiện, trong cung lúc này cũng không có chuyện gì. Phi Tâm đang ngồi ở trong Thể Phương Điện của Cúc Tuệ Cung, Vân Hi ngẫu nhiên có thời gian rỗi, liền qua đây thăm nàng. Lúc này Vân Hi đang ngồi ghế dài đối diện nàng, cầm bút than giúp nàng vẽ lông mi. Phi Tâm nâng nửa mặt, hai tay vịn đầu gối ngồi nghiêm chỉnh. Nàng từng rất coi trọng đoan trang tao nhã, hơn nữa nàng lại luôn dè dặt, không ra vẻ thích nói cười, ăn mặc lại già hơn tuổi thật rất nhiều. Nay quần áo nàng đều tươi mới, hoa văn đa dạng, tóc cũng được chải trông vô cùng xinh xắn. So với tuổi thật, nàng càng ra vẻ non nớt.

“Đá giữa tuổi trong, hai hàng lông mày khê chau. Ai nói nhụy hoa khó thấy, còn có bao nhiêu tân phú.” Vân Hi nhìn bộ dáng của nàng, chải kiểu búi hoa, sau tai, hai bên tóc mai là bím tóc rũ xuống. Lấy trâm giữ lại, trên

tóc còn cài thêm một cái vòng hoa. Đôi mắt nàng vốn xinh đẹp, nay trang điểm một chút lên đuôi mắt, làm cho ánh mắt kia càng thêm nhu mì. Nàng đang rũ mắt nghiêng mặt, càng khiến Vân Hi tê dại, không khỏi thuận miệng ngâm mấy câu thơ.

Phi Tâm nghe ra ý thơ, nhất thời trong lòng ấm áp, khước mắt liếc nhìn muốn tìm chiếc gương sang đây nhìn một cái. Vân Hi đưa tay nâng mặt nàng: “Đừng nhúc nhích, sẽ bị lệch.”

“Xong chưa? Lấy gương đến xem thử đi.” Phi Tâm nhìn động tác chậm chạp của hân, trong lòng cũng bắt đầu ngứa ngáy. Hiếm khi hân rồi rảnh như hôm nay, hân lẳng lặng ngồi đó, giúp nàng kẻ lông mi, để cho nàng cảm nhận được tư vị được săn sóc trang điểm vào sáng sớm. Tuy rằng lúc này đã là giữa trưa, hơn nữa vì để hân vẽ thỏa thích, nàng còn rửa sạch lớp trang điểm trên mặt.

“Nàng gấp cái gì, còn thiếu một chút.” Vân Hi cười vắn mặt nàng lại, thấy người nàng cứng ngắt, mỏng manh như gốm sứ. Không tô son trát phấn vẫn mang vẻ đẹp hồn nhiên vốn có, nhất thời càng động tâm.

“Một hồi điểm thêm đoá hoa nhé?” Hân nhìn mấy hộp son phấn đủ màu Tú Linh bày ở trên bàn, riêng màu đỏ đã có chừng mười loại.

“Đừng.” Phi Tâm ra sức nói, “Đừng điểm.” Trước kia nàng dù có điểm hoa, trong hộp trang sức hoa rất nhiều, nhưng nay lại cảm thấy, cứ tự nhiên như vậy lại đẹp mắt. Quái, nàng không phải giả dối tính, là tính cách thật sự có chuyển biến!

“Không cần mấy thứ này, cứ để nàng điểm.” Hân cong mắt cười, thích kẻ lông mi, muốn lấy mặt nàng ra đùa một tí.

“Vẫn không.” Phi Tâm nói xong thì rụt đầu lại, không cho hân làm nữa.

Phi Tâm kinh ngạc nhìn hăn, đột nhiên nói: “Bức ngự bút trước kia...” Lúc trước Tuyết Thanh lấy bức tranh đó, sau thái hậu bởi vì chuyện Tuyết Thanh giả truyền thánh chỉ mà càng nhìn càng tức, tức giận đến xé thành hai nửa, Phi Tâm đau lòng đã lâu.

“Nàng cũng không tin đó là vẽ?” Vân Hi cười, thật sự bắt đầu điểm hoa lên trán nàng.

“Ngay cả thái hậu cũng không biết chàng biết vẽ hình người?” Phi Tâm thì thào, nàng biết rõ phía sau có Ưông Thành Hải đứng canh, cho nên mới nói nhỏ thế này.

“Ừ, không phải cố ý muốn giấu. Sau khi đăng cơ, chịu những lời dạy để nghiệp để đức, mấy cái khác đều không quan trọng. Cái gì cầm kỳ thư họa thi tửu hoa, bất quá chỉ là thích thì làm mà thôi. Học vẽ là vì thái hậu ngày thường thích vẽ cảnh sơn thủy, vì để cho lão nhân gia vui vẻ mà rảnh rang thì đến học. Mỗi lần đều chỉ vẽ cảnh sơn thủy, thật ra thì ta vẽ người tốt hơn nhiều, nhưng không muốn cho người ta biết thôi. Nếu không làm hoàng đế, làm một họa sĩ cũng tốt!” Hăn nhẹ nhàng cười, “Cũng không phải thích hay không thích, bất quá bây giờ cũng giống như thích!”

Nàng cũng cười rộ lên: “Vậy khi nào chàng vẽ một bức giúp thiếp nhé?”

Hăn nhìn bộ dáng của nàng, cắn môi nàng một cái, đột nhiên cười giòn: “Vậy nàng biểu hiện tốt một chút, ta sẽ vẽ.”

Mặt nàng thoáng chốc đỏ, hai người đang ồn ào, nhất thời nghe thấy có người nhẹ giọng nói chuyện, Vân Hi quay đầu lại thì thấy Ưông Thành Hải khom người đi qua bên này.

“Hoàng thượng, vừa rồi Lai Nhân Cung phái người đến nói, nói chủ tử Ngưng Hương Các không được khỏe.” Ưông Thành Hải khẽ nói.

Vân Hi vừa nghe xong thì mở miệng hỏi: “Thái hậu biết chưa?”

“Bên Thọ Xuân Cung đã phái người đi xem.” Ưông Thành Hải đáp lại.

Ngưng Hương Các là chỗ của Hòa Tần, thân thể Hoà Tần luôn không khỏe, từ lúc vào hạ thì càng ngày càng tệ. Lần trước lúc nàng mang thai, Hoà Tần không sang đây. Đức Phi vốn là tính mang nàng ta sang Thụy Ánh Đài tĩnh dưỡng, là Phi Tâm xin chỉ của thái hậu, hứa với Hoà Tần tịnh dưỡng ở trong cung trước rồi nói sau. Đầu tháng chín, Vân Hi đã triệu phụ thân Hoà Tần Tạ Đông Hải và thân thích vào kinh, nay người cũng sắp tới!

Hai người nhìn nhau, Vân Hi thả cây bút trong tay nói: “Trẫm đi thăm nàng ta một lát.” Hẩn dừng một chút, cười cười, “Quý Phi cũng đi cùng trẫm đi? Mặc dù mang thai, đi qua đi lại cũng tốt cho thai nhi!” Phi Tâm cười một tiếng, để hẩn tóm lấy, hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Chương 2

Hương nhụy Cẩm Thái dần dần rời khỏi bụi cây

Ngưng Hương Các trước kia đối diện với Trú Phương Các của Linh Tần. Tổng quản của Ngưng Hương Các dẫn một đám thái giám cung nữ đi ra nghênh giá, Hòa Tần ở trong cung coi như tương đối thật thà, phụ thân là tổng trấn thành Khang Châu, có đại bá là quan viên của Tuyên Luật Viện, có hai đứa con trai, đều nhậm chức ở địa phương. Từ lúc Hòa Tần vào cung hai năm trước vẫn ở nhà đại bá trong kinh thành, nhưng năm trước sau khi đại bá qua đời, bá mẫu liền đến cậy nhờ con trai, rời khỏi kinh thành. Hòa Tần không có chỗ dựa trong kinh, lại cách nhà mẹ đẻ quá xa, nay thân thể cũng càng không tốt.

Bên ngoài Ngưng Hương Các, thái giám tổng quản cùng cung nữ chường cung dẫn một đám thái giám cung nữ ra ngoài tiếp giá, Hòa Tần miễn cưỡng mấy cũng không dậy nổi, cũng không ra được. Vân Hi dẫn Phi Tâm đi vào, mùi thuốc đập vào mặt. Trong tấm điện cửa sổ đều được đóng chặt,

phía giường buông rèm xuống, lúc này đúng là giữa trưa, ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ, kết quả vừa vào đây lại thấy âm u kỳ dị!

Hòa Tần đang tựa vào trên giường, nghe nói hoàng thượng và Quý Phi tiến vào thì vùng vằng xuống giường muốn lay. Vân Hi vội ra hiệu cho nô tài đỡ lấy, sắc mặt Hòa Tần trắng bệch, nàng thở hỗn hển nói: “Nay thần thiếp bệnh như thế, không dám, không dám lại...”

“Được rồi được rồi, bản thân mình như vậy còn quản lễ nghi phép tắc gì nữa.” Vân Hi nhíu mày, Phi Tâm nhìn xuống nói: “Các người đi xuống trước đi!” Nhóm nô tài nghe xong đều khom người lui ra, Uông Thành Hải trước khi đi cũng đóng cửa lại.

Đội bọn họ đi rồi, Hòa Tần đột nhiên trào nước mắt, nhất thời cũng mang mấy phần sáng rỡ, không giống như khuôn mặt tái nhợt trước đó. Nàng chống người đập đầu, Phi Tâm nhanh tay đỡ lấy, thấp giọng nói: “Nay bệnh như vậy, còn động cái gì?”

“Thần thiếp tạ ơn ân điển của hoàng thượng Quý Phi, thần thiếp muôn lần chết cũng khó đền đáp!” Nàng nói xong khóc lên, cũng không biết là thở gấp hay là quá mức kích động mà mặt mũi đỏ ửng.

Vân Hi liếc nàng, nhíu mày lại. Tình cảm trước sau vẫn nhợt nhạt, hần khề hừ một tiếng: “Vậy cũng không cần, trẫm là nhìn trúng cha người là một nhân tài, nay vừa vặn mượn cơ hội cho hần vào đây. Về phần người, người tất nhiên là hiếu, trẫm chưa bao giờ thương xót!”

Hòa Tần gật đầu nói: “Thần thiếp hiếu, từ ngày thần thiếp tiến cung, thần thiếp đã hiếu được. Nay, toàn bộ đều nhờ Quý Phi chu toàn, nếu không thần thiếp muôn vàn khó khăn...” Nói xong nàng liền ho khan.

Phi Tâm vỗ nhẹ sau lưng nàng, nhẹ nhàng nói: “Hiếu được thì tốt, ta cũng không cần nhiều lời, Tạ đại nhân ít ngày nữa sẽ vào kinh, đến lúc đó bốn cung sẽ sắp xếp cho người!” Nói xong Phi Tâm nhìn Vân Hi, hai người bốn

mắt nhìn nhau, thở dài than thở, nhưng mà mang theo mấy phần như trút được gánh nặng.

Vì danh dự gia đình mà tiến cung có bao nhiêu người? Đau khổ vùng vẫy trong đây được bao nhiêu? Vân Hi không yêu, cũng không thương xót các nàng. Cả đời im lặng khó gặp quân vương, rất nhiều triều đại đều là như thế, không thể sinh tồn ở đây thì sẽ bỏ mạng.

Hậu cung rục rĩ, các nàng đẹp như mây cũng không có gì sai. Sủng ái hay vứt bỏ đều không quá đáng. Trong cung vô số nô tài, hãn vốn không cần gánh bất kỳ trách nhiệm nào. Dưới trọng trách giang sơn, hậu cung là chỗ hãn giảm bớt gánh nặng. Mà sự sống còn của các nàng, ngoại trừ quan hệ thế gia danh môn và quan hệ hoàng tộc thì là thứ tiêu khiển cho thể xác và tinh thần của hãn.

Nhưng hãn chung quy vẫn là người phàm. Hãn có lý tưởng có trách nhiệm. Như vậy hãn có thể cho hậu cung thời gian hữu hạn. Mà trong hậu cung, hãn chỉ muốn hết sức đem thời gian giao cho một nữ nhân hãn yêu và hoàn toàn tin tưởng! Hãn và Phi Tâm lúc đó lại không dung nạp được người khác. Hãn không muốn vừa nói thật lòng vừa lại dối với người khác hư tình giả ý. Thế gia và hoàng tộc quả thật dùng hậu cung để duy trì. Nhưng cũng không phải không có cách khác nắm trong tay. Nếu hãn muốn ngự trị triều đình vạn thần, tất nhiên không chỉ có dựa vào quan hệ thông gia mà kiểm soát bọn họ!

Nay, hãn chỉ muốn làm một trượng phu tốt. Về phần người khác, hãn quản không được cũng không muốn quản! Nếu nói hãn là kẻ bạc tình cũng không sao. Phụ một người cũng là phụ. Phụ một trăm người cũng vậy. Chỉ cần có một người nói hãn tốt là được!

Chỉ có điều, Phi Tâm cho các nàng một con đường thoát thân. Là nguyện ý giữ lại vinh hoa một đời, hay là bằng lòng ra ngoài tìm trời đất? Phi Tâm từng nói, sau khi hiểu được tình cảm, tất nhiên cũng có thể lý giải nhiều

thứ. Hẳn đương nhiên hiểu nàng. Thật ra thì làm người tốt hay là người xấu chỉ là thứ yếu. Bất quá là trong lòng có tình ngộ hay không thôi! Hòa Tần là mục tiêu của nàng. Thân thể Hòa Tần luôn không khỏe, như vậy “chết bệnh” là ra ngoài dễ dàng nhất. Mà Vân Hi cũng có thể nhân cơ hội triệu phụ thân Hòa Tần Tạ Đông Hải vào kinh. Mục tiêu đầu tiên của Phi Tâm, cùng hẳn không mưu mà hợp!

Hẳn chưa bao giờ hỏi nàng phải làm sao. Nàng cũng chưa bao giờ nói. Hẳn gần đây vẫn tập trung tinh thần trên triều đình. Mà nàng vẫn chu toàn tài tình ở hậu cung như trước. Nhưng bọn họ luôn có thể hiểu được lẫn nhau!

Lúc ra khỏi Ngưng Hương Các, hai người không ngồi liễn, từ từ đi dọc theo đường cung trở về. Vân Hi nắm tay Phi Tâm, tựa như ở Giang Đô, Bình Châu hồi trước. Cung tường hai bên cao ngất ngần cách trần thế ồn ào náo động. Bọn họ đi dạo ở đây, giống như người chen người giữa phố phường sầm uất.

“Sao nàng biết nàng ta bằng lòng đi ra ngoài?” Vân Hi nhìn bộ dáng mỉm cười của nàng, toát ra vẻ ôn nhu mịn sắc.

“Mỗi khi có yến tiệc, hoàng thượng đều cho mời. Tuy rằng nàng ta cũng tham dự, nhưng lúc nào cũng không yên lòng. Nhìn người không nhìn mặt ngoài, tâm nàng ta không ở trong tường đỏ, cho nên vẫn cứ bệnh tật!”

Vân Hi nghe xong cười khẽ, mời dự tiệc, tất cả mọi người đều cố gắng thể hiện phong thái, lại trở thành thời cơ tốt nhất để nàng quan sát hành vi nét mặt mọi người. Bình thường hậu cung mở tiệc vui vẻ, chứ phi đều tham dự, càng đến lễ thì càng tẻ nhạt. Nàng thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lại biết rõ! Thói quen này kỳ thật cũng giống hẳn. Mỗi lần ban tiệc cho triều thần, hẳn luôn ra vẻ uể oải, nhìn mọi người muôn hình muôn vẻ trên điện, có một phen hứng thú trong đó!

“Cũng nhờ nàng sẵn lòng liều lĩnh.” Hắc năm chặt tay nàng, hiểu người, biết được nhược điểm mỗi người mà đập tan từng cái một. Tranh đấu như thế mới trở nên thú vị!

“Thần thiếp chẳng qua chỉ là một nữ nhân, không thể trợ giúp hoàng thượng việc triều chính. Nhưng thần thiếp có thể thay hoàng thượng mà thuận hiếu với thái hậu, thay hoàng thượng trông nom hoàng tử và công chúa. Còn có, chính là hủy đi hậu cung yên bình vô hại của hoàng thượng!” Phi Tâm nói xong nở nụ cười, nàng rất ít khi cười trong sáng như thế, lúc này bởi vì nô tài trước sau đều ở xa, nàng mới dám cười như vậy! Giọng nàng dịu dàng, hơi có chỗ ngọt, như là bắt đầu mang theo giọng miền nam khiến hắc nhôn nhột.

Vân Hi hất mày, ấn hoa trên trán là vừa rồi hắc năm cho nàng. Đỏ diễm lệ, xinh đẹp như giọt máu, sáng rõ như ráng chiều nơi chân trời. Hắc ôm nàng, môi phủ lên bên tai nàng: “Hủy đi, hủy xong rồi sau này chúng ta sẽ đi nhiều chỗ thú vị hơn...”

Ấn hoa trên trán Phi Tâm dường như cũng theo lỗ tai mà bị thiêu nóng. Nàng đưa tay che cái miệng của hắc, lại mê muội trong nụ cười hết sức yêu mị, không kiêng nể gì của hắc! Tim nàng đập rất nhanh, đầu quả tim hơi phát run. Nàng thật sự cũng bị hắc làm hư rồi, nay vừa đến cái chỗ quỷ dị này, nàng lập tức cảm thấy tâm hoảng ý loạn, lại có chút kháng khác ở trong đó! Vân Hi nhìn gương mặt ngượng ngùng ngơ ngác của nàng, cười càng lúc càng thích thú, bọn họ đều giống nhau, nàng không thừa nhận cũng không được!

xxxxxxxxxx

Ngày hai mươi tháng chín, phụ thân của Hòa Tần Tạ Đông Hải mang cả nhà vào kinh diện thánh. Hoàng thượng mở thiên ân, cho thê tử vào cung gặp mặt con gái. Sau khi Hòa Tần vào cung, thân thể luôn không khỏe, tới sau tết đoàn ngộ thì càng kém hơn, trong lúc Đức Phi chấp chương hậu

cung, không biết thương xót lại còn muốn chuyển sang Thụy Ánh Đài trước Trung thu. May mà Quý Phi cầu tình, có thể ở lại trong cung tịnh dưỡng.

Mẫu thân Hòa Tần say khi vào cung cũng nghe thấy việc này. Bái kiến thái hậu xong, bà lại đặc biệt đi vòng một chuyển sang Cúc Tuệ Cung, tỏ một chút tâm ý.

Tạ Đông Hải là đại tướng trấn giữ biên cương, trước khi nữ nhi vào cung đã ngầm có giao tình với thuộc hạ của hần. Hần là võ tướng, trong nhà không giống như văn thần, quản lý rất là nghiêm khắc quy củ, có khi cho nữ nhi ra vào nhà chính, cũng không từng nghĩ lại sinh ra chuyện như vậy!

Sau đó, sợ việc này truyền ra lại ảnh hưởng danh tiết nữ nhi, sau khi hần thương lượng với thê tử thì đem nữ nhi đến nhà đại ca, hơn hai năm trước vào cung! Không ngờ rằng mới hơn hai năm, nữ nhi liền bệnh nguy kịch. Có lẽ trong lòng còn chấp niệm, dẫn tới vô số bi thương. Cảm thán hơn, lại không ngờ đến long ân thánh thượng, hoàng thượng lại có thể triệu hần vào kinh cho thê tử gặp nữ nhi một lần!

Tạ Đông Hải vẫn muốn điều đi nhận chức khác, khổ nỗi không ai có thể tiến cử. Sau khi nữ nhi tiến cung, triều đình theo lệ gia phong nhưng khó chuyển nơi khác. Tuy nói thành hoàng thân nhưng chinh chiến nửa đời cũng khó có cơ hội phát triển, nay khắp nơi thái bình, hần thủ trấn thật là không có đất dụng võ. Vốn định là đại ca có thể giúp chút việc, ai ngờ thân thể đại ca không tốt, năm trước đã qua đời. Đại tẩu đi nhờ cậy con trai, trong kinh lại không bầu vớ được ai.

Không phải là hần không đau xót cho nữ nhi, chỉ là gái lớn không thể giữ được, bước vào cửa cung chính là người của hoàng thượng. Được sủng ái hay không cũng không phải là chuyện một người làm cha như hần có thể thao túng. Nữ nhân từ xưa tới nay đều như vậy, con gái gả đi như tát nước

ra ngoài, nữ nhi của hắn có thể phong một trong ngũ tần, hoàng thượng còn có thể thương cảm như vậy đã xem như thiên ân mệnh mông cuồn cuộn.

Tạ Đông Hải phụng chỉ vào cung gặp hoàng thượng, sau khi nói mấy lời cảm ơn liền nhân cơ hội tự tiến cử. Vân Hi vốn có ý này, bằng không làm sao muốn hắn vào đây? Nay Binh ti viện mới lập lại, Sở Tịnh Hà làm viện thủ, Tả Hàm Thanh làm phó viện, đang cần một số nhân tài võ tướng bồi dưỡng rèn luyện thêm, để phòng sau này toan tính chiếm bắc thống nhất thiên hạ! Ngoài những người bị Nguyễn thị áp bức, còn có một số tân tú là người có thể dùng được.

Tạ Đông Hải trấn giữ biên giới tám năm, thanh danh ở địa phương cũng không tệ. Nghe nói lãnh binh rất được lòng, quan trọng nhất là, hắn có chí khí mạnh mẽ, có một phần muốn cầu công danh. Không muốn làm tướng quân không phải binh sĩ tốt, công danh lợi lộc ở trên, không vì danh lợi là không được. Hơn nữa người này trời sinh tính có vẻ lạnh bạc, không có gì vướng bận, có khi là người dùng được.

Tháng mười, Hòa Tần qua đời vì bệnh lao, thái hậu muốn ổn thỏa một chút. Thánh thượng lấy lễ nghi phi tần nhập táng tro cốt Hòa Tần, đồng thời bày tỏ sự thương xót với cả nhà Hòa Tần. Trung tuần tháng mười, Tạ Đông Hải tiếp chỉ đổi đi nơi khác, trở thành tổng trấn tuần phủ Trực Lệ.

Chương 3

Tịnh dưỡng xem thành bại

Hoà Tần tuy rằng chỉ nằm trong ngũ tần, nhưng ngũ tần ở trong cung địa vị cũng không tính là thấp, tang sự cũng không bớt việc, Tuyết Thanh bởi vì tiệc Trung thu hồi tháng tám không thoải mái, buồn bực mà sinh bệnh. Ở trong cung điều dưỡng mấy ngày, nhưng các phủ mỗi ngày tấu chuyện cũng không ít, nàng ta cũng khó thật sự nghỉ ngơi thanh tĩnh. Vào tháng bảy bệnh tình Hoà Tần càng trầm trọng, tháng tám trên cơ bản cũng khó xuống

giường. Kết quả đầu tháng mười thì qua đời, Tuyết Thanh liền giám sát lo liệu tang sự của Hoà Tần. Bên này còn không có thời gian nghỉ ngơi yên tĩnh thì sinh nhật thái hậu lại sắp tới! Thoáng chốc làm cho nàng ta chân không chạm đất, bận rộn không thể ngủ ngon!

Về việc này, Phi Tâm rõ ràng nhất. Trong cung nhiều quy củ hơn so với gia đình bên ngoài, quý phụ trong cung có bao nhiêu? Thái hậu bên Thọ Xuân Cung với mấy lão thái phi ở cung viện thái phi, tất cả đều là người cũ của tiên đế, thậm chí là lão hoàng đế.

Hai năm trước một vừa vặn đến vạn thọ của vị lão thái phi. Bởi vì là mẹ ruột của Hưng Thành Vương, Hưng Thành Vương lại là thúc thúc của hoàng thượng, còn cai quản tông đường. Phi Tâm ngày đó mới mười tám mười chín tuổi, nhưng nhân khẩu các cung phòng trong cung bao gồm thân thích đều nhớ rõ ràng, nội phủ bên kia theo lệ mà sắp xếp, cuối cùng muốn nàng hạ lệnh, nếu nàng có sai sót thì sau cùng tất cả đều không phải là lỗi của nàng.

Không riêng gì việc tang lễ khiến nàng bận tâm, trong cung gả công chúa quận chúa, kể cả liên hôn với Ô Luân ở phương bắc, cùng với thọ lễ của mẫu thân các vị vương gia ở trong cung. Nàng giám sát nhóm nô tài không chặt, bằng mặt không bằng lòng, nếu hoàng thượng thái hậu không hỏi thì không sao, vạn nhất hai vị này ngày nào đó bất thành linh nhớ tới mà hỏi, cũng không phải là bắt lỗi nàng đi? Nàng gánh một cái hậu cung lớn như vậy, tiếp nhận mấy năm nay thật sự là không có bất trắc gì to tát. Nói nàng mấy năm này cục cung tận tụy, lao tâm khổ trí thật sự là cũng không quá mức.

Ti chương của Cư An Phủ, tam ti lục thượng trong nội cung, nô tài tất cả lớn nhỏ có vạn người, không thể so với mấy nhà vật vãn. Trên có thái hậu hoàng thượng, dưới có các chương sự tổng quản, hoàng hậu thống lĩnh nội cung cũng được, Quý Phi cũng được. Há chẳng phải chỉ một cái danh là xong chuyện? Lúc Phi Tâm ở nhà, đi theo đại nương khổ luyện học hỏi tám

năm chăm lo việc nhà. Vậy mà sau khi vào cung còn cảm thấy một chút sơ sài cũng không thể, huống chi Lâm Tuyết Thanh, ở nhà bất quá cầm kỳ thư họa thi từ ca phú. Nàng ta học mấy thứ này, làm sủng phi là được rồi. Nếu để nàng ta xử lý công việc, thật sự là rối rắm muốn bổ đầu nàng ta!

Phi Tâm theo Vân Hi Nam tuần từ tháng năm đến tháng mười một, chủ tử quan trọng nhất nửa năm không ở trong cung, công phu đã giảm bớt rất nhiều. Nhưng năm nay không giống vậy, đặc biệt là cuối năm, có thể nói là lộn xộn rắc rối ngày một tăng lên.

Mấy tháng này Tuyết Thanh xử lý công việc, cái gì cũng lựa ý hòa theo thái hậu. Nhưng về phương diện khác, nàng ta đối với nô tài Phi Tâm trọng dụng trước kia ai cũng đều chướng mắt. Đối với những người có ân oán với Cúc Tuệ Cung thì ra sức đề bạt, không qua mấy tháng đã đổi hết người nội phủ hơn phân nửa! Nhưng nàng ta căn bản không hiểu được cách Phi Tâm bồi dưỡng người ngày trước là thích chạy tiền và dò la tin tức. Song Phi Tâm hành sự công và tư rõ ràng, nàng xem năng lực đối phương trước, sau đó mới quyết định có muốn tiến thêm một bước lập quan hệ quyền lợi hay không. Nói cách khác, những người được nàng cất nhắc giữ quan hệ thân thiết, tuyệt đối không thể là phế vật.

Mấy tháng này, Phi Tâm biết người trong nội phủ có biến động. Nhưng nàng cũng không hỏi đến, cũng không bàn luận chuyện này với thái hậu. Hơn nữa nàng hiện giờ nàng đang mang thai, giữ thai là việc hệ trọng. Nàng mỗi ngày ngoại trừ nói nói cười cười với thái hậu thì chỉ quan tâm cái thai của mình. Thịnh thoảng cũng đi vòng quanh các cung, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Kế hoạch này vốn chỉ dùng phương pháp trông có vẻ ôn hòa để giảm bớt oán phụ trong hậu cung, nếu đồng ý rồi đi thì nàng cũng sẵn lòng cho chút thuận lợi. Hoà Tân là người đầu tiên, địa vị của nàng có vẻ cao, Phi Tâm cũng dùng thời gian mấy tháng mưu tính chu toàn. Người kế tiếp Phi Tâm định là một nữ nhân hoàn toàn không được sủng ái, thậm chí căn bản chưa

được sủng hạnh. Trước kia Phi Tâm sẵn sàng cho những nữ nhân này có cơ hội thân cận với hoàng thượng, nhưng bây giờ chỉ muốn cho các nàng một cơ hội xuất cung, đây là chuyện độ lượng nhất nàng có thể làm.

Nàng ngày ngày đi dạo quanh các cung, không bỏ sót góc ngách nào. Do đó cũng thu thập rất nhiều nô tài, Lâm Tuyết Thanh càng không được lòng người. Thủ đoạn Tuyết Thanh quản thúc nô tài trên cơ bản là học từ mẫu thân nàng, nhưng dùng sai chỗ rồi. Mẫu thân nàng ta có thể ở nhà lấy thúng úp voi là vì có phụ thân nàng ta tán thành. Nhưng nô tài trong cung, người có thể đánh chửi thậm chí có thể giết, nhưng tuyết đối không thể tùy hứng.

Nay là tháng mười, bước vào mùa thu, thời tiết vô cùng mát mẻ. Nhưng gần đây Phi Tâm có biểu hiện thai ghén, ti thiện bên kia mỗi ngày đều chuẩn bị tiểu táo (*) cho nàng, tặng rất nhiều thuốc bổ, ân cần thăm hỏi nịnh bợ. Có một số món Phi Tâm căn bản cũng không ăn, nhưng cũng chưa bao giờ để nô tài mất mặt mũi.

(*) tiểu táo: tiêu chuẩn ăn cao nhất

Hai ngày này nàng đột nhiên lại muốn ăn anh đào. Nhưng anh đào mùa hè mới có, trong cung nay cũng hiếm. Nhưng mỗi ngày nàng đều dầm anh đào để ăn. Hôm nay nàng đang ở trong vườn, bên cạnh hồ sen cho cá ăn. Trước kia nàng không có nhàn rỗi chơi đùa mấy thứ này. Nay thật cảm thấy, trong cung có nhiều chỗ chơi rất vui. Chỉ là trước giờ không chú ý tới thôi!

Nàng đang cho cá ăn, bên kia Đại tổng quản ti thiện tự mình dẫn vài thái giám tới, bưng một cái lư nhỏ sang đây, nói mới làm được nếp đào. Nay Quý Phi ăn món tươi không được, đặc biệt gói lá sen thanh khiết, đưa đến Cúc Tuệ Cung, biết được nướng nướng không ở đây thì vội vàng tìm sang đây cho nếm ngay!

Phi Tâm vừa mới dùng bữa xong, lúc này cũng không có khẩu vị gì. Nhưng thấy Thôi Thành Quảng mang về mặt lấy lòng tươi cười, trong lòng cũng

hiếu được mấy phần. Thôi Thành Quảng lúc trước là nàng một tay đề bạt làm Đại tổng quản ti thiện. Sau đó Tuyết Thanh quản lý cũng muốn đổi hẳn đi. Nhưng mấy năm nay hẳn làm việc tương đối quy củ, hơn nữa dưới ti thiện phải có tới năm sáu chục phòng bếp. Hẳn quản lý mấy thứ này, bình thường cũng không can thiệp vào việc của các cung, không xảy ra tắc trách gì! Nhưng Tuyết Thanh mấy tháng qua đã thay đổi mấy người đứng đầu ti tẩm và ti phục. Thôi Thành Quảng thấy nàng ta muốn động tay sang đây, trong lòng vô cùng sợ hãi, liền thường xuyên đến nịnh bợ Phi Tâm, hy vọng nàng có thể bảo vệ vị trí hiện giờ của hẳn!

Nay Tuyết Thanh ngầm ra tay đổi người, thái hậu há lại không biết? Nhưng thái hậu rõ ràng trợn mắt mặc kệ, mặc cho Tuyết Thanh tự sinh tự diệt. Hoàng thượng bây giờ không đếm xỉa đến chuyện hậu cung, Đại tổng quản nội phủ Ôn Thành Hải bận bịu đi theo hoàng thượng lo rất nhiều chuyện. Tháng năm năm ngoái, Ôn Thành Hải uỷ nhiệm chức Đại tổng quản Ti Chưởng Cục cho Viên Thành Huy. Cách xử sự của người này cũng giống như Ôn Thành Phương vậy. Người khôn khéo chỉ muốn cầu an. Ôn Thành Hải lúc ấy cho hẳn thượng vị, trên cơ bản là để hẳn làm con rối trước. Lúc trước Phi Tâm định chờ mình trở về sẽ tìm cơ hội cho Thường Phúc thay hẳn. Nhưng sau đó, bởi vì Phi Tâm xảy ra chuyện, lúc trở ra thì nàng đã không còn quan tâm chuyện gì nữa. Viên Thành Huy hoàn toàn mặc kệ Lâm Tuyết Thanh an bài thế nào. Nàng ta muốn bãi chức ai thì tùy. Kể từ đó, các ti chưởng bên dưới cũng không sợ nữa.

“Công công có lòng, nay công công trông coi việc ăn uống hàng ngày của các cung, còn đặc biệt quan tâm đến bốn cung, thật là vất vả.” Phi Tâm lười biếng ngồi trên ghế mềm, vung đồ ăn cho cá trong tay ra. Thấy Thường Phúc bưng tới món gì đó, nàng cười nhạt một tiếng, “Cứ để đó đi!” Thường Phúc vừa nghe xong, gật gật đầu giao cho thái giám bên cạnh, quay đầu lại nhìn Thôi Thành Quảng còn bất động, cong mắt nói: “Thôi tổng quản bên kia cũng có việc, sao hôm nay lại có hứng thú sang đây?”

Phi Tâm chỉ nhìn hồ nước, cũng không nhìn về phía hăn. Thường Phúc chế nhạo, Thôi Thành Quảng ngượng ngùng cười nhỏ giọng nói: “Có bận rộn mấy cũng không bằng Thường công công đâu, mấy cái bếp lò làm sao so được với nhiều việc ở Cúc Tuệ Cung? Không bằng công công giúp hỏi nường nường một chút, gần đây có vừa ý gì không để cho nhóm nô tài đưa tới.”

“Người không có lỗi tai hả? Không nghe chủ tử nói không muốn ăn sao? Gần đây chủ tử không có khẩu vị, toàn thân người khói lửa đừng có đến gần chủ tử! Có chuyện gì, trở về nói với chủ tử nhà người không được sao?” Thường Phúc kéo hăn lại, hạ giọng nói. Thôi Thành Quảng không giữ chức gì trong cung, “chủ tử” trong miệng Thường Phúc đương nhiên là người lớn nhất nội phủ Ôn Thành Hải.

“Xem người nói kìa, Ôn tổng quản là người cao sang, nào có thời gian gặp nô tài? Viên tổng quản lại không để ý tới, người đáng thương đáng thương quá đi!” Thôi Thành Quảng bày vẻ mặt mướp đắng, “Người thay ta nói ngọt đôi câu là được. Lúc trước nường nường đề bạt, nô tài nào có một ngày dám quên. Nhưng nay Lai Nhân Cung nắm quyền, cứ mang mạng nô tài ra chơi đùa!”

“Người sao lại thế? Nay chủ tử không muốn quản chuyện, người còn đến kiểm chuyện? Sao không nhìn sắc mặt người ta? Rõ ràng ở trong cung lâu như vậy.” Thường Phúc thấp giọng nói, “Người làm tốt, nàng ta làm gì thì cũng là lỗi của nàng ta. Bên dưới người có mấy chục khổ phòng, nay người gánh hết, cuối tháng chỉ có tiệc sinh nhật! Ta phải nói thế nào người mới hiểu được?”

Thôi Thành Quảng nghe xong thì có phần tỉnh ngộ, vỗ đầu một cái nói: “Đúng rồi, đều là gần đây mới bị ép chặt! Lăn lộn ít nhất hai mươi năm, hai năm này mới có chút khởi sắc!”

“Chớ có hồ đồ, người nghĩ ra được cái gì mà qua đây ưỡn ngực?” Thường Phúc ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Lúc trước nường nường còn khen người biết trù tính, người thật sự là được nường nường nói tốt!”

Thôi Thành Quảng nghe xong, cười mĩa khom người, nhẹ giọng nói: “Vậy nô tài đi trước?”

Thường Phúc vẩy phất trần cho hắt đi, hắt dập đầu xa xa rồi dẫn người lui xuống. Một hồi Thường Phúc tiến tới, Phi Tâm liếc hắt một cái. Tú Linh nhìn Thường Phúc nói: “Thôi Thành Quảng mấy ngày nay cứ mượn chuyện tặng đồ mà sang đây, để người ta nhìn thấy không hay. Hiện giờ chủ tử muốn làm chuyện quan trọng hơn, đừng để hắt gây phiền muộn hơn nữa.”

“Đấy, vừa rồi nô tài đuổi hắt đi.” Thường Phúc ghé vào bên cạnh Phi Tâm nhẹ giọng nói, “Vị kia bên Lai Nhân Cung gần đây vẫn đối người, Thôi Thành Quảng lẫn lộn nhiều năm ở trong cung cũng bó tay, lại có thể mất chức tổng quản ti thiện, mấy năm không nhận bổng lộc của tổng quản, trong lòng rất sợ.”

“Trước kia bốn cung cũng biết, hắt có lòng muốn bầu vúi nhưng không có đường vươn lên. Bất quá bốn cung thấy hắt thật sự có tay nghề, lại đui mù thích vét mấy món béo bở. Ở ti thiện, hàng năm của quý ngân lượng qua tay còn cao hơn phần hắt nhận gấp mấy lần. Hắt sao lại vì phần bổng lộc này mà không muốn bị đuổi chứ!” Phi Tâm khẽ cười, “Nhưng đầu bếp hắt chọn đều tốt. Đối tổng quản không quan trọng, nhưng tổng quản mà đối, thuộc hạ bên dưới nào không thay? Nay sắp tới tiệc sinh nhật, liên quan đến nhiều thứ!” Vua nào triều thần nấy, lời này cũng không chỉ riêng cho triều đình.

Chương 4

Mọi việc lên xuống đều có nguyên nhân

“Vẫn là nương nương cao minh, cho tới bây giờ đều biết dùng người như thế nào. Còn Lai Nhân Cung kia thì sao?” Thường Phúc vuốt cằm ngửa, nhưng không lỡ chính sự, “Vừa rồi nô tài đã chỉ điểm hần, không cho hần chạy chọt khắp nơi nữa. Thọ Xuân Cung thấy thì mặc kệ, đến lúc đó xảy ra chuyện trên tiệc, đuổi tới lên trên thì ai dám chạy?”

Phi Tâm từ từ nhắm hai mắt lại không nói gì nữa, gần đây nàng lười xen vào những thứ này. Sống mấy ngày thanh nhàn như vậy cũng tốt, Lâm Tuyết Thanh âm ỉ như vậy, chuyện càng ngày càng nhiều.

Một lát sau, nàng nhẹ giọng nói: “Hậu cung như vậy cũng không tốt, dù sao nghi trượng các phủ đều phải có quy củ! Lúc Tĩnh Hoa Phu Nhân tới đây vẫn an, người nhắc nhở nàng ta một chút. Nàng ta đã tán thành thì tất nhiên sẽ biết nên làm như thế nào.”

“Nương nương yên tâm, nô tài hiểu rồi.” Thường Phúc chấp tay cúi người nói, “Nương nương có dùng mấy thứ kia không, cái tiểu lư kia còn tốt lắm.”

“Cũng ăn không vô món gì cả, thưởng cho người đấy.” Phi Tâm nói xong, xoay người đổi sang tư thế thoải mái, sau đó hưởng thụ tiết thu quang đăng của nàng. Nàng tựa vào cái đệm êm ái, gió dịu ấm áp, vô cùng tươi mát trong lành. Cuộc sống trong cung kỳ thật chính là như thế, lên lên xuống xuống, tới tới đi đi, sinh sinh tử tử! Trong rộn ràng có tịch mịch, chỉ có người trong cung mới có thể hiểu được. Mỗi khi làm chuyện gì đều phải trù tính, mỗi một quyết định đều phải tính toán. Có người cảm thấy như vậy vô cùng mệt mỏi, có người lại thích thú. Giải quyết xong chuyện Hòa Tần rồi, Phi Tâm cũng coi như thở phào nhẹ nhõm. Phụ thân Hòa Tần vẫn là người Vân Hi cần, Hòa Tần lúc này “bỏ mình”, vừa vắn cho Vân Hi một cái lý do triệu Tạ Đông Hải, đồng thời cũng cho Tạ Đông Hải một cơ hội tự tiến cử. Thời cơ nhất định phải không sớm cũng không muộn, chính sách mới vừa tiến hành hồi tháng bảy, quan viên bắt đầu từng bước điều chỉnh, lúc này là thích hợp nhất. Cho nên mấy tháng này, Phi Tâm ngoài mặt thì nhàn

hạ, thật ra cũng không hẳn thoải mái như vậy. Nhưng so với trước kia mà nói, cuộc sống bây giờ của Phi Tâm chính là rất nhẹ nhàng thoải mái!

Về phần mục tiêu kế tiếp, nàng sẽ tùy ý! Đương nhiên, tùy ý cũng không phải là làm càn. Nàng giống Vân Hi, mỗi lần hành động đương nhiên là tốt nhất!

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Sau khi Hòa Tần chết, không quá một tháng sau là sinh nhật của thái hậu, lại có một Trương Mỹ Nhân qua đời. Trương Mỹ Nhân này nhập cung cùng năm với Phi Tâm, phụ thân là thái thú. Sau khi vào cung cũng được sủng ái, bắt đầu ở tại Phúc Khánh Cung. Kết quả đến năm Tuyên Bình thứ mười lăm, sau khi một đám phi tần mới được thụ phong, nội phủ chuyển nàng đến Linh Ca Điện, nơi đó trên cơ bản quanh năm không có ai tới, không khác gì lãnh cung, rất là cô quạnh.

Đối với người trong hậu cung, một số là vì gia thế hiển hách mà được chú ý, một số là vì phong hoa tuyết đại mà được sủng ái, nhưng còn có rất nhiều người vốn không dựa vào hai phương diện này, lại bởi vì quy chế tuyển chọn mà không thể không vào cung. Từng có thi nhân than thở: Điện son tiêu phòng, bậc thềm đều là xương khô. Xa quê lên đường, vách tường là hương hồn mỗi một. Nữ nhân trong cung mấy ai có thể đạt được điều mình mong muốn. Lại có bao nhiêu người chết trong tường đỏ, không ai rơi lệ!

Sau khi Trương Mỹ Nhân qua đời, mọi người cảm thấy có chút cổ quái. Phi Tâm nay giống như câu hồn vậy, lần trước nàng đến Ngưng Hương Các mấy lần, kết quả Hòa Tần chết. Sau nàng lại luôn đạo hậu viên, kết quả Trương Mỹ Nhân ở hậu viên lại chết! Hòa Tần chết không bất ngờ, Hòa Tần sớm ốm đau bệnh tật không còn hữu dụng, có thể chống chọi được đến tháng mười coi như là không tệ. Chỉ là Tuyết Thanh vẫn bức bối lúc trước muốn dựa theo quy củ muốn đem Hòa Tần chuyển cung mà bắt đầu ngâm

bắn tên về phía thái hậu, khiến cho Tuyết Thanh hai đầu không còn ai! Bệnh lao của Hòa Tần rõ ràng như vậy, thái y mỗi lần tới xem đều phải rửa sạch y phục để tránh lây lan sang cung khác. Phi Tâm lúc này đang ra về tỷ muội thương xót trước mặt thái hậu, làm cho Tuyết Thanh tức tối không thôi!

Nhưng Trương Mỹ Nhân không bệnh tật gì. Tuy rằng không có giao tình với Phi Tâm tiến cung cùng năm, ở trong cung căn bản giống như đồ vứt đi vậy, nhưng lần trước đột nhiên đến Cúc Tuệ Cung thỉnh an ân cần thăm hỏi. Nay cũng đã chết!

Khi Trương Mỹ Nhân chết, vừa vặn là sinh nhật của thái hậu. Lúc ấy xảy ra rất nhiều chuyện, loại chuyện như vậy cũng không nên làm phiền thái hậu khiến bà ngột ngạt. Hơn nữa tiệc sinh nhật thái hậu không làm hợp ý bà lắm. Tuyết Thanh cũng có chút ân hận, không nên bãi chức Thôi Thành Quảng hồi tháng mười. Kết quả thái hậu không thích rượu, thậm chí không thèm nhìn mà trực tiếp bỏ xuống! Như thế lại khiến Tuyết Thanh không thoải mái. Trương Mỹ Nhân đã chết. Nàng bất quá chỉ là một Mỹ Nhân nho nhỏ, nào dám mang lại xúi quẩy cho thái hậu. Tuyết Thanh đành phải để cho nội phủ theo quy củ đem quan tài sang lăng viên của phi tần. Người Tuyết Thanh nay có thể dùng cũng không tính là nhiều. Hơn nữa sau khi mẫu thân không thể vào cung thì cũng không có tin tức gì đưa sang. Nhưng cũng may nàng còn chấp chưởng hậu cung. Việc này nội phủ muốn xin chỉ thị của nàng, sau đó theo lệ thông báo cho Trương gia đến lĩnh trợ cấp.

Nhưng tóm lại Tuyết Thanh cảm thấy cái chết của Trương Mỹ Nhân rất bình thường. Kỳ thật Tuyết Thanh căn bản cũng không hề ấn tượng với người này.

Chỉ là nàng vẫn chú ý động tĩnh của Phi Tâm. Như thế mới biết, trong cung còn có một nhân vật mang tên như vậy. Nội phủ lo liệu việc tang lễ của Trương Mỹ Nhân, cũng thu xếp vật phẩm của nàng ta. Bên này Tuyết Thanh nhìn một sổ ghi chép kết luận mạch chứng của Trương Mỹ Nhân

trước khi chết, cũng không nhìn ra cái gì, vì thế mượn chuyện nội phủ xử lý tang sự của Trương Mỹ Nhân mà tiện thể cho thái giám chưởng sự trong cung mình cùng đi ra ngoài, đến lăng viên phi tần bên kia nhìn một cái. Lăng viên phi tần ở Vạn Thọ Sơn, xung quanh lăng đế. Theo quy chế cũng giữ lại hảo vị. Kết quả trở về báo, người nhà Trương Mỹ Nhân bên kia đi cúng tế, khi trở về thì không có vẻ bi thương gì.

Lần này Tuyết Thanh có phần hiểu được. Lạc Chính Phi Tâm kia nay ở trong cung tính tình đại biến, không kiêng nể gì mà lấy lòng, độc sủng không ngừng, lại còn muốn đuổi một hai nữ nhân của hậu cung đi!

Nhưng việc này thật sự không có cách nào báo với thái hậu, Trương Mỹ Nhân ở trong cung bé nhỏ không đáng kể, sống hay chết thái hậu căn bản không thèm để ý. Huống hồ hiện giờ lại không có chứng cứ, nàng hoàn toàn không có cách nào!

Tuyết Thanh càng nghĩ càng tức giận, ngực đau thắt không thôi. Ngẫm lại tình cảnh trước kia, mẫu thân thường xuyên vào đây còn có thể mang chút món ăn vặt đến cho nàng. Nay ở đây đơn độc không người hỏi tới, cả ngày vất vả không công cũng không có lợi ích gì.

Hoàng thượng trước sau không thấy bóng người, chỉ do nữ nhân kia gây sóng gió ở hậu cung! Trước kia đều nói nàng không biết khoan dung, nhưng không giống Quý Phi này, đuổi người ra bên ngoài!

Lúc này Tuyết Thanh dù có tức giận cũng không có thời gian suy nghĩ, nay nàng chấp chưởng hậu cung, cuối năm rất nhiều chuyện phiền toái. Tiệc sinh nhật làm không thỏa đáng, sắc mặt thái hậu khó coi, liên lụy hoàng thượng cũng không mấy hào hứng. Thấy tiệc sinh nhật vừa qua thì lại là vạn thọ, tiếp theo là qua năm mới. Đều là muốn thể diện, thế nào cũng không thể thiếu. Lúc trước bãi chức Thôi Thành Quảng, nay nếu lại dùng hẳn chẳng phải là làm cho Tuyết Thanh không còn mặt mũi? Nhưng nếu

không, tiệc sinh nhật của thái hậu đã làm không ổn thỏa, nếu tiệc vạn thọ lại có sơ xuất, nàng ta cực khổ hơn nửa năm chẳng phải là uổng phí?

Như thế, nàng ta đành phải ra sức lo liệu thật kỹ. Nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến cái chết của hai cung phi, ngay cả Hòa Tần có phải chết thật hay không cũng muốn đào lên. Trước kia nàng ta là một người không thể nén chuyện trong lòng, nay trong đầu bao nhiêu chuyện phiền não, lại càng tức giận, bệnh nhưng không thể nghỉ.

Đảo mắt đã bước vào tháng mười hai, thời tiết càng rét lạnh, cuối tháng mười một kinh thành có một trận tuyết lớn, Cấm cung Hằng Vĩnh lại thêm một tầng trắng xóa! Tháng bảy chính thức thi hành chính sách mới, diễn ra được năm tháng, giai đoạn thứ nhất Vân Hi coi như là yên bình. Tiệc vạn thọ vừa tới, đến lúc đó cả nước đại thọ, kinh thành đại giá đi dạo, khắp nơi bá sơn xin phúc cho hoàng thượng, bởi vì năm Tuyên Bình thứ mười bảy bính ngọ, một năm này kỳ thật cũng là năm tuổi của Vân Hi, Vân Hi sinh vào tháng chạp, lúc trước có đạo tôn nói thập nhất hoàng tử tháng chạp bị thương ở chân, cuộc sống nhiều gặp ghềnh.

Tiên đế năm đó nghe xong thì không được vui, kết quả đứa bé chưa được hai tuổi này, tiên đế lại càng không vui với nó. Con đường phía trước của nó quả thật gặp ghềnh, từng bước đều gian nan. Chẳng qua, hồi tháng chạp bị thương chân đông cốt, giống như như tuần mã có thể đạp tuyết phi nhanh! Tháng ba Phi Tâm gặp chuyện không may, Vân Hi thật sự phải tin lời đạo sĩ kia nói. Khi hắc cho là đến lúc mình có thể phá mây khai ngày, nữ nhân hắc yêu sẽ bỏ mạng vì hắc! Cũng may cuối cùng hắc vẫn không tin mấy lời số mệnh kia, hắc muốn đem vận mệnh của mình, nắm chặt trong tay mình. Muốn cái gì hắc sẽ đi tranh, không từ thủ đoạn, lừa gạt, cưỡng bức dụ dỗ! Làm gì cũng được, tóm lại là phải ra sức thực hiện! Nếu hắc không tranh, làm sao có hắc hôm nay? Nếu hắc không tranh, làm sao cận kề Phi Tâm ở trong cung?

Lúc Phi Tâm bắt đầu tự tay khâu một đôi giày ủng cho hân vào mùa đông, so với lúc trước Nam tuần thì tinh xảo hơn rất nhiều. Không phải hoa văn rỗng, mà là cầm tinh của hân. Cưỡi ngựa phi mãnh liệt, ánh đỏ vọt cao. Từng đường may, tất cả đều là chính nàng làm. Gần đây thời gian nàng nhàn rỗi có vẻ nhiều, thỉnh thoảng còn may rất nhiều tiểu khố, không chỉ cho đứa trẻ chưa sinh của nàng, còn có đại công chúa cùng với hoàng trưởng tử.

Bụng nàng đã hơi nhô lên, y phục mùa đông rất dày, cũng không lộ rõ. Nhưng Phi Tâm có thể cảm giác được sinh mạng trong bụng đang lớn dần, mang đến sức mạnh cho nàng! Bởi vì nàng đã hơn một năm điều hoà thân thể đuổi hư hàn, cuối cùng cái thai này ổn định hơn rất nhiều. Phản ứng thai nghén của nàng cũng không quá mãnh liệt, cuối tháng mười có giày vò mấy ngày, nhưng tóm lại không giống năm trước. Gần đây khẩu vị nàng cũng tốt lên, sắc mặt hồng hào trong sáng, lại không mắc mấy bệnh hồi đầu năm.

Nay Phi Tâm chung sống với thái hậu vô cùng tốt, từ sau khi nàng không quản chuyện ti phủ nữa thì phụng dưỡng thái hậu như là một thê tử hiền đức ở nhà chăm sóc bà bà. Nàng không tìm hoa thơm cỏ lạ nữa, thỉnh thoảng cũng khuyên thái hậu bớt hoạt động tránh cho thị lực kém đi. Mấy lời khuyên này, so với cái loại cố ý lấy lòng trước kia càng dễ thấu lòng người.

Nàng có khi sẽ ra ngoài đi dạo một lúc, thật ra thì nàng giống như nhàn nhã đi dạo có mục đích, bất quá không phải vì khống chế hậu cung, mà là dùng cách khác để thanh tịnh hậu cung! Kỳ thật mục đích chủ yếu lần này cũng không phải là dọn dẹp, mà là nàng hiểu được, đã đến lúc nàng nên nghiệm thu thành quả!

Chương 5

Trời sương óng ánh cất xuân tình

Có vài nữ nhân thà chết cũng muốn ở lại trong cung. Các nàng có đủ loại nguyên nhân, tóm lại là không muốn đi ra ngoài. Tỷ như Trịnh Phụng Viên, nàng ta đã không còn phụ thân để dựa vào, thân thích cũng không tiện nhờ vả. Cuộc sống ngoài cung đối với nàng ta mà nói rất khổ, nàng ta chỉ muốn ở lại đây sống yên ổn. Có khi cho dù gả cho một gia đình bình thường cũng không thấy có ngày lành, hưởng chi, nàng ta sớm đã thích ứng có người hầu hạ, không cần lo lắng cuộc sống gió táp mưa sa!

Còn có những người như Tĩnh Hoa Phu Nhân, nàng đã sớm xác định mục tiêu của mình chính là trung dung ổn định, cùng với mượn nàng để củng cố địa vị xã hội của cả nhà. Về phần được sủng hay không, nàng cũng không để ý. Huống hồ Mạt gia đời đời ở kinh thành, cơ nghiệp vững chắc. Phụ thân Tĩnh Hoa Phu Nhân Mạt Lĩnh cho dù không phải trọng thần trong triều, cũng là quan lại danh môn. Nhất cử nhất động cũng có rất nhiều cặp mắt nhìn chăm chăm, cho nên người như vậy, tuy là không coi chừng được, nhưng Phi Tâm cũng không muốn mạo hiểm như vậy. Hơn nữa Phi Tâm cũng không ngại cho các nàng một không gian sinh tồn, trong cung luôn luôn là như thế, ít nhất triều đại này so với tiên đế thì nữ nhân thất sủng cầu tiến hơn nhiều.

Còn có một số người thì lại không muốn hao phí tuổi xuân, có ý đánh một trận. Nếu điều kiện phù hợp, như vậy Phi Tâm sẽ mượn mấy thứ nàng kinh doanh mấy năm nay cho các nàng hưởng lợi, chẳng qua là cái này cần thời gian tương đối dài, hơn nữa nàng sẽ không tùy tiện thả người đi ra ngoài giữ lại hậu hoạn, điểm ấy nàng không thể cho phép. Cho nên nàng luôn nắm lấy nhược điểm của đối phương, khiến cho các nàng cả đời đều an phận thủ thường. Làm sao khống chế người khác, là kỹ năng nàng học được gần sáu năm qua trong cung. Nàng biết Tuyết Thanh sẽ ngầm điều tra nàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng vẫn luôn giả ngây giả dại trước mặt thái hậu từ sau sự kiện hồi tháng ba.

Chuyện lừa gạt lúc trước là một nguyên nhân, thay đổi cách nhìn của thái hậu đối với nàng cũng là một nguyên nhân. Còn có một nguyên nhân nhớ mãi không quên, Lâm Tuyết Thanh là một nhân tố nguy hiểm. Nếu Lâm Tuyết Thanh bây giờ vẫn còn muốn đối phó nàng, như vậy thái hậu là người duy nhất có thể dựa vào. Bất quá hiện giờ Tuyết Thanh đã mất đi sự tín nhiệm của thái hậu, nếu còn muốn đối phó với nàng, cách mật báo đã vô dụng. Chỉ có thể để lộ khiến cho thái hậu tự mình đi thăm dò, nhưng hiện giờ, thái hậu căn bản sẽ không chủ động đi thăm dò chuyện gì của Phi Tâm! Bởi vì tất cả những món nợ lúc trước của Phi Tâm, trước đó Vân Hi đã vén lên sạch sẽ. Mà lúc này Phi Tâm đang có thai, lại được thánh sủng thăm thiết, quan trọng nhất là, từ lúc Phi Tâm tức ngực sinh ngốc, tính tình đại biến, từng bước từng bước thay đổi một cách vô tri vô giác cách nhìn của thái hậu, sớm đã không giống như ngày xưa.

Phi Tâm là một người vô cùng kiên nhẫn, về điểm này, nàng hoàn toàn thắng Tuyết Thanh. Nàng càng biết làm sao bắt được nhược điểm của đối phương! Cuối năm trong cung đều cực kỳ bận rộn, thời gian này, Tuyết Thanh lại càng bận rộn. Nguyên nhân nàng ta nóng nảy có rất nhiều, người đã không thuận theo thế sự như thế, mọi việc đều khó rõ ràng. Tựa như một bàn cờ, một con đi sai thì cả ván cũng tẻ nhạt. Phi Tâm lần này thờ ơ lạnh nhạt, tiếp tục giữ thai của mình.

Phi Tâm cũng không đến Lai Nhân Cung, nhưng nàng tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào biến hậu cung rối loạn khiến hoàng thượng bức bối! Cho nên tiệc sinh nhật vừa qua, phạm là Tuyết Thanh làm việc có chỗ hở, nàng đều tiết lộ cho Tĩnh Hoa Phu Nhân, sau đó Tĩnh Hoa Phu Nhân ra mặt báo cáo với thái hậu, năng lực của Tĩnh Hoa Phu Nhân liền hiện ra. Hậu cung dần dần ổn thỏa, đồng thời sau đó Tuyết Thanh bị xem thường, khiến cho Tuyết Thanh không thể trút cơn giận dữ, chỉ có thể xuống tay với nhóm nô tài, lại càng bị cô lập hoàn toàn!

Tĩnh Hoa Phu Nhân cũng từ từ nhận ra, cái chứng tức ngực sinh ngốc này của Phi Tâm đã sớm khá lên. Nhưng nàng chỉ biết vui vẻ, không hề sợ hãi, cây đại thụ nàng sớm chọn đương nhiên càng vững chắc càng tốt.

Vân Hi có rảnh rồi thì sẽ đi tản bộ cùng Phi Tâm, hai người thường thường cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng dựa sát vào nhau, ngôn ngữ đối với bọn họ mà nói thì có chút dư thừa. Hắn chỉ muốn ôm nàng, nhận lấy động lực từ nàng!

Trong Thế Phương Điện ở Cúc Tuệ Cung, trong lò gốm sứ ba tầng tám vòng, than đã cháy sạch. Tấm bình phong cũng đã thay thành hoa văn hàn mai, rượu hoa điều được bày ra trên cửa sổ, thăm thêu nhung, lúc này có mấy tấm rèm được vén lên phân nửa, bên ngoài rèm nhũ đỏ bạc, sương óng ánh, tuyết đọng trên cây chưa tan, ánh mặt trời chói lọi, khiến những hoa văn tô điểm trên rèm đều toả sáng lấp lánh ở trong điện.

Vân Hi lúc này đang tựa vào trên tháp, dựa vào cái đệm thật dày. Thường phục tử kim điểm lông, cổ tay áo cổ áo đều là lông chồn đen. Tóc dài búi cao, vẫn chưa cài quan. Hắn vén hai chân, tựa vào khuỷu tay, trên bàn là một chồng sổ, hắn thuận tay cầm một quyển lên xem. Ngày hôm qua đúng là mồng tám tháng chạp, tan triều sớm, cho công thần về nhà nghỉ lễ (*). Hơn nữa lại gần vạn thọ, mà vạn thọ xong thì đến tết ông Táo, giao thừa cùng với đại điển tháng giêng liên tiếp nhau.

(*) mồng tám tháng chạp: một ngày lễ truyền thống, dân gian gọi là “cháo mồng tám tháng chạp”, ngày trước dùng để chỉ việc cúng bái tổ tiên và thần linh, cầu xin được mùa và may mắn

Các nơi bận bịu chơi lễ. Tấu chương so với thường ngày cũng ít hơn nhiều. Mấy ngày nay Vân Hi cho người mang sổ sang Cúc Tuệ Cung. Phi Tâm lúc này nằm tựa vào bên người hắn, mặc váy dài hồng nhạt điểm hoa mai, chân vạt tay áo mở rộng, cổ tay áo viền lông chồn đen, không cài đai lưng. Búi tóc nàng chỉ lấy một cây trâm bạch ngọc cố định. Nàng vốn cũng cầm một

quyển sách trên tay. Nhưng lúc này bởi vì buồn ngủ mà quyển sách đã sớm tuột khỏi tay.

Vân Hi nhìn nàng. Long mi dài tựa như cánh bướm, mũi khê động, môi mềm mại mịn màng. Quang ảnh bao quanh vô cùng mê người. Hắn hơi cúi người, đưa tay ôm chầm nàng, cúi đầu xuống khê cắn nàng.

Phi Tâm bị hắn ôm, nhất thời lim dim. Vân Hi tiện tay cầm lấy quyển sách nhét vào trong ngực nàng, sáng giọng: “Cứ không nhìn nàng là nàng lại ngủ mất!”

Phi Tâm nghe xong thì đỏ mặt. Gần đây nàng có phần đen trắng điên đảo. Ban ngày ngủ nhiều, ban đêm lại không buồn ngủ. Vân Hi thấy cứ như vậy thì làm ra vẻ mặc kệ, nhưng cũng không thành. Cả ngày ngủ lộn xộn cũng không phải là một cách điều dưỡng. Dứt khoát hôm nay giữa trưa liền đến ở với nàng ở Thể Phương Điện. Hắn xem số, nàng bên kia xem số tên.

Ai ngờ không bao lâu sau, Vân Hi vừa quay mặt đi thì Phi Tâm lại bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

“Nay ngày ngắn đêm dài. Ban ngày nàng ngủ ít thôi. Ban đêm hãy ngủ cho đã. Bằng không lại thiếu ngủ.” Vân Hi chỉ vào quyển sách trên tay nàng.

“Nhanh nhanh xem xong cái này. Chúng ta ra ngoài đi dạo. Tránh cho nàng làm tổ mà ngủ gật!”

“Thần thiếp xem xong rồi, tên gì cũng thích hợp.” Phi Tâm nhẹ giọng nói, “Nhưng đếm tới đếm lui, bất quá cũng chỉ mười cái!”

Vân Hi nghe xong, đưa tay chụp tới, lập tức ôm cả người nàng ngồi trên đùi hắn, cầm tay nàng nhìn vào quyển sách: “Không sao, còn có cái khác nữa. Đến lúc đó cho lễ viện bên kia lo liệu cũng được!”

Phi Tâm nâng mắt nhìn hắn, long mi lay động, môi hé mở muốn nói. Hắn ôm nàng, vỗ về bụng nàng: “Bên ngoài đã giải quyết rồi, bên trong tự nàng

xử lý đi!”

Nàng im bật, hơi hơi gật đầu. Mắt như thấm nước nho, làm hấn hôn lên mắt nàng. Hấn thấp giọng nói: “Phi Tâm, tháng giêng chúng ta lại đi hành cung Thang Nguyên.”

Mỗi khi hấn dùng hai chữ “chúng ta” này, nàng đều cảm thấy hết sức ấm áp. Nhất thời nhìn hấn mặt mày như họa, đường nét sáng sủa giống như được gia công tinh xảo, hai mắt sâu thẳm, có khi mát lạnh có khi thiêu đốt, chói mắt loá mắt lại càng sâu như biển. Mỗi khi nhìn ánh mắt của hấn, nàng đều không tự chủ được mà tim đập như điên, mà phần ký ức liền cuộn cuộn mà đến!

Hấn vì nàng mà làm rất nhiều chuyện, đã vượt qua giới hạn quân thần. Trên đời này, chỉ có một người nàng nên dựa vào, đó là hấn!

Nếu như lòng trung thành có thể vững, si tâm không cần phải hỏi. Lúc này đây, Phi Tâm cảm thấy, lòng trung thành và sự si mê của nàng đã hợp lại thành một, đều yên ổn tĩnh lặng như nước!

“Nay con càng ngày càng lớn, làm sao mà đi được?” Phi Tâm cảm giác môi của hấn đang quét qua lông mày nàng, từ từ rơi xuống chóp mũi nàng, chậm rãi chuyển tới phủ lên bên mép nàng. Như là con mèo nhỏ nghịch ngợm, đang nhẹ nhàng trêu đùa một quả cầu lông, làm cho người ta ngứa ngáy lại miễn cưỡng.

“Thang Nguyên sơn minh thủy tú, lại có suối. Cho nàng ở đó tịnh dưỡng một thời gian, ở đâu sinh cũng được hết.” Hấn khẽ thì thầm, môi bất ngờ chuyển đến gáy nàng, không bỏ ra được. Cho dù bởi vì ở bên nàng mà dễ dàng thổi bùng lên ngọn lửa, lúc này cũng trở nên ôn hoà kiêu diễm, cho dù chỉ là hôn lướt qua như vậy, uyển chuyển dựa sát vào nhau cũng có thể khiến cho người khác dễ chịu. Như thế đương nhiên không đủ, nhưng cảm

thấy thoải mái, cho dù kiềm chế cũng có một loại cảm giác thành tựu, như là tư vị không ngừng nỗ lực vậy.

Bụng nàng đã hơi nhô lên, thân hình càng mượt mà, bộ ngực cũng đầy đặn không ít. Hắn xoa nhẹ, cảm giác được sự đầy đặn cao ngất, khiến tim hắn tê dại. Phi Tâm hơi run lên, nhịn không được mà đưa tay đẩy hắn. Hắn không có việc gì liền đi nghịch lửa, nhưng cái việc đập lửa rất phiền toái!

Nhất thời lại nghe hắn nói đến Thang Nguyên, Phi Tâm cũng hiểu được ý tứ của hắn. Trong khoảng thời gian này, Trương Mỹ Nhân và Hoà Tần đi chưa quá một tháng. Nàng biết Lâm Tuyết Thanh sẽ vùng dậy, hơn nữa bao nhiêu đại sự trong cung như sinh nhật vạn thọ năm mới, Lâm Tuyết Thanh tùy tiện đối chức mà gây ra nhiều hậu quả, tất cả đều hiển hiện ra. Nếu Lâm Tuyết Thanh cho rằng nàng là đại địch, như vậy phỏng chừng cũng không nhịn nữa. Mà thành quả nàng muốn nghiệm thu cũng sắp rõ ràng!

Vân Hi cầm lấy tay nàng, trực tiếp phủ lên môi nàng, mở răng nàng quần lấy đầu lưỡi của nàng, dây dưa nồng nhiệt và nóng bỏng. Hắn nắm chặt tay nàng, cánh tay khác thì giữ nàng lại không cho nàng lộn xộn, nhưng cẩn thận không lấn ép bụng nàng. Nàng hiện tại là phụ nữ có thai, Vân Hi lúc nào cũng đều ở nhắc nhở chính mình. Nhưng cứ nhìn như vậy thật là giày vò. Cho nên... hắn phải khiến nàng cảm động lắm!

Trong khoảng thời gian này nàng ở hậu cung, hắn vẫn nóng ruột nóng gan, rõ ràng là tin nàng, nhưng cứ bất an lo lắng. Móc ruột móc gan như đầy đoạ hắn, như vậy lúc này nàng phải cùng nhịn với hắn!

Vân Hi biết rõ điểm này, một mặt đáp ứng lời của Phi Tâm, mặc kệ nàng làm cái gì hắn đều để nàng quyết định. Nhưng về phương diện khác, lại không thể thay nàng quan tâm vương bận!

Quy tắc trò chơi trong cung hắn rõ ràng nhất, hậu cung trong mắt hắn luôn là công cụ. Công cụ sinh con, công cụ tiêu khiển, công cụ tranh đấu. Nhưng

bây giờ không giống vậy, hắn không muốn lại lợi dụng công cụ hậu cung này. Hắn muốn phía hậu cung ổn định, vậy nơi này cần sạch sẽ an toàn.

Cách Phi Tâm xử lý ôn hoà hơn hắn, nàng bằng lòng cho các nàng lựa chọn. Nhưng cũng không có nghĩa nàng là con cừu nhỏ mềm yếu có thể lấn lướt. Chẳng qua, hắn hơi lo lắng mà bị loạn thôi!

Bọn họ đều giống nhau, nàng là nữ nhân duy nhất hắn yêu. Hắn cho là mình sẽ không yêu cũng không có ai yêu, thật ra thì thứ này thật sự tồn tại. Tại nơi hoang vắng tàn nhẫn này, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, xây dựng “gia đình” của mình.

Chương 6

Tinh - Vân thăng thần bàn chuyện hôn sự

Thái hậu Nguyễn Tinh Hoa đang khoác áo bào cánh hạc, trong tay cầm một món đồ được sơn màu vàng ngồi trên tháp trong buồng sưởi. Qua ngày mồng tám tháng chạp, hơn nửa lại vừa qua hai trận tuyết, hai ngày này vô cùng lạnh, gió rít gào rét thấu xương, thái hậu cũng càng lười hoạt động. Trên người bà phủ tấm chăn, hai cung nữ đang giúp bà xoa chân. Mặc Thành Dũng đứng ở bên tháp, nói giọng thì thầm. Tinh Hoa nửa hí mắt cũng không nói, nghiêng người đưa tay đến gần lò sưởi.

“Mấy lời này đã truyền đến đâu rồi?” Nhất thời nghe Mặc Thành Dũng nói xong, Tinh Hoa bình tĩnh một hồi mới miễn cưỡng động đậy. Mặc Thành Dũng vừa thấy, vội vàng đưa tay đỡ, lấy đệm dày cho bà dựa vào, ra hiệu cho nô tài bưng trà lại đây. Hắn hầu hạ Tinh Hoa hai mươi năm, hiểu rất rõ thói quen của Tinh Hoa.

Tinh Hoa ngồi thẳng, hơi cong đầu gối cau mày lại: “Nay ai gia không còn nhanh nhẹn, nhưng mặc dù thế cũng không thể để bên dưới rối loạn quy củ lễ phép như vậy!”

Mạc Thành Dũng trong lòng hiểu được, vội vàng gật đầu nói: “Uông công công gần đây vẫn bận hầu hạ hoàng thượng, có lẽ cũng không bận tâm đám nô tài này. Khiến trách nô tài được mấy câu? Đỡ phải đến cuối năm lại nghị luận âm ỉ rồi truyền ra ngoài?”

Tinh Hoa xì một tiếng: “Ai gia biết không nên thổi luồng gió này, Cúc Tuệ Cung hiện giờ độc sủng, xem thường nhất đương nhiên là mấy người lúc trước không được việc kia. Mấy tháng này, nàng ta ngoài sáng thật thà, trong tối thì động tay đổi người, nhưng thật ra là muốn chiêu mộ nô tài? Thủ đoạn lúc trước của Phi Tâm, nàng ta lúc này mới quay đầu học hỏi!”

Mấy ngày nay trong cung loan truyền, nói vị Mỹ Nhân chết hôm sinh nhật kia, đúng là mở đường cho nô tài xóa cung tịch chạy thoát! Mà người giúp Trương Mỹ Nhân chính là Lạc Chính Phi Tâm như mặt trời ban trưa.

Đối với mấy cơn sóng lớn trong cung này, Tinh Hoa rành rẽ nhất, phần nhiều là do tranh thủ tình cảm. Sắp tới cuối năm, Phi Tâm lại mang long thai, Tinh Hoa cần gì phải ôm lấy việc này tìm vận đen? Đừng nói Trương Mỹ Nhân bé nhỏ không đáng kể mà không làm to chuyện. Huống chi, Tinh Hoa nay làm sao lại đi làm công cụ tranh thủ tình cảm cho bất kỳ kẻ nào?

Mới vừa rồi Mạc Thành Dũng nói vậy, Tinh Hoa đã hiểu rõ, nô tài trong cung, ai lại không biết nói bậy tùy tiện thì sẽ rơi đầu? Nếu không có chủ tử làm chỗ dựa, tin đồn này làm sao có thể rơi vào tay Thộ Xuân Cung? Tin này vừa nghe thì đúng là rất kinh người, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì không nén nổi cân nhắc đắn đo.

Mọi việc luôn luôn có nguyên nhân có động cơ, nếu nói Phi Tâm kết thù tranh thủ tình cảm với người khác, ngầm tính kế đuổi hết cũng xem như là một lý do. Nhưng lúc này, nàng là người độc sủng trong hậu cung. Hoàng thượng nay trong mắt lại khó chứa người khác, hơn nữa nàng lại mang long thai, chư cung đều thấp ba phần ở trước mặt nàng. Nói cách khác, chư cung lúc này căn bản không xứng là đối thủ của nàng. Nàng cần gì phải làm như

tám trăm năm chưa gặp hoàng thượng, một mặt lại gây khó dễ cho cung nhân? Làm việc lúc nào cũng phải kiếm lợi tránh hại, nếu Phi Tâm thật sự dám làm chuyện như vậy, vậy chẳng phải là trăm hại mà không lợi? Mạo hiểm đuổi những nữ nhân hoàng thượng không định gặp, thậm chí còn không nhớ nổi đối với nàng có ích lợi gì? Hoàn toàn chính là vô căn cứ!

Trong cung luôn có thị phi, Tinh Hoa cũng không quan tâm đến mấy lời nói bóng nói gió. Chẳng qua là sắp đến cuối năm, là thời điểm cả nước cùng vui. Hoàng thượng này một năm khó có khi nhàn hạ, thời điểm cuối năm lại bận rộn không thôi. Hoàng thượng vô cùng quý trọng Quý Phi, mấy lời nói vô căn cứ ở hậu cung chẳng phải là làm cho hoàng thượng khó chịu?

Cái gọi là kẻ thức thời là trang tuần kiết, ai cũng có số mệnh. Trong cung lên xuống là chuyện bình thường. Nếu không thể thích ứng ở đây mà bị cô lập, cho dù giấy giụa cũng vô dụng.

Mạc Thành Dũng thấy sắc mặt của Tinh Hoa, nhìn tay Tinh Hoa khẽ run. Hắn hiểu ý, đưa tay gọi hai cung nữ lui ra rồi khom người thấp giọng nói: “Không bằng nô tài tìm một cơ hội nói một tiếng với Uông Thành Hải? Đỡ phải loan truyền nghị luận ầm ĩ. Nhưng thật ra không được hay.”

“Hừ! Chủ tử trong cung phao tin đồn, Đức Phi kia không có năng lực chấp chưởng hậu cung. Ai gia sao lại mặc kệ?” Tinh Hoa cười lạnh một tiếng. “Truyền lời của ai gia. Vạn thọ sắp tới, lại đến cuối năm, lúc này cả nước vui mừng. Thật không muốn lại trách phạt người. Địa vị Trương Mỹ Nhân dù có thấp thì cũng là chủ tử. Nàng qua đời cũng có bằng cớ. Giấy trắng mực đen ghi lại trong sổ. Nay trong nhà đã nhận trợ cấp, cũng đã đưa linh cữu. Lại truyền mấy lời hồ đồ vấy bẩn thanh danh chủ tử, cứ theo lệ mà xử. Một chút cũng không nể mặt! Các cung cũng biết quy củ. Còn bỏ mặc nô tài nói xằng nói bậy nữa thì chủ tử cũng phải chịu trách nhiệm!”

Mạc Thành Dũng gật đầu nói: “Nô tài tuân chỉ!” Nói xong, hắn liền khom người lui ra ngoài truyền lời. Tinh Hoa tựa vào trên đệm hơi hơi ra một hơi.

Phi Tâm nay trở nên loạn trí, nhưng loạn trí cũng không phải ngu ngốc. Nàng ở trong cung gần sáu năm, sao lại không biết nặng nhẹ? Hơn nửa năm nay Phi Tâm cũng không quan tâm đến chuyện gì. Tất nhiên là thời gian nàng sung sướng. Hơn nửa năm nay ở chung với Tinh Hoa càng thêm thân thiết. Tinh Hoa thình thoảng cũng có thể cảm nhận được sự nhiệt tình hiếu thuận của tiểu bối bên cạnh. Nhân sinh trên đời, cần gì quá mức so đo?

Hoàng thượng và Quý Phi có khi cũng đến Thọ Xuân Cung tán gẫu với bà. Có khi mang đứa trẻ đến chơi đùa vô cùng ấm áp, nhưng thật ra có loại không khí cả nhà đoàn viên hòa thuận. Hoàng thượng từ nhỏ lớn lên ở trong cung. Tiên đế ít quan tâm đến hắn nhất. Trong cung đình, bởi vì có quân thần ở đằng trước, phụ tử chỉ là thứ yếu. Tiên đế con cháu không ít. Người người cũng đều bộc lộ tài năng. Hoàng thượng từ nhỏ kính cần nghe theo, cần mẫn hiếu thuận, nhưng lại thiếu ôn hòa. Mà gần đây thật ra lại càng ôn hòa. Trong mắt cũng ít tức giận quý quyết, mà càng thêm chút cởi mở nhẹ nhàng. Có khi ngay cả Tinh Hoa nhìn thấy cũng hoảng hốt.

Quý Phi nay mang thai, đứa bé trong bụng hoàng thượng mong chờ nhất. Hoàng thượng đúng là thời gian này không lâm hạnh bất kỳ cung phòng nào. Hậu cung hoa cỏ vô số, xinh đẹp rất nhiều. Vốn là hoàng thượng tìm chỗ an tĩnh, nhưng chỉ có một góc nhỏ nhỏ có thể thỏa mãn hắn.

Từ khi Quý Phi mang thai, số thỉnh cầu lập hậu trên triều cũng càng ngày càng nhiều, Quý Phi có lẽ là cái đích mọi người cùng hướng tới! Tội gì còn muốn câu thúc, không hoàn thành tâm nguyện của hoàng thượng chứ?

xxxxxxxxxxxxxxxxxx

Đến tiết vạn thọ, cả nước cùng vui, trong cung giăng đèn kết hoa múa lửa rồng, kinh thành long nghi tuần giá, cả nơi bãi sơn cầu phúc. Đức Phi Lâm Tuyết Thanh lần trước ngã bệnh, cứ thế đại yến tiết vạn thọ, cuối năm cùng với giao thừa đều là Tinh Hoa Phu Nhân giám sát nội phủ Ti Chương Cục cùng giải quyết lo liệu. Thái hậu trước kia cảm thấy Tinh Hoa Phu Nhân là

kẻ dối trá không thể quản chuyện, nay thấy Tĩnh Hoa Phu Nhân đầu vào đây, quy củ không loạn, cũng rõ ràng hiểu ra.

Sau lúc khen thưởng Tĩnh Hoa Mạt thị, nàng cũng không ôm hết công, thần nhiên nói cho thái hậu, là Quý Phi đem một sổ kinh nghiệm chuẩn bị tiết vạ thọ mấy năm trước viết ra, một sổ thì còn nhớ rõ, một sổ còn lại là cần nhờ đến Tú Linh Thường Phúc bên cạnh chỉ điểm. Như thế, mới trợ giúp Tĩnh Hoa một tay, may mắn mà không thấy hổ thẹn.

Thái hậu nghe xong thì trong lòng hết sức cao hứng, hậu cung như thế mới là tốt nhất. Quý Phi sùng mà không kiêu, còn biết hợp tác. Tĩnh Hoa có thể an tâm, cũng không ghen tị. Hai người hỗ trợ lẫn nhau mới sống yên bình.

Mấy ngày nữa chính là giao thừa, tối hôm nay lại nổi lên một trận tuyết lớn, bay lá tả suốt đêm, ngày kế toàn bộ cấm cung Hằng Vĩnh đều là một tầng trắng bạt. Cung phòng trăm năm này, thời gian càng lâu thì càng mới mẻ!

Trên triều trên cơ bản là không có chuyện gì. Các nơi đều chuẩn bị mừng năm mới, cũng là lúc náo nhiệt nhất, thanh nhàn nhất trong năm. Gần đây Vân Hi mỗi ngày đến Thọ Xuân Cung thăm thái hậu, có khi cùng Phi Tâm lại đây, cùng thái hậu nói chuyện phiếm chơi cờ. Thời tiết rét lạnh, thân mình Phi Tâm cũng càng không tiện, liền bớt ra ngoài đi dạo. Ngoại trừ tới hỏi thăm thái hậu thì cũng hiếm khi ra ngoài.

Tĩnh Hoa đang ngồi trong buồng sưởi, mặc áo cáo lông đỏ, trong lòng ôm lò sưởi tay, cân vạt hoa xanh điểm vàng. Nay bà chuyện gì cũng muốn quản, trải qua đấu tranh mưa gió, đối với bà mà nói đều là những hồi ức đã qua. Chỉ đợi hưởng phúc vài năm cũng không sao!

“Ninh Hoa Phu Nhân cũng không tốt, tuổi trẻ lại khinh suất như thế. Có lẽ cũng là ai gia nhìn lầm nàng!” Thái hậu khẽ thở dài một tiếng, “Hai ngày này Phi Tâm thật ra có đi thăm nàng, hoàng thượng rảnh rỗi cũng đi thăm một chút!”

“Không phải nhi thần không thăm, là nàng ta không muốn gặp nhi thần.” Vân Hi ngồi ở bên cạnh thái hậu, trường bào tử kim viền lông chồn đen. Một năm này trong triều triển khai chính sách mới, làm cho mắt hắc càng sâu thăm thẳm, góc cạnh rõ ràng, che giấu đi tính trẻ con, lại tăng thêm hoa mỹ.

“Nàng ta cũng không muốn gặp ai gia, nữ nhi nhà mình cũng không hỏi đến. Năm đó là ai gia hại đứa nhỏ này!” Thái hậu nói xong, có chút chua xót.

Vân Hi hơi nghiêng đầu khuyên nhủ: “Mẫu hậu cũng không nhất định phải khổ sở như vậy, chuyện năm đó không cần nhắc lại. Là nàng ta không muốn ra ngoài, tùy nàng ta vậy. Nay nhi thần cũng không muốn cái gì, chỉ cần thiên hạ thái bình, thái hậu mạnh khỏe là được.” Vẻ mặt hắc lãnh lãnh mà thản nhiên, giọng nói bình thường.

Thái hậu nghe xong gật gật đầu, buông tiếng thở dài nói: “Việc này không đề cập tới cũng được, đúng rồi, lần trước sổ sách các nơi đều đã đưa tới. Lần này cứ theo ý của con, con xem thử đi. Tháng giêng thừa dịp rảnh rỗi, nếu có chuyện gì cũng có thể triệu vào trước dạy một chút quy củ.”

Vân Hi nghe xong thì giương môi cười, phất tay áo nói: “Mấy ngày nay nhi thần đã xem rồi, ngay cả thể tử của Đông Lâm Vương năm nay đã mười sáu, năm nay cũng nên chỉ hôn cho nó. Thể tử của Quảng Thành Vương không kém nhi thần bao nhiêu, bên trong phủ lại chỉ có vài người, vẫn chưa chính thức lấy vợ. Hơn nữa Vũ Dương Hầu, Tăng Quảng Hầu cũng không còn trẻ, cũng nên có hôn phối. Hoặc là một số con cháu cùng tộc cũng không còn nhỏ. Mấy lần tuyển tú trước thật ra đều xem nhẹ bọn họ!”

Thái hậu nghe xong, trong lòng sợ hãi, Vân Hi nhíu mày, nói tiếp: “Nay nhi thần tâm không ở đây, không bằng đầu xuân sang năm đưa hết cho bọn họ. Con cháu chư vương hầu, người thích hợp không hề thiếu. Thật không cần sau này kéo hết vào trong cung, khiến cho nhi thần phiền não.”

Thái hậu dường như có chút không thể tin được, nhìn vẻ mặt của hân mà giật mình: “Một người con cũng không nhìn?”

Vân Hi nghe xong nhoẻn miệng cười: “Con cháu chư vương cũng là một dòng Sở thị, quan hệ thông gia như thế cũng sẽ củng cố hoàng tộc. Cũng không nhất định vào hậu cung! Cần gì đưa một đồng vào đây ngày ngày rơi lệ? Về phần dư ra, nhìn thuận mắt thì nhậm chức vài năm. Nhi thần tự biết con nối dõi là quan trọng, nhưng không quý ở số nhiều, hơn nữa còn không phải có Phi Tâm đó sao? Nàng cũng không phải không thể sinh, trong bụng đang có một đứa, đến lúc đó nhi thần và nàng lại cho mẫu hậu thêm vài đứa!”

Thái hậu nghe xong, nhìn Vân Hi một lúc lâu mới kéo tay hân: “Ai gia ở trong cung nhiều năm như vậy, năm đó lúc ai gia đi theo tiên đế vào đông cung, cũng may mắn hầu hạ Đức Tông hoàng đế vài năm, chuyện hậu cung cũng coi như gặp qua vô số. Nhưng thật không nghĩ tới, con đúng là một người tình cảm!”

Chương 7

Lượng chuyển chất đời thành công

Vân Hi cười khế, nắm tay thái hậu: “Nhi thần làm sao thành người tình cảm? Tâm không hồ cơ nghiệp tổ tông, hậu cung nhiều người thì nhiều thị phi. Như vậy không tốt lắm, sang năm tuyển tú, lần tới thì thôi. Như thế cũng bớt chút hao phí, cho nước cho dân cũng không là chuyện xấu gì!” Vân Hi im lặng một hồi, nhìn nét mặt bối rối của thái hậu, lại tiếp tục nói, “Nhi thần tất nhiên là biết, hậu cung phong phú đều không phải là vì thu nạp sắc đẹp tuyệt diễm. Hậu cung xưa nay vẫn có, được coi là căn cơ lâu dài và ổn định của hoàng thất. Nhưng nhi thần lại khó nói không bỏ được! Tổ tiên cũng có dạy, thời kỳ triều Phụng Nghi, hậu cung đông gấp mười lần. Từ hoàng hậu, cho tới thị nữ thay quần áo, vạn người có thừa. Tổ

hoàng đế từng than thở, Phụng Nghi tham lam hưởng thụ đến nước này, lẽ nào không mất nước? Bắt đầu từ triều đại khai quốc, số người trong hậu cung mỗi năm giảm dần. Nhi thần như thế, bất quá cũng là tuân theo lời dạy của tổ tiên thôi. Huống hồ lúc này chính sách mới đang mở rộng, quốc gia chọn lựa nhân tài không giới hạn trong đại tộc danh môn, cho dù là hàn sĩ nghèo hèn, phàm là có tài cán cũng không câu nệ thân phận. Nhi thần luôn chỉ cần có tài mà dùng, dưới chính sách mới, có phải hoàng thân quốc thích hay không đã chẳng còn quan trọng!”

Thái hậu lắng lắng nghe hẳn nói, không sai, nay thi hành chính sách mới, bần hàn nghèo khổ cũng có cơ hội. Cũng chính vì vậy, hoàng thân quốc thích vọng tộc các nơi luôn bất mãn. Triều đình mấy tháng qua vẫn giữ thái độ cứng rắn, nếu thấy không tuân theo, bất luận vị này cao quý ra sao đều dựa theo luật xử lý nghiêm khắc. Lúc này chờ thời cơ, khắp nơi lại tuyển tú đề bạt nữ nhi thế gia cũng không phải là chuyện tốt gì.

Thật ra thì Vân Hi nói rất hợp tình hợp lý, nhưng thái hậu làm sao không biết sự thận trọng của hẳn? Nhất thời cũng cảm khái ngàn vạn, bà thở dài gật gật đầu: “Con có suy nghĩ này, thật là làm cho ai gia có chút không nghĩ tới! Nay mấy tòa cung viện ở Thọ Xuân Cung bên này, tất cả đều là người già, vườn hoa bên ngoài càng nhiều. Năm đó có bao nhiêu, ngay cả mặt tiên đế cũng chưa thấy qua? Ngẫm lại cũng thật là không có ý nghĩa!” Nhất thời bà lại đỏ mắt, “Nay thật sự là già rồi, thấy con nói vậy. Lải nhải căn vặn chọc người phiền toái! Thật sự là không còn dùng được.”

Vân Hi nghe xong thì trách: “Mẫu hậu đang tuổi thịnh, làm sao mà già. Trong mắt nhi thần, mẫu hậu vẫn còn như năm đó.”

“Hoàng thượng nay đã lớn, ai gia cũng rất yên tâm. Kỳ thật con nói cũng có lý, ai gia biết, cái đám trên triều kia ai có thể bớt việc? Ai cũng dựa vào, dựa vào rồi đẩy. Bàng quan, bỏ đá xuống giếng, ai cũng đều không thể khinh thường. Hoàng thượng muốn dùng bọn họ nắm bọn họ. Nào có một ngày bớt lo? Tiên đế hai mươi lăm tuổi đăng cơ, làm thái tử mười năm,

đông cung đã chinh tề từ lâu. Như thế còn không yên lòng nửa khắc, tới cuối cùng cũng chưa dám thay đổi quy củ tổ tiên. Hoàng thượng nay bất quá cũng chỉ bằng tuổi tiên đế lúc đăng cơ, chúng đảng thượng vàng hạ cám trong mắt đều là lợi ích, nay công khai chính sách mới, bao nhiêu người nhìn hoàng thượng, lại nửa điểm không xuất hiện. Tiên đế năm đó bởi vì động võ với phía nam, cứ thế cả đám võ tướng có công trạng tất cả đều phong hầu bá tướng. Bọn họ hiện giờ cũng đã già, cầm không nổi đao thương nhưng cái vẻ kiêu ngạo lại càng lớn. Lúc trước hoàng thượng trị một Trần Thanh, những người giúp lão già kia không dám nói nửa câu. Nhưng ngoài sáng không kháng, ngầm không phục, tháng chín không phải xảy ra chuyện Cổ Thành Hòa đó sao? Ai gia biết sự gian nan của con, nay hoàng thượng chỉ quan tâm triều đình, không cần để ý đến hậu cung. Ai gia ở đây ngày nào thì sẽ thay con trông coi ngày đó.” Thái hậu cười nhìn hãn, đột nhiên thấp giọng nói, “Tháng trước nói Lạc Chính Mịch tấu lên thỉnh cầu từ chức cáo lão! Hoàng thượng hãn là đã cho phép? Lạc Chính Mịch kia từ lúc phong Tư Mã Hoài An cũng là cái chức ngồi chơi xơi nước. Triều đình bố trí mấy chức quan nhàn tản này đã lâu, không thể tin được hãn còn có phần tâm tư này thay triều đình suy nghĩ! Sang năm hãn giữ nguyên chức, đến kỳ hạn nghe nói hãn muốn chuyển nhà đến Cẩm Hương, muốn chuyên tâm xử lý chuyện hoàng thượng.”

“Đúng là bởi vì chuyện Cổ Thành Hòa hồi tháng chín mà nhi thần vẫn chưa ngộ ra. Cổ Thành Hòa kia năm đó đất phong bất quá năm sáu trăm khoảnh, triều đình sớm đã phái người đo đạc vẽ lại, dùng hết mọi mảnh khoe. Chỉ vì mười mấy năm qua vẫn cường bá mà đạt được mấy ngàn khoảnh. Hãn sở dĩ dám làm đến nước này là vì muội muội hãn là cung nhân của tiên đế, thứ hai là vì đất phong hãn cách kinh khá xa.” Vân Hi vuốt mày, “Bảy tỉnh phía nam, hoàng thân quốc thích vọng tộc cũng có không ít, ngoài trừ Cổ Thành Hòa này ra còn có Diệp gia, Diệp Văn Lương năm đó xuất thân An Dương, An Dương ở tỉnh Giang Đông tiếp giáp với tỉnh Miên Sơn, sau khi chết cũng được an táng ở cố thổ, con cháu sau đó cũng rời kinh về quê! Năm đó Diệp Văn Lương được truy phong Vũ Thành Vương, sau khi hãn chết, Diệp

Hách Ninh tiếp tục giữ tước vị, theo lệ thì giáng từ cấp Thành Vương xuống Quận Vương.

Nhưng tiên đế quý trọng công lao Diệp gia, cho Diệp Hách Ninh một cái chức ngồi chơi xơi nước, vẫn đặc biệt cho phép Diệp Hách Ninh giữ tước Thành Vương, thực ấp không thay đổi. Tháng chín năm nay Diệp Hách Ninh cũng đã chết, tới thế hệ con cháu của Diệp Hách Ninh thì không còn tư cách giữ tước Thành Vương. Lần trước, nội các cũng từng dâng sớ, Diệp Văn Lương kia chiến công hiển hách, thật là một lương thần, triều đình cũng khen thưởng con cháu ưu ái. Nhưng nghe nói sản nghiệp Diệp gia kia mấy năm nay tăng không ít, ngoại trừ An Dương thì mấy nơi liên quan đến Hương quận cũng đều chiếm rất nhiều.”

Thái hậu nghe xong, suy nghĩ một chút thì có hơi giật mình: “Như thế, con là muốn cho...”

“Lạc Chính Mịch tuy rằng xuất thân thương nhân, giao du giang hồ mấy chục năm, nhưng hẳn làm đúng bốn phận, làm gì cũng có đạo lý. Năm trước, nhìn sản nghiệp buôn bán của hắn thì vô cùng rõ ràng ngăn nắp. Sản nghiệp này nay trải rộng mấy tỉnh phía nam. Người làm thuê ở điền nông cũng có không ít. Hơn nữa hiện tại Lạc Chính Khoan đang giữ chức môi giới cho hoàng thất. Lạc Chính Tân lại nhậm chức Hoài Nam thương hội. Như vậy, không phải so với chuyện triều đình trực tiếp phái giám sát tuần tra thẩm vấn càng dễ dàng hơn nhiều? Tuy rằng Lạc Chính Mịch không phải là quan chuyên quản lý, nhưng nếu giám sát ở địa phương thì nhất định là dư sức.” Vân Hi cười khẽ. Điểm ấy hẳn đều nghĩ giống Phi Tâm. Mà thời cơ thì đã tới!

Thái hậu trầm mặc một lúc thì giương mắt nhìn hắn: “Lạc Chính Mịch kia khổ tâm kinh doanh như thế mới có ngày hôm nay. Cho dù chỉ là một chức quan ngồi chơi xơi nước cũng là một chức quan. Nữ nhi hẳn lại mang long thai, nhưng hẳn lại muốn về quê?” Thư này đến triều đình cũng đã được

một thời gian. Lạc Chính Mịch kia trước đó đã có suy nghĩ này, thái hậu thật không ngờ.

“Thật ra thì chuyện triều đình, ai gia sớm đã không để ý tới. Bất quá gần đây có một số lão thần lại đây nói chuyện phiếm với ai gia. Con chó để tâm!” Thái hậu tự thấy mình hơi lơ lờ, vội vàng nở nụ cười hạ thấp giọng. “Kỳ thật không phải là ai gia có thành kiến với Lạc Chính Mịch, mà là...” Nhất thời bà cũng nói không được nữa. Phi Tâm là một tay bà đề bạt. Cũng là vì điều này, bà mới cảm thấy không an lòng. Trước kia bà muốn chiêu cố Nguyễn gia, miễn cưỡng rất nhiều. Bây giờ không cần chiêu cố Nguyễn gia nữa, nhưng phải chú ý hoàng thượng. Lại sợ Quý Phi tính kế. Chuyện gì cũng nói đến thể diện, lại còn cấu kết với ngoại thần. Sợ là mang thai còn muốn phụ huynh vào triều!

Nhưng vừa nghe Lạc Chính Mịch muốn từ chức, thái hậu đột nhiên cảm thấy, có lẽ là chính mình cho tới nay đều nhìn sai Lạc Chính Phi Tâm. Nếu Lạc Chính gia muốn vào triều, Lạc Chính Mịch dĩ nhiên là không chịu từ chức. Cho dù muốn trở về quê hương cũng sẽ đề cử con cháu mình đến kế nhiệm. Dựa vào địa thế Quý Phi hiện tại như mặt trời ban trưa, ở lại nhậm chức mới thuận tiện từng bước thăng chức. Nhưng bây giờ lại từ chức, trở về phía nam làm mật thám cho triều đình. Suy nghĩ một chút, Lạc Chính Mịch kia thật ra còn trung thành hơn một số quan to hiển vinh!

“Kỳ thật Phi Tâm sớm đã nói với nhi thần. Phụ thân nàng không có năng lực, cũng không muốn tung hoành ở quan trường. Bất quá là muốn tăng danh dự gia đình, từ bỏ tác phong thương nhân thôi.” Vân Hi nói. “Nhi thần luôn biết dùng người. Cũng không quản thân thiết mà chỉ cần có tài là tiến cử. Năm trước nhi thần mang Lạc Chính Anh về là do thấy hắn là người thành thật, lại có võ nghệ. Giữ ở điền nông thật ra là uỷ khuất hắn. Cũng không phải bởi vì hắn là thân thích của Phi Tâm. Hơn nữa Lạc Chính Anh cần rèn luyện nhiều hơn. Nếu hắn không cạo sát, tự mình sẽ không gánh được trọng trách. Nay Lạc Chính Mịch đã là hoàng thân quốc thích. Thay

vì để hân dầy dĩa ở trong quan trường, không bằng thi triển sở trường của hân, làm chút chuyện cho triều đình.”

Việc buôn bán trải rộng khắp các tỉnh phía nam, vì triều đình mà làm tai mắt ở địa phương, phản hồi thái độ của hoàng thân quốc thích và dân chúng ở phía nam đối với chính sách mới. Thứ nhất là có thể rời xa tranh chấp đảng phái trong triều đình, loại trừ sự phòng bị cuối cùng của thái hậu đối với Phi Tâm. Thứ hai, bảo toàn một nhà Lạc Chính vinh hoa phú quý. Lại không cần dẫn thân vào quan trường, ngày ngày sánh vai với âm mưu. Như thế mới là hạnh phúc lưỡng toàn!

Chuyện này, thái hậu nhất định có nghe thấy, cho dù bà đối với biểu hiện của Phi Tâm gần đây khá vừa lòng, cũng như với nhà Lạc Chính ở phía nam. Vân Hi không cần nói trực tiếp, chỉ cần mượn miệng của mấy lão thần, so với chính hân nói thì tốt hơn nhiều!

Thấy thái hậu ra vẻ trầm tư, Vân Hi cũng có chút hoảng hốt, trong khoảng thời gian này thì không có bão táp gì cả, mà là yên lặng quan sát lượng tăng chất dờ. Trong chuyện này, cẩn thận, lớn mật, kiên nhẫn đều thiếu một thứ cũng không được. Phi Tâm đang có thai, là thời cơ bắt đầu bước đầu tiên. Hơn hai tháng ngây ngô hồn nhiên đã làm cho thái hậu dần dần tiếp nhận diện mạo hoàn toàn mới của nàng. Tiếp theo cho phi tần xuất cung, mượn chuyện này mà thăm dò người nắm quyền Lâm Tuyết Thanh, quả nhiên nàng ta tạo ra tin đồn làm cho thái hậu phát hiện. Như vậy, thăm dò một người biến thành hai người, thái độ của thái hậu đối với việc này như thế nào là có thể chứng minh hiệu quả Phi Tâm khờ khạo mấy tháng ra sao.

Kết quả như Phi Tâm đoán, thái hậu không chịu tin, thậm chí khiển trách Lâm Tuyết Thanh. Đây là tất nhiên, theo mức độ sủng ái cũng tốt, mà theo địa vị thân phận cũng tốt, ưu thế của Phi Tâm đều rất rõ ràng. Trương Mỹ Nhân năm năm không được sủng, cho dù làm ra vẻ không để ý tới, sang năm cũng sẽ bị nội phủ đuổi ra cấm cung, chuyển đến biệt uyển. Phi Tâm căn bản không cần thiết đi đối phó với một người bé nhỏ không đáng kể

như vậy. Không có động cơ, đương nhiên không đủ để tin! Cho nên lúc Phi Tâm xử lý Hoà Tần trước đó phải chuẩn bị bốn tháng, nhưng xử lý Trương Mỹ Nhân bất quá cũng dùng một tháng. Hơn nữa nàng cố ý đem hai tang lễ quá gần, chính là muốn người ta chú ý.

Nếu Lâm Tuyết Thanh bất động, Phi Tâm cũng sẽ không để ý tới. Nhưng nàng ta có hành động gì, để lộ tin tức đến tai thái hậu, kết quả có thể tưởng tượng được.

Mà cuối cùng, đó là tấu chương của Lạc Chính Mịch làm cho thái hậu hiểu ra, Phi Tâm căn bản không muốn cho phụ thân huynh đệ vào triều, càng không nghĩ tới để cho bọn họ lạm dụng chức quyền trên triều. Hãn và Phi Tâm đều hiểu được, thế gian này hạnh phúc nhất vĩnh viễn không phải là vương quyền! Cuộc đời này, bọn họ nhất định là đã đứng ở vị trí cao nhất, nắm giữ thiên hạ, khống chế sinh tử. Cũng đã định trước phải mưu mô, bụng dạ nham hiểm! Nhưng ít ra, âm mưu không hề mai một tình cảm, hai bên sưởi ấm cho nhau.

Chương 8

Cuối cùng hai bên cũng không còn di hận

Thái hậu nhìn Vân Hi, dưới thần sắc mệt mỏi là sự trưởng thành sắc sảo, không cần phải bảo vệ hãn, cũng không có cách điều khiển hãn. Hiện giờ tấu chương xin lập Quý Phi làm hậu càng ngày càng nhiều, Phi Tâm là nữ nhân hãn yêu, hãn sớm đã muốn cho nàng danh phận này. Làm mẫu thân của hãn, sao lại không tác thành?

“Ai gia biết con luôn muốn phong nàng làm hậu, lúc này thừa dịp tết đến, ngày lành tháng tốt, bụng nàng cũng chưa to quá. Không bằng tháng giêng chọn một ngày tốt?” Thái hậu thấp giọng nói.

Giọng nói rất nhẹ, nhưng Vân Hi lại sửng sốt, nhìn thái hậu, nhất thời tay có chút run. Đây là kết quả hăn sớm đoán được, nhưng vẫn khó đè nén được kích động. Thái hậu nhìn vẻ mặt của hăn, xuyên qua ánh mắt đen láy kia là màu sáng rõ như sao, đáy mắt kia nồng tình như thế làm cho người ta ngưỡng mộ. Tuy rằng thái hậu đã năm mươi, đã bước qua tuổi trẻ, nhưng bởi vì ánh mắt động lòng người này mà rạo rực theo. Hí kịch xương tủy tử giai nhân, nồng tình mật ý. Bà cũng đã nghe nhiều, nhưng tin ít. Nhưng hiện giờ trước mắt đã có một đôi, ở trong mắt bà càng thân thuộc hơn thế gian rất nhiều. Ở trong hoàng cung, không thiếu nhất chính là sắc đẹp. Cũng là vì điều này, sự chấp nhất bên trong sắc đẹp rực rỡ mới làm cho người ta cực kỳ hâm mộ mà đổ kỵ!

Dựa vào phần tình cảm này, cũng nên tác thành cho bọn họ, hưởng hồ nhà Lạc Chính không muốn liên quan đến triều đình, Phi Tâm kia lên làm hoàng hậu, đối với thái hậu mà nói, cũng không phải là chuyện khó tiếp nhận!

“Nhi thần từng... từng đáp ứng với mẫu hậu. Không có con trai sẽ không vào trung cung!” Đôi mắt Vân Hi chăm chú nhìn, giọng nói khàn đặc, “Hiện giờ còn chưa biết trong bụng là nam hay là nữ.”

“Nàng mang thai con trai, đối với con mà nói căn bản không phải không quan trọng sao?” Thái hậu hí mắt cười khê, “Con đã yêu nàng thì phong đi! Ai gia là một lão thái bà, tội gì còn không tác thành cho các con? Về phần sau này là tốt hay là xấu, toàn bộ đều tùy vào con! Mà cái bệnh ngờ nghệch của nàng có hết hay không, đối với ai gia mà nói cũng không quan trọng!”

Vân Hi hít sâu một hơi. Hăn đứng lên, đi lên trước hai bước quỳ trên mặt đất. Lúc trước điều mà bọn họ hy vọng, chính là thái hậu có thể hiểu được lòng trung thành của nàng, sự si tâm của hăn! Bây giờ, cuối cùng cũng đã thấy được! Hăn cúi người hành lễ: “Nhi thần tạ mẫu hậu đã tác thành!”

xxxxxxxxxx

Trong Tê Nhạn Cung, Ninh Hoa Phu Nhân tựa vào tháp, trông rất mệt mỏi nhưng cực kỳ bình tĩnh. Lâu không thấy ánh sáng, vẻ mặt tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn sinh động như trước. Nàng lẳng lặng nhìn Phi Tâm hồi lâu: “Người quả thật thích hợp sống trong cung đình, không giống như ta.”

Ninh Hoa Phu nhân nhìn cái bụng nhô lên của Phi Tâm, cười: “Năm đó lúc người đến, ta chỉ biết, người và ta đều giống nhau. Năm đó thái hậu lệnh cho ta hộ giá Tuệ Quý Phi và hoàng hậu, giúp các nàng giữ tâm hoàng thượng.”

“Người luôn không muốn gặp lại người. Bản thân thì ẩn nấp không muốn lại bị lợi dụng.” Phi Tâm nhìn nàng. “Người không muốn lại làm quân cờ, nhưng lại không tìm được cách thoát ra!”

Nàng rũ mắt nhìn chần gẫm: “Ta là họ hàng của Nguyễn gia. Mặc dù họ Nguyễn, nhưng có quan hệ thân thích gián tiếp. Mẫu thân ta là đường muội của thái hậu. Từ lúc tiến cung, Tuệ Phi tranh chấp với hoàng hậu. Ta và Chiêu Hoa Phu Nhân vào cung với ta đều bị liên lụy. Hơn một năm thì chết hết một người! Khi đó ta đã hiểu được. Thái hậu không phải là đối thủ của hoàng thượng! Bởi vì ta tỏ thái độ trung lập trong cuộc đấu đá giữa các nàng nên mới bảo toàn chính mình. Thái hậu thấy ta không thể được việc thì gặp phải người, liền cho người vào cung. Bà nhìn trúng người gia thế thấp kém, biết người nhất định sẽ nghe lời.”

“Nhưng khi đó ta cũng không giữ được trái tim hoàng thượng. Thái hậu cũng không thích ta.” Phi Tâm cười cười.

“Người giữ được. Chỉ là hoàng thượng không biểu hiện ra ngoài thôi.” Lời của nàng làm cho Phi Tâm ngạc nhiên, nhất thời lại có chút ngây dại.

Ninh Hoa Phu Nhân mỉm cười, mắt cười cong cong hết sức nhu mỹ. Nàng thấp giọng nói: “Từ lúc ta vào cung, lên xuống trong cung đã gần chín năm.

Trong thời gian đó thật sự có vài nữ nhân vô cùng nở mày nở mặt. Từ Nguyễn Tuệ, đến Lâm Tuyết Thanh trước khi ta ở núp. Đối với những người này, ta thật sự rất xem thường! Nhưng trong những ngày năm Tuyên Bình thứ mười bốn, ta thật sự từng ghen tị một lần!”

Phi Tâm nhìn nàng dán mắt vào đứa trẻ, nhất thời chỉ vào bụng mình: “Người nói ta ư?” Từ năm Tuyên Bình thứ mười hai đến năm Tuyên Bình thứ mười lăm, trên cơ bản là khoảng thời gian tăm tối nhất của nàng, có cái gì mà ghen tị?

Ninh Hoa Phu Nhân cười cười, nhưng không nói nữa, chuyển lời: “Người đã sớm giữ được, có lẽ chính hoàng thượng cũng biết, hoặc là hẳn không muốn để cho thái hậu đắc kế. Ta khó mà sinh tồn trong kẽ hở, không biết thay đổi cục diện như thế nào, chỉ biết một mặt nghe theo. Về sau ta chán ghét, chán ghét nơi này hết thảy! Ta không giống người, vì thanh danh mà có thể thủ già đến chết. Ta không có gửi gắm, không biết nên vì cái gì mà phấn đấu. Hoặc nói, ta không có sự can đảm kia, cũng không có dũng khí kia!”

Phi Tâm nghe nàng nói như vậy, không khỏi đưa tay vỗ về bụng mình: “Ít nhất người còn có một đứa nhỏ!”

“Cho nên nói, người và hẳn đều giống nhau. Các người trời sinh nên ở trong cung. Các người vĩnh viễn sẽ không mất ý chí chiến đấu! Mấy ngày nay ta bằng lòng gặp người, chính là bởi vì, ta muốn giao đứa nhỏ này cho người! Ta biết, người sẽ bảo vệ nó.”

Hốc mắt Phi Tâm ẩm ướt, nàng gật đầu: “Ta đương nhiên sẽ, vì người và ta đều từng làm quân cờ! Ta sẽ cho con bé quang vinh cả đời, quý không thể nói!”

Cuộc sống trong cung chính là như thế, không tranh đấu cũng chỉ có thể chờ chết! Ninh Hoa Phu Nhân phát hiện được nhược điểm của mình nhưng

nàng lại trốn không thoát, cho nên nàng thà rằng lựa chọn trốn tránh, mở ra chốn bồng lai hiểm có cho tâm hồn mình trong cung đình. Như thế, yên ổn qua vài năm cũng không tệ!

Rời xa tranh đấu, nhưng đầu óc thanh tịnh. Cho nên nàng bằng lòng giao đứa con của mình cho Quý Phi tham quyền thế tốt, không chỉ vì nàng là nữ nhân hoàng thượng sủng ái nhất mà càng bởi vì sự kiên cường của nàng, nàng luôn có thể phấn đấu hơn nữa! Các nàng đều từng là quân cờ, có những vết thương bất đắc dĩ giống nhau, không cần bất kỳ kẻ nào thương hại, nhưng phân ra thành bại khác nhau!

Phi Tâm không phải chưa hề gian nan nhằn nại, không phải chưa hề tuyệt vọng, nàng cũng có chuyện không muốn làm, không muốn tổn thương người khác. Nhưng nàng không có cách nào, không làm đao phủ thì sẽ là thịt cá!

Lúc Phi Tâm trở lại Cúc Tuệ Cung, Vân Hi đã đến Thế Phương Điện. Nàng đi vào, thấy hắc đang đọc sách ở án thư, đuôi tóc hắc thật dài, cầm bào tử kim, vô cùng hoa lệ. Nàng thích bộ dáng hắc đọc sách như vậy, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, gò má ánh vàng sáng tinh tế. Ánh sáng nhàn nhạt kia làm cho nàng cảm thấy vô cùng ấm áp và sáng sủa, làm cho nàng thấy thân thiết, hết sức an toàn!

Nàng luôn là một người thiếu cảm giác an toàn, ánh mắt lúc nào cũng đề ý xung quanh. Nhưng bây giờ, nàng càng thích lẳng lặng nhìn hắc, cảm nhận độ ấm từng chút một, làm cho trái tim nàng lúc này đã chan chứa ngọt ngào!

Cung đình là một nơi không hề có sự ấm áp, nhưng ở chỗ này, nàng có thể tìm được sự ấm áp mà nàng không thể buông tay! Vân Hi ngẩng đầu, thấy nàng đang tựa vào bên rèm, chuỗi óng ánh lay động trên người nàng.

Nàng mặc một bộ váy màu vàng, bao quanh sự mềm mại và kiên cường của nàng. Hơn nửa năm qua, nàng từng bước một đi trên con đường theo kế hoạch của nàng, trở thành mũi dao nổi lên bốn phía trong cung đình, nỗ lực đi cùng với hần!

Hần đưa tay ôm lấy nàng, để cho nàng tựa vào trong lòng hần. Phi Tâm nhẹ giọng nói: “Thiếp vừa đi thăm Ninh Hoa Phu Nhân, nàng giao nữ nhi cho thiếp!”

“Không ngoài ý muốn, trốn tránh vài năm, cũng coi như hiểu được.” Vân Hi cười khẽ một tiếng, “Nàng cũng nên mang qua đây giáo dưỡng một chút.”

Phi Tâm tựa vào ngực hần, hòa cùng hơi thở của hần: “Thái hậu năm nay càng lười hành động, cũng không nên khiến bà quan tâm cái này. Mặc kệ là ai, thiếp đều sẽ giáo dục bọn nó! Để cho bọn nó hiểu phải trưởng thành trong cung như thế nào.”

Hần nhắm mắt, nở nụ cười: “Có nàng ở đây, ta tất nhiên là yên tâm.”

Phi Tâm ôm chặt hần: “Thiếp là sẽ luôn cận kề chàng!”

“Nàng nói thì phải nhớ kỹ.” Hần thở dài một hơi, đột nhiên cười, “Phi Tâm, thái hậu đồng ý rồi! Bà cho ta lập nàng làm hậu!”

Phi Tâm sửng sốt một chút, nhất thời không phản ứng kịp. Vân Hi cúi đầu nhìn sắc mặt của nàng, bên môi nở nụ cười động lòng người: “Về sau nàng đi cùng ta! Như thế, chúng ta không cần chờ đứa bé này sinh ra mà đánh cuộc vận khí, phải biết rằng, chiếu thư kia ở trong tay ta cũng sắp tả tơi rồi! Biểu tấu của cha nàng đến rất kịp thời, cũng nhờ ông ấy nghe theo ý kiến của nàng!”

Nàng kinh ngạc nhìn hần, há miệng thở dốc, khóe mắt đã có chút đỏ. Nàng cũng mỉm cười, đây tất nhiên là kết quả bọn họ sớm đoán được, chỉ là nghe

xong, nàng vẫn kích động khó đề nén được. Thanh danh của nàng đã đạt tới đỉnh, nàng là mẫu nghi thiên hạ, trở thành quốc mẫu Cẩm Thái. Hoa phục đồ thêu vàng, ngọn lửa nồng cháy rực rỡ hoa lệ nhất, nhiễm đỏ ráng chiều, mà con phượng hoàng kia, vượt lửa mà bay liệng!

PHIÊN NGOẠI

Phiên ngoại 1:

Chuyện năm Tuyên Bình thứ mười bốn

Ở ngự viên phía sau Thanh Dao Trì là Tập Tinh Điện, đối diện có hí lầu múa phượng, lớn nhất là Linh Âm Các của Hưng Hoa Lâu. Tập Tinh Điện này tuy nhỏ chút, nhưng bởi vì hai bên có lầu đối xứng, lại có cảnh tháp nước lung linh, hơn nữa hậu viên Thanh Dao Trì lại bố trí cảnh núi rừng, đa dạng các chủng loại hoa và cây cảnh quý, có thể nói là một năm bốn mùa đều không tịch mịch. Cho nên bàn về nơi nghe diễn hí kịch trong cung, thái hậu cũng yêu nhất nơi này.

Bây giờ đang là mùa đông, tuyết trắng xóa, màu xanh um vẫn trải dài như trước, bên dưới lớp tuyết trong suốt càng lộ rõ màu xanh ngát. Ngoài hành lang hai bên hậu viên thấy ngói xanh tường đỏ ẩn hiện. Cũng có vài căn phòng, chẳng qua bởi vì chỗ hẻo lánh, hiếm có người vào. Ở nơi đó phần nhiều là phi tần thất sủng, nhiều đến nỗi thậm chí quanh năm không có người quản lý, hoang vắng như phế bỏ.

Phía đông Thanh Dao Trì có cây cầu dài, hợp với một chiếc thuyền đá, dựng ở trên hồ giống như thuyền bạc trên mặt nước yên tĩnh, mặt trên bố trí tiểu điện phòng hình bát giác, là chỗ ngắm cảnh đẹp nhất. Lúc này Phi Tâm đang ngồi ở giữa, đẩy cửa ra đón lấy mặt nước, đập vào mắt đều là cảnh tuyết rơi. Hôm nay ánh nắng tươi sáng, ánh sáng khúc xạ ở trên tuyết vô

cùng chói mắt, tạo nên vầng sáng ngũ sắc rực rỡ trước mắt nàng. Gần đến ngày tết, cũng là lúc thời tiết lạnh nhất của một năm, nàng khép tay áo, hơi híp mắt. Tú Linh khom lưng nói với nàng: “Nương nương, nơi này lạnh một cách kỳ quái. Gió to quá, không cẩn thận khéo lại bị lạnh, không bằng hồi cung nghỉ ngơi đi?”

Phi Tâm vẫn chưa trả lời, chỉ là chậm rãi đứng lên, hôm nay đi dạo trong vườn, không nhận thức được mà lại đi đến nơi này. Có lẽ là mấy ngày nay quá mức nhàn hạ, để cho nàng ăn không ngồi rồi. Lại có lẽ, bởi vì buổi nói chuyện với Ninh Hoa Phu Nhân hôm đó lại gợi lên rất nhiều hồi tưởng của nàng. Phi Tâm mấy ngày nay suy đi nghĩ lại, thật đúng là nghĩ không ra, năm Tuyên Bình thứ mười bốn rốt cuộc xảy ra chuyện gì dẫn đến việc lần này Ninh Hoa mở miệng? Năm Tuyên Bình thứ mười bốn là một năm tối tăm nhất kể từ lúc Phi Tâm tiến cung tới nay! Thật không biết năm ấy nàng có cái gì đáng giá để người ta đổ kỵ đâu chứ?

Bất quá lúc ấy nàng vẫn chưa hỏi Ninh Hoa Phu Nhân vì sao nói ra lời này, nàng không muốn để cho sự hiếu kỳ của mình lại khiến người khác không thoải mái. Huống chi những chuyện đã qua, đối với Ninh Hoa Phu Nhân mà nói, làm sao không từng có một hồi đấu tranh gian khổ? Nàng bước thong thả về phía trước, đẩy cửa nhìn Thanh Dao Trì.

Năm Tuyên Bình thứ mười bốn, nàng từng ở nơi này xem hoa cúc, chứng kiến thời điểm cúc nở hoa, không nhịn được liền viết một bài thơ. Đời này chỉ nguyện cùng bạc đầu, không cần cúi xin người xót thương! Quả thật, thời điểm nàng viết thơ có mang ý phần uất, có phần nhìn thân thương phận. Bởi vì năm Tuyên Bình thứ mười bốn đối với nàng mà nói thật sự là giày vò! Nàng vẫn còn nhớ vào tháng bảy năm Tuyên Bình thứ mười bốn, giữa hè là lúc nàng từng trèo lên nơi này một lần, ngày đó là mừng bảy tháng bảy, là lễ cầu Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá, cũng là đêm Thất Tịch theo phong tục dân gian.

Lúc ấy phi tần trong cung đều dẫn nước quanh trăng, thả châm vào trong nước hương về Chúc Nữ cầu xin tài may dật khéo léo. Ở lần cầu xin tiếp theo, có lẽ là càng thêm khát vọng, là cầu xin hoàng thượng rủ lòng thương. Ngày đó nàng tránh mọi người đi đến nơi này. Mấy năm tiến cung chưa bao giờ từng đi dạo các nơi, bởi vì không có thời gian, càng không rảnh rỗi. Nhưng ngày đó ma xui quỷ khiến thế nào lại đi đến chỗ này, bất quá không phải vì cầu Chúc Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá, mà là muốn tự sát! Nàng muốn từ nơi này nhảy xuống, lao vào trong hồ nước cho xong hết mọi chuyện!

Năm Tuyên Bình thứ mười hai nàng tiến cung, chống đỡ hơn hai năm thì thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, khó có tương lai. Thay vì ở trong cung suốt ngày lo sợ, không biết khi nào sẽ có thêm tội, không bằng tự mình kết liễu trước.

Phi Tâm đi thẳng ra đầu mũi thuyền, lúc này phía dưới đã phủ tuyết thật dày, đông lạnh rắn chắc. Mà lúc ấy sóng nước trong vắt, có bóng hạc uyên ương, có khóm hoa chói lóa như ngọc lưu ly trong điện. Đang lúc ở nơi hoa lệ nhất lại làm cho nàng tuyệt vọng. Lúc ấy nàng đứng ở nơi đó rất lâu, nhưng cuối cùng không nhảy xuống. Bởi vì nàng không cam lòng! Nàng mới vừa vào cung hơn hai năm, vừa mới được phong Quý Phi. Mấy tháng ở trên vị trí Quý Phi còn chưa có ngốc, nếu chết rồi, cả nhà có thể được lợi gì? Trong cung có lệ, theo như chức vị mà gia phong cho gia tộc. Sau khi nàng làm Quý Phi, phụ thân được phong làm Tư Mã Hoài An. Nếu nàng ở trong cung hầu hạ lâu dài, triều đình nhất định sẽ tăng thêm ân sủng cho gia tộc. Nhưng vừa mấy tháng đã chết, cho dù che giấu đi sự thật nàng tự sát thì cũng nói nàng là ngoài ý muốn mà chết đuối. Vinh quang ngăn ngại nhất thời này có thể khiến cho cả nhà thơm lây được bao nhiêu?

Thời điểm nàng mới vào cung, bởi vì nhà nàng ở Hoài An, mà nguyên quán của thái hậu ở Giang Đô. Hơn nữa sau khi nàng được phong làm Phu Nhân lại rất là thân thiết với thái hậu. Nhất thời trong cung cũng suy đoán nhộn

nhịp, tuy biết cha nàng cấp bậc không cao, nhưng có lẽ cũng là họ hàng thân thích của thái hậu. Rắc rối của Nguyễn gia khó gỡ, nữ nhi của nhà Lạc Chính danh tiếng chưa từng ai biết đến có thể được phong Phu Nhân, tất nhiên là có quan hệ không nhỏ với thái hậu. Nhưng mà không lâu sau, trong cung từ trên xuống dưới đều biết được rằng nhà Lạc Chính và Nguyễn thị không hề liên quan. Nguyễn thị tiếng tăm lừng lẫy, tất nhiên là thể gia đại tộc. Nhà Lạc Chính xuất thân là thương nhân, sao có thể sánh với Nguyễn gia? Bất quá là thái hậu cảm thấy đáng dấp nàng giống như Nguyễn Tuệ nên lúc này mới khai ân để cho nàng vào cung. Kể từ đó, cái gì cũng đều loan truyền trong cung. Ngày trước đối với nàng đều mang theo nụ cười cẩn thận, mà sau này lại cười thơn thớt nham hiểm, ít hay nhiều đều mang theo chút xem thường và khinh bỉ. Nàng là nhờ thái hậu mà vào cung, mọi người không để cho nàng tự nhiên cũng phải chú ý cho thái hậu vài phần thể diện. Nhưng tại thời điểm thái hậu bắt đầu đối với nàng không mặn cũng không nhạt, thể diện của nàng cũng chỉ có thể dựa vào khả năng tài chính của mình mới có thể miễn cưỡng duy trì.

Tiền bạc, nhưng mà bạc của nàng, sau khi tiến cung hơn một năm còn lại chẳng bao nhiêu. Nếu hoàng thượng thưởng nàng một mâm điểm tâm, số bạc nàng lấy ra phải gấp trăm lần so với món điểm tâm để khen thưởng cho nô tài chuyển lời bưng mâm. Một mâm trái cây lớn có thể chia ra thành ba mươi sáu cái đĩa nhỏ. Trong cung nhóm nô tài hay dùng cách này để kiếm tiền từ chủ tử. Ở lâu trong này mọi người sẽ từ từ hiểu được, nhưng quá trình hiểu rõ chính là một loại giày vò hành hạ. Cho dù không được sủng ái, quá mức xem nhẹ sức ảnh hưởng của nô tài sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt. Ban thưởng cũng cần có kỹ xảo và thủ đoạn, chỉ là Phi Tâm không hiểu được những thứ này. Rất nhiều bạc của nàng đều tiêu hao ở một số phần thưởng vô nghĩa. Đối lấy bất quá chỉ là một hai tiếng lấy lòng, căn bản không có lợi ích thiết thực nào.

Kỹ năng ban thưởng, kỹ năng nhìn người, đặc biệt xem những kỹ xảo của những người ở trong cung, nàng dùng thời gian hơn một năm để học được

những thứ này, lại chi ra số tiền đắt đỏ! Đến mùa xuân năm Tuyên Bình thứ mười bốn, tồn lương của Phi Tâm chẳng còn bao nhiêu, chỉ trông vào thói quen chi tiêu mỗi tháng mà miễn cưỡng duy trì. Ngoại trừ dựa vào thể diện mà vinh quang, nàng căn cứ vào thói quen chi tiêu để mà khen thưởng. Người nào có thể dùng tiền đến lấy lòng, người nào không thể dùng tiền đả động, nàng đều dần dần xem rõ ràng, chẳng qua là nàng đồng thời học được, thái hậu càng ngày càng thấy nàng chững mắt. Bởi vì nàng chỉ lo học tập cách sinh tồn trong cung, lại xem nhẹ nhiệm vụ căn bản của chính mình.

Thái hậu muốn nói, đương nhiên là Trung cung Nguyễn Ân Ân. Nhưng Nguyễn Ân Ân bởi vì Tuệ Phi chết mà thoát được kiếp nạn, còn lại cận kề nhất đương nhiên chính là Ninh Hoa Phu Nhân. Trong cung hoa bay bướm lượn rục rở vô số, tâm trạng lung lay của hoàng thượng sao có thể chỉ giữ ở một nơi? Năm Tuyên Bình thứ chín lúc đại hôn của hoàng thượng, mặc dù phong hào chỉ có bốn người, trên thực tế nữ nhân bên người hoàng thượng đâu chỉ có bốn người này.

Hoàng thượng chưa bảy tuổi đăng cơ, hoàng thất tự sẽ trang bị một loạt phương châm giáo dục, đương nhiên đối với chuyện nam nữ cũng phải dạy, đã bắt đầu tiến hành từ lúc hoàng thượng mười một tuổi. Bình thường có Văn Hoa Các chuyên lo việc lễ nghi và giải quyết chuyện tổ tông họ hàng, trang bị một loạt người chờ đợi vì hoàng thượng, lúc ấy sẽ tuyển chọn từ tám cho tới mười hai cung nữ xuất thân trong sạch, tư sắc xinh đẹp, thường lớn hơn mấy tuổi so với hoàng thượng để thị tẩm. Trong lúc đó đương nhiên sẽ ở cùng hoàng thượng, luôn luôn phải được hoàng thượng yêu thích.

Từ lúc Cấm Thái khai triều, cung nữ hầu hạ ban đầu sau được phong phi cũng không phải là không có. Giống như con trai thứ hai của tiên đế, mẹ đẻ của hắn chính là một cung nữ. Nàng ở bên cạnh tiên đế lúc mười hai, mười ba tuổi. Về sau tiên đế được phong thái tử, có một số công thần muốn xây

dựng quan hệ với thái tử, cũng sớm đem nữ nhi hoặc tỷ muội đưa tới bên người thái tử. Thân phận của những nữ nhân này so với việc hầu hạ kia có cao hơn nhiều, nhưng mà không phong hào chính thức, chỉ có thể giữ bí mật ở đông cung. Nữ nhân bên người tiên đế mỗi năm đều tăng thêm, nhưng vẫn giữ quan hệ tốt với những cung nữ hầu hạ từ thời niên thiếu. Con trưởng của tiên đế đó là do một nữ nhân bí mật sinh ra, mà con thứ thì lại là do cung nữ sinh ra. Mà lúc ấy, tiên đế căn bản còn chưa đại hôn.

Bên cạnh hoàng thượng cũng là như vậy, trước khi đại hôn có vài người hầu hạ rất được hoàng thượng yêu thích. Sau đại hôn, những người kia tùy theo mức độ yêu mến mà được hoàng thượng phong hào. Hoàng thượng dần lớn lên, thỉnh thoảng có cận thần dâng tặng mỹ nữ để tạo dựng quan hệ với hoàng thượng. Mỹ nữ như mây, mỗi người một vẻ. Hơn nữa các nước phục tùng đều tiến cống mỹ nữ ngoại tộc, yêu kiều nhiều kiểu, xinh đẹp rực rỡ. Nữ tử ngoại tộc tuy không thể sánh bằng nhiều nữ nhân trong cung có gia giáo nghiêm khắc, bị nữ huấn trối buộc, nhưng đều tràn trề cuồng nhiệt. Mà nàng sau khi vào cung có một lần xung đột với thái hậu dữ dội nhất cũng là bởi vì mấy nữ tử ngoại tộc này.

Suy nghĩ nhất thời khiến cho nàng không khỏi mỉm cười. Gió thổi vào mặt lạnh thấu xương, làm cho nàng có chút cảm giác đau đớn tê dại nhưng lại vô cùng tỉnh táo. Nàng thích bầu không khí lạnh lạnh của mùa đông, lúc nàng còn ở quê nhà, nàng không có cảm giác gì rõ ràng với sự biến đổi thất thường của thời tiết. Nhưng ở chỗ này bốn mùa rõ rệt, ấm lạnh rõ ràng. Kỳ thật không chỉ là vì khí hậu biến hóa, phần nhiều là do trong lòng phấp phỏng. Nàng ở trong hoàn cảnh như vậy càng tỏ ra kiên cường. Một khắc mềm yếu nhất kia đã qua đi, lúc nàng đứng ở chỗ này không nhảy xuống, nàng nhất định phải đi đến cuối cùng cho đến ngày nàng nhìn thấy tươi sáng!

Tú Linh thấy nàng đứng ở nơi đó không nhúc nhích, tuy rằng mặc rất dày, hơn nữa vừa rồi thấy nàng đi thông thả đi qua, Thường Phúc đã mang đến

một cái chậu than. Nhưng không thể chịu nổi sự trống trải ở nơi này, gió thổi đến cũng không có vật che chắn. Hiện tại Quý Phi còn đang mang thai, nếu thật sự bị bệnh chẳng phải là rắc rối sao?

Chốc lát Tú Linh lại đây kéo nàng: “Nương nương, hiện tại cái hồ này đã đông lại, cũng không thể ngâm được. Không bằng trở về nghỉ một chút đi?”

Phi Tâm hơi nghiêng mặt nhìn nàng, đột nhiên nói: “Hơn ba năm trước, lúc đó là mùa hè năm Tuyên Bình thứ mười bốn, bốn cung đuổi vài người đi ra ngoài?”

Tú Linh sửng sốt, không rõ nàng làm sao mà đột nhiên hỏi lại chuyện cũ, nhất thời suy nghĩ cẩn thận một chút, cười nói: “Đều đã là chuyện cũ của nhiều năm trước, nô tì hiện giờ cũng không nhớ được nhiều lắm. Nương nương là người khoan dung thông cảm nhất, nếu không phải các nàng phạm sai lầm, sẽ không khiến cho các nàng ngu ngốc mà ở chỗ này?”

“Vậy người còn nhớ, năm ấy bốn cung từng tiễn cử qua vài người?” Phi Tâm nghe xong, hít một hơi nói, “Bốn cung hiện giờ thật ra nhớ tới một chuyện, lúc ấy Ô Luân quốc dâng lên mấy mỹ nữ, bởi vì chúng ta không ở nơi này, cũng không quan tâm đến ý tới. Nhưng các nàng sống cùng chúng ta ở đây không giống như vậy, hoàng thượng thật ra rất thích.”

“Việc này nô tài còn nhớ rõ, nương nương còn để cho nô tài dạy dỗ mấy nữ nhân kia.” Thường Phúc vừa nghe xong liền khép tay áo khom người nói chen vào.

“Lúc ấy hoàng thượng sủng ái Ngô Tần nhất, bốn cung chính là muốn mượn mấy người này lôi kéo tâm tư của hoàng thượng.” Phi Tâm nghe xong cười.

“Nương nương, chuyện đã qua rồi, sao còn nhắc lại?” Tú Linh nghe xong, trong lòng thấy có chút không đúng, vừa trừng mắt nhìn Thường Phúc vừa thấp giọng nói.

Lúc ấy nàng ở bên cạnh Phi Tâm, bởi vì Phi Tâm đề bạt nàng làm đại chưởng cung của Cúc Tuệ Cung, Phi Tâm còn tồn tại nàng sẽ không vấp ngã, đương nhiên nàng hy vọng địa vị Phi Tâm càng thêm củng cố.

Ngô Tần lúc ấy được sủng ái lại tỏ ra huênh hoang. Có mấy lần thấy hoàng hậu cũng không có quy củ, truyền đến tai thái hậu làm cho thái hậu thấy gai mắt. Nhưng thái hậu không muốn xung đột trực tiếp với hoàng thượng, liền để cho Quý Phi đi đối phó, dù sao hoàng thượng cũng không bao giờ để bụng việc trách móc Quý Phi.

Quý Phi không còn cách nào khác, buộc lòng phải đi đường vòng. Lúc ấy Ô Luân dâng lên mỹ nữ, đôi mắt màu xanh lam, không giống với người Cẩm Thái, lại đặc biệt yêu mị, nhảy múa cực kì quyến rũ. Chỉ tiếc vừa bắt đầu nói chuyện đã có nhiều chướng ngại, hoàng thượng nhất thời ném vào trong cung. Phi Tâm có lòng đề bạt các nàng, quả thật mất không ít tâm tư đi dạy dỗ các nàng một ít lễ tiết của thiên triều, sau đó tìm một cơ hội để cho hoàng thượng ở trong hoa viên tình cờ gặp gỡ các nàng.

Việc này Phi Tâm làm rất cẩn thận kín đáo, vốn là đã có thể khiến cho hoàng thượng vui vẻ, vừa có thể lạnh nhạt thờ ơ với Ngô Tần một thời gian, giảm dần uy phong của nàng ta. Nhưng mà không biết ai đó đã tiết lộ tin tức, nói Quý Phi tiến cử, kết quả thái hậu biết được liền giận dữ, trước mặt chúng nô tài mắng Phi Tâm như tát nước vào mặt. Nói chính nàng không có bản lĩnh thu hút hoàng thượng, còn làm những chuyện không đứng đắn ở bên người hoàng thượng. Thái hậu khiến cho Quý Phi nhục nhã một trận trước mặt nô tài, Quý Phi sắc mặt như tro tàn, suýt nữa thì nhảy xuống Thanh Dao Trì.

Tú Linh suy nghĩ một chút, khi đó đúng là đêm Thất Tịch. Quý Phi bị mắng, sau khi hồi cung liền đuổi nô tài đi, không biết đã chạy đi đâu, làm hại nàng và Thường Phúc tìm khắp cung. Cuối cùng mới tìm được Quý Phi ở Thanh Dao Trì này. Hiện giờ ngẫm lại biểu cảm kia của nàng, Tú Linh nghĩ lại mà lo sợ.

Phi Tâm nhìn vẻ mặt của Tú Linh, đột nhiên nhẹ nhàng cười: “Bốn cung dĩ nhiên không để ở trong lòng, ngược lại người luôn luôn canh cánh trong lòng!”

Tú Linh sửng sốt, thừa cơ kéo nàng trở về: “Nương nương, tội gì còn làm khổ mình? Đừng để ảnh hưởng đến tâm tình của người.”

Phi Tâm mím môi, ý cười càng thêm sâu: “Người theo bốn cung mấy năm nay, làm sao không biết tâm tư của người? Ngược lại không phải là sợ ảnh hưởng tâm tình bốn cung, người là sợ bốn cung sẽ tồn tại khúc mắc với hoàng thượng sao?”

Tú Linh ngẩn ra, cười nói: “Nô tì bất quá là thuận miệng nói một chút thôi. Nơi này rất lạnh, nương nương vẫn là hồi cung thì tốt hơn.” Nói xong, liền đỡ nàng từ từ ra khỏi điện phòng, dọc theo thềm đá dưới chiếc thuyền. Vừa lên trên bờ, còn chưa nghỉ ngơi liền quay trở về.

Trước mắt mọi người thoáng một cái liền gặp Vân Hi sai bước đi đến bên này, hần không ngồi trên kiệu của vua, bỏ lại mấy tên thái giám ở phía sau. Trên đất tuyết bởi vì bước chân của hần, theo gió cuốn thành cái mâm trắng bánh nhỏ bé. Tuyết trên mặt đất, áo bào tím đậm ánh kim đặc biệt sáng rõ, mang theo ngũ quan tinh tế lạ kỳ, trong ánh mắt đen láy chứa đựng sáng ngời, nhưng biểu cảm trên mặt lại không phải là sự bình tĩnh miễn cưỡng thường ngày. Nhất định là có chút nói không nên lời – kích động.

Hần liếc nhìn Phi Tâm đang bước nhỏ chống đỡ người bên cạnh, nét mặt buông lỏng một cái. Hần bước vài bước qua đây, giữ lấy khuỷu tay nàng, ngừng động tác cúi chào của nàng: “Hiện giờ nàng còn đang vác cái bụng, không ngoan ngoãn ở trong cung tịnh dưỡng, chạy đến nơi này làm cái gì? Còn đi ra đứng ở đầu ngọn gió, không biết gió lạnh sẽ ảnh hưởng không tốt đến cái bụng sao?”

Đi theo Phi Tâm là Tú Linh và Thường Phúc đang quỳ, hăn cũng không kêu đứng lên, nhìn khuôn mặt lạnh cóng của nàng có chút hồng, trong lòng càng không thoải mái, quở trách: “Cái thuyền đá này chướng mắt thật, qua năm để cho người ta phá đi cho xong chuyện.” Vân Hi liếc mắt về nơi đó, Ưông Thành Hải bên này vội vàng mang người tới.

“Thần thiếp giữa trưa đã ăn rồi, liền đi dạo một chút cho khỏi đầy bụng.” Phi Tâm nhẹ giọng nói, trên mặt mang theo ý cười.

“Nếu muốn đi dạo thì đi gần một chút cũng được. Chạy ra ở phía sau này làm cái gì?” Vân Hi nghe lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của nàng, giọng nói trở nên trì hoãn.

“Thời gian trước ban ngày lúc nào cũng thấy mệt mỏi, nếu cứ vùi ở trong cung khó tránh khỏi lại ngủ. Vậy nên đi ra đây, vô tình lại đi tới nơi này.” Phi Tâm chăm chú nhìn trộm vẻ mặt của hăn, nhất thời nói.

Vân Hi không chú ý ánh mắt của nàng, hơi ngẩn ra, xoay mặt lại nhìn chiếc thuyền đá cao cao kia một chút, bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Trẫm cùng nàng đi dạo một chút, xong rồi trở về được không?” Nói xong, hăn khẽ nhếch cằm, làm cho Ưông Thành Hải dẫn mọi người về trước.

Hai người chậm rãi đi dọc theo hậu viên đi về hướng bắc, hăn nắm lấy tay nàng, ống tay áo lông cáo bị gió thổi mà khẽ lay động. Ngón tay đan chéo lại, ấm áp trên lòng bàn tay truyền lại rõ ràng.

“Ta còn nhớ mùa hè nhiều năm trước, nàng đứng ở trên kia.” Vân Hi nắm chặt tay nàng, khẽ mở miệng.

“Mùa hè năm Tuyên Bình thứ mười bốn.” Phi Tâm thở dài một tiếng, thoáng chốc hiểu được. Lúc nàng nhìn thấy vẻ mặt của hăn, nàng đã hiểu. Ở thời điểm nàng mất hết can đảm, tưởng như muốn chết, hoàn toàn không thấy được trong đêm tối, ven hồ dưới thuyền đá là thân ảnh của hăn! Hoặc là lúc ấy hăn căn bản không muốn để cho nàng thấy.

Hắn nghe xong thì hơi giật mình: “Là năm thứ mười bốn sao?”

“Thần thiếp chỉ đứng trên đó một lần, đúng là đêm Thất Tịch năm thứ mười bốn.” Phi Tâm nói, “Trước kia thần thiếp còn không biết, vì sao hoàng thượng duy nhất không có cảm tình với nơi này, hóa ra là vì chuyện này.”

Nàng vừa nói, hắn lập tức nhú chặt mày: “Hóa ra ngày đó nàng thật sự muốn tìm tới cái chết?”

Bởi vì trên tay hắn tăng thêm chút lực, nắm chặt ngón tay Phi Tâm đến phát đau, nàng không nhịn được vặn vẹo muốn rút tay ra, hắn càng không chịu, kéo nàng đến bên cạnh mình: “Bây giờ ta ở đây mới luống cuống, còn nói bản thân nghĩ nhiều. Vốn là nàng thật sự có tâm tư này!”

“Mấy hôm trước, lúc thần thiếp đi thăm Ninh Hoa Phu Nhân, nàng từng nói một câu khiến cho thần thiếp vô cùng không hiểu. Suy nghĩ hết lần này đến lần khác, cũng không hiểu được là có ý gì? Hôm nay không biết thế nào liền đi dạo đến đây, mới vừa rồi đi lên một chút. Hắn là đã rõ ràng rồi!” Phi Tâm thấp giọng lầm bầm, lời nói nghe không hiểu gì, nhưng hắn vừa nghe đã hiểu.

“Nàng ta so với nàng liền hiểu được ngay, ta cũng không chỉ một lần nhắc nhở nàng. Những gì nàng nghe được chạy đi đâu rồi?” Khóe mắt Vân Hi hơi run lên, hắn cắn răng nói.

Lúc ấy nàng khổ tâm đi huấn luyện mấy nữ nhân của tộc Ô Luân, bố trí các nàng để cho Thường Phúc tìm vài cái có thể dạy cho các nàng. Tự cho là làm thật cẩn thận kín đáo, lại không biết phía sau nàng, có một đôi mắt đang đặc biệt chú ý nhất cử nhất động của nàng. Xem nàng như mật thám của thái hậu đi quan sát cũng tốt, hoặc là một quân cờ có thể rèn luyện cũng tốt, hay là, nảy sinh hứng thú với nàng cũng tốt. Dù sao hắn cũng đã xếp nàng vào danh sách đặc biệt chú ý.

Một khi bị hấn chú ý, nàng cẩn thận một chút cũng khó mà không lộ bộ mặt thật.

Trước kia hấn đã nhắc nhở nàng, thay vì đi đường vòng như thế này, không bằng suy nghĩ cho thân phận của mình nhiều hơn một chút. Lúc ấy hấn chính là nói như vậy!

Nàng đã là Quý Phi, thân phận này cho nàng nhiều thuận lợi, cũng khiến cho nàng ở nơi đầu ngọn gió. Nàng có thể trợ giúp thái hậu thanh trừ địch thủ thái hậu không thích, nhưng ắt phải vì thế mà đắc tội với hấn. Cho nên nàng rất thông minh mà chọn cách điều hòa, vừa đã kích Ngô Tần, lại không đắc tội với hoàng đế. Nhưng hấn thật không thích thái độ mọi việc đều suông sẻ của nàng. Hấn hy vọng nàng có thể giữ lập trường rõ ràng dứt khoát một chút, càng hiểu được nên đứng về phe ai. Cho nên, hấn nói cho nàng biết, phải hiểu được thân phận của chính mình. Quý Phi, nàng là Quý Phi không phải thái phi, nàng là Quý Phi của hoàng đế đương triều, là Quý Phi của hấn.

Nhưng lúc đó câu trả lời của nàng suýt nữa khiến hấn tức chết, nàng nói, thần thiếp không dám quên sự cất nhắc của hoàng thượng và thái hậu. Lòng trung thành cần hướng về phía chủ, không nên có một chút ý nghĩ khác thường.

Nàng nhất định quanh co với hấn, buộc hấn phải ra tay. Nàng cho rằng đây là cách thích hợp nhất mà không đắc tội với người ta. Hấn phải khiến cho nàng đắc tội với người khác! Cái trò này hấn vô cùng thuần thực, hơn nữa rất hữu hiệu. Tiếp nhận sự tiến cử của nàng, quần lấy đám nữ nhân đó, sau đó khen nàng vài câu cơ bản. Thái hậu nhất định sẽ nổi trận lôi đình! Quý Phi dâng mỹ nhân cho hoàng thượng, chủ yếu là không muốn tuân theo ý chỉ của thái hậu. Không thể bảo vệ chu toàn cho Ninh Hoa Phu Nhân, ngược lại còn tạo thêm nhiều kẻ địch cho nàng. Vân Hi ngay lúc đó chính là muốn dùng cách này để đánh tan sự tín nhiệm của thái hậu với nàng,

đồng thời khiến cho nàng hiểu được, cây đại thụ thái hậu này, sớm muộn gì nàng cũng không dựa vào được.

Hắn hy vọng chính nàng sẽ nhận thức được điểm này, sau đó trở thành phe cánh của hắn. Nhưng có khi nàng rất thông minh, có khi nàng lại ngốc vô cùng. Hắn dồn ép quá đáng, nàng lại nhanh chóng dần dần không chịu nổi nữa. Thái hậu chửi mắng nàng một trận, nàng lại quá coi trọng sĩ diện. Hơn nữa nàng đã cạn sạch lương bổng, tiền bạc khen thưởng cho nô tài cũng đều bị hắn vét cạn. Nàng muốn nhảy xuống hồ tự sát, hắn cảm thấy khi đó bọn họ chính là có khôn ngoan. Ngày đó là đêm Thất Tịch, hắn lại không khỏi tâm phiền ý loạn. Cái gì cũng lười đối phó, liền chạy tới nơi này, kết quả lại nhìn đến nàng đang đứng ở trên. Cách xa như vậy, nhưng hắn biết chính là Phi Tâm. Hắn không nhìn thấy nét mặt của nàng, chỉ có thể nhìn thấy một chút bóng dáng nho nhỏ. Nàng đứng đó bao lâu, hắn liền dõi theo nàng bấy lâu, mãi cho đến khi Tú Linh và Thường Phúc tìm đến. Tại một khắc kia, hắn cảm thấy hắn và nàng kỳ thật rất giống nhau, bọn họ đều rất cô đơn, trong cung đình này không ai đáng giá để tin tưởng, lại càng không đáng giá để phó thác tình cảm! Hình bóng này trở thành bóng ma trong người hắn, nơi này khiến cho hắn cảm nhận được nội tâm bất an sợ hãi và yếu đuối, hắn bắt đầu chán ghét chiếc thuyền đá này.

Phi Tâm kinh ngạc nhìn hắn, Ninh Hoa Phu Nhân thấy được. Thời điểm hắn nhìn thấy bóng lưng của nàng, Ninh Hoa Phu Nhân có lẽ cũng đang nhìn bóng lưng của hắn. Ninh Hoa Phu Nhân ghen tị, cũng không phải là lúc đó Phi Tâm có được bao nhiêu sủng ái, mà là biểu lộ chân tình trong nháy mắt kia của hắn! Được sủng ái và thất sủng biến đổi thất thường, như là từng tuồng kịch không ngừng trình diễn. Nhưng ánh mắt hắn nhìn Phi Tâm chưa bao giờ thay đổi! Không thấy rõ, có lẽ chỉ có một Phi Tâm. Có lẽ không phải nàng thấy không rõ, giống như lời nói sau này của nàng, nàng vẫn luôn – không dám nhìn!

Phiên ngoại 2:

So với Nam tuần còn vui hơn [Thượng]

Lúc Vân Hi tiến vào trong nội điện thì Phi Tâm đang chuẩn bị thay áo lót. Hắn thần không biết quỷ không hay như vậy vòng qua tấm bình phong chạm trổ hoa, bóng người chợt vụt qua một cái khiến Phi Tâm phát hoảng. Hắn đưa tay tóm lấy nàng, vén áo bào nàng đã mặc một nửa lên, dưới lớp áo lót mỏng, bụng nàng nhô lên rất rõ ràng. Hắn cứ xông bừa vào như vậy khiến mặt Phi Tâm đỏ lên, nhưng cũng không tiện vùng ra, mắt thấy Tú Linh dẫn người đi ra ngoài, lúc này nàng mới quấy thoát khỏi lòng hắn.

Vân Hi ôm nàng, một tay phủ trên bụng nàng, cúi đầu đến sau gáy nàng, hít sâu một hơi nói: “Không mặc bộ này, đổi thành một bộ như bình thường đi. Theo ta ra ngoài!”

Phi Tâm vừa nghe liền sửng sốt, sau một lúc lâu cũng chưa trả lời. Vân Hi dùng ngón tay khẽ vẽ lên khuôn mặt nàng, cười cười nói: “Hôm nay vừa lúc được nhàn rồi, chúng ta xuất cung đi dạo.”

“Sao lại có hứng như vậy?” Phi Tâm nghe xong liền vậy ra, từ trong lòng hắn xoay người ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Thần thiếp có thể tùy ý ra ngoài sao?”

Hắn vuốt mi nàng, đầu ngón tay mang theo chút cảm giác nhột nhột khiến cho mặt nàng bắt đầu hơi nóng lên. Con người tối đen của hắn luôn xem xét biểu cảm của nàng, môi nàng lên với một độ cong động lòng người. Hắn đột nhiên nói: “Nước canh ô mai ở Cát Tường nàng thấy không ngon sao?”

Khóe miệng Phi Tâm hơi co giật, trên mặt có chút không được tự nhiên. Mấy ngày nay nàng thật ra không có phản ứng nôn nghén gì, nhưng bắt đầu nhớ đến vài món ăn nhẹ của quê hương. Trước kia trong nhà bởi vì đại tỷ thích ăn vặt nên có đầu bếp chuyên biệt làm, nàng không đặc biệt yêu thích những thứ này, nhưng hiện giờ bụng bắt đầu rất nhô lên, càng bắt đầu nghiện ăn vặt. Lúc trước Tam thúc cho nàng chút gia vị, nhưng về sau trước

khi Nam tuần đã cho Vân Hi mất rồi. Lúc về thăm nhà, vì phải lo đón tiếp để tăng thể diện, đâu còn nghĩ tới mấy thứ này? Trong cung cũng có đầu bếp khắp nơi, nhưng sau khi thay đổi ngự thiện, tinh tế rất nhiều nhưng lại mất đi hương vị địa phương. Tú Linh suốt ngày cẩn thận xem xét thức ăn của nàng nhặt nhẻo đến mức mệt mỏi, liền phái Thường Phúc ra bên ngoài tìm cho nàng chút món ăn nhẹ dân gian thay đổi khẩu vị. Thường Phúc bắt đầu cảm thấy thời gian qua Quý Phi ăn không hề ngon, lại ngại bên ngoài không sạch sẽ, nhất định không chịu đi, nhưng sau khi nghe Tú Linh nói liền chạy đến Cát Tường mang về chút thức ăn nhẹ, xem Quý Phi ăn một lần liền bỏ không được.

Hiện giờ sắp sang năm mới, tuy rằng trên triều còn chưa chính thức hạ triều, Vân Hi mỗi ngày vẫn ngồi trên triều chấp chính, nhưng dù sao những chuyện cần giải quyết so với năm trước giảm đi rất nhiều. Hơn nữa nếu hãn không rảnh rồi mà sang đây cũng sẽ phái người mỗi ngày tới hỏi thăm tình hình, như thế mới có thể an tâm. Biết được Phi Tâm gần đây biếng ăn, trong lòng hãn có chút khó chịu, xách Thường Phúc ra hỏi mới biết, Phi Tâm mấy ngày nay luôn phái hãn ra bên ngoài mua chút món ăn vặt linh tinh để ăn trong bữa chính.

Hãn vừa hỏi như vậy, Phi Tâm có chút ngượng ngùng. Nàng vốn cũng cảm thấy để Thường Phúc không ngừng đi ra ngoài như vậy là không ổn, nhưng lại không chịu nổi cách ăn uống kia, thật cũng giống như khó nhìn mà nghiện ăn vậy. Hãn cười cười: “Nước canh kia đó là ở đâu đưa vào? Dọc đường đưa tới cũng sớm mất đi mùi vị vốn có, món canh kia để lâu cũng nhuyễn mất rồi. Hiện giờ nào có thể ăn ngon?”

Nàng nghe xong mắt có chút ươn ướt, nhất thời sục sục nói nhỏ: “Vẫn là, vẫn là không nên đi. Đến lúc đó thái hậu biết dù sao cũng không tốt. Cũng không cần thiết vì chuyện này mà điều động binh lực như vậy.”

“Đi ra ngoài nửa ngày thôi, ai mà biết được? Có ai còn mỗi ngày dò xét động tĩnh của nàng sao?” Vân Hi rũ mắt phủ lên tóc nàng. “Như thế sao có

thể tính là điều động binh lực? Để cho nội phủ chi bạc, làm ra một thứ thể hiện sự đoàn kết của nhân dân mới gọi là điều động binh lực chứ?”

Phi Tâm ngược mắt nhìn hần, không khỏi mỉm cười. Nàng vô cùng hối hận chuyện hồi Nam tuần không thể buông những suy nghĩ trong lòng ra, mặc dù đi dạo phố với hần nhưng bản thân lại không để ý mà tận hưởng, như thế cũng thật là tiếc. Bọn họ đều những người ở trong thâm cung, chung quy cơ hội ra ngoài là có hạn. Muốn cố thủ giang sơn đương nhiên phải vứt bỏ cái tôi, tự do hạnh phúc của dân gian bọn họ có thể cảm thụ đã ít nay lại càng ít. Hần tất nhiên là ở vị trí trên vạn vạn người, nhưng cũng chính là vì ở trên vạn vạn người, hần vĩnh viễn không thể tùy ý như những người khác. Đối với hần, xem ra chuẩn bị một món ăn nhẹ phương nam cũng không khó gì. Nhưng suy nghĩ xa hơn thì không chỉ như vậy! Nàng khổ tâm mấy năm hiền đức, giờ đây dĩ nhiên là vô cùng lo lắng cho hần, động một tí là bắt người hầu xây một cái quán xá chỉ vì chuyện ăn uống nhất thời. Đương nhiên không phải là chuyện đáng lo của nữ nhân hậu cung hiền đức. Nhưng hần cũng không nghĩ nàng ngay cả nhu cầu nho nhỏ này cũng không thỏa mãn được! Đương nhiên, hần làm việc nhất quán như thế, cũng không đếm hết những lần ngẫu nhiên phóng túng của hần. Nhân lúc ít khi được nhàn hạ, nàng lúc này cũng chưa bụng lớn phệ nệ mà khó đi lại, hồi tưởng lại từng chuyện mà thấy vui vẻ yên lặng cũng một chuyện tốt đẹp!

Kinh thành Vĩnh An ngay gần, nằm về hướng bắc của đồng bằng Hưng Duyệt, trời tròn đất vuông (1) , tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy nhau. Chính giữa là cấm cung Hằng Vĩnh, xung quanh cấm cung là vườn thượng uyển của hoàng thất và phủ nha của quan, lấy cấm cung làm trung tâm mà mở rộng về bốn phía. Bên ngoài có một số phủ đệ của dòng họ hoàng thất, đấy là trong nội thành, kênh mương được bố trí vòng quanh những bức tường cao. Tứ phía đại môn thường xuyên khép kín, trừ lúc hoàng tộc xuất thành thì không hề mở ra. Phía bắc cũng chỉ bố trí một cổng cho quan viên ra vào,

canh giữ cực kỳ nghiêm ngặt. Bên ngoài nội thành là tầng thứ hai, xung quanh bố trí chín cổng. Bên trong là gia đình trọng thần, quan lớn, hoàng thân quốc thích. Phủ nha ở kinh đô và các vùng lân cận đều có nha môn. Dọc theo hai bên nội thành từ nam đến bắc có hai con đường chính. Phía đông là phố Cát Tường, phía tây là phố Tĩnh An, đều là nơi tiêu thụ bạc nổi tiếng ở kinh thành. Hai tầng trong ngoài cộng lại tục gọi là thành Tứ Cửu. Ra vào chỗ này đều là họ hàng thân thích của hoàng thất và con cháu quan lại.

(1) trời tròn đất vuông: nguyên văn tiếng Hán: thiên viên địa phương – 天圆地方, là một dạng thể hiện của Học thuyết âm dương, vuông tròn hòa hợp thì mọi sự sẽ trôi chảy

Tiếp tục ra bên ngoài là chỗ ở của thường dân, các loại chợ phiên, phố lớn ngõ nhỏ tung hoành dày đặc. Bốn mặt kinh thành được bố trí nơi tế lễ thờ cúng của hoàng thất. Trong ngoài nội thành cũng có Ngự Cảnh Viên, Ngưỡng Tinh Đài, Đại Quốc Tự làm nơi trồng cây cảnh và chùa chiền cho hoàng gia. Kinh thành chính là nơi rồng nằm hổ phục, nơi vạn dân hướng về. Ngay cả chỗ ở thông thường của người dân, so với những nơi khác cũng có phần xán lạn. Từ triều Xương Long tới triều Tuyên Bình mấy năm nay, dân số cả nước tăng vọt, kinh thành hiện giờ náo nhiệt không thôi. Từ sau khi các nước Ô Ly, Dạ Loan lần lượt hàng phục, có nhiều người di cư tới đây, đồng thời cũng mang đến rất nhiều của ngon vật lạ ở các nơi. Cứ thế có thể nói kinh thành là nơi tập hợp tinh hoa khắp mọi nơi, cái gì cần có đều có.

Phố Cát Tường này phía bắc thông với Thanh Hoa Môn, phía nam thông với Kỳ Anh Môn. Tựa vào kênh sông rộng lớn trong nội thành, con phố này chạy dài hơn hai mươi dặm, cửa hàng san sát nhiều vô kể, là nơi tắc đất tắc vàng. Một phần mua sắm trong cung cũng thường hay tới đây. Cho nên hoa y mỹ phục, xe ngựa lộng lẫy ở chỗ này cũng không hề hiếm lạ. Túy Tiên

Cư lịch về phía bắc trung tâm phố Cát Tường là nơi mà mấy ngày nay Thường Phúc đến mua đồ ăn vặt cho Phi Tâm.

Túy Tiên Cư là một trong những tửu lâu có tiếng có phố Cát Tường. Túy Tiên Cư và nhà trọ Đàn Ôn Các đặc biệt nổi tiếng trong kinh thành đều của cùng một ông chủ. Hai nơi này đều bán rượu Túy Tiên, cũng là tên loại rượu bọn họ tự ủ. Danh tiếng của Đàn Ôn Các vang xa, các chi nhánh phân hiệu trên trấn ở huyện Hoàng Uyển đều có, lúc trước Vân Hi và Phi Tâm còn đi qua. Cuối cùng bọn họ dừng chân tại khách điểm của phố Tĩnh An. Phố Cát Tường bên này cũng có một chi nhánh, cách Túy Tiên Cư vài dặm đường.

Túy Tiên Cư tập hợp đầu bếp nổi danh các nơi, nhưng hiện tại nổi tiếng nhất là món ăn miền nam. Món ăn bình dân của miền nam cũng làm rất đạt tiêu chuẩn, đương nhiên giá cũng không rẻ. Ngay cả trong những ngày tết, nơi này cũng theo thể mà buôn bán làm ăn. Mấy cửa hàng trên con đường này đều chủ yếu vì khách quý mà phục vụ, trừ khi hoàng thất đặc biệt yêu cầu làm, nếu không thì cả năm không nghỉ. Lúc Vân Hi và Phi Tâm tiến vào, mắt thấy lầu trên lầu dưới đúng là chật ních, hai bên tất cả đều đầy, đành phải tìm một cái bàn ở đại sảnh mà ngồi.

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên Phi Tâm ngồi ở đại sảnh ăn. Tuy rằng trước kia cũng đã cùng Vân Hi ở nhà trọ, nhưng đồ đạc đều được đưa đến tận phòng, nếu không khách đông như vậy thì rất huyên náo ồn ào. Phi Tâm vừa đến thì nhiều người địa phương theo bản năng liền có chút bất an, thấy mấy vị khách ở đây đều ăn mặc hoa lệ, nhất thời lại sợ đụng vào triều thần rồi nhận ra Vân Hi đến.

Chiếc bàn này nằm ở một góc cửa, lúc này chỉ có cửa chính ở giữa mở cửa đón khách, hai bên đều đóng. Hôm nay đông khách, tạm thời cũng thêm bàn ở bên này. Phi Tâm dựa lưng vào tường, bên phải là cửa chính khám sa, mơ hồ có thể nhìn thấu qua ngoài sân. Tửu lâu này rộng rãi, bên ngoài có dây lầu, bố trí một cái sân lớn, hai bên có chỗ dừng cho xe ngựa. Có

mấy tên tiểu nhị tiếp đón bên ngoài, đoán chừng là đến mùa hè, bên ngoài cũng có trải bàn chiều đãi khách.

Vân Hi không ngồi đối diện với nàng mà ngồi bên cạnh nàng, vừa vặn tách nàng và chiếc bàn bên cạnh để đỡ khiến nàng không được thoải mái. Hôm nay nàng mặc bộ váy đính lông màu hoa của cây thông, áo bào lông cừu, tay áo kết thành vòng hoa quấn quanh, nền trắng thêu hoa mai như vẽ. Lúc này nàng đem chiếc áo khoác bên ngoài phủ lên trên đùi, bởi vì trong sảnh người rất đông, nhiệt độ cũng trở nên nóng hơn, huống chi quần dày quá cũng không thể ăn được gì. Nàng búi tóc kiểu ngã ngựa, không dùng đồ trang sức gì, chỉ lấy một cây trâm ngọc bích cố định. Vân Hi hôm nay mặc áo choàng lông màu đen khảm hoa văn ám thạch, không mang quan, tóc dài kết thành đuôi sam, bên trong dùng hạt trân châu lớn để tô điểm thêm. Ngay cả khi nơi này khách quý hoa phục rất nhiều, bọn họ đi qua bên góc ngồi xuống như cũ mà vô cùng chói mắt. Bởi vậy dù cho tiểu nhị nhìn bọn họ lạ mặt cũng không dám một chút chậm trễ mà nhìn về phía bên này vài lần.

Vân Hi vừa ra khỏi nội thành liền quảng Thường Phúc và Ưng Thành Hải sang một bên, Bàn Tín có dính dáng cũng không cho đi theo, để cho bọn họ đợi bên ngoài phủ nha, chỉ để cho Bàn Tín đi theo Lạc Chính Anh ra ngoài đến phố Cát Tường. Lạc Chính Anh năm trước để vào kinh đã đảm nhận chức thị vệ hành lang, liên tục luân phiên tuần tra ngoài cấm cung, còn chưa có cơ hội đi vào đại nội. Lần này là vì Vân Hi mang Phi Tâm ra ngoài, Vân Hi cảm thấy hãn có vẻ lạ mặt, lại là đường huynh đệ của Phi Tâm, như thế mới đặc biệt để cho Bàn Tín sai hãn tới. Thường Phúc luôn ra vào phố Cát Tường, Ưng Thành Hải lại có nhà cách một dãy, mang theo bọn họ khó tránh khỏi khiến cho người ta nhận ra. Đến lúc đó lại thu hút mấy phủ ở kinh đô mang binh lại đây hộ giá dọn đường, đó mới là cực kỳ không thú vị.

Lúc này đang là giữa trưa, nội các còn chưa trở về nhà, như là quan to cáo mệnh các loại, giữa trưa đi dạo cũng có giới hạn. Khoảng thời gian này khả năng gặp phải quan to, hoàng thân quốc thích có vẻ thấp, về phần con cháu của quan lại khác, cũng không có vài người có tư cách nhìn thấy thiên nhan (2). Chẳng qua là hãn cũng không nghĩ tới, lúc này ở đây lại nhiều người như vậy.

(2) thiên nhan: mặt vua

Người tuy đông nhưng đồ ăn đưa lên không chậm. Bọn họ gọi hầu như đều là món ăn vặt miền nam, nước ô mai, thịt cua hấp, ống trúc chưng thịt, hoa hồng xộp giòn các loại. Sau một lúc đã gần giống như người bình thường, một cái mâm màu xanh, thìa sứ trắng, chiếc đũa được quăn lại trên đầu. Phi Tâm vừa nghe thấy mùi thơm thức ăn liền có chút mất hồn mất vía, nhất thời đem mấy dụng cụ sang trọng kia để ra sau ót. Mắt nhìn chăm chăm vào tô canh lớn kia! Chỉ cảm thấy mùi thơm kia khiến cho dạ dày nàng động đậy, đại sảnh ồn ào cũng không chán ghét như vậy. Hãn tự mình cầm đũa động thìa, múc cho nàng đầy một chén lớn, sau đó nhỏ chút dấm và ớt vào, lát sau đẩy tới trước mặt nàng.

Phi Tâm có chút sửng sờ, thấy hành động của hãn thì ngẩn người. Cho đến khi chén canh hiện lên chút dầu hồng phớt để tới trước mặt nàng, cũng không biết là hơi nóng bốc lên thế nào, nhưng lại cảm thấy mũi có phần chua. Hãn nghiêng người chống khuỷu tay nhìn nàng, hãn cứ ở bên cạnh như vậy, cũng che chắn nàng hơn phân nửa, với nàng mà nói, giống như là cái ghế chen chúc trong đại sảnh vậy.

“Canh như vậy ăn thật thoải mái, dù sao so với nước canh mang đi cũng nóng hơn.” Hãn nhìn nàng nhẹ giọng nói. Trong đại sảnh loạn âm âm, thấp giọng bàn tán lớn tiếng cười, cộng thêm tiểu nhị thỉnh thoảng cất giọng chỉ dẫn, như thế khiến cho giọng nói của hãn càng như suối trong ngọt lịm, vô cùng động lòng người.

Khẩu vị nàng gần đây có chút thay đổi, ngày trước thanh đạm, không thích đậm đặc. Nhưng dạo này lại thích chua cay, không nồng không vui. Hẳn đều biết được, nói là sẽ tăng thêm người đảm nhận việc chăm lo. Nàng gặt gặt đầu, bưng chén canh lên nhấp một ngụm, nước súp chua cay ấm một mạch đến đáy lòng.

Phiên ngoại 2:

So với Nam tuần còn vui hơn [Hạ]

Ăn nghỉ xong rồi, hai người ra khỏi Túy Tiên Cư, thấy bên ngoài tuyết bắt đầu rơi lác đác. Phi Tâm thấy tuyết rơi cũng không tha thiết gì, hơn nữa hôm nay nàng đã ra ngoài liền có lòng cùng Vân Hi đi dạo. Vì thế hai người tạm không ngồi xe, đi dọc theo hướng bắc một chút. Con đường này mặc dù không quá rộng rãi, nhưng bởi vì không bán hàng rong, bởi vậy trên đường rất là thoáng đãng. Mấy ngày trước đây tuyết rơi dày, nhưng hiện nay lại cực kỳ sạch sẽ, cũng không thấy nửa phần tuyết. Chỉ có trên ngôi nhà, ngọn cây, khi thì lấp lánh. Lúc này tuyết bay lượn, gió nhẹ khẽ cuốn đi, thời tiết khiến người ta thở ra hơi bởi vì lòng người không giống nhau, cuối cùng có cảm giác ấm áp và an ủi.

Hoa đào ngồn ngang, từng mảnh phong lưu uyển chuyển. Mặc dù không phải thời tiết xuân nồng đỏ bừng, nhưng lúc này sương óng ánh mùa trong tuyết, cũng có những cánh hoa bay lượn giữa không trung rục rờ. Hai bên đường đi đều là cửa hàng, có lớn có nhỏ nhưng đều được trang hoàng đẹp đẽ, tô điểm thêm vẻ cầu kỳ, lại càng thêm rục rờ.

Cũng có nhiều cửa hàng có ý định khéo léo chào mời khách. Cách đó không xa về phía đông là cửa hàng tơ lụa, không giống như những cửa hiệu tơ lụa bình thường mà đặt mấy cuộn vải ở ngay cửa, treo cờ viết chữ “bố” (1) hoặc là “đoạn” (2) các loại để thể hiện phẩm cấp, vô cùng đặc sắc. Bên ngoài dễ chịu thoải mái lại sạch sẽ, cũng không xếp lộn lộn. Chẳng qua là

một món đồ đặc biệt đặt ở ngay cửa để biểu thị, có chủ ý tự viết một chữ “bố” một cách trau chuốt như vậy, nhưng chủ yếu là ở đằng sau cửa. Bên ngoài là kính khảm ngọc lưu ly, màu sắc và hoa văn khác biệt, vải vóc cũng thật khác khác biệt. Treo một cái đèn kéo quân như khéo léo có ý, chẳng những trông thú vị mà còn liếc mắt một cái đã biết là bán vải bố.

(1) “bố” : vải bố (vật liệu dệt từ bông vải, đay... , có thể dùng để may đồ hoặc những đồ vật khác)

(2) “đoạn” : vóc, gấm, sa tanh

Tiếp tục đi về hướng bắc cũng không thiếu những cửa hiệu như vậy, không ngừng sáng tạo. Phi Tâm mặc dù chưa thấy qua những thứ này, nhưng lại hiểu rõ và thích thú. Buôn bán phải làm cho tốt, kỳ thật có khi cũng có chỗ giống với việc làm quan. Phải biết phát huy cái tốt, loại bỏ cái xấu, phải biết đến thể diện. Càng phải hiểu được sửa cũ thành mới, cũng phải biết cách sinh tồn.

Vân Hi nhìn nàng, hôm nay trên đường người cũng không ít. Bên cạnh thỉnh thoảng có xe chạy qua, tuy rằng không giống người chen chúc như trong chợ, náo nhiệt không thôi nhưng hiện giờ nàng lại bình thản an nhàn rất nhiều, càng không muốn động tay động chân. Như thế cũng khiến cho hẳn hết sức vui mừng, nhớ tới dịp Nam tuần khi đó, nếu nàng không phải lấy khăn che mặt thì cũng là không được tự nhiên mà xoay người trốn tránh, làm cho hẳn không khỏi cười nhẹ nhàng. Thật ra thì đi dạo ở đâu cũng không quan trọng, mấu chốt là cùng ai đi dạo!

Hai người vừa qua khỏi một phố hàng thêu, mắt thấy bên cạnh là cửa hàng trang sức bằng ngọc, tên cửa tiệm cũng thật là hay, là “Kim ngọc lương duyên”. Cái tên này thu hút Phi Tâm, Vân Hi thấy vậy cũng cười: “Đã thấy cái tên này, cũng nên đi vào trong xem một chút.” Phi Tâm mím môi cười, nhất thời cũng nói: “Thật không biết có bao nhiêu nguyên nhân mà có cái tên này, vừa hay vào xem một tí!” Hai người vừa nói vừa bước lên bậc

thêm, cửa bày một cái bình phong che chắn, chạm trổ bức tranh chim nhạn quay về phương nam. Nhất thời cảm thấy thú vị, mặt tiền cửa hiệu còn bài trí một tấm bình phong, ngăn cửa hàng không để cho nhìn thấy, ngược lại càng khiến người ta tò mò.

Hai người vừa mới đi vào, vừa nghe tiếng mà chương quầy đã ở sau bình phong đứng dậy. Vừa thấy hai người liền lập tức cười nói mời vào. Cũng không có bao nhiêu lời, chỉ do bọn họ tùy ý. Bên trong là một sảnh nhỏ, phía trên có thể thấy được hành lang lầu hai, cầu thang hai bên uốn cong, giữa hành lang ở phía dưới đặt một cái đài chạm trổ hình cây lê. Phía sau là hai cái tủ cao, trên quầy và trên bàn đều bày những cái khay màu đen được lót bằng vải lót tơ hồng, dưới cầu thang thì bố trí kỷ trà cao và ghế dựa.

Chương quầy đợi hai người họ cùng nhìn sơ qua rồi đón hai người vào trong sảnh ngồi, sai người hầu dâng trà. Còn mình thì đích thân bưng cái khay sơn màu đen lên, chọn vài thứ trang sức bằng ngọc đa dạng kiểu dáng hợp thời cho bọn họ xem qua.

Trong cung tất nhiên là đã thấy qua nhiều vật phẩm quý báu, bất quá hai người thật ra là bị cửa hàng này hấp dẫn mà đi vào. Phi Tâm thoáng nhìn lướt qua, vẫn chưa chọn được món trang sức nào ở chỗ này. Chương quầy kia quen buôn bán, tuy rằng hai người này trông rất lạ mặt, quần áo và phụ tùng kèm theo cũng không quá rườm rà nhưng nhìn một cái đã biết không tầm thường, lúc đầu vẫn chưa chú ý tới chi tiết ăn mặc của hai người, chẳng qua chỉ là nhìn hình dáng và cử chỉ, dáng vẻ và phong thái liền hiểu được. Đợi hai người ngồi xuống rồi liền lén đánh giá thì cảm thấy càng thêm chính xác.

Đó là lý do vì sao mà vừa thấy hai người chương quầy chỉ nhàn nhạt, không lộ rõ thái độ, liền cười nói: “Cửa hàng nhỏ này mặc dù không dám nói là tập hợp kỳ trân dị bảo (3) độc quyền, nhưng mà cũng tốt một chút. Bằng không nào dám có chỗ đứng trên con đường này?” Vừa nói vừa sai

lên lầu đi lấy những món đồ tốt. Miệng lại nói: “Nói thật ra thì trong thành Tứ Cửu cũng có vài vị phu nhân thường đến chiếu cố cửa hàng nhỏ này.”

(3) kỳ trân dị bảo: của báu vật lạ

Vân Hi vừa nghe xong, nâng mày cười nói: “Như vậy thì đem hết lại đây xem một lần, nếu thật sự thấy đẹp, về sau cũng không thể không chiếu cố người.”

Chường quỳ cười tủm tỉm ưng thuận, sau một hồi liền có hai ba người hầu áo xanh bưng khay lên. Phi Tâm nhìn sơ qua, quả thật rất tinh xảo. Nhưng vòng tay và trâm các loại trong cung vẫn tốt hơn nhiều, các nước khắp nơi tiến cống, hơn nữa trong cung còn có cơ quan lo việc chế tạo. Cho nên Phi Tâm cũng không nhìn ra được cái gì đặc biệt, cho đến lúc một khay đồ bằng ngọc được bưng lại đây, mắt thấy có một mảnh còn chưa nạm ngọc, nhất thời liền để ý.

Hình dáng giọt lệ, trên nhọn dưới bầu, tựa như bàn tay của một đứa trẻ bốn năm tuổi. Nàng đưa tay ra, vừa lúc tay của Vân Hi cũng hướng về nó, đầu ngón tay hai người vừa chạm vào, không tự chủ được mà nghĩ giống nhau. Vật này màu đỏ như máu, trên ngọc có hoa văn, cũng không có vết rạn, mà chỉ là màu đỏ kết thành hoa văn đám mây, vừa vặn ở vị trí trung tâm. Mây, càng giống như đám mây ẩn giấu trong máu. Chất ngọc trong suốt, màu sắc đều đặn và sâu đậm. Cũng giống như miếng ngọc bội bình thường đeo bên người, lấy huyết khí trên người để nuôi dưỡng, cực kỳ ôn hòa. Xúc tua tinh tế, lạnh mà không băng giá, giống như sáp dầu đông lạnh vậy.

“Thiên hạ tuyệt không có những viên ngọc giống nhau, mà huyết ngọc lại càng khó cầu. Vật này đỏ thắm không lẫn tạp sắc, trong đó con dấu lại là độc nhất vô nhị, tự nhiên được ông trời mài dũa. Có thể thương lượng trực tiếp một chút?” Chường quỳ thấy ánh mắt hai người nhìn chăm chăm, quả thật giống như muốn sờ một cái, khiến cho chường quỳ có chút sững sờ, nhưng rất nhanh phản ứng lại, vội vàng chào hàng.

“Mua cái này đi?” Phi Tâm đưa tay sờ, nàng và hắn đưa mắt nhìn nhau.

“Ừ.” Vân Hi cười cười, mở miệng nói, “Trở về, cài thêm một con bướm lớn, búi lại kiểu tóc ngã ngựa cho đẹp.” Hắn cứ kiểu như không có người bên cạnh khiến Phi Tâm có chút đỏ mặt, nhưng trong lòng lại ấm áp. Nhất thời bị hắn cảm hóa, lại thấy hắn nói: “Không được, vẫn là thắt gút màu đen lại, kết thành ngọc bội đeo bên người. Dùng để kết hợp với áo choàng màu tối mới là đẹp nhất!”

“Trước tiên hãy mua rồi trở về bàn bạc.” Vân Hi cầm tay nàng, lại chỉ vào một cái khay khác có mấy cây trâm cài tóc, “Lấy hết tất cả những thứ này, tính giá một lần luôn đi.”

Chưởng quầy vừa nghe thì mặt mày hớn hở, hai người giá cũng không hỏi, chuyện buôn bán thật sáng khoái. Hắn liền cúi người gật đầu, đi tới phía sau quầy lấy cái hộp và chiếc khăn nhung tơ, tính một chút rồi nói: “Tổng cộng là hai ngàn bốn trăm sáu mươi lượng, hai vị lần đầu ghé qua, bỏ bớt phần lẻ tính thành hai ngàn bốn trăm thôi! Ghi vào sổ hay là ký giấy cam kết?”

Chưởng quầy biết, tiêu tiền ở trên con đường này, tám phần là người ở thành Tứ Cửu. Hai vị này lạ mặt như thế, biết đâu là hoàng thân quốc thích trong nội thành.

Trong lòng Phi Tâm có chút ngẩn ra, mới vừa rồi nhất thời chỉ là thấy thích thú mà chưa kịp xem kỹ, đợi chưởng quầy mở miệng mới đột nhiên phản ứng lại. Cái giá này đúng là có phần cao quá, huống chi hôm nay hai người đi ra ngoài, vốn chỉ là đi dạo, những món đồ chơi tinh xảo này trong cung còn nhiều mà, cũng không nên phung phí ở chỗ này. Hoàng thượng nào có thói quen mang tiền, nàng cũng không có đi xa. Vừa rồi vẫn là Uông Thành Hải cẩn thận, chuẩn bị một bọc tiền lẻ và chút tiền giấy, cũng không phải là một cái bao to đến hai ngàn mấy. Hơn nữa bất luận là ghi sổ hay ký giấy cam kết đều không được, nếu để cho chưởng quầy biết được thân phận của

bọn họ, sau này không có bịa chuyện đặt điều chứ? Nhất thời nàng không khỏi nhìn Vân Hi, nhẹ giọng nói: “Giá này cao quá, không bằng...”

Vân Hi nhìn nàng cười cười: “Người ta thường nói, ngàn vàng khó mua được những thứ tốt đẹp trong lòng. Ngọc này như thế, chúng ta phải lấy mới được.” Nàng hiểu được ý tứ của hắn, cái gọi là ngọc vô giá, quyết định ở chỗ hiếm thấy. Ngọc này không bình thường, như thế mới hấp dẫn bọn họ. Vân Hi quay đầu về phía chường quầy: “Người phải người lấy bao, cùng chúng ta về nhà đưa bạc cho người.”

Phi Tâm thấy hắn nói thản nhiên như vậy, trong lòng có chút hỗn loạn. Thật làm cho chường quầy biết rõ, hoàng thượng mang theo nữ nhân hậu cung làm loạn trên phố, rất hao tổn thiên uy của hắn. Nàng càng nghĩ càng thấy không tốt, không tự giác mà vịn vẹo tay ở trong lòng bàn tay Vân Hi, mở miệng nói: “Thiếp thấy lần tới không bằng lần tới trở lại hãy mua?”

“Phu nhân, cái gọi là tận dụng thời cơ, thời gian đã qua không trở lại. Đã vừa ý thì lấy luôn mới tốt!” Về mặt chường quầy tươi cười, đâu dễ dàng bỏ lỡ vị đại tôn này, “Ngài nói rất hay, ngàn vàng khó mua được những thứ tốt đẹp trong lòng!” Nói xong, dặn người hầu xem cửa hàng, chuẩn bị tự mình cùng đi ra ngoài cửa, về sau buôn bán lâu dài mời khách cũng tốt.

Vân Hi cười gật đầu: “Đúng vậy đấy.” Nói xong hắn dìu Phi Tâm đứng dậy, “Đi thôi, đi ra ngoài nửa ngày, cũng nên trở về rồi.”

Dưới lòng bàn chân Phi Tâm cảm thấy nặng trĩu, đứng lên nhìn Vân Hi mà thấy ngượng ngịu. Vừa nghĩ đến nét mặt của chường quầy, tim đập liên tục không ngừng, cộng thêm da mặt có chút căng thêm.

“Ngài và phu nhân ở xa không? Có thể đi bộ được không?” Trong lúc nói chuyện đã đem bao gói lại thật tốt, chường quầy vừa cầm vừa hỏi.

“Không xa lắm, ngay tại Kim Hoa Môn trên đường cái. Chúng ta cũng không đi bộ gì hết, một hồi người cùng đi xe.” Vân Hi thuận miệng nói

xong liền kéo Phi Tâm chậm rãi đi ra bên ngoài.

Phi Tâm nghe được mà mơ hồ, nàng ở trong kinh sáu năm, nơi nào cũng chưa đi qua. Đối với một vài địa danh trong kinh thật ra có nghe nói, nhưng cũng không biết cái mà hần nói kia? Bất quá hần nói như vậy nhưng nàng thật ra có chút phản ứng kịp, chắc là báo một cái nhà của quan viên. Nhưng nếu như vậy, nàng càng khẩn trương. Nàng là một người trong cung, lại tùy tiện đến nhà của quan viên, hơn nữa còn đi mua đồ để nhà người ta trả tiền!

Vân Hi nhìn nét mặt của nàng lại càng cảm thấy thú vị. Đặc biệt là thấy nàng ngây người một trận, vừa vận thở phào một cái rồi lại có sức lực nói một hơi. Trong lòng càng thêm ngứa ngáy, quả là muốn đem nàng ôm vào trong ngực thân thiết một phen. Hôm nay đi ra ngoài chơi, bằng không làm sao phát hiện một khối ngọc tốt như vậy? Cũng không phải là ngọc có bao nhiêu giá trị, mà là hai chữ “Phi – Vân” (4) kia, đều ở chính giữa ngọc. Cho nên hần mới bất kể như thế nào cũng không thể bỏ, căn bản cũng chưa nghe chuông quỳ ra giá.

(4) Phi: màu đỏ, Vân: mây. Khối ngọc trên màu đỏ, có hoa văn đám mây

Lúc đi ra, Lạc Chính Anh đang đợi ở bên ngoài. Vân Hi đỡ Phi Tâm lên xe trước, sau đó đại khái chỉ hướng cho Lạc Chính Anh. Chuông quỳ đem đồ để vào trong xe, thuận tiện ngồi với Lạc Chính Anh trên tấm ván ở càng xe. Lạc Chính Anh nhẹ nhàng quất roi, xe ngựa vững vàng khởi động. Vừa vào trong xe, Phi Tâm liền có chút không chịu được, vội vàng thấp giọng nói: “Hoàng thượng, thế này có ổn không?”

“Đó là chỗ ở của Tả Hàm Thanh, hôm nay hần không trực ban. Lúc này chắc chắn hần ở nhà, trước hết để cho hần ứng trước! Hần chắc là sẽ không nói lung tung.” Một tay Vân Hi ôm chầm lấy nàng, môi dán trên vành lỗ tai nàng, khiến cho nàng hơi có chút ngứa lại nóng rang mà vùng dậy. Hần đưa tay chụp tới, đem bọc vải và cái hộp mang lại đây.

Phi Tâm nhìn theo tay hắn, nhất thời lấy làm kinh ngạc: “Mới vừa rồi không nhìn thấy cái này, mua hồi nào vậy?”

“Cái này là vừa rồi lúc chúng ta đi Túy Tiên Cư, để cho Lạc Chính Anh đi tìm ở sau nhà bếp chỗ đó mua chút gia vị và miến khô.” Vân Hi đưa cho nàng, “Hôm nay để hắn đi theo, thứ nhất hắn là huynh đệ của nàng, nàng ra vào vào sẽ không cảm thấy không được thoải mái. Thứ hai, hắn đổi những món đồ phương nam quen thuộc hơn nhiều. Lấy những thứ này về, đến lúc đó dù sao so với việc mua rồi bưng trở về tốt hơn nhiều.”

Phi Tâm tựa vào trong ngực hắn, giọng nói có chút buồn phiền, thấp giọng nói: “Túy Tiên Cư kia đâu chịu dễ dàng như vậy mà tùy ý đem bán những như vậy?”

“Ta tìm ông chủ của bọn họ tất nhiên là không chịu, cho nên mới để cho hắn tùy tiện sai một tên tiểu nhị ra sau bếp, tất nhiên là có người thấy tiền là sáng mắt!” Vân Hi cong mắt lên, “Cũng không phải mua bán thủ hạ, cứ có bạc là được.”

Nàng nghe xong thì mắt càng ướm át, cúi đầu nhìn gói đồ kia. Nàng luôn muốn khiến cho hắn cũng có thể giải sầu thoải mái một lần, nhưng cuối cùng vẫn là hắn chăm sóc chu đáo cho nàng. Hắn tiếp tục nói: “Thứ này cũng không phải hay ho gì, ăn đỡ thèm thì thôi. Nhưng không thể ưu tiên làm bữa chính, bằng không cũng khó mà chăm sóc.”

Nàng nhẹ giọng trả lời, đột nhiên đầu càng ghim sâu vào ngực hắn. Bộ dạng con mèo nhỏ nhanh chóng cuộn lại, nhắm mắt lại ôm eo của hắn. Hắn than nhẹ một tiếng, vuốt ve cổ của nàng, thấp giọng cười: “Lại làm sao vậy?”

Nàng lắc đầu, nàng gả cho nam nhân có quyền thế nhất, giàu có nhất Cẩm Thái, gả cho nam nhân nhiều thê thiếp nhất Cẩm Thái, nàng hiểu rõ sự tình, lúc hắn chiếm được địa vị cao nhất, hắn tự nhiên phải có đủ hết thảy lòng

dạ và ánh mắt trung kiên. Bởi vì hấn gánh vác giang sơn xã tắc, như vậy làm nữ nhân của hấn, cũng nên độ lượng hơn so với những nữ nhân bình thường, càng nên thông cảm cho sự chuyên tâm không cách nào khác của hấn, không có thì giờ chú ý đến. Sủng ái tất nhiên là long ân, lạnh nhạt cũng phải tiếp nhận. Đây là sự trả giá cho danh tiếng và địa vị, chỉ cần hấn có thể nhớ đến bọn họ qua năm tháng, thời gian cùng dắt tay nhau. Như thế thì chưa tính là cô phụ, cho nên, nàng cũng không trông chờ vào sự chăm sóc chu đáo của hấn.

Nhưng hấn làm được, hơn nữa mỗi ngày lại càng tốt hơn. Cứ thế để cho nàng càng thêm ích kỷ, càng khiến cho nàng tham lam nhiều hơn, thỉnh thoảng cũng làm cho nàng cảm thấy có chút không chân thực, thậm chí lại sợ hãi. Như là trong khi đắm chìm ở cực lạc, mềm dẻo trong lòng đã thành ra rượu nồng. Chỉ mong lúc này say đến bất tỉnh, càng sợ vừa tỉnh lại thì đã thành hư vô!

Thậm chí có khi muốn nghĩ rằng, chỉ sợ lúc này như vậy thì chết đi là tốt nhất. Như là con bướm, xuân sinh hạ tử, cả đời cực kỳ chói lọi.

Hấn khẽ vuốt gáy của nàng, khiến nàng hơi rùng mình, trong lúc rụt cổ lại hấn đã ôm nàng ngồi trên đùi, quay mặt nàng nhìn thấy đôi mắt ướt át của nàng. Nhất thời con người cứng lại, hấn trách mắng: “Nàng lại nghĩ cái gì thế?”

“Không có, chẳng qua có chút vui quá hóa buồn thôi.” Nàng nở nụ cười, duỗi tay ôm cổ hấn, đưa mặt đến sau bả vai hấn. Nàng rất ít khi quăn quýt dây dưa như vậy mà ôm ấp, khiến cho hấn ngẩn người, đang lúc có chút ý loạn tình mê: “Đầu đuôi thế nào mà lại vui quá hóa buồn?”

“Đúng là thật tốt quá.” Nàng hít một hơi, thản nhiên nói, “Thật sự là rất tốt, không thể tốt hơn được nữa!” Đó là học xong được từng li từng tí thế này, hồi tưởng lại, mới hiểu thế nào mới là tốt. Thật ra thì hấn không chỉ buông thân phận xuống mà chiều ý nàng, hoặc là quan tâm đến sở thích của nàng,

mà là từng thói quen nhỏ nhất, nếu bọn họ hai người đi cùng với nhau, hẳn luôn luôn đi ở bên ngoài. Mặc kệ đi hướng nào, hẳn trước sau đều giữ nguyên phương thức này. Thời điểm lúc ở Nam tuần cũng là như vậy, vào lúc này cũng là như thế. Lại nhớ đến lúc trước cũng là như thế, ở trong cung cũng là như vậy. Vào lúc hẳn đối xử với nàng tệ nhất, chỉ cần là hai người bọn họ, hẳn sẽ níu nàng khi nàng lão đảo, hẳn sẽ luôn đặt nàng ở một vị trí tương đối an toàn. Bởi vì hẳn để ý!

Hắn cười rộ lên, lại bóp mặt nàng, nghiêm trang nhìn nàng: “Đây chính là lần đầu nàng khen ta đấy!”

Nàng sững sốt, thốt lên: “Làm sao có thể?”

“Mấy cái giọng quan (5) sáo rỗng kia cũng là khen ta, cái gì mà vạn tuế vạn tuế các loại!” Gương mặt nàng có chút nóng rần lên, hắn hít lại gần, “Xưa rằng, "mỹ bất hữu sơ, tiên khắc hữu chung" (6). Đợi đến lúc nàng răng rụng mới khen ta!” Nhất thời không kềm được mà nhớ đến vẻ mặt đầy nếp nhăn và đầu tóc bạc phơ của nàng, nàng thều thào nói với hắn, bộ dáng “không thể tốt hơn được nữa” của nàng khiến cho hắn bật dậy.

(5) giọng quan: miệng lưỡi nhà quan

(6) "mỹ bất hữu sơ, tiên khắc hữu chung": việc gì cũng có phần mở đầu, nhưng rất ít việc có thể đi đến kết thúc

Phi Tâm nghe xong, trong lòng run lên, cái loại chờ mong này cũng đã chất đầy trái tim. Đột nhiên nàng nâng mặt hắn, nhìn hắn mặt mày như họa lại ngấn ra, đôi môi thoáng cái kề sát vào. Nàng quả thực giống như là mượn sự kích động mà tăng thêm can đảm, sức lực thiếu chút nữa là răng va lập cập vào nhau.

Phiên ngoại 3:

Muốn được vẹn toàn nhất [Thượng]

Sắp bước sang tháng năm, thời tiết mỗi ngày một nóng thêm, ngày sinh của Phi Tâm cũng gần tới. Tuy nói là sắp tới, phải tầm cuối tháng năm, nhưng vừa bắt đầu tháng tư, những người bên cạnh nàng đều như gặp đại quân của địch, chăm sóc rất cẩn thận. Mấy ngày nữa là đoan ngo, mà Phi Tâm cũng chuẩn bị chuyển qua Đông An Điện chờ sinh.

Tháng giêng Phi Tâm được phong hậu, vốn là làm đại lễ sắc phong xong thì chuyển qua trung cung, chỉ có điều hiện giờ Phi Tâm vẫn ở trong Cúc Tuệ Cung. Bởi vì lúc ấy Cư An Phủ muốn chuẩn bị lễ mừng năm mới, thời điểm cuối năm lại tạm thời chuẩn bị đại lễ phong hậu. Hai việc này đều không thể qua loa được, bận rộn náo loạn như cảnh người ngã ngựa đổ trên chiến trường.

Mà khi đó Lâm Tuyết Thanh biết Phi Tâm được phong hậu, phiền muộn thoáng chốc dâng trào, tức giận đến bệnh không dậy nổi. Chỉ có Tĩnh Hoa Phu Nhân một mình chống đỡ đại cục, thái hậu giám sát. Trung cung bỏ trống hơn hai năm, theo quy định của Cẩm Thái, tân hậu làm chủ, cần phải xem trọng việc tu sửa tiêu phòng để đón người mới đến làm chủ.

Phi Tâm thứ nhất là không nghĩ rằng lại thêm nhiều chuyện rối loạn, thứ hai cũng là bởi vì năm trước đi theo Vân Hi lén ra ngoài cung đi dạo, việc này về sau thái hậu biết được, vì thế liền gọi hai người vào Thọ Xuân Cung quở trách một trận. Ngay lúc này, Phi Tâm lại càng không muốn vì chuyện phong hậu của bản thân mà khiến cho thái hậu không được yên lòng.

Thật ra việc này cũng không thể trách người ngoài được, Tả Hàm Thanh tất nhiên là kín miệng, nhưng bất đắc dĩ khi đó Phi Tâm thật sự là rất được chú ý. Từ sau khi nàng mang thai, Lâm Tuyết Thanh trở thành nô tài khiến cho người trong phủ bàng hoàng, ba đầu sáu tay ào ào đến Cúc Tuệ Cung chuẩn bị, trăm phương ngàn kế muốn dựa vào cây đại thụ này là nàng. Về sau bởi vì thái hậu có ý kiến, Vân Hi sợ đêm dài lắm mộng, lập tức ra lệnh cho Cư

An Phủ bắt đầu chuẩn bị, cần phải càng nhanh càng tốt. Kể từ đó, đám nô tài kia ai không vắt chân đến nịnh hót bợ đỡ? Mỗi ngày đều lấy việc đưa đồ ăn, đưa thuốc bổ tới mấy phen không ngừng. Một ngày nàng không ở trong cung, thái hậu há lại không tìm được lý do?

Thái hậu cũng không phải ngốc nghếch, nghe nhóm nô tài tìm khắp nơi không thấy chủ tử liền lặng lẽ gọi Mạc Thành Dũng vào Khải Nguyên Điện hỏi, biết được hoàng thượng cũng không thấy bóng dáng, lập tức trong lòng liền chắc chắn. Bà cũng không thể hiện ra, chỉ đợi ngày kế lúc hai người đến thỉnh an mới tranh luận. Thái hậu cũng không phải là muốn hoàng thượng mất mặt, hiện giờ Phi Tâm sắp phong hậu, lại đang có thai. Bà dù có bất mãn cũng không muốn xảy ra chuyện gì vào lúc này.

Trên thực tế thái hậu nói cũng có lý, trước khi Phi Tâm mang thai, Vân Hi đã biệt tâm tung tích. Sau khi mang thai, cũng không màng đến chỗ bà. Việc này với thái hậu cũng không quan trọng gì, đó là vì cả đời Vân Hi đều đối với bà như vậy, không có vấn đề gì.

Nhưng mà ra khỏi cung làm sao mà không cáu giận? Dựa vào việc Quý Phi được sủng ái đã không dám đụng chạm thì thôi, hiện giờ một chút thức ăn mặn cũng không được tiêm nhiễm, cho dù là không dám phơi bày ra ngoài sáng, há lại không thêm oán giận? Trên đời này không có tường nào gió không lọt qua được, huống chi trong cung từ trên xuống dưới hơn vạn người, vạn con mắt vạn cái miệng. Có thể ngăn được mấy cái miệng? Lời người đáng sợ, những lời này tất nhiên là có lý. Nếu Vân Hi chỉ là một người phạm tục, không ai xen vào những chuyện này, nhiều nhất là ở trên phố cười nói một chút mà thôi. Nhưng hãn là vua của một nước, Phi Tâm lại là nhất quốc chi mẫu. Nếu hoàng thượng đã chọn trăm ngàn người, vậy thì cũng không nên vì chuyện của một người. Nói về tình cảm, tự nhiên sẽ được muôn người ca ngợi. Nhưng theo lý mà nói, sẽ bị người người chỉ trích.

Điều triều thần thật sự quan tâm cũng không phải là ai được hoàng thượng sủng ái, bọn họ quan tâm đến hoàng tự và đế vị hơn nhiều. Phi Tâm được sủng ái, quan lại thuận theo thánh ý mà tấu lên xin lập hậu, đúng là tôn kính quân vương. Nhưng nếu Phi Tâm độc chiếm quân ân, phụ nữ hậu cung đều tiều tụy, như thế sẽ ảnh hưởng đến con nối dõi của hoàng thượng. Đó chính là đại sự làm lung lay nền tảng của một nước! Lễ nghi thiên triều của Cấm Thái, khắc sâu việc dạy dỗ lễ nghi cương đức. Hoàng thất truyền từ đời này qua đời khác, một đám thế gia đại tộc vây quanh ủng hộ. Hai bên nương tựa vào nhau, lợi ích gắn bó không sao phân biệt. Đâu chịu cho phép một nữ nhân ngộ biện (1) làm trái kỷ cương, tùy tiện làm càn? Nói cách khác, nếu để cho người khác biết được tình cảnh này của hậu cung, điều bọn quan lại kia lo lắng trước hết không phải nữ nhi hay tử muội của bọn họ, mà là địa vị và gia tộc của bọn họ sau này.

(1) ngộ biện: làm sai một cách vô tình

Thái hậu lúc ấy liền nói: “Bây giờ không phải ai gia muốn ghét bỏ hứng thú của các người, nhưng sự thật chính là như thế. Lúc này đương nhiên vô sự, hậu cung mà truyền ra cái gì, bọn kia nghe xong bất quá cũng chỉ cho rằng nữ nhân tranh giành ân sủng mà ghen tị. Chỉ có điều nếu không nhanh chóng làm yên lòng đám người kia, đến lúc đó sớm muộn gì cũng sẽ gây chuyện!”

Sau đó thái hậu đợi Vân Hi đi gặp các hạ thần, lại nói với Phi Tâm: “Nói vậy chắc người cũng hiểu, mấy ngày trước hoàng thượng có nhắc đến chuyện tuyển tú lần này. Lúc đầu hoàng thượng và ai gia thông hiểu lý lẽ, ngay cả ai gia cũng cho rằng hãn lẫn quần, tùy ý trả lời. Mặc dù hoàng thượng không phải là con đẻ của ai gia, nhưng từ nhỏ đã nuôi dưỡng bên người, sao lại không biết tính tình của hãn? Hãn ngày thường không muốn nhiều lời, một khi hãn nói, nhất định là muốn làm thật. Hơi sơ suất một chút, đến lúc đó trên triều nhất định sẽ có vô số chuyện, há có thể bình tĩnh? Họ sẽ nói người không có đức, giả nhân giả nghĩa, giả vờ khoan

dung, một khi làm hậu sẽ lập tức trở mặt hiện hình. Lúc này mà sinh đẻ không tốt thì biết trả lời thế nào, còn cả ngày vui mừng ung dung sung sướng! Nhìn các người vui cười đến choáng váng, không biết là đang ở nơi nào! Hôm đó ăn thế nào mà không nhớ rõ? Con người đi một ngày đằng học một sàng khôn, làm sao người lại vô tâm như thế? Chả trách người ta nói, con người một khi động tình liền trở nên mê hồn. Đầu cũng không còn sáng suốt! Ai gia thấy người, đó không phải là chưa hết ngu xuẩn mà là khó tự kiềm chế!”

Phi Tâm vào cung mấy năm nay, không ít lần bị thái hậu khiển trách. Nàng từng thấy rất nhục nhã, rất sợ, rất đau lòng, thậm chí rất tuyệt vọng. Nhưng lại chưa bao giờ thấy cảm động! Mà lần này, nàng lại chỉ thấy cảm động. Trong chốc lát, nàng đột nhiên cảm thấy thái hậu giống với mẫu thân ruột thịt của nàng. Năm đó mẫu thân cũng quản giáo nghiêm khắc với nàng, rất ít khi ôn tồn, lại càng không cho nàng mảy may có chỗ bất cần vô lễ. Khi còn bé khó có thể nhận thức, lớn lên liền hiểu được tầm quan trọng của chuyện đó, bởi vậy càng thêm cực kỳ yêu mến đại nương. Mỗi khi nàng lơ là, mẫu thân nhất định sẽ ở bên cạnh nhắc nhở, chưa bao giờ có nửa phần buông lơi. Thật ra mẫu thân làm như thế đều không phải là vì chính nàng, mà là hy vọng nữ nhi của nàng ở trong nhà này có thể được đãi ngộ. Vốn sinh ra đã kém cỏi liền muốn sau này bù đắp, nàng là con thứ thiếp, nếu muốn giống như con của chính thất, phải càng thêm ưu tú. Xuất thân là không thể chọn, điểm này có khi là chỗ thiếu hụt chí mạng. Nhưng không thể vì vậy mà mất đi ý chí chiến đấu, càng không thể vì vậy mà mặc cho số phận an bài rồi cam chịu.

Trước kia thái hậu dạy dỗ nàng, trong lời nói chứa đựng bao nhiêu mục đích, trong lòng mọi người đều biết rõ. Nhưng lúc này đây, mặc dù thái hậu cũng dạy bảo nàng, nhưng tâm tư trong đó lại thật là vì nàng! Cho dù trước đây thái hậu chán ghét nàng, tóm lại là vì tâm hướng về hoàng thượng mà yêu ai yêu cả đường đi. Thái hậu không hy vọng lại bởi vì nhất thời vô ý bất cần mà ép bọn họ đến mức không chịu nổi. Tranh chấp trong cung đình,

cho tới bây giờ đều là tranh đoạt lợi ích. Bởi vì quyền lợi quá nhiều, do đó làm cho người ta bị mất phương hướng, cũng lộ ra mặt hung tàn nhất. Mà nhất cử nhất động của hoàng thất liên quan đến đến ích lợi căn bản này. Hoàng thượng sắc phong phi tần chưa bao giờ cần thảo luận trên triều, nhưng lập hậu hay phế hậu cần thiết phải đưa lên triều, hoàng hậu chính là quốc mẫu, giống như là chỗ tập trung chú ý các ích lợi. Bốn chữ “mẫu nghi thiên hạ” này, không chỉ đại diện cho sự tôn vinh và ân sủng, thật ra thì giống với khả năng nắm giữ nhiều hơn!

Phi Tâm đang sững sờ, mãi cho đến khi một bàn tay xoa mặt nàng mới làm cho nàng phục hồi tinh thần lại. Nàng ngẩng đầu một cái, thấy Vân Hi đứng trước nàng, cúi xuống nhìn nàng: “Lại si ngốc cái gì đấy? Trẫm gọi nàng hai tiếng cũng chưa phản ứng?”

Phi Tâm liếc mắt thấy chúng nô tài vẫn bận rộn ở phía sau, nhất thời liền cười cười, một tay chống eo muốn đứng dậy, mở miệng nói: “Hoàng thượng không phải đi Tường An Cung sao, thế nào lại qua đây?”

Vân Hi đưa tay đỡ nàng, nhìn chăm chăm nàng nói: “Nàng cùng trẫm pha trà là nói thật?”

Phi Tâm thấy sắc mặt hắc không tốt, trong lòng thầm than, sáng giọng nói: “Thần thiếp chẳng qua là thuận miệng một câu, sao lại tức giận?”

“Nàng nói lời này cứ như uất ức lắm vậy.” Hắc hừ, nhưng động tác lúc nào cũng nhẹ nhàng, đỡ nàng đi mấy bước, “Chuyện này cũng thu xếp như bình thường, hôm nay đi thôi.” Đông An Điện ở phía đông trung cung, trước kia lễ quan và Tông Đường Lệnh vẫn luôn tấu xin, quy củ của tổ tiên luôn là sinh đẻ ở trung cung, nhất định phải đến Đông An Điện để thuận lòng trời. Tuy rằng đến hạ tuần (2) tháng năm mới sinh, nhưng cũng có thể không chính xác, sớm chậm đều có khả năng, sớm đi qua thì cũng sống yên ổn.

(2) hạ tuần: tương đương từ ngày 21 đến ngày 30

Gần đây chuyện trên triều cũng không có gì, nhưng hậu cung nơi này thật sự là vương bận. Hồi tháng hai, tú nữ các nơi đã lần lượt đến kinh, Cư An Phủ liền bắt đầu theo như lệ cũ mà sàng lọc. Tới tháng ba đã tuyển ra tám mươi người vào đại nội, ở Tường Nghi Cung nghe dạy bảo phép tắc trong cung. Vốn là nên làm đại lễ vào tháng năm, bởi vì hoàng thượng đích thân chọn, chỉ định cho dòng họ hoặc là giữ lại làm trong cung làm nữ quan. Nhưng Vân Hi lúc này nào có tâm tư, liền dời đại lễ lại sau khi Phi Tâm sinh xong sẽ bàn lại.

Thời gian này, Vân Hi trong lúc rảnh rỗi cũng đi điểm mao (3) ở các cung. Như thế thái giám ti tẩm có thể viết, ngày nào khi nào tới đâu hoàng thượng lâm hạnh ai các loại. Dù sao hần vẫn đi, đến mức mọi người trong lòng biết rõ là xong rồi. Thật ra Vân Hi làm như vậy không phải bởi vì lời nói của thái hậu lúc trước, hần lớn lên ở trong cung, điều ghê gớm ấy sao lại không biết? Lần này trở lại hần cũng không mấy may động tâm, là thái hậu có chút lo ngại. Nhưng hần tiếp nhận tâm ý của thái hậu, trước đó nhắc nhở đã là một cách bảo vệ, mà phần tâm tư này cũng là vì hần mà thỉnh cầu. Chương ngại lớn nhất hậu cung đã không còn tồn tại, về phần trên triều có khả năng đưa ra trở ngại, còn lại là chuyện hần nên làm. Nếu nói hần tính toán trước thì không có, không để ý mà đem Phi Tâm lên vị trí hoàng hậu, trừ khi hần thực điên rồi!

(3) điểm mao: thời xưa, vào khoảng từ 5 đến 7 giờ sáng điểm danh người đến làm việc

Sau đó Vân Hi không có hỏi hai người vừa nói cái gì, hần cũng có thể đoán được tám chín phần. Hần biết Phi Tâm nhất định cũng thấy hết sức cảm động, cuối cùng đã cảm nhận được một phần tình cảm mẫu tử ngoài cung ở trong cung này. Bởi vì nàng khóc đến sưng cả mắt, buổi tối cũng chưa hết sưng. Tuy rằng lúc ấy thấy vô cùng đau lòng, nhưng bởi vậy mới phát hiện hần càng thêm muốn cái gì đó! Cho tới nay, hần cũng không thật xác định, nàng đối với hần, rốt cuộc là trung thành nhiều hơn, hay là thật tình nhiều

hơn? Hắn luôn nói với bản thân, dù sao hai người là một thể, mặc kệ cái nào nhiều hơn đều không sao cả. Nhưng càng nghĩ như vậy hắn lại càng muốn biết. Nàng báo đáp tình cảm của hắn, hai người trước sau là một thể, không cách nào tách biệt. Nhất định là rất tốt, vô cùng tốt, không gì không đủ chu toàn, toàn tâm toàn ý quan tâm.

Chỉ có điều khi hắn có được đáp án cuối cùng, một lời của thái hậu làm bừng tỉnh người đang ở trong mộng, Phi Tâm hoảng hồn, lòng trung thành của nàng, kể cả những thứ nữ thư nữ huấn kia bị nàng không cẩn thận ném ra sau đầu. Nàng hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, luôn luôn bị tình cảm chi phối, sống trên thế gian này, ích kỷ cũng là một loại tình cảm tốt đẹp nhất.

Sau khi bị thái hậu trấn tĩnh, lòng trung thành giảm xuống hẳn, cả người bắt đầu có phần mất hồn mất vía, ba bốn không thấy hai, mỗi hai ngày có tán gẫu với hắn hay không đều được, chuyện bé xé ra to, điểm mấu chốt là khiến cho hắn uất ức buồn phiền mà nói ra. Chẳng qua là hắn cũng không hề phần nộ, bởi vì hắn rất cao hứng.

Hắn là hoàng đế của Cẩm Thái, đồng thời cũng là trượng phu của nàng. Hắn chỉ thừa nhận là trượng phu của nàng, như vậy bảo vệ thể tử của mình không bị thương tổn là chuyện hắn nhất định phải làm, cái này và chuyện thể tử có năng lực tự vệ hay không là hai chuyện khác nhau. Khi nàng vì lòng trung thành mà đặt mình vào chỗ chết, hắn từng thề tuyệt đối không để cho nàng lần thứ hai có cơ hội như vậy. Cũng quyết không để cho chính mình tái phạm sai lầm giống như vậy, cần bảo vệ nhất chính là tình cảm của Vân Hi, một khi có được tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào cướp đoạt, cũng quyết không thể đặt lợi ích trên cái cân mà cân nhắc giao dịch cùng với quyền mưu chính trị!

Lúc hắn cảm thấy lòng trung thành của nàng đã vượt lên trên thì càng muốn cho nàng hiểu được, phần tình cảm này một khi hiểu rõ thì nhất thiết phải vẹn toàn, nếu vì chính trị mà nhượng bộ vứt bỏ, việc thu hồi kia chỉ là

không trọn vẹn, như vậy trên bàn cờ giữa hai người bọn họ, hai người đều thua cả. Thua vì giang sơn, thua vì cung đình, thua vì chính bọn họ!

Đó là lý do mà vì sao gần đây, chỉ cần trong lời của nàng hơi có chút nhạy cảm, mặt hần liền lập tức lộ vẻ không vui. Quyết chí muốn nàng trở nên ngu ngốc một chút, nàng hiện tại là phụ nữ sắp sinh, nên ngoan ngoãn chờ hài tử được sinh ra, tất cả những vấn đề khác đều nên ném cho hần lo. Giống như năm trước, muốn đi thì đi, thấy thích thì làm của riêng, có khi cũng sẽ cười vô tâm vô phế, ôm hần nói không thể tốt hơn được nữa. Khi đó nàng thật sự là làm cho tình cảm của Vân Hi được thỏa mãn nhất, khiến cho hần thấy rằng hần là người hạnh phúc nhất trên đời này!

Phi Tâm vừa nghe hôm nay để cho nàng chuyển đi, vội hỏi: “Hoàng thượng, mấy ngày nữa chính là đoàn ngộ. Thần thiếp muốn...”

“Nàng cũng sắp sinh, còn muốn cái gì? Cho dù thái hậu ban thưởng yến tiệc, nàng mang thai cũng không thể bảo toàn lễ nghi, dứt khoát tránh cho rồi.” Vân Hi cau mày liếc nàng một cái, mới vừa rồi nô tài đến đông quá, hơn nữa hai tháng này ở đây thêm không ít kinh nghiệm quan sát chuyện sinh đẻ và trông nom, làm cho của ngữ điệu của hần cũng thật không được thoải mái, khiến lời nói của hần không được tự nhiên, “Mới vừa rồi để cho Uông Thành Hải gọi mọi người lại đây, hôm nay chuyển qua đi.”

Phi Tâm nhìn hần như vậy, nhất thời trong lòng lại có chút hỗn loạn, trong đầu vòng vo lẽ pháp luân cương các loại cả buổi trời. Rốt cuộc có chút lo lắng cho hần, mắt thấy nội điện cũng không có người ngoài, nàng liền mở miệng nói: “Hôm nay chàng không được thoải mái à?”

Hần vừa nghe, đột nhiên nâng mày vui một chút, khiến cho nàng có chút sững sờ, nhất thời lẩm bẩm: “Trước kia cho chàng dùng chút đảng sâm tảo đỏ chưng vịt bắc kỳ, sợ không chịu được mùi vị kia, thật ra cái kia rất có ích cho việc điều hòa thân nhiệt.”

“Hơi thở ta ổn định, thân thể thoải mái, cần cái kia bổ dưỡng làm gì?” Hắc chà tay xoa mặt nàng, lúc này quả thật là bộ dáng “hơi thở ổn định thân thể thoải mái”, “Hôm nay chuyển qua thôi, tối qua nằm mơ thấy nàng đột nhiên sẽ sinh, dọa ta đổ mồ hôi.”

“A?” Phi Tâm nghe xong tròn to mắt, Vân Hi có khi thuận miệng nhưng mà nói thật. Cho nên nàng lúc này cũng có chút hết hồn, vội nói: “Vậy thì chuyển qua thôi.”

Vân Hi cười híp mắt nhìn nàng, bởi vì nàng mang thai mà cả người béo thêm một chút, vốn là khuôn mặt thon nhọn cũng trở nên tròn tròn, nhưng hẳn lại cảm thấy lúc này nàng quả thật xinh đẹp đến tột đỉnh!

Phiên ngoại 3:

Muốn được vẹn toàn nhất [Trung]

Mùng năm tháng năm, trong cung tổ chức yến tiệc mừng Tết đoàn ngộ. Các cung phòng đều treo cây ngải cứu lên để đón tết (1). Thái hậu còn đặc biệt để cho Tập Tinh Điện ở ngự hậu viên bày tiệc, ngay cả tám mươi tú nữ nhập cung lần này cũng có phần tham gia.

(1) Ngày Tết đoàn ngộ, người ta lấy lá ngải cứu buộc treo ở trước cửa để trừ tà, tránh sự đau ốm

Nhóm tú nữ này đã nhập cung từ tháng ba, vẫn luôn bị giữ tại Tường Nghi Cung học quy củ, đến lúc này cũng nên ra ngoài rồi. Mặc kệ là có muốn ra hay không, căn bản ra hay không ra đều giống nhau cả. Tình cảnh này quá quen thuộc nhưng cũng không thiếu được, cũng không thể ban tặng nhóm tú nữ tiến cung kia cho các nhà quyền quý sớm hơn được, hoàng thượng đến một người cũng không thêm để mắt tới. Đây không phải là chim vỡ tổ hay sao?

Lẽ ra hoàng hậu sinh đẻ cũng nên chọn vài phi tần, nhưng hoàng thượng đè ép ở đằng trước, thái hậu cũng không thể đoán được ý nghĩ của đám người bát nháo bên ngoài kia. Cho nên bà ở phía sau xoa dịu tình thế, cho phép đám nha đầu kia tham gia. Thứ nhất là để bày tỏ sự xem trọng các nàng, như vậy cha mẹ các nàng ở bên ngoài cũng cảm thấy hài lòng. Thứ hai, bà muốn nhờ vào việc này mà khiến cho hoàng thượng lộ diện một lần, sớm gặp gỡ mấy nữ nhân này, chưa biết chừng cái thái độ ngạo mạn kia sẽ sớm gặp phiền toái.

Thái hậu đã trải qua bao nhiêu lần tuyển chọn tú nữ nên bà càng thấu hiểu hơn ai hết. Bà cũng buông rèm chấp chính mấy năm, liên quan đến những tâm tư suy tính này cũng biết rất nhiều.

Những thiên kim tiểu thư nhà quan này, bởi vì theo nguyên tắc tuyển chọn, dựa vào chuẩn mực của cung phi mà bồi dưỡng từ nhỏ. Con đường phía trước của các nàng đã định từ bé, đó chính là phải vào cung. Các nàng đều là tiểu thư nhà quan lâu đời, mặc dù cha và anh trai không làm quan trên triều, cũng là vì đảm nhận nhiệm vụ cha mẹ giao cho. Hoàn cảnh ưu việt tự nhiên cũng khiến cho lòng dạ không giống như bình thường, càng thêm được giáo dục theo chuẩn cung phi. Hễ là đến đây nhất định không thể có vài người bằng lòng mặt xám mày tro trở về. Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người một lòng một dạ muốn tiến cung. Tất nhiên là có những người tâm như chặn nước (2) thanh cao, chẳng qua là đã sàng lọc ở nội phủ rồi, nếu thật sự không muốn tiến cung thì tự mình có thể nắm bắt lấy thời cơ khiến cho không trúng tuyển mà về nhà. Như thế tâm tư của những người lưu lại cuối cùng đã không phức tạp đến vậy.

(2) tâm như chặn nước: "tâm như chỉ thủy", ý chỉ tâm cảnh bình tĩnh, không chứa tạp niệm. Cụm từ này xuất phát từ bài thơ Tế Lí Thị Lang Văn của Bạch Cư Dị

Thứ nhất, một lòng cầu vinh, công danh lợi lộc đa mưu, không chịu được những thứ tầm thường. Thứ hai, năng lực trong nhà hữu hạn, lại theo quy

định tiền lệ không thể không tiến cung, một khi được nội phủ chọn trúng, lại không có tài lực và quan hệ để có thể trốn thoát. Thứ ba, điều kiện ưu tú, tâm tư cao ngạo, một lòng muốn ở trong cung mở rộng quyền thế. Thứ tư, ngây thơ không biết gì, hồn nhiên chân chất, lại mang tâm tư của tuổi xuân, tiến cung vì gả cưới.

Mà bốn loại này, ngoại trừ loại thứ hai không có cách nào, buộc lòng ở trong cung lẫn lộn chờ chết, còn lại ba loại kia đều không cam lòng chịu cảnh nước chảy bèo trôi. Hiện giờ hai tháng chỉ ở có một chỗ, sao có thể không có ý căm phẫn? Dưới cơn sóng nhỏ đương nhiên là phong ba bão táp ngấm ngấm, Tường Nghi Cung nho nhỏ sớm không biết đã tập hợp thành bao nhiêu tiểu phái. Cái gọi là "yến vô hảo yến" (3), hôm nay thái hậu dự tính cho các nàng tham gia. Một chút nữa hoàng thượng lộ diện, trước là khiến cho các nàng đấu tranh nội bộ, bắt được khuyết điểm mà đuổi một ít ra ngoài, cũng đỡ phải lưu lại nhiều thế này, đến lúc đó lại không thấy an tâm.

(3) "yến vô hảo yến": yến tiệc nhưng cũng không xem như yến tiệc

Thật ra cho dù hoàng đế sinh ra có đầu trâu mặt ngựa, mũi hồng mặt méo thế nào thì đám nữ nhân này cũng sẽ tranh giành đầu rơi máu chảy. Thân phận thiên tử đã đủ để người đời nhìn lên quỳ lạy, chốn cửu trùng cung khuyết là thánh địa sở hữu tất cả quyền hạn của con người.

Nhưng nếu hoàng đế lại thiên tư tuyệt sắc, phong thái tuyệt vời, người người đổ kỵ, kia chẳng phải là khiến cho thần thánh ma quỷ đều rơi lệ, phong vân biến sắc! Thu được cả tiền tài lẫn người đẹp không chỉ là nguyện vọng của nam nhân, lẽ nào nữ nhân lại không muốn như vậy?

Nghĩ đến đây, khéo môi thái hậu cong lên. Lúc trước sở dĩ chọn Vân Hi làm con thừa tự, bây giờ ngẫm lại thật là có chút lo lắng mà thu xếp có chút khó khăn. Bà và Thục Phi là tình địch tranh đấu nhau cả đời. Thái hậu Nguyễn Tinh Hoa đúng là thua triệt để, đến cuối cùng làm sao mà còn

nguyện ý để cho con trai của Thục Phi ngồi trên ngai vàng? Tinh Hoa thu nhận nhi tử chính là muốn nâng đỡ đứa trẻ này xưng đế, đảm bảo quyền thế Nguyễn gia và vinh hoa của mình. Tình cảm bà không có được, lui về cầu xin vinh hoa phú quý, thế nào cũng không thể thất thủ được.

Lúc ấy có Phương Mỹ Nhân cũng sinh con trai, lớn hơn Vân Hi bốn tháng. Phương Mỹ Nhân kia bên ngoài không có chỗ nương tựa, bên trong cũng không có chỗ dựa vào nên cũng tương đối dễ khống chế. Tinh Hoa lặng lẽ quan sát hai tiểu hài tử này, đến khi được hai ba tuổi, Thục Phi bệnh mà chết, Phương Mỹ Nhân bởi vì sau khi sinh không bảo dưỡng tốt, giống như bị thối khí vào vậy, thoáng chốc từ nhỏ nhắn đáng yêu trở nên béo phì, tiên đế đâu còn hứng thú? Như thế hai đứa trẻ đều giao cho Tinh Hoa an bài. Vốn ban đầu Tinh Hoa muốn con của Phương Mỹ Nhân, nhưng đứa nhỏ này thật sự khiến cho bà yêu không nổi. Đều hai ba tuổi như nhau nhưng Vân Hi phấn điêu ngọc mài (4) lóng lánh, học đi cũng sớm, học nói cũng sớm, đúng là hiểu chuyện cũng sớm hơn so với người khác, dù cho bước chân lắc lư bất ổn nhưng cũng đã nhận thức được. Nhưng vị thập hoàng tử này đã hai tuổi rồi còn chưa nói được một từ hoàn chỉnh, chảy hai hàng nước mũi, chỉ vào ai cũng gọi “Nãi nãi...” (5) Lớn lên thì như con gà rụt cổ, cặp đùi lắc lư, đi được vài bước lại bò, khiến cho Tinh Hoa thấy liên nhịu mảy. Thật sự là cha mẹ sinh con trời sinh tính, mỗi người mỗi khác!

(4) phấn điêu ngọc mài: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa

(5) nãi nãi: bà nội

Về sau cuối cùng bởi vì cân nhắc hai huynh đệ Vân Hi kia, nếu như kìm nén sứt ruột phiền chán mà không giúp đỡ thập hoàng tử, bọn họ làm sao chịu nguyện ý hợp tác với Nguyễn gia? Chỉ là Tinh Hoa cũng đã hết sức trông nom thập hoàng tử kia không hơn.

Đúng như dự đoán, càng lớn càng thể hiện ra bên ngoài, thập hoàng tử lớn lên vẫn không vừa mắt, đúng là bao nhiêu khuyết điểm trong dung mạo của tiên đế và mẹ đẻ đều tập trung lại trên người hắn. Mà Vân Hi lại thừa hưởng vẻ hào hoa phong nhã độc nhất vô nhị không có chút thiếu sót, dáng người cao ngất và anh tuấn như tiên đế, vẻ ngoài như Thục Phi, mặt mày như họa.

Thái hậu lúc này cũng thấy rằng, mình đã là một lão nhân năm mươi tuổi, lại cùng một đám tiểu nha đầu đấu trí thật không có ý nghĩa, huống hồ còn mượn mỹ nhân kế để đối phó với hoàng thượng, nhưng bà cũng đành chịu. Nếu hoàng thượng thật sự không có ý định chọn, bà thật không biết đến lúc đó triều thần sẽ phản ứng như thế nào! Hơn nữa hoàng thượng hiện tại cũng không biết là đang vui vẻ hay bận rộn, tóm lại là khi hỏi đến chuyện này, hắn liền cười cười nói là biết cả rồi, khiến cho thái hậu trong lòng bất ổn, càng nghĩ càng thấy không đáng tin. Cho nên bà dứt khoát hôm nay kéo toàn bộ nhóm tú nữ đến, cũng cố ý nói với Vân Hi, hôm nay nếu không tìm được lý do, nhất định phải tự mình đối diện một lần mới được!

Tập Tinh Điện bên này dựa sát hồ, hiện giờ đang là đầu hè, mặt hồ sáng rỡ càng tăng thêm màu xanh biếc, hoa nở rực rỡ, lộ vẻ xinh đẹp dồi dào. Thái hậu ngồi lên liền, đi về hướng Tập Tinh Điện. Bà vừa thưởng thức cảnh đẹp hậu viên vừa suy nghĩ, không có Ninh Hoa Phu Nhân, tinh thần hiện giờ của bà cũng sa sút mấy phần.

Người này chính là như thế, không xuất hiện nên lúc nào cũng nhìn không thấu. Nhưng khi nhìn thấu rồi thì có lẽ đã muộn. Cho nên cứ lặp đi lặp lại, Vân Hi như thế cũng chả sao, dù sao cũng tốt hơn sau này về già lại hối hận.

Khi bà đến, Tĩnh Hoa Phu Nhân đã dẫn dắt một đám cung phi, cũng có những tú nữ được tuyển đứng ở hai bên nghênh giá. Thái hậu giơ tay ra lệnh cho liền đi về phía cửa đại điện. Khi bà liếc qua đã thấy hai hàng thân ảnh giống như những đóa hoa tươi mới đang nở rộ, mặc dù họ đều cúi đầu

quỳ nên bà nhìn không rõ mặt mày, nhưng nhìn thấy quần áo các nàng thì trong lòng đã có phần tính toán kỹ càng, ngược mắt nhìn lên thì đủ các loại sắc màu, đúng là tuyệt không trùng lặp. Lúc đến gần thì càng thấy rõ những nét nổi bật, hiển nhiên cũng thấy được dụng tâm của các nàng!

Cho đến khi vào đại điện, thái hậu ngồi lên trên cao, đặc biệt để cho nô tài đặt thêm cái ghế dài để Tĩnh Hoa Phu Nhân ngồi lên, còn những phi tần khác thì đứng. Về phần nhóm tú nữ thì đứng phía sau ở hai bên. Nếu là yến tiệc như mọi khi ở hậu cung thì thái hậu bình thường cũng không câu nệ tiểu tiết lắm, chỉ cần không có trở ngại là được. Chẳng qua là hôm nay thái hậu có ý xem xét toàn bộ. Hiện giờ trong cung, dưới Tĩnh Hoa Phu Nhân thì ngũ tần đều trống không, mà phi tần trừ khi được đặc biệt ban thưởng thì không có tư cách an tọa ở trước mặt hoàng thượng và thái hậu. Cho nên tuy rằng đứng ở hai bên nhưng không có cái ghế nào cả. Sở dĩ để cho Tĩnh Hoa Phu Nhân ngồi xuống là do gần đây nàng cai quản hậu cung vô cùng tận tâm. Tĩnh Hoa Phu Nhân giống với Phi Tâm, cũng đều chú ý thể diện, thái hậu làm sao không nhìn ra được nên mới giữ thể diện cho nàng, ra vẻ xem trọng nàng, trên mặt nàng liền lộ vẻ vui mừng. Mà trong cung trước đây trong mắt hoàng thượng cũng không mấy may để ý, cho nên cũng ít đi vài phần chân thật.

Thái hậu vừa ra hiệu cho Mạc Thành Dũng chuẩn bị khai tiệc vừa nhìn nét mặt và biểu hiện của đám nữ nhân phía dưới. Có người khó đề nén kích động, có người thu lại vẻ nghiêm túc, có người ra vẻ ngây ngô, có người sợ hãi dè dặt. Lại nhìn trang sức các nàng mang trên người, bởi vì hiện tại vẫn chưa sắc phong cho nên bọn họ cũng không hoàn toàn chiếu theo quy chế trong cung về khoản trang phục, có người trang điểm lộ liễu, có người mộc mạc bình thường.

Nhóm tú nữ này tuy rằng cũng thụ giáo ở nhà nhiều năm nhưng dù sao cũng ở bên cạnh cha mẹ. Tiến cung được hai tháng, lễ nghi tất nhiên là chỉnh tề hơn, nhưng tóm lại vẫn có trục trặc. Hơn nữa lại đồng thời gặp thái

hậu và chư vị nương nương trong cung, trước đó cũng nói cho các nàng biết hôm nay hoàng thượng sẽ giá lâm. Như thế các nàng khó giữ nổi khăn trương trong lòng, trên mặt mọi người đều mang theo bao nhiêu vẻ nghiêm chỉnh. Động tác đều cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ trên điện xảy ra sai sót gì.

Bữa tiệc trôi qua hơn phân nửa thời gian thì Vân Hi lúc này mới lộ diện, thoáng một cái vụt qua đám thái giám đứng canh ngoài điện. Bên trong liền phản ứng, biết là hoàng thượng nhanh chóng tiến vào. Tĩnh Hoa Phu Nhân vội vàng đứng lên, còn lại phi tần đều quỳ xuống. Nhóm tú nữ cũng vội vàng quỳ theo, nhất thời không đồng đều, bỗng nhiên thiếu đi người dẫn dắt cho chỉnh tề. Bởi vì trong điện có thái hậu ngồi phía trên nên cũng không cần ra điện nghênh giá.

Thái hậu thấy một chút màu đỏ tím thoáng qua, trên môi liền mang theo ý cười. Vân Hi hôm nay mặc một bộ cát phục màu tím sậm tay áo rộng, thêu rồng kim tuyến bay lượn trên mây, vạt dưới đều có hoa văn mây, một con rồng bay về phía đám mây, uốn lượn vòng quanh. Hôm nay hắc đội mũ quan, phía đuôi có hai tua rua màu vàng sáng rỡ theo tóc hắc mà kéo dài tới tận thắt lưng.

Cầm Thái xem trọng màu tím, địa vị càng cao càng tôn quý. Mà cái này gần với màu tím đậm đen, cơ bản cũng là màu của vua chúa. Người có địa vị cao nhất trong cung, như hoàng đế, hoàng hậu, thái hậu, trang phục sẽ có sự phân chia thành triều phục, cát phục, hàng phục, thường phục. Triều phục của hoàng đế bình thường chỉ có lễ lớn, cúng tế hoàng gia thì mới có thể dùng. Triều phục chia làm hai loại, một loại màu vàng, trên thêu Cửu Long, ý chỉ ngôi cửu ngũ. Bình thường mặc khi đăng cơ, phong thiện (6) , cúng tế đất ngũ sắc, sắc phong hoàng hậu, thái tử và đại hôn. Hoàng đế Cầm Thái đại hôn cũng sẽ không dùng màu đỏ như dân gian. Còn có một loại màu tím đậm, thêu rồng trấn giữ, phía dưới là hoa văn sông núi, ý chỉ thiên hạ độc tôn. Bình thường mấy buổi lễ hoặc cúng tế nhỏ hơn, có khi sắc phong phi tần quan trọng cũng sẽ mặc loại này. Mà cát phục cơ bản cũng có

quy củ như vậy, tay áo rộng, vạt áo dài, có một chút hình vẽ biến hóa. Giống như triều phục hoàng đế mặc khi thượng triều, thật ra là kiểu mẫu của cát phục. Về phần hàng phục hoặc là thường phục, màu sắc và kiểu dáng tương đối đơn giản và dễ chịu. Triều phục của hoàng hậu Cẩm Thái cũng có hai loại, một loại là màu vàng sáng như màu của hoàng đế, chỉ là trên mặt không có thêu rồng mà là hình phượng hoàng bay. Một loại là màu đỏ thẫm, thêu trăm con chim bay về phượng hoàng. Trang phục của thái hậu cơ bản cũng là như thế, chỉ là màu đỏ tăng thêm sắc tím, màu vàng tăng thêm sắc đen, hình vẽ cũng có sự thay đổi.

(6) phong thiện: thời xưa chỉ vua chúa lên núi cúng tế trời đất

Hôm nay Vân Hi tổ chức yến tiệc cho quần thần ở tiền điện nhưng không có mặc long bào màu vàng mà mặc bộ tím đậm này. Tím đậm và vàng tương xứng, hình thêu rồng bay sống động, tựa như nhảy ra trước mặt thật vậy. Hơn nữa mới vừa rồi hẳn chắc là có uống chút rượu, bây giờ để cho thái hậu nhìn thấy nên sắc mặt càng ra vẻ tốt hơn, có chút đỏ ửng khiến cho người ta cảm thấy hăng hái.

Thái hậu lại nhìn hai hàng tú nữ quỳ bên dưới, trong lòng không khỏi cười thầm. Mỹ nhân kế tuy rằng chưa đạt đến đẳng cấp cao nhưng cũng không còn biện pháp khác. Để các nàng đấu tranh nội bộ rồi đuổi đi, chung quy so với việc đuổi thẳng ra bên ngoài thì có thể diện hơn. Về phần có thể đúng như ý của bà hay không thì phải xem biểu cảm của nhóm tú nữ này.

Vân Hi cũng biết từ ngày ấy thái hậu không để cho hẳn sang đây. Lúc này thái hậu cũng không phải thật sự muốn ép Vân Hi chọn mỹ nhân mà chỉ muốn để cho hẳn quấy nhiễu mới là thật. Tạm thời hẳn cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng phúc đáp kỳ vọng của thái hậu như thế, chẳng qua chỉ là không muốn buồn phiền hơn nữa. Có lòng giúp đỡ hẳn, hẳn làm sao mà không tiếp nhận phần tình cảm này?

Hắn sai bước đi đến chính giữa, chấp tay sau lưng nhìn không chớp mắt. Thái hậu chợt thấy bên hông hắn có treo một vật tròn tròn đỏ đỏ chói lọi đong đưa qua lại. Đợi đến khi hắn đến gần rồi ngồi xuống, nhìn kỹ lại thì là một khối ngọc bội huyết ngọc, nhưng không phải viên tròn, mà có hình giống giọt lệ, chính giữa rỗng, trông như quả đào. Bên ngoài khảm một vòng viền vàng, tua rua màu tím thắt gút bên dưới. Hai mặt đều nạm hình vẽ, chạm tro ánh mây rất là sống động.

Vân Hi bắt gặp ánh mắt thái hậu đang dò xét ngọc bội bên hông hắn, nhất thời đứng dậy cho bà xem, thản nhiên nói: “Đây là nhi thần và Phi Tâm đi ra ngoài, sau đó đi dạo cửa hàng thì nhìn thấy, liền mua ngay, hôm qua vừa mới treo lên.”

Thái hậu nâng lên trên tay nhìn cẩn thận, thấy có chút hoa văn được bàn tay thủ công tạo thành hình đám mây tản ra tứ phía, nhất thời cười nói: “Mấy món đồ trong cung vẫn tốt hơn, con sao không nhìn ra được? Khối ngọc này có gì đâu, thoát đầu nhìn cũng...” Thái hậu nói đến đây đột nhiên có chút ngẩn ra, ngón tay lướt nhẹ qua khối ngọc, trước mắt hiện ra một bức tranh sinh động. Mây tầng mờ mịn, lộ ra màu đỏ tươi lấp lánh, tạo thành rặng mây đỏ khắp bầu trời.

Vân Hi nhìn thần sắc của thái hậu rồi nói nhỏ: “Chẳng qua là vừa ý màu đỏ nên mới mua đấy.”

“Phi Vân...” (7) Thái hậu lẩm nhẩm, nhất thời buông khối ngọc ra, giương mắt nhìn hắn khẽ cười: “Thảo nào hôm nay con mặc như thế này đến đây!”

(7) Phi: màu đỏ, Vân: mây. Khối ngọc trên màu đỏ, có hoa văn đám mây

Thái hậu miễn cưỡng nhìn, có chút trêu chọc: “Sợ là khối ngọc này cố tình khảm như vậy?”

Vẻ mặt Vân Hi đột nhiên có hơi ửng hồng tựa như thẹn thùng. Ngắm lại quả thật là như vậy, nhưng cảm giác trong lòng không nói nên lời. Chính

giữa khối ngọc kia, hắc kê người ta khảm thành cây trâm, ý nói Phi Tâm, cũng có ý nói là Vân Tâm!

Thái hậu cười không nói gì. Chỉ là lấy khuỷu tay huých nhẹ hắc một cái, hắc giương mắt nhìn lên thấy chỉ có Tĩnh Hoa Phu Nhân được ngồi. Mới vừa rồi hai người chỉ lo nói chuyện, quên mất những người bên dưới. Lúc này liền để cho mọi người đứng dậy, sau đó theo ý thái hậu, tán gẫu với người ở hai bên rồi ân cần thăm hỏi Tĩnh Hoa Phu Nhân một phen, sau đó để cho nhóm ca múa và nhạc công tiếp tục biểu diễn.

Thái hậu nhìn mọi người dưới điện, không ít người lén lút ngẩng đầu nhìn lên, đặc biệt là những người đứng gần, chắc là trước đó đã đưa tiền cho thái giám nên mới có thể tiếp cận gần như vậy. Nhìn bộ dạng mất hồn mất vía cùng với ánh mắt thơ thần của các nàng, có lẽ là mới vừa rồi thừa dịp hai người nói chuyện cũng đã nhìn hồi lâu. Thái hậu thản nhiên lướt qua mọi người, trong lòng giống như nở hoa vậy, lại như hăng hái vì được đùa dai.

“Một hồi hoàng thượng xuống dưới dạo một vòng đi.” Thái hậu bưng chén, lợi dụng âm thanh ồn ào của vũ nhạc mà lặng lẽ nói. Biết hắc nhất định hiểu được tâm tư của bà nên cũng không nhiều lời, trực tiếp nói thẳng.

“Lại tùy tiện níu lấy một người hỏi nàng tên gì sao?” Vân Hi cười cười, “Mẫu hậu, tha cho nhi thần nhé? Chán chết đi được.”

Thái hậu liếc hắc một cái nói: “Cái gì Vân cái gì Phi đều có thể làm ra được, vậy thì làm nhảm một tí đều có thể. Một chút thế này sao lại chán ngấy? Nếu trước kia con nói rõ con định làm như thế nào, ai gia đã vui vẻ biết bao! Đâu phải rảnh rỗi chơi đùa mà ôm một đồng người chống đỡ như vậy? Đông người như thế này, con cứ việc chọn đại. Đến lúc đó mấy lão già ở bên ngoài mới có thể ngoan ngoãn thừa nhận! Chẳng qua chỉ là tùy ý đi dạo, tạo dáng cũng tốt, cũng đỡ được chút chuyện.” Nhất thời nói xong, chính bà cũng cười, liếc hắc một cái rồi nói, “Con còn ngại xấu hổ sao? Ai gia cũng già rồi, nghĩ ra được cách này, ai gia cũng không ngại xấu hổ.”

Vân Hi thấy điệu cười của thái hậu, nhất thời nhìn chăm chú, nhẹ giọng nói: “Nhi thần đi theo mẫu hậu hai mươi mấy năm, chưa bao giờ thấy mẫu hậu trêu đùa nhi thần như vậy.”

Thái hậu nghe vậy liền ngẩn ra, Vân Hi thấp giọng nói: “Mẫu hậu, nhi thần lần này đã có tính toán trước, tuyệt đối sẽ không có rắc rối gì. Không nên để cho mẫu hậu bất an như thế, là nhi thần bất hiếu. Mẫu hậu có thể vì nhi thần mà vạch ra kế sách, nhi thần vô cùng cảm động, chuyện sau này cứ giao lại cho nhi thần là được. Mẫu hậu cứ việc hưởng thụ!”

Hắn hơi nghiêng người dựa vào làm cho thái hậu hết sức hoảng hốt, hai mươi mấy năm qua, khi còn bé hắn cũng chưa từng thân thiết với bà như vậy. Mẹ con với nhau nhiều năm như thế nhưng hiện tại mới thật sự là mẫu tử!

Vân Hi nhìn chồng bánh ú bày ra trên điện rồi nói: “Nhi thần còn nhớ mẫu hậu thích ăn bánh ú nhân mít táo nhất, cứ Tết đoàn ngộ là nhất định phải ăn hai cái. Chỉ có điều bao tử gần đây không được tốt nên cũng không dám ăn nhiều thôi.”

Thái hậu gật đầu nói: “May nhờ con nhớ kỹ như vậy, con hãy ăn cùng với ai gia đi, con cũng thích mà. Thật ra con chỉ là muốn ai gia cao hứng chút thôi. Ai gia nhớ, năm đó con năm tuổi, phụ hoàng con bệnh nặng, mấy vị vương gia cãi nhau không chịu được, trong cung rối loạn, ai gia khi đó cũng không kịp chăm lo con. Đến Tết đoàn ngộ, con cầm bánh ú chạy vội tới chỗ ai gia, vì để cho ai gia bớt phiền muộn mà ăn uống, ăn liền ba cái rồi trở về. Kết quả là đau ốm một trận, nôn hết mật đắng ra ngoài! Hiện giờ khi không bao tử lại đau nhức, sợ là khi đó không điều trị tận gốc!” Nhất thời nói xong, mắt bà cũng ẩm ướt.

“Không phải là chuyện lúc đó.” Vân Hi nói nhỏ, “Chẳng qua là nhi thần lúc đầu cũng không hẳn là không thích. Nhưng mà lâu ngày mới thật sự cảm

thấy bánh ú nhân mít táo cũng không tệ. Có thể thấy được là dù thích hay không thích cũng có thể bồi dưỡng!” Hắc mĩnh cười nói thật.

Thái hậu hiểu được ý tứ của hắc nên có chút vui mừng, sự yêu mến kia có phần do sau này lớn lên mà thành. Giống như tình cảm vậy, giữa bọn họ hai mươi mấy năm từng li từng tí, cho đến hôm nay mới coi là thấu hiểu nhau, so với mẫu tử bình thường thì càng gần thêm một chút!

Ca múa yến tiệc vẫn như cũ, chỉ có điều vì có Vân Hi ở đây nên làm cho bầu không khí trong điện trở nên có chút quý dị. Hắc luôn xem ca múa ở phía dưới, thỉnh thoảng mắt vô thức dao động, mong có thể bắt gặp một người đang hoang mang rối loạn cúi đầu tránh né, tiếp theo liền nổi lên rặng mây đỏ, một mảng, hai mảng, vài mảng... Đầu óc Vân Hi đúng là không đặt ở chỗ này, chẳng qua là hắc luôn có thói quen thấu đáo. Hiểu như vậy cũng không tệ lắm, thái hậu muốn hiệu quả một chút cũng có thể. Mỗi lần tú nữ tiến cung cũng không yên tĩnh cho lắm, ít nhiều có thể cho vài người đi cũng tốt.

Thái hậu thấy hắc bình thản chịu đựng gian khổ, vẻ mặt như trắng thanh gió mát khiến cho tinh thần người ta sáng khoái dễ chịu, vô hình làm cho bà cũng cảm thấy yên ổn. Trong lòng bà than nhẹ, rất nhiều năm, hắc sớm không theo ý bà, mà là chống đối bà! Cho nên mỗi khi tâm hoảng ý loạn không thể suy nghĩ, bà luôn không tự chủ được mà hy vọng hắc có thể ở bên cạnh bà.

Vân Hi ngồi một hồi, mắt thấy cũng không còn sớm nữa, liền dừng lại yến tiệc kêu mọi người trở về. Tự mình dẫn thái hậu về Thọ Xuân Cung, sau đó đi về phía Đông An Điện bên này. Từ khi Phi Tâm mang thai, hắc cũng không để ý quy củ gì nữa, bình thường nếu có việc bận thì ngủ tại Khải Nguyên Điện, lúc rảnh rồi thì qua chỗ nàng.

Về sau bụng nàng dần to lên, sợ đè ép bụng nàng thì hắc mới thỉnh thoảng qua đó, cũng chỉ ngủ ở Thế Phương Điện. Hiện giờ nàng chuyển qua Đông

An Điện dưỡng thai, hẳn cũng không có cách nào khác làm càn bên trong. Dù sao bên trong đã không hoàn toàn là người của Cúc Tuệ Cung, có một đồng bà mụ các loại. Chỉ là hẳn vẫn không được đến thăm nàng một cái, cái này đã thành thói quen, không thấy thì không an lòng.

Phiên ngoại 3:

Muốn được vẹn toàn nhất [Hạ]

Vân Hi ngồi ở Khôn Hợp Điện, trong tay cầm một quyển kinh. Vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt chăm chú. Ánh tà dương xuyên qua cửa điện rộng mở chiếu thẳng vào những viên gạch đá màu xanh đen trên đất, xua tan đi vẻ u tối tĩnh mịch. Bên cạnh chiếc lư đồng chạm hình chim hạc, khói nhẹ lượn lờ giữa quang ảnh trùng điệp, phủ lên trên người Vân Hi nhưng lại mang vài phần ý cảnh như thần tiên rời xa trần thế.

Hắn cầm quyển kinh, một hồi lâu cũng không lật qua trang nào, mắt rơi xuống những dòng chữ như kiến bò, dường như sự di chuyển như vậy khiến cho hắn có chút mơ hồ, lật qua lật lại nhưng chỉ nhớ rõ có một câu, “Phàm cái gì có tướng đều là hư vọng. Nếu thấy các tướng chẳng phải là tướng thì thấy Như Lai.”

Kinh Kim Cương, Kinh Kim Cương cũng không thể nào tiêu trừ được ma chướng trong lòng hắn! Âm thanh từ Đông An Điện vẫn lên xuống như trước, từ xa truyền đến lỗ tai hắn. Bước chân loạn xạ, bồn chậu va chạm nhau, lúc nhanh lúc chậm không ngừng lượn quanh màng nhĩ hắn, chẳng biết đã qua mấy hồi chạy đi chạy lại.

Uông Thành Hải đứng bên cạnh hắn, thấy hắn như vậy cũng không dám mở miệng. Hoàng thượng luôn luôn như thế, hắn càng im lặng như vậy, càng chứng tỏ trong lòng hắn hoảng loạn đến cực hạn! Trước kỳ hạn sinh của hoàng hậu, Đông An Điện đã biến thành một đoàn, đã hơn nửa ngày trôi qua mà vẫn không có động tĩnh gì, hoàng thượng đã muốn nổi giận rồi.

Thật ra thì mấy ngày trước, tinh thần Vân Hi đã có chút bất định, cho nên liền ngủ tại Hoài Nhơn Điện ở trung cung. Sau khi Phi Tâm chuyển qua Đông An Điện lại không muốn Vân Hi xông bừa vào ngủ bên này. Thứ nhất là không hợp với quy tắc của trung cung cho lắm, thiếu cái này thiếu cái kia, không được chu toàn. Thứ hai là mấy tháng qua tú nữ tiến cung, nói cho cùng thì chín người mười ý. Thứ ba là gần đây mặt của nàng phù ra, thân thể cũng sưng nề cả lên, như vậy càng không nhận ra người.

Vốn là Vân Hi cảm thấy rằng nàng sắp sinh, cũng không muốn khiến cho nàng mất bình tĩnh, nhưng mấy hôm trước mí mắt hấn giật liên tục, đang êm đẹp lại cảm thấy hoảng hốt. Dứt khoát cũng không quản nhiều như vậy nên quyết định chuyển qua đây cho gần.

Đúng như dự đoán, sáng hôm nay Phi Tâm đau bụng sinh. Tuy rằng Phi Tâm chưa sinh bao giờ, nhưng mười tháng mang thai này cũng nghe học không ít. Nàng hiểu tính tình của Vân Hi nên liền phân phó mọi người nửa câu cũng đừng nói, dù sao tất cả mọi thứ đều có sẵn, chỉ giống như mọi ngày thôi.

Trước khi lâm triều Vân Hi đã qua đây xem nàng, thấy bên này mọi người thần sắc bất định, khi tạm biệt cửa cũng liền đóng lại, Phi Tâm ở bên trong sai Tú Linh không cho mở cửa. Trong lòng hấn liền hiểu được tám chín phần, dựa vào tính tình hấn như mọi khi, hấn đã đạp một cước vào người giữ cửa, những kẻ liên quan dám giấu giếm hấn cũng giết một lần! Nhưng hấn há lại không rõ Phi Tâm, hành động này chính là nói rõ cho hấn biết, cho dù đó là ngày mà nàng sẽ gào khóc khi sinh nhưng cũng không muốn cho hấn thấy, lại càng không muốn hấn lỡ buổi lâm triều.

Cho nên tuy rằng hấn vừa nổi giận vừa lo lắng nhưng vẫn ra vẻ không rõ nội tình mà lâm triều. Sáng sớm trong đầu hấn giống như hồ dán vậy, căn bản không có cách nào tập trung tinh thần cả. Thật vất vả mới tan triều, sốt ruột vội vàng liền chạy đến hậu cung. Lúc đó Phi Tâm đã đau mấy hồi,

nhưng mà vẫn chưa sinh được, có chết cũng không cho hấn vào. Thật là làm cho hấn lo lắng như ngồi trên chảo lửa.

Mãi cho đến khi mặt trời ngả về phía tây, ánh tà dương đã chiếu nhiều trượng vào trong điện mới nghe được bên trong bắt đầu lộn xộn. Người được cử đến gấp rút chạy qua báo cho hấn, nói nương nương lúc này mới thật sự sinh.

Hấn nghe xong cảm thấy như hồn lìa khỏi xác, cứ lâng lâng không dứt. Đứa nhỏ này hấn vẫn luôn chờ đợi, từ rất lâu trước đây rồi. Là hấn thật lòng mong muốn, dốc vào tình cảm và chân thành nhiều nhất, là sự tiếp diễn của hấn và Phi Tâm. Giống như khi ở trên người của Phi Tâm, hấn mới có thể cảm nhận được cảm giác của trượng phu, cảm giác làm phụ thân cũng như vậy, cũng chỉ ở trên người đứa nhỏ của bọn họ, hấn mới có thể cảm nhận được!

Lúc bấy giờ hấn mới cảm nhận được cái loại tư vị này, cái cảm giác chờ mong vừa nháy nhót, vui sướng lại vừa sốt ruột, tựa như hấn chưa bao giờ làm cha, giống như đây là đứa con đầu tiên của hấn. Việc chờ đợi một sinh mạng mới cùng với việc lo lắng nữ nhân sinh con cho hấn liên tục khuấy động lòng hấn, vừa đau xót lại vừa hạnh phúc!

Hấn cảm thấy dù sao cũng nên làm cái gì đó cho tốt, muốn đặt cho hài tử một cái tên nhưng lại không nghĩ ra được. Vì vậy hấn cầm cuốn kinh lên, xem tới xem lui cũng không yên được.

Lúc những tia nắng cuối cùng từ từ biến mất, ngoài hành lang bắt đầu treo đèn lên. Vân Hi cầm bút chép kinh thư, nhưng chung quy vẫn không bình tĩnh được, chép được một hồi thì gọi người lại đây hỏi. Nếu trả lời là không có gì thì hết thảy mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió. Cứ như thế hấn ổn định tinh thần rồi tiếp tục chép, cũng nhất thời tự nói với bản thân là không có chuyện gì. Bận rộn một trận như thế, cứ gọi người đến hỏi đi hỏi lại như

vậy, vẫn là cái câu “Không có chuyện gì” kia, nghe xong lại tiếp tục chép kinh.

Sắc mặt hần vẫn nhàn nhạt lẳng lẳng như cũ nhưng hành động thì có chút quý dị. Gọi tới gọi lui mấy lần, cứ nghe xong hai chữ “vô sự” thì mới yên ổn.

Tới giờ Hợi, thái hậu phái người lại đây hỏi thăm tình hình, nghe nói vẫn chưa sinh thì cùng Vân Hi ngồi ở trong điện chờ tin tức, cứ thế đến tận nửa đêm. Tới giờ dần ba khắc, bên Đông An Điện truyền đến tiếng khóc của hài tử, tiếp theo liền có đại cung nữ qua đây báo tin vui, chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu nương nương thuận lợi sinh được một vị công chúa!

Đám nô tài ở Khôn Hợp Điện bên này cũng quỳ xuống chúc mừng, Vân Hi thở phào nhẹ nhõm, lông mày vẫn còn chưa kịp dựng dậy đã vén vạt áo bào thẳng hướng đi đến Đông An Điện.

Thái hậu buổi sáng dậy nghe nói Phi Tâm sinh được con gái, nhất thời trong lòng có chút hụt hẫng. Con nối dõi của hoàng thượng ít ỏi, nếu cái thai này của nàng là con trai thật tốt biết bao nhiêu, cuối cùng lại là một nha đầu! Nhưng cảm giác mất mát nhàn nhạt này chẳng qua chỉ vòng vo trong lòng một chút rồi tiêu tan, có thể sinh được nha đầu nghĩa là cũng có thể sinh con trai, bất quá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cho nên bà vừa phân phó nô tài chuẩn bị lễ nghi như thường lệ, vừa sai người theo mình qua bên kia nhìn một cái.

Thái hậu vừa bước đến ngoài trung cung thì nghe nói lúc này Vân Hi đang ở bên trong, Phi Tâm vừa sinh thì liền ở lì trong đấy không chịu ra. Thái hậu nghe xong cũng không tiện quấy rầy, cũng không muốn để người ta tiếp giá nên tự sai người trở về Thọ Xuân Cung.

Trên đường về bà có chút buồn tẻ! Cùng là người nhưng số mỗi người mỗi khác, như thế cũng không ai than vãn được. Trong cung tình cảnh con vinh

hiển thì mẹ cũng được nhờ cũng không hiểm thấy, huống chi hiện giờ hoàng thượng yêu đến mức này, tất nhiên là hài tử này cũng quý giá hơn nhiều! Đây hết thảy đều là số mệnh, bà làm sao có thể tranh giành? Trong cung luôn là như thế, một nhà vui mấy nhà sầu. Người già đều như thế cả, chuyện trước kia cũng không hề nuối tiếc nhưng lại luôn nghĩ đến những chuyện vô vị. Nói cho cùng chẳng qua chỉ là muốn mình sống dễ chịu hơn mà thôi!

Tối giờ Ngọ, thái hậu đang ngồi dùng bữa thì Mạc Thành Dũng báo lại trong triều truyền đến tin tức. Thái hậu nghe xong, bất giác dùng đũa, rất lâu sau mới mở miệng cười, nhưng nước mắt lại rơi xuống. Mạc Thành Dũng ở bên cạnh nhìn thấy, tất nhiên là hiểu được tâm tình của chủ tử nhưng vẫn không thể nhẹ giọng an ủi.

Lúc lâm triều, quần thần biết được hoàng hậu vừa mới sinh hạ hoàng thứ nữ, cũng là trưởng nữ của hoàng thượng nên lập tức rồi rít chúc mừng, cuối cùng xin phong vị. Hoàng thượng ban thưởng tên Nam, phong làm Đoan Hòa công chúa. Lại nói, trưởng công chúa Sở Khang hiện giờ đã hơn hai tuổi, mẹ ruột Ninh Hoa Phu Nhân đã không còn ba tháng nay, việc giáo dục đã giao cho trung cung. Đợi sau khi hoàng hậu sinh xong sẽ đến trung cung dạy dỗ. Đồng thời phong trưởng công chúa Sở Khang làm Đoan Nguyên công chúa.

Chức vị Đoan Nguyên thì cao hơn Đoan Hòa. Đã lớn tuổi hơn thì cũng nên tuân thủ theo thứ bậc trước đây. Nhưng quần thần cũng không dị nghị, chẳng những càng thêm cảm phục mà còn quỳ xuống hô thánh minh.

Đã là công chúa, bình thường đều do yêu ghét của cá nhân hoàng thượng mà phong hào, quần thần cũng không bàn bạc gì nhiều. Bởi vì công chúa không nhận trách nhiệm chung, cho nên thứ nhất là phong công chúa không

cần thảo luận, thứ hai là cũng không cần lễ nạp thái (1). Hoàng đế nói một tiếng, mọi người đều phải nghe theo.

(1) Lễ nạp thái: là một lễ đến nhà gái để ngỏ ý về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy

Nhưng lần này sở dĩ một số cựu thần xúc động là vì Ninh Hoa Phu Nhân, hoặc là bởi vì nhà mẹ đẻ của Ninh Hoa Phu Nhân. Lý thị là một đại gia tộc thời tiên đế, Ninh Hoa Phu Nhân và thê tử của Lâm Hiếu thật ra là cùng một họ. Luận về bối phận một cách công bằng, hai người vẫn là ngang hàng. Sau khi Nguyễn Đan Thanh sụp đổ, cả dòng họ cũng liên tiếp mục nát. Mà Ninh Hoa Phu Nhân bị đưa vào cung làm tín vật đổi chác, Nguyễn thị sụp đổ, cũng có nghĩa nàng không còn giá trị. Ninh Hoa Phu Nhân cũng sớm rời cung, từ nay về sau không còn ai nhắc tới. Nữ nhi nàng sinh ra không được hoàng thượng yêu thích, càng bởi vì lo ngại tiền đồ và thân phận xấu hổ bên ngoài.

Cái gọi là vua nào triều thần nấy, chính trị luôn là như thế. Lý gia luôn một mực giữ lễ nghi phép tắc, vẫn chưa đến tình cảnh một tay che trời như Nguyễn gia. Sở dĩ có quan hệ thông gia với Nguyễn gia cũng là do thế cuộc trên triều quyết định. Lúc ấy vẫn một phe võ một phe, tự kết thành bè phái. Khi đó Lý, Cố, Nguyễn, Diệp, tứ đại võ tướng đều nhất trí kết thông gia với nhau để cùng nhau nâng đỡ.

Tuy rằng thái độ Vân Hi xử lý Lý gia có vẻ ôn hòa, nhưng về sau Lý gia chịu liên lụy lại càng thêm suy tàn. Đặc biệt là phe cánh của Ninh Hoa Phu Nhân, mẫu thân của Ninh Hoa Phu Nhân họ Nguyễn, phụ thân lại có quan hệ chặt chẽ với Nguyễn thị, mấy năm nay luôn bị triều đình chèn ép nên im như thóc, tham sống sợ chết dưới thiên uy.

Hiện giờ Vân Hi phong Sở Khang công chúa càng tôn thêm địa vị trưởng nữ vừa mới sinh của hoàng hậu. Xem ra đối với thái hậu, hoàng thượng thật sự trân trọng tình mẫu tử. Ninh Hoa Phu Nhân luôn là nỗi đau trong lòng

thái hậu, phong địa vị cao cho nữ nhi của Ninh Hoa ít nhiều cũng khiến cho bà dễ chịu phần nào. Mà xem ra đối với quần thần, trải qua ba năm, vụ án của Nguyễn thị năm đó hoàng thượng đã không có ý định nhắc lại chuyện cũ, lấy tôn vị Đoan Nguyên của trưởng công chúa mà phong, chuyện của các gia tộc cũng không truy cứu nữa. Thân thích của Lý thị hiện giờ cũng dựa vào nữ nhi mà quang vinh, chấm dứt chuyện kết bè phái, sau này tận lực cống hiến!

Hoàng thượng độc sủng hoàng hậu thiên hạ đều biết, hoàng hậu sinh hạ trưởng nữ phong làm Đoan Nguyên là hợp tình hợp lý. Nhưng hoàng hậu lại chú ý đến đại cục, xứng đáng là mẫu nghi!

Vân Hi ngồi ở bên giường, nhìn đáng vẻ Phi Tâm nhắm mắt ngủ say, sắc mặt nhợt nhạt. Nàng cũng không lấy chuyện sinh con gái mà thất vọng, hăn cũng như vậy. Trên thực tế nàng càng hy vọng này cái thai này là nữ nhi. Nàng từng nói với Vân Hi, nếu có thể sinh cho hăn hai tỷ đệ đáng yêu giống như Liên Hoa và Liên Bằng như vậy, đúng là điều nàng hy vọng!

Hôm nay là mười sáu tháng năm, ngày này hai năm trước, bọn họ đang đi về phương nam. Cho nên buổi sáng Vân Hi nói bên tai nàng, đặt tên cho hài tử này là “Nam”. Nàng nhìn hăn, biết hăn nhất định là một đêm không ngủ, nhưng ánh mắt làm cho nàng nhớ tới cảnh hoa quỳnh kia. Nàng gật đầu ửng rồi nói nhỏ: “Thai đầu là nữ nhi, thứ nhất là tạm không phải sợ người ta rảnh rỗi. Thứ hai là cũng mượn việc này để hiểu rõ chuyện xưa.”

Hăn tất nhiên là hiểu được, ôm cổ nàng cười khẽ, lướt nhẹ qua cái trán đang vương mồ hôi của nàng, hôn lên vành tai nàng, trêu chọc nàng: “Nàng yêu nhất là thanh danh phú quý, Đoan Nguyên công chúa cũng không cần nữa.”

“Cũng không phải thần thiếp quản chuyện công chúa này!” Nàng cũng cười, nhẹ vénh mũi nhìn hăn, “Chỉ cần chàng bình yên, những chuyện khác cũng không đáng gì.”

Vân Hi ôm lấy nàng gật đầu, không ngừng hôn chân mày, chóp mũi, khoe môi của nàng. Giữa bọn họ là nhiều loại thân phận kết hợp, là quân thần, là vợ chồng, là tình nhân, là tri kỷ, là đồng bọn, không thể chia cắt, cũng không có cách nào thay thế được!

“Thời gian này thần thiếp an dưỡng, vừa vặn có thể quan sát mấy chuyện kia.” Phi Tâm nhẹ giọng nói, Tết đoan ngo đêm đó, Phi Tâm đúng là không yên ổn được, lại không thể mặc cho hắc thừa nước đục thả câu. Về sau hắc cũng sợ nàng vác cái bụng bầu mà ngờ vực, huống chi việc này xác thực đến lúc đó cũng cần nàng ra mặt nên dứt khoát nói với nàng, hắc chỉ cho nàng tịnh dưỡng trước rồi hãy nói, nhiều chuyện sau này hãy tính!

Sau khi tan triều, lúc hắc lại qua thăm thì nàng đã ngủ. Trong Đông An Điện cũng thu dọn gọn gàng, không có vết máu hỗn độn nhìn thấy mà ghê người. Bà vú ôm đứa nhỏ đến cho hắc xem. Đứa bé trề môi, có chút nhăn nhó, chắc là vì dinh dưỡng tốt nên trên đầu có mấy nhúm tóc đen chĩa ra, à, nên gọi là tóc máu (2).

(2) tóc máu: tóc của trẻ sơ sinh

Nặng bảy cân (3) , lúc Vân Hi ôm thì cảm thấy rất mềm mại. Đứa bé híp hai mắt lại, miệng lại há to vô cùng, làm cho hắc cảm thấy cực kỳ kinh ngạc! Lúc này hắc cũng không nhìn ra được là giống ai, thật ra mà nói trong lòng hắc thấy đứa bé này thật xấu... Trên thực tế hắc cũng chưa thấy qua hài tử nào nhỏ như vậy. Hai đứa trẻ trước đó, một đứa biết đi rồi hắc mới gặp qua. Một đứa thì chưa đầy tháng đã gặp, nhưng bởi vì lúc ấy tâm tình không tốt nên hoàn toàn không có tinh thần trêu đùa.

(3) Một cân của Trung Quốc bằng 0.5kg, cho nên đứa bé nặng 3.5kg

Về sau cũng bởi vì hết thấy đều thuận lợi, cũng vì hắc không còn hứng thú diễn trò trong cung nên thỉnh thoảng cũng phải đi thăm hài tử. Nói cho cùng thì vẫn là cốt nhục của hắc, há có thể không để tâm? Mặc dù tình cảm

trong hoàng thất luôn ngội lạnh, không sánh bằng giang sơn quân chủ, nhưng suy cho cùng người vẫn là người, làm sao lại không có thất tình (4). Nhìn thấy hai hài tử ngày một lớn lên, hắc càng muốn Phi Tâm sinh cho mình một đứa.

(4) thất tình: bao gồm 7 trạng thái tình cảm: hỉ, nộ, ái, ố, dục

Vân Hi thận trọng đỡ lấy hài tử, bà vú thấy hắc ôm rất nguy hiểm nên luôn ở bên cạnh phòng chừng.

“Mắt nó thế nào lại nhỏ như vậy?” Vân Hi cuối cùng không nhịn được mà mở miệng, thật sự rất xấu, mặc dù cố gắng kìm nén suy nghĩ này lại trong lòng, nhưng... Hắc nhìn đứa nhỏ này, thật sự là không thể hiểu được một đồng người vây quanh một đứa trẻ như vậy có thể nói đứa bé này giống ai.

“Khởi bẩm hoàng thượng, công chúa còn nhỏ, mắt còn chưa mở to đâu. Ngài xem, mắt khép dài như vậy, trán lại rộng như thế, sau này nhất định là một mỹ nhân đấy.” Bà vú trả lời.

“Cái miệng này sao lại lớn như vậy? Chiếm hết một nửa khuôn mặt rồi.” Vân Hi thấy hài tử há miệng ngáp, đầy mùi sữa, mắt híp lại không nhìn thấy, chỉ có một cái miệng há to như cái chậu! Hắc thật sự không có cách nào che giấu lương tâm mà nói đứa nhỏ này xinh đẹp, mặc dù là con của hắc!

“Khởi bẩm hoàng thượng, công chúa trắng mịn, môi hình đầu mút, vòm miệng mạnh mẽ, hai gò má chắc nịch, giống như hoàng hậu nương nương vậy.” Bà vú cúi đầu trả lời, trong lòng nói thầm, rõ ràng sinh ra giống nương nương như vậy, thế nào hoàng thượng nửa điểm cũng không nhìn ra được? Chẳng những không nhìn ra được mà còn vô cùng kinh ngạc đứa nhỏ này sao mà lớn lên được.

“Thật không?” Vân Hi nghe xong, cẩn thận nhìn miệng đứa nhỏ, cũng không biết là có phải vì bà vú nhắc nhở hay không mà thoát nhìn hình như

là thuận mắt hơn. Hẳn bế một hồi, thấy đứa nhỏ có ý tỉnh lại, vội giao cho bà vú. Bà vú cũng không vui khi Vân Hi bế, trong lòng vô cùng khinh bỉ hẳn. Mắt của hoàng thượng có bị gì không, một đứa nhỏ đẹp mắt như vậy mà vẫn còn không hài lòng, huống chi hẳn vẫn thích nhất là sinh con gái. Còn không phải là thấy công chúa sẽ không thích, chuyện hoàng gia chính là như vậy, ý trời khó dò! Bà vú vừa oán thầm vừa duy trì nụ cười xán lạn ôm đứa nhỏ đi xuống.

Vân Hi tạm ngồi bên cạnh Phi Tâm, tỉ mỉ nhìn ngũ quan của nàng, không biết đứa nhỏ sau này lớn một chút có thể giống nàng mấy phần? Nhất thời chính hẳn cũng cười, đúng là một bộ dáng hạnh phúc vui vẻ như vậy!

Phiên ngoại 4:

Như thế chẳng phải cùng nhau sớm chiều

Sắp đến Trung thu, lại thêm một năm viên mãn, Phi Tâm đang đi dạo dọc theo con đường mòn trong vườn, trước mắt là hoa cỏ phảng phất hương thơm nhưng lại có chút không yên lòng.

Nàng đã ba tháng không xuất cung rồi, thứ nhất là vì điều dưỡng thân thể, thứ hai là do luôn nghĩ đến chuyện đại tuyển lần này. Thật ra thì sáu tháng qua nàng đã bình thường trở lại rồi. Chẳng qua là bởi vì sinh con nên nàng cũng trở nên mệt mỏi mà không ít, liền vội vàng tu chỉnh thân hình.

Ai mà chả thích chưng diện, huống chi nữ tử trong cung càng thêm chú trọng tướng mạo hơn người thường. Tóm lại là mặc kệ động cơ như thế nào, vẻ mặt xinh đẹp cũng là vũ khí có lợi cho nữ nhân. Bởi vậy các bài thuốc bí truyền tu dưỡng nhan sắc ở trong cung nhiều vô số, chỉ cần một chút lưu truyền trong dân gian cũng đủ khiến cho đám người này tranh nhau bắt chước theo. Thương nhân cũng yêu thích việc treo tấm biển “Đại nội ngự dụng” để độc quyền buôn bán, mặc kệ mấy chữ này là thật hay giả, ở ngoài hiển nhiên quý giá rất nhiều.

Phi Tâm cũng không chú trọng lắm đến chuyện nhan sắc, chẳng qua là thuở nhỏ nàng đã tập luyện, chuyện phụ dung (1) cũng không đồng ý có nửa điểm qua loa. Hiện giờ nàng đang giữ ngôi hậu, lại càng không muốn tỏ thái độ suy đồi lười biếng với người khác. Cứ đến nguyệt kỳ là cực kỳ chú trọng chăm sóc, khi đó mặc dù cần bổ sung khí huyết cũng phải phối hợp hợp lý. Trong cung tất nhiên là không thiếu vật phẩm quý giá, nhưng Phi Tâm thuở nhỏ đã tinh thông dưỡng sinh, biết cho dù là muốn tâm bổ cũng phải nghĩ đến người. Không phải cứ một mực dùng vật quý xa xỉ là tốt. Phương thuốc dưỡng sinh của ngự y hoàng cung, nàng bởi vì tình cảnh của mình mà cân nhắc. Một tháng trôi qua, thân thể đã dần dần hồi phục. Sau hai tháng liền chuyên tâm sửa hình thể, cứ như thế liên tục ở trong cung gây người gần ba tháng, hiện giờ mới có thể ra đây đi dạo một tí.

(1) phụ dung: một trong tứ đức của người phụ nữ: dáng người đàn bà phải hòa nhã, gọn gàng, biết tôn trọng hình thức bản thân

Thật ra mấy tháng qua nàng cũng không hoàn toàn lao vào việc dưỡng sinh tu chỉnh nhan sắc. Trước khi sinh bởi vì nàng năm lần bảy lượt khó an tâm, luôn nghĩ đến chuyện tuyển tú lần này, Vân Hi lúc này mới không đem ý đồ của mình báo cho nàng biết. Hắn cũng lặng lẽ làm cho nàng vài thứ, để cho nàng đến lúc đó nghĩ đến mà dự tính.

Khi đó nàng cũng nói, đến lúc ấy muốn quan sát cho kỹ, chẳng qua là khi đó nàng sắp sinh, Vân Hi dù sao cũng không muốn nàng phân tâm nhiều, không muốn có điều gì không hay với nàng trước khi sinh. Nàng cũng không muốn để cho hắn vướng bận nhiều nên liền nhịn xuống, chỉ chuyên tâm dưỡng thai. Đợi tháng năm sinh xong, trong thời gian bảo dưỡng cũng nên quan sát một chút.

Vốn dĩ không nên để một nữ nhân hậu cung biết tường tận như thế. Nhưng Vân Hi năm đó Nam tuần đã nói thẳng với nàng, bất kể nàng như thế nào thì vẫn tin tưởng nàng. Cũng chính vì câu nói này mà Phi Tâm càng muốn nghĩ thay hắn dọn sạch hết thảy chướng ngại, khiến cho Tuyên Bình phần

thịnh. Nàng không phải triều thần, chỉ có thể làm những việc trong khả năng của mình, mà chuyện tuyển tú đúng là vấn đề cần giải quyết hàng đầu. Phải làm sao mới có thể bảo vệ tình cảm của bọn họ mà lại không phụ giang sơn của hãn, chính là thử thách mà hai người bọn họ phải cùng nhau đối mặt!

Nàng đang suy nghĩ như vậy, bỗng nhiên nghe được một trận nói cười vui vẻ từ sau vọng tới. Nàng tập trung nghe ngóng một hồi liền xoay người đi về hướng Bích Phương Đình bên kia. Hôm nay nàng đi không mang theo người ngoài, vẫn là Thường Phúc Tú Linh đi theo. Hai người vừa thấy nàng đi nhanh muốn tránh né, trong bụng liền hiểu rõ, cũng không nói nhiều mà chỉ theo nàng đi đường khác.

Phi Tâm nghe thấy một chuỗi âm thanh này đúng là của nhóm tú nữ ở Tường Nghi Cung bên kia vọng lại, cười nói rôm rả có vẻ như là có không ít người. Nàng cũng không cố ý né tránh đám người này, chỉ là nàng luôn xem trọng lễ nghi. Chẳng qua hôm nay thời tiết tốt, thuận theo chiều gió thổi. Không có trang sức trang trọng gì, chỉ là mặt mày trang điểm nhạt, mặc một bộ váy bình thường. Mắt thấy bộ dáng này không tốt cho lắm nên dứt khoát né tránh.

Trung Đô Viên không lớn, phía bắc thông với Trung Đình, phía nam tựa vào tiền ngự viên. Phía tây có lầu, còn có hồ sen, phía đông trồng rất nhiều trúc tương phi bao quanh tiểu đình. Phi Tâm đi theo đường nhỏ quen thuộc, thân mình dịch vào trong. Trong tay nàng cầm một cái khăn, vừa giơ lên theo gió vừa xem xét, miệng nói: “Tường Nghi Cung bên sao lại có nhiều người đến vậy?”

“Chắc là mấy ngày nay có yến tiệc mừng Trung thu, cũng không thoải mái được mấy ngày.” Tú Linh mím môi cười khẽ trả lời, “Hôm trước đùa giỡn quá lỗ một trận, khiến cho thái hậu bắt được mà chinh lý cả thầy. Hiện giờ đã đổi một nhóm nô tài khác, bằng không sẽ còn sinh sự nữa!”

Phi Tâm nghe xong cười cười, thái hậu đã sớm bực bội. Đối nô tài chẳng qua chỉ là cho bên ngoài xem thôi. Mỗi đợt tú nữ thật ra cũng không phải là không sinh sự, chẳng qua lần này thái hậu canh chừng gắt gao hơn, liên tiếp đuổi vài kẻ không đến nơi đến chốn, coi như là giúp hoàng thượng giảm chút phiền toái.

Nàng vừa suy nghĩ vừa quay đầu lại, đột nhiên một bóng người thoáng vụt tới, Phi Tâm không kịp dừng lại, suýt nữa thì ngã nhào xuống. Thường Phúc vừa muốn che chở, lại thấy người tới thì càng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống nói: “Nô tài cung thỉnh thánh an!”

Vân Hi đưa tay đỡ khuỷu tay nàng, ngừng động tác quỳ xuống của nàng, mắt thoáng nhấp nháy vừa mừng vừa sợ. Khóe môi cũng cong lên, hẩn nhìn nàng nói: “Hôm nay nghĩ như thế nào mà ra đây đi dạo? Cái mặt trắng (2) này vội vội vàng vàng trốn cái gì?”

(2) mặt trắng: ý chỉ người xấu

Coi như cũng khá hơn nhiều. Nhiều ngày không nhìn thấy nàng khiến cho trong lòng hẩn không thể nào yên được. Mười sáu tháng năm nàng sinh xong, như thế liền thêm lớn mật, trước thì sai Tú Linh không mở cửa cho hẩn, làm hại hẩn hồn phi phách tán, sau lại không thành thật mấy ngày, tật xấu tái phát, chuyện bé xé ra to, không chịu gặp người.

Lúc ấy nàng đang trong giai đoạn ở cữ, hẩn thật không có cách nào nổi giận, đành phải để nàng đóng cửa tĩnh dưỡng. Về sau cửa bắc bên kia có chút rắc rối, hơn nữa đối mới chính trị gần một năm, hẩn cũng bận tới mắt tới mũi. Trong khoảng thời gian này, số lần hẩn gặp nàng một bàn tay cũng có thể đếm được. Có lẽ vì xa cách nhau lâu quá, mỗi lần thấy nàng có chút bất đồng, càng toát ra vẻ phong tình vạn chủng.

Hôm nay gặp lại càng khiến cho hẩn rung động. Vốn dĩ khuôn mặt này vô cùng quen thuộc nhưng thân hình lại khiến trống ngực hẩn lỡ nhịp, vô cùng

xinh đẹp! Chả trách người ta thường nói, tiểu biệt thắng tân hôn (3) , cung phòng to như vậy lại gần nhau trong gang tấc, càng khiến cho người ta ngày đó nhớ nhung đến điên cuồng.

(3) tiểu biệt thắng tân hôn: vợ chồng xa nhau ít ngày khi gặp nhau say đắm mặn nồng hơn cả đêm tân hôn.

Hôm nay nàng mặc áo gấm trắng thuần, áo khoác sa. Áo trắng càng tôn thêm màu trúc xanh ngát, đẹp tựa thần tiên. Càng bởi vì nàng khẽ chau mày, mắt lấp lánh như sương, trên mặt ba phần đỏ bừng, thoáng chốc khiến cho lòng hẩn như có trăm mối tơ vò!

Phi Tâm suýt nữa ngã vào lòng hẩn, vừa mới định thần lại, lại nghe hẩn hỏi. Vừa rồi muốn quay trở về, bỗng nhiên hẩn đưa tay giữ lấy khuỷu tay của nàng, kéo cả thắt lưng khiến nàng lão đảo vài bước. Phi Tâm thấy cả người đã theo hẩn đi thẳng trên con đường đến rừng trúc. Bóng trúc ẩn hiện thấp thoáng, quanh co mấy vòng cũng đã đến cái tiểu đình phía sau cụm núi đá. Nàng hiểu rõ Vân Hi, vừa thấy hẩn dẫn nàng về góc bên kia, tim đã bắt đầu nhảy loạn thình thịch, theo bản năng liền muốn vùng ra bỏ chạy. Nàng vừa mới kéo tay ra liền nghe thấy trước ngực “xoạt” một tiếng nhỏ, nút thắt cứ thế mà xé toạc ra!

Trong lúc quay đầu lại, Vân Hi nhìn chăm chăm vào trước ngực nàng. Mặt Phi Tâm đã tái xanh, vạn lần không nghĩ tới lúc này lại có thể xảy ra chuyện này! Nàng lão đảo hai bước, hẩn chế trụ thắt lưng nàng. Cứ thế hai người dán sát vào nhau, mặt Phi Tâm nhất thời tím ngắt. Nàng nào dám hô lên, tim đập loạn xạ, đê thấp giọng nói: “Đừng, không, không được!” Nhìn thấy ánh mắt kia của hẩn, Phi Tâm đã biết không xong rồi. Vân Hi mọi thứ đều tốt, chỉ có tật xấu này là mãi không đổi được.

“Xiêm y này may hồi trước?” Hẩn chậm rãi vỗ eo nàng, lòng bàn tay xoa nhẹ. Hẩn cứ một mực kéo nàng đi sâu vào bên trong, dẫn nàng ra sau khối

đá trong động. Bốn phía “đuôi phượng ve vẩy, sáo rồng vi vu” (4) , cũng có tiểu đình che chắn, lại không nhìn thấy một tí cảnh trên đường đi.

(4) đuôi phượng như lá trúc, sáo rồng như tiếng gió thổi qua lá trúc, trích trong Hồng Lôu Mộng.

Nàng nghe được giọng hân có mang vẻ tức giận, hơi thở đã bắt đầu phả vào mặt nàng nóng như lửa đốt! Bộ xiêm y này đúng là may hồi trước, nhưng gần đây mới lấy ra mặc. Chả trách lại chật như vậy. Lúc đưa cho nàng thì vẫn còn ồm, vừa sinh xong không lâu, nàng béo lên không ít. Cái này nàng định tu dưỡng xong sẽ mặc, liền ước chừng sao cho thon gọn như ngày trước mà nói rộng ra một chút. Nàng yêu cầu nghiêm khắc với chính mình, tuyệt đối không cho phép béo quá mức. Lúc ấy nghĩ rằng vì đang mang thai nên nàng mới cho mình thư thả, về sau dựa vào điều dưỡng mà khôi phục lại.

Mấy tháng nay, eo nàng so với trước kia cũng nhỏ lại không ít, chỗ thắt lưng y phục hơi rộng ra, chứng minh nàng đã khôi phục vóc dáng đáng kể, thế nên trong lòng nàng vẫn rất cao hứng. Nhưng chỗ ngực vẫn còn căng, cái này có thể nói là miễn cưỡng mới thắt được nút. Mới vừa rồi nàng còn dồn sức tránh né, rốt cuộc là lại làm cho thắt lưng kéo thẳng xuống!

“Nàng so với trước kia...” Vân Hi đột nhiên cười khẽ, tay càng siết chặt, ghì hai chân nàng xuống mặt đất, eo bị kéo xuống, ngực càng đưa về phía hân, khiến cho hai người tim đập dồn dập, cũng không biết là ai kéo ai, cuối cùng liền dính lại một chỗ!

Lúc tay hân sát đến gần, cả người Phi Tâm bắt đầu điên cuồng run rẩy, giãy dụa nhéo ngón tay hân: “Nơi này không được, một hồi các nàng sẽ đi dạo...”

Môi hân đã đè xuống chiếm lấy môi nàng, hơi thở nóng như lửa, giọng nói khàn khàn mê hoặc lòng người: “Ta nhịn một năm rồi, nhịn nữa chắc

chết...” , nói xong tay liền lườn vào áo của nàng, nhất thời rách ra khó mà che đậy thân thể. Nửa che nửa lộ càng khiến cho hắc muốn nổ tung, suýt thì đốt hai người thành tro!

Tú Linh và Thường Phúc đứng tại chỗ, chỉ lo chú ý đi theo hoàng thượng. Uông Thành Hải cười ngậy ngô một cách mờ ám. Hắc đã thành thói quen, vắt phất trần đi thông thả. Hôm nay hoàng thượng hạ triều liền đi trung cung, biết được hoàng hậu đi dạo nên đuổi theo phía sau.

Nói thật ra, hắc cảm thấy hoàng thượng đã giỏi lắm rồi. Nam nhân bậc đế vương, sao có thể chịu được đến bây giờ? Mặc sức tùy theo dục vọng, đó là đặc quyền mà quyền thế địa vị ban cho bọn hắc, tất nhiên là so với nam nhân bình thường cũng có điều kiện thuận lợi trời ban cho. Huống hồ cho dù nhìn khắp Cẩm Thái cũng không có đại luật nào quy định nam nhân không được nạp thiếp tìm niềm vui. Cái gọi là kiêu thê mỹ thiếp, đã hợp lý lại hợp pháp! Hoàng thượng kia có thể nói là không dễ dàng!

Phi Tâm vô cùng chật vật, vẻ mặt ngày càng khiếp sợ hoảng loạn, càng khiến cho hắc như thiêu như đốt, nhất định là nàng không dám lớn tiếng kêu gào, kéo thẳng nàng đến trong góc không kiêng nể gì. Phi Tâm ngăn cản không được, biết hắc lúc này không thêm để ý, càng là chỗ kỳ quái thì lại càng hưng phấn! Nàng thật giãy dụa không ra, nóng nảy vịn vai hắc há miệng cắn một cái, giống như con thú nhỏ hung hãn vậy. Nàng càng cắn hắc, hắc càng quấn chặt.

Được một hồi, Phi Tâm bắt đầu thở hỗn hển. Hắc quá quen thuộc sự mất cảm của nàng, làm cho trong đầu nàng bắt đầu mê man, thân mình dần dần nhũn ra, cảm giác tê dại truyền thẳng đến gáy. Khi nàng cảm giác được hắc, chịu không nổi mà rên một tiếng. Hắc ôm chặt nàng, tay đặt phía sau nàng, đem đầu nàng đặt ở trên vai, trực giác toàn thân giống như bị điện giật mà run lên. Hắc ngậm vành tai của nàng, nặng ra từng tiếng: “Thả lỏng một chút... Nàng, nàng thật...”

Lúc này Vân Hi lửa cháy bùng bùng không quan tâm nữa, Phi Tâm đột nhiên nghe thấy tiếng ồn bên ngoài, giống như là có một đồng người đang đi qua bên này, cười cười nói nói! Nàng nhất thời ngũ tạng lộn nhào, toàn thân hoảng hốt trở nên cứng ngắc. Giãy dụa mãnh liệt đẩy Vân Hi ra, nàng giương mắt nhìn đối diện con người của hắn. Hắn vịn vẹo nghiêng rằng nghiêng lợi, có thể nói là đau khổ muốn chết!

Phi Tâm sửng sốt, hắn cúi đầu cắn tay nàng một cái, chỉ muốn đem nàng vo thành một cục. Hắn đã lâu lắm không ở cùng với nàng, ngọn lửa này nhìn một năm đã sớm thành nội thương. Lúc này nàng còn phân tâm, thân thể căng thẳng khiến cho hắn thiếu chút nữa lập tức nộ vũ khí đầu hàng. Hắn tức giận đến mức muốn cắn nàng thành từng miếng nhỏ! Bên ngoài có Ôn Thành Hải, có Thường Phúc và Tú Linh, bọn họ cũng chưa có chết, thật là khiến cho hắn muốn nuốt sống nàng!

xxxxxxxxxxxxxxxx

Phi Tâm nằm xuống, từ từ nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ. Ban ngày ban mặt, nàng lại làm rách y phục, làm sao trả về cho Càn Nguyên Cung đây. Một hoàng đế, một hoàng hậu, tật xấu này của hắn nếu không thay đổi, sớm muộn gì cũng khiến cho người ta đụng vào, truyền ra ngoài làm cho dân chúng cả nước cười rớt cả hàm! Lễ nghi thiên triều đại quốc, đế hậu chính là như vậy... Nàng đang phiền muộn, thân thể lại bắt đầu run lên! Tay Vân Hi giống như dẫn điện, khiến cho răng của nàng không ngừng va lộp cộp!

Vân Hi thấy nàng cắn răng như vậy, âm thanh nhỏ nhẹ kia truyền vào lỗ tai hắn như muốn trêu chọc. Lửa giận trong lòng hắn bùng lên, cánh tay càng siết chặt, tựa như đi sâu vào toàn bộ xương cốt.

Phi Tâm bị hắn siết chặt không thể động đậy, trực giác cho thấy trước ngực nàng luôn nóng bỏng. Lúc hắn bắt đầu cắn vành tai nàng, nàng lại không giả bộ được mà run rẩy, thấp giọng nói: “Thần thiếp hiện giờ đang đau đầu

mà!” Giọng nói mềm mạnh mang theo chút khàn, làm cho người ta trở nên mềm yếu xao động.

Hắn nhẹ hừ một tiếng, ôm nàng kéo qua đây, lấy tay xoa nhẹ cái trán của nàng: “Mới vừa rồi sợ cái gì? Không đâu không đuôi muốn tránh ai?” Lúc này giọng nói của hắn cũng đặc biệt mê người, Phi Tâm nghe được thì tâm tư có chút bất định.

Cũng không phải là nàng muốn cự tuyệt nhiệt tình của hắn, hiện giờ mới sinh nữ nhi đầu lòng, tuy rằng trong lòng nàng vui mừng, nhưng nói cho cùng thì vẫn biết con nối dõi của hoàng thất là quan trọng. Nàng hết lòng điều dưỡng như vậy cũng là muốn sớm hoài thai trở lại, thế nào cũng phải sinh cho hắn thêm vài đứa nữa mới phải.

Thật ra bảy tháng qua nàng đã không còn ngại nữa, nhưng nàng lại rất đau đầu. Trong cung nàng không nên tự mình cho bú, đã có bà vú bên cạnh rồi. Nhưng cũng không biết là mấy năm nay bởi vì nàng hay nghĩ đến đứa trẻ, hay là vì nàng tự chăm sóc tốt cho bản thân, tóm lại là nàng luôn luôn có sữa. Sang tháng tới, vốn dĩ là cũng nên dừng lại, nhưng nàng vừa đi thăm hài tử, mẹ con liên tâm, chỉ cần nhìn trộm một chút là ngực lại căng ra. Có khi nàng ở trong cung nghe nhầm, giống như nghe thấy tiếng khóc của tiểu hài tử ở Tường Nghi Cung, thân thể liền có phản ứng lại.

Làm sao mà gần gũi với hắn được chứ, cho dù hắn có thấy bộ dáng làm trò hề của nàng nhiều như thế nào đi nữa, chỉ cần nghĩ đến chuyện này một chút là chỉ muốn độn thổ cho xong. May mà gần đây hắn bận nhiều việc, nào biết đâu rằng hôm nay lại gặp mặt? Như thế cũng tốt, nàng mất mặt vượt cả giới hạn rồi, thật là không còn mặt mũi đối diện với hắn!

Vân Hi thấy nàng cúi đầu không nói, nhất thời lại duỗi tay vân vê nàng. Nàng ngay ngắn ngồi dậy, vừa ngẩng đầu đã thấy dấu răng trên vai hắn. Nhưng mà không chỉ một dấu, trái một dấu phải một dấu! Vừa nhìn thấy,

mặt nàng càng trở tím, ghen hòng mà hừ một tiếng: “Thần thiếp phải về cung.”

“Không có y phục, không thể quay về.” Hắc trả lời cực nhanh, nâng mặt nàng cười vô cùng quỷ dị, “Nếu không thì nàng mặc xiêm y của ta trở về đi? Ta thấy xiêm y nào của cung nữ đều không hợp với nàng, đến lúc đó lại rách...” Hắc nói còn chưa nói xong, đột nhiên Phi Tâm lấy tay che miệng hắc, mắt trừng chòng chọc, vẻ mặt lúng túng nhìn hắc như thiêu như đốt. Khiến cho hắc bỗng chốc nhớ tới lúc trước, hắc hay xé y phục trước mặt nàng! Hiển nhiên lúc này nàng không nén được giận.

Hắc cầm tay nàng, hôn ngón tay nàng, nhào đến nói bên tai nàng: “Ta gặp nàng cũng không được sao? Huống chi ta cảm thấy rất tốt!”

Nước mắt nàng nhanh chóng rơi xuống, còn chưa mở miệng, đột nhiên nghe thấy hắc gọi nàng: “Tâm ~” Tiếng gọi này quả thật câu hồn đoạt phách, buồn nôn đến cực điểm, giọng nói của hắc trở nên cực thấp nhưng lại mê người, “Nàng muốn biết ta đang có cảm giác gì sao?”

Tóc nàng nhanh chóng dựng thẳng lên, chỉ cảm thấy hơi thở nóng bỏng nặng nề như lửa đốt, trong lòng cũng bắt đầu rung mình. Nàng giãy dụa che miệng hắc lại, thật sợ hắc lại phun ra câu nào nữa. Nhưng không đợi động tác của nàng, hắc đã đè chặt nàng vào trong lòng, khẽ thở dài một tiếng nói: “Hôm nay đừng trở về, chúng ta trò chuyện đi?”

Nàng giật mình sững sờ một chút, hít mũi một cái, đột nhiên cảm thấy có chút chua xót, nàng làm sao không muốn sớm chiều ở bên cạnh hắc, dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắc cũng thấy yên lòng. Nhưng trên thực tế, chỉ ở trong cung cũng cảm thấy ngăn cách trùng trùng điệp điệp. Nàng không thể không nhìn trước ngó sau, sợ tai mắt đồn đãi. Hắc cũng giống như vậy!

Nếu cung đình là nhà, bọn họ ở trong nhà làm cái gì sao phải kiêng kỵ người ngoài? Nhưng vẫn phải kiêng nể rất nhiều, lúc nào cũng phải phòng

bị “người ngoài” kia. Kể trước người sau, không thể không ra vẻ giả dối, không có phút nào có thể an tâm. Nàng vòng tay ôm eo hắn, bằng không ngọn lửa kia sẽ chẳng dịu xuống, buồn bực nói nhỏ trong lòng hắn: “Sao hôm nay chàng đến sớm vậy?”

“Có chút buồn chán!” Hắn ôm nàng, cầm để trên đầu nàng, khẽ ngửi hương thơm trên tóc nàng, “Nàng khi nào mới chưng hương cho ta?”

“Trở về liền chưng ngay.” Nàng nghe xong đáp lời, biết hắn phiền não cái gì. Nàng im lặng nửa khắc rồi nói: “Ngày mai thiếp sẽ cho gọi phu nhân của Hô Diên Luân vào đây, chỉ cần ổn định tâm tư của hắn, không lo hắn sẽ không bán mạng cho chàng!”

“Nàng luôn nghĩ giống ta.” Hắn cười cười, nhắm mắt nói, “Vì sao không tuyên phu nhân của Lăng Thụ trước?” Hắn giao cho nàng nói rõ với quan viên, nàng ngay cả thứ tự gặp gỡ đều giống như hắn dự tính, căn bản không cần hắn vẽ vời thêm chuyện.

“Lúc trước chàng đưa bản danh sách kia cho thiếp xem, thiếp liền hiểu dụng ý của chàng. Mấy vị này đúng là không thể qua loa. Thiếp nghỉ dưỡng mấy ngày nay, cũng nghĩ lại rồi. Lăng Thụ bởi vì là con nuôi của đại thái giám Lăng Chiêu, tuy rằng vào quan trường nhưng xuất thân vẫn luôn làm cho hắn khó có thể tiến vào lục viện. Lăng Chiêu cũng không còn, hiện giờ Lăng Thụ chẳng còn ai, chẳng phải bị người ta xa lánh? Thiếp tốt nhất là có thể hiểu được tâm tư của hắn. Đáng tiếc Lăng Thụ kinh luân (5) đầy bụng, lại đành phải ở Thượng Văn Quán làm Trưởng sử quan. Trưởng nữ của hắn có thể vượt qua ba vòng cũng là bởi vì chàng đặc biệt chiếu cố, nhưng chàng chiếu cố cũng không phải là muốn lưu nàng lại, mà là muốn giữ thể diện cho Lăng Thụ!” Phi Tâm khẽ nâng mắt, thấy hắn nói, “Thân thế của hắn thật sự không hay, đừng nói vào cung làm phi tần, chỉ cần trông cậy vào vương gia tứ phương, địa vị của Lục Thành Vương như vậy, cũng sẽ phát sinh rạn nứt với bọn họ.”

(5) kinh luân: tài năng về mặt chính trị

“Đúng vậy.” Vân Hi than nhẹ, “Năm đó Lăng Chiêu rất được lòng tiên đế, già như vậy mới cho phép hãn ra ngoài hưởng phúc. Hãn liền nhận nuôi Lăng Thụ sau này cho hãn nắm giữ. Lăng Chiêu ở trong kinh vẫn có chút kết giao, lại bởi vì đã từng hầu hạ qua tiên đế, Lăng Thụ mới được nhậm chức ở Thượng Văn Quán. Mấy năm trước ta cải trang đi ra ngoài, đã từng gặp qua hãn vài lần. Tên này rất có kiến thức. Về sau lại cố tình xem văn về của hãn, liền có lòng đề bạt hãn. Trước là để cho hãn làm chức Trưởng sử ở Thượng Văn Quán, lên ngũ phẩm là có thể theo lệ đưa nữ nhi tiến cung. Lại để cho Uông Thành Hải chiếu cố một chút, đến lúc đó chỉ hôn cho hoàng thân quốc thích cũng coi như hãn có thể thoát khỏi xấu hổ. Nhưng chỉ hôn cho ai mới khó. Thế tử của Đông Lâm Vương quả thật cần lấy vợ, thứ tử của Quảng Thành Vương cũng vừa đến tuổi. Nhưng hai người này đều xem trọng thể diện, chính phi của Quảng Thành Vương lại là tỷ tỷ của thái hậu. Ta nghĩ thử thì muốn đem nàng ta chỉ hôn cho Giản Quận Vương làm trắc phi, như thế mặc dù giữ được thể diện nhưng lại không thân cận cho lắm.”

“Cho nên thiếp không thể không gọi phu nhân của hãn vào, hãn còn có một tiểu nhi tử năm nay năm tuổi, tương lai cho nó vào làm thư đồng của hoàng tử, bồi dưỡng từ trong cung. Thứ nhất là cho hãn thêm thể diện, thứ hai là thân phận cũng phù hợp.” Phi Tâm ngẩng đầu nói, “Cho nên chuyện này cũng không cần vội quá, tạm gọi phu nhân của hãn vào cái đã. Quan trọng là phải thỏa đáng với Hô Diên Luân.”

“Không sai, hãn là đại tướng Hô Diên tộc ở Ô Luân, năm đó bởi vì mười ba tộc ở Ô Luân chém giết nhau, hãn dẫn gia tộc đầu hàng. Hãn đối với chuyện quan ngoại vô cùng minh bạch, hơn nữa lại nhanh nhẹn dũng cảm và thiện chiến. Là một tướng tài, đến lúc lĩnh quân bình định phương bắc không thể thiếu hãn làm tiên phong! Hãn tuy là dị tộc nhưng xuất thân cao quý, hơn nữa lúc này hãn dẫn dắt binh mã ở cửa bắc, thủ hạ không thiếu kẻ thân tín, đúng là con dao hai lưỡi. Huống hồ từ trước đến nay nam bắc hòa

thân trong cung cũng không ít nữ tử dị tộc, năm đó cách thu nhận người của tiên đế chính là quan hệ thông gia, vì bảo vệ, củng cố quan hệ cũng không bằng chỉ hôn cho hoàng thân quốc thích, để tránh tương lai dòng chi lớn mạnh dẫn tới tai họa! Cho nên nữ nhi của hãn, nếu ta không thu nhận cũng tuyệt không thể chỉ hôn cho dòng họ. Ta muốn chỉ hôn nữ nhi của hãn cho thứ tử của Lâm Hiếu, nhưng như vậy lại tổn hại mặt mũi của hãn. Đến lúc đó cũng không ít con của hãn tiến cung, chỉ là sợ hãn quá đa nghi, cho là ta muốn bồi dưỡng ấu tử của hãn.” Vân Hi nói xong, mặt mày cũng trở nên dễ chịu, “Nàng muốn gặp phu nhân của hãn trước, dự tính thế nào?”

Phi Tâm cười: “Chàng rõ ràng biết rồi, lại còn hỏi.” Nàng cười, bộ dáng cong mắt khiến hãn muốn hôn trở lại, nhất thời thở gấp nói, “Hãn có con trai, ta có con gái. Nếu kiên nhẫn chờ chừng mười năm sau, làm sao lại không thành sự? Tính tình của hãn thì sao? Năm đó hãn phản bội phương bắc, hiện giờ có thể chạy đi đâu? Thật ra nàng đã sớm biết, quan trọng nhất không phải là tâm tư của hãn, mà là phu nhân của hãn! Tú nữ vào kinh, trúng tuyển thì tốt, chờ hoàng thượng sắc phong. Luôn có người chuyên trách nhưng hãn lại mượn công tác mà tự đưa tới. Không chỉ tự đưa tới, còn dẫn theo nường tử của mình. Thật ra lần này hãn muốn đưa phu nhân lên kinh là chủ yếu. Ta đã nhìn qua tư liệu của hãn, tên này mặc dù có mấy phòng thiếp thất, nhưng năm đứa con đều là con vợ cả, như thế đã rõ ràng. Hãn có bốn đứa con trai, chỉ có một nữ nhi. Phu nhân hãn yêu như hòn ngọc quý trên tay, nửa điểm ủy khuất cũng không muốn nàng ta phải chịu. Lần này phu nhân hãn lo lắng cho nữ nhi, nhất định phải đi theo. Chỉ cần ngày mai ta cho phu nhân của hãn một chút thể diện, để cho bà ta hiểu được trong cung không sống hạnh phúc được. Đến lúc đó hãn sẽ cam tâm tình nguyện, phu nhân của hãn cũng không chịu để cho nữ nhi của hãn tiến cung! Nàng chỉ cần chờ hãn tự mở miệng là được! “

Phi Tâm nói xong tự mình cười trước, mặt đen mặt trắng (6) nàng đều diễn được, như thế có cái gì khó? Vân Hi thấy mắt nàng như nước mùa xuân, liền hôn lên lông mi nàng. Một năm qua, hãn nhẫn nại khổ cực, nhưng cũng

không phải là tận lực. Hắn chỉ là muốn đuổi theo thân ảnh của nàng, muốn thấy nàng cười khi gặp bình yên tốt lành.

(6) Mặt nạ kinh kịch Trung Quốc dùng các loại bột màu tô vẽ lên mặt diễn viên, tượng trưng cho tính cách, phẩm chất, vận mệnh nhân vật. Vai diễn bôi màu đen (hắc kiếm) là chính, tiêu biểu cho dũng mãnh và mưu trí; màu trắng (bạch kiếm) là tà, tiêu biểu cho hung ác và gian trá.

Hắn nghe Phi Tâm nói một chút nói về sự sắp xếp của vài viên quan kế tiếp, cách nghĩ, bước đi của họ đều giống nhau. Có nàng ở phía sau chống đỡ, hắn vĩnh viễn không cảm thấy vất vả. Thịnh thoảng chỉ hận cung phòng quá lớn, đường đi quá dài. Hắn không ngại nàng đưa tay ra dài hơn, càng dài càng sẽ biết tâm của nàng đang ở phương nào.

Đợi đến khi hai người bọn họ già rồi, cùng nhau nhớ lại từng chút một, khi đó mới có thể cảm thấy mãn nguyện, không hề nuối tiếc!

Phiên ngoại 5:

Hàng năm hàng tháng như ngày hôm nay

Phi Tâm ngồi lên trên giường, trên tay cầm một mảnh lụa thêu. Sở Khang mười sáu tuổi ngồi bên cạnh nàng, chớp mắt nhìn chăm chăm mảnh thêu trong tay nàng rồi nhẹ nhàng thở dài: “Mẫu hậu cứ đến ngày Tết là luôn không có thời gian nhàn rỗi!”

Phi Tâm khẽ cười, giương mắt nhìn nữ hài tử trước mặt. Dung mạo rõ nét, đường nét tươi sáng, đôi mắt to long lánh như sao, mũi cao giống mẹ, môi mỏng giống cha. Trong nháy mắt, đứa trẻ mới tập tễnh học đi đã trở thành thiếu nữ động lòng người! Nhìn đứa nhỏ mỗi ngày lớn lên, hiện giờ Phi Tâm càng thêm thấu hiểu thái hậu Tinh Hoa năm đó! Mưu kế và tình cảm ở hoàng thất vĩnh viễn không thể tách biệt, nhưng Tinh Hoa ở trong cung cũng không hề thua kém bậc cha mẹ nào trong thiên hạ.

Vân Hi chưa đầy bảy tuổi đã kế vị đăng cơ, đến nay đã ba mươi một năm. Hiện giờ Tuyên Bình hưng thịnh, vạn dân hướng về triều đình, khắp nơi cúng bái, thống nhất thiên hạ trong tầm tay! Năm ngoai Vân Hi đi núi Tường Kì phong thiện (*) , Phi Tâm cùng đi theo vì qua các triều đại, chỉ có hoàng hậu mới được cùng vua đi phong thiện.

(*) phong thiện: thời xưa chỉ vua chúa lên núi để cúng tế trời đất

Hai người có sáu người con, ngoại trừ hoàng trưởng tử Sở Khải, trưởng công chúa Sở Khang, còn lại bốn người đều là do Phi Tâm sinh ra, phân biệt với trưởng nữ Sở Nam sinh vào mùa xuân năm năm Tuyên Bình thứ mười tám, hoàng trưởng tử Sở Thừa, sinh vào mùa xuân năm Tuyên Bình thứ hai mươi. Tam hoàng tử Sở An, tứ hoàng tử Sở Hòa, hai người này là huynh đệ song sinh, sinh vào mùa xuân năm Tuyên Bình thứ hai mươi ba. Sáu người con này đều do Phi Tâm tự mình nuôi nấng, dạy dỗ từng đứa một. Thật ra sau này nàng còn muốn sinh tiếp. Khi đó nàng mới hai mươi bảy, lẽ ra vẫn có thể sinh thêm vài đứa. Nhưng Vân Hi không muốn, suy cho cùng là do hấn cảm thấy thân thể Phi Tâm gần đây yếu đuối, sinh một mạch không dứt như vậy, rốt cuộc không thể dưỡng sức được. Huống hồ hấn cũng không cảm thấy, thật ra sinh ra mười đứa hay tám đứa là có thể ổn định giang sơn. Đương nhiên còn có điểm nói ra không được hay cho lắm!

Hiện nay trưởng công chúa Sở Khang vừa tròn mười sáu tuổi. Bởi vì hoàng thượng đã chỉ hôn với con trưởng của Bàng Chính Nguyên, Bàng Viễn Nguyên. Phủ công chúa đã xây xong, đợi đến năm sau là hai người có thể thành hôn. Sở Nam năm nay cũng đã mười ba tuổi, đã chỉ hôn cho con trưởng của Hồ Diên Luân, Hồ Diên Dương Kỳ. Theo quy định của Cấm Thái, công chúa xuất giá cũng không phải về nhà chồng, mà là xây phủ công chúa khác, phò mã đi theo của công chúa. Sở Khang do là công chúa của triều đình Tuyên Bình, mang thân phận công chúa cao quý nhất, cho nên phủ đệ cũng xây ở trong hoàng thành.

“Mấy năm nay, cứ năm hết tết đến là ta tặng cho các con mấy cái túi, mặc dù không phải là tinh xảo gì nhưng chung quy cũng có ý nghĩa.” Phi Tâm chìa tay nắm lấy tay Sở Khang: “Qua hết năm, con cũng nên trở về quý phủ đi. Mặc dù không xa, suy cho cùng thì rời xa ta đâu phải là chịu không được?”

“Mẫu hậu!” Sở Khang sáp lại gần, tay quấn lấy cổ Phi Tâm, nhẹ nhàng thở dài: “Nhi thần không nhớ rõ dáng vẻ của mẹ ruột, mặc dù đã nghe mẫu hậu kể qua nhưng lại không có nhiều ấn tượng lắm. Mẫu hậu luôn thân thuộc nhất, nhi thần cũng không muốn rời khỏi mẫu hậu!”

Phi Tâm khẽ vuốt ve cổ nàng, mỉm cười chăm chú nhìn nàng thật lâu, nhẹ nhàng vỗ về Sở Khang như khi nàng còn bé vậy: “Con gái của hoàng thất, dù sao kết hôn cũng chịu không ít bó buộc. Mấy huynh đệ kia của con thì ngược lại khá tốt, ta chẳng qua chỉ là luôn lo lắng cho con và Nam nhi. Dân gian thường nói, nữ nhi hoàng thất không phải lo gả cho người không tốt, tái giá cũng không phải là không thể. Nhưng dù sao chưa từng nghe qua là lần tái giá kia có thể tốt hơn lần đầu. Lúc trước ta cùng phụ hoàng con bàn bạc, đưa một vài con cháu của công thần vào đây hầu hạ, thứ nhất là để kiểm chế lẫn nhau, thứ hai cũng là để cho con và Nam nhi có thể sớm bồi dưỡng tình cảm với họ. Tương lai nếu thật sự có thể kết thành một đôi cũng là một chuyện tốt đẹp! Con và tên tiểu tử Bàng gia kia đã cùng lớn lên từ nhỏ, ánh mắt kia của nó từ bảy tám tuổi từ trên xuống dưới đã không còn lừa người được. Các con hai bên đều yêu nhau, cơ bản thì so với việc chỉ định rõ ràng kia thì hơn một chút, nhưng nếu muốn an thuận hạnh phúc cả đời, vợ chồng hòa thuận, cần nỗ lực nắm tay nhau lâu dài mới được!”

“Mẫu hậu nói nhi thần chưa bao giờ dám quên. Mẫu hậu từng nói, thứ nhất không thể phạm đến tôn nghiêm của công chúa quá nhiều, thứ hai phải đối xử tử tế với phụ mẫu và huynh đệ, luôn luôn nghĩ tới gia lễ, thứ ba nếu có đụng chạm tranh cãi thì không được nói lời đoạn tình tàn nhẫn.” Sở Khang ngả vào Phi Tâm nói: “Mẫu hậu còn nói, cho dù hãn bên ngoài có chút thất

lẽ, dù sao cũng nên cho hản thể diện. Tuyệt đối không được ở trước mặt khiến cho hản khó xử! Nhưng nếu thật sự nóng nảy, làm sao mà nhịn được chứ?”

“Phu thê cũng phải thực hiện. Con vốn là một vị công chúa thiên hạ không người không biết, Bàng gia nó có thể có được hôm nay, thật là bởi vì có uy phong của con. Nó chồng sang vì vợ là sự thật, nhưng mọi mặt của nó đều tốt, cho dù trong lòng nó đối với con ngàn vạn lần ân ái, hai người các con lại tâm đầu ý hợp. Nhưng nếu khắp nơi con đều lấy uy phong của công chúa để bắt ép, thời gian lâu dài thì vẫn là thương nó! Huống hồ ở đời chăm sóc hiếu thuận với cha mẹ như tôn sùng vua, tuy rằng trong phủ công chúa con là cao quý nhất, không cần phải phụng dưỡng. Chẳng qua là suy bụng ta ra bụng người, yêu ai yêu cả đường đi, càng quan tâm phụ mẫu thật nhiều càng tăng thêm tài đức cho con. Nếu con bên ngoài khiêm nhường, bên trong hiền lương, nó lại lớn lên ở trong cung từ nhỏ, đâu phải không biết thể thống nhún nhường. Như thế ân ái càng thêm nồng, kính trọng càng tăng thêm! Lúc không có ai con khóc lóc om sòm hay đùa giỡn với nó, nó cũng chắc chắn sẽ mặc cho con ức hiếp đủ kiểu!” Phi Tâm cười nói, “Ta tất nhiên là hy vọng con có thể cả đời hoà thuận, vợ chồng ân ái con cháu đầy đàn. Kẻ dưới Bàng gia có ích cho đất nước, về tư cũng chính là chốn yêu thương của con. Như thế mới gọi là vẹn cả đôi đường!”

Sở Khang gật đầu, ôm chặt cổ Phi Tâm cười nói: “Thảo nào phụ hoàng chỉ yêu mẫu hậu, cả cung chỉ cận kề mẫu hậu! Thì ra là có mẫu hậu cai quản!”

“Ai nha ~” Phi Tâm nhất thời chìa tay vỗ nàng, nhẹ nhàng trách mắng: “Đứa nhỏ này, không biết lớn nhỏ. Thế nào cũng phải để bốn cung ta mở miệng con mới nghe lời đúng không?” Thân thiết với bọn nhỏ đã lâu, cứ thế đám quý nhỏ này đều biết tính tình của Phi Tâm, có khi còn khiến cho nàng dở khóc dở cười.

“Mẫu hậu dạy cho con đi, con sắp nhanh xuất giá, đến lúc đó cũng học được một ít nha!” Sở Khang như con cá nhỏ cọt qua cọt lại bên người Phi

Tâm, thêm cái tua cầu vải nhưng trên người cũng phất lên trên mặt, ngửa một cách mềm mại ấm áp.

“Ta cùng với phụ hoàng con đã sắp bốn mươi rồi. Bất quá bầu bạn qua ngày thôi!” Phi Tâm nói xong liền đẩy nàng, “Đừng náo loạn, mấy người bọn họ không phải đang chờ con sao? Còn không đi?”

Đêm giao thừa hôm nay trong cung tổ chức yến tiệc vui mừng, đèn màu hoa lửa, phồn vinh vô tận. Trong cung đốt pháo hoa cũng là theo như thông lệ, nhưng mấy đứa nhỏ lại thích chơi, tiệc tàn liền muốn dẫn nhóm nô tài đi qua ao Liễm Diễm bên kia. Phi Tâm cũng tùy ý họ, cười tủm tỉm kéo Sở Khang đứng lên: “Đi thôi? Năm ngoái con làm tốt hơn so với mấy đứa tiểu tử, chút nữa chúc phúc cho ta xem một tí!”

“Bọn họ đã sớm ổn rồi, đảm bảo mẫu hậu sẽ thích!” Sở Khang nói xong liền lôi kéo Phi Tâm đi ra bên ngoài, “Tuy rằng không so được với xe hoa lớn trước kia nhưng cũng rất đẹp mắt!” Hai người vừa mới vòng qua gác hoa, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vân Hi mang theo ý cười đứng ở đó.

Sở Khang ngăn người, rốt cuộc là gặp cha không dễ chịu bằng gặp mẹ. Về hoạt bát trên mặt kia đã thu lại, vội cúi người thỉnh an: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng, nhi thần là tới mời phụ hoàng và mẫu hậu đến ao Liễm Diễm xem pháo hoa.”

“Ồ, con hãy đi trước, trẫm cùng mẫu hậu con sẽ theo sau.” Vân Hi khẽ nhếch mày, tay lại kéo Phi Tâm đến bên cạnh. Mắt thấy Sở Khang đã ra khỏi cửa điện, hẳn lúc này mới siết chặt eo nàng. Gió sương không dính tóc mai, mặt mày không dính bụi. Tại chốn đầy âm mưu này, nàng lại càng nở rộ hồn nhiên. Nàng vẫn như lúc trước, đôi mắt quyến rũ như chứa nước mùa xuân, da mịn như gôm sứ, dáng người uyển chuyển. Năm tháng in dấu trong lòng bọn họ, gần hai mươi năm mưa gió, bọn họ luôn dắt tay nhau cùng đi!

Phi Tâm khẽ cười, nhẹ tay kéo y phục vải nhung màu tím của hần, trên mặt hần hiện lên chút hồng nhàn nhạt, hai mắt sâu như biển luôn chăm chú nhìn nàng. Năm tháng xóa đi vẻ non trẻ của hần, phong thái càng thêm vô cùng kiên định và vững mạnh. Thân hình hần không thay đổi, càng thêm rắn rỏi. Mắt như sao lấp lánh, vĩnh viễn mê người. Chính là nếp nhăn thật nhỏ trên khóe mắt hần khi cười cũng sẽ khiến nàng cảm thấy nghẹt thở, càng cùng hần gần gũi lâu dài, càng không thể nào tự thoát khỏi mê muội.

Vân Hi nhìn nàng mỉm cười, bộ dáng cười khẽ cuối cùng cũng khiến hần mất hồn mất vía. Vốn tưởng rằng, tình cảm của một người từ lúc bắt đầu mà đi đến cuối cùng đúng là một chuyện khó khăn, bởi vì năm tháng dài đằng đằng, vật đổi sao dời ai cũng không biết rõ. Nhưng hiện giờ hần lại cảm thấy không đủ, nỗi lòng một đời, vốn là không đủ, cả đời này quá ngắn, hai mươi năm chớp mắt đã lướt qua!

Bọn họ cùng nhau đi qua bao nhiêu mưa gió, cũng trải qua tất cả đau khổ lớn nhỏ. Lúc thái hậu bệnh nặng, Phi Tâm ở bên giường cực nhọc ngày đêm. Lúc hần chỉ huy quân đội thân chinh, trong triều nghe phải tin sai, một mình cô nhi quả phụ nàng đối phó với lũ hổ sói. Trong ngoài ngang dọc không hề thay đổi, nàng luôn nói hần đối với nàng thật tốt, trên thực tế, nàng đối với hần đó không phải rất tốt sao? Bọn họ đều là vì ích kỷ mà phải làm người thiết thực, mong muốn kết quả được tốt nhất. Trong cả đời hai người họ, có lẽ không chỉ có vài chuyện là không âm mưu tính toán. Nhưng chỉ có tình yêu của họ là không có bất kỳ thứ gì đáng giá trao đổi, bao gồm cả giang sơn!

“Mấy người bọn họ đang ở phía sau ngự viên đốt pháo hoa, pháo hoa bây giờ cũng mới lạ mà tinh xảo, thật là nhiều trò.” Phi Tâm nhìn ánh mắt lấp lánh của hần, mỉm môi cười, “Ngày mai là lễ mừng năm mới, lại vừa đúng một năm!”

“Không đi cùng đám hỗn tử đó sao? Một năm qua nhanh đấy nhỉ!” Vân Hi cất giọng kỳ quái nói.

Phi Tâm sững sốt, không nhin được cười. Cái người đã gần qua bốn mươi này vậy mà vẫn còn nóng nảy như vậy! Cho nên nói, có một số việc thế nào cũng không thay đổi được. Nàng nhất thời vỗ ngực hân, thấp giọng nói: “Mới vừa rồi không phải nói chuyện với đứa nhỏ sao? Khang nhi qua hết năm liền muốn xuất cung quay về phủ, muốn thiếp dặn dò một chút.”

“Dặn thì dặn, nói cái gì không như ý, làm cho người ta không thích nghe. Giống như ta với nàng mấy năm nay đi ngao du vậy!” Vân Hi đưa tay bóp chóp mũi của nàng, ghìm nàng chen đến chỗ mảnh chạm trổ kia, bên ngoài cửa điện mở ra ánh đèn liên đăng chói lọi dồn dập.

Phi Tâm nhất thời có chút thúc giục, tay hân càng không chịu nhường. Phi Tâm không chịu nổi, níu chặt vạt áo của hân nói: “Đừng có âm ỉ! Trước mặt đứa nhỏ thiếp có nói tốt cái gì đâu? Chung quy vẫn là trường bối. Chẳng lẽ thiếp còn phải nói với đứa nhỏ, không, chúng ta không có quần quýt như vậy, phụ thân con hiện tại vô cùng dũng mãnh phi thường!” Tiếng nói nàng vừa dứt, đột nhiên nghe thấy một tiếng “Phốc” trầm đục bên ngoài. Phi Tâm phát hoảng, tiếp theo chợt nghe thấy âm thanh một chuỗi dài bước chân chạy ra khỏi hiện trường!

Lần này mặt Phi Tâm không nén được giận. Những năm gần đây, da mặt Phi Tâm kỳ thật cũng dần dày thêm chút. Đặc biệt lúc chỉ có hai người nàng cũng có thể buông tay chân ra, thỉnh thoảng vui đùa với hân. Nếu không đâu thế nói ra được những lời này? Nhưng lúc này lại có thể nghe thấy có người nghe lén bên ngoài, hơn nữa dựa vào bước chân đã biết là ai. Ngoại trừ mấy đứa nhỏ của bọn họ ra, người nào có lá gan tiến đến Càn Nguyên Cung bên này?

Phi Tâm đã chuyển qua đây bảy năm, cũng không đề phòng nữa, nếu không thì mấy người bọn họ đã sớm bị bắt. Cũng chính là bởi vì nguyên nhân này mà Phi Tâm mới khó xử đến chết! Về mặt nhất thời tím ngắt, lông mày dựng thẳng trừng mắt với Vân Hi, nhìn bộ dạng cổ quái của hân, khiến cho

đầu lưỡi nàng như ngăn đi nửa đoạn: “Sao, làm sao bây giờ? Lại mất mặt nữa!”

Vân Hi nhìn nàng một lúc, đột nhiên một tay ôm lấy nàng, chớp mũi kề sát nàng, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi nàng khen ta dũng mãnh phi thường!” Nói xong hắc cười rộ lên. Phi Tâm chỉ cảm thấy đỉnh đầu như bốc khói, không khỏi giãy dụa. Hắc hôn môi nàng, hương thơm mềm mại kia luôn rung động lòng người như thế, khiến cho người ta vừa chạm vào mà hồn vía phiêu đảng. Cùng lúc đó, ngoài sân rộ lên hoa lửa, chính là màn chúc phúc mà Phi Tâm yêu thích, còn có phú mẫn hoa rực rỡ như bướm đang múa, chấm nhỏ như kính vạn hoa, sáng lên như hỉ lâm môn! Tưởng là bọn họ đoán trước hai vị này sẽ không ra hậu viện, liền đem hết hoa lửa ở ngoài vườn Càn Nguyên Cung ra đốt. Phút chốc rực lên màu đỏ đỏ vàng vàng lấp lánh, chói lọi hoa lệ nhiều vô kể, làm cho đèn đuốc bên ngoài hành lang càng thêm rực rỡ tươi đẹp!

“Sắp hết năm rồi, nường tử.” Vân Hi lướt qua mặt nàng, mang theo vẻ mặt hưng phấn, “Năm mới vui vẻ!” Hắc nhìn nàng, giống một đôi vợ chồng dân gian chúc tết nhau. Bên trong hoa lửa, hắc cười như thần tiên đang bay.

Phi Tâm nhìn dáng vẻ của hắc, trong chốc lát liền ôm lấy cổ hắc, cũng quên chuyện mới vừa rồi kia. Nàng chủ động tiến tới, môi khẽ lướt qua vành tai hắc, một chút hơi nóng ngứa ngáy khiến cho thân thể hắc căng thẳng, tay đã luồn vào vạt áo của nàng. Nàng khẽ mở miệng: “Vạn sự như ý, phu quân!”

– HẾT –

Table of Contents

[Sơ lược về tác giả](#)

[Mở đầu](#)

[Quyển 1 Tầng tầng rèm sương hoa lạnh, thêm đỏ bào tím phủ tro](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương26](#)

[Chương27](#)

[Chương28](#)

[QUYỂN 2 Giai nhân có lòng son, quân vương.gửi nhu tình](#)

[Chương1](#)

[Chương2](#)

[Chương3](#)

[Chương4](#)

[Chương5](#)

[Chương6](#)

[Chương7](#)

[Chương8](#)

[Chương9](#)

[Chương10](#)

[Chương11](#)

[Chương12](#)

[Chương13](#)

[Chương14](#)

[Chương15](#)

[Chương16](#)

[Chương17](#)

[Chương18](#)

[Chương19](#)

[Chương20](#)

[Chương21](#)

[Chương22](#)

[Chương23](#)

[Chương24](#)

[Chương25](#)

[Chương26](#)

[Chương27](#)

[Chương28](#)

Chương29

QUYỂN 3 Chỉ nguyện kẻ nhau, cùng mưu cùng xót

Chương1

Chương2

Chương3

Chương4

Chương5

Chương6

Chương7

Chương8

Chương9

Chương10

Chương11

Chương12

Chương13

Chương14

Chương15

Chương16

Chương17

Chương18

Chương19

Chương20

Chương21

Chương22

Chương23

Chương24

Chương25

Chương26

Chương27

QUYỂN 4 Mưu kế thâm sâu ôm ấp sông biển, tâm sáng đón mời trăng
sao

Chương1

[Chương2](#)

[Chương3](#)

[Chương4](#)

[Chương5](#)

[Chương6](#)

[Chương7](#)

[Chương8](#)

[Chương9](#)

[Chương10](#)

[Chương11](#)

[Chương12](#)

[Chương13](#)

[Chương14](#)

[Chương15](#)

[Chương16](#)

[Chương17](#)

[Chương18](#)

[Chương19](#)

[Chương20](#)

[Chương21](#)

[Chương22](#)

[Chương23](#)

[Chương24](#)

[Chương25](#)

[Chương26](#)

[Chương27](#)

[Chương28](#)

[Chương29](#)

[QUYỂN 5 Rồng bay lên trời, phượng đậu ngô vàng](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)

[QUYỂN 6 Trong cung đình, một đôi hữu tình kề nhau](#)

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)

Chương 7

Chương 8

PHIÊN NGOẠI

Phiên ngoại 1:

Phiên ngoại 2:

Phiên ngoại 3:

Phiên ngoại 4:

Phiên ngoại 5: